

ศูนย์กลางการแปลพระคัมภีร์โลก

ศูนย์กลางการแปลพระคัมภีร์โลก (World Bible Translation Center) ได้ก่อตั้งขึ้นเมื่อปี พ.ศ.2516 (ค.ศ.1973) ที่เมืองฟอร์ทเวียร์ รัฐเท็กซัส ประเทศสหรัฐอเมริกา นับตั้งแต่ก่อตั้งมาจนถึงปัจจุบันนี้ ทางศูนย์ฯได้ทำการแปลพระคัมภีร์เป็นภาษาหลักๆ ทั่วโลกมาแล้วมากกว่า 30 ภาษา โดยมีภาษาที่แปลสำเร็จแล้วทั้งพระคัมภีร์เดิม และพระคัมภีร์ใหม่มากกว่า 10 ภาษา และมี 23 ภาษาที่แปลเฉพาะพระคัมภีร์ใหม่เสร็จแล้ว ภาษาที่ทางศูนย์กลางการแปลพระคัมภีร์โลกแปลออกมาแล้วได้แก่ ภาษาอังกฤษ สเปน โปรตุเกส รัสเซีย ภาษาในยุโรปตะวันออก จีน อินเดีย บัลแกเรีย รวมทั้งอีกสิบภาษาที่ใช้ในอินเดีย และเอเชียใต้ ส่วนภาษาที่ใกล้แปลเสร็จแล้วในส่วนของพระคัมภีร์ใหม่ได้แก่ ภาษาพม่า เวียดนาม อินโดนีเซีย และเกาหลี

เป้าหมายของทางศูนย์ฯ คือ พยายามแปลพระคัมภีร์ ให้เป็นภาษาที่อ่านเข้าใจง่าย สำหรับคนธรรมดา ทั่วๆไป ทางศูนย์ฯจึงได้ให้เจ้าของภาษานั้นๆเป็นผู้แปล โดยมีผู้เชี่ยวชาญและที่ปรึกษาที่มีความเข้าใจในภาษาเดิมที่ใช้เขียนพระคัมภีร์นั้น คอยควบคุมดูแลอย่างใกล้ชิด เพื่อให้เกิดความมั่นใจว่างานที่แปลออกมา นั้นจะเชื่อถือได้และถูกต้องตามต้นฉบับเดิม

ศูนย์กลางการแปลพระคัมภีร์โลก (World Bible Translation Center) เป็นสมาชิกของ สหพันธ์องค์การพระคัมภีร์ (Forum of Bible Agencies) และทำงานการประสานร่วมกับหน่วยงาน และองค์กรต่างๆ ที่เผยแพร่ศาสนา

ถ้าท่านต้องการทราบข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับงานของศูนย์ฯ ท่านสามารถเข้าเยี่ยมชมเว็บไซต์ และเรียกดูข้อมูลต่างๆได้ที่ www.wbtc.com โดยไม่คิดค่าใช้จ่าย

พระคัมภีร์กับผู้อ่านในสมัยนี้

ผู้อ่านในสมัยนี้ต้องไม่ลืมว่า พระคัมภีร์นี้เขียนขึ้นมาเป็นพันๆ ปีแล้วสำหรับให้คนในสมัยก่อนอ่านกันในสมัยนั้นย่อมมีขนบธรรมเนียมประเพณีที่แตกต่างจากสมัยนี้มาก แต่โดยทั่วไปแล้ว พระคัมภีร์เน้นถึงหลักความจริงที่ใช้ได้กับมนุษย์ในทุกยุคทุกสมัย และตัวอย่างต่างๆ ในพระคัมภีร์ก็เป็นสิ่งที่สามารถใช้สอนคนในสมัยนี้ได้เป็นอย่างดี ผู้อ่านบางท่านอาจเห็นว่าหลายอย่างในพระคัมภีร์ เช่น ทศคนคดี คำพูดที่ใช้และขนบธรรมเนียมประเพณีค่อนข้างแปลกและแตกต่างจากสมัยนี้ ดังนั้นเพื่อให้เข้าใจพระคัมภีร์มากขึ้น การอ่านโดยมองจากมุมมองของคนสมัยนั้นจึงจำเป็นอย่างยิ่ง

สิ่งสำคัญอีกอย่างหนึ่งที่ผู้อ่านไม่ควรลืมคือ พระคัมภีร์ไม่ใช่หนังสือวิทยาศาสตร์ แต่เป็นหนังสือประวัติศาสตร์ ที่พูดถึงเหตุการณ์ต่างๆ ในสมัยโบราณ แต่ในขณะที่เดียวกันพระคัมภีร์ก็เป็นเรื่องของความจริงที่ใช้ได้ในทุกยุคทุกสมัยด้วย เพราะพระคัมภีร์เป็นหนังสือที่พูดถึงเรื่องของจิตใจและความต้องการของมนุษย์ ซึ่งไม่เคยเปลี่ยนแปลงเลยไม่ว่าจะอยู่ยุคไหนหรือที่ไหนก็ตาม

ดังนั้นผู้อ่านพระคัมภีร์ด้วยใจที่เปิดกว้างจะได้รับประโยชน์อย่างมหาศาล เขาจะได้ความรู้เกี่ยวกับประวัติศาสตร์ และขนบธรรมเนียมประเพณีของคนในสมัยก่อน ชีวิตและคำสั่งสอนของพระเยซู รู้ว่าการเป็นสาวกของพระเยซูนั้นหมายถึงอะไร เรียนรู้ถึงการใช้ชีวิตอย่างมีความสุขเต็มที่ และเขาจะได้พบคำตอบสำหรับชีวิตที่แสนจะสับสนวุ่นวายนี้ ดังนั้นจึงมีหลายเหตุผลที่จะหยิบพระคัมภีร์เล่มนี้ขึ้นมาอ่าน คนที่อ่านด้วยใจเปิดกว้างและแสวงหาจริงๆ นั้น ก็จะได้รู้ว่าพระเจ้าต้องการให้ชีวิตของเขาเป็นอย่างไร

แนะนำพระคัมภีร์

พระคัมภีร์ที่เราใช้กันอยู่ทุกวันนี้ ไม่ใช่เป็นหนังสือแค่เล่มเดียว แต่ภายในนั้นรวบรวมหนังสือย่อย 66 เล่มเอาไว้ โดยที่พระคัมภีร์ทั้งเล่มสามารถแบ่งออกเป็นสองส่วนใหญ่ๆ คือพระคัมภีร์เดิมกับพระคัมภีร์ใหม่

ก.พระคัมภีร์เดิม มีทั้งหมด 39 เล่ม มีผู้เขียนหลายคน พระคัมภีร์เดิมส่วนใหญ่เขียนเป็นภาษาฮีบรู ซึ่งเป็นภาษาที่คนอิสราเอลในสมัยโบราณใช้กัน มีส่วนน้อยมากที่เขียน เป็นภาษาอาราเมค ซึ่งเป็นภาษาสากลที่ใช้กัน ในสมัยของพระคัมภีร์เดิมนั้น พระคัมภีร์เดิมเขียนมาแล้วกว่า 3,500 ปี โดยใช้เวลาในการเขียน ตั้งแต่เล่มแรกถึงเล่มสุดท้ายประมาณหนึ่งพันปี

หนังสือพระคัมภีร์เดิม แบ่งออกเป็นสี่หมวดใหญ่ๆ คือ

1. **หมวดกฎปฏิบัติ** หรือ กฎของโมเสส ประกอบด้วยหนังสือ 5 เล่มแรก คือ ปฐมกาล อพยพ เลวีนิติ กันดารวิถี และเฉลยธรรมบัญญัติ
2. **หมวดประวัติศาสตร์** ประกอบด้วยหนังสือโยชูวา ผู้วินิจฉัย นางรูธ ซามูเอลฉบับที่หนึ่ง ซามูเอลฉบับที่สอง พงศกษัตริย์ฉบับที่หนึ่ง พงศกษัตริย์ฉบับที่สอง พงศาวดารฉบับที่หนึ่ง พงศาวดารฉบับที่สอง เอสรา เนหะมีย์ และเอสเธอร์
3. **หมวดบทกวี** ประกอบด้วยหนังสือโยบ สดุดี สุภาษิต ปัญญาจารย์ และเพลงโซโลมอน
4. **หมวดผู้พูดแทนพระเจ้า** ประกอบด้วยหนังสืออิสยาห์ เยเรมีย์ เพลงคร่ำครวญ เอลเศเคียล ตาเนียล โยเซยา โยเอล อาโมส โอบาดีห์ โยนา มีคาห์ นาฮูม ฮาบากุก เศฟันยาห์ ฮักกัย เศคาริยาห์ และมาลาคิ

เรื่องย่อๆ ในหนังสือปฐมกาล

หนังสือปฐมกาล เป็นหนังสือเล่มแรกในพระคัมภีร์ พูดถึงเรื่องพระเจ้าสร้างโลก และทุกสิ่งทุกอย่างในโลก รวมทั้งสร้างมนุษย์ชายหญิงคู่แรก พูดถึงการไม่เชื่อฟังของมนุษย์คู่แรกนี้ ซึ่งทำให้เกิดความบาปขึ้น พูดถึงที่มาของภาษาต่างๆ พูดถึงน้ำท่วมโลก และพูดถึงที่มาของชนชาติอิสราเอล ซึ่งเป็นชนชาติที่พระเจ้าเลือกมาโดยเฉพาะ เพื่อนำพระพรมาให้กับคนทั่วโลก หนังสือพระคัมภีร์เดิมได้เล็งถึงพระเมสสิยาห์ ผู้ที่จะมาช่วยมนุษย์ในโลกนี้ให้เป็นอิสระจากบาป พระเมสสิยาห์ที่พูดถึงนี้ก็คือพระเยซูคริสต์เจ้านั่นเอง

ประวัติย่อๆ ของชนชาติอิสราเอล

ในหนังสือปฐมกาลนั้น พระเจ้าได้สัญญากับชายคนหนึ่งชื่ออับราฮัมว่า พระองค์จะมอบชนชาติที่ยิ่งใหญ่ให้กับเขา และสัญญาว่าเขาและลูกหลานของเขาจะมีแผ่นดิน เป็นของตัวเอง ในตอนนั้นดูเหมือนว่าคำสัญญานี้เป็นไปไม่ได้เลย แต่อับราฮัมก็เชื่อว่าพระเจ้าจะทำตามสัญญานั้น ซึ่งทำให้พระเจ้าพอใจมาก ต่อมาเมื่ออับราฮัมแก่มาก แล้ว เขาก็มีลูกคนหนึ่งชื่ออิสอัค แล้วอิสอัคก็มีลูกชื่อยาโคบ ยาโคบมีอีกชื่อหนึ่งว่าอิสราเอล ยาโคบมีลูกชายสิบสองคน เมื่อเกิดกันดารอาหารครั้งยิ่งใหญ่ขึ้น ครอบครัวของยาโคบจึงต้องย้ายไปอยู่ในอาณาจักรอียิปต์ ซึ่งมีอาหารเต็มบริบูรณ์ เมื่อเวลาผ่านไปครอบครัวของยาโคบก็เกิดลูกหลานมากขึ้นจนกลายเป็นชนชาติเล็กๆ ชนชาติหนึ่ง และกษัตริย์ของอียิปต์ก็ได้เอาชนชาตินี้มาเป็นทาส

ในหนังสืออพยพ ได้พูดถึงเรื่องที่ว่าพระเจ้าได้ส่งโมเสสมาช่วยปลดปล่อยคนอิสราเอลจากการเป็นทาส ในอาณาจักรอียิปต์ และนำพวกเขากลับสู่ดินแดนที่เรียกว่าปาเลสไตน์ หลังจากที่ตกเป็นทาสอยู่ถึงสี่ร้อยปี พระเจ้าได้แยกทะเลแดงออกเป็นดินแห้ง เพื่อให้คนของพระองค์เดินผ่านทะเลแดงไปยังอีกฝั่งหนึ่ง ส่วนกองทัพอียิปต์ที่ไล่ล่าตามหลังพวกเขามานั้น พระเจ้าได้ทำลายให้จมน้ำตายจนหมดสิ้นเพราะพระองค์ได้ปิดน้ำในทะเลแดงเข้าหากันเหมือนเดิม หลังจากนั้นพระเจ้าได้ทำข้อตกลงพิเศษกับชาวอิสราเอลผ่านทางโมเสสบนภูเขาสูงหนึ่งในทะเลทรายซีนาย พระองค์ได้สัญญาและประกาศกฎปฏิบัติที่เรียกว่ากฎปฏิบัติสิบข้อ พระเจ้าได้สลักกฎ ทั้งสิบข้อนี้บนแผ่นหินและมอบให้โมเสสนำไปให้กับประชาชนของพระองค์ กฎปฏิบัติทั้งสิบข้อนี้ รวมทั้งกฎอื่นๆ และคำสอนต่างๆ ที่พระเจ้าได้ให้ไว้บนภูเขาซีนายนี้ ต่อมาเมื่อว่ากฎของโมเสส

ที่ภูเขาซีนายนี้เองที่ประชาชนอิสราเอลตกลงว่าจะทำตามพระเจ้า แต่ต่อมาพวกเขาก็ผิดคำพูดที่ให้ไว้กับพระองค์ พระเจ้าจึงให้พวกเขาไปวนเวียนอยู่ในทะเลทรายถึง 40 ปี ในที่สุดโยชูวาผู้ช่วยของโมเสสก็ได้้นำประชาชนอิสราเอลที่เหลือเข้าสู่ดินแดนที่พระเจ้าสัญญาว่าจะให้กับพวกเขา

ต่อมา ประชาชนอิสราเอลได้เรียกร้องที่จะมีกษัตริย์เหมือนกับเพื่อนบ้านของพวกเขา พระเจ้าจึงให้กษัตริย์องค์แรกกับพวกเขา คือซาอูล กษัตริย์ซาอูลไม่ยอมเชื่อฟังพระเจ้า พระเจ้าจึงเลือกคนใหม่มาแทนคือเดวิดซึ่งเป็นเด็กเลี้ยงแกะ พระเจ้าสัญญากับเดวิดว่ากษัตริย์องค์ต่อไปของอิสราเอลจะเป็นคนที่มาจากตระกูลของเดวิดซึ่งก็คือเผ่ายูดาห์ทั้งหมด เดวิดได้เอาเมืองเยรูซาเล็มเป็นเมืองหลวง และพระองค์ตั้งใจจะสร้างวิหารที่เมืองเยรูซาเล็มนี้แต่ก็ไม่ได้สร้าง

หลังจากกษัตริย์โซโลมอนซึ่งเป็นลูกของกษัตริย์เดวิดตาย ได้เกิดสงครามแบ่งแยก ชาวอีซราฮิม ชาวยิว จึงถูกแบ่งออกเป็นสองส่วน คือส่วนเหนือ มีทั้งหมดสิบเผ่า เรียกตนเองว่าอิสราเอล มีเมืองสะมาเรียเป็นเมืองหลวง ส่วนใต้มีสองเผ่า เรียกตัวเองว่ายูดา (คำว่า ยิว ในสมัยนี้มาจากคำว่ายูดาตัวเอง) มีเมืองเยรูซาเล็มเป็นเมืองหลวง กษัตริย์ต่างๆ ของเผ่าทางเหนือนำประชาชนไปในทางที่ผิดและไม่ได้เชื่อฟังพระเจ้า พระเจ้าจึงส่งผู้พูดแทนพระเจ้าหลายคนมาเตือนพวกเขาให้เชื่อฟังพระเจ้า ไม่อย่างนั้นจะถูกลงโทษ แต่พวกเขาก็ยังไม่ยอมเชื่อฟังอยู่ดี ดังนั้น ประมาณปี 722-721 ก่อนพระเยซูมา ชาวอัสซีเรียก็ได้มานุกรุกเมืองสะมาเรีย และได้รับชัยชนะ จึงได้กวาดต้อนชาวอิสราเอลไปเป็นเชลย พวกชาวอิสราเอลจึงได้กระจัดกระจายไปทั่วอาณาจักรอัสซีเรีย

ส่วนเผ่ายูดา ที่อยู่ทางตอนใต้ นั้น เชื่อฟังพระเจ้ามากกว่าพี่น้องทางตอนเหนือ จึงทำให้ตระกูลของกษัตริย์เดวิดได้ปกครองเมืองเยรูซาเล็มเรื่อยมา จนกระทั่งอาณาจักรบาบิโลนมานุกรุก ในช่วงปี 587-586 ก่อนพระเยซูมา ชาวบาบิโลนได้รับชัยชนะ จึงได้กวาดต้อนประชาชนในเมืองเยรูซาเล็มไปเป็นเชลย ในช่วงนั้นเมืองเยรูซาเล็มและวิหาร ก็ถูกทำลายจนหมดสิ้น

ในเวลาต่อมา กษัตริย์ไซรัสของอาณาจักรเปอร์เซีย ได้บุกยึดดินแดนต่างๆ และได้เข้ามานุกรุกยึดอาณาจักรบาบิโลนด้วย กษัตริย์ไซรัสได้อนุญาตให้ผู้คนกลับไปบ้านเกิดเมืองนอนของตน ดังนั้น ประชาชนจากเผ่ายูดาจำนวนมากจึงได้กลับบ้าน หลังจากตกเป็นเชลยถึงเจ็ดสิบปี แม้ว่าประชาชนจะ

พยายามสร้างชาติขึ้นมาใหม่ แต่เผ่ายูดาก็ยังคงเป็นเผ่าที่เล็กและอ่อนแอ ประชาชนได้สร้างวิหารใหม่ขึ้นมา แต่ก็ไม่สวยเท่ากับวิหารอันเดิมที่กษัตริย์โซโลมอนสร้าง

ต่อมา อาณาจักรกรีกก็ได้เข้ามาครอบครองชาวยิว(ชาวอิสราเอล)และหลังจากนั้นอาณาจักรโรมันก็เข้าครอบครองชาวยิวต่อจากอาณาจักรกรีก ชาวยิวทั้งหลายจึงได้ตั้งตารอคอยว่าเมื่อไหร่พระเจ้าจะมาช่วยพวกเขาให้พ้นจากมือของพวกเขาต่างชาตินี้ พวกเขาจะได้เป็นอิสระและมีแผ่นดินเป็นของตัวเอง หลายคนจึงตั้งตารอคอยยุคใหม่ เป็นยุคที่พระเจ้าจะปกครองพวกเขา และมีกษัตริย์มาจากตระกูลของดาวิด ตามที่พระเจ้าได้สัญญาไว้กับอับราฮัมบรรพบุรุษของเขา และคำสัญญาทั้งหมดนี้ก็ได้เกิดขึ้น จจริงในหนังสือพระคัมภีร์ใหม่ ซึ่งเป็นหนังสือที่เล่าถึงวิถีที่พระเจ้าใช้พระเยซูมา เพื่อทำให้ความหวังและคำสัญญาต่างๆ ที่พระองค์ให้ไว้นั้นเป็นจริงแต่พระเจ้าใช้วิถีที่ไม่มีใครคาดถึง

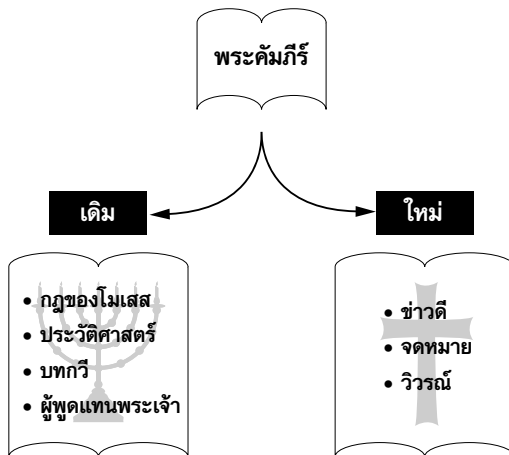
ข.พระคัมภีร์ใหม่ มีทั้งหมด 27 เล่ม มีผู้เขียนอย่างน้อยแปดคนด้วยกัน ผู้เขียนใช้ภาษากรีกเขียน ซึ่งเป็นภาษาที่ใช้พูดกันอย่างแพร่หลายในสมัยนั้น

หนังสือพระคัมภีร์ใหม่ แบ่งออกเป็นสามหมวดใหญ่ๆคือ

- 1.หมวดข่าวดี
- 2.หมวดจดหมาย
- 3.หมวดหนังสือวิวรณ์

พระคัมภีร์ใหม่ เป็นการเริ่มต้นแผนงานที่พระเจ้าได้วางไว้ ที่ว่าจะให้พระเมสสิยาห์ มาช่วยมนุษยในโลกลงนี้ให้เป็นอิสระจากบาป พระมาสิยาห์ก็คือพระเยซูคริสต์เจ้านั่นเอง ผู้อ่านสามารถติดตามอ่านรายละเอียดได้จากหนังสือพระคัมภีร์ใหม่เล่มนี้

โครงสร้างของพระคัมภีร์

คำแนะนำพระคัมภีร์ใหม่

พระคัมภีร์ภาคคำสัญญาใหม่เล่มนี้ได้จัดทำขึ้นเป็นพิเศษ สำหรับคนที่ต้องการศึกษาพระคัมภีร์ ที่แปลจากต้นฉบับเดิมที่เป็นภาษากรีก มาเป็นภาษาไทยในรูปแบบ ที่อ่านเข้าใจง่าย ถูกต้อง และชัดเจน

ทางคณะผู้แปลเห็นว่า การแปลที่ดีต้องสามารถสื่อสารได้ดีด้วย ดังนั้นสิ่งที่คณะผู้แปลให้ความสำคัญมากคือ การสื่อสารให้ผู้อ่านพระคัมภีร์ในสมัยนี้ได้เข้าใจเหมือนกับที่ผู้อ่านในสมัยก่อนเข้าใจตามที่ทำจากต้นฉบับภาษากรีก คณะผู้แปลเชื่อว่า การแปลที่ซื่อสัตย์ต่อต้นฉบับเดิมที่เป็นภาษากรีกนั้น ไม่ได้หมายถึงการแปลแบบคำต่อคำ แต่ต้องแปลโดยพยายามสื่อความหมายที่ผู้เขียนหนังสือเล่มนั้นๆ ต้องการบอกให้กับคนในสมัยนั้นทราบ คณะผู้แปลจึงได้พยายามที่จะรักษาความหมายเดิม คงความถูกต้อง ชัดตรงต่อภาษาเดิม ขณะเดียวกันก็ใช้ภาษาที่เรียบง่าย ฟังรื่นหู และเข้าใจง่าย ทางคณะผู้แปลพยายามทำให้นักอ่านพระคัมภีร์ฉบับนี้น่าสนใจเหมือนกับต้นฉบับเดิมและพยายามทำให้เกิดผลต่อผู้อ่านในปัจจุบันนี้ เหมือนกับที่เคยเกิดผลกับผู้อ่านเมื่อพันๆ ปีมาแล้ว

ความจริงแล้วภาษากรีกที่ใช้ในพระคัมภีร์นั้น เป็นภาษาแบบที่เรียกว่า ขอยเน (koine) ซึ่งแปลว่า สามัญ ขอยเน หมายถึงภาษาพูดธรรมดาๆ ที่คนทั่วไปใช้พูดและเขียนกันในชีวิตประจำวัน ไม่ได้เป็นภาษาทางศาสนา ที่ใช้ศัพท์เฉพาะทางหรือคำศักดิ์สิทธิ์อะไรเลย

คณะผู้แปลจึงเห็นว่าควรใช้ภาษาในระดับดังกล่าว จึงพยายามทำให้พระคัมภีร์ฉบับนี้มีลักษณะภาษาที่อ่านเข้าใจง่ายและเป็นธรรมชาติที่สุด เพื่อจะไม่เป็นอุปสรรค ในการเข้าใจถ้อยคำของพระเจ้า ให้ผู้อ่านคนไทยได้เข้าใจถ้อยคำของพระเจ้ามากขึ้น และเพื่อที่พระคัมภีร์เล่มนี้จะสามารถเป็นกุญแจไขความจริงของถ้อยคำ

สรุปรายชื่อพระคัมภีร์ทั้งหมด

พระคัมภีร์เดิม

หมวดกฎของโมเสส	ชื่อย่อ
ปฐมกาล	ปฐม.
อพยพ	อพย.
เลวีนิติ	ลนต.
กันดารวิถี	กตว.
เฉลยธรรมบัญญัติ	ฉบบ.

หมวดประวัติศาสตร์	ชื่อย่อ
โยชูวา	ชว.
ผู้วินิจฉัย	วนจ.
นางรูธ	นรธ.
ซามูเอล ฉบับที่หนึ่ง	1ซมอ.
ซามูเอล ฉบับที่สอง	2ซมอ.
พงศกษัตริย์ ฉบับที่หนึ่ง	1พงษ.
พงศกษัตริย์ ฉบับที่สอง	2พงษ.
พงศาวดาร ฉบับที่หนึ่ง	1พงศ.
พงศาวดาร ฉบับที่สอง	2พงศ.
เอสรา	อสร.
เนหะมีย์	นหม.
เอสเธอร์	อสรธ.

หมวดบทกวี	ชื่อย่อ
โยบ	โยบ
สดุดี	สดด.
สุภาษิต	สภษ.
ปัญญาจารย์	ปญจ.
เพลงโซโลมอน	พชม.

หมวดผู้พูดแทนพระเจ้า	ชื่อย่อ
อิสยาห์	อิสย.
เยเรมีห์	ยรม.
เพลงคร่ำครวญ	พคด.
เอลเสเดียล	อสด.
ดาเนียล	दनล.
โฮเซยา	ชชย.
โยเอล	ยอล.
อาโมส	อมส.
โอบาดีห์	อบด.
โยนา	ยนา.
มีคาห์	มคา.
นาฮูม	นอม.
ฮานากุก	ฮบก.
เศฟันยาห์	ศฟย.
ฮักกัย	ฮกก.
เศคาริยาห์	ศคย.
มาลาคี	มลค.

พระคัมภีร์ใหม่

หมวดข่าวดี	ชื่อย่อ
มัทธิว	มธ.
มาระโก	มก.
ลูกา	ลก.
ยอห์น	ยน.

หมวดจดหมาย	ชื่อย่อ
กิจการ	กจ.
โรม	รม.
โครินธ์ ฉบับที่หนึ่ง	1คร.
โครินธ์ ฉบับที่สอง	2คร.
กาลาเทีย	กท.
เอเฟซัส	อฟ.
ฟิลิปปี	ฟป.
โคลโลสัส	คค.
เอสะโลนิกา ฉบับที่หนึ่ง	1ธส.
เอสะโลนิกา ฉบับที่สอง	2ธส.
ทิโมธี ฉบับที่หนึ่ง	1ทธ.
ทิโมธี ฉบับที่สอง	2ทธ.
ทิตัส	ทต.
ฟีเลโมน	ฟม.
ฮีบรู	ฮบ.
ยากอบ	ยก.
เปโตร ฉบับที่หนึ่ง	1ปต.
เปโตร ฉบับที่สอง	2ปต.
ยอห์น ฉบับที่หนึ่ง	1ยน.
ยอห์น ฉบับที่สอง	2ยท.
ยอห์น ฉบับที่สาม	3ยท.
ยูดาห์	ยด.

หมวดหนังสือวิวรณ์	ชื่อย่อ
วิวรณ์	ว.

เครื่องหมาย

- (*) เมื่อผู้อ่านเห็นเครื่องหมายนี้อยู่หลังคำใด แสดงว่า จะมีคำอธิบายสั้นๆเพิ่มเติมอยู่ตรงท้ายของหน้านั้น
- (†) เมื่อผู้อ่านเห็นเครื่องหมายนี้อยู่หลังคำใด แสดงว่า จะมีคำอธิบายเพิ่มเติมอยู่ท้ายเล่มของหนังสือพระคัมภีร์

ตัวเลข ตัวเลขใหญ่เป็นเลขบทที่ และตัวเลขเล็กเป็นเลขบอกรหัสที่ แต่ในข้อ 1 ของบทจะไม่ปรากฏตัวเลข

สารบัญ

ศูนย์กลางการแปลพระคัมภีร์โลก		ก
พระคัมภีร์กับผู้อ่านในสมัยนี้		ข
แนะนำพระคัมภีร์		ค
โครงสร้างของพระคัมภีร์		จ
คำแนะนำพระคัมภีร์ใหม่		ฉ
สรุปรายชื่อพระคัมภีร์ทั้งหมด		ช
วิธีใช้พระคัมภีร์		ซ
มัทธีว	มธ.	1
มาระโก	มก.	53
ลูกา	ลก.	85
ยอห์น	ยน.	141
กิจการ	กจ.	181
โรม	รม.	232
โครีนธ์ ฉบับที่หนึ่ง	1คร.	255
โครีนธ์ ฉบับที่สอง	2คร.	276
กาลาเทีย	กท.	289
เอเฟซัส	อฟ.	297
ฟิลิปปี	ฟป.	305
โคโลสี	คส.	311
เฮสะโลนิกา ฉบับที่หนึ่ง	1ธส.	317
เฮสะโลนิกา ฉบับที่สอง	2ธส.	323
ทิโมธี ฉบับที่หนึ่ง	1ทธ.	326
ทิโมธี ฉบับที่สอง	2ทธ.	333
ทิตัส	ตต.	337
ฟีเลโมน	ฟม.	341
ฮีบรู	ฮบ.	344
ยากอบ	ยก.	363
เปโตร ฉบับที่หนึ่ง	1ปต.	370
เปโตร ฉบับที่สอง	2ปต.	377
ยอห์น ฉบับที่หนึ่ง	1ยน.	381
ยอห์น ฉบับที่สอง	2ยห.	388
ยอห์น ฉบับที่สาม	3ยห.	389
ยูดาห์	ยด.	390
วิวรณ์	วว.	393
อธิบายศัพท์		420

หนังสือมัทธิว

ผู้เขียนหนังสือมัทธิว คือตัวมัทธิวเอง เขามีอีกชื่อหนึ่งว่าเลวี มัทธิวเป็นศิษย์เอกคนหนึ่งในสิบสองคนของพระเยซู เขาเป็นคนยิว แต่เดิมเขามีอาชีพเป็นคนเก็บภาษีมาก่อน หนังสือมัทธิวนี้เน้นให้ชาวยิวอ่านโดยเฉพาะ

ความสำคัญของหนังสือเล่มนี้ คือมัทธิวพยายามเน้นให้คนยิวเห็นว่า พระเยซูนี้แหละคือพระเมสสิยาห์ (หมายถึงผู้ที่พระเจ้าได้เจิมไว้ให้เป็นกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ของชาวยิว) ที่หนังสือพระคัมภีร์เดิมทำนายเอาไว้ว่าจะมา มัทธิวถึงได้ยกข้อต่างๆ ในพระคัมภีร์เดิมมาอ้างบ่อยๆ แต่อย่างไรก็ตาม หนังสือเล่มนี้มิได้ให้ความสำคัญอยู่ที่คำสั่งสอนของพระเยซู ซึ่งเป็นประโยชน์กับทุกๆ คน รวมถึงคนในสมัยนี้ด้วย

หนังสือมัทธิว

ประวัติบรรพบุรุษของพระเยซู

(ลก.3:23-38)

1 นี่คือรายชื่อบรรพบุรุษของพระเยซูกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่* พระองค์เป็นลูกหลานของดาวิด และอับราฮัม

² อับราฮัม มีลูกชื่อ อิสอัค อิสอัคมีลูกชื่อ ยาโคบ ยาโคบมีลูกชื่อยูดาห์ และพี่น้องคนอื่นๆ ของยูดาห์

³ ยูดาห์มีลูกกับนางทามาร์ชื่อ เปเรศ และเศราห์ เปเรศมีลูกชื่อเฮสโรน และเฮสโรนมีลูกชื่อราม

⁴ รามมีลูกชื่อ อัมมีนาดับ อัมมีนาดับมีลูกชื่อนาโชน และนาโชนมีลูกชื่อสัลโมน

⁵ สัลโมน มีลูกกับนางราหับชื่อโบอาส โบอาสมีลูกกับนางรูธชื่อโอเบด และโอเบด มีลูกชื่อเจสซี

⁶ เจสซีมีลูกเป็นกษัตริย์ดาวิด ดาวิดมีลูกชื่อโซโลมอน แม่ของโซโลมอนเคยเป็นภรรยาของอุริยาห์มาก่อน

⁷ โซโลมอนมีลูกชื่อเรโหโบอัม เรโหโบอัมมีลูกชื่ออาบียาห์ และอาบียาห์มีลูกชื่ออาสา

⁸ อาสามีลูกชื่อเยโฮชาฟัท เยโฮชาฟัทมีลูกชื่อเยโรอัม เยโรอัมมีลูกชื่ออุสซียาห์

⁹ อุสซียาห์มีลูกชื่อโยธาม โยธามมีลูกชื่ออาหัส และอาหัสมีลูกชื่อเฮเซคียาห์

¹⁰ เฮเซคียาห์มีลูกชื่อมนัสเสห์ มนัสเสห์มีลูกชื่ออาโมนและอาโมนมีลูกชื่อโยสิยาห์

¹¹ โยสิยาห์มีลูกคือเยโคนิยาห์และพี่น้องคนอื่นๆ ของเขา ในเวลานั้นพวกเขาวิบัติถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยที่เมืองบาบิโลน

¹² หลังจากถูกกวาดต้อนไปที่เมืองบาบิโลนแล้ว เยโคนิยาห์มีลูกชื่อเซอัลทิเอล และเซอัลทิเอลก็มีลูกชื่อเศรุบบาเบล

¹³ เศรุบบาเบลมีลูกชื่ออาบียูด อาบียูดมีลูกชื่อเอลียาคิม และเอลียาคิมมีลูกชื่ออาซอร์

¹⁴ อาซอร์มีลูกชื่อศาโดก ศาโดกมีลูกชื่ออาคิม และอาคิมมีลูกชื่อเอลีอูด

¹⁵ เอลีอูดมีลูกชื่อเอลเออาซาร์ เอลเออาซาร์มีลูกชื่อมัถธาน และมัถธานมีลูกชื่อยาโคบ

¹⁶ ยาโคบมีลูกชื่อโยเซฟซึ่งเป็นสามีของนางมารีย์ และนางมารีย์ก็เป็นแม่ของพระเยซูหรือที่เรียกกันว่าพระคริสต์†

¹⁷ ดังนั้นนับตั้งแต่อับราฮัมลงมาจนถึงดาวิดมีสิบสี่รุ่นและนับจากดาวิดลงมาจนถึงเมื่อถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยที่เมืองบาบิโลนก็มีสิบสี่รุ่น และนับตั้งแต่ถูกกวาด ต้อนไปเป็นเชลยจนถึงพระคริสต์ก็มีสิบสี่รุ่น

พระเยซูคริสต์มาเกิด

(ลก.2:1-7)

¹⁸ เรื่องราวที่พระเยซูกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่* มาเกิดนั้นมีอยู่ว่า มารีย์ ซึ่งเป็นแม่ของพระเยซู ได้

1:1,18 กษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ หรือในภาษากรีกใช้คำว่า"พระคริสต์"

หมั้นกับโยเซฟ แต่ก่อนที่เขาจะแต่งงานกัน มารีย์ก็ได้ตั้งท้องขึ้นมาโดยฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์¹⁹ โยเซฟคู่มั่นของมารีย์นั้นเป็นคนดี ไม่อยากให้นางต้องอับอายขายหน้า จึงได้ตัดสินใจที่จะถอนหมั้นกับนางอย่างเงียบๆ²⁰ ในขณะที่โยเซฟกำลังคิดถึงเรื่องนี้อยู่นั้น ทูตขององค์เจ้าชีวิต ได้มาเข้าฝันโยเซฟ และบอกว่า “โยเซฟ ลูกหลานของดาวิด*ไม่ต้องกลัวที่จะรับมารีย์มาเป็นภรรยาหรอก เพราะเด็กในท้องของเธอนั้น เกิดจากฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์²¹ มารีย์จะคลอดลูกชายให้ตั้งชื่อเด็กนั้นว่า ‘เยซู’ เพราะเขาจะช่วยคนของเขาให้พ้นจากบาปต่างๆของพวกเขา”

²²เรื่องทั้งหมดนี้ได้เกิดขึ้นเพื่อจะได้เป็นไปตามที่องค์เจ้าชีวิตได้พูดผ่านมาทางผู้พูดแทนพระเจ้า[†] ที่ว่า²³ “จะมีหญิงพรหมจารีตั้งท้อง และคลอดลูกชาย ซึ่งคนจะเรียกเขาว่า อิมมานูเอล* ที่แปลว่า ‘พระเจ้าอยู่กับเรา’”

²⁴เมื่อโยเซฟตื่นขึ้นมา ก็ได้ทำตามคำสั่งของทูตองค์นั้น และรับมารีย์มาเป็นภรรยา²⁵ แต่โยเซฟไม่มีเพศสัมพันธ์กับเธอ จนกระทั่งมารีย์คลอดลูกชาย แล้วโยเซฟได้ตั้งชื่อเด็กว่า “เยซู”

2 พระเยซู เกิดที่หมู่บ้านเบธเลเฮมในแคว้นยูเดีย ในสมัยของกษัตริย์เฮโรด* ต่อมา มีพวกโรหิจารย์เดินทางมาจากทิศตะวันออกเข้ามาที่เมืองเยรูซาเล็ม² มาถามว่า “รู้หรือเปล่าวาเด็กคนนั้นที่เกิดมาเป็นกษัตริย์ของชาวยิวอยู่ที่ไหน พวกเราเห็นดวงดาวของพระองค์ขึ้นอยู่ทางทิศตะวันออก จึงเดินทางมาเพื่อกราบไหว้พระองค์”³ เมื่อกษัตริย์เฮโรดได้ยินก็กังวลใจมาก รวมถึงชาวเมืองเยรูซาเล็มทุกคนด้วย⁴ กษัตริย์เฮโรดจึงเรียกให้พวกหัวหน้านักบวช และพวกครูสอนกฎปฏิบัติทุกคนมาประชุมกัน และถามว่า “พระคริสต์[†] ควรจะเกิดที่ไหน”⁵ พวกเขาตอบว่า “ที่เบธเลเฮม ในแคว้นยูเดียครับท่าน” เพราะผู้พูดแทนพระเจ้า[†] ได้เขียนไว้ว่า

⁶หมู่บ้านเบธเลเฮมในแผ่นดินยูดาห์

พวกเจ้าไม่ใช่แค่หมู่บ้านกระจอกๆ หมู่บ้านหนึ่งในแผ่นดินยูดาห์

เพราะจะมีผู้นำคนหนึ่งออกมาจากพวกเจ้า

เป็นผู้ที่จะมาเลี้ยงดูอิสราเอล ประชาชนของเรา” (มัทธิว 5:2)

⁷กษัตริย์เฮโรด[†] จึงได้เชิญพวกโรหิจารย์มาพบอย่างลับๆ และถามพวกเขาว่าได้เห็นดาวดวงนั้นครั้งแรกเมื่อไหร่⁸ แล้วกษัตริย์เฮโรดได้ส่งพวกโรหิจารย์ไปที่หมู่บ้านเบธเลเฮม และสั่งว่า “ไปตามหาเด็กคนนั้นเจอเมื่อไหร่ให้รีบกลับมาบอก เราจะได้ไปกราบไหว้เด็กคนนั้นด้วย”

⁹เมื่อกษัตริย์เฮโรดสั่งเสร็จแล้ว พวกโรหิจารย์ก็ได้ตามดาวดวงนั้นที่พวกเขาเห็นขึ้นอยู่ทางทิศตะวันออกไป ดาวดวงนั้นได้นำพวกเขาไปหยุดอยู่เหนือที่ที่เด็กชายคนนั้นอยู่¹⁰ เมื่อพวกโรหิจารย์เห็นอย่างนั้นก็ดีใจมาก¹¹ จึงพากันเข้าไปในบ้าน และพบเด็กชายกับมารีย์แม่ของเด็ก พวกเขาจึงได้กราบไหว้เด็กนั้น พร้อมกับเอาทองคำ กายาน และมดยอบ* ออกมาให้เป็นของขวัญกับเด็กชาย¹² พระเจ้าได้มาเตือนพวกโรหิจารย์ในความฝัน ไม่ให้กลับไปหา กษัตริย์เฮโรด

1:20 ลูกหลานของดาวิด หมายถึง ผู้ที่สืบเชื้อสายมาจากครอบครัวของดาวิด กษัตริย์องค์ที่ 2 ของอิสราเอล เมื่อประมาณ 1,000 ปีก่อนพระเยซูคริสต์มา

1:23 จะมีหญิงพรหมจารี...อิมมานูเอล” อ้างมาจากหนังสือ อีสยาห์ 7:14

2:1 เฮโรด หมายถึง เฮอร์โคมหาราชที่ 1 ผู้ปกครองแคว้นยูเดีย (ระหว่าง พ.ศ.503 - พ.ศ.539)

2:11 กายาน และมดยอบ คือ เครื่องหอมที่มีราคาแพง

พวกเขาจึงใช้เส้นทางอื่นกลับไปบ้านเมืองของตน

โยเซฟและมารีย์พาพระเยซูหนีไปอียิปต์

¹³เมื่อพวกโหราจารย์กลับไปแล้ว ทูตขององค์เจ้าชีวิตได้มาเข้าฝันโยเซฟและบอกว่า “ลูกชั้นพาเด็กกับแม่ของเด็กหนีไปอยู่ที่อียิปต์ แล้วให้อยู่ที่นั่นจนกว่าจะบอกให้กลับมา เพราะกษัตริย์เฮโรดกำลังจะส่งคนมาตามฆ่าเด็กคนนี้”

¹⁴โยเซฟจึงลุกขึ้น และพาเด็กพร้อมกับแม่ของเขาออกเดินทางไปอียิปต์ในคืนนั้นเลย ¹⁵พวกเขาอยู่ที่นั่นจนกษัตริย์เฮโรดตาย ซึ่งก็เป็นไปตามที่องค์เจ้าชีวิต ได้พูดผ่านมาทางผู้พูดแทนพระเจ้า[†]ว่า “เราได้เรียกลูกของเราออกมาจากอียิปต์”*

เฮโรดฆ่าเด็กชายในหมู่บ้านเบธเลเฮม

¹⁶เมื่อกษัตริย์เฮโรด[†]รู้ว่าโดนพวกโหราจารย์หลอก ก็โกรธมาก จึงสั่งให้คนไปฆ่าเด็กผู้ชายทุกคนที่มีอายุตั้งแต่สองขวบลงมาที่อยู่ในหมู่บ้านเบธเลเฮม และบริเวณใกล้เคียงแถวนั้น เพราะพวกโหราจารย์บอกกับกษัตริย์ว่า พวกเขาได้เห็นดวงดาวปรากฏขึ้นครั้งแรกเมื่อสองปีมาแล้ว ¹⁷ซึ่งเป็นไปตามที่องค์เจ้าชีวิตได้พูดผ่านเยเรมีย์ ผู้พูดแทนพระเจ้าว่า

¹⁸“ได้ยินเสียงในหมู่บ้านรามัท
เป็นเสียงร้องไห้ด้วยความเสียใจยิ่ง
คือเสียงนางราเชลร้องไห้เพราะลูกๆ ของเธอ
เธอก็ไม่ยอมให้ใครมาปลอบโยน
เพราะลูกๆ ของเธอตายแล้ว” (เยเรมีย์ 31:15)

โยเซฟและมารีย์กลับจากอียิปต์

¹⁹หลังจากกษัตริย์เฮโรดตายแล้ว ทูตขององค์เจ้าชีวิตได้เข้าฝันโยเซฟซึ่งอยู่ที่อียิปต์ว่า ²⁰“ลูกชั้นให้พาทั้งเด็กและแม่ของเด็กกลับไปแผ่นดินอิสราเอล เพราะคนที่ต้องการจะฆ่าเด็กคนนี้ ได้ตายไปหมดแล้ว”

²¹โยเซฟจึงลุกขึ้นแล้วพาเด็กและแม่ของเด็กกลับไปอิสราเอล ²²แต่เมื่อโยเซฟรู้ว่าอารเคลาอัส^{*} ได้ขึ้นเป็นกษัตริย์ของแคว้นยูเดียแทนกษัตริย์เฮโรดผู้เป็นพ่อ เขาก็กลัวไม่กล้ากลับไปแคว้นยูเดียในความฝัน โยเซฟได้รับคำเตือนให้เดินทางไปแคว้นกาลิลี ²³เขาได้ไปอยู่ที่เมืองนาซาเร็ธ เพื่อให้เป็นจริงตามที่องค์เจ้าชีวิตได้พูดผ่านมาทางพวกผู้พูดแทนพระเจ้า[†] เกี่ยวกับพระคริสตเจ้าว่า “คนจะเรียกเขาว่า ชาวนาซาเร็ธ”

2:15 “เราได้เรียกลูกของเราออกมาจากอียิปต์” อ้างมาจากหนังสือ โยเซฟ 11:1

2:22 อารเคลาอัส เป็นกษัตริย์ปกครองแคว้นยูเดีย ตั้งแต่เฮโรดมหาราชผู้เป็นพ่อตายในปีก่อน ค.ศ. 4 ไปจนกระทั่งพวกโรมันเนรเทศพระองค์ไปอยู่ที่ประเทศอียิปต์ ในปี ค.ศ. 6

งานของยอห์น ผู้ทำพิธีจุ่มน้ำ

(มก.1:1-8;ลก.3:1-9,15-17;ยอ.1:19-28)

3 ในเวลานั้น ยอห์นผู้ทำพิธีจุ่มน้ำ ได้เริ่มประกาศสั่งสอนอยู่ในที่เปลาเปเลียวแห่งแล้งในแคว้นยูเดีย ²เขาประกาศว่า “กลับตัวกลับใจเสียใหม่ เพราะแผ่นดินของพระเจ้าใกล้มาถึงแล้ว”

³อิสยาห์ ผู้พูดแทนพระเจ้า ได้พูดถึงยอห์นคนนี้ว่า

“มีเสียงคนร้องตะโกน

อยู่ในที่เปลาเปเลียวแห่งแล้งว่า

‘เตรียมทางให้องค์เจ้าชีวิต

และทำทางสำหรับพระองค์ให้ตรง” (อิสยาห์ 40:3)

⁴เสื้อผ้าของยอห์นทำจากขนอฐ และเขาใช้หนังสัตว์คาดเอว เขากินจักจัน* และน้ำผึ้งป่าเป็นอาหาร ⁵ในเวลานั้น มีคนจำนวนมากจากเมืองเยรูซาเล็ม ทั่วแคว้นยูเดีย และแถวๆ บริเวณแม่น้ำจอร์แดนทั้งหมด ต่างก็ออกมาฟังยอห์นสั่งสอน ⁶พวกเขาได้สารภาพความผิดบาปของตน และยอห์นได้ทำพิธีจุ่มน้ำ[†]ให้กับพวกเขาในแม่น้ำจอร์แดน

⁷เมื่อยอห์นเห็นพวกฟาริสี[†] และพวกสะดูสี[†] เป็นจำนวนมากพากันมาจะให้เขาทำพิธีจุ่มน้ำ[†]ให้ ยอห์นจึงพูดกับพวกเขาว่า “ไอ้ชาติอิสราเอล ใครเตือนให้พวกแกหลบหนีจากการลงโทษของพระเจ้าที่กำลังจะมาถึง ⁸พิธีจุ่มน้ำให้ดูสิว่าแกกลับตัวกลับใจแล้วจริงๆ อ้อยานิกเขาเองว่า ‘พวกเราไม่ถูกลงโทษหรอก เพราะพวกเราเป็นลูกหลานของอับราฮัม’ เพราะจะบอกให้รู้ว่า พระเจ้าสามารถเสกก่อนหินพวกนี้ให้กลายเป็นลูกหลานของอับราฮัมก็ได้ ¹⁰ขวานได้เตรียมไว้พร้อมแล้วสำหรับโคนต้นไม้ทุกต้น* ที่ไม่เกิดผลดี แล้วเอาไปโยนทิ้งในกองไฟ

¹¹ผมทำพิธีจุ่มให้ด้วยน้ำเพื่อให้รู้ว่าพวกคุณได้กลับตัวกลับใจแล้วแต่จะมีผู้หนึ่งที่มาที่หลังผมยิ่งใหญ่กว่าผมมาก ขนาดรองเท้าแตะของเขา ผมยังไม่ดีพอที่จะถอดให้เลย เขาจะทำพิธีจุ่มให้กับพวกคุณด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์[†] และด้วยไฟ ¹²มือของเขาดึงพลั่วพร้อมแล้วที่จะสะสางลานข้าวจนทั่วและจะแยกแกลบออกจากข้าว* โดยเก็บข้าวไว้ในยุ้งฉางของเขา ส่วนแกลบก็เอาไปเผากับไฟที่ไม่มีวันดับ”

ยอห์นทำพิธีจุ่มน้ำให้พระเยซู

(มก.1:9-11;ลก.3:21-22)

¹³ในเวลานั้น พระเยซูได้เดินทางจากแคว้นกาลิลี มาหายอห์นที่แม่น้ำจอร์แดน เพื่อให้ยอห์นทำพิธีจุ่มน้ำให้ ¹⁴แต่ยอห์นไม่ยอมทำให้ เขาบอกว่า “อาจารย์ต้องเป็นคนทำให้ผม ไม่ใช่ผมทำให้อาจารย์”

¹⁵แต่พระเยซูตอบว่า “ตอนนี้ ให้เป็นอย่างนี้ไปก่อน เพราะพวกเราควรทำทุกอย่างตามที่พระเจ้าต้องการ” ยอห์นถึงยอมทำพิธีจุ่มน้ำ[†]ให้พระองค์ ¹⁶ทันทีที่พระองค์โผล่ขึ้นมาจากรูน้ำ ท้องฟ้า

3:4 จักจัน คือ แมลงชนิดหนึ่งคล้ายตั๊กแตน ตามกฎหมายของโมเสสนอนุญาตให้กินเป็นอาหารได้ อ้างมาจากหนังสือเลวีนิติ 11:21-22

3:10 ต้นไม้ หมายถึง คนทั่วไป ต้นไม้ที่ไม่เกิดผล คือคนที่ไม่ยอมเชื่อฟังพระเยซูจะต้องถูกโค่นลงเหมือนกับต้นไม้นี้

3:12 จะแยกแกลบออกจากข้าว หรือ การผัดข้าว ยอห์นหมายถึง พระเยซูจะแยกคนดีออกจากคนชั่ว

ก็เปิดออก และพระองค์ก็เห็นพระวิญญาณของพระเจ้าเหมือนนกพิราบลงมาอยู่เหนือพระองค์¹⁷ มีเสียงพูดจากสวรรค์ว่า “นี่คือลูกรักของเรา เราพอใจในตัวเขามาก”

มารมาลองใจพระเยซู

(มก. 1:12-13;ลก. 4:1-13)

4 แล้วพระวิญญาณ¹ ก็พาพระเยซูไปที่เบเลซ่าเบลิยวแห่งแล้ง เพื่อให้มารได้มาลองใจพระองค์² หลังจากพระเยซูได้อดอาหารมาเป็นเวลาสี่สิบวันสี่สิบคืน พระองค์ก็หิวจัด³ มารจึงมายั่วพระองค์ว่า “ถ้าเป็นลูกพระเจ้าจริง ก็เสกก้อนหินพวกนี้ให้กลายเป็นขนมปังสิ”

⁴พระเยซูตอบว่า “พระคัมภีร์¹ เขียนไว้ว่า

‘ชีวิตที่แท้จริงไม่ใช่อยู่ได้เพราะอาหารเท่านั้น

แต่อยู่ได้ด้วยคำพูดทุกคำที่มาจากพระเจ้า” (เฉลยธรรมบัญญัติ 8:3)

⁵จากนั้นมารก็นำพระองค์ไปยังเมืองเยรูซาเล็มและไปยืนกันอยู่บนจุดสูงสุดของวิหาร¹⁶ แล้วมารก็ทำพระเยซูว่า “ถ้าเป็นลูกพระเจ้าจริง ก็กระโดดลงไปเลย เพราะพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า

‘พระเจ้าจะสั่งให้ทูตของพระองค์คุ้มครองคุณ

และเหล่าทูตสวรรค์ก็จะรับคุณไว้

เพื่อไม่ให้เท้าของคุณ กระแทกหิน” (สดุดี 91:11-12)

⁷พระเยซูตอบมารว่า “แต่พระคัมภีร์ก็เขียนไว้เหมือนกันว่า

‘อย่าทดลองเล่นกับองค์เจ้าชีวิต พระเจ้าของเจ้า” (เฉลยธรรมบัญญัติ 6:13)

⁸อีกครั้งหนึ่ง มารได้นำพระเยซูไปที่ภูเขาที่สูงที่สุด เพื่อพระองค์จะได้เห็นอาณาจักรบนโลกทั้งหมดและความเจริญรุ่งเรืองของมัน⁹ แล้วมารก็ทำพระเยซูว่า “ถ้ากราบไหว้เรา เราก็จะยกทั้งหมดที่เห็นนี้ให้”

¹⁰พระเยซูจึงตอบว่า “ไปให้พ้น ไช้ชาตาน เพราะพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า

‘เจ้าจะต้องกราบไหว้องค์เจ้าชีวิตพระเจ้าของเจ้า

และรับใช้พระองค์แต่เพียงผู้เดียว” (เฉลยธรรมบัญญัติ 6:13)

¹¹มารจึงได้ไปจากพระองค์ และเหล่าทูตสวรรค์ก็มารับใช้พระองค์

พระเยซูเริ่มงานในแคว้นกาลิลี

(มก. 1:14-15;ลก. 4:14-15)

¹²เมื่อพระเยซูได้ข่าวว่ายอห์นถูกจับขังคุก พระองค์จึงกลับไปแคว้นกาลิลี¹³ แล้วย้ายจากเมืองนาซาเร็ธ ไปอยู่ที่เมืองคาเปอรนาอุม ที่อยู่ริมฝั่งทะเลสาบกาลิลีในเขตแดนเศบูลุนและนัฟทาลี¹⁴ เพื่อให้เป็นไปตามที่อิสยาห์ ผู้พูดแทนพระเจ้า¹ ได้พูดว่า

¹⁵“ดินแดนเศบูลุน และดินแดนนัฟทาลี

ที่ตั้งอยู่ริมฝั่งทะเลสาบกาลิลี

ทางทิศตะวันตกของแม่น้ำจอร์แดน

คือแคว้นกาลิลีซึ่งเป็นที่อยู่ของคนที่ไม่ใช่ยิว

16 คนที่นั้งอยู่ในความมืดได้เห็นแสงสว่างที่ยิ่งใหญ่ และคนที่อยู่ในดินแดนใต้เงาแห่งความตายนั้น แสงสว่างก็ได้ส่องมาถึงพวกเขาแล้ว” (อิสยาห์ 9:1-2)

พระเยซูเลือกศิษย์บางคน

(มก. 1:16-20; ลก. 5:1-11)

17 ตั้งแต่นั้นมา พระเยซูได้เริ่มประกาศว่า “กลับตัวกลับใจเสียใหม่ เพราะแผ่นดินของพระเจ้าใกล้เข้ามาแล้ว”

18 วันหนึ่ง ขณะที่พระเยซูกำลังเดินอยู่ริมฝั่งทะเลสาบกาลิลี พระองค์มองเห็นพี่น้องชาวประมงสองคนคือ ซีโมนที่คนเรียกว่า เปโตร และอันดรูว์น้องชายของเขา กำลังทอดแหอยู่ในทะเลสาบ 19 พระองค์จึงพูดกับเขาว่า “ตามมาเถอะ เราจะสอนให้คุณจับคนแทนการจับปลา” 20 ทั้งสองคนก็ทิ้งแหและติดตามพระองค์ไปทันที

21 เมื่อพระองค์เดินต่อไปอีกหน่อยหนึ่ง ก็เห็นพี่น้องอีกสองคนคือ ยากอบ ลูกชายของเศเบดี กับยอห์นน้องชายของเขา กำลังซ่อมแซมอวนกับพ่อของพวกเขาอยู่ในเรือ แล้วพระองค์เรียกพี่น้องสองคนนี้มา 22 ทั้งยากอบและยอห์นจึงได้ลาพ่อและทิ้งเรือ แล้วพวกเขาก็ตามพระองค์ไปทันที

พระเยซูสอนและรักษาประชาชน

(ลก. 6:17-19)

23 พระเยซูเดินทางไปที่แคว้นกาลิลี เพื่อสั่งสอนคนตามที่ประชุมของชาวยิว[†] และประกาศข่าวดีเกี่ยวกับแผ่นดินของพระเจ้าให้ทุกคนรู้ นอกจากนี้ยังได้รักษาโรคภัยไข้เจ็บต่างๆ ให้กับคนในเมืองจนหายด้วย 24 ทำให้ชื่อเสียงของพระองค์เลื่องลือไปทั่วประเทศซีเรีย ผู้คนจึงแห่กันมาหาพระเยซู เขาพาคนที่เจ็บป่วยทนต์ทุพพลภาพ ด้วยโรคต่างๆ คนถูกผีสิง คนเป็นลมบ้าหมู และคนเป็นอัมพาตมาด้วย แล้วพระองค์ก็ได้รักษาจนหายหมดทุกคน 25 คนจำนวนมากจึงพากันติดตามพระองค์ มีทั้งจากแคว้นกาลิลี แคว้นเดคาโปลิส* เมืองเยรูซาเล็ม แคว้นยูเดีย และดินแดนทางตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน

พระเยซูสอนประชาชน

(ลก. 6:20-23)

5 เมื่อพระเยซูเห็นผู้คนตามมาเป็นจำนวนมากพระองค์ได้ขึ้นไปบนภูเขาและนั่งอยู่ที่นั่น พวกศิษย์ก็เข้ามาหาพระองค์ 2 พระองค์จึงเริ่มสอนพวกเขาว่า

3 “คนที่รู้ว่าต้องการพระเจ้า มีเกียรติจริงๆ

เพราะเขาได้เป็นส่วนหนึ่งในแผ่นดินของพระเจ้า

4 คนที่โศกเศร้า มีเกียรติจริงๆ

เพราะพระเจ้าจะปลอบโยนเขา

4:25 เดคาโปลิส เป็นภาษากรีก หมายถึง เมือง 10 เมืองเป็นชื่อของแคว้นหนึ่งที่ประกอบด้วยเมือง 10 เมือง ตั้งอยู่บริเวณฝั่งตะวันออกของทะเลสาบกาลิลี

5 คนที่มีจิตใจอ่อนโยน มีเกียรติจริงๆ

เพราะพระเจ้าจะให้โลกนี้กับเขา

6 คนที่หิวกระหายอยากจะทำในสิ่งที่พระเจ้าต้องการ

มีเกียรติจริงๆ เพราะพระเจ้าจะทำให้เขาอิ่มใจ

7 คนที่มีจิตใจเมตตา มีเกียรติจริงๆ

เพราะพระเจ้าจะเมตตาเขา

8 คนที่มีจิตใจบริสุทธิ์ มีเกียรติจริงๆ

เพราะเขาจะได้เห็นพระเจ้า

9 คนที่สร้างสันติ มีเกียรติจริงๆ

เพราะพระเจ้าจะเรียกเขาว่าเป็นลูก

10 คนที่โดนข่มเหงรังแกเพราะทำตามความต้องการของพระเจ้า

มีเกียรติจริงๆ เพราะเขาได้เป็นส่วนหนึ่งในแผ่นดินของพระเจ้า

11 คนที่โดนดูถูก โดนข่มเหงรังแก และโดนใส่ร้ายป้ายสี

เพราะติดตามเรา มีเกียรติจริงๆ

12 "ให้ใจและมีความสุขเถิด เพราะพระเจ้าได้เก็บรางวัลอันยิ่งใหญ่ไว้ให้กับคุณแล้วที่บนสวรรค์ เพราะพวกผู้พูดแทนพระเจ้า[†] ในสมัยก่อนก็โดนข่มเหงอย่างเดียวกับคุณนี่แหละ"

เกลือและแสงสว่าง

(มก.9:50;ลก.14:34-35)

13 "พวกคุณเป็นเกลือ*ของโลกนี้ ถ้าเกลือหมดรสเค็มแล้ว จะทำให้เค็มอีกได้อย่างไร มันไม่มีประโยชน์อะไรอีกแล้ว นอกจากเอาไปทิ้งให้คนเหยียบ 14 พวกคุณเป็นแสงสว่างของโลก เมืองที่สร้างอยู่บนภูเขาจะเอาไปซ่อนไว้ไม่ให้คนเห็นก็ได้¹⁵ เหมือนกับเมื่อจุดตะเกียง ก็ไม่มีใครเอางัดครอบไว้ แต่จะเอาไปแขวนไว้เพื่อจะได้ส่องสว่างให้กับทุกคนที่อยู่ในบ้าน 16 พวกคุณก็เหมือนกัน ให้ส่องสว่างออกไปเพื่อคนจะได้เห็นความดีที่คุณทำ และจะได้สรรเสริญพระบิดาของคุณที่อยู่บนสวรรค์

พระเยซูสั่งสอนเกี่ยวกับกฎปฏิบัติ

17 อย่าคิดว่าเรามายกเลิกกฎปฏิบัติของโมเสส หรือมายกเลิกข้อความที่ผู้พูดแทนพระเจ้า[†] เขียนไว้ เราไม่ได้มายกเลิกแต่มาทำให้มันสำเร็จ* 18 เราจะบอกให้รู้ว่า เมื่อไหร่ก็ตามที่ฟ้าและดินยังอยู่ จะไม่มีวันที่ตัวหนังสือตัวเล็กๆ หรือจุดเล็กๆ สักจุดเดียวหายไปจากกฎปฏิบัติเลย จนกว่าทุกอย่างจะเกิดขึ้นจริงตามนั้น 19 คนที่ไม่ยอมเชื่อฟังข้อเล็กๆ ข้อหนึ่งในกฎปฏิบัติ แล้วยังสอนให้คนอื่นไม่เชื่อฟังด้วย คนนั้นก็จะเป็นคนทีเล็กที่สุดในแผ่นดินของพระเจ้า แต่คนที่เชื่อฟังกฎปฏิบัติและสอนให้คนอื่นเชื่อฟังด้วย คนๆ นั้นก็จะเป็คนที่ยิ่งใหญ่ในแผ่นดินของพระเจ้า 20 เพราะ

5:13 เกลือ ในสมัยพระเยซู คนใช้เกลือหมักเนื้อไม่ให้เน่า

5:17 "แต่มาทำให้มันสำเร็จ" ในภาษาเดิม ประโยคนี้อาจจะแปลได้หลายอย่าง เช่น "เกิดขึ้นจริงตามนั้น" หรือ "ทำให้เห็นถึงความหมายที่แท้จริงของมัน" หรือ "ทำให้บรรลุถึงเป้าหมาย"

เราจะบอกให้รู้ว่า ถ้าพวกคุณไม่ได้เชื่อฟังพระเจ้ามากกว่าที่พวกครูสอนกฎปฏิบัติและพวกฟาริสี[†] เชื่อฟังพระองค์ คุณก็จะไม่มีวันได้เข้าไปในแผ่นดินของพระเจ้า

เรื่องความโกรธ

²¹พวกคุณคงเคยได้ยินที่เขาพูดกับคนสมัยก่อนว่า ‘อย่าฆ่าคน*’ แต่ถ้าใครทำ คนนั้นจะต้องถูกลงโทษ ²²แต่เราจะบอกให้รู้ว่า แค่นที่โกรธพี่น้องของตัวเองก็ถูกตัดสินว่าผิดแล้ว และคนที่ว่าพี่น้องของตัวเองว่า ไร้ปัญญาอ่อน เขาจะต้องถูกลงโทษในศาลสูง[†] และใครก็ตามที่ว่าคนอื่น ไร้ใจ เขาก็เสี่ยงต่อบึงไฟนรกแล้ว

²³ดังนั้น ถ้าคุณนำเครื่องบูชามาถึงแท่นบูชา[†] และนึกขึ้นมาได้ว่าพี่น้องมีปัญหา กับคุณในสิ่งที่คุณทำไป ²⁴ให้วางเครื่องบูชานั้นไว้ และกลับไปคืนดีกับพี่น้องคนนั้นก่อน แล้วค่อยกลับมาถวายเครื่องบูชา

²⁵ถ้ามีใครฟ้องร้องคุณ ก็ให้รีบปรับความเข้าใจกับเขาในระหว่างทางที่กำลังไปศาล ไม่งั้นเขาจะส่งตัวคุณให้ผู้พิพากษา แล้วผู้พิพากษาจะส่งคุณต่อไปให้ผู้คุมเอาไปขังคุก ²⁶เราจะบอกให้รู้ว่า คุณจะไม่ได้ออกมาจากคุกนั้นหรอก จนกว่าจะใช้หนี้ครบทุกบาททุกสตางค์

เรื่องการมีชู

²⁷พวกคุณคงเคยได้ยินคำพูดที่ว่า ‘อย่าเป็นชู้กับสามีภรรยาเขา*’ ²⁸แต่เราจะบอกคุณว่า แค่มองผู้หญิงแล้วเกิดความใคร่ ก็ถือว่าคุณเป็นชู้ทางใจกับผู้หญิงคนนั้นแล้ว ²⁹ดังนั้น ถ้าตาขวาของคุณทำให้คุณทำบาป ก็ให้ควักทิ้งไปเลย เพราะเสียอวัยวะไปส่วนหนึ่ง ก็ยังดีกว่าจะต้องตกนรกทั้งตัว ³⁰ถ้ามือขวาของคุณทำให้คุณทำบาป ก็ให้ตัดมันทิ้งไปเลย เพราะเสียอวัยวะไปส่วนหนึ่งก็ยังดีกว่าจะต้องตกนรกทั้งตัว

เรื่องการหย่าร้าง

(มธ.19:9;มก.10:11-12;ลก.16-18)

³¹มีคำพูดว่า ‘ถ้าใครจะหย่ากับภรรยา ก็ให้ทำหนังสือหย่า*’[†]ให้กับภรรยา’ ³²แต่เราจะบอกคุณว่า ใครก็ตามที่หย่ากับภรรยา ยกเว้นหย่าเพราะเรื่องการทำบาปทางเพศ ก็ทำให้ภรรยามีชูเมื่อเธอไปแต่งงานใหม่ และผู้ชายที่มาแต่งงานกับเธอก็ถือว่ามีชูด้วย

เรื่องการสาบาน

³³พวกคุณคงเคยได้ยินที่เขาพูดกับคนสมัยก่อนว่า ‘อย่าผิดคำสาบาน ต้องทำตามคำสาบานที่ให้ไว้กับองค์เจ้าชีวิต*’ ³⁴แต่เราขอบอกว่าอย่าสาบานเลย เพราะถ้าคุณอ้างถึงสวรรค์ สวรรค์ก็เป็นที่นั่งของพระเจ้า ³⁵หรืออ้างถึงโลกนี้ โลกนี้ก็เป็นที่วางเท้าของพระเจ้า หรืออ้างถึงเมืองเยรูซาเล็ม เมืองเยรูซาเล็มก็เป็นเมืองของกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ ³⁶หรืออ้างโดยใช้หัวของตนเป็นประกัน เพราะผมสักเส้นคุณก็ยังไม่มีความหมายทำให้มันขาวหรือดำได้เลย ³⁷ถ้า ‘ใช่’ ก็บอกว่า ‘ใช่’

5:21 ‘อย่าฆ่าคน’ อ้างมาจากหนังสือ อพยพ 20:13 และ เฉลยธรรมบัญญัติ 5:17

5:27 ‘อย่าเป็นชู้กับพี่เมียเขา’ อ้างมาจากหนังสือ อพยพ 20:14 และ เฉลยธรรมบัญญัติ 5:18

5:31 ‘ถ้าใครหย่า...ให้ทำหนังสือหย่า’ อ้างมาจากหนังสือ เฉลยธรรมบัญญัติ 24:1

5:33 ‘ต้อง...องค์เจ้าชีวิต’ ดูที่ เลวีนิติ 19:12 กันดารวิถี 30:2 และ เฉลยธรรมบัญญัติ 23:21

ถ้า 'ไม่' ก็บอกว่า 'ไม่' พุดแค่นี้ พอแล้ว พุดมากกว่านี้ก็มาจากมาร

เรื่องการแก้แค้น

(ลก.6:29-30)

³⁸พวกคุณคงเคยได้ยินคำพูดที่ว่า 'ตาต่อตา ฟันต่อฟัน*' ³⁹แต่เราขอบอกว่า อย่าคิดแก้แค้นคนที่ทำผิดต่อคุณ ถ้าใครตบแก้มขวาของคุณ ก็หันแก้มซ้ายให้เขาตบด้วย ⁴⁰ถ้าใครฟ้องร้องเอาเสื้อผ้าของคุณ ก็แถมเสื้อผ้าให้เขาไปด้วย ⁴¹ถ้าใครบังคับให้คุณแบกของไปกับเขาหนึ่งกิโลเมตร ก็แบกไปสองกิโลเมตรเลย ⁴²ถ้าใครมาขออะไรจากคุณก็ให้เขาไป อย่าหันหน้าหนีไปจากคนที่มาขอยืมคุณเลย

ให้รักศัตรู

(ลก.6:27-28;32-36)

⁴³พวกคุณคงเคยได้ยินคำพูดที่ว่า 'รักเพื่อนบ้าน*' และเกลียดชังศัตรู* ⁴⁴แต่เราขอบอกคุณว่า ให้รักศัตรูของคุณ และอธิษฐานเผื่อคนที่ข่มเหงคุณ ⁴⁵เพราะถ้าทำอย่างนี้ คุณก็จะเป็นลูกที่แท้จริงของพระบิดาในสวรรค์ พระองค์ทำให้ดวงอาทิตย์ส่องสว่างให้ทั้งคนดีและคนชั่ว ให้ฝนตกกับทั้งคนที่ทำถูกและคนที่ทำผิดเหมือนกัน ⁴⁶ถ้าคุณรักแต่คนที่รักคุณ แล้วมันมีอะไรพิเศษตรงไหน แม้แต่คนเก็บภาษี* ก็ยังรักคนที่รักเขาเหมือนกัน ⁴⁷ถ้าทักทายแต่เพื่อน คุณได้ทำอะไรพิเศษไปกว่าคนอื่น ๆ หรือ เพราะคนที่ไม่รู้จักพระเจ้า* ก็ทำอย่างนั้นเหมือนกัน ⁴⁸ดังนั้น พระบิดาของพวกคุณบนสวรรค์ดีพร้อมขนาดไหน ก็ให้พวกคุณดีพร้อมขนาดนั้นด้วย"

เรื่องการให้

6 ระวังให้ดี อย่าทำความดีเพื่ออวดคนอื่น เพราะคุณจะไม่ได้รับรางวัลจากพระเจ้าของคุณที่อยู่บนสวรรค์ ²เวลาที่ให้คุณช่วยเหลือคนจน ก็อย่าไปทำเหมือนกับพวกหน้าซื่อใจคด* ที่ชอบเป่าแตรในที่ประชุม* หรือตามท้องถนนเพื่อให้คนมาดูและชมเชยเขา เพราะจริงๆ แล้ว เราจะบอกให้รู้ว่า พวกเขาได้รับค่าชมนั้นเป็นรางวัลไปเรียบร้อยแล้ว ³แต่เมื่อช่วยเหลือคนจน ก็อย่าให้มือซ้ายรู้ว่ามือขวาทำอะไร ⁴ดังนั้น เมื่อคุณช่วยเหลือคนจน ก็ให้ทำเป็นความลับ และพระบิดาของคุณผู้เห็นสิ่งที่你做เป็นความลับนี้ ก็จะให้รางวัลกับคุณ

เรื่องการอธิษฐาน

(ลก.11:2-4)

⁵เวลาที่คุณอธิษฐาน ก็อย่าทำเหมือนพวกคนหน้าซื่อใจคดพวกนั้น ที่ชอบยื่นอธิษฐานในที่ประชุม* หรือตามท้องถนนเพื่ออวดให้คนอื่นเห็น เราจะบอกให้รู้ว่า พวกเขาได้รับรางวัลไปเรียบร้อยแล้ว ⁶แต่สำหรับคุณ เมื่ออธิษฐานก็ให้เข้าไปในห้อง ปิดประตูและอธิษฐานต่อพระ

5:38 'ตา..ฟัน' อ้างมาจากหนังสือ กันดารวิถี 21:24 และ เฉลยธรรมบัญญัติ 24:20

5:43 'รักเพื่อนบ้าน' อ้างมาจากหนังสือ เลวีนิติ 19:18

5:46 คนเก็บภาษี เป็นคนยิวที่คนโรมันจ้างไว้เก็บภาษีคนยิวด้วยกันซึ่งพวกนี้มักจะมีโกง พวกยิวจึงเกลียดพวกเขา

5:47 ภาษาดั้งเดิม ใช้คำว่า คนที่ไม่ซื่อ

6:2 หน้าซื่อใจคด หมายถึงคนชั่วที่แก่งัดทำตัวเหมือนเป็นคนดี

บิดาที่มองไม่เห็นด้วยตา และพระองค์จะมองเห็นสิ่งที่คุณทำเป็นความลับนี้ และให้รางวัลกับคุณ
 7 เมื่อคุณอธิษฐาน ก็อย่าพูดซ้ำซากไร้สาระเหมือนคนที่ไม่รู้จักพระเจ้าทำกัน เพราะพวกเขาคิดว่า ถ้าเขาพูดซ้ำแล้วซ้ำอีก พวกเขาจะได้รับคำตอบจากการอธิษฐานนั้น 8 อย่าทำเหมือนคนพวกนั้น เพราะพระบิดารู้ว่าคุณขาดอะไรก่อนที่คุณจะขอเสียอีก 9 คุณควรจะอธิษฐานอย่างนี้ว่า

‘พระบิดาของเราที่อยู่บนสวรรค์

ขอให้ชื่อของพระองค์เป็นที่เคารพนับถืออยู่เสมอ

10 ขอให้แผ่นดินของพระองค์มาตั้งอยู่ในโลกนี้

ขอให้คนในโลกนี้ทำตามความต้องการของพระองค์ เหมือนอย่างที่เป็นในสวรรค์

11 โปรดให้เราใช้อาหารกินในวันนี้

12 และโปรดยกโทษให้กับความบาปของพวกเรา

เหมือนกับที่พวกเรายกโทษให้กับคนอื่นที่ทำบาปต่อเรา

13 และขอย้ำได้นำพวกเราเข้าไปในการช่วยยวน

แต่ขอให้ช่วยเหลือพวกเราพ้นจากสิ่งชั่วร้าย*”

14 “ถ้าคุณยกโทษให้กับคนที่ทำบาปต่อคุณ พระบิดาของคุณที่อยู่บนสวรรค์ ก็จะยกโทษให้คุณด้วย 15 แต่ถ้าคุณไม่ยอมยกโทษให้คนอื่น พระบิดาของคุณก็จะไม่ยกโทษ ให้กับบาปของคุณเหมือนกัน”

เรื่องการอดอาหาร

16 เมื่อคุณอดอาหาร* ก็ไม่ต้องทำหน้าเศร้าเหมือนพวกหน้าซื่อใจคดทำกัน เพื่อให้คนเห็นว่าเขาอดอาหารอยู่ เราจะบอกให้รู้ว่า พวกเขาได้รับรางวัลของพวกเขาอย่างครบถ้วนแล้ว 17 แต่เมื่อคุณอดอาหาร ขอให้ล้างหน้าล้างตาให้แจ่มใส และใส่น้ำมันผม 18 จะได้ไม่มีใครรู้ว่า คุณกำลังอดอาหารอยู่ แต่พระบิดาที่มองไม่เห็นด้วยตา ก็จะเห็นสิ่งที่คุณทำเป็นความลับนี้และให้รางวัลกับคุณ

พระเจ้าสำคัญกว่าทรัพย์สินเงินทอง

(ลก. 12:33-34; 16:13)

19 อย่าเก็บสะสมของมีค่าซึ่งสนิมหรือแมลงทำลายได้ หรือที่ขโมยลักไปได้ไว้ในโลกนี้ 20 แต่ให้เก็บสะสมของมีค่าไว้บนสวรรค์ ที่สนิมและแมลงไม่มีวันทำลายได้ หรือขโมยก็ลักเอาไปไม่ได้ 21 เพราะของมีค่าของคุณอยู่ที่ไหน ใจของคุณก็จะอยู่ที่นั่นด้วย

22 ดวงตาเป็นแสงสว่างของร่างกาย ถ้าตาของคุณดี ร่างกายของคุณก็จะเต็มไปด้วยแสงสว่าง 23 แต่ถ้าตาของคุณไม่ดี ร่างกายของคุณก็จะเต็มไปด้วยความมืด และถ้าแสงสว่างในร่างกายของคุณกลายเป็นความมืด ความมืดนั้นจะนำกลัวขนาดไหน

6:13 สำเนากรีกบางฉบับได้เพิ่มเติมส่วนนี้คือ “เพราะอาณาจักร ฤทธิอำนาจและเกียรติยศเป็นของพระองค์ตลอดไป อาเมน”

6:13 สิ่งชั่วร้าย อาจจะเป็นได้ว่า ผู้ชั่วร้าย หรือมาร หรือซาตาน

6:16 อดอาหาร หมายถึง การมีชีวิตอยู่โดยไม่ทานอาหารในช่วงเวลาของการอธิษฐานและเวลาที่เคร่าใจ

²⁴ไม่มีใครรับใช้เจ้านายสองคนได้ในเวลาเดียวกัน เพราะเขาจะเกลียดนายคนหนึ่ง และจะรักนายอีกคนหนึ่ง หรือเขาจะจงรักภักดีกับนายคนหนึ่ง แต่จะดูถูกนายอีกคนหนึ่ง ดังนั้น คุณก็ไม่สามารถเป็นทาสของพระเจ้าพร้อมกับเป็นทาสของเงินทองด้วย

อย่ากังวล

(ลก.12:22-34)

²⁵ดังนั้น เราขอบอกคุณว่า ไม่ต้องกังวลเกี่ยวกับชีวิตว่าจะมีกินมีดื่มไหม หรือเป็นห่วงร่างกายว่าจะมีเสื้อผ้าใส่ไหม เพราะชีวิตนั้นมันไม่ใช่แค่เรื่องของอาหารและเสื้อผ้าเท่านั้น ²⁶คนที่บินอยู่ในอากาศสิ มันไม่ได้หว่านไม่ได้เก็บเกี่ยว และไม่ได้สะสมเมล็ดพืชไว้ในยุ้งฉาง แต่พระบิดาของคุณที่อยู่บนสวรรค์ก็เลี้ยงดูพวกมันเลย แล้วพวกคุณมีค่ามากกว่าพวกมันไม่ใช่หรือ ²⁷มีใครบ้างที่คอยเป็นห่วงคอยกังวล แล้วสามารถต่อชีวิตให้ยาวออกไปอีกสักชั่วโมงได้

²⁸ถ้าอย่างนั้นจะเป็นห่วงเรื่องเสื้อผ้าทำไม ดูดอกไม้ในทุ่งสิว่ามันงอกงามขึ้นมาได้อย่างไร ทั้งๆ ที่มันไม่ได้ทำงาน และไม่ได้ทอผ้าใส่เอง ²⁹เราจะบอกให้รู้ว่า แม้แต่ษัตริย์โซโลมอนที่ร่ำรวยที่สุดก็ยังไม่แต่งตัวสวยไม่เท่าดอกไม้พวกนี้สักดอก ³⁰แม้แต่หญ้าที่อยู่ได้แค่วันนี้ พรุ่งนี้ก็จะถูกโยนเข้ากองไฟแล้ว พระองค์ยังตกแต่งเสี้ยวสวยงามเลย แล้วพระองค์จะไม่ตกแต่งพวกคุณมากกว่านั้นหรือ พวกคุณนี่ช่างมีความเชื่อ น้อยเสียจริงๆ ³¹ดังนั้นไม่ต้องกังวลว่า ‘จะมีอะไรกินไหม’ ‘จะมีอะไรดื่มไหม’ และ ‘จะมีอะไรใส่ไหม’ ³²พวกที่ไม่รู้จักพระเจ้าก็แสวงหาสิ่งเหล่านี้ แต่พระบิดาของคุณที่อยู่บน สวรรค์รู้อยู่แล้วว่าสิ่งเหล่านี้จำเป็นสำหรับคุณ ³³แต่สิ่งที่สำคัญที่สุดสำหรับพวกคุณ คือ ให้แสวงหาแผ่นดินของพระเจ้าและชีวิตที่ทำตามใจพระองค์ แล้วพระองค์จะให้สิ่งจำเป็นทั้งหมดนี้กับพวกคุณเอง ³⁴ดังนั้นไม่ต้องกังวลถึงวันพรุ่งนี้ เพราะพรุ่งนี้ก็มีเรื่องกังวลของมันอยู่แล้ว แต่ละวันก็มีปัญหามากพออยู่แล้วสำหรับวันนั้น”

เรื่องการกล่าวหาคนอื่น

(ลก.6:37-38:41-42)

7อย่ากล่าวหาคนอื่นแล้วพระเจ้าจะไม่กล่าวหาคุณ ²เพราะคุณกล่าวหาคนอื่นอย่างไร พระเจ้าก็จะกล่าวหาคุณอย่างนั้นด้วย คุณใช้วิธีอะไรกล่าวหาคนอื่น พระเจ้าก็จะใช้วิธีนั้นกล่าวหาคุณ ³ถ้าไม่คุณถึงเห็นขี้ผงเล็กๆ ในตาของพี่น้องคุณ แต่กลับมองไม่เห็นไม้ทั้งท่อนในตาของตัวเอง ⁴คุณพูดมาได้ยังงั้นว่า ‘เดี่ยวจะเขี่ยขี้ผงเล็กๆ ในตาคุณให้’ ทั้งๆ ที่ยังมีไม้ทั้งท่อนอยู่ในตาของคุณเอง ⁵พวกหน้าซื่อใจคด เอาไม้ออกจากตาตัวเองเสียก่อน จะได้มองเห็นชัด ก่อนที่จะไปเขี่ยผงออกจากตาของพี่น้อง ⁶อย่าเอาของวิเศษให้กับหมา อย่าโยนไข่มุกให้กับหมู เพราะมันจะเหยียบย่ำของเหล่านั้น และหันกลับมากัดคุณด้วย’

ขอพระเจ้าในสิ่งที่คุณขัดสน

(ลก.11:9-13)

⁷ขอลิแล้วจะได้ ทาลิแล้วจะพบ เคาะสิแล้วประตูจะเปิดให้ ⁸เพราะทุกคนที่ขอก็จะได้ ทุกคนที่หา ก็จะได้ และทุกคนที่เคาะ ประตูก็จะเปิดให้

⁹ถ้าลูกขอขนมปัง จะมีใครบ้างที่เอาก้อนหินให้ ¹⁰หรือถ้าลูกขอปลา จะมีใครบ้างเอานูเป็นๆให้ ¹¹ถ้าคนชั่วอย่างพวกคุณยังรู้จักให้ของดีๆ กับลูก แล้วพระบิดาที่อยู่บนสวรรค์จะไม่ยิ่งพร้อมที่จะให้ของดีๆ กับคนที่ขอพระองค์หรือ

กฎที่สำคัญที่สุด

¹²ดังนั้น คุณอยากให้คนอื่นทำอะไรกับคุณ ก็ให้ทำอย่างนั้นกับเขาสิ เพราะกฎปฏิบัติของโมเสส และคำสอนของพวกผู้พูดแทนพระเจ้า¹ ก็สรุปได้อย่างนี้แหละ

ประตูแคบและประตูกว้าง

(ลก.13:24)

¹³เข้าไปทางประตูที่แคบ เพราะประตูกว้างและถนนหนทางที่เดินสบายจะนำไปถึงความพินาศ และมีคนมากมายที่ผ่านเข้าไปทางประตูนั้น ¹⁴ส่วนประตูที่แคบ และถนนที่เดินลำบากจะนำไปถึงชีวิตที่แท้จริง และมีคนน้อยมากที่หาทางนี้เจอ

คนรู้จักคุณได้จากการกระทำ

(ลก.6:43-44;13:25-27)

¹⁵ให้ระวังผู้พูดแทนพระเจ้าตัวปลอม*ที่มากหาคุณในคราบลูกแกะเซื่องๆ แต่ใจนั้นร้ายเหมือนหมาป่า ¹⁶การกระทำของเขาจะบอกให้รู้ว่าเขาเป็นคนอย่างไร ไม่มีใครเก็บอรุณจากพุ่มไม้หนาม หรือเก็บลูกมะเดื่อจากพืชที่มีหนามหรือ ¹⁷เหมือนกับต้นไม้ดีที่ยอมออกผลดี และต้นไม้เลวก็ยอมออกผลเลว ¹⁸ไม่มีทางที่ต้นไม้ดีจะออกผล เลว และต้นไม้เลวจะออกผลดี ¹⁹ต้นไม้มากทุกต้นที่ไม่ออกผลดี จะถูกตัดทิ้งและโยนเผาไฟ ²⁰ดังนั้นจะรู้ว่าผู้พูดแทนพระเจ้านั้นเป็นตัวปลอมหรือเปล่านั้น ก็ดูจากการกระทำของเขา

²¹ไม่ใช่ทุกคนที่เรียกเราว่า ‘องค์เจ้าชีวิต องค์เจ้าชีวิต’ แล้วจะได้เข้าไปในแผ่นดิน ของพระเจ้า แต่คนที่ทำตามความต้องการของพระบิดาที่อยู่บนสวรรค์เท่านั้นถึงจะเข้าไปได้ ²²เมื่อถึงวันพิพากษาก็จะมีคนเป็นจำนวนมากบอกกับเราว่า ‘องค์เจ้าชีวิต องค์เจ้าชีวิต พวกเราได้อ้างชื่อของพระองค์เมื่อพูดแทนพระเจ้า เมื่อใส่ผี* และเมื่อทำสิ่งอัศจรรย์มากมาย’ ²³แต่เราจะบอกพวกเขาว่า ‘เราไม่รู้จักพวกแกเลย ไปให้พ้นไอ้พวกทำชั่ว’

คนฉลาดและคนโง่

(ลก.6:47-49)

²⁴คนที่ได้ยินและทำตามคำสอนนี้ของเรา ก็เหมือนกับคนฉลาดที่สร้างบ้านอยู่บนฐานที่เป็นหิน ²⁵ถึงแม้ฝนจะตกหนัก น้ำจะไหลเชี่ยว และมีลมพายุแรงพัดปะทะตัวบ้าน แต่บ้านก็ไม่พังเพราะมีรากฐานอยู่บนหินที่มั่นคง ²⁶แต่คนที่ได้ฟังแล้วไม่ทำตามคำสอนนี้ของเรา เขาก็เหมือนกับคนโง่ที่สร้างบ้านอยู่บนทราย ²⁷เมื่อฝนตกหนักน้ำไหลเชี่ยว และมีลมพายุแรงพัดมาปะทะตัวบ้าน บ้านนั้นก็พังทลายลงอย่างราบคาบ”

7:15 ผู้พูดแทนพระเจ้าตัวปลอม คือ ผู้ที่อ้างว่าพวกเขาพูดแทนพระเจ้า แต่ไม่ได้พูดความจริงของพระเจ้า

7:22 ผี หมายถึง วิญญาณชั่ว ไม่ใช่คนที่ตายไปแล้วมาหลอกหลอน

²⁸เมื่อพระเยซูพูดจบแล้ว ชาวบ้านก็ประหลาดใจในคำสอนของพระองค์ ²⁹เพราะพระองค์ไม่ได้สอนเหมือนครูสอนกฎปฏิบัติคนอื่นๆ แต่พระองค์สอนแบบคนที่มีสิทธิ์ มีอำนาจมาจากพระเจ้าอย่างแท้จริง

พระเยซูรักษาคนป่วย

(มก.1:40-45;ลก.5:12-16)

8 เมื่อพระเยซูลงมาจากภูเขาแล้ว ก็มีคนกลุ่มใหญ่ติดตามพระองค์ไป ²มีคนหนึ่ง เป็นโรคผิวหนังร้ายแรงมากคุกเข่าลงต่อหน้าพระองค์และพูดว่า “นายท่าน ถ้าท่านอยากช่วย ท่านก็ทำให้ผมหายได้”

³พระองค์จึงยื่นมือมาแตะเขา และพูดว่า “เราอยากช่วย จงหายเถอะ” แล้วเขาก็หายทันที ⁴พระเยซูจึงบอกเขาว่า “อย่าไปเล่าเรื่องนี้ให้ใครฟังนะ แต่ไปให้นักบวชตรวจดูและถวายเครื่องบูชาตามที่โมเสสสั่งไว้ คนอื่นจะได้รู้ว่าคุณหายแล้ว”

พระเยซูรักษาคนใช้ของนายร้อย

(ลก.7:1-10;ยฮ.4:43-54)

⁵เมื่อพระเยซูเข้าไปในเมืองคาเปอร์นาอุม มีนายร้อยคนหนึ่งเข้ามาหา เพื่อขอให้พระองค์ช่วย ⁶เขาพูดว่า “นายท่าน คนใช้ของผมนอนเป็นอัมพาตอยู่ที่บ้าน ต้องทนทุกข์ทรมานมาก”

⁷พระเยซูบอกนายร้อยว่า “เราจะไปรักษาให้”

⁸นายร้อยจึงบอกพระองค์ว่า “นายท่าน ผมไม่ติพอกที่จะให้ท่านเข้าไปในบ้านของผมหรือท่านแค่สั่งเท่านั้น คนใช้ของผมก็จะหาย ⁹ที่ผมรู้จักก็เพราะตัวผมเองมีทั้งเจ้านายและลูกน้อง เมื่อผมสั่งลูกน้องให้ ‘ไป’ เขาก็ไป และเมื่อสั่งให้ ‘มา’ เขาก็มา และเมื่อผมสั่งคนใช้ให้ ‘ทำนั่นทำนี่’ เขาก็ทำตาม”

¹⁰เมื่อพระเยซูได้ยินอย่างนั้นก็แปลกใจมาก และได้พูดกับคนที่ติดตามมาว่า “เราจะบอกให้รู้ว่ายังไม่เคยพบใครในอิสราเอล ที่มีความเชื่อยิ่งใหญ่ขนาดนี้มาก่อนเลย ¹¹เราจะบอกให้รู้ว่า จะมีคนจำนวนมากมาจากทางทิศตะวันออกและทิศตะวันตกเพื่อมาร่วมในงานเลี้ยงเฉลิมฉลองกับอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ¹ ในแผ่นดินของพระเจ้า ¹²แต่คนที่น่าจะได้อยู่ในแผ่นดินของพระเจ้านั้น กลับจะต้องถูกโยนออกไปอยู่ในที่มืด ที่มีเสียงคนร้องให้โหยทวนอย่างเจ็บปวด”

¹³แล้วพระเยซูก็พูดกับนายร้อยว่า “กลับไปบ้านเถอะ แล้วมันจะเป็นไปตามที่คุณเชื่อ” และคนใช้ของเขาก็หายทันทีในเวลานั้น

พระเยซูรักษาคนป่วยมากมาย

(มก.1:29-34;ลก.4:38-41)

¹⁴เมื่อพระเยซูมาถึงบ้านของเบโตร ก็เห็นแม่ยายของเบโตรนอนเป็นไขอยู่บนเตียง ¹⁵พอพระองค์แตะมือเธอ เธอก็หายจากไขทันที และลุกขึ้นมารับใช้พระองค์

¹⁶ในเย็นนั้น มีคนพาพวกที่ถูกผีสิงมาหาพระเยซูเป็นจำนวนมาก พระองค์ได้สั่งให้ผีเหล่านั้นออกจากร่างพวกนั้นไป และยังได้รักษาคนป่วยทุกคนด้วย ¹⁷สิ่งนี้ได้เกิดขึ้นเพื่อให้เป็นจริง

ตามที่อิสยาห์ผู้พูดแทนพระเจ้าได้พูดไว้ว่า

“พระองค์ได้เอาความเจ็บป่วยของพวกเราไปเสีย
และแบกรับเอาโรคภัยของเราไว้” (อิสยาห์ 53:4)

การติดตามพระเยซู

(ลก.9:57-62)

¹⁸เมื่อพระเยซูเห็นฝูงชนที่อยู่ล้อมรอบพระองค์ พระองค์จึงสั่งให้พวกศิษย์ข้ามไปอีกฝั่งหนึ่งของทะเลสาบ ¹⁹ครูลอนกฏปฏิบัติคนหนึ่งได้เข้ามาบอกพระองค์ว่า “อาจารย์ ผมจะติดตามอาจารย์ไปทุกหนทุกแห่ง”

²⁰พระเยซูบอกเขาว่า “หมาจิ้งจอกยังมีโพรงอยู่ นกในอากาศก็ยังมีรัง แต่บุตรมนุษย์¹ไม่มีที่จะซุกหัวนอน”

²¹ลูกศิษย์คนหนึ่งของพระองค์ ได้ขอพระองค์ว่า “อาจารย์ ขอให้ผมกลับไปฝั่งศพพ่อก่อนนะครับ”

²²พระเยซูตอบเขาว่า “ตามเรามา ปล่อยให้คนตายฝังคนตายกันเองเถอะ”

พระเยซูห้ามพายู

(มก.4:35-41; ลก.8:22-25)

²³เมื่อพระองค์ลงเรือ พวกศิษย์ก็ติดตามพระองค์ไปด้วย ²⁴ทันใดนั้น มีพายุใหญ่เกิดขึ้นในทะเลสาบ คลื่นซัดจนน้ำเข้าเต็มเรือไปหมด แต่พระเยซูยังนอนหลับอยู่ ²⁵พวกศิษย์มาปลุกพระองค์และบอกว่า “อาจารย์ช่วยด้วย เรากำลังจะจมน้ำตายอยู่แล้ว”

²⁶พระเยซูจึงพูดกับพวกเขาว่า “ทำไมซีซลาดอย่างนี้ ช่างไม่มีความเชื่อเอาเสียเลย” แล้วพระองค์ก็ลุกขึ้นมาห้ามลมและคลื่นให้หยุด มันก็สงบลงอย่างราบคาบ

²⁷พวกเขาก็ประหลาดใจ พูดกันว่า “เขาเป็นใครกัน แม้แต่ลมและคลื่นยังเชื่อฟัง เขาเลย”

พระเยซูขับไล่ผีออกจากชายสองคน

(มก.5:1-20; ลก.8:26-39)

²⁸เมื่อพระเยซูข้ามฟากมาถึงอีกฝั่งหนึ่งของทะเลสาบในเขตแดนของชาวกาตารา* แล้ว ก็มีคนสองคนที่ถูกผี[†]เข้าสิง เดินออกมาจากหลุมฝังศพตรงมาหาพระองค์ สองคนนี้ดูร้ายมากจนไม่มีใครกล้าเดินผ่านไปทางนั้น ²⁹สองคนนั้นโวยวายว่า “บุตรของพระเจ้า มาอยู่กับพวกเราทำไม จะมาทรมานพวกเราก่อนเวลาที่พระเจ้าได้กำหนดไว้หรือ”

³⁰ห่างจากที่นั่นไปไม่กี่ไกลนัก มีหมูฝูงใหญ่ถูกปล่อยทิ้งไว้ให้หากินกันอยู่ ³¹ผีพวกนั้นได้ขอร้องพระองค์ว่า “ถ้าจะไล่พวกเราออกไป ก็ช่วยส่งพวกเราเข้าไปอยู่ในหมูพวกนั้นแทนด้วยเถอะ”

³²พระเยซูจึงพูดกับผีพวกนั้นว่า “ออกไป” แล้วพวกผีก็ออกจากชายสองคนนั้น ไปเข้าสิง

8:28 กาตารา คือพื้นที่ทางด้านตะวันออกเฉียงใต้ของทะเลสาบกาลิลี

8:28 ผี หมายถึง วิญญาณชั่ว ไม่ใช่คนที่ตายไปแล้วมาหลอกหลอน

ในฝูงหมูแพน และหมูทั้งฝูงก็วิ่งพรวดพราดจากไหล่เขาที่สูงชัน ลงสู่ทะเลสาบ แล้วจมน้ำตายหมด ³³ส่วนคนเลี้ยงหมูได้วิ่งหนีเข้าไปในเมือง และเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นทั้งหมดให้คนในเมืองฟัง โดยเฉพาะเรื่องที่เกิดขึ้นกับชายสองคนนั้นที่ถูกผีสิง ³⁴คนทั้งเมืองจึงแห่กันออกมาหาพระเยซู เมื่อเจอพระองค์ ต่างก็อ้อนวอนให้พระองค์ไปจากเขตแดนของเขา

พระเยซูรักษาคนอัมพาต

(มก.2:1-12;ลก.5:17-26)

9 พระเยซูจึงลงเรือข้ามฟากกลับไปเมืองของพระองค์ ²มีคนหามคนเป็นอัมพาตนอนอยู่บนที่นอนมาหาพระองค์ เมื่อพระเยซูเห็นความเชื่อของพวกเขา ก็พูดกับคนที่ เป็นอัมพาตว่า “พ่อหนุ่มสบายใจได้แล้ว เพราะบาปของคุณได้รับการอภัยแล้ว”

³ครุสธอนกฏปฏิบัติบางคนก็คิดในใจว่า “ไอ้หมอนี่ พูดยาคุณหมื่นพระเจ้าซัดๆ”

⁴พระเยซูรู้ว่าพวกเขาคิดอะไรอยู่ จึงพูดขึ้นว่า “ทำไมพวกคุณถึงคิดชั่วร้ายอย่างนี้ในใจ ⁵จะให้เรารู้ว่า ‘ความบาปของคุณได้รับการอภัยแล้ว’ หรือ ‘ลุกขึ้นเดินซะ’ อันไหนง่ายกว่ากัน ⁶เราจะพิสูจน์ให้เห็นว่า บุตรมนุษย์[†] มีสิทธิอำนาจในโลกนี้ที่จะอภัยบาปได้แล้วพระเยซูก็พูดกับคนง่อยว่า “ลุกขึ้น เก็บที่นอนแล้วกลับบ้านได้แล้ว” ⁷ชายคนนั้นก็ลุกขึ้นเดินกลับบ้าน ⁸เมื่อเห็นอย่างนั้น ทุกคนก็ตกตะลึง และพากันสรรเสริญพระเจ้าที่ให้มนุษย์มีอำนาจทำอย่างนั้นได้

พระเยซูเลือกมัทธิว

(มก.2:13-17;ลก.5:27-32)

⁹เมื่อพระเยซูออกจากที่นั่นมา ได้เห็นชายคนหนึ่งชื่อมัทธิว นั่งอยู่ที่ด่านเก็บภาษี พระองค์บอกเขาว่า “ตามเรามา” มัทธิวก็ลุกขึ้นตามพระองค์ไป

¹⁰เมื่อพระเยซูกินอาหารอยู่ที่บ้านของมัทธิวนั้น มีคนเก็บภาษี* และคนบาปหลายคนมาร่วมกินอาหารกับพระเยซูและพวกศิษย์ของพระองค์ ¹¹เมื่อพวกฟาริสี[†] เห็นอย่างนั้น ก็พูดกับพวกศิษย์ของพระองค์ว่า “ทำไมอาจารย์ของคุณถึงกินอาหารร่วมกับคนเก็บภาษีและคนบาปพวกนั้น”

¹²เมื่อพระเยซูได้ยิน จึงตอบว่า “คนที่สบายดีไม่ต้องการหมอหรอก แต่คนเจ็บป่วยต่างหากที่ต้องการ ¹³พวกคุณไปศึกษาดูสิว่า พระคัมภีร์ข้อนี้หมายถึงอะไร ที่ว่า ‘เราต้องการความเมตตา ไม่ใช่เครื่องบูชา’* เพราะเราไม่ได้มาเพื่อเรียกคนดี แต่มาเพื่อเรียกคนบาป”

คนถามถึงเรื่องการอดอาหาร

(มก.2:18-22;ลก.5:33-39)

¹⁴ลูกศิษย์ของยอห์นคนที่ทำพิธีจุ่มน้ำ[†] เข้ามาถามพระองค์ว่า “พวกเราและพวกฟาริสีอดอาหาร[†]กันเป็นประจำ แต่ทำไมลูกศิษย์ของท่านถึงไม่ทำบ้างล่ะ”

¹⁵พระเยซูจึงตอบว่า “จะให้เพื่อนเจ้าบ่าวโคกคร่ำได้อย่างไร ในเมื่อเจ้าบ่าวยังอยู่ แต่วันที่

9:10 คนเก็บภาษี คือ คนยิวที่คนโรมันจ้างไว้เก็บภาษีคนยิวด้วยกัน ซึ่งคนพวกนี้มักจะชก พวกยิวจึงเกลียดพวกเขา
9:13 “เราต้องการ...เครื่องบูชา” อ้างมาจากหนังสือ โยเซยา 6:6

เจ้าบ่าวจะโดนพรากไปจะมาถึงแล้ววันนั้นพวกเขาจะโศกเศร้าและอดอาหาร!”

¹⁶“ไม่มีใครเอาผ้าที่ยังไม่หดไปปะเข้ากับเสื้อผ้าเก่าหรือ เพราะเมื่อฝ้านั้นหดก็จะดึงเสื้อผ้าเก่าให้ขาดมากขึ้น ¹⁷คงไม่มีใครเอาเหล้าองุ่นใหม่เทใส่ในถุงหนัง*เก่าหรือ เพราะถุงหนังเก่าจะแตก เหล้าองุ่นก็จะรั่วไหลออกมาหมด และถุงหนังเก่าก็จะเสียไปเลย แต่ควรที่จะเทเหล้าองุ่นใหม่ลงในถุงหนังใหม่ เพื่อจะได้รักษาทั้งเหล้าองุ่น และถุงหนังนั้นไว้”

พระเยซูชุบชีวิตเด็กหญิงและรักษาผู้หญิงป่วย

(มก.5:21-43;ลก.8:40-56)

¹⁸เมื่อพระเยซูกำลังพูดเรื่องนี้อยู่ ก็มีหัวหน้าที่ประชุมชาวยิว[†]คนหนึ่งเข้ามาคุกเข่าต่อหน้าพระองค์และพูดว่า “ลูกสาวของผมเพิ่งตาย แต่ถ้าอาจารย์ช่วยไปวางมือบนตัวเธอ เธอก็จะฟื้นขึ้นมา”

¹⁹พระเยซูจึงลุกขึ้นตามเขาไป ศิษย์ของพระองค์ก็ตามไปด้วย

²⁰ขณะนั้น มีผู้หญิงคนหนึ่งที่ยืนทุกข์ทรมานมากเพราะตกเลือด[†] มาสิบสองปีแล้ว เธอแอบมาทางข้างหลัง และแตะชายเสื้อพระเยซู ²¹เธอคิดในใจว่า “ขอแค่นี้แตะชายเสื้อของอาจารย์ฉันก็จะหาย”

²²พระเยซูหันมาเห็นเธอ จึงพูดว่า “สบายใจได้แล้ว ความเชื่อของคุณทำให้คุณ หายแล้ว” แล้วเธอก็หายทันที

²³เมื่อพระเยซูมาถึงบ้านของหัวหน้าที่ประชุมชาวยิว[†] ก็เห็นคนเป่าปี่และคนมากมายกำลังร้องไห้อยู่ ²⁴พระองค์จึงบอกว่า “ออกไปให้หมด เด็กคนนี้นี้ยังไม่ตายแต่กำลังหลับอยู่” พวกนั้นพากันหัวเราะเยาะพระองค์ ²⁵เมื่อคนพวกนั้นถูกไล่ออกไปหมดแล้วพระเยซูจึงเข้าไปในห้องของเด็กจับมือเธอ แล้วเธอก็ลุกขึ้นมา ²⁶เรื่องนี้จึงได้เลื่องลือกันไปทั่วแคว้นนั้น

พระเยซูรักษาคนป่วยมากขึ้น

²⁷เมื่อพระเยซูออกมาจากที่นั่น มีคนตาบอดสองคนเดินตามมาและร้องตะโกนว่า “บุตรดาวิด*โปรดเมตตาพวกเราด้วยครับ”

²⁸เมื่อพระเยซูเข้าไปในบ้าน คนตาบอดก็เข้าไปหาพระองค์ พระเยซูจึงถามเขาว่า “เชื่อไหมว่าเราทำให้คุณมองเห็นได้” คนตาบอดตอบว่า “เชื่อครับท่าน”

²⁹พระเยซูจึงแตะที่ตาของพวกเขา และพูดว่า “คุณเชื่ออย่างไร ก็ขอให้เป็นไปตามนั้น” ³⁰แล้วพวกเขาก็มองเห็น พระเยซูสั่งพวกเขาว่า “อย่าบอกเรื่องนี้ให้ใครรู้เป็นอันขาด” ³¹แต่พอพวกเขาออกมา ก็ได้กระจายข่าวของพระเยซูไปจนทั่วแคว้นนั้น

³²เมื่อชายสองคนนี้ไปแล้ว มีคนพชายที่ถูกผี*สิงจนทำให้พูดไม่ได้เข้ามาหาพระเยซู ³³เมื่อพระเยซูไล่ผีออกไปแล้ว ชายคนนั้นก็พูดได้ ทุกคนประหลาดใจมากและพูดว่า “ไม่เคยเห็นเรื่องอะไรอย่างนี้ในอิสราเอลมาก่อนเลย”

9:17 ถุงหนัง คือ ถุงที่ทำจากหนังสัตว์สำหรับใส่เหล้าองุ่น

9:27 บุตรดาวิด หมายถึง ชื่อของพระคริสต์ (หรือเมสสิยาห์ ในภาษาฮีบรู) พระองค์มาจากครอบครัวของดาวิด กษัตริย์ของอิสราเอลในช่วง 1000 ปีก่อนพระเยซูมาเกิด

9:32 ผี หมายถึง วิญญาณชั่ว ไม่ใช่คนที่ตายไปแล้วมาหลอกหลอน

³⁴แต่พวกฟาริสีกลับพูดว่า “เขาใช้ฤทธิ์อำนาจของหัวหน้าศิขบไล์ผีออกไป”

พระเยซูส่งสารประชาชน

³⁵พระเยซูเดินทางไปที่ทุกเมืองและทุกหมู่บ้าน ได้ไปสั่งสอนในที่ประชุมชาวยิว และประกาศข่าวดีเกี่ยวกับแผ่นดินของพระเจ้า พร้อมทั้งรักษาโรคภัยไข้เจ็บต่างๆ ด้วย ³⁶เมื่อพระองค์เห็นคนมากมาย พระองค์ก็รู้สึกสงสารเพราะพวกเขามีปัญหาและไม่มีที่พึ่งเหมือนแกะที่ไม่มีคนเลี้ยง ³⁷พระองค์พูดกับพวกศิษย์ว่า “พืชผลที่จะให้เก็บเกี่ยวนั้นมีมากมาย แต่คนงานมีน้อย ³⁸ดังนั้นให้อ้อนวอนขอพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของพืชผล ให้ส่งคนงานมาช่วยเก็บเกี่ยวพืชผลของพระองค์ด้วย”

พระเยซูส่งศิษย์ทั้ง 12 คนออกไป

(มก.3:13-19;6:7-13;ลก.6:12-16;9:1-6)

10 พระเยซูเรียกศิษย์ทั้งสิบสองคนมา และได้ให้สิทธิอำนาจกับพวกเขาเพื่อจะไล่ผี และรักษาโรคภัยไข้เจ็บทุกชนิดได้ ²นี่คือรายชื่อศิษย์เอก[†] ทั้งสิบสองคน คนแรกคือ ซีโมน หรือเรียกกันว่า เปโตร และอันดรูว์น้องชายของเขา ยากอบลูกของเศเบดี และยอห์นน้องชายของเขา ³ฟีลิป และบารโธโลมิว โธมัส และมัทธิวคนเก็บภาษี ยากอบลูกของอัลเฟอัส และธัดเดอัส ⁴ซีโมน ผู้มีใจจดจ่อกับพระเจ้า* และยูดาส อิสคาริโอท คนที่หักหลังพระองค์ในภายหลัง

⁵พระเยซูส่งสิบสองคนนี้ออกไป พร้อมกับสั่งว่า “อย่าไปหาพวกคนที่ไม่ใช่ชาวยิว[†] หรือเข้าไปในเมืองของพวกชาวสะมาเรีย* ⁶แต่ให้ไปหาคนอิสราเอล แกะของพระเจ้าที่หลงหาย ⁷ไปประกาศว่า ‘แผ่นดินของพระเจ้าใกล้มาถึงแล้ว’ ⁸และรักษาคนป่วยให้หาย ทำให้คนตายฟื้น รักษาคนเป็นโรคผิวหนังร้ายแรง[†] ให้หายสะอาด และไล่ผีออกจากคน คุณได้รับฤทธิ์อำนาจนี้มาเปล่าๆ ก็ให้ช่วยคนอื่นเปล่าๆ ด้วย ⁹เวลาเดินทาง ไม่ต้องเอาเงินทองติดตัวไป ไม่ต้องเอากระเป๋า หรือเสื้อผ้าสำรอง หรือรองเท้าแตะ หรือไม้เท้าไปด้วย ¹⁰เพราะคนทำงานก็สมควรจะได้รับการเลี้ยงดูในสิ่งที่เขาจำเป็น

¹¹เมื่อพวกคุณเข้าไปบ้านไหนเมืองไหนก็ตาม ให้หาคนที่เต็มใจต้อนรับคุณ และพักอยู่ที่บ้านของคนนั้นจนกว่าจะจากเมืองนั้นไป ¹²เมื่อคุณเข้าไปในบ้าน ก็ขอพระเจ้าอวยพรให้เขาอยู่เย็นเป็นสุข ¹³ถ้าคนในบ้านนั้นยินดีต้อนรับคุณ พรนั้นก็จะตกอยู่กับบ้านนั้น แต่ถ้าเขาไม่ต้อนรับคุณ พรนั้นก็จะกลับคืนมาหาคุณ ¹⁴และถ้าบ้านไหนเมืองไหนไม่ต้อนรับคุณ และไม่ฟังสิ่งที่คุณพูด ก็ออกจากที่นั่นเสีย และสะบัดฝุ่นที่ติดเท้า* ออกเสียด้วย ¹⁵เราขอบอกให้รู้ว่า ในวันพิพากษา ชาวเมืองนั้นจะได้รับโทษหนักกว่าชาวเมืองโลโดมและเมืองโกโมราห์* เสียอีก

10:4 ผู้มีใจจดจ่อกับพระเจ้า คือ ผู้ที่กระตือรือร้นในการเชื่อฟังพระเจ้าและรักษากฎปฏิบัติ ชื่อนี้ในภายหลัง ได้ถูกใช้กับกลุ่มของคนยิวที่ต่อต้านพวกโรม
 10:5 ชาวสะมาเรีย เป็นพวกลูกครึ่งยิวกับคนที่ไม่ใช่ชาวยิว จึงทำให้คนยิวไม่ยอมรับว่าชาวสะมาเรียเป็นชาวยิวแท้ๆ
 10:14 สะบัดฝุ่นที่ติดเท้า หมายถึง พวกศิษย์ของพระเยซูจะไม่คบค้าสมาคมกับคนพวกนี้เพราะไม่ยอมรับคำสอนของพระเจ้า คนพวกนี้จะต้องถูกลงโทษ และพวกศิษย์ก็ไม่ต้องรับผิดชอบเพราะได้เตือนพวกนี้แล้ว
 10:15 เมืองโลโดมและเมืองโกโมราห์ คือ ชื่อของเมืองสองเมืองที่พระเจ้าได้ทำลายเพื่อลงโทษประชาชนชั่วร้ายในเมืองนั้น อยู่ในหนังสือปฐมกาล 19:24-28

พระเยซูเตือนว่าจะเกิดเรื่องเดือดร้อน

(มก.13:9-13:ลก.21:12-17)

¹⁶ฟังให้ดีนะ เราส่งพวกคุณออกไปเหมือนส่งแกะไปอยู่ท่ามกลางฝูงหมาป่า ดังนั้นพวกคุณต้องฉลาดเหมือนงู และซื่อบริสุทธิ์เหมือนนกพิราบ ¹⁷ระวังให้ดีเพราะคนพวกนั้น จะจับคุณไปขึ้นศาล และเขียนคุณในที่ประชุม ¹⁸คุณจะถูกนำตัวไปยืนต่อหน้าเจ้าเมืองและกษัตริย์ เพราะคุณเป็นศิษย์ของเรา คุณจะต้องเป็นพยานเล่าเรื่องของเราให้กษัตริย์ เจ้าเมือง และคนที่ไม่ใช่ชาวยิวฟัง ¹⁹เมื่อโดนจับ ไม่ต้องเป็นห่วงว่าจะพูดอะไร หรือจะพูดอย่างไร เพราะเมื่อถึงเวลาพระเจ้าจะบอกเองว่าจะให้คุณพูดอะไร ²⁰จริงๆ แล้ว คนที่พูดไม่ใช่ตัวคุณหรอก แต่เป็นพระวิญญาณของพระบิดาพูดผ่านตัวคุณ

²¹พี่น้องจะหักหลังพี่น้องให้ไปถูกฆ่าตาย พ่อจะหักหลังลูกของตัวเองให้ไปถูกฆ่าตาย ลูกๆ จะต่อต้านพ่อแม่ และส่งพ่อแม่ไปให้ถูกฆ่าตาย ²²ทุกคนจะเกลียดคุณ เพราะคุณติดตามเรา แต่ใครที่อดทนได้จนถึงที่สุดจะได้รับชีวิต ²³เมื่อเขาชมเชยคุณในเมืองนี้ ก็ให้หนีไปเมืองอื่น เราขอบอกให้รู้ว่่าก่อนที่จะพวกคุณจะเดินทางไปทั่วทุกเมืองของอิสราเอล บุตรมนุษย์[†] จะมาถึง

²⁴ศิษย์ไม่ใหญ่กว่าครู และทาสก็ไม่ใหญ่กว่าเจ้านาย ²⁵ศิษย์น่าจะพอใจแล้ว ที่เป็นได้เหมือนครู และทาสก็น่าจะพอใจแล้ว ที่เป็นได้เหมือนเจ้านาย ถ้าขนาดเจ้าของบ้านยังถูกเรียกว่าชาดาน* แล้วลูกบ้านจะไม่ถูกเรียกด้วยชื่อที่เลวร้ายกว่านั้นอีกหรือ

กลัวพระเจ้า ไม่ต้องกลัวมนุษย์

(ลก.12:2-7)

²⁶ดังนั้น ไม่ต้องกลัวคนพวกนั้น เพราะทุกอย่างที่ปิดบังไว้ก็จะได้เปิดเผยออกมา และทุกอย่างที่เป็นความลับก็จะเปิดเผยไป ²⁷อะไรที่เราได้บอกคุณในที่มืด ก็ขอให้ไปบอกในที่สว่าง อะไรที่เรากระซิบบอกคุณ ก็ให้ไปตะโกนบอกคนจากหลังคาบ้าน ²⁸อย่ากลัวคนพวกนี้ ที่ฆ่าได้แต่ร่างกาย แต่ไม่สามารถฆ่าวิญญาณของคุณได้ แต่ให้กลัวพระองค์ผู้ที่สามารถทำลายได้ทั้งร่างกายและวิญญาณของคุณในนรก ²⁹แม้แต่นกกระจอกตัวเล็กๆ สองตัวที่มีค่าแค่บาทเดียว มันก็จะตกลงมาบนพื้นไม่ได้เลย ถ้าพระบิดาของคุณไม่ยอม ³⁰ผมทุกเส้นบนหัวคุณ พระองค์ก็นับไว้หมดแล้ว ³¹อย่ากลัวเลย เพราะพวกคุณมีค่ามากกว่านกกกระจอกทั้งฝูงตั้งเยอะ

บอกคนถึงความเชื่อของคุณ

(ลก.12:8-9)

³²ถ้าใครยอมรับเราต่อหน้าคนในโลกนี้ เราก็จะยอมรับเขาต่อหน้าพระบิดาของเราบนสวรรค์ด้วย ³³แต่ถ้าใครไม่ยอมรับเราต่อหน้าคนในโลกนี้ เราก็จะไม่ยอมรับเขาต่อหน้าพระบิดาของเราบนสวรรค์เหมือนกัน

³⁴อย่าคิดว่าเรามาเพื่อนำความสงบสุขมาให้กับโลกนี้ เราไม่ได้ นำความสงบสุขมาให้ แต่เรานำดาบมาให้ ³⁵⁻³⁶เพราะเรามาเพื่อทำให้

10:25 ชาดาน หรือ 'เบเอลเซบูล' เป็นหัวหน้าของผี หรือ นายผี

‘ลูกชายต่อต้านพ่อ ลูกสาวต่อต้านแม่
ลูกสะใภ้ต่อต้านแม่สามี

ศัตรูของเขาก็คือคนในครอบครัวของเขานั่นเอง (มัทธิว 7:6)

³⁷คนที่รักพ่อหรือแม่ของตัวเองมากกว่าเรา ก็ไม่เหมาะที่จะเป็นศิษย์ของเรา คนที่รักลูกชายหรือลูกสาวของตัวเองมากกว่าเรา ก็ไม่เหมาะที่จะเป็นศิษย์ของเรา ³⁸คนที่ไม่ยอมแบกไม้กางเขนของตัวเอง แล้วตามเรามา ก็ไม่เหมาะที่จะเป็นศิษย์ของเรา ³⁹คนที่พยายามเอาตัวรอด ก็จะไม่เสียชีวิตนั้นไป แต่คนที่ยอมสละชีวิตของตัวเองเพื่อเราก็มักรอด ⁴⁰คนที่ยอมรับคุณ ก็ยอมรับเราด้วย และคนที่ยอมรับเรา ก็ได้ยอมรับผู้ที่ส่งเรามาด้วย ⁴¹คนที่ยอมรับผู้พูดแทนพระเจ้า¹ เพราะเขาเป็นผู้พูดแทนพระเจ้านั้นจะได้รับรางวัลแบบเดียวกับที่ผู้พูดแทนพระเจ้านั้นได้รับ และคนที่ยอมรับคนที่เชื่อฟังพระเจ้าเพราะเขาเชื่อฟังพระเจ้าก็จะได้รับรางวัลแบบเดียวกับคนที่เชื่อฟังพระเจ้านั้นได้รับ ⁴²ผู้ที่ให้แก่น้ำเย็นแก้วเดียวกับศิษย์ที่ต่ำต้อยที่สุดคนหนึ่งของเรา ผู้นั้นก็จะได้รับรางวัลตอบแทนแล้ว”

พระเยซูและยอห์นผู้ทำพิธีจุ่มน้ำ

(ลก.7:18-35)

11 เมื่อพระเยซูสั่งพวกศิษย์ทั้งสิบสองคนเสร็จแล้วพระองค์ก็จากที่นั่นไปประกาศสั่งสอนตามเมืองต่างๆ ในแคว้นกาลิลี

²ยอห์นผู้ทำพิธีจุ่มน้ำ ซึ่งอยู่ในคุก ได้ยินข่าวเกี่ยวกับสิ่งที่พระคริสต์ทำอยู่ จึงให้ลูกศิษย์ของเขาไป ³ถามพระเยซูว่า “ท่านคือคนนั้นที่กำลังจะมา หรือเราจะต้องคอยอีกคนหนึ่งครับ”

⁴พระเยซูตอบว่า “กลับไปบอกยอห์นถึงสิ่งที่คุณได้ยินและได้เห็นคือ ⁵คนตาบอดก็มองเห็นได้ คนพิการก็เดินได้ คนเป็นโรคผิวหนังร้ายแรงก็หายเป็นปกติ คนหูหนวกก็ได้ยิน คนตายก็กลับฟื้นขึ้นมาใหม่ และข่าวดีก็ได้ประกาศให้กับคนจน ⁶คนที่ไม่มีทั้งเราเพราะสิ่งที่เราทำ เป็นคนที่มีเกียรติจริงๆ”

⁷เมื่อศิษย์ของยอห์นกลับไปแล้ว พระเยซูเริ่มพูดถึงยอห์นกับฝูงชนว่า “พวกคุณออกไปในที่เปลี่ยวเปลี่ยวแห่งแล้งเพื่อดูอะไรกันหรือ ⁸ไปดูต้นอ้อ* ลู่ตามลมหรืออย่างไร ถ้าไม่ใช่ แล้วออกไปดูอะไรกัน ไปดูคนแต่งตัวหรูหราหรืออย่างไร ไม่ใช่แน่ เพราะคนที่แต่งตัวหรูหรานั้นอยู่กันในช่วง ⁹ถ้าอย่างนั้น พวกคุณออกไปดูอะไรกัน ไปดูผู้พูดแทนพระเจ้า¹ ไซรีเปลา ไซแล้ว และเราจะบอกให้รู้ว่ายอห์นนั้นเป็นยิ่งกว่าผู้พูดแทนพระเจ้าเสียอีก ¹⁰เขาเป็นคนที่พระคัมภีร์¹ ได้เขียนไว้ว่า

‘เราจะส่งผู้ส่งข่าว* ของเรานำหน้าเจ้าไป

เพื่อไปเตรียมหนทางสำหรับเจ้า’

(มาลาคี 3:1)

¹¹เราจะบอกให้รู้ว่า ยอห์นผู้ทำพิธีจุ่มน้ำคนนี้ ยิ่งใหญ่กว่าทุกๆ คนที่เคยเกิดมาในโลกนี้ แต่ผู้ที่สำคัญน้อยที่สุดในแผ่นดินของพระเจ้านั้น ก็ยิ่งยิ่งใหญ่กว่ายอห์นอีก ¹²นับตั้งแต่ยอห์นผู้ทำพิธีจุ่มน้ำมาจนถึงเดี๋ยวนี้ แผ่นดินของพระเจ้าได้รับการข่มเหงอย่างหนักและพวกป่าเถื่อนก็พยายามที่จะปล้นเอาไป ¹³พวกผู้พูดแทนพระเจ้าและกฏของโมเสสได้บอกให้รู้ว่า จะมีอะไรเกิด

11:8 ต้นอ้อ พระเยซูหมายความว่ายอห์นไม่ได้อ่อนแอเหมือนต้นอ้อที่ไหวเอนไปตามลม

11:10 ผู้ส่งข่าว หมายถึง ผู้ส่งสาร

ขึ้นบ้างจนถึงสมัยของยอห์น ¹⁴ถ้าคุณเชื่อพวกเขา คุณจะต้องเชื่อว่า ยอห์นก็คือเอลียาห์*คนที่พวกเขาบอกว่าจะมา¹⁵ใครที่มีหูก็ฟังเอาไว้ให้ดี

¹⁶เราจะเปรียบคนสมัยนี้เหมือนกับอะไรดี พวกเขาเหมือนกับเด็กๆ นั่งอยู่ที่ตลาด และร้องตะโกนใส่กันว่า

¹⁷เราเป่าปี่ให้ฟัง แต่เธอก็ไม่เดินตาม

เราร้องเพลงงานศพให้ แต่เธอก็ไม่ทำตัวเศร้าโศกตาม'

¹⁸เมื่อยอห์น[†] มา เขาไม่ได้กินและดื่มเหล้าองุ่นเหมือนคนอื่นๆ คนก็ว่าเขา 'มีผีสิง'¹⁹ เมื่อนูตรมนูษย์[†] มา ทั้งกินและดื่ม คนก็พูดว่า 'ดูไอ้หมอนั่นสิ ทั้งตะกละและขี้เมา แถมยังเป็นเพื่อนกับคนเก็บภาษี* และคนบาปอีกด้วย' แต่ความคิดนั้นถูกหรือผิด ก็ดูได้จากผลที่ออกมา"

²⁰แล้วพระเยซูก็เริ่มประนามเมืองต่างๆ ที่พระองค์ได้ทำการอัศจรรย์ไว้[†]ไว้เป็นส่วนใหญ่ เพราะพวกเขาไม่ยอมกลับมาตัวกลับใจเสียใหม่ ²¹พระเยซูจึงพูดว่า "น่าละอายจริงๆ เมืองโคราซิน* และเมืองเบธไซดิดา* ถ้าเราไปทำการอัศจรรย์แบบเดียวกันนี้ ที่เมืองโทะระและเมืองไซดอน* ประชาชนที่นั่นก็กลับตัวกลับใจไปนานแล้ว โดยใส่ผ้ากระสอบ* และโรยขี้เถ้าบนหัว เพื่อแสดงว่าเสียใจที่ได้ทำบาป ²²เราจะบอกให้รู้ว่า ในวันตัดสินโทษ เมืองโทะระและเมืองไซดอนจะถูกลงโทษเบา กว่าเจ้าเสียอีก ²³สำหรับเจ้า เมืองคาเปอร์นาอุม[†] เจ้าคิดว่าเจ้าจะถูกยกขึ้นถึงฟ้าสวรรค์หรือ ไม่มีทาง เจ้าจะถูกโยนลงไปในที่ของคนตายต่างหาก เพราะถ้าการอัศจรรย์ที่เราได้ทำให้เจ้าเห็นนี้ไป ทำที่เมืองโลโดม เมืองนั้นก็คงยังอยู่จนถึงทุกวันนี้ ²⁴เราจะบอกให้รู้ว่า ในวันตัดสินโทษนั้น โทะระของเมืองโลโดมก็จะเบาว่าโทษของเจ้าเสียอีก"

พระเยซูให้ประชาชนของพระองค์พักผ่อน

(ลก.10:21-22)

²⁵แล้วพระเยซูก็พูดว่า "พระบิดา ลูกขอยกย่องพระองค์ ผู้เป็นเจ้าของฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก เพราะพระองค์ได้ปิดบังเรื่องเหล่านี้จากพวกที่มีการศึกษาและเฉลียวฉลาด แต่ได้เปิดเผยให้กับพวกที่ไร้เดียงสาเหมือนเด็กเล็กๆ ²⁶ใช่แล้ว พระบิดา เพราะนั่นแหละเป็นสิ่งที่ทำให้พระองค์พอใจ"

²⁷"พระบิดาได้ให้เรา มีสิทธิอำนาจเหนือทุกสิ่งทุกอย่าง ไม่มีใครรู้จักพระบุตรนอกจากพระบิดา และไม่มีใครรู้จักพระบิดา นอกจากพระบุตร และคนที่พระบุตรต้องการเปิดเผยให้รู้จัก"

²⁸"เชิญมาสิ ทุกคนที่รู้สึกเหนื่อยใจและแบกภาระหนัก แล้วเราจะให้พวกคุณหายเหนื่อยใจ ²⁹รับเราเป็นผู้นำชีวิต* และเรียนรู้จากเรา เพราะเราอ่อนน้อม และถ่อมสุภาพ แล้วพวกคุณจะได้หายเหนื่อยใจ ³⁰ชีวิตที่มีเราเป็นผู้นำนั้นสบายๆ และภาระที่เราให้หนักี่เบา"

11:14 เอลียาห์ ดูที่ มาลาคีย์ 4:5-6

11:19 คนเก็บภาษี คือ คนยิวที่คนโรมันจ้างไว้เก็บภาษีคนยิวด้วยกัน ซึ่งพวกนี้มักจะขี้โกง พวกยิวจึงเกลียดพวกเขา

11:21 โคราซิน, เบธไซดิดา, คาเปอร์นาอุม เป็นชื่อเมืองริมทะเลสาบกาลิลี ที่พระเยซูได้เทศนาแก่ประชาชน

11:21 โทะระและไซดอน เป็นเมืองที่อยู่ในเลบานอนซึ่งมีประชาชนชั่วร้ายมากอาศัยอยู่

11:21 ผ้ากระสอบ หมายถึง ผ้าเนื้อหยาบซึ่งทำจากขนสัตว์ จะสวมใส่กันเพื่อแสดงความเศร้าโศก

11:29 "รับเราเป็นผู้นำชีวิต" ในภาษาเดิมใช้คำว่า "ยอมรับเอาของเรา" "แยก" ในที่นี้หมายถึงการยอมรับ การเชื่อฟัง หรือยอมจำนนตัว

ชาวยิวบางคนกล่าวหาพระเยซู

(มก.2:23-28;ลก.6:1-5)

12 พระเยซูเดินผ่านทุ่งนา ซึ่งเป็นวันหยุดทางศาสนา¹ พอดี พวกศิษย์ของพระองค์หิวจัด จึงได้เด็ดยอดตรงข้าวสาลีมาแคะกินกัน² เมื่อพวกฟาริสี¹ เห็นก็บอกพระเยซูว่า “ดูนั่นสิ พวกศิษย์ของคุณกำลังทำผิดกฎวันหยุด”

³ พระองค์ตอบว่า “พวกคุณไม่เคยอ่านพระคัมภีร์หรือไง ตอนที่ดาวิดและผู้ติดตามของเขาหิว ดาวิดได้ทำอะไร⁴ เขาได้เข้าไปในบ้านของพระเจ้า แล้วไปหยิบขนมปังศักดิ์สิทธิ์ ที่มีแต่นักบวช เท่านั้นที่กินได้ มากินกันกับผู้ติดตาม ซึ่งถือว่าผิดกฎ⁵ แล้วพวกคุณไม่เคยอ่านกฎของโมเสสหรือ ว่า พวกนักบวชที่ทำงานอยู่ในวิหาร¹ บางครั้งก็ทำงานตรงกับวันหยุดทางศาสนา¹ ซึ่งถือว่าผิดกฎ แต่พวกเขา¹ก็ไม่มีผิด⁶ เราจะบอกให้รู้ว่ามีคนหนึ่ง*ที่อยู่ที่นี่ ยิ่งใหญ่กว่าวิหารเสียอีก⁷ ถ้า คุณเข้าใจความหมายของข้อพระคัมภีร์¹ที่ว่า เราต้องการความเมตตา ไม่ใช่เครื่องบูชา* คุณ คงจะไม่ประนามคนเหล่านี้ที่ไม่มีผิดแน่

⁸ เพราะ ‘บุตรมนุษย์’¹ เป็นเจ้าเหนือวันหยุดทางศาสนา¹”

พระเยซูรักษาชายที่มีมือลีบ

(มก.3:1-6;ลก.6:6-11)

⁹ พระเยซูได้ออกมาจากที่นั่น และเข้าไปในที่ประชุมของยิว¹ ¹⁰ มีชายคนหนึ่งที่มีมือลีบอยู่ที่นั่น พวกยิวบางคนพยายามที่จะหาเรื่องใส่ร้ายพระองค์ จึงถามพระองค์ว่า “มันผิดกฎหรือเปล่า ถ้าจะ รักษาคนในวันหยุดทางศาสนา”

¹¹ พระองค์จึงตอบว่า “ถ้าพวกคุณมีแคะอยู่หนึ่งตัว แล้วมันตกลงไปในบ่อในวันหยุดทาง ศาสนาพอดี คุณจะช่วยดึงมันขึ้นมาจากบ่อหรืออย่างไร¹² มนุษย์นั้นมื้อมากกว่าแคะเสียอีก ดังนั้น การทำดีในวันหยุดทางศาสนาจึงไม่ผิดกฎ”

¹³ แล้วพระเยซูสั่งกับคนมือลีบว่า “ยื่นมือออกมา” เขาก็ทำตาม แล้วมือของเขา ก็หายเป็น ปกติเหมือนกับมืออีกข้างหนึ่ง¹⁴ พวกฟาริสี¹ จึงได้ออกไปวางแผนการฆ่าพระเยซู

พระเยซูคือผู้รับใช้ที่พระเจ้าเลือก

¹⁵ แต่พระเยซูรู้ตัวเสียก่อนจึงไปจากที่นั่น มีคนเป็นจำนวนมากตามพระองค์ไป และ พระองค์รักษาพวกเขาให้หายป่วยทุกคน¹⁶ พระองค์สั่งพวกนั้นว่าห้ามบอกคนอื่นว่าพระองค์เป็นใคร¹⁷ เพื่อให้เป็นจริงตามที่อิสยาห์ ผู้พูดแทนพระเจ้า¹ ได้พูดว่า

¹⁸ “นี่คือผู้รับใช้ที่เราได้เลือกไว้ เรารักเขาและพอใจเขามาก

เราจะให้วิญญาณของเราแก่เขา

เขาจะประกาศความยุติธรรมต่อชนทุกชาติ

¹⁹ เขาจะไม่ทะเลาะวิวาท และไม่มีปากเสียง

ไม่มีใครจะได้ยินเสียงของเขาตามท้องถนน

12:6 คนหนึ่ง หรือ สำเนาต้นฉบับใช้คำว่า “บางอย่าง”
 12:7 “เราต้องการ...เครื่องบูชา” อ้างมาจากหนังสือ โยเซยาห์ 6:6

20 ต้นอ้อที่ซ้าแล้ว เขาก็จะไม่หักทิ้ง
 ไม้ตะเกียงที่ใกล้มอด เขาก็จะไม่ดับ
 จนกว่าเขาจะนำความยุติธรรมมาและทำให้มันเกิดขึ้นจริง
 21 เขาจะเป็นความหวังของคนทุกชาติ”* (อิสยาห์ 42:1-4)

อำนาจของพระเยซูมาจากพระเจ้า

(มก.3:20-30;ลก.11:14-23;12:10)

22 มีคนพาชายตาบอดและพูดไม่ได้เพราะมีผีสิง* มาหาพระเยซู พระองค์ได้รักษาเขาจนมองเห็นและพูดได้ 23 ทำให้คนทั้งหมดประหลาดใจมาก และถามกันว่า “เป็นไปได้ไหม ที่เขาจะเป็นบุตรของดาวิด†”

24 เมื่อพวกฟาริสี† ได้ยินก็พูดว่า “ที่คนนี้ไล่ผีออกได้เพราะใช้อำนาจของเบเอลเซบูล† หัวหน้าผี”

25 พระเยซูรู้ถึงความคิดนั้น จึงตอบไปว่า “อาณาจักรที่แตกแยกกันจะถูกทำลาย เมืองไหนหรือครอบครัวไหนที่แตกแยกกัน ก็คงจะไปไม่รอด 26 ดังนั้นถ้าชาตาน† ขับไล่ชาตาน มันก็ต่อสู้กับตัวมันเอง แล้วอาณาจักรของมันจะอยู่ได้อย่างไร 27 และถ้าเราใช้อำนาจของเบเอลเซบูลไล่ผีแล้วละก็ พวกของคุณใช้อำนาจอะไรไล่ละ ดังนั้น พวกของคุณเองนั่นแหละจะเป็นผู้พิสูจน์ว่าคุณนั้นผิด 28 แต่ถ้าเราไล่ผีออกด้วยอำนาจพระวิญญาณของพระเจ้า ก็แสดงว่าแผ่นดินของพระเจ้ามาถึงคุณแล้ว

29 หรือว่าถ้าใครจะบุกเข้าไปปล้นข้าวของในบ้านของคนที่แข็งแรง เขาก็ต้องมัดเจ้าของบ้านที่แข็งแรงนั้นก่อน แล้วถึงจะปล้นเอาข้าวของไปได้

30 ถ้าใครไม่ได้ช่วยฝ่ายเรา ก็เป็นศัตรูกับเรา ใครไม่ได้ช่วยเรารวบรวม ก็แสดงว่าเขาได้ทำให้คนเหล่านั้นกระจัดกระจายไป 31 ดังนั้น เราจะบอกคุณว่า พระเจ้าจะยกโทษให้กับความบาปทุกคน และคำดูหมิ่นทุกอย่าง แต่พระเจ้าจะไม่ยกโทษให้กับคนที่ดูหมิ่นพระวิญญาณบริสุทธิ์† 32 พระเจ้าจะยกโทษให้กับคนที่คิดว่าบุตรมนุษย์† แต่พระเจ้าจะไม่ยกโทษให้คนที่คิดว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ ทั้งเดี๋ยวนี้และตลอดไป”

คุณเป็นคนอย่างไรก็ดูจากคำพูดของคุณ

(ลก.6:43-45)

33 “ถ้าอยากรู้นิสัยของตนไม้ก็ให้ดูที่ผลของมัน ถ้าต้นดีผลก็จะออกมาดี ถ้าต้นเลวผลก็จะออกมาเลว 34 ไม้ชาติอิสราเอล คำพูดดีๆ และถูกต้องจะมาจากปากคนชั่วๆ อย่างพวกแกได้อย่างไรกัน ในเมื่อใจเต็มไปด้วยอะไร ปากก็จะพูดสิ่งนั้น 35 คนดีก็จะพูดแต่สิ่งดีๆ ที่อยู่ในใจของเขา แต่คนชั้วก็จะพูดแต่สิ่งชั่วๆ ที่อยู่ในใจของเขาเหมือนกัน 36 เราจะบอกแก่พวกท่านในวันนี้ว่า ใครจะพูดชั่วๆ ก็จะพูดออกมา 37 คำพูดของแกนี่แหละ ที่จะชั่วๆ แกถูกหรือผิด”

12:21 คนทุกชาติ สำเนาต้นฉบับใช้คำว่า “คนที่ไม่ใช่ชาวยิว”

12:22 ผีสิง หมายถึง วิญญาณชั่ว ไม่ใช่วิญญาณของคนตายแล้วมาหลอกหลอน

ชาวยิวบางคนขอให้พระเยซูแสดงการอัศจรรย์

(มก.8:11-12;ลก.11:29-32)

38พวกฟาริสี และครูสอนกฎหมายบางคนบอกพระเยซูว่า “อาจารย์ ทำเรื่องอัศจรรย์ให้ดูหน่อย พวกเราจะได้เชื่อว่าพระเจ้าอยู่กับอาจารย์”

39พระองค์จึงตอบว่า “มีแต่พวกคนชั่วและคนบาปเท่านั้น ที่เรียกร้องให้ทำเรื่องอัศจรรย์ให้ดู แต่เราจะไม่ทำอัศจรรย์ให้ดูหรอก นอกจากที่มีอยู่แล้ว คือการอัศจรรย์ของโยนาห์ผู้รอดพ้นพระเจ้า”
 40โยนาห์อยู่ในท้องปลาตัวใหญ่ถึงสามวันสามคืน บุตรมนุษย์ก็จะอยู่ในใจกลางโลกเป็นเวลาสามวันสามคืนเหมือนกัน 41ในวันพิพากษานั้น ชาวเมืองนินะเวห์* จะลุกขึ้นมาพร้อมกับพวกคุณที่อยู่ในสมัยนี้ และจะประนามพวกคุณ เพราะชาวนินะเวห์ได้กลับตัวกลับใจใหม่เมื่อได้ยินคำสอนของโยนาห์ แต่พวกคุณไม่ยอม ทั้งๆ ที่ตอนนี้คนที่ยิ่งใหญ่กว่าโยนาห์ก็อยู่ที่นี้แล้ว 42ราชินีแห่งทิศใต้* ก็เหมือนกัน จะลุกขึ้นมาพร้อมกับพวกคุณที่อยู่ในสมัยนี้ และประนามพวกคุณ เพราะท่านอุตสาห์เดินทางมาจากสุดปลายโลก เพื่อจะมาฟังคำสอนที่ฉลาดปราดเปรื่องของโซโลมอน และตอนนี้คนที่ยิ่งใหญ่กว่าโซโลมอนก็อยู่ที่นี้แล้ว แต่พวกคุณไม่ยอมฟังเขา”

คนทุกวันนี้เต็มไปด้วยความชั่วร้าย

(ลก.11:24-26)

43“ผีร้าย* คนหนึ่ง เมื่อมันออกจากร่างของคนหนึ่งไป มันก็ได้ร่อนเร่ไปตามที่เปล่าเปลี่ยวแห่งแล้งเพื่อหาที่หยุดพัก แต่ก็หาไม่พบ 44มันจึงพูดขึ้นว่า ‘กลับไปบ้านเก่า* ที่ออกมามากกว่า’ เมื่อกลับมาถึง มันก็พบว่าบ้านเก่านั้นว่างเปล่าอยู่ เกือบขาดสะออดเป็นระเบียบเรียบร้อย 45มันจึงไปชวนผีร้ายอีกเจ็ดตน ที่ชั่วร้ายกว่ามันอีก ให้พากันมาอยู่ในบ้านหลังนั้น สุดท้ายสภาพของคนๆ นั้น ก็เลวร้ายยิ่งกว่าในตอนแรกเสียอีก คนชั่วในสมัยนี้ก็จะมีส่วนเหมือนอย่างนั้น”

ศิษย์พระเยซูคือครอบครัวของพระองค์

(มก.3:31-35;ลก.8:19-21)

46เมื่อพระเยซูกำลังพูดกับฝูงชนอยู่นั้น แม่และน้องๆ ของพระองค์ได้มารออยู่ข้างนอก อยากที่จะพูดกับพระองค์ 47มีคนมาบอกพระองค์ว่า “แม่และน้องๆ ของอาจารย์มายืนรออยู่ข้างนอก อยากจะพูดด้วยครับ”

48พระเยซูถามเขาว่า “รู้ไหมว่า แม่และพี่น้องของเราเป็นใคร” 49แล้วพระองค์ ก็ชี้ไปที่พวกศิษย์ของพระองค์ และพูดว่า “พวกคุณนี่ไง ที่เป็นแม่และพี่น้องของเรา 50คนที่ทำตามใจพระบิดาของเราที่อยู่บนสวรรค์ คนนั้นแหละคือพี่น้องชายหญิงและแม่ของเรา”

12:41 นินะเวห์ คือ เมืองที่โยนาห์ไปเผยแพร่งคำสอนของพระเจ้า อ้างมาจากหนังสือ โยนาห์3:5
 12:42 ราชินีแห่งทิศใต้ คือ ราชินีของแคว้นชีบา ซึ่งเดินทางมาเป็นระยะทางไกลมาก เพื่อเรียนรู้คำสอนของพระเจ้าจากกษัตริย์ซาโลมอน อ้างมาจากหนังสือ 1พงศกษัตริย์10:1-13
 12:43 ผีร้าย เป็นวิญญาณชั่ว ไม่ใช่วิญญาณของคนที่ดีๆไปแล้วมาหลอกหลอน
 12:44 บ้านเก่า หรือ ร่างกายของคนที่ถูกฝัง ในที่นี้ “ร่าง” กับ “บ้าน” ใช้สลับกันไป เพื่อเปรียบเทียบให้เห็นภาพชัดเจน และเข้าใจมากยิ่งขึ้น

พระเยซูเล่าเรื่องการหว่านเมล็ดพืช

(มก.4:1-9;ลก.8:4-8)

13 ในวันเดียวกันนั้นเองพระเยซูได้ออกจากบ้านมานั่งอยู่ที่ริมทะเลสาบ²คนจำนวนมากมายมาล้อมพระองค์ พระองค์จึงลงไปนั่งอยู่ในเรือโดยมีคนพวกนั้นยืนอยู่ริมฝั่ง³แล้วพระองค์ได้ใช้เรื่องเปรียบเทียบต่างๆ สอนพวกเขาหลายอย่าง พระองค์เล่าว่า “มีชาวาคคนหนึ่งออกไปหว่านเมล็ดพืช⁴ ในขณะที่กำลังหว่านอยู่นั้น พืชบางเมล็ดตกตามถนนหนทาง นกก็มาจิกกินหมด⁵ บางเมล็ดตกลงบนพื้นที่ข้างใต้เต็มไปด้วยหิน และมีดินอยู่ตื้นๆ ข้างบน จึงทำให้เมล็ดพืชงอกขึ้นอย่างรวดเร็ว⁶ แต่เมื่อพืชนั้นถูกแสงแดดเผา ก็เหี่ยวแห้งตายไป เพราะมีรากที่อยู่ตื้นๆ⁷ บางเมล็ดตกลงกลางพงหนาม หนามก็งอกขึ้นมาปกคลุมพืชนั้นหมด⁸ บางเมล็ดตกลงบนดินดี จึงงอกงามเกิดผลมากมาย ร้อยเท่าบ้าง หกลิบเท่าบ้างและสามสิบเท่าบ้าง⁹ใครมีหู ก็ฟังไว้ให้ดี”

ทำไมพระเยซูถึงใช้เรื่องเปรียบเทียบ

(มก.4:10-12;ลก.8:9-10)

¹⁰พวกศิษย์ต่างถามพระเยซูว่า “ทำไมอาจารย์ถึงใช้แต่เรื่องเปรียบเทียบเล่าให้คนฟัง”

¹¹พระเยซูตอบว่า “มีแต่พวกคุณเท่านั้น ที่ได้รับสิทธิพิเศษ ที่จะรู้ความลับของแผ่นดินของพระเจ้า แต่คนอื่นๆ ไม่มีสิทธิ์¹² สำหรับคนที่เข้าใจอยู่แล้วก็จะยิ่งเข้าใจมากขึ้นจนเหลือเฟือ ส่วนคนที่ยังไม่เข้าใจก็จะยิ่งงมงายขึ้นไปอีก*¹³ นี่เป็นเหตุที่เราใช้เรื่องเปรียบเทียบเล่าให้พวกเขาฟัง เพราะถึงเขาจะเห็น ก็เหมือนกับไม่เห็น ถึงจะได้ยิน ก็เหมือนกับไม่ได้ยิน และไม่เข้าใจด้วย¹⁴ ซึ่งก็เป็นจริงตามที่อิสยาห์ ผู้พูดแทนพระเจ้า[†] ได้บอกไว้ว่า

‘คุณจะฟังแล้วฟังอีก แต่จะไม่เข้าใจ

คุณจะดูแล้วดูอีก แต่จะไม่เห็น

¹⁵ เพราะจิตใจของคนพวกนี้คือตันไปเสียแล้ว

พวกเขาได้ปิดหูปิดตา จึงทำให้ตามองไม่เห็น

หูก็ไม่ได้ยิน และจิตใจก็ไม่เข้าใจ

พวกเขาจึงไม่ได้หันกลับมาหาเราเพื่อให้เรารักษา’

¹⁶พวกคุณที่ตาก็มองเห็น หูก็ได้ยินนั้นมีเกียรติจริงๆ¹⁷ เราจะบอกให้รู้ว่า สิ่งที่พวกคุณกำลังเห็นและได้ยินอยู่นี้ พวกผู้พูดแทนพระเจ้า[†] และพวกคนทั้งหลายที่ทำตามใจพระเจ้าไฝ่ฝันอยากจะได้เห็นแต่ก็ไม่เห็น ไฝ่ฝันอยากจะได้ยินแต่ก็ไม่ได้ยิน”

พระเยซูอธิบายเรื่องเมล็ดพืช

(มก.4:13-20;ลก.8:11-15)

¹⁸“ฟังให้ดี นี่คือความหมายของเรื่องชาวาคที่หว่านเมล็ดพืช¹⁹ เมล็ดพืชที่ตกตามถนนหนทาง คือคนที่ได้ฟังเรื่องแผ่นดินของพระเจ้าแต่ไม่เข้าใจ มารร้ายก็มาฉกฉวยเอาพืชที่หว่านอยู่ในใจ

13:12 สำหรับฉบับเขียนว่า “คนที่มียูแล้ว ก็จะได้รับมากยิ่งขึ้นจนเหลือเฟือ ส่วนคนที่ไม่มี สิ่งที่เขามาก็จะตั้งถูกริบไปด้วย”

ของเขาไป ²⁰ เมล็ดพืชที่ตกบนพื้นที่มีหินมากดินน้อย คือคนที่เมื่อได้ยินคำสอนแล้ว ก็รีบรับไว้ทันทีและมีความสุขทีเดียว ²¹ แต่คำสอนไม่ได้ฝังลึกเข้าไปในจิตใจ จึงอยู่ได้ไม่นาน เมื่อเกิดเรื่องทุกข์ร้อนหรือถูกข่มเหงรังแกเพราะคำสอน ก็รีบทิ้งคำสอนนั้นทันที ²² เมล็ดพืชที่ตกลงกลางพงหนามนั้น คือคนที่ได้ยินคำสอน แต่ยังเป็นห่วงกังวลเกี่ยวกับชีวิตในโลกนี้ และหลงใหลในทรัพย์สมบัติ ทำให้คำสอนนั้นหยุดเติบโต จึงไม่เกิดผลในชีวิต ²³ ส่วนเมล็ดพืชที่ตกลงในดินดีนั้น คือคนที่ได้ยินคำสอนแล้วเข้าใจ จึงเกิดผลร้อยเท่าบ้างหกสิบเท่าบ้าง สามสิบเท่าบ้าง”

เรื่องข้าวสาลีและต้นวัชพืช

²⁴ พระเยซูได้เล่าเรื่องเปรียบเทียบอีกเรื่องหนึ่งให้ฟังว่า “แผ่นดินของพระเจ้าเปรียบเหมือนกับคนที่หว่านเมล็ดพันธุ์ดีในนาของเขา ²⁵ ในคืนนั้น เมื่อทุกคนหลับหมด ศัตรูของเขาได้เข้ามาหว่านเมล็ดวัชพืชลงในนาข้าวสาลีแล้วก็ไป ²⁶ เมื่อต้นข้าวสาลีออกรวง ต้นวัชพืชก็งอกงามขึ้นมาด้วย ²⁷ พวกคนใช้จึงมาถามเขาว่า ‘นายครับ นายหว่านเมล็ดพันธุ์ดีลงในนาคีครับ แล้วต้นวัชพืชโผล่มาได้อย่างไรครับ’

²⁸ เขาตอบไปว่า ‘เป็นฝีมือของศัตรู’ คนใช้ถามต่อว่า ‘นายจะให้พวกเราไปถอนต้นวัชพืชทิ้งไหมครับ’

²⁹ เขาจึงตอบว่า ‘ไม่ต้องหรอก เพราะกลัวว่าจะถอนข้าวสาลีติดไปกับต้นวัชพืชด้วย ³⁰ ปล่อยให้มันเติบโตไปด้วยกันจนถึงฤดูเก็บเกี่ยว แล้วผมจะสั่งให้คนงานเก็บต้นวัชพืชก่อน แล้วมัดเข้าด้วยกัน เอาไปเผาไฟ แล้วจึงค่อยมาเก็บข้าวสาลีไปไว้ในยุ้งฉางของผม”

เรื่องเปรียบเทียบเกี่ยวกับเมล็ดพืชและเชื้อพู่

(มก.4:30-34; ลก.13:18-21)

³¹ พระเยซูยังได้เล่าเรื่องเปรียบเทียบอีกเรื่องหนึ่งให้ฟังว่า “แผ่นดินของพระเจ้าเปรียบเหมือนเมล็ดมัสตาร์ด[†] เมล็ดหนึ่ง ที่ชาวนาเอาไปปลูกไว้ในไร่ของเขา ³² มันเป็นเมล็ดที่เล็กที่สุดในจำนวนเมล็ดทั้งหมด แต่เมื่อมันโตขึ้นมา มันกลับสูงใหญ่กว่าพืชสวนครัวทั้งหมดและกลายเป็นต้นที่นกมาทำรังตามกิ่งก้านของมันได้”

³³ แล้วพระเยซูเล่าเรื่องเปรียบเทียบอีกเรื่องหนึ่งให้ฟังว่า “แผ่นดินของพระเจ้าเปรียบเหมือนกับเชื้อพู่ที่ผู้หญิงคนหนึ่งเอามาผสมกับแป้งก้อนใหญ่และเขื่อนั้นก็ทำให้แป้งทั้งก้อนฟูขึ้นมา”

³⁴ พระเยซูเล่าเรื่องพวกนี้ให้ฟัง และใช้เรื่องเปรียบเทียบทั้งหมด ไม่มีสักเรื่องเลย ที่ไม่ได้ใช้เรื่องเปรียบเทียบเล่า ³⁵ ซึ่งก็เป็นจริงตามที่ ผู้พูดแทนพระเจ้า[†] พูดไว้ว่า

“เราจะพุดออกมาเป็นเรื่องเปรียบเทียบ

เราจะพุดถึงความลับที่ถูกปกปิดไว้

ตั้งแต่สร้างโลกมา” (สดุดี 78:2)

ความหมายของเรื่องข้าวสาลีและต้นวัชพืช

³⁶ พระเยซูได้จากฝูงชนมา แล้วเข้าไปในบ้าน พวกศิษย์ได้เข้ามาบอกพระองค์ว่า “ช่วยอธิบายเรื่องต้นวัชพืชในนานั้นให้หน่อยครับ” ³⁷ พระองค์ตอบว่า “คนที่หว่านเมล็ดพืชพันธุ์ดีคือ

บุตรมนุษย์[†] 38 ไร่นาคือโลกนี้ เมล็ดพืชพันธุ์ดีคือคนของแผ่นดินของพระเจ้า ต้นวัชพืชคือคนของมารร้าย 39 ศัตรูที่เข้ามาหาว่าวัชพืชคือมารร้าย ถูเก็บเกี่ยวคือวันสิ้นยุค* และพวกคนงานที่เก็บเกี่ยวก็คือพวกทูตสวรรค์

40 ต้นวัชพืชถูกลดออกไปเผาไฟอย่างไร เมื่อวันสิ้นยุคมาถึงก็จะเป็นอย่างนั้น 41 บุตรมนุษย์จะส่งทูตสวรรค์ ออกไปรวบรวมทุกอย่างที่ทำให้คนทำบาป และคนที่ทำชั่วให้ออกไปจากแผ่นดินของพระองค์ 42 ทูตสวรรค์จะเอาคนพวกนี้ ไปโยนลงในเตาไฟที่ร้อนแรง ที่มีแต่เสียงร้องไห้โหยหวนอย่างเจ็บปวด 43 แล้วคนที่ทำตามใจพระเจ้ายกก็จะส่องสว่างเหมือนกับดวงอาทิตย์ในแผ่นดินของพระบิดาของพวกเขา ใครมีหู ก็ฟังไว้ให้ดี”

เรื่องทรัพย์สินสมบัติและไข่มุก

44 “แผ่นดินของพระเจ้าเหมือนกับทรัพย์สินสมบัติที่ซ่อนไว้ในทุ่งนา เมื่อมีคนมาพบเข้าก็เอาไปซ่อนไว้เหมือนเดิมและด้วยความดีใจ จึงไปขายทุกสิ่งทุกอย่างที่เขา มี แล้วไปซื้อที่นั่น”

45 “แผ่นดินของพระเจ้าเหมือนพ่อค้าที่ไปหาไข่มุกเม็ดงาม 46 เมื่อได้พบไข่มุกที่มีค่ามหาศาลเม็ดหนึ่ง จึงไปขายทุกสิ่งทุกอย่างที่เขา มี และไปซื้อไข่มุกเม็ดนั้น”

เรื่องอวนจับปลา

47 “แผ่นดินของพระเจ้าเหมือนอวนที่ทอดอยู่ในทะเลสาบและจับปลาได้หลายชนิด 48 เมื่ออวนเต็ม ก็ลากอวนขึ้นฝั่ง นั่งเลือกแต่ปลาที่ดีๆ ใส่ตระกร้า และโยนปลาที่ไม่ดีทิ้งไป 49 ในวันสิ้นยุคก็จะเป็นอย่างนั้น เหล่าทูตสวรรค์จะออกมาแยกพวกคนชั่วออกจากพวกคนดี 50 แล้วจะโยนพวกคนชั่วลงในเตาไฟที่ร้อนแรงที่มีแต่เสียงร้องไห้โหยหวนอย่างเจ็บปวด”

51 “ทั้งหมดที่เราพูดมานี้ พวกคุณเข้าใจแล้วหรือยัง” พวกศิษย์ตอบว่า “เข้าใจแล้วครับ”

52 พระเยซูจึงพูดกับพวกศิษย์ว่า “พวกครูสอนกฎปฏิบัติทุกคน ที่ได้เรียนรู้ถึงแผ่นดินของพระเจ้าแล้ว ก็เหมือนเจ้าของบ้านคนหนึ่ง ที่ได้เอาสมบัติทั้งเก่าและใหม่ออกมาจากห้องเก็บของ”

พระเยซูกลับไปที่บ้านเกิด

(มก.6:1-6; ลก.4:16-30)

53 เมื่อพระเยซูเล่าเรื่องเปรียบเทียบกับพวกนี้เสร็จแล้ว พระองค์ได้ไปจากที่นั่น 54 กลับไปที่บ้านเมืองของพระองค์ แล้วเริ่มสอนคนในที่ประชุมของยิว[†] พวกเขา ก็ประหลาดใจและถามกันว่า “ไอ้หมอนี้ไปได้สติปัญญาและฤทธิ์อำนาจในการทำเรื่องอัศจรรย์นี้มาจากไหนกัน 55 นี่มันลูกช่างไม้เนี่ย มีแม่ชื่อมารีย์ มีน้องชายชื่อยากอบ โยเซฟ ซีโมน และยูดาส ไม่ใช่หรือ 56 น้องสาวทุกคนของมันก็อยู่เมืองเดียวกับพวกเราด้วยไม่ใช่หรือ แล้วมันไปได้สติปัญญาและฤทธิ์อำนาจอย่างนี้มาจากที่ไหนกัน” 57 พวกเขาจึงฉุนเฉียวพระองค์มาก แต่พระองค์พูดกับพวกเขาว่า “ผู้พูดแทนพระเจ้า[†] ได้รับเกียรติในทุกที่ ยกเว้นในบ้านเมือง และในครอบครัวของตนเองเท่านั้น” 58 พระเยซูจึงไม่ได้ทำการอัศจรรย์ที่นั่นมากนัก เพราะพวกนั้นไม่เชื่อถือพระองค์

13:39 วันสิ้นยุค หมายถึง วันสิ้นสุดของยุคนี้ หรือ เวลานี้

เฮโรดได้ยินเรื่องของพระเยซู

(มก.6:14-29;ลก.9:7-9)

14 เมื่อกษัตริย์เฮโรด* ผู้ปกครองแคว้นกาลิลีได้ยินเรื่องราวของพระเยซู ก็พุดกับที่ปรึกษาของเขาว่า “ต้องเป็นยอห์นคนที่ทำพิธีจุ่มน้ำฟื้นคืนชีพขึ้นมาแน่ๆ เขาถึงทำเรื่องอัศจรรย์พวกนี้ได้”

ยอห์น คนทำพิธีจุ่มน้ำตายอย่างไร

³ก่อนหน้านี้อีโรดได้จับยอห์นมาล่ามโซ่และขังคุกไว้ เพราะเห็นแก่งางเฮโรเดียสภรรยาของฟิลิป น้องชายของเฮโรดเอง ⁴เพราะยอห์นบอกเขาเสมอว่า “มันผิดที่ท่านเอาเฮโรเดียสมาเป็นภรรยา” ⁵เฮโรดจึงอยากจะฆ่ายอห์น แต่เขาก็กลัวประชาชน เพราะประชาชนถือว่ายอห์นเป็นผู้พูดแทนพระเจ้า

⁶ในงานวันเกิดของเฮโรด ลูกสาวของเฮโรเดียส ได้ออกมาเต้นรำให้เฮโรดและแขกของเขาดู เธอทำให้เฮโรดพอใจมาก ⁷เฮโรดจึงสาบานที่จะให้ทุกสิ่งทุกอย่างที่เธอขอ ⁸เธอจึงขอเฮโรดตามที่แม่ของเธอบอกให้ขอคือ “ดิฉันขอหัวของยอห์น คนทำพิธีจุ่มน้ำใส่ถาดมาให้ที่นี่ค่ะ” ⁹กษัตริย์เฮโรดเสียใจมาก แต่เพราะเขาได้สาบานไว้แล้วต่อหน้าแขกของเขา เฮโรดจึงสั่งให้ทำตามที่ต้องการ ¹⁰เฮโรดใช้ให้คนไปตัดหัวยอห์นในคุก ¹¹แล้วเอาใส่ถาดมาให้เธอ แล้วเธอก็เอาไปให้แม่ ¹²พวกศิษย์ของยอห์น ได้มาเอาร่างของยอห์นไปฝัง และไปเล่าเรื่องนี้ให้พระเยซูฟัง

พระเยซูเลี้ยงอาหารคนมากกว่าห้าพันคน

(มก.6:30-44;ลก.9:10-17;ยฮ.6:1-14)

¹³เมื่อพระเยซูได้ยินเรื่องที่เกิดขึ้นกับยอห์น พระองค์ได้ลงเรือไปยังที่เปลี่ยวคนเดียว เมื่อประชาชนตามเมืองต่างๆ รู้เข้า ก็ได้ติดตามพระองค์ไปทางบก ¹⁴เมื่อพระเยซูขึ้นจากเรือ ก็เห็นคนเป็นจำนวนมากรออยู่ พระองค์รู้สึกสงสารและได้รักษาโรคให้กับคนป่วย

¹⁵ในเย็นวันนั้น พวกศิษย์ได้มาบอกพระเยซูว่า “อาจารย์ นี่ก็เย็นมากแล้ว แถวนี่ก็เปลี่ยว ไม่มีบ้านคนอยู่เลย ส่งพวกเขากลับได้แล้วครับ พวกเขาจะได้ไปหาซื้ออาหารกินกันตามหมู่บ้านต่างๆ”

¹⁶แต่พระเยซูตอบว่า “ไม่ต้องไปไหนหรอก ให้พวกเขาอยู่ที่นี้แหละ พวกคุณไปหาอาหารมาเลี้ยงเขาลี”

¹⁷พวกศิษย์ตอบว่า “เรามีแค่ขนมปังห้าก้อน กับปลาสองตัวเท่านั้น”

¹⁸พระเยซูบอกว่า “เอามาสิ” ¹⁹พระเยซูสั่งให้ประชาชนทุกคนนั่งลงบนหญ้า แล้วพระองค์หยิบขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัวมา พระเยซูมองขึ้นไปบนสวรรค์ ขอบคุณพระเจ้าแล้วพระองค์แบ่งขนมปังให้กับพวกศิษย์ แล้วพวกศิษย์ก็แจกขนมปังให้ประชาชน ²⁰ทุกคนกินกันจนอิ่ม และพวกศิษย์ยังเก็บเศษอาหารที่เหลือได้จนเต็มลิบสองตะกร้า ²¹คนที่กินอาหารอยู่ที่นั่นมีผู้ชายประมาณห้าพันคน ไม่นับผู้หญิงและเด็ก

14:1 เฮโรด คือ เฮโรด แอนติปา ลูกชายของกษัตริย์เฮโรดมหาราช เป็นกษัตริย์ปกครองแคว้นกาลิลี และแคว้นบีเลีย ในปีก่อน ค.ศ.4 ถึง ค.ศ.39 (พ.ศ.539-582)

พระเยซูเดินบนน้ำ

(มก.6:45-52:ยช:15-21)

²²ทันทีหลังจากนั้น พระเยซูได้บอกให้พวกศิษย์ลงเรือข้ามฟากไปก่อน ส่วนพระองค์รอสั่งประชาชนอยู่ที่นั่น ²³เมื่อพระองค์ส่งประชาชนเสร็จแล้ว พระองค์ได้ขึ้นไปบนภูเขาตามลำพังเพื่ออธิษฐาน เมื่อถึงตอนค่ำพระองค์ก็ยังคงอยู่ที่นั่นคนเดียว ²⁴ส่วนเรือได้ออกไปไกลจากฝั่งมากแล้ว และถูกคลื่นซัดเพราะแล่นทวนลมอยู่

²⁵ช่วงตีสามถึงหกโมงเช้า พระเยซูได้เดินบนน้ำไปหาพวกเขา ²⁶เมื่อพวกศิษย์เห็นพระองค์ก็ตกใจกลัว ร้องกันเสียงหลงว่า “ผี”

²⁷พระองค์ก็รีบบอกกับพวกเขาว่า “อย่าตกใจ เราเอง ไม่ต้องกลัว”

²⁸เปโตรจึงพูดว่า “อาจารย์ ถ้าเป็นอาจารย์จริงๆ เรียกให้ผมเดินบนน้ำไปหาหน่อยสิครับ”

²⁹พระเยซูจึงพูดว่า “มาสิ” เปโตรก็ออกมาจากเรือ เดินบนน้ำไปหาพระองค์ ³⁰แต่เมื่อเปโตรเห็นคลื่นลมพัดแรงก็กลัว และเริ่มจมลงไปในน้ำ เขาจึงร้องตะโกนว่า “อาจารย์ ช่วยด้วย”

³¹พระเยซูจึงยื่นมือจับตัวเขาไว้ทันที แล้วพูดว่า “ความเชื่อน้อยจริงๆ จะไปสงสัยทำไม”

³²เมื่อเปโตรและพระเยซูขึ้นมายืนบนเรือแล้วลมก็สงบลง ³³พวกศิษย์ที่อยู่ในเรือต่างมาราบไห้อาลัยพระองค์ และพูดว่า “อาจารย์เป็นพระบุตรของพระเจ้าจริงๆ”

พระเยซูรักษาคนป่วยเป็นจำนวนมาก

(มก.6:53-56)

³⁴หลังจากที่ข้ามฟาก ก็มาถึงฝั่งเยนเนซาเรท ³⁵เมื่อประชาชนที่นั่นจำพระเยซูได้ ก็ส่งข่าวกันไปทั่วบริเวณที่อยู่ใกล้ๆ นั้นว่าพระเยซูมา พวกเขาจึงพาพวกคนป่วยทั้งหมดมาหาพระองค์ ³⁶พวกคนป่วยได้ขอร้องพระเยซูว่าขอแค่แตะเพียงชายเสื้อคลุมของพระองค์เท่านั้น และทุกคนที่ได้แตะต้องชายเสื้อคลุมต่างก็หายป่วยทั้งหมด

กฎที่มนุษย์ตั้งขึ้นแล้วอ้างว่าเป็นของพระเจ้า

(มก.7:1-23)

15 พวกฟาริสี[†] และครูสอนกฎปฏิบัติได้เดินทางจากเมืองเยรูซาเล็มมาหาพระองค์ และถามพระองค์ว่า ²“ทำไมศิษย์ของคุณถึงไม่ทำตามประเพณีที่สืบทอดกันมาจากบรรพบุรุษของเรา ทำไมพวกเขาถึงไม่ล้างมือก่อนกินอาหาร”

³พระเยซูตอบว่า “แล้วทำไมพวกคุณถึงขัดคำสั่งพระเจ้าเพราะเห็นแก่ประเพณีของพวกคุณล่ะ ⁴พระเจ้าบอกว่า ‘ให้เคารพนับถือพ่อและแม่ของคุณ*’ และ ‘ใครที่สาปแช่งพ่อหรือแม่อีกมีโทษถึงตาย*’ ⁵แต่พวกคุณกลับพูดว่า ‘ถ้าใครพูดกับพ่อหรือแม่ของเข่ว่า ‘สิ่งที่ลูกจะเอามาช่วยเหลือพ่อแม่ได้นั้น ลูกได้ยกให้กับพระเจ้าไปแล้ว’ ⁶ด้วยวิธีนี้ เขาก็เลยไม่ต้องเคารพพ่อของเขา เพราะเห็นแก่ประเพณีของคุณ คุณทำให้พระคำของพระเจ้าใช้ไม่ได้เลย ⁷พวกหน้าซื่อใจคด อิสยาห์ได้พูดแทนพระเจ้าเกี่ยวกับพวกคุณไว้ถูกต้องเลยที่ว่า

15:4 “ให้เคารพ...แม่ของคุณ” อ้างมาจากหนังสือ อพยพ 20:12 และ เฉลยธรรมบัญญัติ 5:16

15:4 “ใครที่สาปแช่ง...โทษถึงตาย” อ้างมาจากหนังสือ อพยพ 21:17

8. คนพวกนี้ นับถือเราแต่ปากเท่านั้น
 แต่ใจของเขาห่างไกลจากเรามาก
 9 จึงไม่มีประโยชน์ที่เขาจะบูชาเรา
 เพราะสิ่งที่เขาสอนกันนั้น
 เป็นแค่ธรรมเนียมที่มนุษย์ตั้งขึ้น” (อิสยาห์ 29:13)

10 พระเยซูเรียกฝูงชนเข้ามาและพูดว่า “ฟังให้เข้าใจนะ 11 สิ่งที่เขาเข้าไปในปากไม่ทำให้คน
 สกปรกในสายตาพระเจ้าหรอก แต่สิ่งที่ออกมาจากปากนั้นแหละ ที่ทำให้คนสกปรกในสายตา
 พระเจ้า”

12 พวกศิษย์ได้เข้ามาบอกพระเยซูว่า “อาจารย์รู้หรือเปล่า ที่อาจารย์พูดไปนั้น ทำให้
 พวกฟาริสี โกรธแค้นมาก”

13 พระเยซูตอบว่า “ต้นไม้ทุกต้นที่พระบิดาบนสวรรค์ของเราไม่ได้ปลูก ก็จะถูกถอนรากถอน
 โคนจนหมด 14 ไม่ต้องไปสนใจหรอก พวกเขาเป็นคนนำทางตาบอด ถ้าคนตาบอดนำทางคนตาบอด
 ทั้งสองคนก็จะตกลงไปในคู”

15 เปโตรบอกพระเยซูว่า “ช่วยอธิบายเรื่องเปรียบเทียบที่เพิ่งพูดไปนั้นให้ฟังหน่อยครับ”

16 พระเยซูพูดว่า “อะไรกัน ยังไม่เข้าใจอีกหรือ 17 ไม่เห็นหรือว่า ทุกอย่างที่คุณกินเข้าไปใน
 ปากจะตกลงไปในท้องแล้วถ่ายออกมา 18 แต่สิ่งที่พูดออกมาจากปากนั้น มันมาจากใจ และสิ่งนี้
 เองที่ทำให้คนสกปรกในสายตาพระเจ้า 19 เพราะสิ่งที่ออกมาจากใจ คือความคิดชั่วร้าย การเช่น
 ฆ่ากัน การมีชู้ ความผิดบาปทางเพศทุกอย่าง การลักขโมย การโกหก การใส่ร้ายป้ายสีกัน 20 สิ่ง
 เหล่านี้แหละ เป็นสิ่งที่ทำให้คนสกปรกในสายตาพระเจ้า แต่การที่ไม่ได้ล้างมือก่อนกินอาหารไม่
 ทำให้คนสกปรกในสายตาพระเจ้าหรอก”

พระเยซูช่วยผู้หญิงที่ไม่ใช่ชาวยิว

(มถ.7:24-30)

21 พระเยซูออกจากที่นั่น และเข้าไปในเขตเมืองไทร และเมืองไซดอน 22 หญิงชาวคานา
 อันคนหนึ่งที่อยู่แถวนั้น ได้เข้ามาร้องบอกพระองค์ว่า “องค์เจ้าชีวิต บุตรของดาวิด* สงสารฉัน
 ด้วยเถอะ ลูกสาวของฉันถูกผีสิง เธอทนทุกข์ทรมานมาก”

23 พระเยซูไม่ได้ตอบเธอเลยสักคำ พวกศิษย์เข้ามายุพระองค์ว่า “ไล่เธอไปเถอะครับ น่ารำคาญ
 ร้องตะโกนตามที่อยู่ได้”

24 พระเยซูตอบผู้หญิงคนนั้นว่า “พระเจ้าส่งเรามาช่วยเฉพาะคนอิสราเอลที่เป็นเหมือน
 แกะที่หลงทางของพระองค์”

25 เธอจึงเข้ามาคุกเข่าลงต่อหน้าพระเยซู และพูดว่า “องค์เจ้าชีวิต ช่วยฉันด้วยเถิด”

26 พระเยซูจึงตอบว่า “มันไม่ถูกต้องหรอกนะ ที่จะเอาอาหารของลูกๆ ไปโยนให้หมากิน”

27 หญิงคนนั้นตอบว่า “ใช่ค่ะ แต่หมาก็ยังได้กินเศษอาหารที่หล่นจากโต๊ะของนายมันเลยนะค่ะ”

15:22 บุตรของดาวิด เป็นชื่อเรียกพระคริสต์ (พระเมสสิยาห์) ซึ่งเป็นเชื้อสายของดาวิดกษัตริย์ของอิสราเอล เมื่อ
 ประมาณ 1,000 ปีก่อนพระเยซูมาเกิด

²⁸พระเยซูตอบว่า “เธอนี้มีความเชื่อมากเกินไปจริงๆ เธอขออะไรก็ให้เป็นไปตามนั้น” และลูกสาวของนางก็หายเป็นปกติทันที

พระเยซูรักษาคนป่วยจำนวนมาก

²⁹พระเยซูได้ออกจากที่นั่น เดินไปตามชายฝั่งทะเลสาบกาลิลีและขึ้นไปบนภูเขา แล้วนั่งพักอยู่บนนั้น ³⁰มีฝูงชนจำนวนมากมาหาพระเยซู พวกเขาพากันงอย คนตาบอด คนพิการ คนใบ้ และคนที่ เป็นโรคอื่นๆ อีกมากมายมาด้วย และเขามาวางนอนอยู่ที่เท้าของพระองค์ แล้วพระองค์ได้รักษาจนหายหมดทุกคน ³¹ผู้คนที่พากันประหลาดใจ เมื่อเห็นคนใบ้พูดได้ คนพิการก็หายคนขาเป๋เดินได้ และคนตาบอดก็มองเห็น ทุกคนต่างพากันสรรเสริญพระเจ้าของอิสราเอล

พระเยซูเลี้ยงอาหารคนกว่าสี่พันคน

(มก.8:1-10)

³²พระเยซูเรียกพวกศิษย์ของพระองค์มา แล้วพูดว่า “สงสารคนพวกนี้จริงๆ เพราะเขาอยู่ที่นี่กับเรามาสามวันแล้ว และไม่มีอะไรกินด้วย ไม่อยากจะส่งพวกเขากลับไปทั้งๆ ที่ยังหิวอยู่ อาจจะไปเป็นลมกลางทางได้”

³³พวกศิษย์จึงพูดว่า “ในที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้งอย่างนี้ จะไปเอาอาหารที่ไหนมาเลี้ยงคนตั้งเยอะขนาดนี้ได้ล่ะครับ”

³⁴พระเยซูถามว่า “พวกคุณมีขนมปังอยู่กี่ก้อน” พวกศิษย์ตอบว่า “เจ็ดก้อนกับปลาตัวเล็กๆ อีกนิดหน่อย”

³⁵พระเยซูจึงบอกให้ฝูงชนนั่งลงบนพื้นดิน ³⁶พระองค์เอาขนมปังทั้งเจ็ดก้อนและปลามาขอบคุณพระเจ้า แล้วหักขนมปังและปลาลงให้พวกศิษย์ พวกศิษย์ก็เอาไปแจกต่อให้กับฝูงชน ³⁷เมื่อทุกคนกินอิ่มแล้ว พวกศิษย์เก็บเศษอาหารที่เหลือได้เต็มเจ็ดตะกร้า ³⁸นับผู้ชายที่กินอยู่ที่นี่ได้สี่พันคน ไม่รวมผู้หญิงและเด็ก ³⁹หลังจากที่พระเยซูส่งทุกคนกลับบ้านหมดแล้ว พระองค์ก็ลงเรือไปแคว้นมาคาดาน

ผู้นำชาวยิวทดสอบพระเยซู

(มก.8:11-13; ลก.12:54-56)

16 พวกฟาริสี[†] และพวกสะดูสี[†] เรียกให้พระเยซูทำเรื่องอัศจรรย์ให้ดู เพื่อทดสอบว่าพระองค์มาจากพระเจ้าจริงหรือไม่

²พระเยซูตอบว่า “เมื่อท้องฟ้าเป็นสีแดงในตอนเย็น คุณบอกว่าพรุ่งนี้อากาศจะดี ³เมื่อท้องฟ้าสีแดงและมีดครีမ်ในตอนเช้า คุณบอกว่าวันนี้ฝนจะตก คุณเห็นท้องฟ้า คุณก็รู้แล้วว่าอากาศจะเป็นอย่างไร แต่เมื่อคุณเห็นสิ่งเหล่านี้ที่เราทำ คุณกลับไม่รู้ว่ามีนัยหมายถึงอะไร ⁴มีแต่คนชั่วและคนบาปเท่านั้น ที่เรียกร้องให้ทำการอัศจรรย์ให้ดู แต่เราจะไม่ทำให้ดูหรอก นอกจากการอัศจรรย์ที่มีอยู่แล้วของโยนาห์^{*}” แล้วพระเยซู ก็ไปจากพวกเขา

16:4 การอัศจรรย์ของโยนาห์ เป็นเรื่องราวของโยนาห์ที่อยู่ในท้องปลาใหญ่ถึง 3 วัน เหมือนกับพระเยซูที่อยู่ในหลุมฝังศพสามวัน เช่นกัน อานจากหนังสือของโยนาห์ในพระคัมภีร์เดิม

เชื่อของพวกฟาริสีและสะดูสี

(มก.8:14-21)

⁵ขณะที่พวกศิษย์ของพระเยซูกำลังข้ามทะเลสาบไปอีกฟากหนึ่งนั้น ก็ลืมนำขนมปังมาด้วย ⁶พระเยซูได้เตือนพวกเขาว่า “ระวังเชื่อของพวกฟาริสีและพวกสะดูสีให้ตึนะ”

⁷พวกศิษย์จึงพูดกันว่า “ที่พระองค์พูดอย่างนี้ ต้องเป็นเพราะพวกเราลืมนำขนมปังมาแน่ๆ”

⁸พระเยซูรู้ว่าพวกเขาพูดเรื่องอะไรกันอยู่ จึงพูดว่า “พวกคุณนี่ช่างมีความเชื่ออันน้อยเสียดจริงๆ ไปพูดกันถึงเรื่องไม่มีขนมปังทำไม ⁹นี่พวกคุณ ยังไม่เข้าใจกันอีกหรือ จำไม่ได้แล้วหรือ ตอนที่เราแบ่งขนมปังทำก้อนเลี้ยงคนห้าพันคน พวกคุณเก็บเศษที่เหลือได้กี่ตะกร้า ¹⁰หรือตอนที่เราแบ่งขนมปังเจ็ดก้อนเลี้ยงคนสี่พันคน พวกคุณเก็บ เศษที่เหลือได้กี่ตะกร้า ¹¹ทำไมพวกคุณถึงไม่เข้าใจนะว่า เราไม่ได้พูดถึงเรื่องขนมปัง แต่เราเตือนให้พวกคุณระวังเชื่อของพวกฟาริสีและพวกสะดูสี”

¹²ในที่สุด พวกศิษย์ก็เข้าใจแล้วว่า พระองค์ไม่ได้พูดถึงเชื่อที่ใสในขนมปัง แต่เตือนให้ระวังเรื่องคำสอนของพวกฟาริสีและสะดูสี

เปโตรบอกว่าพระเยซูคือกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่

(มก.8:27-30;ลก.9:18-21)

¹³เมื่อพระเยซูมาถึงแคว้นซีซารียาฟิลิปปี พระองค์ได้ถามพวกศิษย์ว่า “คนเขาพูดกันว่า บุตรมนุษย์[†] คือใครกัน”

¹⁴พวกศิษย์ตอบว่า “บางคนว่าเป็นยอห์น คนที่ทำพิธีจุ่มน้ำ บางคนก็ว่าเป็นเอลียาห์* บางคนก็ว่าเป็นเยเรมีย์* หรือเป็นคนหนึ่งในพวกผู้พูดแทนพระเจ้า[†]”

¹⁵พระเยซูจึงถามพวกศิษย์ว่า “แล้วพวกคุณล่ะ ว่าเราเป็นใคร”

¹⁶ซีโมน เปโตร ตอบว่า “พระองค์คือกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่* พระบุตรของพระเจ้าผู้มีชีวิตอยู่”

¹⁷พระเยซูตอบว่า “ซีโมน ลูกของโยนาห์ คุณนี้ได้รับเกียรติจริงๆ เพราะเรื่องนี้ พระบิดาของเราที่อยู่บนสวรรค์ เป็นผู้เปิดเผยให้คุณรู้นะ ไม่ใช่มนุษย์หรอก ¹⁸เราจะบอกให้รู้ว่า คุณคือเปโตร* และบนหินก้อนนี้ เราจะสร้างหมู่ประชุมของเราขึ้นมา และอำนาจทั้งหมดของความตาย* จะไม่สามารถเอาชนะหมู่ประชุมของเราได้ ¹⁹เราจะให้กุญแจของแผ่นดินของพระเจ้ากับคุณ อะไรก็ตามที่คุณห้ามไม่ให้ทำบนโลกนี้ พระเจ้าที่อยู่บนสวรรค์ก็จะห้ามไม่ให้ทำด้วย ส่วนอะไรก็ตามที่คุณให้ทำบนโลกนี้ พระเจ้าที่อยู่บนสวรรค์ก็จะให้ทำด้วย” ²⁰แล้วพระเยซูได้สั่งพวกศิษย์ ห้ามไม่ให้บอกใครว่าพระองค์เป็นกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่*

พระเยซูทำนายว่าพระองค์ต้องตาย

(มก.8:31-9:1;ลก.9:22-27)

²¹ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาพระเยซูเริ่มอธิบายให้พวกศิษย์ฟังว่า พระองค์จะต้องไปเมืองเยรูซาเล็ม

16:14 เอลียาห์ หมายถึง ชายหนุ่มที่พูดแทนพระเจ้าเมื่อประมาณ 850 ปีก่อนพระเยซูมาเกิด

16:14 เยเรมีย์ หมายถึง ชายหนุ่มที่พูดแทนพระเจ้าเมื่อประมาณ 600 ปีก่อนพระเยซูมาเกิด

16:16 กษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ หรือในภาษากรีกคือคำว่า พระคริสต์

16:18 เปโตร เป็น ชื่อในภาษากรีกหมายถึงก้อนหิน

16:18 อำนาจทั้งหมดของความตาย หมายถึง ประตูของเฮเดส(เฮเดส หมายถึงสถานที่คนตายไปอยู่)

และต้องทุกข์ทรมานหลายอย่างจากพวกผู้นำอาวุโสของชาวยิว พวกหัวหน้านักบวช และพวกครูสอนกฎปฏิบัติ พระองค์จะถูกฆ่า แต่จะฟื้นขึ้นจากความตายในวันที่สาม

²² เปโตรได้ตั้งพระองค์มาข้างๆ และต่อว่าพระองค์ว่า “ไม่มีทางหรอกอาจารย์ มันจะไม่มีวันเกิดขึ้นอย่างนั้นแน่”

²³ พระองค์จึงหันมาพูดกับเปโตรว่า “ไปให้พ้น ไอ้ซาตาน! เปโตร คุณกำลังชดชวของเรา เพราะคุณไม่ได้คิดแบบพระเจ้า แต่คิดแบบมนุษย์”

²⁴ แล้วพระเยซูก็พูดกับพวกศิษย์ว่า “ถ้าใครอยากจะได้ติดตามเรา คนนั้นต้องเลิกตามใจตัวเอง และแบกกางเขนของตัวเองตามเรา มา ²⁵ เพราะคนที่อยากจะได้เอาตัวรอด คนนั้นจะเสียชีวิต แต่คนที่ยอมสละชีวิตเพื่อเรา คนนั้นจะได้ชีวิตที่ยั่งยืน ²⁶ มันจะมีประโยชน์อะไร ถ้าได้เป็นเจ้าของทุกสิ่งทุกอย่างในโลกนี้ แต่ต้องเสียชีวิตของตัวเองไป เพราะคุณจะได้เอาอะไรไปแลกกับชีวิตคืนมาได้หรือ ²⁷ เพราะบุตรมนุษย์จะกลับมาด้วยความยิ่งใหญ่ของพระบิดา และพร้อมกับทูตสวรรค์ของพระองค์ แล้วบุตรมนุษย์จะมาตัดสินมนุษย์ทุกคนตามการกระทำของเขา ²⁸ เราขอบอกให้รู้ว่าพวกคุณบางคนที่ยืนอยู่ที่นี่จะยังไม่ตาย จนกว่าจะได้เห็นบุตรมนุษย์มาในแผ่นดินของพระองค์”

พระเยซูกับโมเสสและเอลียาห์

(มก.9:2-13; ลก.9:28-36)

17 หกวันต่อมา พระเยซูได้พาเปโตร ยากอบ และยอห์นน้องของยากอบ ขึ้นไปบนภูเขาสูงกันตามลำพัง ² แล้วรูปร่างของพระองค์ก็ได้เปลี่ยนไปต่อหน้าพวกเขา ใบหน้าของพระองค์ส่องสว่างจ้าเหมือนดวงอาทิตย์ เสื้อผ้าของพระองค์ขาวเป็นประกายระยิบระยับ ³ แล้วพวกเขาก็เห็นโมเสสกับเอลียาห์* กำลังพูดคุยอยู่กับพระเยซู

⁴ เปโตรพูดกับพระเยซูว่า “องค์เจ้าชีวิต ช่างวิเศษมากเลยที่พวกเราได้มาอยู่ที่นี่ ถ้าท่านต้องการ ผมจะสร้างเพิงขึ้นมาสามหลัง ให้ท่านหลังหนึ่ง โมเสสหลังหนึ่ง และเอลียาห์หลังหนึ่ง”

⁵ ขณะที่เปโตรยังพูดอยู่นั้น ก็มีเมฆสว่างโสมมาปกคลุมพวกเขาไว้ และมีเสียงพูดออกมาจากเมฆว่า “นี่คือลูกรักของเรา เราพอใจเขามาก ฟังเขาเถิด”

⁶ เมื่อพวกศิษย์ได้ยิน ก็ก้มหน้ากราบลงกับพื้นด้วยความตกใจลัวยิ่งนัก ⁷ แต่พระเยซูได้เดินมาแตะตัวพวกเขาและพูดว่า “ลุกขึ้น ไม่ต้องกลัว” ⁸ เมื่อพวกเขาเงยหน้าขึ้นมา ก็ไม่เห็นใครอีกนอกจากพระเยซูเท่านั้น

⁹ ขณะที่พวกเขากำลังเดินลงจากเขา พระองค์ได้สั่งพวกเขาว่า “อย่าบอกใครว่าพวกคุณได้เห็นอะไร จนกว่าบุตรมนุษย์จะฟื้นขึ้นมาจากความตาย”

¹⁰ พวกศิษย์ถามพระเยซูว่า “ทำไมพวกครูสอนกฎปฏิบัติถึงพูดว่า เอลียาห์จะต้องมาก่อนพระคริสต์* ละครับ”

¹¹ พระเยซูตอบว่า “เอลียาห์จะต้องมาก่อนเพื่อมาจัดการทุกอย่างให้เรียบร้อย ¹² แต่

17:3 โมเสสและเอลียาห์ คือ สองผู้นำที่สำคัญของชนชาติอิสราเอล

เราจะบอกให้รู้ว่า เอลียาห์ได้มาแล้ว แต่พวกเขาไม่รู้ว่ามันเป็นเอลียาห์ จึงทำกับเขาตามใจชอบ และพวกเขาจะทรมาณบุตรมนุษย์อย่างนั้นเหมือนกัน”¹³ พวกศิษย์จึงรู้ว่า พระเยซูกำลังพูดถึง ยอห์นผู้ทำพิธีจุ่มน้ำ

พระเยซูรักษาเด็กชายที่ป่วย

(มก.9:14-29;ลก.9:37-43)

¹⁴เมื่อพระเยซูกับพวกศิษย์กลับมาถึงที่ฝูงชนอยู่กัน มีชายคนหนึ่งมาคุกเข่าต่อหน้า พระองค์¹⁵ และพูดว่า “อาจารย์ ได้โปรดส่งสารลูกชายของผมด้วยเถิด เขาเป็นโรคลมบ้าหมู ต้องทนทุกข์ทรมาณมาก ตกลงไปไฟหรือในน้ำอยู่บ่อยๆ”¹⁶ ผมพาเขามาหาพวกศิษย์ของอาจารย์ แต่พวกเขาก็รักษาไม่ได้”

¹⁷พระเยซูตอบเขาว่า “พวกหัวดี้อ ชขาดความเชื่อ เราจะต้องอยู่กับพวกคุณอีกนานแค่ไหน พวกคุณถึงจะเชื่อ จะต้องให้เรารอดทนกับพวกคุณไปถึงไหน พาเด็กนั้นมาที่นี่”¹⁸ แล้วพระเยซูได้สั่งมารร้ายตนนั้นให้ออกมา มันจึงออกไปจากเด็กนั้นทันที แล้วเด็กนั้นก็หายเป็นปกติทั้ง

¹⁹พวกศิษย์เข้ามาหาพระองค์ตามลำพัง และถามว่า “ทำไมพวกเราถึงไล่ผีไม่ออกครับ”²⁰ พระเยซูตอบว่า “เพราะพวกคุณมีความเชื่ออ่อนโยนเกินไป เราจะบอกให้รู้ว่า แค่คุณมีความเชื่อเท่าเมล็ดมัสตาร์ด* คุณสั่งภูเขานี้ให้เคลื่อนจากที่นี่ไปที่โน่น มันก็เคลื่อนไปแล้ว จะไม่มีอะไรที่คุณทำไม่ได้เลย”^{21*}

พระเยซูพูดถึงความตายของพระองค์

(มก.9:30-32;ลก.9:43-45)

²²เมื่อพวกเขาจะมาชุมนุมกันที่แคว้นกาลิลี พระเยซูบอกกับพวกเขาว่า “บุตรมนุษย์จะต้องถูกส่งมอบไปอยู่ในมือของมนุษย์”²³ และจะถูกฆ่า แต่เขาจะฟื้นขึ้นมา ในวันที่สาม” พวกศิษย์จึงเศร้าเสียใจมาก

พระเยซูสอนเรื่องการจ่ายภาษี

²⁴เมื่อพระเยซูกับพวกศิษย์มาถึงเมืองคาเปอร์นาอุม คนเก็บภาษีวิหาร* มาถามเปโตรว่า “อาจารย์ของคุณไม่เสียภาษีวิหารหรืออย่างไร”

²⁵เปโตรจึงตอบว่า “เสียสิ” เมื่อเปโตรเข้าไปหาพระเยซูในบ้าน พระเยซูก็พูดขึ้นก่อนว่า “ซีโมน คุณคิดอย่างไร กษัตริย์ในโลกนี้เก็บภาษีจากลูกๆ ของพระองค์ หรือจากคนอื่น?”

²⁶เปโตรตอบว่า “เก็บจากคนอื่นครับ” พระเยซูจึงบอกว่า “ถ้าอย่างนั้นลูกๆ ก็ไม่ต้องเสียภาษีนะสิ”²⁷ แต่เพื่อไม่ให้คนเก็บภาษีโกรธ คุณไปตกเบ็ดที่ทะเลสาบ เมื่อได้ปลาตัวแรกมา ให้จ้างปากมันออก แล้วคุณจะพบเหรียญหนึ่งเหรียญ* ให้เอาเงินนั้นไปเสียภาษีของเราสองคน”

17:20 เมล็ดมัสตาร์ด คือ เมล็ดพืชที่มีขนาดเล็กมาก ๆ แต่เมื่อเติบโตแล้วจะมีความสูงกว่ามนุษย์
 17:21 สำเนากรีกบางฉบับได้เพิ่มเติมข้อที่ 21 ว่า “ศิษย์คนนี้จะถูกขับไล่ออกไปไม่ได้ นอกจากจะอธิษฐาน และอดอาหารเท่านั้น”
 17:24 ภาษีวิหาร หมายถึงภาษีที่คนยิวทุกคนจะต้องจ่ายปีละครั้ง เพื่อบำรุงวิหารโดยเสียคนละ 2 ดราชมา
 17:27 พบเหรียญ 1 อัน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 4 ดราชมา ดราชมาเป็นเหรียญเงินของกรีก

ใครคือผู้ยิ่งใหญ่ที่สุด

(มก.9:33-37; ลก.9:46-48)

18 ในเวลานั้น พวกศิษย์ได้มาถามพระเยซูว่า “ใครเป็นใหญ่ที่สุดในแผ่นดินของพระเจ้าครับ”² พระเยซูจึงเรียกเด็กเล็กๆ คนหนึ่งให้มายืนอยู่ท่ามกลางพวกศิษย์³ แล้วพระองค์พูดกับพวกเขาว่า “เราจะบอกให้รู้กันว่า ถ้าพวกคุณไม่ยอมเปลี่ยนตัวเองให้เป็นเหมือนเด็กเล็กๆ คุณจะไม่มีวันได้เข้าไปในแผ่นดินของพระเจ้าเลย⁴ ดังนั้นใครก็ตามที่ทำตัวอ่อนน้อมถ่อมตนเหมือนเด็กเล็กๆ คนนี้ ก็จะเป็นผู้ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในแผ่นดินของพระเจ้า

⁵“ใครก็ตามที่ต้อนรับคนที่ต่ำต้อย เพราะเห็นแก่เรา คนนั้นก็ต้อนรับเราด้วย⁶ ระหว่างการทำให้คนที่ต่ำต้อยคนหนึ่งในพวกนี้ที่ไว้วางใจในเรา หลงไปทำบาป กับการถูกถ่วงน้ำโดยมีหินโม้แบ่งผูกคอไว้ อย่างหลังนี้ก็ยิ่งจะดีกว่า⁷ โลกนี้มันน่าละอายจริงๆ เพราะสิ่งต่างๆ ที่มายั่วยุให้คนทำบาป เรื่องอย่างนี้หินโม้พันหอรอก ต้องเกิดขึ้นแน่ แต่คนที่ก่อเรื่องแบบนี้ขึ้นมาน่าละอายจริงๆ⁸ ดังนั้น ถ้ามือหรือขาของคุณเองทำให้คุณทำบาป ตัดมันทิ้งเลย เพราะมือด้วนหรือขาด้วนแล้วมีชีวิตแท้ตลอดไป ยังดีกว่ามีมือหรือขาครบทั้งสองข้าง แต่ถูกโยนลงในไฟที่ไม่มีวันดับ⁹ ถ้าตาของคุณทำให้คุณทำบาป ควักมันทิ้งเลย เพราะเหลือตาข้างเดียวแล้วมีชีวิตแท้ตลอดไป ก็ยังดีกว่ามีตาครบทั้งสองข้าง แต่ต้องถูกโยนลงในไฟนรก”

เรื่องแกะที่หลงหาย

(ลก.15:3-7)

¹⁰“ระวังให้ดี อย่าดูถูกคนที่ต่ำต้อยพวกนี้ของเราแม้แต่คนเดียว เราจะบอกให้รู้ว่า ที่บนสวรรค์นั้น พูตประจำตัวของพวกเขาเฝ้าอยู่ต่อหน้าพระบิดาของเราเสมอ”^{11*}

¹²“พวกคุณคิดอย่างไร ถ้าชายคนหนึ่งมีแกะอยู่ร้อยตัว และมีตัวหนึ่งหายไป เขาจะไม่ทิ้งแกะทั้งเก้าสิบเก้าตัวไว้บนภูเขา และออกตามหาแกะที่หายไปหรือ¹³ เมื่อเขาพบแกะตัวนั้นแล้ว เราจะบอกให้รู้ว่า เขาจะดีใจที่ได้พบแกะตัวนั้นมากกว่าที่มีแกะเก้าสิบเก้าตัวที่ไม่ได้หายไปไหน¹⁴ พระบิดาของพวกคุณที่อยู่บนสวรรค์ก็เหมือนกัน ไม่อยากให้คนที่ต่ำต้อยพวกนี้ของเราสักคนหลงหายไป”

เมื่อมีคนทำผิดต่อเรา

(ลก.17:3)

¹⁵“ถ้าพี่น้องทำบาปต่อคุณ* ก็ให้ไปชี้แจงความผิดของเขาตัวต่อตัว ถ้าเขาฟัง คุณก็ได้เขากลับมาเป็นพี่น้องอีก¹⁶ แต่ถ้าเขาไม่ยอมฟัง ก็ให้พาอีกคนหรือสองคนไปหาเขาด้วยกัน เพื่อจะได้มีพยานรู้เห็นสองหรือสามคน¹⁷ ถ้าเขายังไม่ยอมฟังอีก ก็ให้เอาเรื่องนี้ไปบอกหมู่ประชุมของพระเจ้า และถ้าเขายังไม่ฟังแม้แต่หมู่ประชุมของพระเจ้า ก็ให้ทำกับเขาเหมือนกับเป็นคนนอกศาสนาหรือคนเก็บภาษี”*

18:11 สำเนากรีกบางฉบับได้เพิ่มเติมข้อที่ 11: “เพราะว่าบุตรมนุษย์ได้มาช่วยผู้ที่หลงหาย”

18:15 สำเนากรีกบางฉบับไม่มีคำว่า “ต่อคุณ”

18:17 คนเก็บภาษี หมายถึง คนยิวที่คนโรมันจ้งไว้เก็บภาษีคนยิวด้วยกัน ซึ่งพวกนี้มักจะไม่ฟัง พวกยิวจึงเกลียดพวกเขา

18 “เราจะบอกให้รู้ว่า อะไรก็ตามที่พวกคุณห้ามในโลกนี้ พระเจ้าที่อยู่บนสวรรค์ก็จะห้ามด้วย และอะไรก็ตามที่พวกคุณยอมในโลกนี้ พระเจ้าที่อยู่บนสวรรค์ก็จะยอมด้วย”

19 “เราจะบอกให้รู้อีกว่า ถ้าพวกคุณที่อยู่ในโลกนี้สองคน เห็นด้วยกันที่จะขอล้างใดสิ่งหนึ่ง พระบิดาของเราที่อยู่บนสวรรค์ก็จะทำให้ ²⁰ เพราะที่ไหนก็ตาม ที่มีสองหรือสามคนมาอยู่รวมกัน เพราะเป็นศิษย์ของเรา เราก็จะอยู่กับพวกเขาที่นั่น”

เรื่องการให้อภัย

21 เบโตรก็เข้ามาถามพระเยซูว่า “อาจารย์ครับ เมื่อพี่น้องทำบาปต่อผม ผมควรจะอภัยให้กี่ครั้งดีครับ ลักเจ็ดครั้ง พอไหมครับ”

22 พระเยซูตอบว่า “ใครบอกว่าแค่เจ็ดครั้ง ต้องเป็นเจ็ดสิบเจ็ดครั้ง”*

23 “เพราะอย่างนี้แหละ แผ่นดินของพระเจ้าถึงเปรียบเหมือนกับกษัตริย์องค์หนึ่ง ที่ต้องการจะสะสางหนี้ที่พวกทาสติดค้างอยู่ ²⁴ เมื่อเริ่มคิดบัญชี ทาสคนหนึ่งที่เป็นหนี้กษัตริย์อยู่ห้าสิบล้านเหรียญเงิน* ก็ถูกพาตัวเข้ามา ²⁵ แต่เขาไม่มีเงินพอที่จะจ่ายหนี้ กษัตริย์จึงสั่งให้เอาตัวทาสคนนั้น รวมทั้งภรรยาและลูกๆ ตลอดจนข้าวของทุกอย่างของเขาไปขาย เพื่อเอาเงินมาใช้หนี้

26 เขาจึงได้คุกเข่าลงอ้อนวอนกษัตริย์ว่า ‘ขอเวลาผมหน่อยเถอะครับ แล้วจะใช้หนี้ให้ทั้งหมด’ ²⁷ กษัตริย์เกิดความสงสารเขา จึงยกหนี้ให้และปล่อยตัวไป

28 เมื่อทาสคนนี้ออกไป ก็ไปเจอเพื่อนทาสด้วยกันที่เป็นหนี้เขาอยู่หนึ่งร้อยเหรียญเงิน เขาก็เข้าไปบีบบอกเพื่อนทาสคนนั้นและสั่งว่า ‘ใช้หนี้มาเดี๋ยวนี้’

29 เพื่อนทาสที่เป็นลูกหนี้ ได้คุกเข่าลงอ้อนวอนว่า ‘ขอเวลาผมอีกสักหน่อยเถอะครับ แล้วจะใช้หนี้ให้’

30 แต่เขาไม่ยอม กลับสั่งให้จับเพื่อนทาสคนนั้นไปขังคุกจนกว่าจะใช้หนี้ให้ทั้งหมด ³¹ เมื่อทาสคนอื่น ๆ เห็นว่าเกิดอะไรขึ้น ก็รู้สึกสลดใจ จึงไปเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้กษัตริย์ฟัง

32 กษัตริย์จึงได้เรียกทาสคนนั้นมาหา และพูดว่า ‘ไอ้ทาสชาติชั่ว ข้าได้ยกหนี้ให้เอ็งทั้งหมด เพราะเอ็งได้อ้อนวอนข้า’ ³³ เอ็งก็ควรจะสงสารเพื่อนทาสคนอื่น ๆ ของเอ็ง เหมือนอย่างที่เขาสงสารเอ็งด้วยไม่ใช่หรือ’ ³⁴ กษัตริย์โกรธมาก จึงได้ส่งทาสคนนั้นเข้าคุกและให้ลงโทษจนกว่าเขาจะใช้หนี้หมด ³⁵ พระบิดาของเราที่อยู่บนสวรรค์จะทำอย่างนั้นกับคุณเหมือนกัน ถ้าคุณไม่ยอมยกโทษให้กับพี่น้องด้วยใจจริง ๆ”

เรื่องการหย่าร้าง

(มก.10:1-12)

19 หลังจากที่พระเยซูได้พูดเรื่องพวกนี้แล้วพระองค์ก็ออกจากแคว้นกาลิลีไปที่แคว้นยูเดีย ที่อยู่อีกฝั่งหนึ่งของแม่น้ำจอร์แดน ² มีคนตามพระองค์ไปเป็นจำนวนมาก และพระองค์ได้รักษาคนป่วยที่นั่น

18:22 เจ็ดสิบเจ็ดครั้งหรือเจ็ดสิบครั้งคุณเจ็ด

18:24 ห้าสิบล้านเหรียญ หรือ หนึ่งหมื่นตะลันต์ หนึ่งเหรียญเงิน เท่ากับค่าแรงงานของคนทั่วไปหนึ่งวัน

3พวกฟาริสี[†] ได้มาทดสอบพระองค์ พวกเขาถามว่า “มันถูกกฎหรือเปล่า ถ้าสามี จะหย่ากับภรรยาได้ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องอะไร”

4พระเยซูตอบว่า “พวกคุณไม่เคยอ่านหรือว่า เมื่อเริ่มแรกพระเจ้าสร้างได้สร้างมนุษย์เป็นชายและหญิง 5พระองค์ได้พูดว่า ‘ผู้ชายจะแยกจากพ่อแม่ไปอยู่ร่วมกันกับภรรยา แล้วทั้งสองจะกลายเป็นคนคนเดียวกัน’^{*} 6พวกเขาจึงไม่เป็นสองคนอีกต่อไป แต่เป็นคนคนเดียวกัน ดังนั้นสิ่งที่พระเจ้าได้ผูกพันเข้าด้วยกันแล้ว ก็อย่าให้ใครมาแยกออกจากกันเลย”

7พวกฟาริสีจึงถามอีกว่า “แล้วทำไมโมเสสถึงสั่งให้ผู้ชายแค่เขียนใบหย่าให้กับภรรยา ก็ส่งเธอไปได้แล้ว”

8พระเยซูตอบว่า “โมเสสอนุญาตให้พวกคุณหย่ากับภรรยาได้ เพราะคุณต้องไม่เชื่อฟังคำสอนของพระเจ้า พระเจ้าไม่ได้ตั้งใจให้เป็นอย่างนั้นตั้งแต่แรก 9เราจะบอกให้รู้ว่า ใครก็ตามที่หย่ากับภรรยาแล้วไปแต่งงานใหม่ ก็ถือว่ามามีชู้ นอกจากเขาจะหย่าเพราะภรรยาทำบาปทางเพศเท่านั้น”

10พวกศิษย์พูดกับพระเยซูว่า “ถ้ามันเป็นเหตุผลเดียวที่ผู้ชายจะหย่าภรรยาได้ ก็อย่าแต่งงานเสียเลยดีกว่า”

11พระเยซูตอบว่า “ไม่ใช่ผู้ชายทุกคนจะรับคำสอนนี้ได้ แต่มีบางคนที่พระเจ้าทำให้รับได้ 12มีหลายเหตุผลที่คนไม่แต่งงาน บางคนเกิดมาเป็นชนที่[†] บางคนถูกจับตอน^{*} และบางคนไม่แต่งงานเพราะเห็นแก่แผ่นดินของพระเจ้า ถ้าใครสามารถอยู่ เป็นโสดได้ ก็ไม่ควรแต่ง”

พระเยซูอวยพรเด็กๆ

(มก.10:13-16;ลก.18:15-17)

13มีคนพาเด็กเล็กๆ เข้ามา เพื่อให้พระเยซูวางมือ^{*} และอธิษฐานให้ แต่พวกศิษย์ได้ต่อว่าพวกเขา ไม่ให้พาเด็กๆ เข้ามาอยู่กับพระองค์ 14แต่พระเยซูบอกว่า “อย่าไปห้ามเด็กๆ พวกนั้นเลย ปล่อยให้เข้ามาหาเรา เพราะแผ่นดินของพระเจ้าเป็นของคนที่เหมือนเด็กๆ พวกนี้” 15หลังจากที่พระองค์วางมือบนตัวเด็กๆ แล้ว พระองค์ก็ไปจากที่นั้น

เศรษฐีหนุ่มไม่ยอมติดตามพระเยซูไป

(มก.10:17-31;ลก.18:18-30)

16มีชายคนหนึ่งมาหาพระเยซู และถามว่า “อาจารย์ครับ ผมจะต้องทำอะไรถึงจะมีชีวิตกับพระเจ้าตลอดไป”

17พระเยซูตอบว่า “คุณถามเราว่า อะไรดี ทำไม มีแต่พระเจ้าเท่านั้นที่ดี ถ้าคุณอยากมีชีวิตกับพระเจ้าตลอดไป ก็ต้องทำตามกฎปฏิบัติ”

18ชายหนุ่มจึงถามว่า “กฎข้อไหนครับ” พระเยซูตอบว่า “ข้อที่ว่า ‘อย่าฆ่าคน อย่าเป็นชู้

19:5 ‘ผู้ชาย...คนเดียวกัน’ ย่างมาจากหนังสือ ปฐมกาล 2:24

19:12 ถูกจับตอน คือ คนที่ถูกตัดอวัยวะเพศไป

19:13 วางมือ เป็นท่าที่แสดงว่า พระเยซูได้ให้พรพิเศษแก่เด็กๆ เหล่านี้

สามีภรรยาเขา อย่าสักขโมย อย่าเป็นพยานเท็จ ¹⁹ให้เคารพพ่อแม่* และรักคนอื่น ๆ เหมือนรักตัวเอง*”

²⁰ชายหนุ่มคนนั้นตอบว่า “ผมทำทุกข้ออยู่แล้วครับ ยังมีอะไรที่ผมต้องทำอีกไหมครับ”

²¹พระเยซูตอบว่า “ถ้าจะทำให้ครบถ้วน ต้องไปขายทรัพย์สินสมบัติทุกอย่างที่คุณมีอยู่ แล้วเอาเงินไปแจกคนยากจน คุณก็จะมีทรัพย์สินสมบัติอยู่บนสวรรค์ แล้วมาติดตามเราไป”

²²เมื่อชายหนุ่มได้ยินอย่างนั้น ก็จากไปด้วยความเศร้า เพราะเขาร่ำรวยมาก

²³พระเยซูพูดกับพวกศิษย์ว่า “เราจะบอกให้รู้ว่า คนรวยจะเข้าไปในแผ่นดินของพระเจ้านั้นยากมาก ²⁴ขอย้ำอีกครั้งว่า ถ้าจะให้รูลอดเข้าไปในรูเข็ม ก็ยังจะง่ายกว่าที่จะให้คนร่ำรวยเข้าไปในแผ่นดินของพระเจ้า”

²⁵เมื่อพวกศิษย์ได้ยินอย่างนั้นก็งงมาก และพูดว่า “ถ้าอย่างนั้น ใครจะไปรอดล่ะครับ”

²⁶พระเยซูมองพวกศิษย์และพูดว่า “สำหรับมนุษย์ เป็นไปไม่ได้อยู่แล้ว แต่สำหรับพระเจ้าทุกสิ่งทุกอย่างเป็นไปได้”

²⁷เปโตรพูดกับพระเยซูว่า “พวกผมได้สละทุกสิ่งทุกอย่าง เพื่อมาติดตามอาจารย์ แล้วพวกผมจะได้รับอะไรครับ”

²⁸พระเยซูตอบว่า “เราจะบอกให้รู้ว่า เมื่อพระเจ้าสร้างโลกใหม่แล้ว บุตรมนุษย์[†] จะนั่งบนบัลลังก์อันยิ่งใหญ่ และพวกคุณที่ได้ติดตามเรา ก็จะขึ้นนั่งบนบัลลังก์สิบสองบัลลังก์ และพิพากษาคคนอิสราเอล[†] สิบสองเผ่า ²⁹ทุกคนที่สละบ้านเรือน หรือพี่น้องชายหญิง หรือพ่อ หรือแม่ หรือลูก หรือไร่นา เพื่อมาติดตามเรา จะได้รับมากกว่าที่พวกเขาสละไปเป็นร้อยเท่า และจะมีชีวิตกับพระเจ้าตลอดไป ³⁰แต่คนจำนวนมากที่เป็นที่หนึ่งในตอนนี้ จะกลายเป็นคนสุดท้ายในตอนนั้น ส่วนคนที่เป็นคนสุดท้ายตอนนี้ ก็จะกลายเป็นที่หนึ่งในตอนนั้น”

เรื่องคนงานในสวนองุ่น

20 “แผ่นดินของพระเจ้าเปรียบเหมือนกับเจ้าของสวนคนหนึ่ง ที่ออกจากบ้านไปแต่เช้าตรู่ เพื่อไปจ้างคนงานมาทำงานในสวนองุ่นของเขา ²เมื่อเขาดกลงที่จ่ายค่าแรงหนึ่งเหรียญเงิน* ต่อวัน เขาก็ส่งพวกคนงานเข้าไปทำงานในสวนองุ่นของเขา

³ประมาณเก้าโมงเช้า เจ้าของสวนเข้าไปที่ตลาดอีก และเห็นบางคนยืนอยู่เฉยๆ ไม่ได้ทำอะไร ⁴เขาจึงพูดว่า ‘ถ้าพวกคุณไปทำงานในสวนองุ่นของผม ผมจะให้ค่าจ้างอย่างยุติธรรม’ ⁵คนพวกนั้นจึงตกลงไป และเจ้าของสวนได้ออกไปอีกตอนประมาณเที่ยงและบ่ายสามโมง แล้วทำเหมือนเดิม ⁶ประมาณห้าโมงเย็น เจ้าของสวนออกไปตลาดอีกครั้งหนึ่ง และเห็นบางคนยืนอยู่เฉยๆ ไม่ได้ทำอะไร เขาจึงเข้าไปถามว่า ‘ทำไมพวกคุณถึงยืนอยู่เฉยๆ ทั้งวันแบบนี้’

⁷คนเหล่านั้นตอบว่า ‘ไม่มีใครจ้างพวกเรา’ เจ้าของสวนจึงชวนว่า ‘ไปทำงานที่สวนองุ่นของผมสิ’

19:19 เคารพพ่อแม่* อ้างมาจากหนังสือ อพยพ 20:12-16 และ เฉลยธรรมบัญญัติ 5:16-20

19:19 ‘รักคนอื่น ๆ ...ตัวเอง’ อ้างมาจากหนังสือ เลวีนิติ 19:18

20:2 หนึ่งเหรียญเงิน หรือ หนึ่งเหรียญเดนาเรียน เป็นหน่วยเงินของโรมัน หนึ่งเหรียญเป็นค่าจ้างที่จ่ายกันสำหรับการทำงาน 1 วัน

⁸เย็นวันนั้น เจ้าของสวนได้ส่งหัวหน้าคนงานว่า ‘ไปเรียกคนงานมา แล้วจ่ายค่าแรงให้พวกเขา จ่ายคนที่เพิ่งมาทำที่หลังนี้ก่อน แล้วค่อยๆ ไปจนถึงคนแรก’

⁹คนงานที่เพิ่งจ้างมาตอนห้าโมงเย็นได้ค่าแรงไปคนละหนึ่งเหรียญเงิน ¹⁰แล้วพวกคนงานที่จ้างมาก่อนก็เข้ามารับค่าแรง เขาคิดว่าจะได้มากกว่าคนอื่นๆ แต่กลับได้แค่นกหนึ่งเหรียญเงินเท่ากัน ¹¹เมื่อรับค่าแรงแล้ว พวกเขา ก็ไปต่อว่าเจ้าของสวนว่า ¹²พวกนั้นทำงานแค่ชั่วโมงเดียว แต่คุณจ่ายค่าแรงให้เท่ากับพวกเราที่ทำงานกลางแดดร้อนๆ มาทั้งวัน’

¹³เจ้าของไร่จึงตอบคนหนึ่งไปว่า ‘ผมไม่ได้โกงคุณนะเพื่อน คุณตกลงค่าแรงไว้หนึ่งเหรียญเงินไม่ใช่หรือ ¹⁴รับค่าแรงของคุณแล้วไปซะ ผมพอใจจะจ่ายคนที่ผมจ้างมาหลังสุดเท่ากับที่ผมจ่ายคุณ ¹⁵ผมมีสิทธิ์ที่จะทำอะไรกับเงินของผมก็ได้ คุณอิจฉาเพราะผมใจดีหรือ’

¹⁶นี่แหละ คนที่อยู่หลังสุดจะกลับมาเป็นคนแรกสุดในอนาคต และคนแรกสุดในตอนนี้จะกลับเป็นคนหลังสุดในอนาคต”

พระเยซูพูดถึงการตายของพระองค์

(มก.10:32-34;ลก.18:31-34)

¹⁷ขณะที่พระเยซูกำลังเดินทางไปเมืองเยรูซาเล็ม พระองค์เรียกศิษย์ทั้งสองคนให้หลบมา อยู่กันตามลำพัง และพูดกับพวกเขาว่า ¹⁸“พวกเรากำลังจะเดินทางไปเมืองเยรูซาเล็ม บุตรมนุษย์ จะถูกส่งมอบไปให้กับพวกหัวหน้านักบวช และครูสอนกฎปฏิบัติ และพวกนั้นจะตัดสินประหารชีวิตเขา ¹⁹จากนั้นก็จะส่งมอบเขาไปให้กับคนที่ไม่ใช่ชาวยิว เพื่อพวกนั้นจะได้หัวเราะเยาะเขา เฆี่ยนตีเขา และตรึงเขาที่กางเขน แต่ในวันที่สามพระเจ้าจะทำให้เขาฟื้นขึ้นจากความตาย”

แม่ของยากอบและยอห์นขอตำแหน่งให้ลูก

(มก.10:35-45)

²⁰ภรรยาของเศเบดี พร้อมกับลูกสองคนมาหาพระเยซู นางกราบลงและขอให้พระองค์ทำบางอย่างให้กับนาง

²¹พระเยซูจึงถามนางว่า “มีอะไรหรือ” นางตอบว่า “เมื่อพระองค์ขึ้นเป็นกษัตริย์ ขอให้ลูกชายทั้งสองคนนี่ของฉันทันั่งอยู่ทางขวาของพระองค์คนหนึ่ง และนั่งอยู่ทางซ้ายอีกคนหนึ่ง ด้วยเถิดค่ะ”

²²พระเยซูจึงตอบพวกเขาว่า “พวกคุณไม่รู้ว่ากำลังขออะไรอยู่ คุณจะดื่มจากจอกที่ดื่มไปด้วยความทุกข์ทรมานที่เรา กำลังจะดื่มได้หรือ” ทั้งสองคนตอบว่า “ได้ครับ”

²³พระเยซูจึงพูดกับทั้งสองคนว่า “พวกคุณจะได้ดื่มแน่ แต่จะให้ใครนั่งข้างขวาหรือข้างซ้ายของเรานั้น ไม่ใช่เราเป็นคนให้ พระบิดาของเราต่างหากที่เป็นผู้เลือกว่าจะให้ใครนั่งที่ตรงนั้น”

²⁴เมื่อศิษย์ที่เหลืออีกสิบคนรู้เรื่องนี้เข้า ก็โกรธสองคนพี่น้องนั้นมาก ²⁵พระเยซูจึงเรียกพวกเขาทั้งหมดและพูดว่า “พวกคุณก็รู้ว่า ผู้ครอบครองของคนที่ไม่ใช่ชาวยิวชอบทำตัวเป็นเจ้าเหนือประชาชน และพวกผู้นำชอบวางอำนาจเหนือประชาชน ²⁶แต่สำหรับพวกคุณ มันจะ

ไม่เป็นเช่นนั้น ในพวกคุณถ้าคนไหนอยากจะเป็นใหญ่ ก็ให้เขาเป็นผู้รับใช้คุณ ²⁷ และถ้าคนไหนอยากเป็นคนสำคัญอันดับหนึ่ง ก็ต้องยอมเป็นทาสพวกคุณ ²⁸ เหมือนกับบุตรมนุษย์[†] ที่ไม่ได้มาเพื่อให้คนอื่นรับใช้ แต่มาเพื่อรับใช้คนอื่น และได้สละชีวิตของเขาเพื่อปลดปล่อยให้คนมากมายเป็นอิสระ”

พระเยซูรักษาคนตาบอดสองคน

(มก.10:46-52;ลก.18:35-43)

²⁹เมื่อพระเยซูและศิษย์กำลังออกจากเมืองเยรีโค ก็มีคนเดินตามไปเป็นจำนวนมาก ³⁰มีชายตาบอดสองคนนั่งอยู่ริมถนน เมื่อได้ยินว่าพระเยซูกำลังผ่านมา ก็เริ่มร้องตะโกนว่า “องค์เจ้าชีวิต บุตรของดาวิด[†] สงสารพวกผมด้วยเถิดครับ”

³¹ฝูงชนต่อว่าพวกเขาให้เงียบ แต่เขาทั้งสองยังตะโกนดังขึ้นอีกว่า “องค์เจ้าชีวิต บุตรของดาวิด สงสารพวกผมด้วยเถิดครับ”

³²พระเยซูจึงหยุดและถามว่า “จะให้เราช่วยอะไร”

³³พวกเขาตอบว่า “องค์เจ้าชีวิต พวกเราอยากจะมีคนมองเห็น”

³⁴พระเยซูรู้สึกสงสารพวกเขา จึงแตะดวงตาพวกเขา พวกเขาก็มองเห็นได้ทันที และติดตามพระองค์ไป

พระเยซูเข้าเมืองเยรูซาเล็มอย่างกษัตริย์

(มก.11:1-11;ลก.19:28-38;ยธ.12:12-19)

21 เมื่อพระเยซูและพวกศิษย์ใกล้ถึงเมืองเยรูซาเล็ม พวกเขามาหยุดอยู่ที่หมู่บ้านเบธฟายี ที่ภูเขามะกอกเทศ* พระเยซูได้ส่งศิษย์สองคนล่วงหน้าไปก่อน ²สั่งว่า “เข้าไปในหมู่บ้านข้างหน้านั้น ทันทีที่คุณไปถึง คุณจะเห็นแม่ลาผูกอยู่กับลูกของมัน ให้แกะเชือกลาทั้งสองตัวแล้วจูงมาให้เรา ³ถ้ามีใครถามว่า จะเอาลาไปไหน ให้ตอบว่า องค์เจ้าชีวิตอยากได้ เขาก็จะให้คุณมาทันที”

⁴สิ่งนี้เกิดขึ้น เพื่อให้เป็นจริงตามที่ผู้พูดแทนพระเจ้า[†] ได้พูดไว้ว่า

⁵“บอกชาวเมืองศิโยน[†]ว่า ดูนั่นสิ กษัตริย์ของพวกคุณกำลังมาหา พระองค์สุภาพอ่อนโยนและนั่งอยู่บนหลังลา และนั่งอยู่บนลูกลาน้อยตัวผู้ตัวหนึ่ง” (เศคาริยาห์ 9:9)

⁶ศิษย์สองคนนั้นจึงเข้าไปในหมู่บ้าน และทำตามที่พระเยซูสั่ง ⁷พวกเขาได้จูงแม่ลาและลูกลามมาให้พระองค์ แล้วเอาเลื้อยของเขาปูบนหลังลาให้พระเยซูนั่ง ⁸ฝูงชน เป็นจำนวนมากพากันเอาเลื้อยผ้าของตนปูบนถนน บางคนก็ตัดกิ่งไม้มาปูตามท้องถนน ให้พระองค์ผ่าน ⁹ฝูงชนที่เดินนำหน้าและที่เดินตามหลังพระองค์ ต่างก็พากันโห่ร้องว่า

“โฮโย* สำหรับบุตรของดาวิด

21:1 ภูเขามะกอกเทศ เป็นภูเขาที่อยู่ใกล้เมืองเยรูซาเล็ม
 21:9 โฮโย หรือ ในภาษาอารเมค ใช้คำว่า โฮซันนา เป็นคำที่ใช้ในการอธิษฐานต่อพระเจ้าเพื่อขอความช่วยเหลือ ในช่วงเวลาของพระเยซูนี้�าจจะเป็นเสียงร้องตะโกนด้วยความสนุกสนานในการสรรเสริญพระเจ้าหรือ พระเมสสิยาห์ของพวกเขາ

ขอพระเจ้าอวยพรกับพระองค์ผู้มาในนามขององค์เจ้าชีวิต
ไซโย* แต่พระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ในสวรรค์”*

¹⁰เมื่อพระองค์เข้าไปในเมืองเยรูซาเล็มคนทั้งเมืองต่างแตกตื่นถามกันว่า “ใครกันนี่”

¹¹ฝูงชนก็ตอบว่า “เยชูเอ ผู้พูดแทนพระเจ้า คนนั้นที่มาจากหมู่บ้านนาซาเร็ธ แคว้นกาลิลี”

พระเยซูไปวิหาร

(มก.11:15-19;ลก.19:45-48;ยฮ.2:13-22)

¹²พระเยซูเข้าไปในเขตวิหาร และไล่คนที่กำลังซื้อขายข้าวของกันอยู่นั้นออกไปจนหมด พระองค์ว่าโต๊ะของคนรับแลกเงิน และที่นั่งของคนขายนกพิราบ ¹³พระองค์ร้องบอกกับทุกคนที่อยู่ในที่นั้นว่า “พระคัมภีร์ได้เขียนไว้ว่า ‘บ้านของเราเป็นที่สำหรับอธิษฐาน’ แต่พวกคุณทำให้มันเป็นที่รังโจร”*

¹⁴มีคนตามอดและคนง่อย เข้ามาหาพระองค์ในวิหาร พระองค์รักษาพวกเขาจนหาย ¹⁵เมื่อพวกเขาหัวหน้านักบวชและครูสอนกฎปฏิบัติ เห็นสิ่งอัศจรรย์ต่างๆ ที่พระเยซูทำ และได้ยินเสียงเด็กๆให้ร้องกันในวิหารว่า “ไซโย* สำหรับบุตรของดาวิด” พวกเขาโกรธแค้นพระเยซูมาก

¹⁶พวกเขาจึงถามพระองค์ว่า “ได้ยินที่เด็กๆ พวกนั้นให้ร้องกันอยู่หรือเปล่า” พระเยซูตอบว่า “ได้ยินสิ” พวกคุณไม่เคยอ่านในพระคัมภีร์หรือที่ว่า ‘พระเจ้าได้สอนเด็กๆ และทารกร้องเพลงสรรเสริญพระองค์’*¹⁷

¹⁷แล้วพระเยซูก็ออกจากเมืองไปพักค้างคืนอยู่ที่หมู่บ้านเบธานี

พระเยซูแสดงพลังแห่งความเชื่อ

(มก.11:12-14;20-24)

¹⁸เช้าตรู่วันรุ่งขึ้นในระหว่างทางที่พระเยซูกำลังเดินกลับเข้าเมือง พระองค์รู้สึกหิว ¹⁹พระองค์มองเห็นต้นมะเดื่อใหญ่อยู่ริมทาง จึงเดินเข้าไปใกล้แต่ไม่เห็นมีลูกเลย มีแต่ใบเท่านั้น พระองค์จึงพูดกับต้นมะเดื่อว่า “อย่าได้ออกลูกอีกเลย” และต้นมะเดื่อ นั้นก็เหี่ยวแห้งตายทันที

²⁰เมื่อพวกศิษย์เห็นก็แปลกใจ จึงถามพระองค์ว่า “ทำไมมันถึงเหี่ยวแห้งตายเร็วจังครับ”

²¹พระเยซูตอบว่า “เราจะบอกให้รู้ ถ้าคุณเชื่อโดยไม่สงสัยเลย คุณก็จะทำอย่างนั้นได้เหมือนกัน และจะทำได้มากกว่าด้วย แม้แต่สั่งให้ภูเขานี้ลอยลงไปในทะเล มันก็จะเป็นไปตามนั้น ²²ถ้าคุณเชื่อ คุณจะได้ทุกอย่างที่คิดอธิษฐานขอ”

ผู้นำชาวยิวสงสัยเรื่องสิทธิอำนาจของพระเยซู

(มก.11:27-33;ลก.20:1-8)

²³พระเยซูเข้าไปในวิหาร[†] เมื่อกำลังสอนอยู่นั้น พวกหัวหน้านักบวชและพวกผู้ใหญ่ ได้เข้ามาถามพระองค์ว่า “คุณมีสิทธิ์อะไรไปไล่พวกพ่อค้านั้น ใครให้สิทธิ์กับคุณ”

21:9 “ไซโย...ในสวรรค์” อ้างมาจากหนังสือ สดุดี 118:26

21:13 ‘บ้านของเรา...อธิษฐาน’ อ้างมาจากหนังสือ อีสยาห์ 56:7

21:13 ‘รังโจร’ อ้างมาจากหนังสือ เยเรมีย์ 7:11

21:16 ‘พระเจ้า...สรรเสริญพระองค์’ อ้างมาจากหนังสือ สดุดี 8:3

24 พระเยซูตอบว่า “ช่วยตอบคำถามข้อหนึ่งก่อน แล้วเราจะบอกว่าเราใช้สิทธิ์ของใครทำอย่างนี้” 25 ตอบหน่อยสิว่า ใครให้สิทธิ์ยอห์นในการทำพิธีจุ่มน้ำ พระเจ้าหรือ มนุษย์” พวกเขาหัวหน้านักบวชและพวกผู้ใหญ่ต่างก็ปรึกษากันว่า “ถ้าเราตอบว่า ‘พระเจ้า’ เขาก็จะถามว่า ‘แล้วทำไมถึงไม่เชื่อเรื่องที่ยอห์นบอก’” 26 แต่ถ้าเราตอบว่า ‘มนุษย์’ ก็กลัวประชาชนจะโกรธ เพราะพวกนั้นต่างก็เชื่อว่า ยอห์นเป็นผู้พูดแทนพระเจ้า”

27 พวกเขาจึงตอบพระเยซูว่า “ไม่รู้สิ” พระเยซูจึงบอกว่า “ถ้าอย่างนั้น เราก็ไม่บอกเหมือนกันว่าเราใช้สิทธิ์ของใครทำสิ่งเหล่านี้”

เรื่องลูกชายสองคน

28 “บอกหน่อยว่า คุณคิดอย่างไรเกี่ยวกับเรื่องนี้ ชายคนหนึ่งมีลูกสองคน เขาบอกลูกชายคนโตว่า ‘ลูกพ่อ วันนี้ไปทำงานในไร่องุ่นของพ่อนะ’

29 เขาตอบว่า ‘ไม่ครับ’ แต่ต่อมาเขาเปลี่ยนใจ แล้วไปทำงานในไร่องุ่น

30 จากนั้นพ่อได้ไปบอกลูกชายอีกคนว่า ‘ลูกพ่อ วันนี้ไปทำงานในไร่องุ่นของพ่อนะ’ เขาตอบว่า ‘ครับพ่อ ผมจะไป’ แต่เขาก็ไม่ได้ไป”

31 “ลูกสองคนนี้ คนไหนที่เชื่อฟังพ่อของเขา” พวกเขาหัวหน้าชาวยิวตอบว่า “ลูกคนแรก” พระเยซูจึงบอกพวกเขาว่า “เราจะบอกให้รู้ว่า คนเก็บภาษีและโสเภณีจะได้เข้าไปในแผ่นดินของพระเจ้าก่อนพวกคุณเสียอีก” 32 ยอห์นได้มาชี้ให้เห็นว่า จะใช้ชีวิตที่ถูกต้องกับพระเจ้าได้อย่างไร พวกคุณก็ไม่ยอมเชื่อเขา แต่คนเก็บภาษีและโสเภณีกลับเชื่อยอห์น ถึงแม้คุณเห็นพวกเขาทำอย่างนี้แล้ว แต่ก็ยังไม่ยอมกลับตัวกลับใจมาเชื่อยอห์นเลย”

เรื่องเปรียบเทียบเกี่ยวกับชาวสวนชั่ว

(มก. 12:1-2; ลก. 20:9-19)

33 “ฟังเรื่องเปรียบเทียบนี้ให้ดี เจ้าของที่ดินหนึ่งได้ทำสวนองุ่น ก่อกำแพงไว้รอบ ขุดบ่อย่างองุ่น* สร้างหอคอย แล้วให้ชาวไร่เช่าสวนองุ่นนั้น ส่วนตัวเขาเดินทางไปต่างประเทศ” 34 เมื่อถึงฤดูเก็บองุ่น เจ้าของสวนได้ส่งพวกทาสของเขามารับส่วนแบ่ง องุ่นจากพวกคนเช่า

35 แต่พวกคนเช่าได้จับทาสของเขาไว้ ทุบตีคนหนึ่ง ฆ่าอีกคนหนึ่ง แล้วเอาหินขว้างคนที่สาม” 36 เจ้าของไร่จึงส่งพวกทาสมากกว่าครึ่งแรก แต่ก็ถูกพวกคนเช่าสวน ทำเหมือนเดิม” 37 สุดท้ายเจ้าของไร่จึงส่งลูกชายของเขาเอง เขาว่า ‘พวกนั้นจะต้องเคารพยำเกรงลูกชายของเราแน่ๆ’

38 แต่เมื่อพวกคนเช่าเห็นลูกชายของเขามาก็พูดกันว่า ‘นี่ไง คนที่จะรับมรดก เร็วเข้าพวกเราจับมันไปฆ่ากันเถอะ แล้วไร่นี้จะได้ตกเป็นของเรา’ 39 พวกคนเช่าสวนจึงจับตัวลูกชายเจ้าของไร่โยนออกไปนอกไร่แล้วฆ่าเขา” 40 เมื่อเจ้าของไร่มา เขาจะทำอย่างไรกับคนเช่าพวกนี้”

41 พวกเขาหัวหน้านักบวชและพวกผู้ใหญ่ตอบว่า “เขาจะต้องฆ่าคนชั่วพวกนั้นอย่างโหดเหี้ยม และให้ชาวสวนที่ยอมแบ่งองุ่นให้กับเขาเมื่อถึงฤดูเก็บเกี่ยวมาเช่าต่อ”

42 พระเยซูบอกพวกเขาว่า “พวกคุณเคยอ่านพระคัมภีร์[†] ข้อนี้แล้วแน่ๆที่ว่า ‘หินก้อนนี้ ที่คนก่อสร้างได้โยนทิ้งไป กลับกลายเป็นหินที่สำคัญที่สุด’

21:33 บ่อย่างองุ่น หมายถึง สถานที่ที่ขุดลงไปใต้ดินเพื่อใช้สำหรับย่างองุ่น และเก็บน้ำองุ่นไปทำเหล้าองุ่น

องค์เจ้าชีวิตทำให้มันเป็นอย่างนี้ มันช่างเหลือเชื่อจริงๆในสายตาเรา' (สดุดี 118:22-23)
⁴³เราจะบอกให้รู้ว่า แผ่นดินของพระเจ้าจะถูกริบเอาไปจากคุณ และยกไปให้กับคนที่ทำ
 ตามความต้องการของพระเจ้า ⁴⁴คนที่ล้มทับหินนี้ กระตูกก็จะหักเป็นชิ้นๆ แต่ถ้าถูกหินนี้ล้มทับ
 คนนั้นก็แค่แหลกละเอียด*

⁴⁵เมื่อพวกหัวหน้านักบวชและพวกฟาริสี[†] ได้ยินเรื่องเปรียบเทียบนี้ ก็รู้ทันทีว่าพระองค์
 กำลังว่าพวกเขาเป็นคนเข้าชั่วร้ายพวกนั้น⁴⁶พวกเขาจึงหาทางที่จะจับพระเยซู แต่ก็กลัวฝูงชน
 เพราะพวกนี้เชื่อว่าพระองค์คือผูุ้ตแทนพระเจ้า[†]

เรื่องคนที่ได้รับเชิญมางานเลี้ยง

(ลก.14:15-24)

22 พระเยซูเล่าเรื่องเปรียบเทียบให้พวกเขาฟังอีกว่า ²“แผ่นดินของพระเจ้าเปรียบเหมือน
 กับกษัตริย์ที่ได้เตรียมงานแต่งงานให้กับลูกชาย ³แล้วกษัตริย์ได้เชิญแขกเหรื่อมากมาย
 เมื่อเตรียมงานเสร็จแล้ว กษัตริย์ส่งทาสไปบอกแขกเหล่านั้นว่า มาได้แล้ว แต่กลับไม่มีใครมา
⁴กษัตริย์จึงส่งทาสคนอื่นไปอีกให้ไปบอกพวกแขกเหรื่อนั้นว่า ‘เราได้ฆ่าวัวและลูกวัวแล้ว
 ทุกอย่างพร้อมแล้ว มางานเลี้ยงได้แล้ว’

⁵แต่ไม่มีใครสนใจ ต่างก็ไปทำธุระของตัวเอง คนหนึ่งไปทำสวน อีกคนหนึ่งไปทำการค้า
⁶คนที่เหลือก็จับพวกทาสมาทุบตีและฆ่าทิ้ง ⁷กษัตริย์โกรธแค้นมาก จึงส่งกองทัพมาทำลายคนทั้ง
 ฆ่าพวกทาสของเขา และเผาเมืองของพวกนั้นทิ้งไป

⁸แล้วกษัตริย์พูดกับพวกทาสว่า ‘งานแต่งงานก็เตรียมไว้พร้อมแล้ว แต่แขกที่เรา เชิญนั้น
 ไม่เหมาะสมที่จะมางานนี้ ⁹ออกไปตามหัวถนนต่างๆ เจอใครก็เชิญมาให้หมด ¹⁰พวกทาสจึง
 ออกไปตามถนนและเชิญทุกคนที่พวกเขาเจอทั้งดีและชั่ว จนมีแขกเต็มห้องโถง

¹¹เมื่อกษัตริย์เข้ามาดูแขกเหรื่อ ก็เห็นชายคนหนึ่งแต่งตัวไม่เหมาะสมกับงาน ¹²พระองค์
 จึงพูดว่า ‘เพื่อนเอ๋ย เข้ามาได้อย่างไร ชุดใส่สำหรับงานแต่งก็ไม่มี’ ชายนั้นก็ไม่มีคำแก้ตัว ¹³พระองค์
 จึงสั่งพวกทาสว่า ‘มัดมือมัดเท้ามัน แล้วโยนออกไปที่มีดข้างนอกที่มีเสียงคนร้องให้โหยหวน
 อย่างเจ็บปวด’

¹⁴มีหลายคนที่ได้รับเชิญมา แต่มีน้อยคนที่ถูกเลือกไว้”

คำถามเกี่ยวกับการเสียาภี

(มก.12:13-17; ลก.20:20-26)

¹⁵แล้วพวกฟาริสีก็ออกไปวางแผนหาทางจับผิดคำพูดของพระเยซู ¹⁶พวกเขาจึง ส่งลูก
 คิษย์ของตัวเอง กับพวกที่สนับสนุนกษัตริย์เฮโรดไปถามพระเยซูว่า “อาจารย์ เรารู้ว่าอาจารย์เป็นคน
 ซื่อสัตย์และสอนตรงไปตรงมาว่า พระเจ้าอยากให้มีมนุษย์เป็นอย่างไร อาจารย์ไม่กลัวว่าคนอื่นจะ
 คิดอย่างไร เพราะไม่เห็นแก่หน้าใครอยู่แล้ว ¹⁷ถ้าอย่างนั้นช่วยบอกหน่อยว่า อาจารย์คิดว่าที่เรา
 ต้องจ่ายภาษีให้กับซีซาร์นั้น ถูกต้องหรือเปล่า”

21:44 ข้อ44 สำเนากรีกบางฉบับไม่มีข้อนี้

22:17 ซีซาร์ เป็นตำแหน่งของผู้ปกครองกรุงโรม

18 แต่พระเยซูรู้ถึงเจตนาที่ชั่วร้ายของพวกเขาพระองค์จึงย้อนว่า “พวกหน้าซื่อใจคด[†] พวกคุณพยายามหาเรื่องจับผิดเราทำไม 19 เอาเหรียญที่ใช้เสียภาษีมาให้ดูหน่อย” พวกเขาจึงยื่นเหรียญเงินให้พระองค์เหรียญหนึ่ง 20 พระองค์ถามว่า “นี่รูปใคร และชื่อใครอยู่บนเหรียญนี้”

21 พวกเขาตอบว่า “ซีซาร์” พระองค์จึงบอกพวกเขาว่า “อะไรที่เป็นของซีซาร์ก็ให้กับซีซาร์ไป และอะไรที่เป็นของพระเจ้า ก็ให้กับพระเจ้า”

22 เมื่อได้ยินอย่างนั้น พวกเขา ก็ตะลึงอึ้งไปเลย แล้วพากันจากไป

พวกสะดูสีจับผิดพระเยซู

(มก. 12:18-27; ลก. 20:27-40)

23 ในวันเดียวกันนั้น พวกสะดูสี[†] ซึ่งเป็นพวกที่เชื่อว่าคนตายแล้วจะไม่ฟื้น ได้มาถามพระเยซูว่า 24 “อาจารย์ โมเสสบอกพวกเราว่า ‘ถ้าชายคนหนึ่งตายและยังไม่มีลูก น้องชายของเขาต้องแต่งงานกับหญิงม่ายคนนั้น และมีลูกให้กับพี่ชายที่ตายไป’ 25 ครั้งหนึ่ง มีพี่น้องเจ็ดคน พี่ชายคนโตแต่งงานแล้วตายไป แต่ยังไม่มียูก เขาได้ทิ้งภรรยาของเขาไว้ให้กับน้องชาย 26 แล้วน้องชายคนที่สองกับคนที่สามก็ตายไปเหมือนกัน จนถึงคนที่เจ็ด 27 ในที่สุดหญิงคนนั้นก็ตายด้วย 28 ในวันที่ทุกคนฟื้นขึ้นมาจากตาย ที่นี้เธอจะเป็นภรรยาของใคร เพราะทั้งเจ็ดคนนั้นก็เคยเป็นสามีของเธอ”

29 พระเยซูตอบว่า “พวกคุณนี่ผิดถนัดเลย นี่เป็นเพราะพวกคุณไม่เข้าใจพระคัมภีร์[†] และไม่รู้จักฤทธิ์เดชของพระเจ้า 30 เมื่อมนุษย์ฟื้นขึ้นมาจากความตาย ก็จะไม่ต้องแต่งงานกัน หรือมีการยกให้กันและกันอีกแล้ว มนุษย์จะเป็นเหมือนทูตสวรรค์ 31 ในเรื่องการฟื้นขึ้นจากความตายนั้น พวกคุณไม่เคยอ่านเลยหรือ ที่พระเจ้าพูดว่า 32 ‘เราเป็นพระเจ้าของอับราฮัม พระเจ้าของอิสอัค และพระเจ้าของยาโคบ* เพราะพระเจ้าเป็นพระเจ้าของคนที่มีชีวิต ไม่ใช่ของคนตาย’

33 เมื่อฝูงชนได้ยินอย่างนี้ ต่างก็ทึ่งในคำสอนของพระองค์

กฎข้อไหนสำคัญที่สุด

(มก. 12:28-34; ลก. 10:25-28)

34 เมื่อพวกฟาริสี[†] ได้ยินว่าพระเยซูทำให้พวกสะดูสีถึงกับอึ้งไปเลย พวกเขาก็มาชุมนุมกัน 35 คนหนึ่งในพวกเขาที่คล่องกลของโมเสสมาก ได้มาทดสอบพระเยซูว่า 36 “อาจารย์ ในกฎของโมเสส คำสั่งข้อไหนสำคัญที่สุดครับ”

37 พระเยซูจึงตอบว่า “‘รักองค์เจ้าชีวิตพระเจ้าของคุณอย่างสุดใจสุดจิต และสิ้นสุดความคิด* 38 นี่คือคำสั่งข้อแรกและข้อสำคัญที่สุด 39 ส่วนคำสั่งข้อสองที่สำคัญรองลงมาคือ ‘รักเพื่อนบ้านเหมือนรักตัวเอง*’ 40 กฎปฏิบัติทั้งหมดและสิ่งให้ผู้พูดแทนพระเจ้า[†] เขียนไว้ ก็ขึ้นอยู่กับคำสั่งสองข้อนี้”

22:32 อับราฮัม อิสอัค ยาโคบ คือ บรรพบุรุษที่สำคัญมากของชนชาติอิสราเอลในสมัยพระคัมภีร์เดิม “เราเป็น...ยาโคบ” อ้างมาจากหนังสือ อพยพ 3:6 ตอนที่พระเจ้าพูดกับโมเสสนี้ สามคนนั้นตายไปนานแล้ว แสดงว่าพวกเขามีชีวิตอีกครั้งตอนที่พระองค์พูด

22:37 ‘รักองค์เจ้าชีวิต...สิ้นสุดความคิด’ อ้างมาจากหนังสือ เฉลยธรรมบัญญัติ 6:5

22:39 ‘รักเพื่อนบ้าน...รักตัวเอง’ อ้างมาจากหนังสือ เลวินิตี 19:18

พระเยซูถามว่าพระคริสต์เป็นใคร

(มก.12:35-37;ลก.20:41-44)

41 ขณะที่พวกฟาริสียังชุมนุมกันอยู่ที่นั่น พระเยซูได้ถามพวกเขาว่า 42 “คิดอย่างไรเกี่ยวกับพระคริสต์? เขาเป็นลูกของใคร” พวกฟาริสีตอบว่า “เป็นลูกของดาวิด”

43 พระเยซูจึงถามต่อว่า “แล้วทำไมดาวิด ซึ่งพูดโดยอำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์¹ ถึงเรียกเขาว่า ‘องค์เจ้าชีวิต’ และพูดว่า

44 “พระเจ้าพูดกับองค์เจ้าชีวิตของผมนั้นคือพระคริสต์ว่า ‘จงนั่งทางขวามือของเรา จนกว่าเราจะทำให้ศัตรูของท่านถูกเหยียบย่ำอยู่ใต้เท้าของท่าน’” (สดุดี 110:1)

45 ถ้าดาวิดเรียกพระคริสต์ว่า ‘องค์เจ้าชีวิต’ แล้วเขาจะเป็นลูกของดาวิดได้อย่างไร? 46 ไม่มีใครตอบพระเยซูได้สักคน นับตั้งแต่วันนั้นมาก็ไม่มีใครกล้าถามอะไรพระองค์อีกเลย

พระเยซูเตือนให้รู้เกี่ยวกับผู้นำศาสนา

(มก.12:38-40;ลก.11:37-52;20:45-47)

23 พระเยซูได้พูดกับฝูงชน และพวกศิษย์ของพระองค์ว่า 2 “พวกครูสอนกฎปฏิบัติ และพวกฟาริสี มีอำนาจในการสอนพวกคุณเรื่องกฎของโมเสส 3 อะไรที่เขาสอน ก็ให้เชื่อฟังและทำตามนั้น แต่อะไรที่เขาทำอย่าไปทำตามเลย เพราะเขาสอนอย่างหนึ่งแต่ทำอีกอย่างหนึ่ง 4 เขาสร้างกฎยากๆ ให้คนถือ เหมือนเอาของหนักมาให้คนแบกไว้ แต่ตัวเขาเองไม่ช่วยยกแม้แต่นิ้วเดียว

5 “เขาทำทุกอย่างเพื่ออวดคนเท่านั้น เขาทำกล่องใส่ข้อพระคัมภีร์* อันใหญ่กว่าธรรมดาตามาคาคที่แขน และทำพู่ห้อยที่ยาวกว่าธรรมดาตามาแขวนที่ชายเสื้อ 6 เขาชอบ นั่งอยู่หัวโต๊ะในงานเลี้ยง และนั่งในที่สำคัญที่สุดในที่ประชุม 7 พวกเขาสอบให้คนทำความเคารพเขาที่กลางตลาด และชอบให้คนเรียกว่า ‘อาจารย์’

8 “อย่ายอมให้ใครเรียกคุณว่า ‘อาจารย์’ เพราะคุณมีอาจารย์เพียงคนเดียว และพวกคุณก็เป็นพี่น้องกันหมด 9 อย่าเรียกใครบนโลกนี้ว่า ‘บิดา’ เพราะคุณมีพระบิดาเพียงองค์เดียวอยู่บนสวรรค์ 10 และอย่าให้ใครมาเรียกคุณว่า ‘ครู’ เพราะคุณมีครูเพียงคนเดียวคือพระคริสต์ 11 คนที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในหมู่พวกคุณต้องเป็นผู้รับใช้ 12 คนที่ยกตัวเองให้ใหญ่กว่าคนอื่น จะถูกกดให้ต่ำต้อยลง คนที่ถ่อมตัวลง จะถูกเชิดชูให้ยิ่งใหญ่ขึ้น

13 “มันน่าละอายจริงๆ พวกเจ้าที่เป็นครูสอนกฎปฏิบัติและพวกฟาริสี เจ้าพวกหน้าซื่อใจคด* เจ้าได้ปิดหนทางคนอื่นไม่ให้ไปถึงแผ่นดินของพระเจ้า ตัวเจ้าเองไม่ยอมเข้าไป แล้วยังไปขัดขวางไม่ให้คนอื่นที่เขาพยายามเข้าไปอีกด้วย 14*

15 “มันน่าละอายจริงๆ พวกเจ้าที่เป็นครูสอนกฎปฏิบัติและพวกฟาริสี เจ้าพวกหน้าซื่อใจคด

23:5 กล่องหนังสือพระคัมภีร์ คือ กล่องหนังสือเล็กๆ บรรจุข้อพระคัมภีร์ 4 ชุด ดูได้จากหนังสืออพยพ 13:1-10.11-16 และหนังสือเฉลยธรรมบัญญัติ 6:4-9.11.13-21 ชาวยิวบางคนมัดกล่องพระคัมภีร์ไว้ที่หน้าผาก และแขนซ้าย เพื่อแสดงให้เห็นว่าเขาเคร่งศาสนา

23:13 คนหน้าซื่อใจคด หมายถึง คนชั่วที่ทำตัวเหมือนกับเป็นคนดี

23:14 สำเนากรีกบางฉบับ ได้เติมข้อที่ 14: “มันน่าอายจริงๆ พวกเจ้าที่เป็นครูสอนกฎปฏิบัติและพวกฟาริสี พวกหน้าซื่อใจคด พวกเจ้าได้ยึดบ้านของหมิงมา และแกลังอิฐฐานเสียยึดยาวเพื่อให้อื่นๆ เห็น ดังนั้นพวกเจ้าจะได้รับโทษหนักยิ่งขึ้น” ดูจากหนังสือ มาระโก 12:40 และ ลูกา 20:47

พวกเจ้าอุตสาห์ขำมน้ำขำมทะเล เพื่อจะหาคนมานับถือศาสนาอย่างเจ้า แต่พอเจ้าได้เขามาแล้ว เจ้ากลับทำให้เขาสมควรที่จะตกนรกมากกว่าเจ้าเองถึงสองเท่า

16“มันน่าละอายจริงๆ พวกเจ้าที่เป็นคนนำทางตาบอด พวกเจ้าสอนว่า ‘ถ้าใครสาบานต่อวิหาร[†] ก็ไม่มีผลอะไรเลย แต่ถ้าใครสาบานต่อทองคำในวิหารนั้น เขาจะต้องทำตามคำสาบานนั้น’ 17 เจ้าคนโง่ตาบอด อันไหนสำคัญกว่ากัน ระหว่างทองคำกับวิหารที่ทำให้ทองคำนั้นศักดิ์สิทธิ์ 18 พวกเจ้ายังพูดอีกว่า ‘ถ้าใครสาบานต่อแท่นบูชา[†] มันไม่มีผลอะไรเลย แต่ถ้าใครสาบานต่อเครื่องเช่นไหว้บนแท่นบูชา[†]นั้น เขาต้องทำตามคำสาบานนั้น’ 19 เจ้ามันตาบอดจริงๆ อะไรสำคัญกว่ากัน ระหว่างของเช่นไหว้กับแท่นบูชาที่ทำให้ของเช่นไหว้นั้นศักดิ์สิทธิ์ 20 ด้วยเหตุนี้ ใครก็ตามที่สาบานต่อแท่นบูชา เขาก็ได้สาบานต่อแท่นบูชารวมถึงทุกสิ่งที่อยู่บนแท่นบูชา[†]นั้นด้วย 21 ใครก็ตามที่สาบานต่อวิหาร เขาก็ได้สาบานต่อวิหารรวมถึงพระองค์ผู้ที่อยู่ในวิหารนั้นด้วย 22 ใครก็ตามที่ได้สาบานต่อสวรรค์ ก็ได้สาบานต่อบัลลังก์ของพระเจ้ารวมถึงพระองค์ที่นั่งอยู่บนบัลลังก์นั้นด้วย

23“มันน่าละอายจริงๆ พวกเจ้าที่เป็นครูสอนกฎปฏิบัติและพวกฟาริสี เจ้าพวกหน้าซื่อใจคด พวกเจ้าได้ให้หนึ่งในสิบส่วนทุกอย่างที่เจ้ามีกับพระเจ้า แม้แต่สระระแห่ ลูกผักชี และยี่หระ แต่พวกเจ้ากลับมองข้ามเรื่องสำคัญในกฎปฏิบัติ คือความยุติธรรม ความเมตตา และความซื่อสัตย์ การให้หนึ่งในสิบส่วนนั้นก็ได้อยู่แล้ว แต่ก็ไม่ควรทิ้งคำสอนที่สำคัญกว่านี้ด้วยเหมือนกัน 24 เจ้าคนนำทางตาบอด[†] พวกเจ้ากรองแมลงออกจากน้ำดื่ม แต่กลับกลืนอูฐเข้าไปทั้งตัว* ”

25“มันน่าละอายจริงๆ พวกเจ้าที่เป็นครูสอนกฎปฏิบัติและพวกฟาริสี เจ้าพวกหน้าซื่อใจคด พวกเจ้าได้ล้างถ้วยล้างจานแต่เพียงภายนอก แต่ภายในมีแต่ความโลภและกิเลสเต็มไปหมด 26 เจ้าฟาริสีตาบอด ทำความสะอาดภายในด้วยขามเสียดก่อน แล้วภายนอกก็จะสะอาดไปเอง

27“มันน่าละอายจริงๆ พวกเจ้าที่เป็นครูสอนกฎปฏิบัติและพวกฟาริสี เจ้าพวกหน้าซื่อใจคด พวกเจ้าเหมือนกับอุโมงค์ฝังศพ[†] ที่ทาสีขาว ข้างนอกดูสวยงาม แต่ข้างในเต็มไปด้วยกระดูกคนตาย และสิ่งสกปรกสารพัด 28 เหมือนกับพวกเจ้าที่ภายนอกคนเห็นว่า เป็นคนที่ทำตามใจพระเจ้า แต่ภายในเต็มไปด้วยความหน้าซื่อใจคดและความชั่วร้าย

29“มันน่าละอายจริงๆ พวกเจ้าที่เป็นครูสอนกฎปฏิบัติและพวกฟาริสี เจ้าพวกหน้าซื่อใจคด พวกเจ้าได้สร้างอุโมงค์ฝังศพให้กับผู้พูดแทนพระเจ้า[†] และตกแต่งอนุสาวรีย์ให้กับคนเหล่านั้นที่ทำตามใจพระเจ้า 30 แล้วเจ้าก็พูดว่า ‘ถ้าเราอยู่ในสมัยบรรพบุรุษของเรานั้น เราจะไม่ยอมร่วมมือกับเขาในการฆ่าพวกผู้พูดแทนพระเจ้าพวกนี้แน่’ 31 นี่แสดงให้เห็นว่า พวกเจ้ายอมรับว่า ตัวเองเป็นลูกหลานของคนพวกนั้นที่ฆ่าผู้พูดแทนพระเจ้า 32 ดังนั้น ไปทำความบาปที่บรรพบุรุษของพวกเจ้าได้เริ่มไว้ให้เสร็จเสียสิ

33“เจ้าพวกงูร้าย พวกอสรพิษ พวกเจ้าจะหนีนรกไปพ้นได้อย่างไร 34 เราส่งผู้พูดแทนพระเจ้า คนที่มีปัญญา และครูมาหาเจ้า แล้วพวกเจ้าก็จับพวกเขาไปข่าบ้าง ไปตรึงบนไม้กางเขนบ้าง ไปเขียนในที่ประชุม[†] บ้าง และไล่ล่าพวกเขาหนีจากเมืองหนึ่งไปยังอีกเมืองหนึ่งบ้าง 35 ดังนั้น พระเจ้า

23:24 ‘กรองแมลง...ทั้งตัว’ หมายความว่า “พวกคุณกังวลเรื่องความพิถีพิถัน น้อยๆ แต่กลับทำบาปที่ร้ายแรงที่สุด

จะลงโทษพวกเขาเพราะได้ฆ่าผู้บริสุทธิ์ ตั้งแต่เอเบลจนถึงเศคาริยาห์* ลูกของเบเรคิยาห์ที่โตน พวกเขาฆ่าตายระหว่างวิหาร† กับแท่นบูชา† ³⁶เราจะบอกให้รู้ว่า ผลกรรมเหล่านั้นจะตกอยู่กับ คนในยุคนี้อย่างแน่นอน

พระเยซูเตือนคนในเมืองเยรูซาเล็ม

(ลก.13:34-35)

³⁷“โอ เยรูซาเล็มเอ๋ย เยรูซาเล็ม ผู้ที่ได้ฆ่าผู้พูดแทนพระเจ้า และเอาหินขว้างคนเหล่านั้น ที่พระเจ้าส่งมาหาจนตาย หลายๆครั้งที่เราอยากจะทำรวมลูกของเจ้าไว้ เหมือนแม่ไก่กกลูกอยู่ใต้ปีกของมัน แต่เจ้าไม่ยอม ³⁸ตอนนี้ บ้านของพวกเจ้าจะถูกทิ้งให้รกร้าง ³⁹จากนี้ไป พวกเจ้า จะไม่ได้เห็นเราอีกจนกว่าพวกเจ้าจะพูดว่า ‘ขอให้พระเจ้าอวยพรผู้ที่มาในนามขององค์เจ้าชีวิต*’”

การทำลายวิหารก่อนสิ้นโลก

(มก.13:1-31;ลก.21:5-33)

24 เมื่อพระเยซูกำลังเดินออกจากบริเวณวิหาร† พวกศิษย์ได้มาชี้ให้พระองค์ดูตึกต่างๆ ของวิหาร ²พระองค์จึงพูดกับพวกเขาว่า “เห็นตึกพวกนี้หรือเปล่า เราจะบอกให้รู้ว่า ตึกพวกนี้จะถูกทำลายจนสิ้นซาก ไม่เห็นแม้แต่หินสักก้อนวางซ้อนทับกันเลย”

³ในขณะที่พระเยซูกำลังนั่งอยู่บนภูเขามะกอกเทศ* พวกศิษย์ได้มาหาพระองค์เป็นการส่วนตัว และพูดว่า “ช่วยบอกหน่อครีบว่า วันที่อาจารย์จะกลับมาและวันสิ้นยุคนั้น จะเกิดขึ้นเมื่อไหร่ แล้วจะมีสัญญาณอะไรเตือนล่วงหน้าหรือเปล่าครับ”

⁴พระเยซูตอบว่า “ระวังอย่าให้ใครหลอกได้ละ ⁵เพราะจะมีหลายคนมาแอบอ้างชื่อของเรา เขาจะบอกว่าตัวเขาเป็นพระคริสต์† และทำให้หลายคนเข้าใจผิด ⁶เมื่อคุณได้ยินเสียงสงคราม เกิดขึ้นใกล้ๆ และได้ข่าวว่ามีสงครามที่อื่น ไม่ต้องตกใจ เพราะมันจะต้องเกิดขึ้นแน่นอน แต่นั่น ยังไม่ใช่เป็นวันสุดท้ายของโลก ⁷ประเทศหนึ่งจะถูกฮือขึ้นต่อสู้กับอีกประเทศหนึ่ง อาณาจักรนี้ จะลุกฮือขึ้นต่อสู้กับอาณาจักรโน้น จะเกิดการกันดารอาหาร และเกิดแผ่นดินไหวหลายแห่ง ⁸แต่ นี่เป็นแค่จุดเริ่มต้นของปัญหาเหมือนการเจ็บท้องก่อนคลอด”

⁹“พวกคุณจะถูกจับไปทรมานและถูกฆ่า คนทุกประเทศจะเกลียดคุณ เพราะคุณเป็นศิษย์ของเรา ¹⁰เมื่อถึงเวลานั้น จะมีหลายคนทิ้งความเชื่อไป มีการหักหลังกันและเกลียดชังกัน ¹¹จะมีผู้พูดแทนพระเจ้าจอมปลอม* เกิดขึ้นมากมาย และมาหลอกลวงคนเป็นจำนวนมาก ¹²เพราะความชั่วร้ายได้เพิ่มขึ้นมาก ทำให้คนไม่มีความรักต่อกัน ¹³แต่ผู้ที่ทนได้จนถึงที่สุดจะได้รับความรอด ¹⁴ข่าวดีเรื่องแผ่นดินของพระเจ้าจะได้อัปประกาศไปทั่วโลก เพื่อทุกชาติจะได้ยินเกี่ยวกับข่าวดีนี้ แล้วในที่สุด ก็จะได้ถึงวันสิ้นยุค”

23:35 เอเบลจนถึงเศคาริยาห์ ในพระคำภีร์เดิม ปฐมกาล 4:8 และ 2พงศกษัตริย์ 24:21 เอเบลและเศคาริยาห์เป็น คนแรกและคนสุดท้ายที่ถูกฆ่า

23:39 ‘ขอให้...องค์เจ้าชีวิต’ อ้างมาจากหนังสือ สดุดี118:26

24:3 ภูเขามะกอกเทศ คือ ภูเขาที่อยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงของเมืองเยรูซาเล็ม และสามารถมองเห็นภายในบริเวณวิหาร

24:11 ผู้พูดแทนพระเจ้าจอมปลอม หมายถึง ผู้ที่อ้างว่าเขาเป็นผู้ที่พูดแทนพระเจ้า แต่จริงๆ แล้ว ไม่ได้พูดความจริงของพระเจ้า

15...“สิ่งที่น่าขยะแขยง”* ที่ทำลายวิหารจนราบเรียบเป็นหน้ากลอง ตามที่ดาเนียลผู้พูดแทนพระเจ้าได้บอกไว้ นั่น คุณจะได้เห็นตั้งอยู่ในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์” (คนอ่านต้องทำความเข้าใจกับสิ่งนี้ให้ดี) 16“เมื่อถึงเวลานั้น ให้คนที่อยู่ในแคว้นยูเดียวิ่งหนีไปที่ภูเขา 17อย่าให้คนที่อยู่บนหลังคา กลับเข้าไปหีบของในบ้าน 18อย่าให้คนที่อยู่ในไร่ นา กลับไปเอาเสื้อคลุม 19ในวันนั้นจะน่ากลัวมากสำหรับผู้หญิงท้องและแม่ลูกอ่อนที่ให้นมลูก 20อธิษฐานขอให้เวลาที่จะต้องหนีนั้นไม่ใช่ฤดูหนาวหรือวันหยุดทางศาสนา* 21เพราะในเวลานั้นจะเกิดความทุกข์ยากอย่างใหญ่หลวงชนิดที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนนับตั้งแต่โลกได้เกิดขึ้นจนถึงเดี๋ยวนี้ และจะไม่เกิดขึ้นขนาดนั้นอีกในอนาคต 22ยิ่งไปกว่านั้น ถ้าพระเจ้าไม่ตัดสินใจในวันเวลาเหล่านั้นให้สั้นลงก็จะมีใครรอดชีวิตเลย แต่เพราะพระองค์เห็นแก่คนที่พระองค์ได้เลือกไว้ พระองค์จึงย่นเวลานั้นให้สั้นลง 23ในเวลานั้นถ้ามีใครมาบอกว่า ‘ดูสิ นี่องพระคริสต์’ หรือ ‘พระคริสต์อยู่นั่นไง’ อย่าไปหลงเชื่อ 24เพราะจะมีพวกพระคริสต์จอมปลอมและพวกผู้พูดแทนพระเจ้าจอมปลอมเกิดขึ้น และพวกเขาก็จะทำอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์* ถ้าเป็นไปได้พวกเขาก็จะหลอกแม้กระทั่งคนที่พระเจ้าได้เลือกไว้แล้ว 25จำไว้นะ เราได้เตือนพวกคุณไว้ก่อนล่วงหน้าแล้ว

26ดังนั้น ถ้ามีใครมาบอกว่า ‘นั่นองพระคริสต์ อยู่ในที่เปล่าเปลี่ยว’ ก็อย่าออกไป หรือถ้าคนบอกว่า ‘พระคริสต์อยู่นี่ไง ในห้องข้างในนั้น’ ก็อย่าไปเชื่อเลย 27เพราะเมื่อบุตรมนุษย์* มาปรากฏตัว จะเหมือนกับฟ้าแลบที่เกิดทางทิศตะวันออก ซึ่งสามารถมองเห็นได้ในทางทิศตะวันตก 28และก็เหมือนกับที่โหมมีซากศพ ที่นั่นก็จะมีฝูงแร้งรุมเต็มไปหมด”

29“ทันทีที่วันแห่งความทุกข์ยากนั้นสิ้นสุดลง
ดวงอาทิตย์จะมีมืดมิด ดวงจันทร์จะไม่ส่องแสง
ดวงดาวจะร่วงหล่นจากท้องฟ้า
พวกผู้มีอำนาจในฟ้าสวรรค์จะถูกปล้นคลอน” (อิสยาห์ 13:10; 34:4,5)

30“ในเวลานั้น จะมีสัญญาณบนท้องฟ้าบอกให้รู้ว่าบุตรมนุษย์* กำลังจะมา ประชาชนทั้งหมดยบนโลกจะร้องไห้คร่ำครวญ และจะมองเห็นบุตรมนุษย์มาบนเมฆในท้องฟ้า มีฤทธิ์อำนาจที่ยิ่งใหญ่และบารมีอันเจิดจ้า 31แล้วพระองค์จะส่งทูตของพระองค์ออกไปด้วยเสียงแตรอันดัง พวกเขาจะรวบรวมคนที่พระองค์เลือกไว้แล้ว จากทั่วทุกทิศ จากขอบฟ้าด้านหนึ่งไปสู่อีกขอบฟ้าด้านหนึ่ง”

32“ให้เรียนรู้จากต้นมะเดื่อเมื่อต้นมะเดื่อแตกกิ่งก้านและใบอ่อนว่าจะรู้ว่าฤดูร้อนใกล้มาถึงแล้ว 33เช่นเดียวกับเมื่อพวกคุณเห็นเหตุการณ์ทั้งหมดนี้ พวกคุณก็รู้ว่ามันอยู่ที่หน้าประตูแล้ว 34เราจะบอกให้รู้ว่า เรื่องนี้จะเกิดขึ้นก่อนคนในชั่วอายุนี้จะตาย 35สวรรค์และโลกจะสูญสิ้นไป แต่คำพูดของเราจะไม่มีวันสูญหาย”

24:15 “สิ่งที่น่าขยะแขยง” อ้างมาจากหนังสือ ดาเนียล 9:27,11:31, 12:11
 24:20 อธิบายเพิ่มเติมว่าทำไมเหตุการณ์ถึงเลวร้ายถ้าเกิดขึ้นในวันหยุด เพราะกฎของชาวยิวห้ามเดินทางในวันหยุดทางศาสนาเกินหนึ่งกิโลเมตร และห้ามขี่ม้า หรือขี่ลาด้วย คนอื่นๆอาจจะห้ามคนที่พยายามจะหนี เพื่อไม่ให้ทำผิดกฎ
 24:24 อิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์ หมายถึง การกระทำอันมหัศจรรย์ สิ่งที่เหลือเชื่อ เทนอิทธิฤทธิ์ที่เกิดขึ้นจากอำนาจของพระเจ้า

พระเจ้าเท่านั้นที่รู้ว่าเมื่อไรจะถึงเวลา

(มก.13:32-37; ลก.17:26-30; 34-36)

36“แต่ไม่มีใครรู้วันเวลานั้นเลย แม้แต่ทูตสวรรค์หรือพระบุตร[†]ก็ไม่รู้ นอกจากพระบิดาเท่านั้นที่รู้” 37 เมื่อบุตรมนุษย์จะมา ก็จะเหมือนกับในสมัยของโนอาห์ 38 ในสมัยนั้นก่อนที่น้ำจะท่วมคนได้กินและดื่มกัน แต่งานกัน และยกลูกให้แต่งงานกัน จนกระทั่งวันที่โนอาห์เข้าไปในเรือ 39 คนพวกนี้ไม่รู้ตัวเลยว่าจะเกิดอะไรขึ้นจนกระทั่งเกิดน้ำท่วมและพัดพาคนพวกนี้ไปหมด เมื่อบุตรมนุษย์มาก็จะเป็นอย่างนั้นเหมือนกัน 40 ในเวลานั้น เมื่อชายสองคนกำลังทำไร่อยู่ คนหนึ่งจะถูกพาไป อีกคนหนึ่งจะถูกทิ้งไว้ 41 เมื่อผู้หญิงสองคนกำลังโม่แป้งอยู่ คนหนึ่งจะถูกพาไป และอีกคนหนึ่งจะถูกทิ้งไว้”

42“พวกคุณ ระวังตัวไว้ให้ดี เพราะไม่รู้ว่องค์เจ้าชีวิตจะมาเมื่อไหร่ 43 อย่าลืมว่า ถ้าเจ้าของบ้านรู้ตัวว่า ขโมยจะขึ้นบ้านตอนไหนในเวลากลางคืน เขาก็จะคอยระวัง ไม่ปล่อยให้ขโมยงัดเข้ามาในบ้านแน่ 44 พวกคุณก็ต้องเตรียมตัวให้พร้อมเหมือนกัน เพราะบุตรมนุษย์[†]จะมาในเวลาที่คุณคาดไม่ถึง

45 ใครเป็นทาสที่ซื่อสัตย์และฉลาด ที่เจ้านายไว้ใจถึงขนาดตั้งให้คอยดูแลพวกทาสคนอื่น ๆ ในบ้านเรือนของเขา และจัดแจงหาอาหารให้ทาสพวกนั้นกินตามเวลา 46 เมื่อนายกลับมามีเห็นทาสคนนั้นทำงานอย่างดี ทาสคนนั้นก็จะได้รับเกียรติจริงๆ 47 เราจะบอกให้รู้ว่า เจ้านายจะตั้งให้เขาดูแลทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นของเจ้านาย 48 แต่ถ้าทาสคนนั้นขี้ขำ และคิดว่า ‘นายของข้ายังไม่กลับมาหรอก’ 49 แล้วเริ่มหุบตีพวกทาสคนอื่น ๆ และกินดื่มกับพวกขี้เมา 50 นายของเขาจะกลับมาในวันเวลาที่เขาคาดไม่ถึงและไม่ทันรู้ตัว 51 นายของเขาจะฉีกเขาออกเป็นชิ้น ๆ และไล่ให้ไปอยู่กับพวกคนหน้าซื่อใจคด[†] ซึ่งที่นั่นจะมีแต่เสียงร้องไห้โหยหวนเพราะความเจ็บปวด”

เรื่องเพื่อนเจ้าสาวสิบคน

(ลก.12:41-48)

25 “ในเวลานั้น แผ่นดินของพระเจ้าจะเปรียบเหมือนกับ เพื่อนเจ้าสาวสิบคนที่ถือตะเกียง ออกมารอรับเจ้าบ่าว 2 ในพวกเขา มีห้าคนเป็นหญิงโง่ และอีกห้าคนเป็นหญิงฉลาด 3 หญิงโง่ห้าคนนั้นเอาตะเกียงไป แต่ไม่ได้เอาน้ำมันสำรองไปด้วย 4 แต่หญิงฉลาดห้าคนนั้นเอาน้ำมันสำรองไปพร้อมกับตะเกียงด้วย 5 เจ้าบ่าวมาช้า หญิงสาวทั้งหมดก็วิ่งและหลับไป

6 เมื่อถึงที่เที่ยงคืน ก็มีเสียงร้องเรียกว่า ‘เจ้าบ่าวมาแล้ว ออกมาต้อนรับเร็วเข้า’

7 เพื่อนเจ้าสาวทั้งหมดจึงตื่นขึ้น และเตรียมตะเกียงของตนให้พร้อม 8 แล้วหญิงโง่ก็พูดกับหญิงฉลาดว่า ‘ขอแบ่งน้ำมันของพวกเธอให้กับพวกฉันบ้างสิ ตะเกียงของพวกฉันใกล้จะดับอยู่แล้ว’

9 หญิงฉลาดตอบว่า ‘ไม่ได้หรอก เพราะน้ำมันนี้ไม่มีพอสำหรับพวกเราทุกคน พวกเธอไปหาซื้อจากคนขายน้ำมันเอาเองก็แล้วกัน’

10 ขณะที่หญิงโง่ออกไปหาซื้อน้ำมัน เจ้าบ่าวก็มาถึง เพื่อนเจ้าสาวที่พร้อมอยู่แล้วก็เข้าไปในงานแต่งงานกับเจ้าบ่าว แล้วก็ปิดประตู

11 ต่อมาเมื่อหญิงโง่ห้าคนนั้นกลับมา ก็ร้องเรียกว่า ‘คุณคะ คุณคะ ช่วยเปิดประตูให้พวกฉันหน่อยคะ’

12 แต่เจ้าบ่าวตอบว่า ‘จะบอกให้ ผมไม่รู้จักคุณสักหน่อย’

13 ดังนั้น ให้พร้อมอยู่เสมอ เพราะพวกคุณไม่รู้ถึงวันเวลาที่เราจะกลับมา”

เรื่องทาสสามคน

14 “แผ่นดินของพระเจ้าเปรียบเหมือนกับชายคนหนึ่งที่กำลังจะเดินทางไปต่างประเทศ จึงเรียกพวกทาสมาและฝากทรัพย์สินให้พวกเขาดูแล 15 เขาให้เงินห้าถุงกับทาสคนหนึ่ง ให้เงินสองถุงกับทาสอีกคนหนึ่ง และให้เงินหนึ่งถุง*กับทาสคนสุดท้าย โดยได้แบ่งให้ตามความสามารถของแต่ละคน แล้วเขาก็ออกเดินทางไป 16 ทาสที่ได้รับเงินห้าถุง เอาเงินไปค้าขายทันที และได้กำไรมาอีกห้าถุง 17 ทาสที่ได้เงินสองถุง เอาเงินไปค้าขายเหมือนกัน และได้กำไรมาอีกสองถุง 18 แต่ทาสที่ได้เงินหนึ่งถุงได้ซดหลุมซ่อนเงินของเจ้านายไว้ในพื้นดิน

19 หลังจากเวลาผ่านไปนานเจ้านายกลับมาและเรียกพวกเขามาถามว่าเอาเงินไปทำอะไรกันบ้าง 20 ทาสที่ได้เงินห้าถุงได้นำเงินกำไรอีกห้าถุงมาให้ นาย และบอกว่า ‘เจ้านายครับ ท่านให้ผมดูแลเงินห้าถุง และนี่ผมได้กำไรมาอีกห้าถุง’

21 นายจึงพูดกับเขาว่า ‘เจ้าทำดีมาก เจ้าเป็นทาสที่ดีและซื่อสัตย์ เจ้าได้ซื่อสัตย์ในสิ่งเล็กๆน้อยๆ เราจะตั้งให้เจ้าดูแลของจำนวนมาก มาร่วมฉลองกันเถิด’

22 แล้วทาสที่ได้รับเงินสองถุงก็มา และพูดว่า ‘เจ้านาย ท่านให้ผมดูแลเงินสองถุง ดูลิครับผมได้กำไรมาอีกสองถุง’

23 นายจึงพูดกับเขาว่า ‘เจ้าทำดีมาก เจ้าเป็นทาสที่ดีและซื่อสัตย์ เจ้าได้ซื่อสัตย์ในสิ่งเล็กๆน้อยๆ เราจะตั้งให้เจ้าดูแลของจำนวนมาก มาร่วมฉลองกันเถิด’

24 แล้วทาสที่ได้รับเงินถุงเดียวก็มา และพูดว่า ‘เจ้านาย ผมรู้ว่าท่านเป็นคนที่โหดร้ายทารุณ ท่านเก็บเกี่ยวในสิ่งที่ท่านไม่ได้ปลูก และเก็บพืชผลที่ท่านไม่ได้หว่าน 25 ผมกลัว จึงได้เอาถุงเงินไปฝังดินซ่อนไว้ นี่เ็นเงินของ ท่าน’

26 นายจึงตำหนิเขาว่า ‘ไอ้ทาสชาติชั่วจอมซี้เกียจ ในเมื่อเจ้ารู้ว่าข้าเก็บเกี่ยวในสิ่งที่ข้าไม่ได้ปลูก และเก็บพืชผลที่ข้าไม่ได้หว่าน 27 ถ้าอย่างนั้น เจ้าก็น่าจะเอาเงินของข้าไปฝากธนาคารไว้ เพื่อว่าเมื่อข้ากลับมา ข้าก็จะได้เงินกลับมาพร้อมทั้งดอกเบี๋ยด้วย

28 แล้วเจ้านายก็บอกให้เอาถุงเงินจากเขาไปให้คนที่มิถุ่เงินสิบถุง 29 เพราะคนที่ทำประโยชน์จากสิ่งที่เขามีอยู่ ก็จะได้รับเพิ่มมากขึ้นจนเหลือเพื่อ แต่คนที่ไม่ได้ทำประโยชน์จากสิ่งที่เขามีอยู่ ทุกสิ่งที่เขามีจะถูกริบไปจนหมดด้วย 30 จากนั้นก็สั่งให้เอาตัวทาสที่ไร้ประโยชน์นี้โยนออกไปที่มืดข้างนอก ที่นั่นจะมีเสียงร้องไห้โหยหวนด้วยความเจ็บปวด”

บุตรมนุษย์จะพิพากษาทุกคน

31 “เมื่อบุตรมนุษย์[†] มาด้วยความยิ่งใหญ่พร้อมเหล่าทูตของพระองค์ พระองค์จะนั่งบนบัลลังก์อันยิ่งใหญ่ของพระองค์ 32 คนทุกเชื้อชาติจะมารวมกันต่อหน้าบุตรมนุษย์ พระองค์จะแยกพวกเขาออกจากกัน เหมือนกับคนเลี้ยงแกะที่แยกแกะออกจากแพะ 33 พระองค์จะแยกแกะ

25:15 เงินหนึ่งถุง หมายถึง เงิน 1 ตะลัน ซึ่งเป็นหน่วยชั่ง เท่ากับประมาณ 30 ถึง 40 กิโลกรัม ซึ่งอาจจะเป็นทอง เงิน หรือทองแดง

ไว้ทางขวามือ และแยกแพะไว้ทางซ้ายมือ

³⁴ กษัตริย์จะพูดกับพวกที่อยู่ทางขวามือว่า ‘พวกเจ้าที่ได้รับพรจากพระบิดาของเรา มารับอาณาจักรที่ได้เตรียมไว้สำหรับพวกเจ้าตั้งแต่เริ่มสร้างโลก’ ³⁵ เพราะเมื่อเราทิว พวกเจ้าก็เลี้ยงเรา เราระหายน้ำ เจ้าก็ให้น้ำเราดื่ม เราเป็นคนแปลกหน้า เจ้าก็ต้อนรับเราเข้าไปในบ้าน ³⁶ เราไม่มีเสื้อผ้าใส่ เจ้าก็หาเสื้อผ้ามาให้ เราไม่สบาย เจ้าก็ดูแล เราติดคุก เจ้าก็มาเยี่ยม’

³⁷ แล้วพวกที่ทำตามใจพระเจ้าจะตอบว่า ‘องค์เจ้าชีวิต พวกเราเคยเห็นท่านทิวและเลี้ยงท่านตั้งแต่เมื่อไหร่หรือเห็นท่านกระหายน้ำ แล้วให้น้ำท่านดื่มตั้งแต่เมื่อไหร่’ ³⁸ แล้วพวกเราเคยเห็นท่านเป็นคนแปลกหน้า แล้วเชิญท่านเข้ามาในบ้าน หรือเห็นท่านไม่มีเสื้อผ้าใส่ แล้วหาเสื้อผ้ามาให้ใส่ตั้งแต่เมื่อไหร่’ ³⁹ แล้วพวกเราเห็นท่านป่วย หรืออยู่ในคุก แล้วไปเยี่ยมตั้งแต่เมื่อไหร่หรือ’

⁴⁰ กษัตริย์จะตอบพวกเขาว่า ‘เราจะบอกให้รู้ว่า เมื่อไหร่ก็ตามที่พวกเจ้าทำอะไรกับคนที่ต่ำต้อยที่สุดคนหนึ่ง ในหมู่พี่น้องของเรา เจ้าก็ได้ทำให้กับเราด้วย’

⁴¹ แล้วกษัตริย์หันไปทิวกับพวกที่อยู่ทางซ้ายมือว่า ‘ไปให้พ้น พวกที่ถูกสาปแช่ง ไปตกในกองไฟที่ไม่มีวันดับ ซึ่งเตรียมไว้สำหรับมารและพวกผู้ช่วยของมัน’ ⁴² เพราะเมื่อเราทิว เจ้าก็ไม่ได้ให้อะไรเรากิน เราระหายน้ำ เจ้าก็ไม่ได้ให้อะไรเราดื่ม ⁴³ เราเป็นคนแปลกหน้า เจ้าก็ไม่ได้เชิญเราเข้าไปในบ้าน เราไม่มีเสื้อผ้าใส่ เจ้าก็ไม่ได้ให้เสื้อผ้าเราใส่ เราไม่สบายและอยู่ในคุก เจ้าก็ไม่เคยมาดูแลเรา’

⁴⁴ แล้วพวกเขา ก็จะตอบว่า ‘องค์เจ้าชีวิต ตอนไหนกันที่พวกเราเห็นท่านทิวหรือกระหายน้ำ หรือเป็นคนแปลกหน้า หรือไม่มีเสื้อผ้าใส่ หรือไม่สบาย หรือติดคุก แล้วพวกเราไม่ได้ช่วยเหลือท่าน’ ⁴⁵ กษัตริย์จะตอบว่า ‘เราขอบอกให้รู้ว่าอะไรก็ตามที่พวกเจ้าไม่ได้ทำกับคนที่ต่ำต้อยที่สุดคนหนึ่ง ในพวกนี้ เจ้าก็ไม่ได้ทำกับเรา’

⁴⁶ แล้วพวกเขา ก็จะต้องไปรับโทษตลอดไป แต่คนที่ทำตามใจพระเจ้าจะเข้าสู่ชีวิตที่ตลอดไป”

ผู้นำชาวยิววางแผนฆ่าพระเยซู

(มก.14:1-2; ลก.22:1-2; ยฮ.11:45-53)

26 เมื่อพระเยซูพูดเรื่องพวกนี้เสร็จแล้ว พระองค์ก็บอกกับพวกศิษย์ว่า ² “พวกคุณก็รู้แล้ว อีกสองวันจะถึงเทศกาลระลึกถึงการปลดปล่อย[†] และบุตรมนุษย์[†] จะถูกส่งมอบไปให้ศัตรูเพื่อเอาไปตรึงที่กางเขน”

³ พวกหัวหน้านักบวชและพวกผู้ใหญ่ได้มาประชุมกันที่บ้านของคายาฟาส นักบวชสูงสุด[†] ⁴ พวกเขาวางแผนจับตัวพระเยซูไปฆ่า ⁵ แต่พวกเขาตกลงกันว่า “อย่าเพิ่งทำในช่วงเทศกาล เพราะประชาชนจะแตกตื่นอลหม่านขึ้น”

หญิงคนหนึ่งชโลมน้ำหอมบนศีรษะพระเยซู

(มก.14:3-9; ยฮ.12:1-8)

⁶ ในเมืองเบธานี ขณะที่พระเยซูอยู่ที่บ้านของซีโมนที่เคยเป็นโรคผิวหนังร้ายแรง ⁷ มีหญิงคนหนึ่งถือขวดใส่น้ำหอมราคาแพงมากมาหาพระองค์ เธอชโลมน้ำหอมลงบนศีรษะของพระองค์

ขณะที่พระองค์กำลังกินอาหารอยู่

⁸เมื่อพวกศิษย์เห็นอย่างนั้นก็โกรธ ต่างพูดกันว่า “ทำไมถึงทำให้เสียของอย่างนี้ ⁹มันคงขายได้เงินมากทีเดียว แล้วก็เอาเงินนั้นไปแจกจ่ายให้กับคนจน”

¹⁰เมื่อพระเยซูได้ยิน จึงห้ามพวกศิษย์ว่า “ไปยุ่งกับเธอทำไม เธอได้ทำสิ่งที่ดีงามให้กับเรา ¹¹พวกคุณจะมีคนจนอยู่ด้วยเสมอ* แต่พวกคุณจะไม่มีเราอยู่ด้วยเสมอไป ¹²ที่เธอเทน้ำหอมลงบนตัวเรานั้น ก็เพื่อเตรียมเราไว้สำหรับการฝังศพ ¹³เราบอกให้รู้ว่า ไม่ว่าชาวตินี้จะประกาศออกไปที่ไหนก็ตามในโลกนี้ สิ่งที่เขาทำนี้ ก็จะได้รับรางวัลไปด้วย เพื่อเป็นการระลึกถึงเธอ”

ยูดาสกลายเป็นศัตรูของพระเยซู

(มก.14:10-11;ลก.22:3-6)

¹⁴ยูดาส อิสคาริโอท ศิษย์เอกคนหนึ่งในสิบสองคนของพระเยซู ได้ไปพบพวกหัวหน้านักบวช ¹⁵เขาถามว่า “จะจ่ายให้เท่าไร ถ้าผมส่งตัวพระเยซูให้” แล้วพวกเขา ก็ให้เงินยูดาสสามสิบบเหรียญ ¹⁶ตั้งแต่นั้นมา ยูดาสก็คอยจ้องหาโอกาสที่จะส่งพระเยซูให้กับพวกเขา

พระเยซูกินอาหารมื้อพิเศษในเทศกาลวันปลดปล่อย

(มก.14:21-22;ลก.22:7-14;21-23;ยฮ.13:21-30)

¹⁷วันแรกของเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ[†] พวกศิษย์ได้เข้ามาถามพระเยซูว่า “อาจารย์จะให้พวกเราเตรียมอาหารสำหรับเทศกาลวันปลดปล่อย[†] ให้อาจารย์ที่ไหนครับ”

¹⁸พระเยซูตอบว่า “ให้เข้าไปในเมืองหาชายคนหนึ่ง แล้วบอกเขาว่า ‘อาจารย์บอกว่า เวลาของเราใกล้มาถึงแล้ว เราจะเลี้ยงฉลองเทศกาลวันปลดปล่อย[†] กับพวกศิษย์ของเราที่บ้านของคุณ’”

¹⁹พวกศิษย์ได้ทำตามที่พระเยซูบอก และได้จัดเตรียมอาหารสำหรับเทศกาลวันปลดปล่อยที่นั่น

²⁰เมื่อถึงตอนเย็น พระเยซูได้เอนตัวอยู่ที่โต๊ะอาหาร พร้อมกับศิษย์ทั้งสิบสองคน ²¹ขณะที่กำลังกินกันอยู่นั้น พระเยซูได้พูดขึ้นว่า “เราจะบอกให้รู้ว่า คนหนึ่งในพวกคุณจะหักหลังเรา”

²²พวกศิษย์ตระหนกตกใจมาก ต่างถามพระองค์ว่า “คงไม่ใช่ผมนะ อาจารย์”

²³พระเยซูจึงตอบว่า “คนที่เอามือจุ่มลงในชามเดียวกับเรา จะเป็นคนที่หักหลังเรา ²⁴บุตรมนุษย์[†] จะต้องตาย เหมือนกับที่พระคัมภีร์[†] ได้เขียนไว้แล้ว แต่คนที่หักหลังบุตรมนุษย์[†] นี้ น่าจะอายจริงๆ ถ้าเขาไม่ได้เกิดมา ก็คงจะดีเสียกว่า”

²⁵ยูดาส คนที่จะหักหลังพระองค์ได้ถามว่า “คงไม่ใช่ผมนะ อาจารย์” พระองค์จึงตอบว่า “คุณนั่นแหละ”

ขนมปังและเหล้าองุ่น

(มก.14:22-26;ลก.22:15-20;1คอ.11:23-25)

²⁶ขณะที่กำลังกินกันอยู่นั้น พระเยซูได้หยิบขนมปังมา สรรเสริญอวยพรพระเจ้า จากนั้นหักขนมปังให้พวกศิษย์ และพูดว่า “รับไปกินสิ นี่คือน้ำองุ่นของเรา”

²⁷แล้วพระองค์หยิบจอกขึ้นมา ขอบขอบคุณพระเจ้า ส่งไปให้พวกเขา และพูดว่า “ให้ทุกคนดื่มจากจอกนี้ ²⁸เพราะนี่คือเลือดของเราซึ่งเป็นเลือดแห่งความสัตย์สุจริต ที่หลั่งไหลออกมาเพื่อยก

26:11 ‘คนจน...เสมอ’ ดูได้จากหนังสือ เฉลยธรรมบัญญัติ15:11

โทษให้กับความบาปของคนทั้งหลาย²⁹ เราจะบอกให้รู้ว่าต่อไปนี้ เราจะไม่มีเวลาอยู่นี้อีก จนกว่าจะถึงวันนั้นที่เราได้ตีเหล็กแหลมด้วยกันกับพวกคุณในแผ่นดินของพระบิดาเรา”

³⁰เมื่อพวกเขาได้ร้องเพลงสรรเสริญแล้ว ก็ได้ออกไปที่ภูเขามะกอกเทศ*

พระเยซูบอกพวกศิษย์จะทิ้งพระองค์

(มก.14:27-31;ลก.22:31-34;ยธ.13:36-38)

³¹พระเยซูได้บอกพวกศิษย์ว่า “คืนนี้ พวกคุณจะหนีเราไปหมดทุกคน เหมือนกับที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์³¹ ว่า

‘เราจะฆ่าคนเลี้ยงแกะ และแกะฝูงนั้นจะกระจัดกระจายไป’ (เศคาริยาห์ 13:7)

³²แต่เมื่อเราฟื้นขึ้นมา เราจะไปที่แคว้นกาลิลีก่อนพวกคุณ”

³³เปโตรตอบว่า “ถึงแม้คนอื่น ๆ จะทิ้งอาจารย์ไปหมด แต่ผมจะไม่มีวันทำอย่างนั้น”

³⁴พระเยซูจึงตอบเปโตรว่า “เราจะบอกให้รู้ว่า คืนนี้ก่อนไก่ขัน คุณจะบอกว่าไม่รู้จักเราถึงสามครั้ง”

³⁵แต่เปโตรยืนยันว่า “ผมจะไม่มีวันพุดอย่างนั้นเด็ดขาด ถึงแม้จะต้องตายก็ตาม” และพวกศิษย์คนอื่น ๆ ทั้งหมดก็พุดเหมือนกัน

พระเยซูอธิษฐานเพียงคนเดียว

(มก.14:32-42;ลก.22:39-46)

³⁶จากนั้นพระเยซูก็พาศิษย์ไปในที่แห่งหนึ่งเรียกว่า เกทเสมนี และบอกพวกเขาว่า “นั่งอยู่ที่นี้ เราจะเดินไปอธิษฐานทางโน้น”³⁷ พระองค์พาเปโตรกับลูกทั้งสองคนของ เศเบดีไปด้วย พระองค์รู้สึกโศกเศร้าและเป็นทุกข์มาก³⁸ พระองค์จึงบอกพวกเขาว่า “จิตใจของเราเป็นทุกข์มากจนแทบจะตายอยู่แล้ว เฝ้าอยู่ที่นี้กับเราหน่อย”

³⁹พระองค์เดินห่างออกไปนิดหนึ่ง ก้มหน้าซบลงกับพื้นดิน แล้วอธิษฐานว่า “พระบิดาของลูก ถ้าเป็นไปได้ ขอให้จง*แห่งความทุกข์ยากนี้ผ่านพ้นไปจากลูกด้วยเถิด แต่ขอให้เป็นไปตามความต้องการของพระองค์ไม่ใช่ของลูก”⁴⁰ แล้วพระองค์ก็เดินกลับมาที่พวกศิษย์ และพบพวกเขาหลับอยู่ พระองค์จึงพุดกับเปโตรว่า “พวกคุณตื่นอยู่กับเรารู้สึกขี้โม่งไม่ได้เลยหรือ”⁴¹ ให้เฝ้าระวังและอธิษฐาน เพื่อจะได้ไม่ตกเข้าไปในการยั่วชวน ถึงแม้จิตใจของคุณอยากทำในสิ่งที่ถูกต้อง แต่ร่างกายของคุณยังอ่อนแอ”

⁴²พระองค์เดินกลับไป และอธิษฐานเป็นครั้งที่สองว่า “พระบิดาของลูก ถ้าจง*แห่งความทุกข์ยากนี้ผ่านพ้นลูกไปไม่ได้ นอกจากลูกจะต้องตีมัน ก็ขอให้เป็นไปตามความต้องการของพระองค์เถิด”⁴³ จากนั้นพระองค์ก็เดินกลับมา ก็พบว่าพวกศิษย์ยังหลับอยู่ เพราะเบเลือกตาเขานักอึ้งจนลืมไม่ขึ้น⁴⁴ พระองค์จึงเดินไปจากพวกเขา และอธิษฐานเหมือนเดิมอีกเป็นครั้งที่สาม⁴⁵ พระองค์เดินกลับมาที่พวกศิษย์อีก และพุดว่า “ยังนอนหลับพักผ่อนกันอยู่อีกหรือ ถึงเวลาที่

26:30 ภูเขามะกอกเทศ คือ ภูเขาที่อยู่ใกล้เมืองเยรูซาเล็ม

26:39 จอก ในที่นี้พระเยซูกำลังพุดถึงสิ่งที่เลวร้ายที่กำลังจะเกิดขึ้นกับพระองค์ การยอมรับสิ่งเหล่านี้จะเป็นสิ่งที่ยากมาก เหมือนกับการดื่มมะโรบองอย่างที่มีรสขมมาก

บุตรมนุษย์[†] จะถูกมอบไปให้กับพวกคนบาปแล้ว ⁴⁶ลุกขึ้นไปกินถั่ว เห็นไหมคนที่หักหลังเรามาแล้ว”

พระเยซูถูกจับ

(มก.14:43-50;ลก.22:47-53;ยฮ.18:3-12)

⁴⁷พระองค์ยังพูดไม่ทันขาดคำ ยูดาสซึ่งเป็นหนึ่งในศิษย์สิบสองคนของพระองค์ก็มาถึง พร้อมกับคนกลุ่มใหญ่ที่ถือทั้งดาบและไม้กระบอง คนพวกนี้ถูกส่งมาจากพวกหัวหน้านักบวชและพวกผู้ใหญ่ ⁴⁸ยูดาสได้ตกลงกับพวกนั้นไว้ล่วงหน้าก่อนแล้วว่า “คนที่ผมจับคือคนคนนั้น ให้เข้าไปจับได้เลย” ⁴⁹ยูดาสก็ตรงเข้าไปหาพระเยซูทันที พร้อมกับพูดว่า “สวัสดีครับ อาจารย์” และจับพระองค์

⁵⁰พระเยซูจึงพูดกับเขาว่า “เพื่อนเอ๋ยจะมาทำอะไรกับข้าเสีย” แล้วคนเหล่านั้น ก็เข้ามาจับตัวพระองค์และคุมตัวไว้ ⁵¹ศิษย์คนหนึ่งที่อยู่กับพระเยซูจึงชักดาบออกมาฟันโดนหูของคนใช้ของหัวหน้านักบวชสูงสุด[†]ชาติ

⁵²พระเยซูพูดกับเขาว่า “เก็บดาบใส่ฝักเสีย เพราะคนที่ใช้ดาบจะตายเพราะดาบ ⁵³คุณคิดว่าเราจะขอความช่วยเหลือจากพระบิดาเราไม่ได้หรือ พระองค์จะส่งทูตสวรรค์มาให้กับเรามากกว่าสิบสองกอง*ทันที ⁵⁴แต่ถ้าเราทำอย่างนั้น มันก็จะเป็นไปตามที่พระคัมภีร์เขียนไว้”

⁵⁵แล้วพระเยซู ก็พูดกับคนกลุ่มใหญ่นั้นว่า “เห็นเราเป็นโจรหรือยัง ถึงได้ถือดาบและไม้กระบองมาจับเรา ที่เรานั่งสอนอยู่ในวิหาร[†]ทุกวันกลับไม่มาจับ ⁵⁶แต่ทั้งหมดนี้เกิดขึ้น ก็เพื่อจะได้เป็นจริงตามที่ถูกพูดแทนพระเจ้า[†]ได้เขียนไว้” แล้วพวกศิษย์ของพระองค์ได้ทั้งพระองค์และหนีไป

พระเยซูอยู่ต่อหน้าผู้นำชาวยิว

(มก.14:53-65;ลก.22:54-55;63-71;ยฮ.18:13-14;19-24)

⁵⁷พวกนั้นจับพระเยซูไปที่บ้านของคายาฟาส หัวหน้านักบวชสูงสุด[†]ที่พวกครูสอนกฎปฏิบัติและพวกผู้ใหญ่ได้ประชุมกันอยู่ ⁵⁸เปโตรได้ตามพระองค์มาห่างๆ จนถึงลานบ้านของหัวหน้านักบวชสูงสุด แล้วเขาได้เข้าไปนั่งอยู่ในลานบ้านกับพวกผู้คุม เพื่อดูว่าจะมีอะไรเกิดขึ้น

⁵⁹พวกหัวหน้านักบวชและสมาชิกสภาแซนฮีดริน[†]ทั้งหมด ได้พยายามหาพยานเท็จมาปรักปรำพระองค์เพื่อจะได้ฆ่าพระองค์ ⁶⁰แต่ถึงจะมีพยานเท็จมาปรักปรำพระองค์หลายคน พวกเขา ก็ไม่สามารถหาหลักฐานที่ดีพอที่จะตัดสินฆ่าพระองค์ได้ ⁶¹ในที่สุดก็มีสองคนให้การว่า “ชายคนนี้เคยพูดว่า เราสามารถทำลายวิหาร[†]ของพระเจ้า และสร้างขึ้นใหม่ภายในสามวัน”

⁶²หัวหน้านักบวชสูงสุด[†]จึงยืนขึ้น ถามพระเยซูว่า “แกจะไม่แก้ตัวในสิ่งที่เขากล่าวหาแกหรือ” ⁶³แต่พระเยซูยังนิ่งเงียบ หัวหน้านักบวชสูงสุด[†]จึงพูดกับพระองค์ว่า “เราขอสั่งแกในนามของพระเจ้าที่มีชีวิตอยู่ บอกพวกเรามาสิว่าแกคือพระคริสต์[†] พระบุตรของพระเจ้าหรือเปล่า”

⁶⁴พระองค์จึงตอบเขาว่า “ท่านพูดถูกแล้ว แต่เราจะบอกให้รู้ว่า ในอนาคตท่านจะได้เห็นบุตรมนุษย์[†] นั่งอยู่ทางขวาของพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ และมาบนเมฆในท้องฟ้า”

26:53 หนึ่งในกองทหารโรมัน มีทหารประมาณหกพันคน

⁶⁵แล้วหัวหน้านักบวชสูงสุด¹ ก็ฉีกทิ้งเสื้อผ้าของตัวเองและพูดว่า “มันพูดหมิ่นประมาทชัดๆ เรายังต้องการพยานอะไรอีก เห็นไหมพวกคุณก็ได้ยินคำหมิ่นประมาทแล้ว ⁶⁶พวกคุณคิดว่าอย่างไร พวกเขาตอบว่า “มันมีความผิด สมควรตาย”

⁶⁷พวกเขาจึงถ่มน้ำลายรดหน้าพระองค์ และชกต่อยพระองค์ บางคนก็ตบหน้าพระองค์ ⁶⁸และพูดว่า “ทายมาสิ ไ้คริสต์ว่าใครตบหน้าแก่”

เปโตรกลัวที่จะยอมรับว่ารู้จักพระเยซู

(มก.14:66-72;ลก.22:56-62;ยฮ.18:15-18,25-27)

⁶⁹ในขณะที่เดียวกัน เปโตรกำลังนั่งอยู่ข้างนอกที่ลานบ้าน และสาวใช้คนหนึ่งเข้ามาทักเขาว่า “แกก็อยู่กับเยซูคนกาลิลีด้วยนี่นา”

⁷⁰แต่เปโตรได้ปฏิเสธต่อหน้าทุกคนว่า “ผมไม่รู้ว่าคุณพูดถึงเรื่องอะไร”

⁷¹แล้วเขาก็เดินออกไปที่ประตูบ้าน สาวใช้อีกคนเห็นเขาก็บอกกับทุกคนที่อยู่ตรงนั้นว่า “คนนี้อยู่กับเยซูชาวนาซาเร็ธด้วย”

⁷²เปโตรจึงปฏิเสธว่า “สาบานได้ ผมไม่เคยรู้จักชายคนนั้นเลย”

⁷³อีกสักครู่หนึ่ง คนที่ยืนอยู่ที่นั่นก็เดินเข้ามาหาเปโตร และพูดว่า “แกเป็นหนึ่งในพวกนั้นแน่ๆ สำเนียงของแกมันฟังอยู่ชัดๆ”

⁷⁴เปโตรบอกรว่าขอให้เขาถูกสาปแช่งถ้าโกหก แล้วสาบานว่า “ผมไม่รู้จักชายคนนี้” ทันใดนั้นไม่กี่วินาที⁷⁵เปโตรจึงนึกขึ้นได้ถึงคำพูดที่พระเยซูเคยบอกกับเขาว่า “ก่อนไม่กี่วินาที คุณจะไม่รู้จักเราสามครั้ง” เปโตรจึงออกไปข้างนอก แล้วร้องไห้อย่างขมขื่น

พระเยซูถูกนำตัวไปให้ปีลาตเจ้าเมือง

(มก.15:1;ลก.23:1-2;ยฮ.18:28-32)

27 ตอนเช้ามืด พวกหัวหน้านักบวชและผู้ใหญ่ทั้งหมดได้ตัดสินใจกันว่า พระเยซูสมควรตาย ²พวกเขามัดพระองค์ แล้วนำตัวไปมอบให้กับปีลาตเจ้าเมือง

ยูดาสฆ่าตัวตาย

(มก.1:18-19)

³เมื่อยูดาสคนที่หักหลังพระเยซูเห็นว่าพระองค์ถูกตัดสินลงโทษถึงตาย ก็รู้สึกเสียใจมาก เขาจึงคืนเงินสามสิบเหรียญให้กับหัวหน้านักบวช และพวกผู้ใหญ่⁴ยูดาสคร่ำครวญว่า “ผมได้ทำบาปไปแล้ว ที่ได้หักหลังผู้บริสุทธิ์คนหนึ่ง” พวกหัวหน้านักบวชและพวกผู้ใหญ่จึงตอบว่า “แล้วมันเกี่ยวอะไรกับเราด้วย นั่นมันเรื่องของแก”

⁵ยูดาสโยนเงินทิ้งในวิหาร และเดินออกไปผูกคอตาย

⁶พวกหัวหน้านักบวชเก็บเงินนั้นขึ้นมา และพูดว่า “มันผิดกฎ ที่จะเอาเงินแบบนี้เก็บรวมกับเงินของวิหาร เพราะเป็นเงินเปื้อนเลือด” ⁷พวกเขาจึงตัดสินใจเอาเงินนี้ไปซื้อที่นาของชาวบ้านหม้อ เพื่อเอาไว้เป็นที่ฝังศพคนต่างบ้านต่างเมือง ⁸ที่ตรงนั้นจึงถูกเรียกว่า “ทุ่งเลือด” มาจนถึงทุกวันนี้ ⁹ซึ่งก็เป็นจริงตามที่เยเรมีย์¹⁰ ผู้พูดแทนพระเจ้า¹¹ได้พูดไว้ว่า

“พวกเขาได้เอาเงินสามสิบเหรียญ
ซึ่งเป็นราคาตัวของพระองค์ที่คนอิสราเอลตั้งขึ้น
10 ไปซื้อที่นาของช่างปั้นหม้อ
ตามที่องค์เจ้าชีวิตได้สั่งผมไว้” (เศคาริยาห์ 11:12-13)

ปีลาต เจ้าเมืองสอบสวนพระเยซู

(มก.15:2-5;ลก.23:3-5;ยช.18:33-38)

11 เขาได้นำพระเยซูไปยืนอยู่ต่อหน้าเจ้าเมืองปีลาต เจ้าเมืองได้ถามพระองค์ว่า “เจ้าเป็นกษัตริย์ของชาวยิวหรือ” พระเยซูตอบว่า “ใช่ เป็นอย่างที่ท่านว่า”
12 แต่เมื่อพวกหัวหน้านักบวชและพวกผู้ใหญ่กล่าวหาพระองค์ พระองค์ก็ไม่ได้ตอบอะไร
13 ปีลาตจึงถามพระองค์ว่า “เจ้าไม่ได้ยินข้อกล่าวหามากมายที่เขาว่าเจ้าหรือ”
14 แต่พระองค์ไม่ตอบปีลาตสักคำ ทำให้ปีลาตแปลกใจมาก

ปีลาตพยายามจะปล่อยตัวพระเยซูแต่ไม่สำเร็จ

(มก.15:6-15;ลก.23:13-25;ยช.18:39-19:16)

15 ในช่วงเทศกาลปลดปล่อย[†] เป็นประเพณีของเจ้าเมืองจะให้ประชาชนเลือกปล่อยนักโทษได้คนหนึ่ง 16 ตอนนั้นมีนักโทษอื้อฉาวคนหนึ่งชื่อบารับบัส[†] 17 เมื่อประชาชนมาชุมนุมกันแล้ว ปีลาต จึงถามพวกเขาว่า “อยากให้เราปล่อยใครบารับบัส หรือเยซู ที่เรียกกันว่าพระคริสต์”
18 ปีลาต รู้ว่าเหตุผลที่พวกหัวหน้านักบวชและพวกผู้ใหญ่มอบตัวพระเยซูมาให้เขาก็เพราะความอิจฉา

19 ขณะที่ปีลาตนั่งอยู่บนบัลลังก์ตัดสินคดี ภรรยาของเขาได้ส่งข้อความมาให้เขาว่า “อย่าไปยุ่งกับผู้ชายที่บริสุทธิ์คนนี้เลย เพราะเมื่อคืนฉันฝันร้ายถึงเขา ทำให้ฉันกลุ้มทั้งวัน”

20 แต่พวกหัวหน้านักบวชและพวกผู้ใหญ่ได้ยุยงประชาชนให้ขอปีลาตปล่อยบารับบัส และให้ฆ่าพระเยซู

21 เจ้าเมืองได้ถามประชาชนว่า “จะให้ปล่อยใครดีระหว่างสองคนนี้” ประชาชนตะโกนว่า “บารับบัส”

22 ปีลาตจึงถามว่า “แล้วจะให้ทำอะไรกับเยซู ที่คนเรียกกันว่าพระคริสต์” พวกเขาทุกคนก็ตะโกนว่า “ตรึงมันซะ”

23 ปีลาตจึงถามว่า “ทำไม เขาทำผิดอะไรหรือ” แต่ประชาชนกลับยิ่งตะโกนดังขึ้นว่า “ตรึงมันซะ”

24 เมื่อปีลาตเห็นว่าเขาทำอะไรไม่ได้มากกว่านี้ และเริ่มเกิดความวุ่นวายขึ้นแล้ว เขาจึงเอาน้ำมาล้างมือ[†] ต่อหน้าประชาชน และพูดว่า “ผมไม่เกี่ยวกับการตายของชายคนนี้ พวกคุณรับผิดชอบกันเอาเองก็แล้วกัน”

25 ประชาชนทั้งหมดจึงบอกว่า “พวกเราและลูกๆ ของเรา จะรับผิดชอบต่อการตายของเขาเอง”*

27:25 ถ้าแปลจากภาษากรีก คือ“ให้เลือดของเขาตกอยู่บนเราและลูกหลานของเรา”

²⁶ปีลาตจึงปล่อยมารับบัสให้พวกเขา จากนั้นจึงสั่งให้เขียนตีพระเยซู และส่งตัวพระองค์ไปให้กับทหารเพื่อเอาไปตรึงที่ไม้กางเขน

ทหารของปีลาตล้อเลียนพระเยซู

(มก.15:16-20;ยธ.19:2-3)

²⁷ทหารของปีลาตได้นำตัวพระเยซูเข้าไปที่ศูนย์บัญชาการใหญ่ของพวกเขา แล้วให้ทหารทั้งกองเข้ามาร่ายล้อมพระองค์ไว้ ²⁸พวกเขาถอดเสื้อผ้าของพระองค์ออก แล้วเอาชุดสีแดงมาใส่ให้แทน ²⁹พวกเขาเอากิ่งหนามมาสานเป็นมงกุฎใส่ไว้บนหัวของพระองค์ และให้ถือกิ่งอ้อไว้ในมือขวา จากนั้นพวกเขาก็แกล้งทำเป็นคุกเข่าลงต่อหน้าพระองค์ ล้อเลียนพระองค์ว่า “โอ กษัตริย์ของชาวยิว ขอจงทรงพระเจริญ” ³⁰แล้วก็ถ่มน้ำลายรดพระองค์ เอากิ่งอ้อมาตีหัวพระองค์ ³¹เมื่อล้อเลียนจนพอใจแล้ว พวกเขา ก็ถอดชุดสีแดงออก ใส่เสื้อผ้าชุดเดิมให้ และนำตัวพระองค์ไปตรึงที่ไม้กางเขน

พระเยซูตายบนไม้กางเขน

(มก.15:21-32;ลก.23:26-43;ยธ.19:17-27)

³²ขณะที่พวกเขากำลังเดินออกมา ก็พบชายคนหนึ่งมาจากไซรินชื่อซีโมน พวกเขาจึงได้บังคับให้ซีโมนแบกไม้กางเขนแทนพระเยซู ³³เมื่อมาถึงสถานที่ที่เรียกว่า “กลโกธา” ซึ่งหมายถึง “เนินหัวกระโหลก” ³⁴พวกเขาเอาเหล้าองุ่นผสมกับบางอย่างที่มีรสขมมาให้พระองค์ แต่เมื่อพระองค์ชิมแล้วก็ไม่ยอมดื่ม ³⁵หลังจากพวกเขาจับพระองค์ตรึงบนไม้กางเขนแล้ว ก็เอาเสื้อผ้าของพระองค์มาจับสลากแบ่งกัน ³⁶แล้วพวกเขาก็นั่งเฝ้าพระองค์อยู่ที่นั่น ³⁷จากนั้นเขาได้เขียนคำประจานติดไว้เหนือหัวพระองค์ว่า “นี่คือเยซู กษัตริย์ของชาวยิว” ³⁸มีโจรสองคนถูกตรึงกางเขนพร้อมกับพระเยซู คนหนึ่งอยู่ทางขวาและอีกคนอยู่ทางซ้ายของพระองค์ ³⁹คนที่เดินผ่านไปมาต่างส่ายหน้า และพูดเหยียดหยามพระองค์ว่า ⁴⁰“แกคือคนที่พูดว่า ‘เราจะทำลายวิหาร† และสร้างใหม่ภายในสามวัน’ ถ้าแกเป็นลูกของพระเจ้าจริงก็ให้ช่วยชีวิตตัวเอง แล้วลงมาจากไม้กางเขนสิ”

⁴¹นอกจากนี้พวกหัวหน้านักบวช ครูสอนกฎปฏิบัติ และพวกผู้ใหญ่ ต่างก็พากันพูดจาล้อเลียนพระองค์ว่า ⁴²“เขาช่วยชีวิตคนอื่น ๆ ได้ แต่กลับช่วยชีวิตตัวเองไม่ได้ ถ้าเขาเป็นกษัตริย์ของอิสราเอลจริง ให้เขาลงมาจากไม้กางเขนเดี๋ยวนี้ แล้วเราจะเชื่อเขา” ⁴³ถ้าเขาไวใจพระเจ้า ถ้าพระเจ้าต้องการตัวเขา ก็ขอให้พระเจ้าช่วยชีวิตเขาเดี๋ยวนี้ ในเมื่อเขาพูดว่า ‘เราคือลูกของพระเจ้า’” ⁴⁴โจรสองคนที่ถูกตรึงไม้กางเขนกับพระองค์ก็พูดจาถูกพระองค์เหมือนกัน

พระเยซูตาย

(มก.15:33-41;ลก.23:44-49;ยธ.19:28-30)

⁴⁵ตั้งแต่เที่ยงวันจนถึงบ่ายสามโมง มีแต่ความมืดมืดปกคลุมทั่วทั้งแผ่นดิน ⁴⁶ประมาณบ่ายสามโมง พระเยซูได้ร้องออกมาเสียงดังว่า “เอลี เอลี ลามา สะบักธานี” แปลว่า “พระเจ้าของลูกพระเจ้าของลูกทำไมพระองค์ถึงทอดทิ้งลูก”

⁴⁷มีประชาชนบางคนที่ยืนอยู่ตรงนั้นได้ยินและพูดกันว่า “เขากำลังเรียกเอลียาห์”†

⁴⁸ทันใดนั้น คนหนึ่งในพวกเขาได้วิ่งไปเอาฟองน้ำมาชุบเหล้าองุ่นเกรดต่ำ แล้วเสียบเข้ากับปลายก้านต้นอ้อยื่นให้พระองค์ดื่ม ⁴⁹แต่พวกที่เหลือพูดว่า “อย่าไปยุ่งกับมัน มาคอยดูกันดีกว่าว่าเอลียาห์จะมาช่วยชีวิตมันหรือเปล่า”

⁵⁰พระเยซูได้ร้องเสียงดังออกมาอีกครั้ง แล้วจึงขาดใจตาย

⁵¹ในขณะนั้นเอง ม่านภายในวิหาร[†] ได้ฉีกขาดออกเป็นสองส่วนจากบนลงล่าง เกิดแผ่นดินไหว และก้อนหินแตกเป็นเสี่ยงๆ ⁵²อุโมงค์ฝังศพเปิดออก และร่างของประชาชนของพระเจ้าหลายคนที่ตายไปแล้วก็ฟื้นขึ้นมา ⁵³หลังจากพระเยซูฟื้นขึ้นมาอีกครั้ง พวกเขาก็ออกมาจากอุโมงค์ฝังศพจากนั้นพวกมันเข้าไปในเมืองเยรูซาเล็ม และปรากฏตัวให้ประชาชนจำนวนมากได้เห็น

⁵⁴เมื่อพวกนายร้อย[†] และพวกทหารที่เฝ้าพระเยซูอยู่เห็นแผ่นดินไหวและเหตุการณ์ทั้งหมดที่เกิดขึ้นก็กลัวมาก ต่างก็พูดว่า “เขาเป็นบุตรของพระเจ้าจริงๆ”

⁵⁵มีผู้หญิงหลายคนที่ยืนดูที่นั่นอยู่ห่างๆ พวกเธอติดตามรับใช้พระเยซูมาตั้งแต่แคว้นกาลิลี ⁵⁶ในพวกนั้นมี มารีย์จากเมืองมักดาลา มารีย์แม่ของยากอบกับโยเซฟ และแม่ของยากอบกับยอห์นที่เป็นภรรยาของเศเบดี

ฝังศพพระเยซู

(มก.15:42-47;ลก.23:50-56;ยอ.19:38-42)

⁵⁷ในตอนเย็น มีเศรษฐีคนหนึ่งจากเมืองอาริมาเธียชื่อ โยเซฟ เขาเป็นศิษย์คนหนึ่งของพระเยซู ⁵⁸โยเซฟได้ไปหาปิลาตเพื่อขอศพพระเยซู ปิลาตจึงสั่งให้ทหารมอบศพพระเยซูให้กับโยเซฟ ⁵⁹โยเซฟได้นำศพพระเยซูไป และเอาผ้าลินินสะอาดพันศพไว้ ⁶⁰เขานำศพไปไว้ที่อุโมงค์ฝังศพใหม่ของเขาเอง ซึ่งเขาได้ขุดเข้าไปในหิน และก่อนจะจากไป เขาได้กลิ้งหินก้อนใหญ่มาปิดปากอุโมงค์ไว้ ⁶¹มารีย์ ชาวเมืองมักดาลา และมารีย์ อีกคนหนึ่ง ได้มานั่งมองอยู่ตรงข้ามอุโมงค์ฝังศพ

จัดทหารยามเฝ้าอุโมงค์ฝังศพพระเยซู

⁶²วันรุ่งขึ้นซึ่งตรงกับวันหยุดทางศาสนา[†] พวกหัวหน้านักบวชและพวกฟาริสี[†] ได้มาพบปิลาต ⁶³และบอกว่า “พวกเราจำได้ว่า เจ้าจอมพลอกลวงคนนั้น เคยพูดไว้ตอนที่ยังมีชีวิตว่า ‘หลังจากสามวัน เราจะฟื้นขึ้นจากความตาย’ ⁶⁴ช่วยสั่งให้คนไปเฝ้าที่อุโมงค์ฝังศพด้วยเถอะ เพื่อรักษาความปลอดภัยจนถึงวันที่สาม เพราะไม่แน่วกศิษย์ของมันอาจจะมาขโมยศพไปก็ได้ แล้วไปบอกกับประชาชนทั้งหลายว่า ‘เขาฟื้นขึ้นจากความตาย’ การอกลวงครั้งนี้จะเลวร้ายยิ่งกว่าครั้งแรกเสียอีก” ⁶⁵ปิลาตจึงพูดกับพวกเขาว่า “เอาทหารไปเฝ้าอุโมงค์ฝังศพให้แน่นหนาเท่าที่พวกคุณจะทำได้” ⁶⁶ดังนั้นพวกเขาจึงไปที่อุโมงค์ฝังศพ จัดเวรยามดูแลอย่างแน่นหนา และได้ประทับตราไว้บนหินที่ปิดปากทางเข้าอุโมงค์ฝังศพ

พระเยซูฟื้นจากความตาย

(มก.16:1-8;ลก.24:1-12;ยฮ.20:1-10)

28 หลังจากวันหยุดทางศาสนา¹ ผ่านไป ตอนเช้าตรู่วันอาทิตย์ มารีย์ ชาวเมืองมักดาลา และมารีย์อีกคนหนึ่งได้มาที่อุโมงค์ฝังศพ*

²ในขณะนั้นเอง ได้เกิดแผ่นดินไหวอย่างรุนแรง เพราะทูตขององค์เจ้าชีวิตองค์หนึ่งลงมา จากสวรรค์ กลิ้งหินที่ปิดปากอุโมงค์ฝังศพออก แล้วนั่งบนก้อนหินนั้น ³ตัวของทูตสวรรค์สว่าง จำเหมือนสายฟ้าแลบ เลื้อยผ้าขาวเหมือนหิมะ ⁴เมื่อพวกทหารยามเห็นทูตขององค์เจ้าชีวิต ก็กลัวจนตัวสั่นและล้มลงเหมือนคนตาย

⁵ทูตขององค์เจ้าชีวิตได้พบกับหญิงสองคนนั้นว่า “ไม่ต้องกลัวหรอก ผมรู้ว่าพวกคุณมาหาพระเยซูที่ถูกตรึงบนไม้กางเขน ⁶พระองค์ไม่ได้อยู่ที่นี้ เพราะพระองค์ฟื้นจากความตายแล้ว เหมือนกับที่พระองค์ได้พูดไว้ มาดูที่ที่เขาวางร่างของพระองค์สิ ⁷รีบไปบอกพวกศิษย์ของพระองค์ว่า ‘พระองค์ฟื้นจากความตายแล้ว และตอนนี้พระองค์กำลังล่วงหน้าพวกคุณไปแคว้นกาลิลี คุณจะเห็นพระองค์ที่นั่น’ นี่เป็นเรื่องที่ผมเอามาบอกพวกคุณ”

⁸ผู้หญิงทั้งสองคนจึงรีบออกไปจากอุโมงค์ พวกเธอรู้สึกทั้งหวาดกลัวและดีใจ รีบวิ่งไปบอกศิษย์ของพระองค์ ⁹ทันใดนั้น พระเยซูก็มายืนอยู่ข้างหน้าของหญิงสองคนนี้ พระองค์ทักว่า “สวัสดี” ทั้งสองคนจึงเข้ามาถอดเท้าของพระองค์ไว้และก้มกราบพระองค์ ¹⁰พระเยซูพูดกับหญิงทั้งสองคนว่า “ไม่ต้องกลัว ไปบอกพวกพี่น้องของเราให้ไปที่แคว้นกาลิลีเถอะ พวกเขาจะเห็นเราที่นั่น”

ทหารยามรายงานพวกหัวหน้านักบวช

¹¹ขณะที่หญิงทั้งสองคนกำลังเดินทางไปในั้น ทหารยามบางส่วนได้เข้ามาในเมือง และเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นทั้งหมดให้พวกหัวหน้านักบวชฟัง ¹²พวกหัวหน้านักบวชจึงไปพบพวกผู้ใหญ่แล้ว วางแผนกัน พวกเขาได้ให้เงินพวกทหารยามจำนวนมาก ¹³เขาสั่งว่า “พวกเจ้าจะต้องพูดว่า พวกศิษย์ของพระเยซูแอบมาตอนกลางคืน และขโมยศพพระเยซูไป ตอนที่ทหารยามกำลังหลับอยู่” ¹⁴และถ้าเรื่องนี้รู้ไปถึงหูของเจ้าเมือง พวกข้าจะพูดกับเขาเอง เพื่อไม่ให้พวกเจ้าเดือดร้อน” ¹⁵พวกทหารรับเงินไป และทำตามที่พวกเขาสั่ง ดังนั้นจึงมีการเล่าลือเรื่องนี้ในหมู่ชาวยิวจนถึงทุกวันนี้

พระเยซูพูดกับศิษย์ของพระองค์

(มก.16:14-18;ลก.24:36-49;ยฮ.20:19-23;กจ.1:6-8)

¹⁶พวกศิษย์ทั้งสิบเอ็ดคนเดินทางไปแคว้นกาลิลีเพื่อไปยังภูเขาศาที่พระเยซูบอกให้ไป ¹⁷เมื่อพวกเขาเห็นพระองค์ก็มึนงง แต่ยังมีบางคนสงสัยอยู่ ¹⁸พระเยซูเข้ามาหาพวกเขา และพูดว่า “สิทธิอำนาจทั้งหมด ทั้งในสวรรค์และบนแผ่นดินโลก ได้ให้ไว้กับเราแล้ว ¹⁹ดังนั้น ให้พวกคุณออกไปทำให้คนทุกชาติมาเป็นศิษย์ของเรา ให้เขาเข้าพิธีจุ่มน้ำ¹ เพื่อจะได้กลายเป็นของพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์² ²⁰สอนพวกเขาให้เชื่อฟังทุกสิ่งที่เราได้สั่งไว้ จำไว้ว่า เราจะอยู่กับพวกคุณเสมอ จนกว่าจะสิ้นยุค”

28:1 อุโมงค์ฝังศพ หมายถึง สถานที่ที่ขุดเข้าไปในหินเพื่อใช้เป็นที่วางศพ

หนังสือมาระโก

ผู้เขียนหนังสือมาระโกคือยอห์น มาระโกซึ่งไม่ได้เป็นศิษย์เอกหนึ่งในสิบสองคนของพระเยซู แต่เขาเป็นเพื่อนร่วมงานกับศิษย์เอกของพระเยซูบางคน หนังสือมาระโกเขียนให้กับพวกโรมันที่ไม่ใช่คนยิวอ่าน

หนังสือมาระโกนี้ มาระโกมีวิธีเขียนที่กระชับและเน้นการกระทำ เมื่อเทียบกับมัทธิวหรือลูกาแล้วจะเห็นว่ามาระโกไม่บันทึกคำสอนของพระเยซูมากเท่าไร เขาเน้นถึงสิ่งที่พระเยซูทำที่แสดงให้เห็นว่าพระองค์เป็นพระบุตรของพระเจ้าและให้เห็นว่าแผ่นดินของพระเจ้าใกล้จะมาถึงแล้ว มาระโกตั้งใจอยากให้ประชาชนเข้าใจว่าพระเยซูได้ทำหน้าที่ที่พระเจ้าให้มา คือการช่วยเหลือมนุษย์ให้รอดนั้นสำเร็จลงตอนพระองค์ตายบนไม้กางเขน และการตายของพระองค์ได้ทำให้ประชาชนเข้าใจอย่างแท้จริงว่าพระองค์เป็นใคร และการติดตามพระองค์นั้นเป็นอย่างไร

มาระโก

คำเทศนาของยอห์นคนทำพิธีจุ่มน้ำ

(มธ.3:1-12;ลก.3:1-9,15-17;ยธ.1:19-28)

1 นี่คือจุดเริ่มต้นของข่าวดี¹ เกี่ยวกับพระเยซูคริสต์ผู้ยิ่งใหญ่* ผู้เป็นบุตรของพระเจ้า² เรื่องนี้เป็นไปตามที่อิสยาห์ผู้พูดแทนพระเจ้า³ ได้เขียนไว้ว่า

“เราจะส่งผู้ส่งข่าวของเราหน้าหน้าท่านไปก่อน
เขาจะไปเตรียมทางให้กับท่าน” (มาลาคี 3:1)

³“มีเสียงร้องตะโกนของคนหนึ่งในที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้งว่า
ให้เตรียมทางสำหรับองค์เจ้าชีวิต
และทำทางเดินนั้นให้ตรงสำหรับพระองค์” (อิสยาห์ 40:3)

⁴แล้วยอห์นคนทำพิธีจุ่มน้ำ มาปรากฏตัวในที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้ง และได้สั่งสอนว่า “ให้กลับตัวกลับใจเสียใหม่และรับพิธีจุ่มน้ำ⁴ แล้วพระเจ้าจะยกโทษความผิดบาปของพวกคุณ”⁵ คนทั่วแคว้นยูเดียและคนจากเมืองเยรูซาเล็มได้มาหายอห์นและได้สารภาพบาปของพวกเขา ยอห์นจึงทำพิธีจุ่มน้ำให้กับพวกเขาในแม่น้ำจอร์แดน ⁶ยอห์นใส่เสื้อผ้าที่ทำจากขนอูฐ ใช้หนังสัตว์คาดเอว กินจักจั่นและน้ำผึ้งป่าเป็นอาหาร ⁷ยอห์นประกาศว่า “จะมีคนหนึ่งที่หลังผม เขาจะยิ่งใหญ่กว่าผมมาก แม้แต่เชือกกรองเท้าของเขา ผมยังไม่มีค่าเพียงพอที่จะก้มลงไปแก้ให้” ⁸ผมทำพิธีจุ่มให้พวกคุณด้วยน้ำ แต่เขาคนนั้นจะจุ่มพวกคุณด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์⁸

พระเยซูเข้าพิธีจุ่มน้ำ

(มธ.3:13-17;ลก.3:21-22)

⁹ในเวลานั้น พระเยซูได้เดินทางจากเมืองนาซาเร็ธในแคว้นกาลิลีไปให้ยอห์นทำพิธีจุ่มน้ำให้ในแม่น้ำจอร์แดน ¹⁰ทันทีที่พระองค์โผล่พ้นน้ำขึ้นมา ก็เห็นท้องฟ้าแหวกออก และเห็นพระวิญญาณที่เหมือนนกพิราบลงมาสติอยู่กับพระองค์ ¹¹มีเสียงจากสวรรค์ว่า “ลูกเป็นลูกที่รักของพ่อ พ่อพอใจในตัวลูกมาก”

พระเยซูถูกมารทดลอง

(มธ.4:1-11;ลก.4:1-13)

¹²เมื่อเสียงนั้นเจียบลง พระวิญญาณได้ส่งพระเยซูเข้าไปอยู่ในที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้ง ¹³ถึงสี่สิบวัน พระองค์อยู่ที่นี่กับสัตว์ป่า ชาตาน¹⁴ ได้มาลองใจพระองค์ หลังจากนั้นพวกทูตสวรรค์ได้มาดูแลพระองค์

พระเยซูเริ่มงานของพระองค์

(มธ.4:12-22;ลก.4:14-15;5:1-11)

¹⁴หลังจากที่ยอห์นถูกจับขังคุก พระเยซูได้ไปที่แคว้นกาลิลีและเริ่มประกาศข่าวดีของพระเจ้า ¹⁵พระองค์ประกาศว่า “ถึงเวลาแล้ว แผ่นดินของพระเจ้าใกล้จะมาถึงแล้ว* กลับตัวกลับใจเสียใหม่และเชื่อในข่าวดีนี้ซะ”

1:1 “กษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่” หรือในภาษาเดิมใช้คำว่า “พระคริสต์”

1:15 แผ่นดินของพระเจ้าใกล้มาถึงแล้ว หรือ อีกความหมายหนึ่งคือ แผ่นดินของพระเจ้าได้มาถึงแล้ว

พระเยซูเลือกลูกศิษย์

¹⁶ขณะที่พระเยซูเดินอยู่ริมฝั่งทะเลสาบกาลิลี พระองค์เห็นเบโตร* กับอันดรูว์น้องชายของเขา กำลังเหวี่ยงแหจับปลาด้วยกันอยู่ เพราะพวกเขาเป็นชาวประมง ¹⁷พระองค์พูดกับพวกเขาว่า “ตามเรามาเถอะ แล้วเราจะสอนให้จับคนแทนจับปลา” ¹⁸พวกเขาจึงทิ้งแหและตามพระเยซูไปทันที

¹⁹พระองค์เดินต่อไปอีกนิดหนึ่ง ก็เห็นยากอบลูกชายของเศเบดีกับยอห์นน้องชายของเขา กำลังซ่อมแซมแหอยู่ ²⁰พระองค์เรียกพวกเขาทันที ทั้งสองได้ปล่อยให้พ่อของเขาอยู่ในเรือกับพวกลูกจ้าง แล้วตามพระองค์ไป

พระเยซูไล่ผีชั่ว

(ลก.4:31-37)

²¹พระเยซูกับพวกศิษย์เข้าไปในเมืองคาเปอร์นาอุม เมื่อถึงวันหยุดทางศาสนา† พระเยซูได้เข้าไปในที่ประชุมชาวยิว† และเริ่มสั่งสอน ²²ผู้คนที่ฟังคำสอนของพระองค์มาก เพราะพระองค์สอนเด็ดขาดอย่างผู้มีอำนาจ ซึ่งไม่เหมือนกับพวกครูสอนกฎปฏิบัติคนอื่น ๆ ²³แล้วจู่ๆ ก็มีชายคนหนึ่งในที่ประชุมที่มีผีชั่วสิงอยู่ร้องตะโกนขึ้นมาว่า ²⁴“เยซูชาวนาซาเร็ธ จะทำอะไรพวกเรา จะมาทำลายพวกเราหรือ เราเห็นว่าท่านเป็นใคร ท่านเป็นผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้าไงล่ะ”

²⁵พระเยซูพูดว่า “ทุบปาก แล้วออกมา” ²⁶เจ้าผีร้ายจึงทำให้ชายที่มันสิงอยู่ ชักดิ้นซังกอและกรี๊ดร้องเสียงดัง จากนั้นก็ออกจากร่างเขาไป

²⁷ทุกคนพากันแปลกใจถามกันอ้ออิงไปหมดว่า “เกิดอะไรขึ้น นี่ต้องเป็นคำสอนใหม่ที่เต็มไปด้วยฤทธิ์เดชแน่ๆ ขนาดพวกผีชั่วยังเชื่อฟังเขาเลย” ²⁸แล้วชื่อเสียงของพระองค์ก็ดังกระฉ่อนไปทั่วแคว้นกาลิลี

พระเยซูรักษาคนมากมาย

(มธ.8:14-17; ลก.4:38-41)

²⁹ทันทีที่พระเยซูและพวกศิษย์ออกจากที่ประชุม† มาแล้ว พวกเขา ก็ตรงดิ่งไปที่บ้านของเบโตรกับอันดรูว์ ยากอบกับยอห์นก็ไปด้วย ³⁰แม่ยายของเบโตรนอนเป็นไข้อยู่ พวกเขารีบเล้าอาการของเธอให้พระองค์ฟัง ³¹พระองค์เดินไปจับมือเธอพุงขึ้นมานะ เธอหายไข้ทันที แล้วก็มารับใช้พระเยซูกับพวกศิษย์

³²เย็นนั้นเมื่อตะวันตกดินแล้ว ผู้คนต่างพากันเจ็บไข้ได้ป่วย และคนที่ถูกผีสิงมาหาพระองค์ ³³คนทั้งเมืองได้มาออกกันอยู่ที่หน้าประตู ³⁴พระองค์ได้รักษาโรคต่างๆ ให้กับคนมากมาย และขับไล่พวกผีชั่วออกไปหลายตนด้วย แต่พระองค์ไม่ยอมให้พวกผีชั่วเหล่านี้พูด เพราะพวกมันรู้ว่าพระองค์เป็นใคร

พระเยซูเตรียมบอกเรื่องข่าวดี

(ลก.4:42-44)

³⁵วันรุ่งขึ้น พระเยซูได้ตื่นออกจากบ้านไปแต่เช้ามืด เพื่อไปอธิษฐานในที่เงียบสงบ ³⁶พอสายหน่อย เบโตร* และเพื่อนๆ ก็ออกตามหาพระองค์กัน ³⁷เมื่อเจอแล้วพวกเขา ก็พูดว่า “ทุกคนกำลังตามหาอาจารย์กันอยู่”

³⁸แต่พระองค์ก็กลับตอบว่า “ให้พวกเราไปเมืองอื่นแถวๆ นี้กันเถอะ เราจะได้สั่งสอนที่นั่นด้วย ที่เรามาที่นี่เพื่อสั่งสอนนี่แหละ” ³⁹พระองค์จึงได้เดินทางไปด้วยเท้าแคว้นกาลิลี สั่งสอนตามที่ประชุมชาวยิว[†] และขับผีชั่วหลายตนออกไป

พระเยซูรักษาคคนเป็นโรคผิวหนังร้ายแรง

(มธ.8:1-4; ลก.5:12-16)

⁴⁰มีชายคนหนึ่งเป็นโรคผิวหนังร้ายแรง เขามาคุกเข่าอ้อนวอนต่อพระเยซูว่า “ถ้าอาจารย์อยากช่วย ผมต้องหายแน่ๆ”

⁴¹พระองค์รู้สึกสงสารจึงยื่นมือออกไปแตะตัวเขาและพูดว่า “เราอยากช่วย หายเถอะ”

⁴²เขาก็หาย ร่างกายสะอาดเกลี้ยงเกลาทันที

⁴³ก่อนที่พระเยซูจะพาเขาไป พระองค์ก็ได้สั่งกำชับเขาว่า ⁴⁴“อย่าไปเล่าเรื่องนี้ให้ใครฟังล่ะ แต่ให้ไปหานักบวช เพื่อให้เขาสำรวจว่าคุณหายแล้ว และเอาเครื่องบูชาไปตามที่โมเสส*สั่งด้วย เพื่อคนอื่นจะได้รู้ว่าคุณหายแล้ว” ⁴⁵แต่เมื่อชายคนนี้ออกไป เขาก็ไปเล่าให้ใครต่อใครฟังจนรู้กันไปทั่ว ทำให้พระเยซูเข้าไปในเมืองอย่างเปิดเผยไม่ได้อีกต่อไป พระองค์จึงต้องอยู่นอกเมือง แต่ก็ยังมีคนมากมายจากทุกหนทุกแห่งหลั่งไหลมาหาพระองค์

พระเยซูรักษาคคนอัมพาต

(มธ.9:1-8; ลก.5:17-26)

2ไม่กี่วันต่อมา พระเยซูก็เข้าไปในเมืองคาเบรนาอูมอีก พอชาวบ้านรู้ว่าพระองค์กลับมาอยู่บ้านแล้ว ²ก็พากันมาเต็มบ้านจนล้นออกมาแออัดยึดยึดกันอยู่หน้าประตู และพระเยซูก็สั่งสอนพระคำของพระเจ้าให้กับพวกเขา ³มีชายสี่คนหามคนเป็นอัมพาตมาบนเปล ⁴แต่เข้าไปไม่ถึงพระเยซูเพราะคนแน่นมาก พวกเขาจึงรื้อหลังคาออก ตรงกับที่พระองค์นั่งอยู่ แล้วหย่อนเปลที่คนเป็นอัมพาตนั้นนอนอยู่ลงไป ⁵เมื่อพระองค์เห็นความเชื่อของพวกเขา ก็พูดกับคนเป็นอัมพาตว่า “ลูกรัก บาปของคุณได้รับการยกโทษแล้ว”

⁶มีครูสอนกฎปฏิบัตินั่งอยู่ที่นั่งหลายคน พวกเขาคิดในใจว่า ⁷“เอ๊ะ มันพูดอย่างนี้ได้ไง แบบนี้ดูหมิ่นพระเจ้าชัดๆ เพราะมีแต่พระเจ้าเท่านั้นที่ยกโทษบาปได้” ⁸พระเยซูรู้ทันที่ว่าพวกเขา กำลังคิดอะไรอยู่จึงพูดว่า “ทำไมพวกคุณถึงคิดอย่างนี้” ⁹จะให้เราพูดกับคนเป็นอัมพาตคนนี้ว่า ‘บาปของคุณได้รับการยกโทษแล้ว’ หรือ ‘ลุกขึ้นพับเปลแล้วเดินเถิด’ อันไหนจะง่ายกว่ากัน” ¹⁰แต่เพื่อให้พวกคุณรู้ว่าบุตรมนุษย์[†] มีอำนาจในโลกที่จะยกโทษบาปได้” พระองค์จึงพูดกับคนเป็นอัมพาตว่า ¹¹“เราสั่งให้คุณลุกขึ้น พับเปลแล้วกลับบ้านได้แล้ว” ¹²เขาก็ลุกขึ้นทันที จากนั้นจึงพับเปลแล้วเดินออกไปต่อหน้าต่อตาทุกคนที่มองอยู่ด้วยความงุนงง พวกเขาจึงร้องสรรเสริญพระเจ้าและพูดกันว่า “ไม่เคยเห็นอะไรแบบนี้มาก่อนเลย”

พระเยซูเลือกเลวี

(มธ.9:9-13; ลก.5:27-32)

¹³พระเยซูได้ไปที่ทะเลสาบอีก มีคนมาหาพระองค์เยอะมาก และพระองค์ก็ได้สั่งสอนพวกเขา

¹⁴ขณะที่พระองค์เดินมาตามทางนั้นก็เห็นเลวี ลูกของอัลเฟอัสนั่งอยู่ที่ด่านเก็บภาษี พระองค์พูดกับเขาว่า “ตามเรามา” เลวีก็นั่งขึ้นตามพระองค์ไปทันที

¹⁵เย็นวันนั้นเมื่อพระองค์กินอาหารอยู่ที่บ้านเลวี ก็มีพวกคนเก็บภาษี* และคนบาป จำนวนมากมากินอาหารกับพระองค์และพวกศิษย์ มีคนพวกนี้ที่มามีติดตามพระองค์เยอะมาก ¹⁶เมื่อครูสอนกฎปฏิบัติบางคนที่เห็นพวกเขา ก็ถามพวกศิษย์ของพระเยซูว่า “ทำไมเขาถึงกินอาหารกับพวกคนเก็บภาษีและพวกคนบาป”

¹⁷เมื่อพระองค์ได้ยินก็ตอบว่า “คนสบายดีไม่ต้องการหมอหรอก แต่คนป่วยต้องการหมอ เราไม่ได้มาเพื่อเรียกคนดี แต่มาเพื่อเรียกคนบาป”

พระเยซูแตกต่างจากผู้นำศาสนาคนอื่น

(มธ.9:14-17;ลก.5:33-39)

¹⁸เวลานั้นศิษย์ของยอห์นและของพวกฟาริสี[†] กำลังอดอาหารกันอยู่ มีบางคนมาถามพระเยซูว่า “ทำไมศิษย์ของท่านถึงไม่อดอาหารเหมือนกับศิษย์ของยอห์นและของพวกฟาริสีบ้างล่ะ”

¹⁹พระองค์ตอบว่า “เมื่อเจ้าบ่าวยังอยู่ เพื่อนของเขาจะอดอาหารได้อย่างไร เขาจะไม่อดอาหารตอนที่เจ้าบ่าวยังอยู่หรอก ²⁰แต่เมื่อถึงวันนั้น ที่เจ้าบ่าวถูกพาตัวไปแล้ว พวกเขาถึงจะอดอาหาร

²¹ไม่มีใครเอาผ้าที่ยังใหม่มาปะเข้ากับผ้าเก่าหรอก เพราะเมื่อชิ้นผ้าใหม่หุด ก็จะดึงผ้าเก่าให้ขาดมากกว่าเดิม ²²ไม่มีใครเอาเหล้าองุ่นใหม่เทใส่ถุงหนังเก่ากัน เพราะเหล้าองุ่นใหม่จะทำให้ถุงหนังเก่าแตก เสียทั้งเหล้าองุ่นและถุงหนังเก่า เขาถึงได้เอาเหล้าองุ่นใหม่ใส่ในถุงหนังใหม่กัน”

ชาวยิวบางคนวิจารณ์พระเยซู

(มธ.12:1-8;ลก.6:1-5)

²³มีครั้งหนึ่งในวันหยุดทางศาสนา[†] พระเยซูเดินผ่านทุ่งข้าวสาลี ระหว่างนั้น พวกศิษย์ของพระองค์ก็เด็ดยอดรวงข้าวมาบิ่กินกัน ²⁴เมื่อพวกฟาริสีเห็น จึงถามพระเยซูว่า “ดูนั่นสิ พวกศิษย์ของคุณกำลังฝ่าฝืนกฎเพราะพวกเขา กำลังทำงานในวันหยุดทางศาสนา”

²⁵พระองค์ก็ตอบว่า “พวกคุณไม่เคยอ่านหรือว่ากษัตริย์ดาวิด[†] ทำอะไร ตอนที่เขาและลูกน้องอดอยากหิวโหย ²⁶เขาได้เข้าไปในวิหารของพระเจ้าซึ่งอาบียาธา[†] เป็นนักบวชสูงสุด[†] อยู่ในตอนนั้น และกินขนมปังศักดิ์สิทธิ์ซึ่งตามกฎหมายแล้วมีแต่พวกนักบวชเท่านั้นที่กินได้ ²⁷แล้วเขายังเอาขนมปังนั้นมาแบ่งให้ลูกน้องกินอีกด้วย” พระเยซู ตอบพวกเขาว่า “พระเจ้าตั้งวันหยุดไว้สำหรับช่วยมนุษย์ ไม่ใช่ให้มนุษย์ต้องมาลำบาก เพราะวันหยุดนั้น ²⁸ยิ่งกว่านั้น บุตรมนุษย์ก็เป็นใหญ่กว่าวันหยุดทางศาสนาด้วย”

2:15 คนเก็บภาษี คือ พวกคนยิวที่ได้รับจ้างอาณาจักรโรมัน เก็บภาษีคนยิวด้วยกันไปให้กับคนโรมัน พวกนี้ชอบชู้ตริตและซีโอง คนยิวเกลียดพวกนี้มาก

พระเยซูรักษาคนมือลีบ

(มธ.12:9-14;ลก.6:6-11)

3 พระเยซูเข้าไปในที่ประชุมของชาวยิวอีกมีชายมือลีบคนหนึ่งอยู่ที่นั่น ²มีบางคนคอยจ้องจับผิดพระองค์อยู่ เขากำลังดูว่าพระองค์จะรักษาชายมือลีบคนนั้น ในวันหยุดทางศาสนาหรือไม่ ³พระองค์ลี้ลับคนมือลีบว่า “มาข้างหน้าหน่อย”

⁴แล้วพระองค์ก็ถามพวกเขาว่า “ตามกฎของวันหยุด เราควรจะทำดีหรือทำชั่ว ควรช่วยชีวิตหรือ ทำลายชีวิตดี” แต่พวกเขาเงย

⁵พระเยซูทั้งโกรธและเสียใจมากที่พวกเขาไม่จิตใจดีต่อต้าน พระองค์มองไปรอบๆ แล้วพูดกับคนมือลีบว่า “ยัดมือออกมา” ชายคนนั้นยัดมือออก แล้วมือของเขาก็หายเป็นปกติ ⁶เมื่อพวกฟาริสีเห็นอย่างนั้นก็รีบออกไปข้างนอกเพื่อวางแผนกับพรรคพวกของกษัตริย์เฮโรดทาทางฆ่าพระเยซู

คนติดตามพระเยซูเยอะมาก

⁷พระเยซูได้ไปที่ทะเลสาบกาลิลีกับพวกศิษย์ และมีคนมากมายติดตามพระเยซูมา ทั้งจากแคว้นกาลิลี แคว้นยูเดีย ⁸เมืองเยรูซาเล็ม เมืองเอโดม แคว้นต่างๆ ที่อยู่ฝั่งตรงข้ามแม่น้ำจอร์แดน และจากบริเวณรอบๆ เมืองไทระและเมืองไซดอน เพราะได้ยินถึงเรื่องต่างๆ ที่พระองค์ทำ ⁹เนื่องจากคนเยอะมาก พระองค์จึงสั่งพวกศิษย์ให้เตรียมเรือให้พระองค์ลำหนึ่งเพื่อกันฝูงชนไม่ให้มาเบียดเสียดพระองค์ ¹⁰เพราะพระองค์ได้รักษาคนเป็นจำนวนมาก จึงทำให้คนที่เป็โรคต่างๆ ยิ่งเบียดเสียดกันเข้ามาเพื่อจับต้องพระองค์ ¹¹เมื่อไรก็ตามที่พวกผีชั่วเห็นพระองค์ก็จะก้มลงกราบและตะโกนว่า “ท่านเป็นลูกของพระเจ้า” ¹²แต่พระองค์ได้สั่งห้ามพวกผีชั่วอย่างเด็ดขาด ไม่ให้มันบอกว่าเป็นใคร

พระเยซูเลือกศิษย์สิบสองคน

(มธ10:1-4;ลก.6:12-16)

¹³พระเยซูได้ขึ้นไปบนภูเขาแห่งหนึ่ง และเรียกคนที่พระองค์ต้องการให้มาติดตามพระองค์ แล้วพวกเขาก็มา ¹⁴ทั้งหมดมีสิบสองคน พระองค์ได้แต่งตั้งทั้งสิบสองคนนี้ให้เป็นศิษย์เอกเพื่อจะได้มาอยู่กับพระองค์ และพระองค์ต้องการที่จะส่งพวกเขาออกไปสั่งสอนด้วย ¹⁵รวมทั้งทำให้พวกเขามีอำนาจที่จะขับไล่ผีชั่ว ¹⁶ศิษย์ทั้งสิบสองคนนี้มีชื่อว่าซีโมน คนที่พระองค์ตั้งชื่อให้ใหม่ว่าเปโตร ¹⁷ยากอบ ลูกของเศเบดีกับยอห์นน้องของยากอบ ทั้งสองคนนี้พระองค์ได้ให้ชื่อใหม่ว่า โบอาเนอเย “ลูกฟ้าร้อง” ¹⁸อันดรูว์ ฟิลิป บาร์โธโลมิว มัทธิว โธมัส ยากอบ ลูกของอัลเฟอัส ธิดาเดอัส ซีโมน ผู้มีใจจดจ่อกับพระเจ้า ¹⁹และยูดาสอิสคาริโอท ซึ่งคือคนที่ตอนหลังได้หักหลังพระเยซู

พระเยซูและเบเอลเซบูล

(มธ.12:22-32;ลก.11:14-23;12:10)

²⁰จากนั้นพระองค์จึงกลับบ้าน และฝูงชนได้มายืนอ้อนอู้นอนอยู่ที่นั่นอีก จนทำให้พระเยซูและศิษย์เอกทั้งสิบสองคนไม่มีเวลาแม้แต่จะกินข้าว ²¹เมื่อครอบครัวของพระเยซูได้ยินข่าวนี้ ก็พากันมาเพื่อจับตัวพระองค์กลับบ้าน เพราะคิดว่าพระองค์เป็นบ้าไปแล้ว

²²มีพวกครูสอนกฎปฏิบัติที่มาจากเมืองเยรูซาเล็มพูดกันว่า “เขาถูกเบเอลเซบูล หัวหน้าที่ผีเข้าสิง ก็เลยมีฤทธิ์ขับไล่ผีอื่นๆไป”

²³พระเยซูจึงเรียกพวกเขาเข้ามาใกล้ๆ แล้วเล่าเรื่องเปรียบเทียบให้ฟังว่า “ซาตานจะขับไล่ตัวมันเองได้หรือ ²⁴ถ้าแผ่นดินไหนดกแยกกันเอง แผ่นดินนั้นก็จะต้องอยู่ต่อไปไม่ได้ ²⁵หรือถ้าครอบครัวไหนแตกแยกกันเอง ครอบครัวนั้นก็จะต้องอยู่ไม่ได้ ²⁶ก็เหมือนกัน ถ้าซาตานต่อสู้กับตัวมันเอง มันก็ตั้งอยู่ไม่ได้ แต่ถึงจุดจบแล้ว ²⁷จริงๆ แล้ว ไม่มีใครบุกเข้าไปปล้นบ้านของคนที่แข็งแรงได้ นอกจากจะจับเจ้าของบ้านที่แข็งแรงนั้นมัดไว้ก่อนจึงจะปล้นข้าวของในบ้านได้ ²⁸เราจะบอกให้รู้ว่า พระเจ้าจะยกโทษให้กับความบาปทุกชนิดและคำดูหมิ่นทุกอย่าง ²⁹แต่พระเจ้าจะไม่มีวันยกโทษให้กับคนที่ดูหมิ่นพระวิญญาณบริสุทธิ์เลย คนที่ทำอย่างนั้นจะมีความผิดบาปนั้นติดตัวตลอดไป”

³⁰ที่พระองค์พูดอย่างนี้ก็เพราะมีบางคนกล่าวหาว่าพระองค์มีผีชั่วสิงอยู่

ครอบครัวที่แท้จริงของพระเยซู

(มธ.12:46-50; ลก.8:19-21)

³¹เวลานั้นแม่และน้องๆ ของพระองค์ก็มาถึงและยืนคอยอยู่ข้างนอก เขาส่งคนเข้าไปตามพระเยซูออกมา ³²ตอนนั้นมีคนนั่งล้อมรอบพระองค์อยู่เต็มไปหมด มีคนมาบอกพระองค์ว่า “แม่กับพวกน้องๆ ของอาจารย์คอยอยู่ข้างนอกครับ”

³³พระองค์ก็ตอบว่า “ใครเป็นแม่และน้องของเรา” ³⁴แล้วพระองค์ก็มองไปยังคนที่นั่งล้อมรอบพระองค์อยู่และพูดว่า “นี่ไง แม่และน้องๆ ของเรา ³⁵คนที่ทำตามสิ่งที่พระเจ้าต้องการก็เป็นน้องชายน้องสาวและแม่ของเรา”

เรื่องขานาหว่านพืช

(มธ.13:1-9; ลก.8:4-8)

4 พระองค์สั่งสอนอยู่ริมทะเลสาบอีก มีคนมาห้อมล้อมพระองค์เยอะมาก พระองค์จึงขึ้นไปนั่งบนเรือแล้วลอยอยู่ข้างๆ ฟัง ส่วนประชาชนยืนฟังอยู่ริมฝั่ง ²พระเยซูได้ใช้เรื่องเปรียบเทียบสอนพวกเขาหลายอย่าง พระองค์เล่าให้ฟังว่า ³“ฟังให้ดีๆ มีขานาคนหนึ่งออกไปหว่านเมล็ดพืช ⁴ขณะที่หว่านอยู่นั้น บางเมล็ดก็ตกบนทางเดิน นกก็มาจิกกินหมด ⁵บางเมล็ดก็ตกบนพื้นที่มีหินต้นๆ ส่วนข้างล่างเป็นหิน เมล็ดนั้นก็งอกงามขึ้นอย่างรวดเร็วเพราะดินไม่ลึก ⁶แต่เมื่อแสงแดดแผดเผาพืชนั้นก็เหี่ยวแห้งตายเพราะรากไม่ลึกพอ ⁷บางเมล็ดตกในพงหนาม หนามก็โตขึ้นคลุมพืชนั้นไว้จึงไม่ออกดอกออกผล ⁸และบางเมล็ดตกลงในดินดีก็เจริญงอกงามขึ้นมาเกิดดอกออกผลสามสิบเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง และร้อยเท่าบ้าง”

⁹แล้วพระองค์ก็พูดว่า “ใครมีหูก็ฟังไว้ให้ดี”

ทำไมพระเยซูถึงใช้เรื่องเปรียบเทียบ

(มธ.13:10-17; ลก.8:9-10)

¹⁰ต่อมาเมื่อพระเยซูอยู่คนเดียว ศิษย์ทั้งสองคนพร้อมกับคนที่ติดตามก็มาถามถึงความหมายของเรื่องเปรียบเทียบพวกนั้น

¹¹ พระองค์บอกว่า “เรื่องความลับของแผ่นดินของพระเจ้านี้มีแต่พวกคุณเท่านั้นที่เราจะบอกให้รู้ ส่วนพวกคนนอกนั้นเราจะใช้แต่เรื่องเปรียบเทียบสอน ¹² เพื่อว่า

‘พวกเขาจะดูแล้วคู่อิก แต่ก็จะไม่เห็น

ฟังแล้วฟังอีก แต่ก็จะไม่เข้าใจ เพราะถ้าเขาเห็นและเข้าใจ

เขาจะกลับมาหาพระเจ้าและได้รับการยกโทษ’ ” (อิสยาห์ 6:9-10)

พระเยซูอธิบายถึงเรื่องขานานาว่านพืช

(มธ. 13:18-23; ลก. 8:11-15)

¹³ แล้วพระองค์ถามพวกเขาว่า “คุณยังไม่เข้าใจเรื่องเปรียบเทียบเรื่องนี้อีกหรือ แล้วคุณจะไปเข้าใจเรื่องเปรียบเทียบอื่นๆ ได้อย่างไร ¹⁴ ขานานาคอนี้ได้หว่านถ้อยคำของพระเจ้า ¹⁵ เมล็ดที่ตกลงบนทางเดินก็เหมือนกับคนที่ฟังถ้อยคำของพระเจ้า แต่ซาตานมาแย่งเอาถ้อยคำที่ได้หว่านไว้ในพวกเขาไปทันที ¹⁶ ส่วนเมล็ดที่ตกลงบนดินตื้นๆ ที่มีหินอยู่ข้างล่าง ก็เหมือนกับคนที่ฟังพระคำ แล้วรีบรับไว้ด้วยความยินดี ¹⁷ แต่รากไม่ลึกจึงไม่ทนทาน เมื่อเจอกับความทุกข์เดือดร้อนหรือถูกกลั่นแกล้งเพราะเชื่อในถ้อยคำนั้นเขาก็เลิกเชื่อทันที ¹⁸ เมล็ดที่ตกลงในพงหนามก็เหมือนกับคนที่ฟังถ้อยคำแล้ว ¹⁹ แต่ยังเป็นห่วงกังวลเกี่ยวกับชีวิตในโลกนี้ หลงระเริงอยู่กับทรัพย์สินเงินทองและความโลภที่ไม่สิ้นสุด สิ่งเหล่านี้ได้มาคลุมถ้อยคำไว้เลยไม่เกิดผล ²⁰ เมล็ดที่ตกในดินดี ก็เหมือนกับคนที่ฟังถ้อยคำแล้วรับไว้ และออกดอกออกผล สามสิบเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง และหนึ่งร้อยเท่าบ้าง”

ต้องใช้ในสิ่งที่เรามา

(ลก. 8:16-18)

²¹ แล้วพระองค์พูดกับพวกเขาว่า “มีใครบ้างที่จุดตะเกียงแล้วเอาไปไว้ใต้ถังหรือใต้เตียง เขาจุดตะเกียงเอาไว้วางบนขาตั้งไม่ใช่หรือ ²² อะไรที่แอบซ่อนอยู่จะถูกเปิดเผย และความลับทุกอย่างจะถูกเปิดเผยไปทั้งหมด ²³ ใครมีหูก็ฟังไว้ดีๆ”

²⁴ พระองค์พูดกับพวกเขาอีกว่า “คิดให้ดีๆ ในสิ่งที่เราได้ฟัง ยิ่งทำอย่างนี้มากเท่าไร ก็จะยิ่งเข้าใจมากขึ้นเท่านั้น และจะได้มากกว่านั้นเสียด้วยซ้ำ ²⁵ คนที่เข้าใจอยู่แล้วก็จะเข้าใจมากยิ่งขึ้น ส่วนคนที่ไม่เข้าใจแล้วยังไม่สนใจฟังอีก แม้สิ่งที่เขาเข้าใจก็จะหายไปด้วย

เรื่องเปรียบเทียบการงอกของเมล็ดพืช

²⁶ พระองค์พูดต่อว่า “แผ่นดินของพระเจ้าเปรียบเหมือนกับชายคนหนึ่งที่ได้หว่านเมล็ดพืชลงในดิน ²⁷ ไม่ว่าชายคนนั้นจะหลับหรือตื่นพืชนั้นก็แตกหน่อและเจริญงอกงามขึ้นเรื่อยๆ ทุกวันทุกคืน โดยที่ชายคนนั้นไม่รู้ว่ามีมันงอกขึ้นมาได้อย่างไร ²⁸ เพราะดินเป็นตัวที่ทำให้เมล็ดพืชนั้นงอกขึ้นเป็นลำต้น เริ่มจากต้นอ่อนก่อนแล้วต่อมาก็เป็นรวง และมีเมล็ดเต็มรวง ²⁹ เมื่อเมล็ดสุกเหลืองอร่ามขานานาก็รีบเอาเคียวมาเกี่ยวพืชทันที เพราะถึงฤดูเก็บเกี่ยวแล้ว”

เมล็็ดมัสตาร์ด

(มธ.13:31-32,34-35;ลก.13:18-19)

³⁰แล้วพระองค์ก็ถามว่า “จะเปรียบเทียบแผ่นดินของพระเจ้าเหมือนกับอะไรดี เปรียบเทียบกับเรื่องอะไรให้ฟังดี” ³¹เปรียบกับเมล็็ดมัสตาร์ดก็แล้วกัน เมล็็ดชนิดนี้ตอนที่ปลูกลงในดินนั้นมันเล็กมาก ³²แต่พอโตขึ้นมาก็กลายเป็นต้นที่ใหญ่ที่สุดในพวกพืชสวนครัวทั้งหมด และได้แผ่กิ่งก้านสาขาจนนกมาทำรังได้ร่มไม้ได้” ³³พระองค์ได้ใช้เรื่องแบบนี้อีกหลายเรื่องสั่งสอนฝูงชนเกี่ยวกับถ้อยคำของพระเจ้าเท่าที่พวกเขาจะรับไหว ³⁴พระองค์เล่าทุกเรื่องโดยใช้เรื่องเปรียบเทียบหมด และเมื่ออยู่กับคนล้าฟังกับศิษย์พระองค์ก็จะอธิบายให้พวกเขาเข้าใจทุกอย่าง

พระเยซูห้ามพายู

(มธ.8:23-27;ลก.8:22-25)

³⁵ในเย็นวันนั้นพระองค์บอกกับพวกศิษย์ว่า “ข้ามไปฝั่งโน้นกันเถอะ” ³⁶พวกเขาทั้งหมดก็ขึ้นเรือมาขึ้นเรือที่พระเยซูนั่งอยู่ก่อนแล้ว มีเรือลำอื่นๆ ตามไปด้วย ³⁷มีพายุใหญ่เกิดขึ้น ทำให้คลื่นซัดน้ำเข้ามาจนเกือบเต็มลำเรือ ³⁸แต่พระเยซูยังนอนหนุนหมอนหลับอยู่ท้ายเรือ พวกศิษย์จึงมาปลุก พระองค์และบอกว่า “อาจารย์ไม่ห่วงกันบ้างเลยหรือพวกเรากำลังจะจมน้ำตายกันอยู่แล้ว”

³⁹พระองค์จึงลุกขึ้นห้ามลมและคลื่นว่า “เงียบสงบซะ” และทันใดนั้นเอง ลมก็หยุดพัดและคลื่นก็สงบลง

⁴⁰แล้วพระองค์พูดกับพวกเขาว่า “กลัวอะไรกัน ยังไม่ไว้วางใจเราอีกหรือ” ⁴¹แต่พวกเขา กลับกลัวมากและพูดกันว่า “เขาเป็นใครกันนะ ขนาดลมและคลื่นยังฟังเขาเลย”

พระเยซูรักษาชายที่ถูกผีชั่วสิง

(มธ.8:28-34;ลก.8:26-39)

5 พวกเขามาถึงอีกฝั่งหนึ่งของทะเลสาบ ซึ่งเป็นที่อยู่ของชาวเมืองเกราซา ²เมื่อพระเยซูลงจากเรือก็มีชายคนหนึ่งที่ถูกผีชั่วสิงอยู่วิ่งจากอุโมงค์ฝังศพตรงเข้ามาหาพระองค์ทันที ³ชายคนนี้อาศัยอยู่ตามอุโมงค์ฝังศพ ไม่มีใครจับเขาไว้ได้ แม้แต่โซ่ก็ล่ามไม่อยู่ ⁴เพราะเขาถูกล่ามโซ่ที่มือและเท้าอยู่บ่อยๆ แต่เขาก็กระชากมันขาดทุกครั้ง จนไม่มีใครควบคุมเขาได้อีกแล้ว ⁵เขาจะเดินไปเดินมาตามอุโมงค์ฝังศพและตามภูเขาดังกล่าวต่างๆ ทั้งวันทั้งคืน ร้องตะโกนอย่างบ้าคลั่งและเอาหินกรีดตามเนื้อตัว

⁶เมื่อเขาเห็นพระเยซูแต่ไกลก็วิ่งเข้ามาทักถามพระองค์ ⁷แล้วร้องลั่นว่า “เยซู บุตรของพระเจ้าสูงสุด มาอยู่กับผมทำไม ช่วยสัญญาต่อพระเจ้าหน่อยว่าจะไม่ทรมาณผม” ⁸เพราะพระเยซูบอกมันว่า “ไอ้ผีชั่ว ออกจากร่างนั้นซะ”

⁹พระเยซูถามมันว่า “ชื่ออะไร” มันตอบว่า “ชื่อกอง* เพราะเรามีกันหลายตนอยู่ในร่างนี้” ¹⁰มันได้อ้อนวอนพระองค์ครั้งแล้วครั้งเล่า ไม่ให้พระองค์ไล่มันไปจากบริเวณนั้น

¹¹มีหมูฝูงใหญ่ถูกปล่อยให้หากินอยู่ตามไหล่เขาแถวๆ นั้น ¹²พวกผีชั่วได้ขอร้องพระเยซูว่า

“ช่วยส่งเราเข้าไปในหมู่ฝูงนั้นเถอะ ขอให้เราไปสิงพวกมันแทน”¹³ พระองค์ก็ยอมให้พวกมันทำอย่างนั้น พวกผีชั่วจึงออกจากร่างชายคนนั้น ไปเข้าสิงฝูงหมูแทนหมูทั้งฝูงซึ่งมีประมาณสองพันตัวก็ได้วิ่งกรูกันจากไหล่เขาสูงชั้นลงสู่ทะเลสาบและจมน้ำตายหมด

¹⁴พวกคนเลี้ยงหมูได้วิ่งเข้าไปเล่าเรื่องนี้ให้คนในเมืองและในไร่ฟิง พวกเขาจึงออกมาดูว่าเกิดอะไรขึ้น ¹⁵เขาพากันมาหาพระเยซู และเห็นชายคนที่เคยถูกผีชั่วสิง นั่งอยู่ที่นั่น ใส่เสื้อผ้าเรียบร้อยและสงบสติดี พวกเขาก็กลัวมาก ¹⁶คนที่เห็นเหตุการณ์ ได้เล่าให้พวกนั้นฟังว่าเกิดอะไรขึ้นกับคนที่ถูกผีชั่วสิงและกับฝูงหมู ¹⁷พวกนั้นจึงขอร้องให้พระองค์ไปจากเขตเมืองของเขา

¹⁸ในขณะที่พระองค์ลงเรือ ชายคนที่เคยถูกผีชั่วสิงก็ขอตามพระองค์ไปด้วย

¹⁹พระองค์ไม่ยอมให้เขาไปด้วย แต่บอกเขาว่า “กลับบ้านไปหาครอบครัวสิ แล้วเล่าให้พวกเขาฟังว่าองค์เจ้าชีวิตทำอะไรให้คุณบ้าง และพระองค์ก็กับคุณขนาดไหน” ²⁰ชายคนนั้นจึงจากไป และเริ่มเล่าให้ใครต่อใครในแคว้นเดคาโปลิส* ฟังว่า พระเยซูทำอะไรให้กับเขาบ้าง และคนเหล่านั้นก็ประหลาดใจอย่างมาก

เด็กหญิงที่ตายแล้วกับผู้หญิงที่ป่วย

(มธ.9:18-26; ลก.8:40-56)

²¹พระเยซูลงเรือข้ามกลับไปอีกฝั่งของทะเลสาบ ฝูงชนจำนวนมากมาห้อมล้อมพระองค์ที่ริมฝั่งทะเลสาบนั้น ²²มีหัวหน้าของที่ประชุมชาวยิว คนหนึ่งชื่อ ไยรัส เข้ามากราบที่เท้าของพระเยซู ²³อ้อนวอนพระองค์อย่างหนักว่า “ลูกสาวเล็กๆ ของผมกำลังจะตาย ช่วยไปวางมือบนเธอด้วยเถิด เธอจะได้หายและมีชีวิตอยู่ต่อไป”

²⁴พระองค์จึงตามไยรัสไป แล้วผู้คนก็เดินเบียดเสียดตามพระเยซู

²⁵ในฝูงคนนั้นมีผู้หญิงคนหนึ่งตกเลือด* มาสิบสองปีแล้ว ²⁶เธอทนทุกข์ทรมาน มากจากการไปรักษากับหมอหลายคน และจ่ายค่ารักษาจนหมดตัว แต่ก็ยังไม่ดีขึ้น ซ้ำร้ายกลับแยงลงไปอีก ²⁷เมื่อเธอได้ยินเรื่องของพระเยซู เธอก็เบียดคนเข้ามาอยู่หลังพระองค์ และแตะเสื้อคลุมของพระองค์ ²⁸เพราะเธอคิดในใจว่า “ถ้าฉันแค่แตะเสื้อผ้าของเขาเท่านั้น ฉันก็จะหายจากโรค” ²⁹เลือดที่ไหลอยู่ที่หยุดทันที และเธอก็รู้ว่าหายแล้ว ³⁰พระเยซูรู้ทันทีว่าฤทธิ์ในตัวของพระองค์ได้แผ่ซ่านออกไป จึงหันไปถามฝูงชนว่า “ใครถูกเสื่อเรา”

³¹พวกศิษย์ก็ตอบว่า “อาจารย์ ดูลิ มีคนมากขนาดไหนที่เบียดเสียดอาจารย์อยู่ แล้วอาจารย์ยังจะมาถามอีกว่า ‘ใครถูกตัวเรา’ ”

³²แต่พระองค์ยังคงมองไปรอบๆ เพื่อจะหาคนทำ ³³ฝ่ายหญิงนั้นก็กลัวจนตัวสั่น เพราะเธอรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับเธอ เธอจึงออกมาก้มลงกราบพระองค์และเล่าความจริง ที่เกิดขึ้นทั้งหมดให้พระองค์ฟัง ³⁴พระเยซูจึงพูดกับเธอว่า “หญิงเอ๋ย ความเชื่อของคุณ ทำให้คุณหายแล้ว สบายใจได้แล้ว ไม่ต้องทรมานอีกต่อไปแล้ว”

³⁵ขณะที่พระองค์ยังพูดอยู่นั้นมีคนจากบ้านของไยรัสมาบอกเขาว่า “ลูกสาวของท่านตายแล้ว ไม่ต้องรบกวนอาจารย์แล้วละ”

5:20 แคว้นเดคาโปลิส หรือแคว้นทศบุรี เป็นชื่อในภาษากรีก แปลว่า สิบเมือง ตั้งอยู่ทางฝั่งตะวันออกของทะเลสาบกาลิลี

5:25 ตกเลือด หมายถึง มีเลือดไหลออกมาจากอวัยวะเพศไม่หยุด เหมือนประจำเดือนของผู้หญิงที่ไหลไม่หยุดตลอดเวลา

³⁶พระเยซูได้ยินที่พวกเขาคุยกันจึงบอกโยริสว่า “ไม่ต้องกลัวหรอก ขอให้เชื่อเท่านั้น”

³⁷พระองค์ไม่ให้นำคนตามพระองค์ไปนอกจากเปโตร ยากอบ และยอห์น น้องชายของยากอบ ³⁸เมื่อพวกเขามาถึงบ้านของโยริส พระองค์ก็เห็นความซุลมุนวุ่นวายและผู้คนร้องไห้คร่ำครวญดังลั่นไปหมด ³⁹พระองค์เข้าไปในบ้านและบอกกับพวกเขาว่า “ทำไมพวกคุณถึงร้องไห้หรือให้เสียงดังวุ่นวายกันไปหมด เด็กคนนั้นยังไม่ตายแต่กำลังนอนหลับอยู่” ⁴⁰แต่พวกเขากลับหัวเราะเยาะพระองค์ พระองค์จึงสั่งให้ทุกคนออกไป แล้วพาพ่อแม่ของเด็กกับศิษย์ตามพระองค์เข้าไปในห้องที่เด็กคนนั้นอยู่ ⁴¹พระองค์จับมือของเด็กแล้วพูดว่า “ทาลิธา คูมิ” (แปลว่า “หนูลูก เราบอกให้หนูลุกขึ้น”) ⁴²เด็กหญิงก็ลุกขึ้นมาทันที และเดินไปรอบๆ ห้อง (เด็กหญิงคนนี้อายุสิบสองปี) ทุกคนต่างตกตะลึง ⁴³พระเยซูสั่งพวกเขาไม่ให้เล่าเรื่องนี้ให้ใครฟัง และบอกให้หาอะไรมาให้เด็กกินด้วย

พระเยซูกลับบ้านเดิม

(มธ. 13:53-58; ลก. 4:16-30)

6 พระเยซูไปจากที่นั่นและกลับไปบ้านเดิม พวกศิษย์ก็ติดตามไปด้วย ²เมื่อถึงวันหยุดทางศาสนา พระองค์ก็ได้สั่งสอนอยู่ที่ประชุมของชาวยิว มีคนเยาะมาก ที่ซึ่งในคำสอนของพระองค์ และพูดกันว่า “เขาไปเอาความรู้แบบนี้มาจากไหน แล้วทำการอัศจรรย์นี้ได้ยังไง” ³เขาเป็นแค่ช่างไม้ ลูกของมารีย์ พี่ชายของยากอบ โยเสส ยูดาส และซีโมน และพวกน้องสาวของเขาก็อยู่ในเมืองนี้กับพวกเราอีกด้วย” พวกเขาจึงดูถูกพระองค์

⁴พระเยซูจึงพูดกับพวกเขาว่า “ที่ไหนๆ เขาก็ให้เกียรติกับผู้พูดแทนพระเจ้ากันทั้งนั้น ยกเว้นในบ้านเมือง ในหมู่ญาติพี่น้อง และในครอบครัวของตัวเอง” ⁵เมื่ออยู่ที่นั่น พระเยซูจึงไม่สามารถทำการอัศจรรย์ได้นอกจากวางมือรักษาคนป่วยไม่กี่คน ⁶พระองค์แปลกใจที่พวกเขาไม่มีความเชื่อในพระองค์ พระองค์จึงไปสอนที่หมู่บ้านใกล้เคียงแถวนั้นแทน

⁷พระองค์ได้เรียกศิษย์เอกทั้งสิบสองคนมา แล้วส่งพวกเขาออกไปเป็นคู่ๆ พระองค์ทำให้พวกเขามีฤทธิ์อำนาจเหนือผีชั่วทั้งหลาย ⁸และสั่งว่า “อย่าเอาอะไรติดตัวไปเลยนอกจากไม้เท้า ไม่ต้องเอาอาหาร ถุงย่ามหรือเงินติดตัวไป” ⁹ให้ใส่รองเท้าได้แต่ไม่ต้องเอาเสื้อผ้าสำรองไป” ¹⁰พระองค์พูดกับพวกเขาว่า “บ้านไหนที่ต้อนรับคุณ ก็ให้อยู่ที่บ้านนั้นตลอดจนกว่าจะจากเมืองนั้นไป” ¹¹แต่ถ้าที่ไหนไม่ต้อนรับหรือไม่ฟังพวกคุณ ก็ให้ออกไปจากที่นั่น และให้ปิดประตูที่เท้า*ของคุณทิ้งไปด้วย เป็นการเตือนพวกเขา”

¹²พวกศิษย์ของพระองค์ก็ออกไปสั่งสอน ให้ผู้คนกลับตัวกลับใจเสียใหม่ ¹³พวกเขาขับผีชั่วออกไปหลายตน ทาน้ำมันมะกอกให้กับคนเจ็บป่วยเป็นจำนวนมาก และรักษาพวกเขาจนหาย

6:11 ปิดประตูที่เท้า หมายถึง พวกศิษย์ของพระเยซูจะไม่คบค้าสมาคมกับคนพวกนี้ เพราะไม่ยอมรับคำสอนของพระเจ้า คนพวกนี้จะต้องถูกลงโทษ และพวกศิษย์ก็ไม่ต้องรับผิดชอบเพราะได้เตือนพวกนี้แล้ว

เฮโรดสั่งตัดหัวยอห์นคนทำพิธีจุ่มน้ำ

(มธ.14:1-12;ลก.9:7-9)

¹⁴กษัตริย์เฮโรด* ได้ยินชื่อเสียงของพระเยซูเพราะคนพูดกันไปทั่ว บางคนพูดว่า “เขาต้องเป็นยอห์น คนทำพิธีจุ่มน้ำที่ฟื้นขึ้นจากความตายแน่ๆ ถึงทำการอัศจรรย์ได้”

¹⁵บางคนพูดว่า “เขาคือเอลียาห์*” และบางคนพูดว่า “เขาคือผู้พูดแทนพระเจ้า เหมือนกับผู้พูดแทนพระเจ้าคนอื่นๆ ในสมัยโบราณนั้น”

¹⁶เมื่อเฮโรดได้ยินเรื่องพวกนี้ พระองค์พูดว่า “ต้องเป็นยอห์น คนที่เราสั่งให้ตัดหัวฟื้นขึ้นจากตายแน่ๆ” ¹⁷เพราะเฮโรดเป็นคนสั่งให้จับยอห์นขังคุกเอง ที่ทำอย่างนี้เพราะเฮโรดได้แต่งงานกับเฮโรเดียส ซึ่งเป็นเมียของฟิลิปน้องชายของเขาเอง ¹⁸แล้วยอห์นก็เตือนกษัตริย์เฮโรดบ่อยๆ ว่า “พระองค์ทำไม่ถูก ที่เอาเมียน้องชายมาเป็นเมียตัวเอง” ¹⁹ทำให้เฮโรเดียสแค้นใจอยากจะทำยอห์น แต่ทำไม่ได้ ²⁰เพราะกษัตริย์เฮโรดกลัวยอห์น พระองค์รู้ว่ายอห์นเป็นคนที่ทำตามความต้องการของพระเจ้า และเป็นคนบริสุทธิ์ จึงปกป้องยอห์นไว้ ทุกครั้งที่เฮโรดฟังยอห์นสอนก็ลำบากใจ แต่ก็ยังชอบฟัง

²¹แล้วโอกาสของนางเฮโรเดียสก็มาถึง เมื่อเฮโรดจัดงานวันเกิดของพระองค์ขึ้น พระองค์เชิญพวกข้าราชการชั้นสูง นายทหารชั้นผู้ใหญ่ และคนสำคัญ ของแคว้นกาลิลีมาในงาน ²²ลูกสาวของนางเฮโรเดียสเข้ามาเต้นรำ ทำให้เฮโรดและบรรดาแขกเหรื่อถูกอกถูกใจมาก แล้วกษัตริย์เฮโรดจึงบอกกับหญิงสาวนี้ว่า “อยากได้รางวัลอะไรก็ขอมาเลย เราจะให้” ²³พระองค์ยังสัญญาอีกว่า “เราจะให้ทุกอย่างที่เจ้าขอ แม้กระทั่งครึ่งหนึ่งของอาณาจักรนี้”

²⁴เธอก็ออกไปถามแม่ว่า “แม่ หนูขออะไรดีคะ” แม่ตอบว่า “ขอหัวของยอห์นคนทำพิธีจุ่มน้ำสิ”

²⁵แล้วเธอก็รีบวิ่งเข้าไปบอกกษัตริย์ว่า “ดิฉันขอหัวของยอห์น คนทำพิธีจุ่มน้ำคะ ใส่อ่างมาเดี๋ยวนี้เลยนะคะ”

²⁶กษัตริย์ก็กลุ้มใจอย่างหนัก แต่เพราะได้สัญญาต่อหน้าแขกเป็นจำนวนมากไปแล้วจึงไม่กล้าที่จะผิดสัญญา ²⁷เฮโรดจึงสั่งให้เพชรฆาตไปตัดหัวของยอห์นในคุกทันที ²⁸และเอาใส่ถาดมาให้กับหญิงสาวคนนั้น จากนั้นเธอก็เอาไปให้แม่ของเธอ ²⁹เมื่อศิษย์ของยอห์นรู้เข้าก็พากันมารับศพของยอห์นไปฝังไว้ในอุโมงค์

พระเยซูเลี้ยงคนห้าพันคน

(มธ.14:13-21;ลก.9:10-17;ยอ6:1-14)

³⁰พวกศิษย์ที่พระเยซูส่งออกไป ได้กลับมาหาพระองค์ และเล่าเรื่องทุกอย่างที่ได้ทำและได้สอนให้พระองค์ฟัง แล้วพระเยซูบอกพวกเขาว่า ³¹“พวกเราไปหาที่เงียบๆ พักผ่อนกันเถอะ” เพราะมีผู้คนเยอะมากมาหาพระองค์ จนไม่มีเวลาแม้แต่จะกินอาหารกัน

³²พวกเขาจึงลงเรือไปหาที่เงียบสงบอยู่กันแต่พวกเขา ³³แต่ก็มีคนมากมายเห็นพวกเขา

6:14 เฮโรด คือ เฮโรด แอนติปา ลูกชายของกษัตริย์เฮโรดมหาราช เป็นกษัตริย์ปกครองแคว้นกาลิลีและแคว้นปีเรีย ในช่วงปี

ก่อน ค.ศ.4 ถึง ค.ศ.39

6:15 เอลียาห์ คือ ผู้นำและผู้พูดแทนพระเจ้าที่มีชื่อเสียงมากคนหนึ่ง มีชีวิตอยู่ประมาณ 850 ปีก่อนพระเยซูมา

จากไปและจำพวกเขาได้ จึงมีคนมากมายจากหมู่บ้านต่างๆ วิ่งเรียบไปตามชายฝั่ง และไปถึงก่อนพวกเขา ³⁴พอพระองค์ลงจากเรือก็เห็นคนกลุ่มใหญ่มารออยู่ก่อนแล้ว พระองค์รู้สึกสงสาร เพราะพวกเขาเหมือนกับฝูงแกะที่ไม่มีผู้เลี้ยง พระองค์จึงเริ่มสั่งสอนพวกเขาหลายเรื่อง

³⁵เวลานั้นเย็นมากแล้ว พวกศิษย์มาบอกพระองค์ว่า “อาจารย์ ที่นี่เปลี่ยวมาก และนี่ก็เย็นมากแล้ว” ³⁶ให้พวกนั้นก็กลับไปได้แล้วครับ พวกเขาจะได้ไปหาซื้ออะไรกินกันตามไร่และหมู่บ้านแถวๆ นี้”

³⁷แต่พระองค์กลับตอบว่า “พวกคุณเลี้ยงเขาลี” พวกเขา ก็ตอบว่า “ต้องใช้ถึงสองร้อยเหรียญเงิน* ที่เดียวนะครับ ถึงจะพอซื้ออาหารมาเลี้ยงคนพวกนี้”

³⁸พระเยซูก็แนะพวกเขาว่า “ไปหาดูซิว่ามีขนมปังอยู่ที่ไหน” เมื่อพวกเขาวิ่งก็กลับมาบอกว่า “มีขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัวครับ”

³⁹พระองค์จึงสั่งให้พวกเขาไปจัดการให้ชาวบ้านนั่งกันเป็นกลุ่มๆ บนพื้นที่มีหญ้าขึ้นเขียวชอุ่มแถวนั้น ⁴⁰พวกชาวบ้านจึงนั่งกันเป็นกลุ่มๆ กลุ่มละร้อยบ้าง ห้าสิบบ้าง ⁴¹แล้วพระองค์หยิบขนมปังห้าก้อนและปลาสองตัวขึ้นมา เยกหน้าขึ้นมองท้องฟ้าขอบคุณพระเจ้า แล้วหักขนมปังส่งให้กับพวกศิษย์ไปแจกชาวบ้าน และพระองค์แบ่งปลาสองตัวนั้นแจกพวกเขาทุกคนด้วย ⁴²ทุกคนกินกันจนอิ่ม ⁴³แล้วพวกศิษย์เก็บขนมปังและปลาที่เหลือได้สิบสองเซ่งเต็มๆ ⁴⁴นับเฉพาะผู้ชายที่มากินได้ถึงห้าพันคน

พระเยซูเดินบนทะเล

(มธ. 14:22-33; ยอ. 6:15-21)

⁴⁵เมื่อกินเสร็จแล้ว พระองค์ให้พวกศิษย์ลงเรือข้ามไปที่เมืองเบธไซดา ซึ่งอยู่ฝั่งตรงข้ามก่อน ส่วนพระองค์ยังรอส่งชาวบ้านอยู่ ⁴⁶หลังจากชาวบ้านกลับหมดแล้วพระองค์ได้ขึ้นไปอธิษฐานที่บนภูเขา

⁴⁷ในคืนนั้นเรือของพวกศิษย์ยังลอยอยู่กลางทะเลสาบ ส่วนพระองค์อยู่บนฝั่งเพียงคนเดียว

⁴⁸พระองค์เห็นพวกศิษย์กำลังพายเรืออยู่ด้วยความยากลำบากเพราะมีลมแรงมากต้านเรือไว้ระหว่างตีสามถึงหกโมงเช้าในคืนนั้นพระองค์เดินบนน้ำมาหาพวกเขา และทำท่าเหมือนจะเดินผ่านไป

⁴⁹เมื่อพวกศิษย์เห็นพระองค์เดินอยู่บนน้ำก็คิดว่าเป็นผีเลยร้องตะโกนกันลั่น ⁵⁰เพราะตกใจกลัวมาก แต่ในทันใดนั้น พระองค์ก็พูดกับพวกเขาว่า “ไม่ต้องตกใจ เราเอง ไม่ต้องกลัว” ⁵¹จากนั้นพระองค์ก็ขึ้นไปอยู่บนเรือกับพวกเขา แล้วลมก็สงบลง พวกเขาประหลาดใจมาก ⁵²เพราะพวกเขายังมีใจที่แข็งกระด้างอยู่จึงยังไม่เข้าใจถึงการอัศจรรย์ที่พระองค์เพิ่งทำไปกับขนมปังห้าก้อนนั้น

พระเยซูรักษาคนไม่สบาย

(มธ. 14:34-36)

⁵³เมื่อข้ามฟากมาถึงฝั่งเมืองเยนเนซาเรท พวกศิษย์ก็ผูกเรือไว้ ⁵⁴พอลงจากเรือ ชาวบ้านก็จำพระองค์ได้ ⁵⁵พวกเขาวิ่งไปบอกคนอื่นๆ ที่บริเวณนั้น และห้ามคนป่วยใส่แคร่มาหาพระองค์ไม่ว่าพระองค์จะอยู่ที่ไหนก็ตาม ⁵⁶ไม่ว่าพระองค์จะเข้าไปในหมู่บ้าน หรือในเมือง หรือในชนบท ชาวบ้านก็จะนำคนป่วยมาวางไว้ที่ตลาด และพวกคนป่วยต่างอ้อนวอนขอแตะแค่ชายเสื้อคลุมของพระองค์ และทุกคนที่ได้แตะก็หายกันหมด

6:37 เหรียญเงิน หรือเหรียญเคนาริอัน เป็นชื่อเรียกเงินเหรียญในสมัยก่อน หนึ่งในเคนาริอันก็เท่ากับค่าแรงของคนทำงานหนึ่งวัน

คำสอนของบรรพบุรุษ

(มธ. 15:1-20)

7 พวกฟาริสี¹ กับพวกครูผู้สอนกฎปฏิบัติบางคนที่มาจากเมืองเยรูซาเล็ม พวกนั้นมาหาพระเยซู² พวกเขาเห็นศิษย์บางคนของพระเยซู กินอาหารแต่ไม่ได้ล้างมือ³ (พวกฟาริสี และคนยิวทุกคน จะไม่กินอาหารจนกว่าจะได้ล้างมือตามประเพณีที่บรรพบุรุษทำมา⁴ เมื่อซื้อของมาจากตลาดก็ต้องล้างมือก่อนกินเหมือนกัน นอกจากนี้ ยังรักษาประเพณีอื่นๆ อีกมากมายเช่น การล้างด้วยเหยือก หม้อทองสัมฤทธิ์ และเก้าอี้เอนสำหรับกินข้าว)

⁵ ดังนั้นพวกฟาริสีและพวกครูสอนกฎปฏิบัติพวกนี้จึงถามพระเยซูว่า “ทำไมศิษย์ ของคุณถึงไม่ทำตามประเพณีที่บรรพบุรุษสอนไว้ ทำไมพวกเขาถึงไม่ล้างมือก่อนกินอาหาร”

⁶ พระองค์จึงตอบว่า “อิสยาห์ ผู้พูดแทนพระเจ้า พูดไว้ถูกต้องเลยเกี่ยวกับพวกคนหน้าซื่อใจคดอย่างพวกคุณที่ว่า

‘คนพวกนี้นับถือเราแต่ปากเท่านั้น แต่ใจของพวกเขาห่างไกลจากเรามาก

⁷ที่เขากราบไหว้เรานั้น จึงไม่มีประโยชน์อะไรเลย

เพราะแทนที่จะสอนกฎของพระเจ้ากลับไปสอนกฎที่มนุษย์ตั้งขึ้นเอง’ (อิสยาห์ 29:13)

⁸พวกคุณละเลยคำสั่งของพระเจ้า เพื่อจะได้ไปทำตามประเพณีที่มนุษย์สอนต่อๆ กันมา”

⁹แล้วพระเยซูพูดต่อว่า “พวกคุณนี่เสียจริตนะ เข้าใจหลักเลื่องคำสั่งของพระเจ้า เพื่อจะได้ไปทำตามประเพณีที่สืบทอดกันมา¹⁰ อย่างเช่น โมเสส* สอนว่า ‘ให้นับถือพ่อแม่ของตน* และ ‘คนที่สาปแช่งพ่อแม่ของตนต้องเอาไปฆ่า’*¹¹ แต่พวกคุณกลับสอนว่าไม่เป็นไรที่จะบอพ่อแม่ว่า ‘ของที่ผมจะเอามาช่วยคุณพ่อแม่ได้นั้น ผมยกให้กับพระเจ้าหมดแล้ว’¹² ทำอย่างนี้เท่ากับว่าพวกคุณสอนเขาไม่ให้ช่วยเหลืออะไรพ่อแม่เลย¹³ แบบนี้พวกคุณก็ไม่ได้ทำตามคำสั่งของพระเจ้า แต่ไปทำตามประเพณีที่สืบทอดกันมา และพวกคุณยังทำอย่างนี้กับอีกหลายๆ เรื่องด้วย”

สิ่งที่ทำให้สกปรกในสายตาพระเจ้า

¹⁴พระองค์เรียกชาวบ้านเข้ามา และพูดว่า “ฟังให้ดีๆ และเข้าใจซะด้วยว่า¹⁵ ไม่มีอะไรเลยที่คนกินเข้าไปแล้ว ทำให้เขาสกปรกในสายตาพระเจ้า มีแต่สิ่งที่ออกมาจากข้างในเขาเท่านั้นที่จะทำให้เขาสกปรกในสายตาพระเจ้า”^{16*}

¹⁷หลังจากที่พระเยซูแยกกับชาวบ้านแล้ว พระองค์ได้เข้าไปในบ้าน พวกศิษย์ก็เข้ามาถามเกี่ยวกับเรื่องเปรียบเทียบกับนี้¹⁸ พระองค์บอกว่า “พวกคุณยังไม่เข้าใจอีกหรือ ไม่มีอะไรหรอกที่คนกินเข้าไปแล้วจะทำให้เขาสกปรกในสายตาพระเจ้า¹⁹ เพราะมันไม่ได้เข้าไปในจิตใจ แต่มันตกลงไปในท้อง แล้วก็ถ่ายออกมา” (ที่พระองค์พูดอย่างนี้ ก็แสดงว่าอาหารทุกชนิดสะอาดกินได้หมด)

²⁰พระองค์ก็พูดต่อว่า “สิ่งที่ออกมาจากตัวคนนั้นแหละ ที่ทำให้คนสกปรกในสายตาพระเจ้า²¹ เพราะที่ออกมาจากตัวก็ออกมาจากจิตใจ และใจนี่เองเป็นที่มาของความคิดชั่วร้าย ความผิด

7:10 โมเสส เป็นผู้ทำนายชาวยิวออกจากการเป็นทาสในประเทศอียิปต์ และเป็นผู้เขียนกฎปฏิบัติ10 ประการ

7:10 “ให้นับถือพ่อแม่และแม่ของตน” อ้างมาจากหนังสือ อพยพ 20:12 และ หนังสือ เฉลยธรรมบัญญัติ5:16

7:10 “คนที่สาปแช่งพ่อแม่ของตน ต้องเอาไปฆ่า” อ้างจากหนังสือ อพยพ 21:17 และ เลวีนิติ 20:9

7:16 บางฉบับมีข้อความว่า “ใครมีหู ก็ฟังไว้ดีๆ”

บาปทางเพศ การลักขโมย การฆ่ากัน ²²การมีชู้ ความโลภ ความชั่วต่างๆ การหลอกลวง ราคะ ตัณหา การอิจฉาริษยา การนินทาว่าร้าย ความเย่อหยิ่งจองทอง และ ความโง่เขลา ²³สิ่งชั่วร้ายทั้งหมดนี้ออกมาจากข้างในและทำให้คนสกปรกในสายตาพระเจ้า”

พระเยซูช่วยผู้หญิงกรีก

(มธ. 15:21-28)

²⁴พระเยซูได้จากที่นั่นเข้าไปยังเขตแดนเมืองไทระ แล้วพระองค์เข้าไปอยู่ในบ้านหลังหนึ่ง ไม่ต้องการให้คนรู้ แต่ก็ไม่สามารถซ่อนตัวได้

²⁵พอหญิงคนหนึ่งที่มีลูกสาวที่ถูกผีชั่วสิงอยู่รู้ว่าพระองค์มา เธอจึงได้มากราบแทบเท้าของพระเยซู ²⁶หญิงคนนี้เป็นคนกรีก* เพราะเกิดที่แคว้นฟินิเซียในประเทศซีเรีย เธอได้มาขอร้องให้พระเยซูช่วยขับไล่ผีชั่วที่สิงลูกสาวของเธออยู่

²⁷แล้วพระองค์พูดว่า “มันไม่ถูกต้องที่จะเอาอาหารของลูกๆ ไปโยนให้หมากิน ต้องให้ลูกๆ กินอิ่มเสียก่อน”

²⁸แต่เธอตอบว่า “ใช่ค่ะท่าน แต่หมาก็ยังได้กินเศษอาหารของเด็กๆ ที่ตกอยู่ใต้โต๊ะเลย”

²⁹พระองค์พูดว่า “ตอบได้ดีมาก กลับไปบ้านเถอะ เพราะผีชั่วได้ออกจากลูกสาวของคุณแล้ว”

³⁰เมื่อเธอกลับถึงบ้าน ก็เห็นลูกสาวนอนอยู่บนเตียง และผีชั่วได้ออกไปแล้ว

พระเยซูรักษาคนที่หูหนวกและเป็นใบ้

³¹พระองค์ก็ออกจากเขตแดนของเมืองไทระ และเดินผ่านเมืองไซดอน เพื่อจะไปทีทะเลสาบกาลิลีโดยผ่านทางแคว้นเดคาโปลิส* ³²มีคนพาชายหูหนวกที่พูดไม่ค่อยได้คนหนึ่งมาหาพระเยซู พวกเขาขอร้องให้พระองค์วางมือบนชายคนนั้น

³³พระองค์ได้พาชายคนนั้นหนีไปห่างจากผู้คน พระองค์เอานิ้วแหยงเข้าไปในหูของเขา แล้วเอาน้ำลายที่พระองค์บ้วนออกมาไปแตะที่ลิ้นของเขา ³⁴แล้วพระองค์เงยหน้ามองท้องฟ้า จากนั้นถอนใจยาว แล้วพูดกับชายคนนั้นว่า “เอเฟฟาธา” แปลว่า “เปิดออก” ³⁵หูของเขาก็ได้ยินทันที และลิ้นของเขาก็ไม่ขัดและพูดได้คล่องชัดเจน

³⁶พระองค์สั่งพวกเขาไม่ให้เล่าเรื่องพวกนี้ให้ใครฟัง แต่ยิ่งพระองค์สั่งห้ามมากเท่าไร พวกเขาก็ยิ่งรำลือกันมากขึ้นเท่านั้น ³⁷คนที่ได้ยินก็ประหลาดใจมากและพูดว่า “ทุกอย่างที่เขาทำนั้น ยอดเยี่ยมจริงๆ ขนาดคนหูหนวกยังทำให้ได้ยิน และคนใบ้ยังทำให้พูดได้”

พระเยซูเลี้ยงคนสี่พันคน

(มธ. 15:32-39)

8 มีอีกครั้งหนึ่งที่ชาวบ้านมากมายมาอยู่กับพระเยซูพวกเขาไม่มีอาหารกิน พระเยซูจึงเรียกพวกศิษย์มาบอกว่า ²“นำสงสารคนพวกนี้จริงๆ พวกเขามาอยู่กับเราสวมวันแล้ว แต่ไม่มีอาหารกิน ³ถ้าให้พวกเขากลับไปตอนนี้ทั้งๆ ที่ยังหิวอยู่ คงจะเป็นลมกลางทางแน่ๆ และบางคนก็อยู่ไกลมากด้วย”

7:26 คนกรีก คือไม่ใช่คนยิว มักจะเรียกว่าเป็นคนต่างชาติ

7:31 แคว้นเดคาโปลิส เป็นภาษากรีก แปลว่า สิบเมืองรวมกัน อยู่ห่างฝั่งตะวันออกของทะเลสาบกาลิลี

⁴พวกศิษย์บอกว่า “ในที่เปล่าเปลี่ยวแห่งแล้งอย่างนี้ จะไปหาอาหารที่ไหนมาเลี้ยงคนตั้ง เยอะแยะขนาดนี้ล่ะครับ”

⁵พระองค์เลยถามว่า “พวกคุณมีขนมปังกี่ก้อน” พวกเขาตอบว่า “เจ็ดก้อนครับ”

⁶พระองค์ จึงสั่งให้ชาวบ้านนั่งลงกับพื้น แล้วพระองค์เอาขนมปังเจ็ดก้อนมา ขอบคุณพระเจ้า แล้วหักขนมปังส่งให้กับพวกศิษย์เอาไปแบ่งให้กับชาวบ้านกินกัน ⁷พวกเขามีปลาตัวเล็กๆ อยู่ไม่กี่ตัว พระองค์ก็ได้ขอบคุณพระเจ้าสำหรับปลาเหล่านั้น และบอกให้พวกศิษย์เอาไปแจก ⁸พวกชาวบ้านก็ได้กินกันจนอิ่มดี และพวกศิษย์เก็บอาหารที่เหลือได้ถึงเจ็ดเซ่งเต็มๆ ⁹มีประมาณสี่พันคนที่อยู่ที่นั่น หลังจากกินเสร็จ พระองค์ได้ส่งพวกเขากลับบ้าน ¹⁰แล้วพระองค์กับพวกศิษย์พากันลงเรือไปแคว้นดาลมานาธา

พวกฟาริสีมาทดลองพระองค์

(มธ. 16:1-4)

¹¹พวกฟาริสีได้มาโต้เถียงพระองค์และทำให้พระองค์ทำสิ่งอัศจรรย์ให้ดูเพื่อพิสูจน์ว่าพระองค์มาจากพระเจ้า ¹²พระเยชูตอนใจยาวและพูดว่า “ทำไมคนสมัยนี้ ชอบเรียกให้ทำสิ่งอัศจรรย์กันนัก เราขอบอกให้รู้ว่าจะไม่ทำสิ่งอัศจรรย์อะไรให้ดูทั้งนั้น” ¹³แล้วพระองค์ก็ลงเรือข้ามทะเลสาบไปอีกฝั่ง

เชื้อฟูของพวกฟาริสีและของเฮโรด

(มธ. 16:5-12)

¹⁴พวกศิษย์ลืมเอาขนมปังมาด้วยเลยมีอยู่แค่ก้อนเดียวในเรื่อง ¹⁵พระเยชูเตือนพวกเขาว่า “ระวังเชื้อ*ของพวกฟาริสีและของเฮโรดไว้ให้ดี”

¹⁶พวกเขาจึงพูดกันว่า “ที่อาจารย์พูดอย่างนี้ก็เพราะพวกเราไม่มีขนมปังไง”

¹⁷พระองค์รู้ว่าพวกเขากำลังพูดกันถึงเรื่องอะไรจึงพูดว่า “ทำไมพวกคุณถึงพูดกันแต่เรื่องไม่มีขนมปัง ยังไม่เห็นหรือเข้าใจกันอีกหรือ ใจแข็งมากเลยรีง ¹⁸มีตาที่มองไม่เห็น มีหูที่ไม่ได้ยิน จำได้ไหม ¹⁹ตอนที่เราเลี้ยงคนห้าพันคนด้วยขนมปังห้าก้อน พวกคุณเก็บเศษที่เหลือได้กี่เซ่ง” พวกเขาตอบว่า “สิบสองเซ่งครับ”

²⁰“แล้วตอนที่เราเลี้ยงคนสี่พันคนด้วยขนมปังเจ็ดก้อนล่ะ พวกคุณเก็บเศษที่เหลือได้กี่เซ่ง” พวกเขา ก็ตอบว่า “เจ็ดเซ่งครับ”

²¹แล้วพระองค์จึงพูดว่า “ขนาดทำให้ดูอย่างนี้แล้วยังไม่เข้าใจอีกหรือ”

พระเยชูรักษาคนตาบอดที่เบธไซดา

²²เมื่อพวกเขามาถึงเมืองเบธไซดา ได้มีคนตาบอดมาหาพระองค์ อ้อนวอนให้พระองค์แตะต้องเขา²³พระองค์ก็ได้จูงมือคนตาบอดออกมานอกหมู่บ้าน พระองค์ก็มน้ำลายใส่ตาทั้งสองข้างของคนตาบอดนั้น และวางมือบนตัวเขาแล้วถามว่า “มองเห็นหรือยัง”

²⁴คนตาบอดก็ได้เงยหน้าขึ้นมาดูและบอกว่า “เห็นคนครับ แต่เหมือนต้นไม้เดินไปเดินมา”

8:14 เชื้อ เป็นสัญลักษณ์ของสิ่งที่ไม่ดี ที่มีอิทธิพลมากในการชักจูงให้เราทำตาม เหมือนกับเชื้อฟุนดีเดียวกับอิทธิพลกับแบปติบก้อนใหญ่

²⁵พระองค์จึงได้วางมือบนตาของเขารีกครั้งหนึ่ง คนตาบอดก็ได้ฟังดู ตาของเขาก็หายสนิท มองเห็นทุกสิ่งทุกอย่างชัดเจน ²⁶พระองค์บอกให้เขากลับบ้านโดยบอกว่า “อย่าเข้าไปในหมู่บ้านนั้น”

เปโตรพูดว่า พระเยซูเป็นกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่

(มธ.16:13-20;ลก.9:18-21)

²⁷พระเยซูและพวกศิษย์เดินทางไปที่หมู่บ้านใกล้ๆ เมืองซีซารียาแคว้นฟิลิปปี ในระหว่างทางนั้น พระองค์ได้ถามพวกศิษย์ว่า “คนอื่นๆ เขาว่าเราเป็นใครกัน”

²⁸พวกเขาก็ตอบว่า บางคนว่า “เป็นยอห์นคนทำพิธีจุ่มน้ำ บางคนว่าเป็นเอลียาห์* และมีบางคนว่าเป็นผู้พูดแทนพระเจ้า†คนหนึ่ง”

²⁹แล้วพระองค์ถามว่า “แล้วพวกคุณล่ะ คิดว่าเราเป็นใคร” เปโตรตอบว่า “เป็นกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่*”

³⁰พระองค์จึงเตือนพวกศิษย์ไม่ให้บอกคนอื่นว่าพระองค์เป็นใคร

พระเยซูทำนายถึงความตายของพระองค์

(มธ.16:21-28;ลก.9:22-27)

³¹แล้วพระเยซูเริ่มสอนให้พวกเขาว่า “บุตรมนุษย์† จะต้องได้รับความทุกข์ทรมานหลายอย่าง พวกเขาจะนำเขามาตี และพวกเขาจะตรึงเขากับไม้กางเขน และเขาจะต้องถูกฆ่า แต่เขาจะฟื้นขึ้นมาอีกในวันที่สาม” ³²พระองค์เล่าเรื่องนี้ให้พวกเขาฟังอย่างชัดเจน เปโตรจึงดึงพระองค์ไปข้างๆ แล้วต่อว่าพระองค์ที่พูดอย่างนั้น ³³พระองค์ก็หันไปดูพวกศิษย์แล้วดูเปโตรว่า “ไปให้พ้น ไอ้ซาตาน เปโตร เพราะคุณไม่ได้คิดแบบพระเจ้า แต่คิดแบบมนุษย์”

³⁴พระองค์เรียกชาวบ้านกับศิษย์เข้ามาแล้วพูดว่า “ถ้าใครอยากจะทำตามเรามา ต้องไม่เห็นแก่ตัว เขาจะต้องยกกางเขนของตนมาแบกไว้แล้วตามเรามา ³⁵เพราะคนที่อยากเอาตัวรอดก็จะสูญเสียชีวิตแท้ไป ส่วนคนที่ยอมสละชีวิตของตัวเองเพื่อเรา และชาวดี† นั้น ก็จะช่วยชีวิตแท้ไว้ได้ ³⁶มันจะมีประโยชน์อะไรกันถ้าได้เป็นเจ้าของทุกสิ่งทุกอย่างในโลก แต่ต้องเสียจิตวิญญาณไป ³⁷เพราะจิตวิญญาณที่สูญเสียไปแล้วนั้นจะเอาอะไรมาแลกคืนก็ไม่ได้แล้ว ³⁸ในยุคนั้นฉันได้ยินว่าคนไหนอับอายที่จะยอมรับเราและคำสอนของเรา บุตรมนุษย์† ก็จะอับอายที่จะยอมรับคนนั้นด้วยเหมือนกัน ในวันที่บุตรมนุษย์กลับมาด้วยความยิ่งใหญ่ของพระบิดาพร้อมกับเหล่าทูตสวรรค์ที่บริสุทธ์”

9 แล้วพระองค์ก็พูดกับพวกเขาว่า “เราจะบอกให้รู้ว่า มีบางคนในที่นี้จะยังไม่ตาย จนกว่าจะได้เห็นแผ่นดินของพระเจ้ามาพร้อมกับฤทธิ์เดชเสียก่อน”

พระเยซูอยู่กับโมเสส และเอลียาห์

(มธ.17:1-13;ลก.9:28-36)

²หกวันต่อมาพระเยซูได้พาเปโตร ยากอบ และยอห์น ขึ้นไปบนภูเขาสูงกันตามลำพัง แล้วลักษณะของพระเยซูก็เปลี่ยนไปต่อหน้าพวกเขา ³เสื้อผ้าของพระองค์กลายเป็นสีขาวเปล่ง

8:28 เอลียาห์ เป็นผู้พูดแทนพระเจ้าคนหนึ่ง มีชีวิตอยู่ในช่วงประมาณ 850 ปีก่อนพระเยซูเกิด

8:29 กษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ หรือในภาษากรีก ใช้คำว่า พระคริสต์

ประกายแวววับ ชาวกว่าที่คนพอกผ้าในโลกนี้จะพอกให้ขาวได้⁴ แล้วพวกเขา ก็เห็นเอลียาห์กับโมเสส* กำลังคุยอยู่กับพระเยซู

⁵เปโตรบอกพระเยซูว่า “อาจารย์ครับ ดีมากเลยที่พวกเราอยู่ที่นี้ พวกเราจะได้สร้างเพิง* ขึ้นมาสามหลัง ให้อาจารย์หลังหนึ่ง ให้โมเสสหลังหนึ่ง และให้เอลียาห์อีกหลังหนึ่ง”⁶ (เปโตรไม่รู้ว่าจะพูดอะไรดี เพราะพวกเขา กำลังตกใจกลัวมาก)

⁷จากนั้นก็มิเมฆลอยมาปกคลุมพวกเขาไว้ และมีเสียงพูดก้องออกมาจากเมฆว่า “นี่เป็นลูกที่เรารัก ให้เชื่อฟังเขา”

⁸พวกเขาก็หันไปดูรอบๆ แต่ไม่เห็นใครเลยนอกจากพระเยซู

⁹ขณะที่เดินลงมาจากภูเขา พระเยซูสั่งห้ามพวกเขาไม่ให้เล่าเรื่อง ที่เห็นนี้ให้ใครฟัง จนกว่าบุตรมนุษย์จะฟื้นขึ้นมาจากความตาย

¹⁰พวกเขาก็ทำตาม ที่พระเยซูสั่ง แต่ก็ถามกันเองว่าที่พระองค์พูดว่า “ฟื้นขึ้นจากความตาย” หมายถึงอะไร

¹¹พวกเขาถามพระองค์ว่า “ทำไมพวกครูสอนกฎปฏิบัติถึงได้บอกว่า เอลียาห์ต้องมาก่อน*”

¹²พระเยซูตอบว่า “ถูกแล้ว เอลียาห์ต้องมาก่อน เพื่อมาเตรียมทุกอย่างให้เรียบร้อย แต่ทำไมถึงได้มีคำเขียนว่า บุตรมนุษย์จะต้องทนทุกข์ทรมานอย่างแสนสาหัสและถูกทำให้อับอายขายหน้า¹³ เราจะบอกให้รู้ว่า เอลียาห์ก็ได้มาแล้ว และพวกเขาก็ทำกับเอลียาห์ตามใจชอบของพวกเขา เหมือนกับที่ได้เขียนไว้ในพระคัมภีร์”

พระเยซูรักษาเด็กที่มีผีชั่วสิงอยู่

(มธ. 17:14-20; ลก. 9:37-43)

¹⁴เมื่อพวกเขา ลงมาถึงที่ที่พวกศิษย์คนอื่น ๆ อยู่ ก็เห็นชาวบ้านจำนวนมาก รุมล้อม พวกศิษย์เหล่านั้น พวกครูสอนกฎปฏิบัติกำลังเถียงกับศิษย์พวกนั้นอยู่¹⁵ เมื่อชาวบ้าน เห็นพระเยซู ก็รู้สึกแปลกใจมาก แล้วพากันวิ่งมาต้อนรับพระองค์

¹⁶พระเยซูถามว่า “กำลังเถียงกันเรื่องอะไร”

¹⁷ชายคนหนึ่ง ในฝูงชนตอบว่า “อาจารย์ครับ ผมได้พาลูกชายมาหาท่าน เขาถูกผีชั่วสิง ทำให้พูดไม่ได้¹⁸ ทุกครั้งที่มัน แผลงฤทธิ์ออกมา เด็กจะล้มลง น้ำลายฟูมปาก กัดฟันแน่น ตัวแข็งทื่อไปหมด ผมขอให้พวกศิษย์ของท่าน ขับผีชั่วออกให้ แต่พวกเขาทำไม่ได้”

¹⁹แล้วพระเยซูพูดว่า “โอ พวกขาดความเชื่อ เราจะต้องอยู่กับพวกคุณไปอีกนานเท่าไร จะต้องให้เราอดทนไปอีกนานแค่ไหน พาเด็กมาหาเราสิ”

²⁰พวกเขาก็พาเด็กมา เมื่อผีชั่วในเด็กเห็นพระเยซู มันก็ทำให้เด็กชักกระตุกอย่างแรง ล้มลง ล้มไปกลิ้งมาบนพื้น น้ำลายฟูมปาก

²¹พระเยซูก็ถามพ่อของเด็กว่า “เป็นอย่างนี้มานานแล้วหรือยัง” พ่อเด็กตอบว่า “เป็นตั้งแต่เล็กๆ เลยครับ²² ไข้ชั่วจะฆ่าเขาหลายครั้งแล้ว ทำให้ตกเข้ากองไฟบ้าง หรือตกน้ำบ้าง ถ้า

9:4 เอลียาห์ กับโมเสส เป็นสองผู้นำชาวอิสราเอลที่สำคัญมากในสมัยพระคัมภีร์เดิม

9:5 เพิง คือ ที่อยู่ที่มีลักษณะเหมือนกับเต็นท์ หรือกระท่อมที่พับ

9:11 “เอลียาห์ต้องมาก่อน” ย่างมาจากหนังสือ มาลาคีย์ 4:5-6

อาจารย์ช่วยได้ก็โปรดส่งสารช่วยพวกเราด้วยเถิด”

²³พระเยซูจึงตอบว่า “ทำไมถึงพูดว่า ‘ถ้าอาจารย์ช่วยได้’ ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นไปได้สำหรับคนที่เชื่อ”

²⁴พ่อของเด็กจึงรีบร้องบอกทันทีว่า “ผมเชื่อครับ ช่วยทำให้ผมเชื่อมากขึ้นด้วยครับ”

²⁵เมื่อพระองค์เห็นว่าคนเริ่มมามุงดูมากขึ้น พระองค์ทวาดฝีขั้วว่า “ไอ้ผีชั่วที่ทำให้คนหูหนวกและเป็นใบ้ เราสั่งให้แก่ออกมาจากเด็กคนนั้น และอย่าได้เข้าสิงเขาอีกเป็นอันขาด”

²⁶ผีชั่วก็รีดร้องเสียงดัง มันทำให้เด็กชักกระตุกอย่างแรง แล้วออกจากร่างเด็กไป เด็กนั้นก็แน่นิ่งเหมือนตายแล้ว มีเสียงบ่นกันพึมพำว่า “เขาตายแล้ว” ²⁷แต่พระเยซูจับมือของเด็กและพยุงเขาขึ้นมา เด็กก็ลุกขึ้นยืน

²⁸เมื่อพระเยซูเข้าไปในบ้าน พวกศิษย์มาถามพระองค์ส่วนตัวว่า “ทำไมพวกเราถึงไล่ผีชั่วตัวนั้นไม่ได้ล่ะครับ อาจารย์”

²⁹พระองค์จึงบอกว่า “มีทางเดียวที่จะไล่ผีชั่วชนิดนี้้ออกได้ คือการอธิษฐาน”*

พระเยซูพูดถึงเรื่องความตายของพระองค์อีก

(มธ.17:22-23;ลก.9:43-45)

³⁰พระเยซูและพวกศิษย์ก็เดินทางต่อโดยผ่านแคว้นกาลิลี พระเยซูไม่ยอมให้ใครรู้ว่าพระองค์อยู่ที่ไหน เพราะกำลังสอนพวกศิษย์อยู่ พระองค์บอกเขาว่า ³¹“บุตรมนุษย์จะถูกส่งมอบไปให้กับคนที่ฆ่าเขา และหลังจากนั้นสามวันเขาจะฟื้นขึ้นจากความตาย” ³²พวกศิษย์ไม่เข้าใจว่าพระองค์กำลังพูดถึงเรื่องอะไร แต่ไม่มีใครกล้าถาม

ใครเป็นใหญ่ที่สุด

(มธ.18:1-5;ลก.9:46-48)

³³เมื่อพวกเขามาถึงเมืองคาเปอรนาอุม ขณะที่อยู่ในบ้าน พระองค์ได้ถามพวกศิษย์ว่า “ในระหว่างทางพวกคุณเถียงกันเรื่องอะไร” ³⁴ทุกคนเงียบหมด เพราะในระหว่างทางนั้นพวกเขาเถียงกันเรื่องที่ว่าใครจะได้เป็นใหญ่ที่สุด

³⁵พระองค์จึงนั่งลงเรียกศิษย์ทั้งสิบสองคนเข้ามา แล้วพูดว่า “ถ้าใครอยากจะเป็นใหญ่ เขาจะต้องเป็นคนที่ทำต่อยที่สุดและยอมรับใช้ทุกคน”

³⁶พระองค์เอาเด็กเล็กๆ คนหนึ่งมายืนอยู่ข้างหน้าพวกเขา พระองค์โอบเด็กนั้นไว้แล้วสอนว่า ³⁷“คนที่ต้อนรับเด็กเล็กๆ อย่างนี้เพราะเห็นแก่เรา ก็เท่ากับคนนั้นได้ต้อนรับเราด้วยและคนที่ต้อนรับเรากันไม่ได้ต้อนรับแต่เราเท่านั้น แต่ยังได้ต้อนรับผู้ที่ส่งเรามาด้วย”

คนที่ไม่ได้ต่อต้านพระเยซูก็เป็นพวกพระองค์

(ลก.9:49-50)

³⁸ยอห์นเล่าให้พระเยซูฟังว่า “อาจารย์ครับ พวกเราเห็นชายคนหนึ่งไล่ผีชั่ว เขาอ้างชื่อของอาจารย์ด้วย พวกเราก็เลยห้ามเขา เพราะเขาไม่ใช่พวกเดียวกับเรา”

³⁹ แต่พระเยซูบอกว่า “อย่าไปห้ามเขาเลย เพราะไม่มีใครที่อ้างชื่อเราทำสิ่งอัศจรรย์ แล้วอีกประเดี๋ยวหนึ่งก็มาใส่ร้ายเรา” ⁴⁰ คนที่ไม่ได้ต่อต้านเราก็คือเป็นพวกเรา ⁴¹ ใครก็ตามที่ให้น้ำพวกคุณดื่มเพราะพวกคุณเป็นคนของพระคริสต์ เรารับรองว่า เขาจะได้รับรางวัลตอบแทนอย่างแน่นอน

ทำให้คนอื่นทำบาป

(มธ. 18:6-9; ลก. 17:1-2)

⁴² ระหว่างการทำให้คนที่ต่ำต้อยคนหนึ่งในพวกนี้ที่ไว้วางใจในเรา หลงไปทำบาป กับการถูกถ่วงน้ำโดยมีหินโมแแบ่งผูกคอไว้อย่างหลังนี้ก็ยังจะดีกว่า ⁴³ ถ้ามือข้างหนึ่งของคุณทำให้คุณทำบาป ตัดมันทิ้งซะ เพราะมือด้วนข้างหนึ่งแล้วมีชีวิตอยู่กับพระเจ้าก็ดีกว่ามีมือครบทั้งสองข้างแต่ต้องตกนรกในไฟที่ไม่มีวันดับ ^{44*} ⁴⁵ ถ้าเท้าข้างหนึ่งของคุณทำให้คุณทำบาป ก็ตัดมันทิ้งซะ เพราะเท้าข้างหนึ่งด้วนแล้วมีชีวิตอยู่กับพระเจ้าก็ยังดีกว่ามีเท้าครบทั้งสองข้างแต่ต้องถูกโยนลงไปในนรก ^{46*} ⁴⁷ ถ้าตาของคุณทำให้คุณทำบาปก็ควักทิ้งซะ เพราะเหลือตาข้างเดียวแล้วได้เข้าไปอยู่ในแผ่นดินของพระเจ้า ก็ยังดีกว่ามีตาสองข้างแล้วถูกโยนลงไปในนรก ⁴⁸ ที่เต็มไปด้วยตัวหนอนที่ไม่มีวันตายและไฟที่ไม่มีวันดับ

⁴⁹ เพราะไฟจะตกลงมาบนตัวทุกคนเหมือนกับเกลือที่โรยลงบนอาหาร”

⁵⁰ “เกลือที่ดี แต่ถ้าเกลือหมดรสเค็มแล้วพวกคุณจะทำให้มันกลับมาเค็มอีกได้อย่างไร ขอให้พวกคุณมีเกลือ* อยู่ในตัว คืออยู่ด้วยกันอย่างสงบสุข”

การหย่าร้าง

(มธ. 19:1-12)

10 แล้วพระเยซูก็ไปจากที่นั่น พระองค์เข้าไปที่แคว้นยูเดีย และข้ามไปอีกฝั่งหนึ่งของแม่น้ำจอร์แดน มีชาวบ้านมากมายมาหาพระองค์ พระองค์ก็สั่งสอนเขาเหมือนเคย ² มีฟาริสีบางคนหาทางจับผิดพระองค์โดยถามว่า “มันผิดกฎปฏิบัติหรือเปล่า ที่ผู้ชายจะหย่ากับเมีย”

³ พระองค์จึงถามว่า “แล้วโมเสสสั่งว่าอย่างไรเกี่ยวกับเรื่องนี้”

⁴ พวกเขาตอบว่า “โมเสสยอมให้ผู้ชายเขียนใบหย่าให้กับเมีย แล้วก็หย่าได้”

⁵ พระองค์จึงพูดว่า “ที่โมเสสเขียนอย่างนั้นให้ ก็เพราะจิตใจของพวกคุณมันต่อต้าน ⁶ แต่อันที่จริง ตั้งแต่เริ่มสร้างโลกมาแล้ว ‘พระเจ้าได้สร้างคนให้เป็นชายและหญิง’* ⁷ ชายหญิงถึงได้ลาจากพ่อแม่ไปอยู่ร่วมกันกับเมีย ⁸ แล้วทั้งสองก็กลายเป็นคนคนเดียวกัน* ไม่ใช่สองแต่เป็นหนึ่งเดียวกัน ⁹ ดังนั้น สิ่งที่พระเจ้าทำให้เป็นหนึ่งเดียวกันแล้ว อย่าให้ใครมาแยกออกจากกันเลย”

¹⁰ เมื่อพวกเขาอยู่กันตามลำพังในบ้าน พวกเขาคุยกันถามพระเยซูเกี่ยวกับเรื่องนี้ ¹¹ พระองค์ตอบว่า “ผู้ชายที่หย่ากับเมียแล้วไปแต่งงานใหม่ ก็ถือว่าผู้ชายคนนั้นทำบาปต่อเมียเพราะมีชู้ ¹² และถ้าผู้หญิงที่หย่ากับสามีแล้วไปแต่งงานใหม่ ก็ถือว่าผู้หญิงคนนั้นมีชู้”

9:44, 46 สำหรับกฎฉบับหลังๆ นี้บางฉบับ มีข้อ 44 และ ข้อ 46 ซึ่งมีข้อความเหมือนกับ ข้อ 48

9:50 เกลือ ในที่นี้ใช้แทนคนที่做朋友 นำคบค้าสมาคมด้วย อธิยาศัยดี แต่ไม่มีใครรู้ความหมายชัดเจน

10:6 “สร้างคนให้เป็นชายและหญิง” อ้างจากหนังสือ ปฐมกาล 1:27

10:8 “เป็นคนคนเดียวกัน” อ้างจากหนังสือ ปฐมกาล 2:24

พระเยซูทรงอวยพรเด็กเล็กๆ

(มธ.19:13-15;ลก.18:15-17)

¹³ผู้คนต่างพาเด็กเล็กๆ มาให้พระองค์แตะต้องตัว แต่พวกศิษย์ได้ห้ามไว้ ¹⁴เมื่อพระองค์เห็นก็ไม่พอใจ จึงพูดกับพวกศิษย์ว่า “อย่าไปห้ามเด็กๆ พวกนั้น ปล่อยให้เข้ามาหาเรา เพราะแผ่นดินของพระเจ้าเป็นของคนที่เป็นเหมือนเด็กๆ พวกนี้” ¹⁵เราจะบอกให้รู้ว่า คุณจะไม่ได้เข้าไปในแผ่นดินของพระเจ้าแน่ๆ ถ้าคุณไม่ยอมรับแผ่นดินของ พระเจ้าเหมือนกับที่เด็กเล็กๆ พวกนี้ยอมรับ” ¹⁶แล้วพระองค์ก็ได้โอบเด็กๆ ไว้ในอ้อมแขนและวางมืออวยพรให้กับพวกเขา

เศรษฐีหนุ่ม

(มธ.19:16-30;ลก.18:18-30)

¹⁷ในขณะที่พระองค์เริ่มออกเดินทางนั้นก็มียาชนหนุ่มคนหนึ่งวิ่งเข้ามาคุกเข่าลงต่อหน้าพระองค์ แล้วถามว่า “อาจารย์ผู้ประเสริฐ ผมจะต้องทำอย่างไรถึงจะมีชีวิตกับพระเจ้าตลอดไปครับ”

¹⁸พระเยซูตอบว่า “คุณเรียกเราว่าผู้ประเสริฐทำไม ไม่มีใครประเสริฐหรอก นอกจากพระเจ้าเท่านั้น” ¹⁹คุณก็รู้จักกฎปฏิบัติดีอยู่แล้วนี่ ที่ว่าอย่าฆ่าคน อย่าเป็นชู้ อย่าขโมย อย่าเป็นพยานเท็จ อย่าโกง และให้เคารพพ่อแม่*”

²⁰คนหนุ่มคนนั้นก็ว่า “อาจารย์ครับ กฎทุกข้อนี้ผมทำมาตั้งแต่เด็กแล้วครับ”

²¹พระเยซูมองเขาด้วยความรักและพูดว่า “แต่คุณยังขาดอยู่อีกอย่างหนึ่ง คือให้ไปขายทุกอย่างที่คุณมีแล้วเอาเงินไปแจกคนจน คุณถึงจะมีทรัพย์สมบัติมากมายในสวรรค์ แล้วมาติดตามเรา”

²²เมื่อได้ยินพระเยซูพูดอย่างนี้ เขาก็เดินคอตกจากไปด้วยความเศร้าเสียใจ เพราะเขารวยมาก

²³พระเยซูมองไปรอบๆ และพูดกับพวกศิษย์ว่า “คนรวยเข้าไปในแผ่นดินของพระเจ้าได้ยากมากจริงๆ”

²⁴พวกศิษย์ต่างกึ่งงที่ได้ยินพระองค์พูดอย่างนั้น แต่พระเยซูพูดต่อว่า “ลูกรๆ เอ๋ยรู้ไหมว่าแผ่นดินของพระเจ้านี้เข้ายากจริงๆ ²⁵จะให้ลูกรเอาตัวสอดผ่านรูเข็ม ก็ยังง่ายกว่าจะให้คนรวยเข้าไปในแผ่นดินของพระเจ้าเสียอีก”

²⁶พวกศิษย์ก็ยิ่งงันกันไปใหญ่และพูดกันเองว่า “อย่างนี้ จะมีใครรอดล่ะ”

²⁷พระเยซูมองดูพวกเขาแล้วพูดว่า “สำหรับมนุษย์ก็เป็นไปไม่ได้เลย แต่สำหรับพระเจ้าก็เป็นไปได้ เพราะทุกสิ่งทุกอย่างเป็นไปได้สำหรับพระเจ้า”

²⁸เปโตรพูดกับพระองค์ว่า “ดูสิครับ พวกเราได้สละทุกอย่างเพื่อมาติดตามอาจารย์”

²⁹พระเยซูจึงพูดว่า “เราจะบอกให้รู้ว่า คนที่ได้สละบ้านเรือน พี่น้องชายหญิง พ่อแม่ ลูกรๆ หรือไร่นาเพื่อมาติดตามเราและชาวดีของเรา ³⁰คนคนนั้นจะได้รับผลตอบแทนคืนเป็นร้อยเท่าของสิ่งที่เขามีในโลกนี้ทั้งบ้านเรือน พี่น้องชายหญิง พ่อแม่ ลูกรๆ และไร่นารวมถึงว่าพวกเขาจะต้องถูกกดขี่ข่มเหงด้วย แต่พวกเขาจะมีชีวิตกับพระเจ้าตลอดไปในโลกหน้าที่จะมาถึง” ³¹คนที่ เป็นใหญ่เป็นโตที่สุดในตอนนี้จะกลายเป็นคนที่ต่ำต้อยที่สุด ส่วนคนที่ต่ำต้อยที่สุดในตอนนี้จะได้กลายเป็นใหญ่เป็นโตที่สุด”

10:19 “อย่าฆ่า...ให้เคารพพ่อแม่” อ้างมาจากหนังสือ อพยพ 20:12-16 และเฉลยธรรมบัญญัติ 5:16-20

พระเยซูพูดถึงความตายของพระองค์อีกครั้งหนึ่ง

³² พวกเขามุ่งหน้าไปเมืองเยรูซาเล็ม พระเยซูเดินนำหน้า พวกศิษย์ต่างก็แปลกใจ ส่วนพวกที่ติดตามมาก็หวาดกลัว พระองค์พาศิษย์ทั้งสิบสองคนปลีกตัวออกมาข้างๆ และเริ่มเล่าเรื่องที่จะเกิดขึ้นกับพระองค์ให้พวกเขาฟังอีกครั้ง ³³ พระองค์บอกว่า “ฟังให้ดีนะ พวกเรากำลังจะขึ้นไปเมืองเยรูซาเล็ม และบุตรมนุษย์จะถูกส่งตัวไปให้พวกผู้นำนักบวช และพวกครุสสอนกฎปฏิบัติ พวกเขาจะตักสินให้เขาตายและจะส่งตัวเขาไปให้กับคนต่างชาติ ³⁴ แล้วพวกนั้นก็จะมีเยาะเย้ย ถ่มน้ำลายใส่ เฆี่ยนตี และในที่สุดก็จะฆ่าเขา แต่เขาก็จะฟื้นขึ้นอีกในวันที่สาม”

คำขอของยากอบกับยอห์น

³⁵ ยากอบและยอห์น ลูกของเศเบดีได้เข้ามาบอกพระเยซูว่า “อาจารย์ครับ ช่วยพวกเราสักเรื่องได้ไหมครับ”

³⁶ พระเยซูถามว่า “จะให้ทำอะไรล่ะ”

³⁷ พวกเขาตอบว่า “พออาจารย์ได้รับความยิ่งใหญ่แล้ว ขอให้เราได้นั่งข้างซ้ายอาจารย์คนหนึ่งและข้างขวาอีกคนหนึ่งนะครับ”

³⁸ พระเยซูตอบว่า “พวกคุณไม่รู้หรอกว่ากำลังขออะไรอยู่ พวกคุณจะดื่มจอก* ที่เราต้องดื่มนี้ได้หรือ ความทรमानนี้*ที่เราต้องรับ คุณจะรับได้หรือ”

³⁹ พวกเขาตอบว่า “ได้ครับ” พระเยซูจึงพูดว่า “คุณจะดื่มจอกจอกที่เราจะต้องดื่ม และคุณจะทนทุกข์ทรमानแบบเดียวกับที่เราจะต้องทน ⁴⁰ แต่จะให้ใครนั่งทางซ้ายหรือทางขวาของเรานั้น เราไม่ได้เป็นคนเลือก พระเจ้าจะเป็นผู้เลือกเอง”

⁴¹ เมื่อศิษย์อีกสิบคนรู้เรื่องนี้ก็โกรธยากอบและยอห์น ⁴² พระเยซูเลยเรียกพวกเขาเข้ามาหาและพูดว่า “พวกคุณก็รู้ว่ากษัตริย์ของพวกคนต่างชาติทำตัวเป็นเจ้าเป็นนายเหนือประชาชน และพวกข้าราชการระดับสูงก็ชอบใช้อำนาจต่อประชาชน ⁴³ แต่ในพวกคุณมันจะไม่ใช่เป็นอย่างนั้น คนไหนที่อยากจะเป็นใหญ่ก็ให้เขาเป็นคนรับใช้พวกคุณ ⁴⁴ และคนไหนอยากเป็นคนสำคัญที่สุดก็ให้เขาเป็นทาสรับใช้ทุกคน ⁴⁵ เพราะแม้แต่บุตรมนุษย์ ก็ยังไม่ได้มาเพื่อจะให้คนอื่นรับใช้ แต่มาเพื่อจะรับใช้คนอื่น และยอมสละชีวิตเพื่อปลดปล่อยให้คนมากมายเป็นอิสระ”

พระเยซูรักษาคณาบอดชื่อบาร์ทิเมอัส

(มธ.20:29-34; ลก.18:35-43)

⁴⁶ พระเยซูและพวกศิษย์ได้เดินทางมาถึงเมืองเยรีโค และในระหว่างที่พระองค์และพวกศิษย์กำลังเดินทางออกจากเมืองเยรีโคพร้อมกับชาวบ้านนั้น ก็มีคนตาบอดคนหนึ่งชื่อบาร์ทิเมอัสซึ่งเป็นลูกของทิเมอัสนั่งขอทานอยู่ริมถนน ⁴⁷ เมื่อเขารู้ว่า เป็นพระเยซู ชาวนาซาเร็ธ เขาก็ร้องตะโกนว่า “เยซู บุตรดาวิด สงสารผมด้วยครับ”

⁴⁸ หลายคนคิดว่าให้เขาเงียบ แต่เขายังตะโกนดังขึ้น “เยซูบุตรดาวิดสงสารผมด้วยครับ”

⁴⁹ พระเยซูจึงหยุด และพูดว่า “เรียกเขามาสิ” พวกเขา ก็เลยเรียกคนตาบอดนั้น และบอก

10:38 ดื่มจอก คือจอกที่เต็มไปด้วยความทุกข์

10:38 ความทรमानนี้ ในภาษาเดิม ใช้คำว่ากรจุม ในที่นี้พระเยซูหมายถึงการถูกจุ่มลงไปในความทุกข์ยาก

เขาว่า “ดีใจได้แล้ว ลูกซันลี อาจารย์เรียกแกไปหาแล้ว” ⁵⁰คนตาบอดนั้นก็โยนเสื้อคลุมทิ้งไปข้างๆ แล้วกระโดดลุกขึ้นมาหาพระเยซู

⁵¹พระองค์ถามเขาว่า “อยากให้เราช่วยอะไร” คนตาบอดตอบว่า “ผมอยากมองเห็นครับ อาจารย์”

⁵²พระเยซูจึงพูดว่า “ไปเถอะ ความเชื่อของคุณทำให้คุณหายแล้ว” เขาก็มองเห็นได้ทันที และเดินตามพระองค์ไป

พระเยซูเข้าเมืองเยรูซาเล็มแบบกษัตริย์

(มธ.21:1-11; ลก.19:28-40; ยอ.12:12-19)

11 เมื่อพระเยซูและพวกศิษย์ใกล้ถึงเมืองเยรูซาเล็ม ก็เข้าไปในหมู่บ้านเบธพายี และหมู่บ้าน เบธานีที่เชิงเขามะกอกเทศ พระองค์ได้ส่งศิษย์สองคนไปล่วงหน้า ²พร้อมกับสั่งว่า “ให้เข้าไปที่หมู่บ้านข้างหน้านั้น เมื่อไปถึงจะเห็นลูกลาตัวหนึ่งผูกอยู่ ยังไม่เคยมีใครขี่มันมาก่อนเลย ให้แก้เชือกมันแล้วจงมาให้เราที่นี่ ³ถ้ามีใครถามว่า ‘แก้เชือกมันทำไม’ ให้ตอบว่า ‘องค์เจ้าชีวิตต้องการใช้มัน แล้วจะรีบเอามาคืนให้’”

⁴ศิษย์ทั้งสองก็ไป และพบลูกลาตัวหนึ่งผูกอยู่หน้าประตูข้างถนน พวกเขาจึงแก้เชือกออก ⁵มีบางคนที่ยืนอยู่แถวนั้นถามว่า “แก้เชือกมันทำไม” ⁶ศิษย์ทั้งสองก็ตอบตามที่พระเยซูสั่งมา พวกเขาจึงยอมให้เอาลูกลาไป ⁷เมื่อศิษย์ทั้งสองจงลูกลามาให้พระเยซู พวกเขาก็ได้เอาเสื้อคลุมของตัวเองปูบนหลังลาให้พระองค์ขี่ไป ⁸ชาวบ้านมากมายเอาเสื่อมาปูตามทาง บางคนเอากิ่งไม้ที่ตัดจากทุ่งนามาปูให้ด้วย ⁹ทั้งพวกที่เดินนำหน้าและพวกที่เดินตามหลัง ก็ส่งเสียงร้องตะโกนว่า

“โฮโย* พระเจ้ายิ่งใหญ่

ขอพระเจ้าอวยพรคนที่มาในนามขององค์เจ้าชีวิต” (สดุดี 118:25-26)

¹⁰“ขอพระเจ้าอวยพรแผ่นดินของดาวิดบรรพบุรุษของเรา

คือแผ่นดินที่กำลังจะมา

โฮโย แต่พระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ในสวรรค์”

¹¹แล้วพระเยซูเข้าไปในเมืองเยรูซาเล็ม พระองค์ไปที่วิหาร เดินดูรอบๆจนทั่ว แต่เพราะเป็นเวลาเย็นมากแล้ว พระองค์จึงกลับไปหมู่บ้านเบธานีกับพวกศิษย์ทั้งสิบสองคน

พระเยซูสาปต้นมะเดื่อ

(มธ.21:18-19)

¹²วันรุ่งขึ้นขณะที่ออกมาจากหมู่บ้านเบธานีพระเยซูรู้สึกหิวมาก ¹³พระองค์มองเห็นต้นมะเดื่ออยู่แต่ไกล มีใบอยู่เต็มต้น พระองค์ก็เดินเข้าไปใกล้ๆ เพื่อมองหาลูกของมัน แต่เมื่อมาถึง กลับพบว่าไม่มีลูกเลยสักลูก มีแต่ใบเต็มไปหมดเพราะยังไม่ถึงฤดูออกลูก ¹⁴พระองค์จึงพูดกับต้นมะเดื่อนั้นว่า “อย่าให้ใครได้กินลูกจากเจ้าอีกเลย” และพวกศิษย์ได้ยินคำพูดนี้ด้วย

11:9 โฮโย หรือ โฮซันนา ในภาษาอารเมค หมายถึง การอธิษฐานขอความช่วยเหลือจากพระเจ้า ในที่นี้ใช้สำหรับการไถ่ร้องตะโกนต้อนรับพระองค์ด้วยความยินดี

พระเยซูในวิหาร

(มธ.21:12-17;ลก.19:45-48;ยธ.2:13-22)

¹⁵เมื่อมาถึงเมืองเยรูซาเล็ม พระเยซูก็เข้าไปในบริเวณวิหาร และได้ไล่พวกที่มาซื้อขายข้าวของกันอยู่ในวิหารนั้น พระองค์คว้าโต๊ะคนรับแลกเงินและม้านั่งของพวกที่ขายนกพิราบ ¹⁶พระองค์ห้ามไม่ให้คนแบกของผ่านไปมาในเขตวิหาร ¹⁷แล้วสั่งสอนพวกเขาว่า “พระคัมภีร์เขียนไว้แล้วว่า ‘วิหารของเราจะเรียกกันว่า บ้านสำหรับอธิษฐาน’ สำหรับชนทุกชาติ แต่พวกเจ้ากลับทำให้เป็นรังโจร”*

¹⁸เมื่อพวกผู้นำนักบวช และพวกครูสอนกฎปฏิบัติรู้เรื่องนี้ก็หาทางที่จะฆ่าพระองค์ แต่พวกเขากลัวพระองค์เพราะมีชาวบ้านมากมายที่ตื่นเต้นกับคำสอนของพระองค์ ¹⁹เย็นวันนั้น พระเยซูและพวกศิษย์ก็ออกนอกเมืองไป

บทเรียนจากต้นมะเดื่อ

(มธ.21:20-22)

²⁰วันรุ่งขึ้นเมื่อพระเยซู และพวกศิษย์เดินผ่านต้นมะเดื่อต้นเดิม พวกศิษย์เห็นต้นมะเดื่อเหี่ยวแห้งตายตั้งแต่ยอดถึงโคน ²¹เปโตรก็นึกขึ้นได้ว่าเมื่อวานพระเยซูสาปมันไว้ เขาจึงบอกพระเยซูว่า “อาจารย์ ดูนั่นสิครับ ต้นมะเดื่อที่อาจารย์สาปแห้งไว้แห้งตายแล้ว”

²²พระเยซูจึงบอกพวกศิษย์ว่า “เชื่อในพระเจ้าสิ ²³เรารับรองว่า ถ้าคุณเชื่อโดยไม่สงสัยเลย ถ้าคุณสั่งให้ภูเขานี้ลอยไปตกในทะเล มันก็จะเป็นอย่างนั้น ²⁴ไม่ว่าคุณจะทำอธิษฐานขออะไร ถ้าคุณเชื่อว่า คุณจะได้รับ คุณก็จะได้ตามนั้น ²⁵ตอนที่คุณอธิษฐาน ถ้าโกรธใครอยู่ก็ต้องยกโทษให้กับเขาก่อน แล้วพระบิดาของคุณที่อยู่บนสวรรค์ก็จะยกโทษให้กับความบาปของคุณเหมือนกัน” ²⁶*

ผู้นำชาวยิวสงสัยในสิทธิอำนาจของพระเยซู

(มธ.21:23-27;ลก.20:1-8)

²⁷พวกเขาก็เข้าไปในเมืองเยรูซาเล็มอีกครั้งหนึ่ง ในขณะที่พระเยซูกำลังเดินอยู่ในวิหารนั้น พวกหัวหน้านักบวช พวกครูสอนกฎปฏิบัติ และพวกผู้อาวุโส เดินเข้ามาถามพระองค์ว่า ²⁸“แกมีสิทธิ์อะไรไปไล่พ่อค้าพวกนั้น ใครให้อำนาจกับแก”

²⁹พระเยซูพูดว่า “ตอบคำถามเราก่อนหนึ่งข้อ แล้วเราจะบอกว่าใครให้สิทธิ์เรามาทำอย่างนี้ ³⁰ช่วยตอบหน่อยว่าพิธีจุ่มน้ำของยอห์นมาจากสวรรค์หรือมาจากมนุษย์”

³¹พวกเขาก็ปรึกษากันว่า “ถ้าเราตอบว่า ‘มาจากสวรรค์’ มันก็จะย้อนถามเราว่า ‘แล้วทำไมไม่เชื่อยอห์นล่ะ’ ³²แต่ถ้าตอบว่า ‘มาจากมนุษย์’ ชาวบ้านก็จะโกรธแค้นเรา เพราะพวกนั้นเชื่อว่า ยอห์นเป็นผู้พูดแทนพระเจ้า ”

³³พวกเขาจึงตอบพระเยซูว่า “ไม่รู้สิ” พระเยซูจึงพูดกับพวกเขาว่า “ถ้าอย่างนั้น เราก็จะไม่บอกเหมือนกันว่าใครให้สิทธิ์เรามาทำอย่างนี้”

11:17 “วิหารของเรา...อธิษฐาน” อ้างจากหนังสือ อิสยาห์ 56:7

11:17 “รังโจร” อ้างจากหนังสือ เยเรมีย์ 7:11

11:26 สำเนากรีกบางฉบับ เพิ่มข้อนี้ว่า “แต่ถ้าคุณไม่ยอมยกโทษให้กับคนอื่น พระบิดาที่อยู่บนสวรรค์ก็จะไม่ยกโทษบาปของคุณเหมือนกัน”

พระเจ้าส่งพระบุตรมา

(มธ.21:33-46;ลก.20:9-19)

12 พระเยซูเล่าเรื่องเปรียบเทียบให้ฟังว่า “มีชายคนหนึ่งทำสวนองุ่นไว้ เขาได้ล้อมรั้วขุดบ่ออย่างอุ่ง และสร้างหอคอย เขาให้ชาวสวนกลุ่มหนึ่งมาเช่าสวนนี้ไป แล้วตัวเขาเองก็เดินทางไปต่างประเทศ ²เมื่อถึงเวลาเก็บเกี่ยวผลองุ่นเขาก็ส่งทาสคนหนึ่งมารับส่วนแบ่งจากผลองุ่นนั้น ³แต่พวกชาวสวนกลับจับทาสคนนั้นทุบตีและไล่กลับไปมือเปล่า ⁴เจ้าของสวนส่งทาสคนใหม่มาอีก แต่คราวนี้พวกชาวสวนก็ได้รุมกันทุบตีหัวเขาและแกล้งเขาจนอับอาย ⁵เจ้าของสวนส่งอีกคนหนึ่งมาแต่ก็ถูกฆ่าแล้วเขาก็ยังส่งคนมาอีกเรื่อยๆ คนที่เขาส่งมาก็ถูกตีบ้าง ถูกฆ่าบ้าง

⁶สุดท้ายเจ้าของสวนเหลือคนเพียงคนเดียว คือลูกชายสุดที่รักของเขา เขาจึงส่งลูกชายมา เขาคิดว่า “พวกนั้นจะต้องนับถือลูกชายของเราแน่ๆ”

⁷แต่พวกชาวสวนกลับพูดกันว่า “นี่ไง ผู้รับมรดกมาแล้ว ชามันเลย สวนนี้จะได้ตกเป็นของเรา”

⁸พวกชาวสวนจึงจับเขาไปฆ่าแล้วโยนศพทิ้งออกไปนอกสวนองุ่นนั้น

⁹พวกคุณคิดว่าเจ้าของสวนจะทำยังไง เขาจะฆ่าพวกชาวสวนนั้น แล้วเอาสวนองุ่นนั้นไปให้ชาวสวนคนอื่นเช่าต่อ ¹⁰พวกคุณไม่เคยอ่านพระคัมภีร์ข้อนี้หรือ ที่ว่า

‘หินที่ช่างก่อสร้างทิ้งแล้ว กลับกลายเป็นหินก้อนที่สำคัญที่สุด*’

¹¹องค์เจ้าชีวิตทำให้เป็นอย่างนั้น

สำหรับเราแล้วนี่เป็นเรื่องเหลือเชื่อจริงๆ” (สดุดี 118:22-23)

¹²พวกผู้นำชาวยิวรู้ว่าพระองค์กำลังพูดถึงพวกเขาว่าเป็นชาวสวนชั่วร้ายนั้น จึงหาทางที่จะจับพระองค์ แต่ก็ไม่กล้าเพราะกลัวชาวบ้าน พวกเขาจึงพากันจากไป

มีคนถามเกี่ยวกับการเสียาธิ

(มธ.22:15-22;ลก.20:20-26)

¹³พวกผู้นำยิวได้ส่งพวกฟาริสี และพรรคพวกของกษัตริย์เฮโรด[†] มาเพื่อจับผิดคำพูดพระเยซู ¹⁴พวกเขาถามพระองค์ว่า “อาจารย์ครับ เราทราบว่าท่านเป็นคนซื่อสัตย์ ไม่ลำเอียง ไม่เห็นแก่หน้าใคร และสอนความจริงในสิ่งที่พระเจ้าต้องการให้มนุษย์ทำ ช่วยบอกหน่อยสิครับว่ามันถูกต้องหรือเปล่าที่จะเสียาธิให้กับซีซาร์* ควรจะเสียหรือไม่ควรจะเสียดี”

¹⁵พระองค์รู้ว่าพวกเขามาหลอกถามก็เลยพูดว่า “พวกคุณมาหลอกจับผิดเราทำไม ส่งเหรียญเงินมาอันหนึ่งสิ” ¹⁶พวกเขาจึงส่งเหรียญให้พระองค์ แล้วพระองค์ถามพวกเขาว่า “นี่เป็นรูปและชื่อใคร” พวกเขาตอบว่า “ซีซาร์”

¹⁷พระเยซูเลยตอบว่า “ของของซีซาร์ก็ให้กับซีซาร์ และของของพระเจ้าก็ให้กับพระเจ้า” พวกเขา ก็ทิ้งในคำตอบของพระองค์

12:10 หินก้อนที่สำคัญที่สุด หรือ หินหัวมุม ซึ่งเป็นหินก้อนแรกและเป็นก้อนสำคัญที่สุดในการสร้างตึก

12:13 พรรคพวกของกษัตริย์เฮโรด เป็นกลุ่มนิกการเมืองกลุ่มหนึ่งที่สนับสนุนกษัตริย์เฮโรด

12:14 ซีซาร์ เป็นตำแหน่งที่ใช้เรียกจักรพรรดิของอาณาจักรโรมัน

พวกสะดูสีมาถามถึงการฟื้นขึ้นจากความตาย

(มธ.22:23-33;ลก.20:27-40)

¹⁸พวกสะดูสีได้มาหาพระองค์ (พวกนี้ไม่เชื่อเรื่องการฟื้นขึ้นจากความตาย) พวกเขาถามว่า ¹⁹“อาจารย์ครับ โมเสสได้เขียนสั่งพวกเรว่า ถ้าชายคนไหนตายและทิ้งเมียไว้โดยยังไม่มีลูก ก็ให้พี่น้องชายของคนตายนั้น แต่งงานกับหญิงม่ายคนนี้เพื่อมีลูกไว้สืบสกุลของพี่ชายต่อไป ²⁰ครั้งหนึ่งมีพี่น้องอยู่เจ็ดคน พี่ชายคนโตแต่งงานแล้วตายไปโดยยังไม่มีลูก ²¹น้องคนที่สองก็มาแต่งงานกับเธอต่อ และเขาก็ตายไปโดยยังไม่มีลูก น้องคนที่สามก็มาทำเหมือนกัน ²²ทำอย่างนี้จนครบทั้งเจ็ดคนโดยไม่มีใครมีลูกเลย แล้วสุดท้ายหญิงคนนี้ก็ตาย ²³ในวันที่ทุกคนฟื้นขึ้นจากความตายนั้น ผู้หญิงคนนี้จะ เป็นเมียของใครครับ เพราะเธอเคยเป็นเมียของพี่น้องทั้งเจ็ดคนเลย”

²⁴พระเยซูว่า “พวกคุณเข้าใจผิดแล้ว นี่เพราะพวกคุณไม่เข้าใจพระคัมภีร์[†] และไม่รู้จักฤทธิ์เดชของพระเจ้า ²⁵เมื่อคนฟื้นขึ้นจากความตายนั้น จะไม่มีการแต่งงานหรือยกให้เป็นพี่เมียกันอีกแล้ว แต่พวกเขาจะเป็นเหมือนทูตสวรรค์ ²⁶พวกคุณไม่เคยอ่านในหนังสือของโมเสสหรือในตอนที่มีไฟไหม้แต่ไม่ไหม้* พระเจ้าพูดกับโมเสสว่า “เราเป็นพระเจ้าของอับราฮัม พระเจ้าของอิสอัค และพระเจ้าของยาโคบ” ²⁷พระเจ้าไม่ได้เป็นพระเจ้าของคนตาย แต่เป็นพระเจ้าของคนมีชีวิต พวกคุณเข้าใจเรื่องนี้ผิดไปหมดเลย”

กฎข้อสำคัญที่สุด

(มธ.22:34-40;ลก.10:25-28)

²⁸มีครูสอนกฎปฏิบัติคนหนึ่งที่ยืนฟังพวกเขาถามตอบกันอยู่ที่นั่น เขาเห็นว่าพระเยซูตอบได้ดีมากทีเดียวจึงเข้าไปถามพระองค์ว่า “กฎทั้งหมด ข้อไหนสำคัญที่สุด”

²⁹พระเยซูตอบว่า “ข้อที่สำคัญที่สุดคือ ‘โอ พวกอิสราเอลฟังไว้ให้ดี องค์เจ้าชีวิตพระเจ้าของเราเป็นองค์เจ้าชีวิตแต่เพียงผู้เดียว ³⁰ให้รักองค์เจ้าชีวิตพระเจ้าของเราอย่างสุดใจ สุดจิต สุดความคิด และสุดกำลังของเรา’* ³¹ข้อที่สำคัญรองลงมาคือ ‘ให้รักเพื่อนบ้านเหมือนรักตัวเอง’* ไม่มีกฎข้อไหนที่ยิ่งใหญ่ไปกว่าสองข้อนี้อีกแล้ว”

³²ครูสอนกฎปฏิบัติคนนี้ก็พูดกับพระเยซูว่า “อาจารย์พูดถูกต้องเลยที่ว่า มีพระเจ้าเพียงองค์เดียว ไม่มีพระอะไรอีกแล้วนอกจากพระองค์เท่านั้น ³³และให้รักพระองค์สุดหัวใจ สุดความคิด สุดกำลัง และให้รักเพื่อนบ้านเหมือนรักตัวเอง ซึ่งสำคัญยิ่งกว่าการนำเครื่องเผาบูชาและเครื่องเซ่นไหว้ต่างๆ มาถวายตามกฎเสียอีก”

³⁴เมื่อพระเยซูเห็นเขาตอบได้อย่างเฉลียวฉลาด พระองค์ก็พูดว่า “คุณอยู่ไม่ไกลจากแผ่นดินของพระเจ้าแล้ว” หลังจากนั้นก็ไม่มีใครกล้าถามพระองค์อีกเลย

12:26 ไฟไหม้แต่ไม่ไหม้ อ้างจากหนังสือ อพยพ 3:1-12

12:26 อับราฮัม อิสอัค ยาโคบ บรรพบุรุษที่สำคัญมากของชนชาติอิสราเอลในสมัยพระคัมภีร์เดิม ตอนที่พระเจ้าพูดกับโมเสสในสามคนนี้ตายไปตั้งนานแล้ว แสดงว่าพวกเขามีชีวิตอีกครั้งตอนที่พระองค์พูด

12:26 “เราเป็นพระเจ้าของ...ยาโคบ” อ้างจากหนังสือ อพยพ 3:6

12:30 “รักองค์เจ้าชีวิตพระเจ้าอย่างสุดใจ...สุดกำลังของเรา” อ้างจากหนังสือ เฉลยธรรมบัญญัติ 6:4-5

12:31 “ให้รักเพื่อนบ้านเหมือนรักตัวเอง” อ้างจากหนังสือ เลวีนิติ 19:18

พระเยซูถามเรื่องพระคริสต์

(มธ.22:41-46;ลก.20:41-44)

³⁵ระหว่างที่พระเยซูกำลังสอนอยู่ในวิหารนั้น พระองค์ได้ถามว่า “เป็นไปได้อย่างไร ที่พวกครูสอนกฎหมายปฏิบัติบอกว่าพระคริสต์สืบเชื้อสายมาจากดาวิด ³⁶ในเมื่อดาวิดเองได้พูดตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสใจว่า

“องค์เจ้าชีวิตพระเจ้าได้พูดกับองค์เจ้าชีวิตผู้เป็นพระคริสต์ของผมว่า

นั่งลงทางขวามือของเรา จนกว่าเราจะทำให้ศัตรูของท่าน

ถูกเหยียบย่ำอยู่ใต้เท้าของท่าน” (สดุดี 110:1)

³⁷แม้แต่ดาวิดเองยังเรียกพระคริสต์ว่า “องค์เจ้าชีวิต” เลย แล้วพระคริสต์จะสืบเชื้อสายมาจากดาวิดได้อย่างไร? มีคนมากมายตั้งอกตั้งใจฟังพระองค์สอน

³⁸พระองค์สอนว่า “ระวังพวกครูสอนกฎหมายให้ตี พวกนี้ชอบใส่เสื้อคลุมยาวๆเดินไปเดินมาตามตลาดเพื่อให้คนคำนับ ³⁹พวกนี้ชอบนั่งในที่สำคัญที่สุดในที่ประชุม[†] และชอบนั่งหัวโต๊ะในงานเลี้ยงต่างๆ ⁴⁰พวกนี้โกงเอาบ้านของพวกแม่มาขายไป และแกลังทำเป็นอธิษฐานเสียยียาวเพื่ออวดคน คนพวกนี้จะต้องถูกลงโทษหนักกว่าคนอื่นที่ไม่ได้ทำอย่างนั้น

เงินถวายของหญิงม่าย

(ลก.21:1-4)

⁴¹เมื่อพระเยซูนั่งอยู่หน้ากล่องรับเงินในวิหารนั้น พระองค์นั่งดูคนใส่เงินในกล่องกัน คนรวยๆก็ใส่เงินเข้าไปมาก ⁴²มีหญิงม่ายยากจนคนหนึ่ง ได้ใส่เหรียญทองแดงเล็กๆ สองเหรียญ[‡] ลงไป

⁴³พระเยซูจึงเรียกพวกศิษย์เข้ามาและบอกว่า “เราจะบอกให้รู้ว่าหญิงม่ายจนๆ คนนี้ได้ใส่เงินเข้าไปในกล่องรับเงินนั้นมากกว่าทุกๆคนเลย ⁴⁴เพราะคนอื่นๆ ให้จากเงินที่เหลือกินเหลือใช้ แต่หญิงม่ายคนนี้นឹងจะจนมาก แต่ก็ยังอุทิศส่วให้จากเงินที่เธอมีไว้สำหรับเลี้ยงชีวิต

พระเยซูทำนายว่าวิหารจะถูการทำลาย

(มธ.24:1-44;ลก.21:5-33)

13 เมื่อพระเยซูกำลังเดินออกจากวิหาร[†] ศิษย์คนหนึ่งพูดขึ้นว่า “อาจารย์ดูตึกพวกนี้สิครับ สวยจริงๆ สร้างจากหินก้อนใหญ่ๆ ทั้งนั้น”

²พระเยซูตอบเขาว่า “เห็นตึกใหญ่โตพวกนี้กันแล้วใช่ไหม มันจะถูกทำลายจนไม่เหลือแม้แต่ซากของหินที่เรียงซ้อนกันอยู่นี้ให้เห็นอีกเลย”

³เมื่อพระเยซูนั่งอยู่บนภูเขามะกอกเทศ*ที่อยู่ตรงข้ามกับวิหารนั้น เปโตร ยากอบ ยอห์น และอันดรูว์ มาถามพระองค์เป็นการส่วนตัวว่า ⁴“สิ่งต่างๆ เหล่านี้จะเกิดขึ้นเมื่อไหร่ครับ แล้วจะมีวีแววอะไรบอกให้รู้ไหมครับว่ามันใกล้จะเกิดขึ้นแล้ว”

⁵พระองค์ก็ตอบว่า “ระวังให้ตี อย่าให้ใครหลอกเอาล่ะ ⁶เพราะจะมีหลายคนมาแอบอ้าง

12:42 เหรียญทองแดงเล็กๆ สองเหรียญ ในภาษากรีก ใช้คำว่า “เล็บตรอน” หนึ่งเล็บตรอนมีค่าเท่ากับ 1/123 เดนาริอัน หนึ่งเดนาริอันมีค่าเท่ากับค่าแรงคนงานหนึ่งวัน

13:3 ภูเขามะกอกเทศ เป็นภูเขาที่ตั้งอยู่ทางด้านทิศตะวันออกของเมืองเยรูซาเล็ม เป็นสถานที่ที่ผู้คนสามารถมองเห็นมาเห็นบริเวณวิหารได้

ชื่อของเราว่าพวกเขาเป็นพระคริสต์ และจะมีหลายคนหลงเชื่อ⁷ เมื่อคุณได้ยินเสียงสงคราม หรือได้ยินข่าวลือว่าเกิดสงครามก็ไม่ต้องตกใจ เพราะมันต้องเกิดขึ้นอย่างแน่นอน แต่นั่นยังไม่ใช่วັນสุดท้าย⁸ ชนชาติต่างๆ จะลุกฮือขึ้นมาต่อสู้กัน อาณาจักรต่างๆ จะรบราฆ่าฟันกัน จะเกิดแผ่นดินไหวไปทั่ว และผู้คนจะไม่มีอาหารกินกัน นี่เป็นแค่จุดเริ่มต้นเอง เหมือนเจ็บท้องเตือนก่อนคลอดลูก

⁹ระวังตัวให้ดี พวกคุณจะถูกจับไปขึ้นศาล จะถูกเขียนในที่ประชุมของชาวยิว และพวกคุณจะต้องยืนอยู่ต่อหน้าเจ้าเมืองและกษัตริย์เพราะเรา เพื่อพูดเกี่ยวกับเราให้พวกเขาฟัง¹⁰ แต่ก่อนที่วันสุดท้ายจะมาถึง ชาวดี[†] จะต้องได้ประกาศออกไปทั่วทุกชนชาติเสียก่อน¹¹ ตอนที่พวกคุณถูกจับไปขึ้นศาล ไม่ต้องห่วงว่าจะพูดแก้ตัวอย่างไร ให้พูดไปตามที่พระเจ้าบอกในเวลานั้น เพราะคนที่พูดนั้นไม่ใช่ตัวคุณเอง แต่เป็นพระวิญญาณบริสุทธิ์

¹²พี่น้องจะหักหลังกันเองจนตาย พ่อจะหักหลังลูกจนทำให้ลูกต้องตาย ลูกๆ จะเป็นศัตรูกับพ่อแม่ จนทำให้พ่อแม่ต้องตายเหมือนกัน¹³ทุกคนจะเกลียดพวกคุณ เพราะคุณเป็นคนของเรา แต่ใครหนได้จนถึงที่สุดก็จะรอด

ความน่าสยดสยอง

¹⁴“เมื่อพวกคุณเห็นสิ่งที่น่าขยะแขยง*ที่เป็นต้นเหตุของความหายนะ อยู่ในที่ที่ไม่ควรจะอยู่ (ผู้อ่านน่าจะรู้ว่าหมายถึงอะไร) ก็ให้คนที่อยู่ในแคว้นยูเดียหนีไปที่ภูเขา¹⁵ อย่าให้คนที่อยู่บนหลังคาบ้านกลับเข้าไปเก็บของในบ้าน¹⁶ อย่าให้คนที่อยู่ในไร่นากลับไปเอาเสื่อคลุม¹⁷ ในช่วงนั้นพวกผู้หญิงท้องและแม่ลูกอ่อนที่ให้นมลูกนี้น่าสงสารจริงๆ¹⁸ อธิษฐานขออย่าให้เรื่องน่ากลัวนี้เกิดขึ้นในหน้าหนาวเลย¹⁹ เพราะมันจะเป็นเวลาที่ทุกข์ยากที่สุดนับตั้งแต่พระเจ้าสร้างโลกมา จะไม่มีอะไรที่แย่ไปกว่านี้อีกแล้วในอนาคต²⁰ ถ้าองค์เจ้าชีวิตไม่ทำให้วันนั้นสั้นลงก็จะมีใครรอดชีวิตเลย แต่เพราะเห็นแก่คนที่พระองค์ได้เลือกไว้ พระองค์ก็เลยทำให้วันนั้นสั้นลง²¹ ถ้ามีใครมาบอกว่า ‘นี่ไง พระคริสต์[†]’ หรือ ‘นี่ไง พระองค์’ ก็อย่าไปหลงเชื่อ²² เพราะจะมีพวกพระคริสต์จอมปลอมและพวกผู้พูดแทนพระเจ้าจอมปลอมเกิดขึ้น และพวกนี้จะทำสิ่งอัศจรรย์เพื่อหลอกลวงแม้แต่คนที่พระเจ้าได้เลือกไว้แล้วถ้าเป็นไปได้²³ ระวังตัวให้ดี เพราะเราได้เตือนทุกสิ่งทุกอย่างนี้ไว้ล่วงหน้าแล้ว

บุตรมนุษย์จะมา

²⁴ต่อจากทุกข์ยากนั้น

ดวงอาทิตย์จะมีมืดมิดไป ดวงจันทร์จะไม่ส่องแสง

²⁵ดวงดาวจะตกจากฟ้าสวรรค์

และพวกผู้มีอำนาจบนฟ้าสวรรค์จะถูกสั่นคลอน’ (อิสยาห์ 13:10; 34:4.5)

²⁶แล้วผู้คนที่ได้เห็นบุตรมนุษย์[†] มาในเมฆพร้อมด้วยฤทธิ์อำนาจอันยิ่งใหญ่ และเต็มไปด้วยสง่าราศี²⁷ แล้วพระองค์จะส่งหมู่ทูตสวรรค์ของพระองค์มารวบรวมผู้ที่พระองค์ได้เลือกไว้แล้วจากทั่วทั้งแผ่นดินโลก จากขอบโลกด้านหนึ่งไปถึงสุดขอบฟ้าอีกด้านหนึ่ง

13:14 สิ่งที่น่าขยะแขยง ให้ดูหนังสือ ดาเนียล 9:27;12:11 (เปรียบเทียบกับ ดาเนียล 11:31)

บทเรียนจากต้นมะเดื่อ

²⁸ มาเรียนรู้จากต้นมะเดื่อกันเถิด เมื่อต้นมะเดื่อเริ่มแตกหน่อและผลิใบอ่อน พวกคุณก็รู้ว่าใกล้ถึงหน้าร้อนแล้ว ²⁹ ก็เหมือนกัน เมื่อพวกคุณเห็นสิ่งนี้เกิดขึ้นก็ให้รู้ว่าเวลา* นั้นใกล้มาถึงแล้ว เวลานั้นอยู่ที่หน้าประตูนี้เอง ³⁰ เราจะบอกให้รู้ว่า สิ่งเหล่านี้จะเกิดขึ้นก่อนที่คนในสมัยนี้จะตาย ³¹ สวรรค์และโลกจะล่มสลายไป แต่ถ้อยคำของเราจะคงอยู่ตลอดไป

พระเจ้าเท่านั้นที่รู้ว่าเมื่อไหร่เวลานั้นจะมาถึง

³² ไม่มีใครรู้วันเวลานั้น แม้แต่หมู่ทูตสวรรค์หรือพระบุตรเอง มีแต่พระบิดาพระองค์เดียวเท่านั้นที่รู้ ³³ เพราะพวกคุณไม่รู้ว่าเวลานั้นจะมาถึงเมื่อไหร่ ดังนั้นให้ระวังตัวอยู่เสมอ อย่าประมาณ ³⁴ เหมือนกับที่ชายคนหนึ่งทิ้งบ้านออกเดินทางไปที่อื่นพร้อมกับสั่งงานให้ทาสแต่ละคนในบ้านทำ และได้สั่งยามให้เฝ้าประตูบ้านดีๆ ³⁵ พวกคุณก็ต้องพร้อมอยู่เสมอ เพราะไม่รู้ว่าเจ้าของบ้านจะกลับมาเมื่อไหร่ อาจจะเป็นตอนเย็น ตอนเที่ยงคืน ตอนไก่ขันเช้ามืด หรือตอนสายๆ ³⁶ เพื่อว่าเมื่อเขากลับมาอย่างกระทันหัน เขาจะได้ไม่พบว่าพวกคุณกำลังนอนหลับอยู่ ³⁷ สิ่งที่เราสั่งพวกคุณไว้เราก็ได้สั่งกับทุกๆ คนด้วย คือ ‘ให้ระวังอยู่เสมอ’ ”

พวกหัวหน้าวางแผนฆ่าพระเยซู

(มธ.26:1-5; ลก.22:1-2; ยอ.11:45-53)

14 อีกสองวันจะถึงเทศกาลวันปลดปล่อย[†] และเทศกาลขนมปังไม่มีเชื้อ[†] พวกผู้นำนักบวช และพวกครูสอนกฎปฏิบัติ ก็หาทางที่จะแอบจับพระเยซูเพื่อเอาไปฆ่า ² พวกเขาตกลงกันว่า “จะไม่ทำในช่วงเทศกาล เพราะชาวบ้านจะก่อการจลาจลขึ้น”

หญิงคนหนึ่งชโลมน้ำหอมให้พระเยซู

(มธ.26:6-13; ยอ.12:1-8)

³ เมื่อพระเยซูอยู่ที่หมู่บ้านเบธานี ขณะที่กำลังกินอาหารอยู่ในบ้านของซีโมนคนที่เคยเป็นโรคผิวหนังร้ายแรงก็มีหญิงคนหนึ่งถือขวด* น้ำมันหอมนาระดา* ซึ่งมีราคาแพงมากเข้ามา นางทูปากขวดให้แตกและชโลมน้ำมันหอมนั้นลงบนศีรษะของพระเยซู

⁴ ทำให้บางคนที่อยู่ที่นั่นไม่พอใจและบ่นกันว่า “ทำไมถึงทำเสียของอย่างนี้ ⁵ ถ้าเอาน้ำหอมนี้ไปขายคงได้เงินถึงสามร้อยเหรียญเงิน จะได้เอาไปแจกจ่ายให้กับคนจน” แล้วพวกเขาก็ต่อว่าเธอเป็นการใหญ่

⁶ แต่พระเยซูบอกว่า “อย่ายุ่งกับเธอเลย ไปวุ่นวายกับเธอทำไม เธอได้ทำสิ่งที่ยอดเยี่ยมมากให้กับเรา ⁷ จะมีคนจนอยู่กับพวกคุณตลอดเวลา อยากช่วยเวลาไหนก็ได้ แต่เราจะไม่อยู่กับพวกคุณเสมอไป ⁸ และนี่เป็นสิ่งที่เธอจะทำให้กับเราได้ก็คือการเทน้ำมันหอมบนตัวเราเพื่อเตรียมร่างของเราล่วงหน้าก่อนการฝัง ⁹ เราจะบอกให้รู้ว่า ไม่ว่าชาวดีนั้จะประกาศไปที่ไหนๆ ใน

13:29 เวลา เป็นเวลาที่พระเยซูพูดถึงสำหรับเหตุการณ์สำคัญที่จะเกิดขึ้น ดูหนังสือลูกา 21:31 ที่พระเยซูพูดว่าเป็นเวลาที่แผ่นดินของพระเจ้าจะมาตั้งอยู่

14:3 ขวด เป็นขวดที่ทำมาจากหินที่มีความสวยงามมาก

14:3 น้ำมันหอมนาระดา เป็นน้ำมันที่แพงมาก สกัดมาจากรากของต้นนาระดา

โลกนี้ ก็จะมีคนพูดถึงเรื่องที่เราทำให้กับเรานี้เสมอเพื่อเป็นการระลึกถึงเธอ”

ยูดาสตกลงที่จะช่วยศัตรูของพระเยซู

(มธ.26:14-16; ลก.22:3-6)

¹⁰แล้วยูดาสอิสคาริโอท ศิษย์คนหนึ่งในสิบสองคนของพระเยซูก็ได้ไปหาพวกหัวหน้านักบวช เพื่อเสนอตัวที่จะช่วยจับพระเยซูให้ ¹¹พวกเขาดีใจมากที่ได้ยินอย่างนั้น และสัญญาว่าจะจ่ายเงินให้เป็นค่าตอบแทน ดังนั้นยูดาสจึงเริ่มหาโอกาสเหมาะที่จะส่งมอบพระเยซูให้กับพวกหัวหน้านักบวช

อาหารมื้อสุดท้ายของพระเยซูกับพวกศิษย์

(มธ.26:17-25; ลก.22:7-14, 21-23; ยฮ.13:21-30)

¹²ในวันแรกของเทศกาลขนมปังไม่มีเชื้อ ซึ่งเป็นวันที่พวกยิวจะฆ่าลูกแกะถวายพระเจ้าสำหรับเทศกาลวันปลดปล่อย* ด้วย พวกศิษย์ของพระเยซูได้ถามพระองค์ว่า “จะให้พวกเราไปเตรียมอาหารสำหรับเทศกาลวันปลดปล่อย ให้กับอาจารย์ที่ไหนดีครับ”

¹³พระเยซูจึงส่งศิษย์สองคนไป พระองค์สั่งว่า “พวกคุณเข้าไปในเมืองแล้วจะเจอผู้ชายที่แบกเหยือกน้ำ ให้ตามเขาไป”¹⁴ให้พูดกับเจ้าของบ้านที่ชายคนนั้นเข้าไปว่า ‘อาจารย์ให้ถามว่าห้องที่เราจะใช้กินอาหารในเทศกาลวันปลดปล่อยกับพวกศิษย์นั้นอยู่ที่ไหน’ ¹⁵แล้วเขาจะพาคุณไปดูห้องใหญ่ชั้นบนที่เตรียมไว้พร้อมแล้ว ให้พวกคุณจัดอาหารที่นั่น”

¹⁶แล้วศิษย์ทั้งสองก็เข้าไปในเมือง และได้เจอกับทุกอย่างเหมือนกับที่พระเยซูบอก พวกเขา ดังนั้นพวกเขาจึงเตรียมอาหารสำหรับเทศกาลวันปลดปล่อยที่นั่น

¹⁷เมื่อถึงตอนเย็น พระเยซูมาถึงบ้านหลังนั้นพร้อมกับพวกศิษย์เอกทั้งสิบสองคน ¹⁸ในขณะที่กำลังกินอยู่นั้น พระเยซูพูดว่า “เราจะบอกให้รู้ว่า คนหนึ่งในพวกคุณจะหักหลังเรา และเขาก็นั่งกินอยู่กับเราที่นี่ด้วย”

¹⁹พวกศิษย์รู้สึกเป็นทุกข์มาก ต่างคนต่างก็ถามพระองค์ว่า “คงไม่ใช่ผม ใช่ไหมครับ”

²⁰พระเยซูจึงพูดกับพวกเขาว่า “คนหนึ่งในพวกคุณสิบสองคนนี่แหละ คนที่จุ่มขนมปังในงานเดียวกับเรา ²¹บุตรมนุษย์จะต้องตายเหมือนกับที่พระคัมภีร์[†]ได้เขียนไว้แล้ว แต่คนที่ได้หักหลังบุตรมนุษย์นั้นน่าละอายที่สุดเลย ถ้าเขาไม่ได้เกิดมาก็คงจะดีกว่า”

ขนมปังและเหล้าองุ่น

(มธ.26:26-30; ลก.22:15-20; 1คอ.11:23-25)

²²ขณะที่กำลังกินอาหารอยู่นั้น พระเยซูได้หยิบขนมปังขึ้นมาสรรเสริญขอบคุณพระเจ้า จากนั้นก็หักแบ่งให้พวกศิษย์แล้วพูดว่า “รับไปกินสิ นี่คือร่างกายของเรา”

²³แล้วพระองค์ก็หยิบถ้วยขึ้นมาขอบคุณพระเจ้าและยื่นให้กับพวกศิษย์ พวกเขาก็ได้ดื่มจากถ้วยนั้นทุกคน

14:26 ภูเขาเมกอกเทศ เป็นภูเขาที่ตั้งอยู่ใกล้ๆเมืองเยรูซาเล็ม

14:12 ลูกแกะถวายพระเจ้าสำหรับเทศกาลวันปลดปล่อย เป็นส่วนหนึ่งของการเลี้ยงฉลองในเทศกาลวันปลดปล่อย เป็นการฆ่าลูกแกะเพื่อมาบูชาพระเจ้า ดูจากหนังสือ อพยพ 12:3-9

²⁴แล้วพระองค์พูดว่า “นี่คือเลือดของเรา พระเจ้าทำสัญญาขึ้นมาจากเลือดนี้ มันได้หล่อไหลออกมาเพื่อคนเป็นจำนวนมาก ²⁵เราจะบอกให้รู้ว่า เราจะไม่มีดื่มเหล้าองุ่นอีกเลยจนกว่าจะถึงวันนั้นที่เราจะดื่มเหล้าองุ่นใหม่ในแผ่นดินของพระเจ้า”

²⁶แล้วพวกเขาก็ได้ร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้า และออกไปที่ภูเขามะกอกเทศ*

พวกศิษย์ทั้งพระเยซูไปหมด

(มธ.26:31-35;ลก.22:31-34;ยฮ.13:36-38)

²⁷พระเยซูพูดกับพวกศิษย์ว่า “พวกคุณจะทิ้งเราไปกันหมดทุกคน เพราะมีคำเขียนไว้แล้วว่า ‘เราจะฆ่าคนเลี้ยงแกะ และลูกแกะก็จะวิ่งหนีกระเจิดกระเจิงไป’ (เศคาริยาห์ 13:7)

²⁸แต่เมื่อเราฟื้นขึ้นจากความตาย เราจะส่งหน้าพวกคุณไปที่แคว้นกาลิลีก่อน”

²⁹แต่เปโตรพูดกับพระองค์ว่า “ถึงคนอื่นจะทิ้งอาจารย์ไปหมด ผมก็จะไม่มีวันทิ้งอาจารย์ไปอย่างเด็ดขาด”

³⁰พระเยซูจึงพูดกับเขาว่า “เราจะบอกให้ว่า คืนนี้แหละก่อนไก่ขันครั้งที่สอง คุณจะบอกว่าจะไม่รู้จักเราสามครั้ง”

³¹แต่เปโตรก็ยังยืนยันเสียงแข็งว่า “ถึงจะตายผมก็ไม่มีวันปฏิเสธอาจารย์” และพวกศิษย์คนอื่น ๆ ก็พูดอย่างเดียวกัน

พระเยซูอธิษฐานอยู่ตามลำพัง

(มธ.26:36-46;ลก.22:39-46)

³²พวกเขามาถึงสถานที่แห่งหนึ่งเรียกว่า เกทเสมนี พระเยซูบอกกับพวกศิษย์ว่า “นั่งคอยอยู่ที่นีนะ เราจะไปอธิษฐาน” ³³พระองค์พาเปโตร ยากอบ และยอห์น ไปด้วย แล้วพระองค์ก็เริ่มโศกเศร้าเสียใจและเป็นทุกข์ยิ่งนัก ³⁴จึงบอกพวกเขาว่า “เราทุกข์ใจมากจนเกือบจะตายอยู่แล้ว ฝ้าอยู่ที่นีนะ”

³⁵พระองค์เดินห่างออกไปอีกหนอยหนึ่ง แล้วชบหน้าลงกับพื้นดิน อธิษฐานว่า ถ้าเป็นไปได้ขอให้เวลาแห่งการทนทุกข์ทรมานนี้ผ่านพ้นไปจากพระองค์ ³⁶พระองค์พูดว่า “อับบา* พระบิดา ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นไปได้สำหรับพระองค์ ขอช่วยเราออก* แห่งความทุกข์ทรมานนี้พ้นไปจากลูกด้วยเถิด แต่ขอให้มันเป็นไปตามความต้องการของพระบิดา ไม่ใช่ความต้องการของลูก”

³⁷แล้วพระองค์ก็เดินกลับมา เห็นพวกศิษย์นอนหลับอยู่ พระองค์จึงพูดกับเปโตรว่า “ซีโมน ยังจะหลับอยู่อีกหรือ คุณจะตื่นเป็นเพื่อนเรารู้จักชั่วโมงไม่ได้เลยหรือ ³⁸พวกคุณต้องระวังตัวและอธิษฐาน จะได้ไม่ตกเข้าไปในการยั่วชวน ถึงแม้จิตใจอยากจะทำในสิ่งที่ถูกต้อง แต่ร่างกายก็ยังอ่อนแออยู่”

³⁹พระองค์เดินไปอธิษฐานอีกครั้งหนึ่งและพูดเหมือนเดิม ⁴⁰พอเดินกลับมา ก็เจอพวกศิษย์ยังนอนหลับอยู่ เปลือกตาเขาหนักอึ้งลืมไม่ขึ้น เขาไม่รู้จะพูดอะไรกับพระองค์

⁴¹ต่อมาพระองค์ก็ได้เดินกลับมาดูพวกเขาอีกเป็นครั้งที่สาม และพูดว่า “ยังนอนหลับพักผ่อนอยู่อีกหรือ นอนพอแล้ว ชั่วโมงที่บุตรมนุษย์จะถูกหักหลังให้ไปอยู่ในมือของพวกคน

14:36 อับบา เป็นคำที่เด็ก ๆ ชาวยิวใช้เรียกพ่อของเขา

14:36 ออก พระเยซูกำลังหมายถึงความตายที่พระองค์จะได้รับ เหมือนกับการดื่มบางอย่างที่ขมมาก

บาปนั้นมาถึงแล้ว ⁴²ลุกขึ้นไปกันเถิด นั่นไง คนที่หักหลังเรามาถึงแล้ว”

พระเยซูถูกจับ

(มธ.26:47-56; ลก.22:47-53; ยฮ.18:3-12)

⁴³พระเยซูพูดยังไม่ทันขาดคำ ยูดาส ศิษย์คนหนึ่งในสิบสองคนก็มาถึงพร้อมกับคนกลุ่มใหญ่ที่ถือดาบและไม้กระบอง พวกหัวหน้านักบวช[†] พวกครูสอนกฎปฏิบัติ และพวกผู้อาวุโสส่งพวกเขา

⁴⁴ยูดาสบอกพวกนั้นล่วงหน้าแล้วว่า “คนที่ผมเข้าไปจับก็คือคนคนนั้นแหละ เข้าไปจับกุมตัวเอาไปเลย” ⁴⁵เมื่อยูดาสมาถึงก็เดินเข้าไปหาพระเยซูและพูดว่า “อาจารย์ครับ” แล้วจับพระองค์ ⁴⁶พวกนั้นก็เข้ามาจับกุมตัวพระองค์ ⁴⁷คนหนึ่งในพวกพระเยซูที่ยืนอยู่ ใกล้ๆ นั้นได้ชักดาบของเขายกออกมา แล้วก็ฟันถูกหูทาสคนหนึ่งของนักบวชสูงสุด[†] ฆาตไป

⁴⁸พระเยซูพูดกับพวกนั้นว่า “เห็นเราเป็นโจรหรือยังถึงได้ถือดาบและไม้กระบองมาจับเรา ⁴⁹เราอยู่กับพวกคุณทุกวัน สอนอยู่ในวิหาร แต่พวกคุณก็ไม่จับ แต่ทุกอย่างก็ต้องเป็นไปตามที่ได้เขียนไว้แล้วในพระคัมภีร์” ⁵⁰ส่วนพวกศิษย์วิ่งหนีทิ้งพระองค์ไปกันจนหมด

⁵¹มีชายหนุ่มคนหนึ่งติดตามพระองค์มา ไม่ได้สวมใส่อะไรเลย นอกจากห่มผ้าป่านผืนหนึ่ง เมื่อพวกนั้นพยายามจะจับเขา ⁵²เขาก็ได้สลัดผ้าป่านทิ้งแล้วเปลือยกายวิ่งหนีไป

พระเยซูอยู่ต่อหน้าผู้นำชาวยิว

(มธ.26:57-68; ลก.22:54-55,63-71; ยฮ.18:13-14,19-24)

⁵³พวกเขานำตัวพระเยซูไปพบนักบวชสูงสุด[†] พวกหัวหน้านักบวช พวกผู้นำชาวยิว และพวกครูสอนกฎปฏิบัติได้อยู่ชุมนุมกันที่นั่น ⁵⁴เปโตรได้ตามพระเยซูมาห่างๆ เข้าไปยังลานบ้านของนักบวชสูงสุดด้วย เขาไปนั่งผิงไฟให้ตัวอุ่นอยู่กับพวกผู้คุม

⁵⁵พวกหัวหน้านักบวชและบรรดาสมาชิกสภาแซนฮีดริน[†] พยายามหาพยานมากล่าวหาพระเยซูเพื่อจะได้จับพระองค์ไปจำ แต่ก็ไม่ทำได้เลย ⁵⁶ถึงแม้จะมีพยานเท็จหลายคน แต่สิ่งที่พวกเขาพูดก็ไม่ตรงกันเลย

⁵⁷ในที่สุดมีบางคนยืนขึ้นเป็นพยานเท็จกล่าวหาพระเยซูว่า ⁵⁸“พวกเราได้ยินเขา พูดว่า ‘เราจะทำลายวิหารนี้ที่สร้างขึ้นมามีมือมนุษย์ และภายในสามวัน เราจะสร้างอีกวิหารหนึ่งขึ้นมาใหม่ที่มิได้ใช้มือมนุษย์สร้าง’” ⁵⁹แต่คำพยานในเรื่องนี้ก็ไม่ได้ตรงกันอีก

⁶⁰นักบวชสูงสุดจึงได้ยืนขึ้นต่อหน้าคนทั้งหลาย และถามพระเยซูว่า “เขากล่าวหาแกอย่างนี้ แกจะไม่พูดแก้ตัวอะไรเลยหรือ” ⁶¹แต่พระเยซูก็ยังคงเงิบไม่ตอบอะไร แล้วนักบวชสูงสุดจึงถามพระองค์ว่า “แกเป็นพระคริสต์ บุตรของพระเจ้าหรือ”^{*}

⁶²พระเยซูจึงตอบว่า “ใช่ เราเป็น และพวกคุณจะได้เห็นบุตรมนุษย์มาบนเมฆในท้องฟ้า พระองค์นั่งอยู่ทางขวาของพระเจ้าผู้มีฤทธิ์อำนาจทั้งหมด”

⁶³นักบวชสูงสุดก็ฉีกทั้งเสื้อผ้าของตน และพูดว่า “เราไม่ต้องการพยานอีกแล้ว” ⁶⁴พวกคุณก็ได้ยินคำหมิ่นประมาทของมันแล้ว พวกคุณคิดว่ายังไง” พวกเขาทุกคนตัดสินว่า พระองค์มีความผิดและสมควรตาย ⁶⁵บางคนถ่มน้ำลายใส่พระองค์ บางคนปิดหน้าพระองค์ ชกหน้าพระองค์

[†]14:61 หรือ “แกเป็นพระคริสต์ บุตรของผู้ที่ได้รับการสรรเสริญหรือ”

แล้วถามพระองค์ว่า “ผู้พูดแทนพระเจ้า ลองทายดูซิว่าใครเป็นคนชกแก” และพวกผู้คุมก็พาพระองค์ไปทรมาน

เปโตรได้ปฏิเสธพระเยซู

(มธ.26:69-75;ลก.22:56-62;ยช.18:15-18,25-27)

⁶⁶เปโตรยังอยู่ที่ลานบ้านข้างล่างนั้น สาวใช้คนหนึ่งในบ้านเดินผ่านมา ⁶⁷เธอเห็น เปโตร ผิงไฟอยู่ที่เข้ามาดูใกล้ๆ และพูดว่า “แกก็อยู่กับเยซูชาวนาซาเรธนี่นา”

⁶⁸แต่เปโตรก็ได้ปฏิเสธว่า “ผมไม่รู้ไม่เข้าใจว่าคุณพูดเรื่องอะไร” แล้วเปโตรก็เดินไปทางประตูเข้าบ้าน และไถ่กิน

⁶⁹เมื่อสาวใช้เห็นเปโตรที่นั่นอีก เธอบอกกับคนที่ยืนอยู่แถวๆ นั้นว่า “เขาเป็นคนหนึ่งในพวกนั้น” ⁷⁰เปโตรปฏิเสธอีก และอีกสักพักหนึ่งหลังจากนั้น พวกคนที่ยืนอยู่ที่นั่นก็ได้พูดกับเปโตรว่า “แกเป็นหนึ่งในพวกนั้นแน่ เพราะแกก็เป็นชาวกาลิลีเหมือนกัน”

⁷¹แต่เปโตรก็เริ่มสับสนโดยพูดว่า “สาบานได้เลย ว่าผมไม่เคยรู้จักชายคนที่พวกคุณพูดถึง”

⁷²ทันใดนั้น ไถ่กินเป็นครั้งที่สอง แล้วเปโตรก็นึกถึงคำพูดของพระเยซูขึ้นมาได้ว่า “ก่อนไถ่กินครั้งที่สอง คุณจะปฏิเสธเราสามครั้ง” แล้วเขาก็ร้องไห้โฮออกมา

เจ้าเมืองปีลาตตั้งคำถามพระเยซู

(มธ.27:1-2,11-14;ลก.23:1-5;ยช.18:28-38)

15 พอรุ่งเช้าพวกหัวหน้านักบวช ผู้อาวุโสพวกครูสอนกฎปฏิบัติและสมาชิกสภาแซนฮีดริน¹ ก็วางแผนกันว่าจะทำอย่างไรกับพระเยซูดี พวกเขาจับพระเยซูมัดไว้แล้วพาไปมอบให้กับปีลาต*

²ปีลาตถามพระองค์ว่า “แกเป็นกษัตริย์ของชาวยิวหรือ” พระเยซูก็ตอบว่า “คุณพูดถูกแล้ว”

³พวกหัวหน้านักบวชได้กล่าวหาพระองค์ในหลายๆ เรื่อง⁴ปีลาตจึงถามพระองค์ อีกว่า “แกจะไม่แก้ตัวเลยหรือ เห็นหรือเปล่าว่าพวกเขากล่าวหาแกตั้งหลายเรื่อง”

⁵แต่พระเยซูก็ไม่ตอบ ซึ่งทำให้ปีลาตแปลกใจมาก

พระเยซูถูกตัดสินประหารชีวิต

(มธ.27:15-31;ลก.23:13-25;ยช.18:39-19:16)

⁶ตามปกติในช่วงเทศกาลวันปลดปล่อย เป็นประเพณีที่ปีลาตจะยอมปล่อยนักโทษคนหนึ่งตามที่พวกเขาขอมา ⁷ชายคนหนึ่งชื่อ บาร์บัส ติดคุกอยู่กับพวกก่อการจลาจล เพราะพวกเขาได้ก่อการจลาจลและฆ่าคนในครั้งนั้นด้วย ⁸คนก็มาทวง ปีลาตให้ปล่อยนักโทษตามที่เคยทำมา

⁹ปีลาตจึงถามพวกเขาไปว่า “พวกเจ้าอยากให้เราปล่อยกษัตริย์ของชาวยิวหรือเปล่า” ¹⁰ที่พูดอย่างนี้ก็เพราะปีลาตรู้แล้วว่า พวกหัวหน้านักบวชจับพระเยซูมาเพราะอิจฉา ¹¹แต่พวกหัวหน้านักบวชนั้นได้ยุแหย่ให้พวกชาวบ้านขอให้ปีลาตปล่อยบาร์บัสแทนพระเยซู

14:71 สบถ คือการสาปแช่งตัวเองถ้าหากเขาพูดโกหก

15:1 ปีลาต ชื่อเต็มคือปอนตัส ปีลาต เป็นเจ้าหน้าที่ที่รัฐบาลโรมันส่งมาให้เป็นผู้ว่าราชการนครนยูเดียของพวกยิว ในปี ค.ศ.26-36 (พ.ศ.569-579)

¹²ปีลาตก็ได้ถามพวกเขาอีกครั้งหนึ่งว่า“แล้วพวกเจ้าจะให้เราทำอย่างไรกับคนที่พวกเจ้าเรียกว่า กษัตริย์ของพวกยิว”

¹³พวกเขาตะโกนกลับมาว่า “ตรึงมัน”

¹⁴แต่ปีลาตถามว่า “ทำไมล่ะ เขาทำผิดอะไร” แต่พวกเขาจึงตะโกนดังขึ้นๆ ว่า “ตรึงมัน”

¹⁵ปีลาตอยากจะเอาใจชาวบ้าน จึงปล่อยยารับบัสให้กับพวกเขา และสั่งพวกทหาร ให้เขียนตีพระเยซู หลังจากนั้นจึงพาไปตรึงที่กางเขน

พวกทหารล้อเลียนพระเยซู

¹⁶พวกทหารพาพระเยซูเข้าไปในศูนย์บัญชาการใหญ่(ที่เรียกว่า ศาลปริโทเรียม) และเรียกทหารทั้งกองพันมา ¹⁷พวกเขาเอาเสื้อคลุมสีม่วง* มาใส่ให้พระองค์ และเอาหนามมาสานเป็นมงกุฎสวมให้กับพระองค์ ¹⁸แล้วพวกเขาก็แกล้งทำเป็นค้ำบเพื่อล้อเลียนพระองค์ และพูดว่า “ขอให้กษัตริย์ของชาวยิวจงเจริญ” ¹⁹พวกเขาเอาไม้เรียวตีศีรษะพระองค์ ถ่มน้ำลายใส่ และแกล้งทำเป็นคุกเข่าลงกราบไหว้พระองค์ ²⁰เมื่อแกล้งพระองค์กันอย่างสนุกสนานจนเป็นที่พอใจแล้ว พวกเขาก็ถอดเสื้อคลุมสีม่วงออกและสวมใส่เสื้อผ้าตัวเดิมให้กับพระองค์แล้วจึงนำพระองค์ออกมาเพื่อไปตรึงที่กางเขน

พระเยซูถูกตรึงที่กางเขน

(มธ.27:32-44;ลก.23:26-43;ยฮ.19:17-27)

²¹ในระหว่างทางที่แห่พระเยซูไปนั้นได้พบชายคนหนึ่งมาจากไซริน ชื่อซิโมน ซึ่งเป็นพ่อของอเล็กซานเดอร์ และรูฟัส เขากำลังเดินกลับมาจากชนบท พวกทหารก็ได้บังคับให้เขาแบกไม้กางเขนแทนพระเยซู ²²พวกเขาพาพระเยซูมาถึงสถานที่หนึ่งชื่อ กลโกธา(แปลว่า เนินหัวกระโหลก) ²³เขาเอาเหล้าองุ่นผสมกับมดยอบ* มาให้พระองค์ดื่ม แต่พระองค์ไม่ยอมดื่ม ²⁴พวกเขาตรึงพระองค์ที่ไม้กางเขน ส่วนพวกทหารก็ได้จับฉลากแบ่งปันเสื้อผ้าของพระองค์กัน

²⁵ตอนที่พวกเขาตรึงพระเยซูนั้นเป็นเวลาเก้าโมงเช้า ²⁶มีป้ายเขียนคำกล่าวหาพระองค์ว่า “กษัตริย์ของชาวยิว” ²⁷และเขาก็ได้ตรึงโจรสองคนไว้ที่กางเขนข้างๆ พระองค์ ทางซ้ายคนหนึ่งและทางขวาคนหนึ่ง ^{28*} ²⁹คนที่เดินผ่านไปมาพากันส่ายหน้า และพูดล้อเลียนเยาะเย้ยพระองค์ว่า “อ้าว ไหนบอกว่าจะทำลายวิหารแล้วสร้างขึ้นใหม่ในสามวันไง” ³⁰ตอนนี้ช่วยตัวเองลงมาจากกางเขนสิ”

³¹พวกหัวหน้านักบวช และพวกครูสอนกฎปฏิบัติก็หัวเราะเยาะพระเยซู เขาพูดกันว่า “มันช่วยคนอื่นให้รอดได้ แต่ช่วยตัวเองไม่ได้” ³²ให้พระคริสต์ กษัตริย์ของชาวอิสราเอลคนนี้ลงมาจากกางเขนเสียก่อน เราจะได้เห็นและเชื่อ” และโจรที่ถูกตรึงอยู่ข้างๆ พระเยซูก็พูดดูถูกพระองค์ด้วย

15:17 เสื้อคลุมสีม่วง สีม่วงเป็นสีประจำตัวกษัตริย์

15:23 มดยอบ มดยอบผสมกับเหล้าองุ่น ก็จะใช้เป็นยาให้คนรู้สึกเจ็บน้อยลง

15:28 ในสำเนาภาษากรีกบางฉบับ ได้เพิ่มข้อ 28 ว่า “และก็เกิดขึ้นจริงตามที่พระคัมภีร์ได้เขียนไว้ว่า ‘พวกเขาได้จับพระองค์ไว้ด้วยกันกับโจรพวกนั้น’”

พระเยซูตาย

(มธ.27:45-56;ลก.23:44-49;ยช.19:28-30)

³³ในตอนเที่ยง ความมืดปกคลุมไปทั่วแผ่นดินจนกระทั่งบ่ายสามโมง ³⁴เมื่อถึงบ่ายสามโมงแล้วพระเยซูก็ได้ร้องเสียงดังว่า “เอลีอี เอลีอี ลามา สะบักธานี” ซึ่งแปลว่า “พระเจ้าของลูก พระเจ้าของลูก ทำไมถึงทอดทิ้งลูกไป”*

³⁵บางคนที่อยู่ใกล้ๆนั้นได้ยินเข้า พวกเขา ก็พูดว่า “ฟังลิเซากำลังเรียกเอลียาห์†”

³⁶มีคนหนึ่งรีบวิ่งเอาฟองน้ำไปจุ่มเหล้าองุ่นเปรี้ยวมาเสียบที่ไม้แล้วยื่นขึ้นไปให้พระองค์ดีมีชายคนนั้นพูดว่า “ให้คอยดูซิว่าเอลียาห์จะมาเอาเขาลงจากไม้กางเขน หรือเปล่า”

³⁷เมื่อพระเยซูร้องเสียงดังแล้ว พระองค์ก็สิ้นใจตาย

³⁸ผ้าม่านในวิหาร† ก็ขาดออกเป็นสองท่อนจากบนลงล่าง ³⁹เมื่อนายร้อยคนที่ยืนอยู่ใกล้ๆนั้นเห็นการตายของพระองค์อย่างนี้ เขาก็พูดว่า “ชายคนนี้เป็นพระบุตรของพระเจ้าแน่ๆ”

⁴⁰มีผู้หญิงบางคนยืนดูอยู่ต่างๆ ในกลุ่มนั้นมีมารีย์ชาวมักดาลา มารีย์แม่ของยากอบน้อยกับโยเสส และสะโลเม ⁴¹ผู้หญิงพวกนี้เป็นคนที่ได้ติดตามดูแลพระเยซู ตั้งแต่พระองค์อยู่ที่แคว้นกาลิลีและยังมีผู้หญิงคนอื่นอีกหลายคนที่ได้ติดตามพระองค์มาจากเมืองเยรูซาเล็มอยู่ที่นั่นด้วย

พระเยซูถูกฝัง

(มธ.27:57-61;ลก.23:50-56;ยช.19:38-42)

⁴²เมื่อถึงเวลาเย็นของวันจัดเตรียม (เป็นวันก่อนวันหยุดทางศาสนา† หนึ่งวัน) ⁴³โยเซฟจากเมืองอาริมาเธีย เขาเป็นสมาชิกสภาแซนฮีตริน† คนหนึ่งที่คนให้ความเคารพนับถือ เขากำลังคอยแผ่นดินของพระเจ้าอยู่ เขาล้ำที่ที่จะเข้าไปหาปีลาตเพื่อขอศพของพระเยซู ⁴⁴ปีลาตก็รู้สึกแปลกใจที่พระเยซูตายแล้ว จึงเรียกนายร้อยเข้ามาถามว่าพระเยซูตายนานแล้วหรือยัง ⁴⁵เมื่อเขาฟังรายงานแล้ว เขาก็อนุญาตให้โยเซฟไปเอาศพได้ ⁴⁶โยเซฟซื้อผ้าลินิน และเอาศพพระเยซูลงมาจากไม้กางเขนห่อพระองค์ไว้ด้วยผ้าลินินนั้น และฝังพระองค์ไว้ในอุโมงค์ที่เจาะเข้าไปในหินจากนั้นก็กลิ้งหินก้อนใหญ่มาปิดปากอุโมงค์ไว้ ⁴⁷มารีย์ชาวมักดาลา และมารีย์แม่ของโยเสส ก็ได้เห็นว่าพระองค์ถูกนำไปฝังไว้ที่ไหน

พระเยซูฟื้นขึ้นจากความตาย

(มธ.28:1-8;ลก.24:1-12;ยช.20:1-10)

16 หลังจากวันหยุดทางศาสนา† ผ่านพ้นไปแล้ว มารีย์ชาวมักดาลา สะโลเม และมารีย์แม่ของยากอบ ก็ซื้อเครื่องหอมเพื่อจะเอาไปอาบศพพระเยซู ²เช้าตรู่วันอาทิตย์* ดวงอาทิตย์เพิ่งจะขึ้น พวกเขา ก็พากันไปที่อุโมงค์ฝังศพ ³ในระหว่างทางพวกเขาคุยกันว่า “แล้วใครจะกลิ้งหินใหญ่ที่ปิดปากอุโมงค์ออกให้เราล่ะ”

⁴เมื่อมาถึง พวกเขาออกไปที่อุโมงค์ ก็เห็นหินก้อนใหญ่มากนั้นถูกกลิ้งออกไปแล้ว ⁵พวกเขาจึงเข้าไปในอุโมงค์กันและเห็นชายหนุ่ม* คนหนึ่งสวมเสื้อคลุมสีขาวนั่งอยู่ข้างขวา พวกเขา ก็สะดุ้งตกใจ

15:34 “พระเจ้าของลูก..ทำไมถึงทอดทิ้งลูกไป” อ้างมาจากหนังสือสดุดี 22:1

16:2 วันอาทิตย์ คือ วันคืนสัปดาห์

16:5 ชายหนุ่ม คือ ทูตสวรรค์

⁶ชายหนุ่มคนนั้นพูดว่า “ไม่ต้องตกใจ พวกคุณมองหาเยซู ชานาซาเรีที่ถูกรังบนไม้กางเขนหรือ พระองค์ไม่ได้อยู่ที่นี้ พระองค์ฟื้นขึ้นจากความตายแล้ว ตรงนี้เองที่เขาวางศพของพระองค์⁷ ไปบอกพวกศิษย์ของพระองค์และเบโตรด้วยว่า ‘พระองค์ได้ล่วงหน้าไปที่แคว้นกาลิลีก่อนแล้ว พวกคุณจะพบพระองค์ที่นั่นเหมือนกับที่พระองค์ได้บอกไว้แล้ว’”

⁸พวกเขาจึงรีบวิ่งไปจากอุโมงค์นั้นด้วยความงุนงงและสั่นเทิ้มไปทั้งตัว พวกเขากลัวมากจนไม่กล้าเล่าให้ใครฟัง*

พระเยซูได้ปรากฏให้นางมารีย์ชาวมักดาลาเห็น

(มธ.28:9-10; ยฮ.20:11-18; ลก.24:13-35)

⁹เช้าตรู่ของวันอาทิตย์นั้นหลังจากที่พระเยซูฟื้นขึ้นจากความตาย คนแรกที่พระองค์ได้ปรากฏตัวให้เห็นคือมารีย์ชาวมักดาลา คนที่พระองค์ได้ขับผีชั่วเจ็ดตนออกให้ ¹⁰แล้วนางได้ไปบอกให้พวกศิษย์ของพระองค์ฟังขณะที่พวกเขากำลังร้องไห้เศร้าโศกเสียใจกันอยู่ ¹¹แต่เมื่อนางบอกว่าพระองค์ฟื้นขึ้นมาแล้ว และนางได้เห็นพระองค์ พวกเขากลับไม่เชื่อที่นางบอก

พระเยซูปรากฏตัวให้ศิษย์สองคนเห็น

¹²หลังจากนั้น พระเยซูได้มาปรากฏตัวในอีกรูปแบบหนึ่งให้ศิษย์สองคนเห็นในขณะที่พวกเขาเดินทางออกไปที่ซานเมือง ¹³แล้วพวกเขากรีบกกลับมาบอกพวกที่เหลือ แต่พวกนั้นไม่ยอมเชื่อ

พระเยซูปรากฏกับศิษย์สิบเอ็ดคน

(มธ.28:16-20; ลก.24:36-49; ยฮ.20:19-23; กจ. 1:6-8)

¹⁴ในเวลาต่อมาพระเยซูได้มาปรากฏตัวให้ศิษย์ทั้งสิบเอ็ดคนเห็น ในขณะที่พวกเขากำลังกินอาหารกันอยู่ พระองค์คิดว่าพวกเขาว่าเป็นคนตื้อตึงที่ไม่ยอมเชื่อคนพวกนั้นที่ได้เห็นพระองค์หลังจากที่ฟื้นขึ้นมาแล้ว

¹⁵พระองค์บอกกับพวกเขาว่า “ให้ออกไปทั่วโลกและประกาศข่าวดี[†] นี้ให้กับทุกคนในทุกแห่ง ¹⁶ทุกคนที่เชื่อและเข้าพิธีจุ่มน้ำ[†] ก็จะมีชีวิต แต่ทุกคนที่ไม่เชื่อจะถูกตัดสินลงโทษ ¹⁷คนที่เชื่อจะมีฤทธิ์ทำสิ่งต่างๆ เหล่านี้ได้ คือจะไล่ผีชั่วออกได้โดยอ้างชื่อของเรา จะพูดภาษาแปลกๆ ได้ จะจับงูได้ด้วยมือเปล่า ¹⁸หรือถ้าตีมยาพิษเข้าไ้ ก็จะไม่เป็นอันตรายเลย และสามารถวางมือบนคนป่วยแล้วทำให้เขาหายได้”

พระเยซูได้ถูกนำขึ้นไปบนสวรรค์

(ลก.24:50-53; กจ. 1:9-11)

¹⁹หลังจากที่พระเยซูองค์เจ้าชีวิตพูดกับพวกเขาเสร็จแล้ว พระองค์ก็ถูกรับขึ้นไปบนสวรรค์ และนั่งอยู่ทางขวามือของพระเจ้า ²⁰ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา พวกศิษย์ได้ออกไปประกาศทุกหนทุกแห่ง องค์เจ้าชีวิตได้ทำงานร่วมกับพวกเขาด้วยและให้ฤทธิ์อำนาจกับพวกเขาในการทำสิ่งอัศจรรย์ต่างๆ ได้เพื่อรับรองว่าสิ่งที่พวกเขาพูดนั้นเป็นความจริง

หนังสือลูกา

ผู้เขียนหนังสือลูกา คือ ตัวลูกาเอง เขาเป็นคนกรีกเพียงคนเดียวที่เขียนหนังสือพระคัมภีร์ใหม่ มีอาชีพเป็นหมอลูกาไม่ได้เป็นศิษย์เอกคนหนึ่งในสิบสองคนของพระเยซู แต่เขาเป็นเพื่อนสนิท และเป็นเพื่อนร่วมเดินทางของเปาโล หนังสือลูกาเล่มนี้เขียนให้กับท่านเฮโอฟีลัส

ลูกาเขียนหนังสือทั้งหมดสองเล่ม คือ หนังสือลูกา และหนังสือกิจการ ในหนังสือลูกา ดูเหมือนว่าเขาจะได้รับอิทธิพลจากหนังสือมาระโกและบางส่วนของหนังสือมัทธิว แต่เขาเลือกเอามาแต่เฉพาะเรื่องที่คนที่ไม่ใช่ยิวจะเข้าใจได้ง่าย เขาได้เขียนหนังสือเล่มนี้ในฐานะนักประวัติศาสตร์ และพยายามบันทึกเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในชีวิตของพระเยซูตามลำดับก่อนหลัง อย่างไรก็ตามลูกาไม่ได้เน้นที่เหตุการณ์ในชีวิตของพระองค์ แต่เน้นที่พระองค์เต็มไปด้วยความรักและเป็นกันเองกับผู้คน พระองค์สอนให้คนเข้าใจถึงความหมายที่แท้จริงของชีวิต และพระองค์ได้ใช้อำนาจที่พระองค์มีในการช่วยเหลือคนให้รอด

ลูกา

ลูกาเขียนเรื่องเกี่ยวกับพระเยซู

1 ท่านเฮโรโปลัสที่เคารพอย่างสูง มีหลายคนได้พยายามรวบรวมเรื่องราวต่างๆ ที่เกิดขึ้นในหมู่พวกเรา ²เป็นเหตุการณ์เดียวกับที่เราได้ยินมาจากคนพวกนั้น ที่ได้เห็นด้วยตาของพวกเขาเองตั้งแต่ตอนเริ่มต้น และเป็นพวกที่รับใช้พระเจ้า ด้วยการบอกถ้อยคำของพระองค์แก่ผู้อื่น ³เพราะผมได้ติดตามเรื่องนี้อย่างละเอียดตั้งแต่แรก ผมถึงได้ตัดสินใจเขียนลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทั้งหมดนี้ลงในหนังสือให้กับท่าน ⁴เพื่อที่ท่านจะได้รู้ว่าสิ่งที่ท่านได้รับการอบรมสั่งสอนมานั้น เชื่อถือได้ขนาดไหน

เศคาริยาห์และเอลีซาเบธ

⁵ในสมัยที่เฮโรด* เป็นกษัตริย์ของแคว้นยูเดีย นั้น มีนักบวชคนหนึ่งชื่อ เศคาริยาห์ เขาอยู่ในกลุ่มเวรของนักบวชอาบิยาห์* เมียของเขาชื่อเอลีซาเบธ สืบเชื้อสายมาจากอาโรน ⁶ในสายตาของพระเจ้าองค์เจ้าชีวิตนั้น ทั้งสองคนนี้เป็นคนที่ทำตามใจพระองค์และทำตามคำสั่งและกฎต่างๆ ของพระองค์อย่างไม่มีที่ติ ⁷แต่เขาทั้งสองไม่มีลูก เพราะเอลีซาเบธเป็นหมันและทั้งคู่ก็แก่มาแล้ว

⁸เมื่อถึงเวรที่กลุ่มของนักบวชเศคาริยาห์จะต้องเข้าไปรับใช้อยู่ต่อหน้าพระเจ้า ⁹พวกเขาก็จับฉลากกันตามประเพณีของนักบวช เพื่อเลือกคนที่จะไปเผาเครื่องหอมบูชา* ในวิหาร† ขององค์เจ้าชีวิต เศคาริยาห์ถูกเลือกในวันนั้น ¹⁰ในระหว่างที่เผาเครื่องหอมอยู่นั้น ผุ่นจนจำนวนมากพากันอธิษฐานอยู่ข้างนอก ¹¹ทูตสวรรค์องค์หนึ่งขององค์เจ้าชีวิต ได้มายืนอยู่ทางขวาของแท่นเผาเครื่องหอม ¹²เมื่อเศคาริยาห์เห็นก็ตกใจกลัวมาก ¹³แต่ทูตสวรรค์นั้นบอกว่า “ไม่ต้องกลัว เศคาริยาห์ พระเจ้าได้ยินคำร้องขอของเจ้าแล้ว เอลีซาเบธเมียของเจ้าจะมีลูกชาย ให้ตั้งชื่อเขาว่ายอห์น ¹⁴เขาจะนำความสุขความยินดีมาให้เจ้า และคนมากมายจะดีใจเมื่อเขาเกิดมา ¹⁵เพราะเขาจะเป็นคนสำคัญในสายตาขององค์เจ้าชีวิต เขาจะต้องไม่ดื่มเหล้าองุ่นหรือของมีนเมาเลย และพระวิญญาณบริสุทธิ์† จะอยู่กับเด็กคนนี้ตั้งแต่เขายังอยู่ในท้องแม่ ¹⁶เขาจะทำให้คนอิสราเอลจำนวนมากหันกลับมาหาองค์เจ้าชีวิตพระเจ้าของพวกเขา ¹⁷เขาจะนำหน้าองค์เจ้าชีวิต เขาจะมีพระวิญญาณ และฤทธิ์อำนาจเหมือนกับเอลียาห์* ผู้พูดแทนพระเจ้า เขาจะทำให้จิตใจของพ่อหันกลับมาหาลูกๆ และทำให้คนที่ दौरानหันกลับมาเชื่อฟังอย่างที่ควรจะเป็น เพื่อเตรียมประชาชนให้พร้อมสำหรับพระองค์”

¹⁸แล้วเศคาริยาห์ก็พูดกับทูตสวรรค์ว่า “ผมจะรู้ได้ยังไงว่าสิ่งที่ท่านพูดมานี้จะเป็นจริง เพราะผมกับเมียก็แก่แล้ว”

¹⁹ทูตสวรรค์จึงตอบว่า “เราคือกาเบรียล ที่ยืนอยู่ต่อหน้าพระเจ้า พระองค์ส่งเรามา บอกข่าวดีนี้กับเจ้า ²⁰แต่เพราะเจ้าไม่เชื่อคำพูดของเรา เจ้าจะกลายเป็นโง่จนกว่าลูก ของเจ้าจะเกิด

1:5 เฮโรด คือเฮโรดที่ 1 หรือกษัตริย์เฮโรดมหาราชของแคว้นยูเดีย ยุคสมัยของเขาเริ่มตั้งแต่ก่อน คริสตศักราช 37 ปี ถึงก่อนคริสตศักราช 4 ปี หรือ พ.ศ. 506-539

1:5 กลุ่มเวรของนักบวชอาบิยาห์ คือนักบวชของชาวยิวแบ่งออกเป็น 24 กลุ่ม กลุ่มละประมาณ 1,000 คน กลุ่มของอาบิยาห์เป็นหนึ่งในบรรดากลุ่มเหล่านั้น ให้ดู 1พงศาวดาร 24:3-19

1:9 เครื่องหอมบูชา คือไม้ตากแห้งชนิดพิเศษที่ใช้เป็นเครื่องบูชา เมื่อถูกเผาแล้วจะมีควันที่มิกลิ่นหอมหวาน

1:17 เอลียาห์ เป็นผู้พูดแทนพระเจ้าที่มีชีวิตอยู่ก่อนพระเยซูเกิดประมาณ 850 ปี

เมื่อถึงเวลาที่เหมาะสม ทุกอย่างจะเป็นไปตามที่เราบอกอย่างแน่นอน”

²¹คนที่กำลังคอยเศคาริยาห์อยู่ข้างนอกก็สงสัยว่าทำไมเขาถึงอยู่ในวิหาร[†]นานนัก ²²เมื่อเขาเดินออกมาก็พูดไม่ได้ คนเหล่านั้นจึงรู้ว่าเขาได้เห็นนิมิต* ภายในวิหารนั้น เขาได้ทำไม้ทำมือบอกกับประชาชน แต่ยังไม่พูดได้ ²³เมื่อเขาหมัดหน้าทีแล้วก็กลับบ้าน

²⁴หลังจากนั้นไม่นาน เอลีซาเบธเมียของเขาก็ตั้งท้อง และเก็บตัวเสียบอยู่ในบ้านนานถึงห้าเดือน นางพูดว่า ²⁵“ดูสิ องค์เจ้าชีวิตได้ช่วยฉันอย่างนี้ ทำให้ฉันไม่ต้องอับอายขายหน้า* ชาวบ้านอีกต่อไปแล้ว”

มารีย์หญิงพรหมจรรย์

²⁶เมื่อเอลีซาเบธตั้งท้องได้ห้าเดือนย่างเข้าเดือนที่หก พระเจ้าได้ส่งทูตสวรรค์กาเบรียลไปที่เมืองนาซาเร็ธในแคว้นกาลิลี ²⁷เพื่อมาหาหญิงพรหมจรรย์ชื่อมารีย์ เธอเป็นคู่หมั้นของโยเซฟ คนที่สืบเชื้อสายมาจากกษัตริย์ดาวิด[†] ²⁸ทูตสวรรค์ได้มาหานาง และพูดว่า “สวัสดี หญิงเอ๋ย พระเจ้าอวยพรเจ้าจริงๆ และองค์เจ้าชีวิตได้อยู่กับเจ้าเป็นพิเศษ”

²⁹นางกังมาก สงสัยว่าที่ทูตสวรรค์พูดหมายถึงอะไร

³⁰ทูตสวรรค์จึงบอกกับนางว่า “ไม่ต้องกลัวมารีย์ เพราะพระเจ้าขึ้นขอบในตัวเจ้ามาก ³¹ฟังนะ เจ้าจะตั้งท้องและคลอดลูกชาย ให้เจ้าตั้งชื่อเขาว่าเยซู ³²เขาจะยิ่งใหญ่ และจะได้ชื่อว่าเป็นลูกของพระเจ้าผู้สูงสุด พระเจ้าองค์เจ้าชีวิตจะทำให้เขาเป็นกษัตริย์เหมือนกับดาวิดบรรพบุรุษของเขา ³³เขาจะปกครองบรรดาลูกหลานของยาโคบตลอดไป และแผ่นดินของเขาจะไม่มีวันเสื่อมสลาย”

³⁴แล้วมารีย์พูดกับทูตสวรรค์ว่า “จะเป็นไปได้ยังไง ดิฉันเป็นหญิงพรหมจารีนะคะ” ³⁵ทูตสวรรค์ตอบว่า “พระวิญญูณบริสุทธ์[†] จะลงมาที่เจ้า และฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าผู้สูงสุด จะปกคลุมเจ้าไว้ ดังนั้นเด็กที่เกิดมาจากเจ้าจะเป็นของพระเจ้าโดยเฉพาะ และจะได้ชื่อว่าเป็นลูกของพระเจ้า ³⁶ฟังนะ ตอนนี้เอลีซาเบธญาติของเจ้าก็ตั้งท้องได้หกเดือนแล้ว นางจะมีลูกชายถึงแม้จะมีอายุมากแล้วและคนก็ยังว่านางเป็นหมันด้วย ³⁷เพราะทุกสิ่งทุกอย่างเป็นไปได้สำหรับพระเจ้า” ³⁸มารีย์ พูดว่า “ดิฉันเป็นทาสรับใช้ขององค์เจ้าชีวิต ขอให้ไปตามที่ท่านพูดเถิด” แล้วทูตสวรรค์ก็จากไป

มารีย์เยี่ยมเศคาริยาห์และเอลีซาเบธ

³⁹ในเวลานั้นมารีย์ได้เตรียมตัวและรีบเดินทางไปเมืองหนึ่งที่ตั้งอยู่ในแถบภูเขายูเดีย ⁴⁰นางเข้าไปในบ้านของเศคาริยาห์ และทักทายเอลีซาเบธ ⁴¹เมื่อเอลีซาเบธได้ยินเสียงทักทายของมารีย์ เด็กในท้องของเอลีซาเบธก็ดิ้นและตัวนางก็เต็มเปี่ยมไปด้วยพระวิญญูณบริสุทธ์ ⁴²เอลีซาเบธพูดเสียงดังว่า “ในจำนวนผู้หญิงทั้งหมด พระเจ้าได้อวยพรหลานมากที่สุด และพระเจ้าได้อวยพรเด็กที่หลานจะคลอดออกมาด้วย ⁴³ป้ารู้สึกเป็นเกียรติจริงๆ ที่แม่ขององค์เจ้าชีวิตของป้ามาเยี่ยม ⁴⁴พอป้าได้ยินเสียงทักทายของหลาน เด็กในท้องป้าก็ดิ้นเพราะดีใจ ⁴⁵หลานมีเกียรติจริงๆ

1:22 นิมิต เป็นสิ่งที่เหมือนความฝันที่พระเจ้าใช้พูดกับประชาชน

1:25 ไม่ต้องอับอายขายหน้า หมายถึง ชาวยิวคิดว่าคนที่ผู้หญิงไม่มีลูกเป็นเรื่องที่น่าอับอายขายหน้ามาก

เพราะหลานเชื่อว่ามันจะเกิดขึ้นจริงตามที่องค์เจ้าชีวิตบอก”

มารีย์สรรเสริญพระเจ้า

46 แล้วมารีย์พูดว่า “ดิฉันโอ้อวดในความยิ่งใหญ่ขององค์เจ้าชีวิตสุดหัวใจ

47 และก็ดีใจในพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของดิฉัน

48 เพราะพระองค์ ได้แสดงความห่วงใยดิฉัน ทาสที่ต่ำต้อยของพระองค์

ดูสิ ต่อจากนี้ไป คนทุกยุคทุกสมัยก็จะให้เกียรติกับดิฉัน

49 เพราะพระเจ้าผู้มีอำนาจทั้งสิ้นได้ทำสิ่งที่ยิ่งใหญ่มหาศาลให้กับดิฉัน

โอ้ ชื่อของพระองค์นั้นศักดิ์สิทธิ์

50 พระองค์มีเมตตากรุณากับคนทุกยุคทุกสมัยที่เกรงกลัวพระองค์

51 พระองค์ได้ใช้แขนที่เข้มแข็งทำสิ่งที่ยิ่งใหญ่จริงๆ

พระองค์ทำให้พวกคนหยิ่งผยองแตกกระเจิงไป

52 พระองค์ได้ปลดพวกผู้ปกครองที่เข้มแข็งจากบัลลังก์ และชูผู้ต่ำต้อยขึ้น

53 พระองค์ได้มอบสิ่งดีๆ ให้กับคนที่หิวโหย

และทำให้คนร่ำรวยไปตัวเปล่า

54 พระองค์มาเพื่อช่วย อิสราเอล ผู้รับใช้ของพระองค์

พระองค์ไม่เคยลืมที่จะเมตตาคนของพระองค์

55 พระองค์ทำตามที่ได้สัญญาไว้กับอับราฮัมบรรพบุรุษของพวกเรา

และลูกหลานของเขาตลอดไป”

56 มารีย์ได้อยู่กับเอลีซาเบธเป็นเวลาสามเดือน แล้วจึงกลับบ้านไป

ยอห์นเกิด

57 เมื่อครบกำหนดคลอด เอลีซาเบธได้คลอดลูกชายคนหนึ่ง 58 เมื่อเพื่อนบ้านและญาติที่
น้องรู้ว่าว่าองค์เจ้าชีวิตได้เมตตากรุณากับนางอย่างใหญ่หลวง พวกเขาต่างก็พากันดีใจกับนางด้วย

59 เมื่อเด็กเกิดมาได้แปดวัน พวกเขาทำพิธีชโลม[†]ให้ แต่ระหว่างที่กำลังจะตั้งชื่อเด็กว่า
เศคาริยาห์ ตามชื่อพ่อของเด็กนั้น 60 แม่ของเด็กก็ค้านว่า “ไม่ได้ เขาจะต้องชื่อยอห์น”

61 พวกเขาจึงพูดกับนางว่า “เธอไม่มีญาติสักคนที่ชื่อนี้เลยนะ” 62 แล้วพวกเขาก็หันไป
ทำท่ากับพ่อเด็ก เพื่อถามว่าจะให้ลูกชื่อย่อไรดี

63 เศคาริยาห์จึงขอกระดานมาเขียนว่า “เขาชื่อยอห์น” ทุกคนก็แปลกใจกัน 64 ฐู่ๆ เศคาริยาห์
ก็พูดได้อีกครั้ง แล้วเขาก็ขอบคุณสรรเสริญพระเจ้า⁶⁵ เพื่อนบ้านทั้งหมดต่างพากันเกรงกลัว และ
ชาวบ้านที่อาศัยอยู่ตามเทือกเขาของยูเดียก็พูดกันถึงสิ่งที่เกิดขึ้นนี้ 66 ทุกคนที่ได้ยินเรื่องนี้ ต่าง
สงสัยว่า “เด็กคนนี้มีชื่อโตขึ้นจะเป็นยังไงนะ” เพราะพวกเขารู้ว่าองค์เจ้าชีวิตอยู่กับเด็กคนนี้เป็นพิเศษ

เศคาริยาห์สรรเสริญพระเจ้า

67 แล้วเศคาริยาห์พ่อของเด็ก ก็เต็มไปด้วยพระวิถุญาณบริสุทธิ์ และได้พูดแทนพระเจ้าว่า

68 “สรรเสริญองค์เจ้าชีวิต พระเจ้าของพวกอิสราเอล

เพราะพระองค์ได้มาเยี่ยมเยียนคนของพระองค์

และได้ปลดปล่อยให้พวกเขาเป็นอิสระ

⁶⁹พระองค์ได้ส่งพระผู้ช่วยให้รอดที่มีพลังอันแข็งแกร่งมาให้เรา

โดยให้เกิดขึ้นในตระกูลดาวิด ผู้รับใช้ของพระองค์

⁷⁰ทุกอย่างเป็นไปได้ตามที่พระองค์ได้สัญญาไว้

ผ่านทางพวกผู้พูดแทนพระเจ้าที่ศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ในสมัยโบราณ

⁷¹พระองค์สัญญาว่าจะช่วยให้พวกเราปลอดภัยจากศัตรู

และจากคนทั้งหมดที่เกลียดชังพวกเรา

⁷²พระองค์สัญญาว่าจะเมตตาต่อบรรพบุรุษของพวกเรา

และรักษาคำสัญญาอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์

⁷³พระองค์ได้สาบานไว้กับอับราฮัม บรรพบุรุษของพวกเรา

⁷⁴ว่าพระองค์จะช่วยเหลือให้พวกเราพ้นจากศัตรูของพวกเรา

และพวกเราจะได้รับใช้พระองค์อย่างไม่ต้องหวาดกลัว

⁷⁵จะได้รับใช้ด้วยความบริสุทธิ์ และทำตามความต้องการของพระองค์

อยู่ต่อหน้าพระองค์ไปจนตลอดชีวิต

⁷⁶ลูกน้อยเอ๋ย เจ้าจะได้ชื่อว่าเป็นผู้พูดแทนพระเจ้า¹ ของพระเจ้าสูงสุด

เพราะเจ้าจะนำหน้าองค์เจ้าชีวิต เพื่อเตรียมทางให้กับพระองค์

⁷⁷เพื่อจะบอกคนของพระเจ้าว่าพวกเขาจะรอด

ทางที่จะรอดนั้นก็คือพระเจ้ายกโทษบาปของพวกเรา

⁷⁸เพราะความเมตตาสงสารของพระเจ้า

แสงจากสวรรค์ก็ลงส่องลงมาถึงพวกเราแล้วเหมือนแสงของวันใหม่

⁷⁹ส่องลงมาถึงคนที่อยู่ในความมืด และอยู่ในเงาของความตาย

เพื่อนำพวกเราไปบนหนทางของความสงบสุข”

⁸⁰ฝ่ายทารกนั้นก็เติบโตขึ้น และพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ให้พลังอันยิ่งใหญ่กับเขา* เขา

อาศัยอยู่ในที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้ง จนถึงเวลาที่เขาออกไปประกาศกับชนชาติอิสราเอล

พระเยซูเกิด

(มธ. 1:18-25)

2 ในเวลานั้น จักรพรรดิ* ออกัสตัส* ได้ออกคำสั่งให้ประชาชนทุกคนทั่วทั้งอาณาจักรโรมันกลับไปบ้านเกิดของตนเพื่อจดทะเบียนสำมะโนครัว* ² ครั้งนี้เป็น การจดทะเบียนสำมะโนครัวครั้งแรก เกิดขึ้นในสมัยซีริอัสเป็นเจ้าเมืองซีเรีย ³ ทุกคนจึงกลับไปที่บ้านเกิดของตน

⁴ โยเซฟซึ่งสืบเชื้อสายมาจากกษัตริย์ดาวิด จึงต้องออกเดินทางจากเมืองนาซาเร็ธ ในแคว้นกาลิลี ไปเมืองเบธเลเฮมในแคว้นยูเดีย ซึ่งเป็นบ้านเกิดของกษัตริย์ดาวิด ⁵ เขาวามารีย์คู่

1:80 ข้อนี้แปลได้อีกอย่างว่า ฝ่ายทารกนั้นก็เจริญเติบโตขึ้นทั้งฝ่ายร่างกายและจิตใจ

2:1 จักรพรรดิ หรือซีซาร์ คือตำแหน่งที่ใช้เรียกผู้ปกครองอาณาจักรโรมัน

2:1 จักรพรรดิออกัสตัส ปกครองในปี ก่อนคริสตศักราช 31-ค.ศ.14 หรือ ปี พ.ศ. 512-557

2:1 การจดทะเบียนสำมะโนครัว หมายถึงการนับประชาชนทั้งหมดและสิ่งของที่พวกเขาเป็นเจ้าของ

หมั้นของเขาซึ่งตั้งท้องอยู่ไปด้วย เพื่อไปจดทะเบียนสำมะโนครัวด้วยกัน^๖ ในระหว่างที่พวกเขาอยู่ที่นั่นก็ถึงกำหนดที่มารีย์จะคลอดลูก^๗ มารีย์ได้คลอดลูกเป็นผู้ชาย นางจึงเอาผ้าอ้อมพันเด็กทารกนั้นวางไว้บนรางหญ้า เพราะไม่มีที่ไถนวางให้พวกเขาพักเลย

พวกคนเลี้ยงแกะได้อินข่าวเกี่ยวกับพระเยซู

^๘ที่ทุ่งหญ้านอกหมู่บ้าน มีคนเลี้ยงแกะที่กำลังดูแลฝูงแกะอยู่ในตอนกลางคืน^๙ ทูตสวรรค์องค์หนึ่งขององค์เจ้าชีวิตได้มาปรากฏตัวให้พวกเขาเห็น และรัศมีขององค์เจ้าชีวิตได้ส่องสว่างล้อมรอบพวกเขา พวกเขาตกใจกลัวมาก^{๑๐} แต่ทูตสวรรค์พูดว่า “ไม่ต้องกลัว เรามีข่าวดีมาบอก เป็นข่าวที่จะทำให้ทุกคนดีใจ^{๑๑} เพราะวันนี้ พระผู้ช่วยให้รอดได้มาเกิดแล้วที่เมืองของดาวิด พระองค์คือพระคริสต์ องค์เจ้าชีวิต^{๑๒} สิ่งที่จะบอกให้เจ้ารู้ว่านี่เป็นพระองค์คือ เจ้าจะพบเด็กทารกที่นอนอยู่ในรางหญ้าและมีผ้าอ้อมห่อตัวไว้”

^{๑๓}ในทันใดนั้น ก็มีทูตสวรรค์หมู่ใหญ่ลงมาจากสวรรค์ มารวมกับทูตสวรรค์องค์แรกนั้น และพากันร้องสรรเสริญพระเจ้าว่า

^{๑๔}“สรรเสริญพระเจ้าบนสวรรค์สูงสุด

และขอให้คนที่ทำให้พระเจ้าพอใจ

ได้รับสันติสุขในโลกนี้”

^{๑๕}เมื่อทูตสวรรค์กลับสู่สวรรค์แล้ว คนเลี้ยงแกะก็พูดกันว่า “ไปเมืองเบธเลเฮมกันเถอะ จะได้ไปดูสิ่งที่ยิ่งใหญ่ที่องค์เจ้าชีวิตบอกกับพวกเรา”

^{๑๖}พวกเขารีบไป และได้พบมารีย์กับโยเซฟพร้อมกับเด็กทารกนอนอยู่ในรางหญ้า^{๑๗} เมื่อเห็นเด็กทารกแล้ว พวกเขาก็ได้เล่าให้คนที่อยู่ที่นั่นฟังว่าทูตสวรรค์ได้พูดอะไรเกี่ยวกับเด็กคนนี้^{๑๘} เมื่อพวกเขาได้ยินอย่างนั้น ก็ประหลาดใจมาก^{๑๙} แต่มารีย์ก็ได้เก็บเรื่องนี้ไว้ในใจและนึกถึงเรื่องนี้อยู่เสมอๆ^{๒๐} เมื่อคนเลี้ยงแกะกลับไปแล้ว พวกเขาก็ได้ยกย่องสรรเสริญพระเจ้าสำหรับสิ่งที่พวกเขาได้ยินและได้เห็นมา ซึ่งเกิดขึ้นจริงตามที่ทูตสวรรค์ได้บอกไว้

^{๒๑}เมื่อเด็กเกิดมาครบแปดวันก็ได้เข้าพิธีขลิบ และได้ชื่อว่า “เยซู” ซึ่งเป็นชื่อที่ทูตสวรรค์บอกมารีย์ไว้ก่อนที่จะตั้งท้อง

ถวายเด็กน้อยเยซูในวิหาร

^{๒๒}ตามกฎของโมเสส คนที่เพิ่งคลอดลูกจะมีเวลาสี่สิบวันสำหรับชำระตัวให้สะอาดตามหลักศาสนา* เมื่อครบกำหนดนี้แล้ว พวกเขาก็ได้พาพระเยซูไปที่เมืองเยรูซาเล็ม เพื่อถวายพระเยซูให้กับองค์เจ้าชีวิต^{๒๓} เพราะกฎขององค์เจ้าชีวิตบอกว่า “ถ้าลูกคนแรกเป็นผู้ชาย จะต้องยกเด็กคนนั้นให้องค์เจ้าชีวิต*^{๒๔} แล้วพวกเขาได้ถวายเครื่องบูชา*ตามกฎขององค์เจ้าชีวิตคือ นกเขาสองตัวหรือนกพิราบหนุ่มสองตัว*

2:22 ข้อ 22 นี้แปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “เมื่อถึงเวลาที่มารีย์และโยเซฟจะต้องทำตามกฎของโมเสส เกี่ยวกับการชำระตัวของแม่ที่เพิ่งคลอดลูก”

2:22 สะอาดตามหลักศาสนา กฎของโมเสสบอกให้ผู้หญิงชาวยิวทุกคนที่คลอดลูกได้ 40 วันแล้ว จะต้องทำพิธีชำระตัวให้บริสุทธิ์ที่วิหาร อ้างจากหนังสือ เลวินิตี 12:28

2:23 ถ้าลูกคนแรก...องค์เจ้าชีวิต อ้างจากหนังสือ อพยพ 13:2

2:24 เครื่องบูชา คือของถวายหรือของขวัญให้กับพระเจ้า

2:24 นกเขาสองตัวหรือนกพิราบหนุ่มสองตัว อ้างจากหนังสือ เลวินิตี 12:8

ลิเมโอนเห็นพระเยซู

²⁵มีชายคนหนึ่งชื่อลิเมโอน อาศัยอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม เขาเป็นคนที่ทำตามความต้องการของพระเจ้าและเคร่งศาสนา เขาเฝ้ารอคอยว่าเมื่อไรพระเจ้าจะมาช่วยเหลือชาวอิสราเอล และพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็อยู่กับเขา ²⁶พระองค์บอกเขาว่า เขาจะได้เห็นพระคริสต์ขององค์เจ้าชีวิต ก่อนที่เขาจะตาย ²⁷พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้พาเขามาที่วิหาร ในวันเดียวกับที่มารีย์และโยเซฟ ได้พาลูกน้อยเยซูมาทำพิธีต่างๆ ตามกฎที่โมเสสสั่งให้ทำกับเด็กแรกเกิด ²⁸ลิเมโอนก็อุ้มทารกน้อยไว้ในอ้อมแขน แล้วสรรเสริญพระเจ้าว่า

²⁹“โอ องค์เจ้าชีวิต ตอนนี้ขอให้ปลดปล่อยทาสคนนี้ให้ไปเป็นสุขได้แล้ว

ตามที่พระองค์ได้บอกไว้

³⁰เพราะดวงตาของข้าพเจ้าได้เห็นความรอด*

³¹ที่พระองค์ได้เตรียมไว้แล้วเพื่อชนชาติทั้งหลายจะได้เห็น

³²พระองค์เป็นแสงสว่างที่ส่องให้กับคนที่ไม่ใช่ยิวได้เห็นทางของพระองค์ และนำเกียรติอันยิ่งใหญ่มาให้กับคนของพระองค์”

³³โยเซฟกับมารีย์ยังงงมาก ที่ลิเมโอนพูดอย่างนั้นเกี่ยวกับทารกน้อย ³⁴แล้วลิเมโอนได้อวยพรพวกเขา และพูดกับนางมารีย์แม่ของทารกน้อยว่า “พระเจ้ากำหนดไว้แล้วว่าเด็กคนนี้จะ เป็นเหตุให้คนอิสราเอลมากมายต้องล้มลงหรือลุกขึ้น เด็กคนนี้จะ เป็นสัญญาเตือนจากพระเจ้าให้รู้ถึงความต้องการของพระองค์ แต่คนจำนวนมาก จะไม่ยอมรับเขา ³⁵สิ่งนี้เลยทำให้รู้ถึงความคิดในใจของคนพวกนี้ เรื่องนี้จะทำให้คุณ ทุกข์ใจมากเหมือนมีดาบทิ่มเข้าไปในใจของคุณ”

อันนาเห็นพระเยซู

³⁶อันนา ซึ่งเป็นผู้พูดแทนพระเจ้าคนหนึ่ง เป็นลูกสาวของฟาเนเอลจากเผ่าอาเซอร์ นางแก่มาแล้ว หลังจากอยู่กับสามีได้เพียงเจ็ดปี ³⁷สามีก็ตาย และนางก็อยู่เป็นม่ายมาจนถึงอายุแปดสิบสี่ปี นางไม่เคยออกไปจากวิหารเลย นางนมัสการพระเจ้าทั้งวันทั้งคืนด้วยการอธิษฐานและถือศีลอดอาหาร* ³⁸นางได้เข้ามาหาพวกเขา เริ่มสรรเสริญพระเจ้า และเล่าเรื่องเด็กทารกคนนี้ให้กับทุกคนที่รอคอยเวลาที่เมืองเยรูซาเล็มจะได้รับการปลดปล่อยให้เป็นอิสระ

โยเซฟและมารีย์กลับบ้าน

³⁹เมื่อพวกเขาทำทุกอย่างตามกฎขององค์เจ้าชีวิตแล้ว พวกเขาก็เดินทางกลับไปเมืองนาซาเร็ธในแคว้นกาลิลี ⁴⁰แล้วเด็กน้อยก็ได้เติบโต มีร่างกายสมบูรณ์แข็งแรง เฉลียวฉลาดและพระเจ้าอวยพรเขา

ตอนพระเยซูเป็นเด็ก

⁴¹ทุกๆ ปี พ่อแม่ของพระเยซู จะไปเมืองเยรูซาเล็มเพื่อร่วมฉลองเทศกาลวันปลดปล่อย† ⁴²เมื่อพระเยซูอายุสิบสองปี พวกเขาได้ไปร่วมฉลองเทศกาลเหมือนทุกปี ⁴³เมื่อหมดเทศกาลแล้ว

2:30 ความรอด เป็นชื่อของพระเยซู แปลว่า การช่วยให้รอด

2:37 ถือศีลอดอาหาร คือการไม่กินอาหารในช่วงเวลาพิเศษของการอธิษฐาน

พวกเขาเดินทางไปกลับบ้าน แต่เด็กน้อยเยซูยังอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม โดยที่พ่อกับแม่ไม่รู้⁴⁴ เพราะคิดว่าพระองค์อยู่กับกลุ่มคนที่เดินทางมาด้วยกัน เมื่อผ่านไปหนึ่งวันแล้ว พวกเขาเริ่มหาเด็กน้อยเยซูในกลุ่มญาติพี่น้องและเพื่อนฝูง⁴⁵ แต่ก็หาไม่พบ จึงกลับไปตามหาในเมืองเยรูซาเล็ม⁴⁶ สามวันต่อมา พวกเขาจะมาพบพระเยซูกำลังนั่งอยู่กับพวกครูสอนกฎปฏิบัติในวิหาร[†] พระองค์กำลังตั้งคำถามกับพวกเขาอยู่⁴⁷ คนที่ได้ยินพระองค์พูดก็ทั้งในความเข้าใจและคำตอบของพระองค์⁴⁸ เมื่อพ่อแม่เห็นพระองค์ก็แปลกใจ แม่ของพระองค์ก็พูดว่า “ลูก ทำไมทำกับพ่อแม่อย่างนี้ พ่อแม่เป็นห่วงแทบแย่ เที่ยวดมมาลูกไปจนทั่วทุกที่”⁴⁹ พระเยซูก็ตอบว่า “ตามหาลูกทำไมครับ แม่ไม่รู้หรือครับว่าลูกจะต้องอยู่ในบ้านพ่อของลูก”⁵⁰ แต่พวกเขาก็ไม่เข้าใจว่าพระองค์พูดเรื่องอะไร⁵¹ พระเยซูกลับไปเมืองนาซาเร็ธ และอยู่ในโอวาทของพ่อแม่ แม่ของพระองค์ก็เก็บเรื่องทั้งหมดนี้ไว้ในใจ⁵² พระเยซูเจริญเติบโตขึ้นทางด้านสติปัญญาและร่างกาย ทั้งยังเป็นที่ยืนชอบของพระเจ้าและต่อคนทั่วไปมากขึ้น

คำสอนของยอห์น

(มธ.3:1-12; มก.1:1-8; ยอ.1:19-28)

3 จักรพรรดิทิเบริอัส* ปกครองบ้านเมืองมาเป็นเวลาสิบห้าปีแล้ว ขณะนั้นปอนทิอัส ปิลาต เป็นผู้ว่าแคว้นยูเดีย เฮโรด* ปกครองแคว้นกาลิลี ส่วนฟีลิป* น้องชายของเฮโรด ปกครองแคว้นอิฐเรียกับแคว้นตราโคนิดิส และลีซาเนียสปกครองแคว้นอาบีเลน² ในช่วงที่อันนาสกับคายาฟาส เป็นนักบวชสูงสุด[†] พระเจ้าได้ให้ถ้อยคำกับยอห์น ลูกชายของเศคาริยาห์ ที่อาศัยอยู่ในที่เปล่าเปลี่ยวแห่งแล้ง

³ ยอห์นจึงได้ออกไปประกาศทั่วบริเวณลุ่มแม่น้ำจอร์แดนว่า “กลับตัวกลับใจเสียใหม่ และเข้าพิธีจุ่มน้ำ แล้วพระเจ้าจะยกโทษความผิดบาปของพวกคุณ”⁴ เรื่องนี้เป็นไปตามที่ได้เขียนไว้ในหนังสือของอิสยาห์ ผู้พูดแทนพระเจ้า[†] ว่า

“มีคนหนึ่งร้องตะโกนอยู่ในที่เปล่าเปลี่ยวแห่งแล้งว่า

เตรียมทางให้เรียบร้อยสำหรับองค์เจ้าชีวิต

ทำทางให้ตรงสำหรับพระองค์

⁵ หุบเขาทุกแห่งต้องถมให้เต็ม

ภูเขาและเนินเขาทุกลูกต้องดันให้ราบ

ทางที่คดเคี้ยวต้องทำให้ตรง

ทางที่ขรุขระต้องปรับให้เรียบ

⁶ แล้วคนทั้งหลายจะได้เห็นความรอดจากพระเจ้า”

⁷ ฟองชนมากมายหลังไหลกันมาให้ออห์นทำพิธีจุ่มน้ำ[†] ให้ ยอห์นต่อว่าพวกเขาว่า “พวกชาติอสรพิษ มีใครเตือนเจ้าให้หลบหนีจากการลงโทษที่กำลังจะมาถึงหรือ⁸ ทำตัวให้สมกับที่ได้กลับ

3:1 จักรพรรดิทิเบริอัส ปกครองอาณาจักรโรมัน ในปี ค.ศ.14-37 หรือ พ.ศ.557-580

3:1 เฮโรด คือเฮโรด แอนติปาส ผู้ปกครองแคว้นกาลิลีและเปเรีย เป็นลูกชายของกษัตริย์เฮโรดมหาราช ปกครองในปี ก่อนคริสตกักราช 4 - ค.ศ.39 หรือ พ.ศ.539 - 582

3:1 ฟีลิป เป็นลูกชายของกษัตริย์เฮโรดมหาราช ปกครองในปี ก่อนค.ศ.4-ค.ศ.34 หรือ พ.ศ.539 - 577

ตัวกลับใจด้วย อย่าแม้แต่จะคิดเลยว่า ‘เราเป็นลูกหลานของอับราฮัม’ เพราะพระเจ้าสามารถที่จะเสกก้อนหินเหล่านี้ให้เป็นลูกหลานของอับราฮัมได้⁹ ขวานได้ถูกเตรียมไว้พร้อมแล้ว และต้นไม้ทุกต้นที่ไม่เกิดผลดี* จะถูกโค่นและโยนทิ้งลงในไฟ”

¹⁰คนจึงถามว่า “แล้วพวกเราจะต้องทำอย่างไร”

¹¹เขาตอบว่า “คนที่มีเสื้อสองตัวก็แบ่งตัวหนึ่งให้กับคนที่ไม่มีใส่ และคนที่มีอาหารก็ให้ทำแบบเดียวกัน”

¹²เมื่อพวกคนเก็บภาษี* มาเข้าพิธีจุ่มน้ำ[†] ก็ได้ถามยอห์นว่า “อาจารย์ พวกเราจะต้องทำอย่างไร”

¹³ยอห์นตอบว่า “อย่าเก็บภาษีเกินอัตรา”

¹⁴พวกทหารบางคนถามยอห์นว่า “แล้วพวกเราจะต้องทำอย่างไร” ยอห์นตอบว่า “อย่ารีดไถหรือใส่ร้ายใคร และให้พอใจกับค่าจ้างของตัวเอง”

¹⁵ทุกคนกำลังรอคอยให้พระคริสต์[†] มา พวกเขาจึงสงสัยว่า ยอห์นอาจจะจะเป็นพระคริสต์ก็ได้

¹⁶ยอห์นจึงตอบทุกคนว่า “ผมทำพิธีจุ่มน้ำ[†] ให้กับพวกคุณด้วยน้ำ แต่จะมีคนหนึ่งที่กำลังจะมา เขายังใหญ่กว่าผมอีก ตัวผมเองก็ยังไม่ดีพอแม้แต่จะแก้เชือกรองเท้าให้กับเขาเลย เขาจะมาทำพิธีจุ่มให้กับพวกคุณด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์[†] และด้วยไฟ” ¹⁷เขาได้ถือง่ามพร้อมแล้วที่จะแยกแกลบออกจากข้าว แล้วทำความสะอาดลานข้าว ด้วยการเก็บรวบรวมเมล็ดข้าวสาลีไว้ในถังฉางของเขา ส่วนแกลบก็เอาไปเผาด้วยไฟที่ไม่มีวันดับ” ¹⁸ในขณะที่ประกาศข่าวดี[†] นี้ ยอห์นได้พูดอีกหลายอย่าง เพื่อชักชวนให้คนพวกนี้กลับตัวกลับใจเสียใหม่

สาเหตุที่งานของยอห์นสิ้นสุดลงในภายหลัง

¹⁹ยอห์นได้ต่อว่าเฮโรดผู้ครองแคว้น ที่ไปเอานางเฮโรเดียสเมียของน้องชายมาเป็นเมียตัวเอง และเรื่องชั่วร้ายอื่นๆ ที่เขาได้ทำ ²⁰เฮโรดก็เลยทำชั่วเพิ่มขึ้นอีกหนึ่งเรื่องคือจับยอห์นขังคุก

ยอห์นทำพิธีจุ่มให้พระเยซู

(มธ.3:13-17; มก.1:9-11)

²¹ในช่วงที่ทุกคนมาเข้าพิธีจุ่มน้ำ[†] นั้น พระเยซูก็เข้าพิธีจุ่มน้ำด้วย เมื่อพระองค์กำลังอธิษฐานอยู่นั้น ท้องฟ้าก็เปิดออก ²²พระวิญญาณบริสุทธิ์[†] ซึ่งมีรูปร่างเหมือนนกพิราบได้ลงมาอยู่กับพระองค์ จากนั้นมีเสียงหนึ่งดังมาจากสวรรค์ว่า “ลูกเป็นลูกที่รักของพ่อ พ่อพอใจลูกมาก”

บรรพบุรุษของพระเยซู

(มธ.1:1-17)

²³พระเยซูได้เริ่มงานของพระองค์เมื่ออายุได้ประมาณสามสิบปี คนทั่วไปคิดว่าพระองค์เป็นลูกของโยเซฟ

โยเซฟเป็นลูกชายของเฮลี

²⁴เฮลีเป็นลูกชายของมัทธิธ

มัทธิธเป็นลูกชายของเลวี

3:9 ต้นไม้ทุกต้นที่ไม่เกิดผลดี เปรียบกับคนที่ไม่เชื่อและไม่ยอมรับพระเยซู ต้องตัดทิ้งเหมือนต้นไม้
3:12 คนเก็บภาษี พวกคนยิวที่รับจ้างคนโรมันเก็บภาษี พวกเขา มักจะฉ้อโกง และเป็นทั้งรังเกียจของคนยิวด้วยกัน

เลวีเป็นลูกชายของเมลคี
 เมลคีเป็นลูกชายของยัันนาย
 ยัันนายเป็นลูกชายของโยเซฟ
 25 โยเซฟเป็นลูกชายของมัทธิวอีอัส
 มัทธิวอีอัสเป็นลูกชายของฮาโมส
 ฮาโมสเป็นลูกชายของนาฮูม
 นาฮูมเป็นลูกชายของเอลลี
 เอลลีเป็นลูกชายของนั๊กกาย
 26 นั๊กกายเป็นลูกชายของมาอาท
 มาอาทเป็นลูกชายของมัทธิวอีอัส
 มัทธิวอีอัสเป็นลูกชายของเสเมอิน
 เสเมอินเป็นลูกชายของโยเสค
 โยเสคเป็นลูกชายของโยดา
 27 โยดาเป็นลูกชายของโยอานัน
 โยอานันเป็นลูกชายของเรา
 เราเป็นลูกชายของเศรบบาเบล
 เศรบบาเบลเป็นลูกชายของเซอัลทิเอล
 เซอัลทิเอลเป็นลูกชายของเนรี
 28 เนรีเป็นลูกชายของเมลคี
 เมลคีเป็นลูกชายของอัดดี
 อัดดีเป็นลูกชายของโคลัม
 โคลัมเป็นลูกชายของเอลมาดัม
 เอลมาดัมเป็นลูกชายของเอร์
 29 เอร์เป็นลูกชายของโยชูวา
 โยชูวาเป็นลูกชายของเอลีเยเซอร์
 เอลีเยเซอร์เป็นลูกชายของโยริม
 โยริมเป็นลูกชายของมัทธิต
 มัทธิตเป็นลูกชายของเลวี
 30 เลวีเป็นลูกชายของลิเมโอน
 ลิเมโอนเป็นลูกชายของยูดาห์
 ยูดาห์เป็นลูกชายของโยเซฟ
 โยเซฟเป็นลูกชายของโยนาม
 โยนามเป็นลูกชายของเอลียาคิม
 31 เอลียาคิมเป็นลูกชายของเมลเอา
 เมเลอาเป็นลูกชายของเมนนา

เมนนาเป็นลูกชายของมัทธิว
 มัทธิวเป็นลูกชายของนาอัน
 นาอันเป็นลูกชายของดาวิด
³²ดาวิดเป็นลูกชายของเจสซี
 เจสซีเป็นลูกชายของโอเบด
 โอเบดเป็นลูกชายของโบอาส
 โบอาสเป็นลูกชายของสัลโมน
 สัลโมนเป็นลูกชายของนาโชน
³³นาโชนเป็นลูกชายของอัมมีนาดับ
 อัมมีนาดับเป็นลูกชายของอัทมิน
 อัทมินเป็นลูกชายของอารนี
 อารนีเป็นลูกชายของเฮลโรน
 เฮลโรนเป็นลูกชายของเปเรศ
 เปเรศเป็นลูกชายของยูดาห์
³⁴ยูดาห์เป็นลูกชายของยาโคบ
 ยาโคบเป็นลูกชายของอิสอัค
 อิสอัคเป็นลูกชายของอับราฮัม
 อับราฮัมเป็นลูกชายของเทราห์
 เทราห์เป็นลูกชายของนาโฮร์
³⁵นาโฮร์เป็นลูกชายของเสรุ๊ก
 เสรุ๊กเป็นลูกชายของเรอู
 เรอูเป็นลูกชายของเปเลก
 เปเลกเป็นลูกชายของเอเบอร์
 เอเบอร์เป็นลูกชายของเซลาห์
³⁶เซลาห์เป็นลูกชายของไคนาน
 ไคนานเป็นลูกชายของอารฟาซัด
 อารฟาซัดเป็นลูกชายของเชม
 เชมเป็นลูกชายของโนอาห์
 โนอาห์เป็นลูกชายของลามะค
³⁷ลามะคเป็นลูกชายของเมธูเสลาห์
 เมธูเสลาห์เป็นลูกชายของเอโนค
 เอโนคเป็นลูกชายของยาเรด
 ยาเรดเป็นลูกชายของมาหะลาเลล
 มาหะลาเลลเป็นลูกชายของไคนาน
³⁸ไคนานเป็นลูกชายของเอโนช

เอโนชเป็นลูกชายของเสท
 เสทเป็นลูกชายของอาดัม
 และอาดัมเป็นลูกชายของพระเจ้า

มารมาลองใจพระเยซู

(มธ.4:1-11; มก.1:12-13)

4 พระเยซูเต็มเปี่ยมไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่¹ พระองค์กลับจากแม่น้ำจอร์แดน และพระวิญญาณนำพระองค์ไปในที่เปลี่ยวแห่งหนึ่ง² มารร้ายมาลองใจพระองค์ถึงสี่สิบวัน ในช่วงนั้นพระองค์ไม่ได้กินอะไรเลย เมื่อครบสี่สิบวันแล้ว พระเยซูก็ทิวจัด

³มารร้ายได้ท้าทายกับพระองค์ว่า “ถ้าเป็นลูกพระเจ้า ก็สั่งหินก้อนนี้ให้กลายเป็นขนมปังสิ”

⁴แต่พระเยซูตอบว่า “พระคัมภีร์¹ เขียนไว้ว่า

‘ชีวิตของคนเราไม่ได้ขึ้นอยู่กับขนมปังเพียงอย่างเดียวเท่านั้น’ (เฉลยธรรมบัญญัติ 8:3)

⁵แล้วมารร้ายก็นำพระเยซูขึ้นไปบนที่สูง แล้วแสดงแผ่นดินทั้งหมดในโลกให้พระองค์เห็น ในช่วงเวลาเดียว⁶ มันพูดว่า “เราจะยกอำนาจและความรู้เรื่องทั้งหมดนี้ให้ เพราะมันเป็นของเราและเราจะให้ใครก็ได้ที่เราอยากให้⁷ ถ้าท่านกราบไหว้บูชาเรา แผ่นดินทั้งหมดนี้ก็จะ为您的ท่าน”

⁸พระเยซูตอบว่า “พระคัมภีร์¹ ได้เขียนไว้ว่า

‘ให้กราบไหว้องค์เจ้าชีวิตพระเจ้าของเจ้า

และให้รับใช้แต่พระองค์เท่านั้น’ (เฉลยธรรมบัญญัติ 6:13)

⁹แล้วมารร้ายก็นำพระเยซูไปที่เมืองเยรูซาเล็ม ให้พระองค์ไปยืนบนจุดที่สูงที่สุดของวิหาร มันพูดว่า “ถ้าท่านเป็นลูกพระเจ้าล่ะก็กระโดดลงไปเลย¹⁰ เพราะพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า

‘พระเจ้าจะส่งเหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์

มาปกป้องคุ้มครองคุณ

¹¹เหล่าทูตสวรรค์ก็จะรับคุณไว้ในอ้อมแขนของพวกเขา

เพื่อไม่ให้เท้าของคุณกระแทกหิน’ (สดุดี 91:11-12)

¹²แต่พระเยซูตอบว่า “พระคัมภีร์ยังบอกอีกว่า

‘อย่าได้ทดลององค์เจ้าชีวิตพระเจ้าของเจ้าเล่น’ (เฉลยธรรมบัญญัติ 6:16)

¹³เมื่อมารร้ายได้ลองใจพระองค์ครบทุกอย่างแล้ว มันก็จากไปเพื่อคอยหาโอกาสเหมาะอีก

พระเยซูสอนฝูงชน

(มธ.4:12-17; มก.1:14-15)

¹⁴พระเยซูได้กลับไปแคว้นกาลิลี พระองค์เต็มไปด้วยฤทธิ์เดชของพระวิญญาณ ชื่อเสียงของพระองค์แพร่กระจายไปทั่วแถบนั้น¹⁵ พระองค์สอนอยู่ในที่ประชุม¹ และทุกคนต่างยกย่องพระองค์

¹⁶แล้วพระเยซูก็ได้ไปเมืองนาซาเร็ธ ซึ่งเป็นเมืองที่พระองค์เติบโตมา เมื่อถึงวันหยุดทางศาสนา¹ พระองค์ก็ไปที่ประชุมเหมือนที่ทำเป็นประจำ พระองค์ได้ยืนขึ้นเพื่ออ่านข้อความจาก

พระคัมภีร์¹⁷ พระองค์ได้รับม้วนหนังสือมา เป็นหนังสืออิสยาห์ ซึ่งเป็นผู้พูดแทนพระเจ้า¹ คนหนึ่ง แล้วคลี่ม้วนหนังสือนั้นออก เพื่อหาข้อความที่เขียนไว้ว่า

¹⁸“พระวิญญาณขององค์เจ้าชีวิตอยู่กับเรา

เพราะพระองค์ได้แต่งตั้งให้เราประกาศข่าวดีกับคนจน

พระองค์ส่งเรามา บอกนักโทษว่าจะได้เป็นอิสระ

บอกคนตาบอดว่าจะมองเห็น บอกคนที่ถูกกดขี่ข่มเหงว่าจะได้เป็นอิสระ

¹⁹และบอกว่าจะถึงเวลาแล้วที่พระเจ้าจะมาช่วยคนของพระองค์” (อิสยาห์ 61:1-2)

²⁰จากนั้น พระองค์คลี่ม้วนหนังสือสลับคืนให้กับเจ้าหน้าที่ผู้ดูแลแล้วนั่งลง ทุกสายตาในที่นั้นก็จ้องเขม็งมาที่พระองค์ ²¹พระองค์จึงเริ่มพูดกับพวกเขาว่า “ในวันนี้เรื่องในพระคัมภีร์ที่คุณเพิ่งได้อ่านเราอ่านไปนั้น ได้เป็นจริงแล้ว”

²²ทุกคนก็ได้พูดเยินยอพระองค์ และแปลกใจในคำพูดสุดแสนวิเศษที่ออกมาจากปากพระองค์ พวกเขาถามกันว่า “นี่ลูกโยเซฟไม่ใช่หรือ”

²³แล้วพระองค์พูดว่า “พวกคุณจะต้องยกคำสาขานี้มาอ้างกับเราแน่ ที่ว่า ‘ให้หมอรักษาตัวเองก่อน’ พวกคุณอยากให้เราทำเรื่องอัศจรรย์ที่นี้ในบ้านเมืองของเรา เหมือนกับที่เราทำที่เมืองคาเปอร์นาอุมใช่ไหมละ ²⁴แต่เราจะบอกให้รู้นะว่า ไม่มีผู้พูดแทนพระเจ้า¹ คนไหน ที่ได้รับการยอมรับในบ้านเมืองของตัวเองหรอก ²⁵ดูอย่างสมัยของเอลียาห์*ลี เมื่อเกิดฝนแล้งเป็นเวลาถึงสามปีครึ่ง จนเกิดความอดอยากไปทั่ว มีแม่ม่ายมากมายในหมู่ชาวอิสราเอล ²⁶แต่พระเจ้าก็ไม่ได้ส่งเอลียาห์ไปหาพวกแม่ม่ายชาวอิสราเอลพวกนั้น แต่กลับส่งไปหาแม่ม่ายคนหนึ่งที่ไม่ใช่คนยิวที่เมืองศารเพทในเขตแดนไซดอน ²⁷ก็เหมือนกับในสมัยของเอลียาห์*ลีที่เป็นผู้พูดแทนพระเจ้า มีคนเป็นโรคผิวหนังร้ายแรงมากมายในอิสราเอล แต่ไม่มีใครได้รับการชำระให้สะอาดเลย ยกเว้นแต่คนที่ชื่อนาอามานเพียงคนเดียว และเขาเป็นคนซีเรียไม่ใช่คนยิว”

²⁸เมื่อทุกคนที่อยู่ในที่ประชุมชาวยิวได้ยินอย่างนั้น ก็โกรธแค้นมาก ²⁹เขาลุกฮือกันขึ้น บังคับให้พระเยซูออกไปนอกเมือง ไปที่หน้าผาบนเขาที่เมืองนั้นตั้งอยู่ หวังจะผลักพระองค์ลงไป ³⁰แต่พระองค์ก็ฝ่าวงล้อมของพวกเขไปได้

พระเยซูรักษาชายคนหนึ่งที่ถูกผีสิง

(มก.1:21-28)

³¹พระเยซูได้ไปเมืองคาเปอร์นาอุมในแคว้นกาลิลี และพระองค์ก็ได้สั่งสอนประชาชนในวันหยุดทางศาสนา[†] ³²พวกเขาต่างแปลกใจในคำสอนของพระองค์ เพราะพระองค์สอนแบบคนที่มีสิทธิ์อำนาจ ³³ในที่ประชุมนั้น มีชายคนหนึ่งถูกผีร้ายสิงอยู่ ร้องตะโกนว่า ³⁴“โอ๊ย เยชูชาวนาซาเร็ธ มายุ่งกับข้าทำไม จะมาทำลายข้าหรือ ข้ารู้นะว่าท่านเป็นใคร ท่านคือองค์บริสุทธิ์ของพระเจ้า” ³⁵พระเยซูจึงดูดำมันว่า “หุบปาก แล้วออกมาซะเดี๋ยวนี้” แล้วผีร้ายก็ทำให้ชาย

4:25 เอลียาห์ เป็นผู้พูดแทนพระเจ้าคนหนึ่งที่มีชีวิตอยู่ประมาณ 850 ปี ก่อนพระเยซูเกิด

4:27 เอลีชา เป็นผู้พูดแทนพระเจ้าคนหนึ่งที่มาแทนเอลียาห์

4:38 ซีโมน เป็นอีกชื่อหนึ่งของเปโตร

คนนั้นล้มลงต่อหน้าคนทั้งปวง และมันก็ออกจากร่างไป ไม่ได้ทำอันตรายอะไรเขาเลย

³⁶ทุกคนประหลาดใจมาก พุดกันว่า “นี่เป็นคำสอนแบบไหนกัน เขาสั่งผีร้ายด้วยฤทธิ์เดช แล้วมันก็ออกไป” ³⁷แล้วข่าวเกี่ยวกับพระเยซูก็แพร่กระจายออกไปจนทั่วแถบนั้น

พระเยซูรักษาแม่ยายซีโมน

(มธ.8:14-17; มก.1:29-34)

³⁸พระเยซูได้ออกจากที่ประชุมชาวยิวและเข้าไปในบ้านของซีโมน* แม่ยายของซีโมนกำลังป่วยมีไข้สูงมาก พวกเขาขอร้องให้พระเยซูช่วยรักษานาง ³⁹พระเยซูจึงมายืนอยู่ข้างนางและสั่งให้ไข่ออกจากตัวนาง นางก็หายไข้ทันที แล้วลุกขึ้นมาและดูแลรับใช้พระเยซูกับศิษย์ของพระองค์

พระเยซูรักษาคนอื่นๆ มากมาย

⁴⁰เมื่อดวงอาทิตย์ใกล้จะตกดิน มีชาวบ้านจำนวนมากนำคนที่เจ็บไข้ได้ป่วยด้วยโรคต่างๆ มาหาพระเยซู พระองค์จึงวางมือรักษาพวกเขาจนหายหมด ⁴¹พวกผีร้ายก็ออกจากคนเหล่านั้น และร้องว่า “ท่านเป็นลูกของพระเจ้า” แต่พระองค์ก็ห้ามพวกมันไม่ให้พูด เพราะพวกมันรู้ว่าพระองค์เป็นพระคริสต์†

พระเยซูไปเมืองอื่น

(มก.1:35-39)

⁴²ตอนรุ่งเช้า พระองค์ไปในที่ที่เงียบสงบ แต่พวกชาวบ้านก็ออกตามหาพระองค์จนพบ และไม่ยอมให้พระองค์ไปจากพวกเขา ⁴³แต่พระองค์พูดว่า “เราจะต้องไปประกาศข่าวดีเกี่ยวกับแผ่นดินของพระเจ้าให้กับเมืองอื่นๆ ด้วย เพราะเราถูกส่งมาให้ทำงานนี้”

⁴⁴แล้วพระองค์ก็เทศนาในที่ประชุม† หลายแห่งในแคว้นยูเดีย

พระเยซูเลือกลูกศิษย์

(มธ.4:18-22; มก.1:16-20)

5 วันหนึ่ง เมื่อพระเยซูยืนอยู่ที่ริมฝั่งทะเลสาบเยนเนซาเรท มีคนเป็นจำนวนมากเบียดเสียด พระองค์เพื่อฟังคำสอนของพระเจ้า ²พระองค์เห็นเรือสองลำที่ชาวประมงจอดทิ้งไว้บนฝั่งเพื่อล้างอวน ³พระเยซูจึงขึ้นไปบนเรือลำหนึ่งที่เป็นของซีโมน และขอให้เขาเอาเรือออกห่างจากฝั่งเล็กน้อย แล้วพระองค์ก็นั่งลงสอนคนจากเรือลำนั้น

⁴เมื่อพระองค์สอนเสร็จแล้วก็พูดกับซีโมนว่า “ออกไปที่น้ำลึกหน่อย จะได้หย่อนอวนลงจับปลา”

⁵แต่ซีโมนตอบว่า “อาจารย์ครับ พวกเราตรากตรำลากอวนกันมาทั้งคืนแล้ว ก็ยังจับไม่ได้อะไรเลย แต่ถ้าอาจารย์บอกให้ทำ ผมก็จะลองใหม่” ⁶เมื่อพวกเขาทำตามที่พระเยซูบอก ก็จับปลาได้เยอะมากจนอวนเกือบขาด ⁷พวกเขาก็เลยต้องส่งสัญญาณ เรียกเพื่อนร่วมงานในเรืออีกลำหนึ่งให้มาช่วย ปรากฏว่าพวกเขาได้ปลามาเต็มสองลำเรือจนเรือเกือบจะจม

⁸เมื่อซีโมนเห็นอย่างนั้นจึงก้มลงกราบที่เท้าของพระเยซูและพูดว่า “อาจารย์ ไปให้ห่างจากผมเถิด เพราะผมเป็นคนบาป” ⁹ที่พูดอย่างนั้นเพราะตัวเขาและเพื่อนๆ รู้สึกตกตะลึงที่จับปลาได้มากขนาดนั้น ¹⁰ยากอบและยอห์น ลูกชายของเศเบดีที่เป็นเพื่อนร่วมงานกับซีโมนเองก็

ตกตะลึงเหมือนกัน แล้วพระเยซูก็พูดกับซีโมนว่า “ไม่ต้องกลัว ต่อไปนี่คุณจะเป็นผู้จับคน”

¹¹เมื่อพวกเขาลากเรือมาถึงฝั่ง พวกเขา ก็จะทิ้งทุกสิ่งทุกอย่างแล้วติดตามพระเยซูไป

พระเยซูรักษาคนโรคผิวหนังร้ายแรง

(มธ.8:1-4; มก.1:40-45)

¹²เมื่อพระเยซูอยู่ในเมืองหนึ่ง มีชายคนหนึ่งที่เป็นโรคผิวหนังร้ายแรงทั่วทั้งตัว เมื่อเขาเห็นพระเยซู ก็มาก้มกราบอ้อนวอนว่า “อาจารย์ครับ ถ้าอาจารย์เต็มใจอาจารย์ก็รักษาให้ผมหายได้”

¹³พระเยซูจึงยื่นมือออกไปจับตัวเขาแล้วพูดว่า “เราเต็มใจ หายจากโรคเถิด” เขาก็หายจากโรคผิวหนังร้ายแรงนั้นทันที ¹⁴แล้วพระเยซูสั่งว่า “อย่าไปเล่าให้ใครฟัง แต่ไปให้นักบวชตรวจดู และถวายเครื่องบูชาตามที่โมเสสสั่งไว้ให้คนที่หายจากโรคผิวหนังร้ายแรงต้องทำ เพื่อจะได้ยืนยันกับทุกคนว่าคุณหายจากโรคแล้ว”

¹⁵ถึงแม้ว่าพระองค์จะสั่งห้ามไม่ให้เขาพูด แต่ข่าวเกี่ยวกับพระองค์ก็ยิ่งแพร่กระจายออกไปมากขึ้น ดังนั้นชาวบ้านมากมายจึงพากันมาฟังพระองค์สั่งสอน และมารับการรักษาให้หายจากโรคต่างๆ ¹⁶แต่บ่อยครั้งที่พระเยซูหลบไปที่สงบเงียบเพื่ออธิษฐาน

พระเยซูรักษาคนง่อย

(มธ.9:1-8; มก.2:1-12)

¹⁷อยู่มาวันหนึ่ง ในขณะที่พระเยซูกำลังสอนอยู่ มีพวกฟาริสี[†] และพวกครูสอนกฎปฏิบัติที่เดินทางมาจากทุกหมู่บ้านในแคว้นกาลิลี แคว้นยูเดีย และเมืองเยรูซาเล็มนั่งอยู่ที่นั่นด้วย และองค์เจ้าชีวิตได้ให้ฤทธิอำนาจกับพระเยซูเพื่อจะรักษาโรคได้ ¹⁸มีบางคนได้ทามคนเป็นอัมพาตที่นอนอยู่บนเปลมา และพยายามที่จะพาเขาเข้าไปในบ้านเพื่อวางไว้ต่อหน้าพระเยซู ¹⁹แต่ก็ไม่สำเร็จเพราะคนแน่นมาก พวกเขาจึงพากันขึ้นไปบนดาดฟ้าหลังคาบ้าน รื้อหลังคาออกเป็นช่อง แล้วหย่อนชายที่นอนบนเปลนั้นลงไปกลางฝูงชนตรงหน้าพระเยซู

²⁰เมื่อพระเยซูเห็นความเชื่อของพวกเขา พระองค์ก็พูดว่า “เพื่อนรัก บาปของคุณได้รับการอภัยแล้ว”

²¹พวกครูสอนกฎปฏิบัติและพวกฟาริสีก็คิดในใจว่า “คนนี้เป็นใครกัน บังอาจพูดจาดูหมิ่นพระเจ้า มีแต่พระเจ้าเท่านั้นที่ให้อภัยบาปได้”

²²แต่พระเยซูรู้ถึงความคิดเหล่านั้น ก็เลยตอบพวกเขาไปว่า “ทำไมคุณถึงคิดอย่างนั้น

²³ระหว่างพูดว่า ‘บาปของคุณได้รับการอภัยแล้ว’ หรือ ‘ลุกขึ้นเดิน’ อย่างไหนจะง่ายกว่ากัน

²⁴แต่เพื่อให้พวกคุณรู้ว่า โลกนี้ บุตรมนุษย์[†] มีสิทธิที่จะให้อภัยบาปได้” แล้วพระองค์จึงพูดกับชายที่เป็นอัมพาตว่า “เราขอสั่งคุณให้ลุกขึ้น เก็บเปลแล้วกลับบ้านไปเถิด”

²⁵ชายคนนั้นก็ลุกขึ้นทันทีต่อหน้าคนทั้งหมด เขายกเปลที่เขาเคยนอนกลับไปบ้านและสรรเสริญพระเจ้า ²⁶คนทั้งหลายต่างประหลาดใจและพากันสรรเสริญพระเจ้า พวกเขารู้สึกเกรงกลัวและพากันพูดว่า “วันนี้พวกเราได้เห็นสิ่งมหัศจรรย์จริงๆ”

พระเยซูเรียกเลวี

(มธ.9:9-13; มก.2:13-17)

²⁷ หลังจากนั้นพระเยซูก็เดินออกไป และพบคนเก็บภาษี[†] ชื่อ เลวี นั่งอยู่ที่ด่านเก็บภาษี พระเยซูพูดกับเขาว่า “ตามเรามา” ²⁸ เลวีจึงได้ทิ้งทุกอย่างทุกอย่าง และตามพระองค์ไป

²⁹ แล้วเลวีก็ได้จัดงานเลี้ยงใหญ่ให้กับพระเยซูที่บ้านของเขา มีพวกคนเก็บภาษีเป็นจำนวนมาก และคนอื่นๆมาร่วมงานด้วย ³⁰ พวกฟาริสี[†] และพวกครูสอนกฎปฏิบัติบ่นกับลูกศิษย์ของพระองค์ว่า “ทำไมพวกคุณถึงได้กินและดื่มกับพวกคนเก็บภาษี และพวกคนบาปแบบนี้”

³¹ พระเยซูก็ตอบกลับไปว่า “คนที่สบายดีไม่ต้องการหมอ แต่คนไม่สบายต้องการหมอ ³² เราไม่ได้มาเพื่อเรียกคนที่ถูกต้องดีงามอยู่แล้ว แต่เรามาเพื่อที่จะเรียกพวกคนบาปให้กลับตัวกลับใจ”

พระเยซูตอบคำถามเกี่ยวกับกรวดอาหาร

(มธ.9:14-17; มก.2:18-22)

³³ พวกเขาได้พูดกับพระองค์ว่า “ลูกศิษย์ของยอห์นถือศีลอดอาหารและอธิษฐาน บ่อยๆ ลูกศิษย์ของพวกฟาริสีก็เหมือนกัน แต่ทำไมลูกศิษย์ของอาจารย์ถึงได้ทั้งกินทั้งดื่มอยู่เรื่อย”

³⁴ พระเยซูพูดกับเขาเหล่านั้นว่า “เพื่อนเจ้าบ่าวจะอดอาหารตอนที่เลี้ยงฉลองอยู่กับเจ้าบ่าวได้หรือ ³⁵ แต่เมื่อถึงวันนั้นที่เจ้าบ่าวต้องถูกพาไปจากพวกเขา ตอนนั้นแหละพวกเขาจะถือศีลอดอาหาร”

³⁶ พระองค์เล่าเรื่องเปรียบเทียบนี้ให้ฟัง “คงไม่มีใครฉีกผ้าจากเสื้อใหม่ไปปะรูเสื้อเก่าหรอก เพราะถ้าทำอย่างนั้น เสื้อใหม่ก็จะฉีกขาดและชิ้นผ้าใหม่ก็ไม่เข้ากับเสื้อเก่า ³⁷ แล้วคงไม่มีใครเอาเหล้าองุ่นหมักใหม่ไปใส่ไว้ในถุงหนังเก่าหรอก ถ้าทำอย่างนั้นเหล้าองุ่นใหม่จะทำให้ถุงหนังนั้นแตก เหล้าก็จะไหลออกมาหมด และถุงหนังก็จะพังไปด้วย ³⁸ แต่เหล้าองุ่นหมักใหม่ ต้องใส่ในถุงหนังใหม่ ³⁹ ไม่มีใครที่ดื่มเหล้าองุ่นเก่าแล้วยังอยากดื่มเหล้าองุ่นใหม่อีก เพราะเขาจะบอกว่เหล้าองุ่นเก่า นั้น ต้องดื่กว่าอยู่แล้ว”

ความคิดขัดแย้งเรื่องวันหยุดทางศาสนา

(มธ.12:1-8; มก.2:23-28)

6 ในวันหยุดทางศาสนา[†] วันหนึ่งขณะที่พระเยซูกำลังเดินผ่านทุ่งข้าวสาลีลูกศิษย์ของพระองค์ได้เด็ดยอดตรงข้าวสาลี^{*} มาขยี้เอาเปลือกออกแล้วกินกัน ² พวกฟาริสี[†] บางคนจึงพูดว่า “ทำไมพวกคุณถึงทำผิดกฎของวันหยุดทางศาสนา”

³ พระเยซูตอบว่า “ไม่เคยอ่านเรื่องที่ดาวิดทำหรือ ตอนที่เขากับคนของเขาหิว ⁴ เขาเข้าไปในบ้านของพระเจ้า หยิบขนมปังที่ถวายให้กับพระเจ้าแล้วเอามากิน และส่งให้กับคนของเขากินด้วยซึ่งถือว่าผิด เพราะขนมปังนี้คนธรรมดากินไม่ได้นอกจากจะเป็นพวกนักบวชเท่านั้น” ⁵ พระเยซูบอกพวกฟาริสีว่า “บุตรมนุษย์[†] เป็นนายเหนือกฎต่างๆของวันหยุดทางศาสนา”

6:1 ข้าวสาลี คือพันธุ์ข้าวชนิดหนึ่งมักใช้บดเป็นแป้งไว้ทำขนมเรียก “แป้งหมี่” หรือ “แป้งสาลี”

พระเยซูรักษาชายมือลีบในวันหยุดทางศาสนา

(มธ.12:9-14; มก.3:1-6)

6 ครั้งหนึ่งในวันหยุดทางศาสนา[†] พระเยซูได้สั่งสอนอยู่ในที่ประชุมชาวยิว[†] มีชายคนหนึ่งอยู่ที่นั่น แขนขวาของเขาลีบพิการ⁷ พวกครูสอนกฎปฏิบัติ และพวกฟาริสีได้จับตาดูอย่างใกล้ชิดว่าพระเยซูจะรักษาใครหรือเปล่า จะได้มีเรื่องกล่าวหาพระองค์⁸ แต่พระเยซูรู้ว่าพวกเขาคิดอะไรอยู่ จึงพูดกับชายมือลีบว่า “ลุกขึ้นมายืนข้างหน้านี้สิ” เขาก็ทำตาม⁹ พระเยซูจึงพูดกับพวกเขาว่า “ขอถามหน่อย ตามกฎแล้วในวันหยุดทางศาสนาควรจะทำดีหรือทำชั่ว ควรจะช่วยชีวิตหรือทำลายชีวิต”¹⁰ พระเยซูมองไปรอบๆ พวกเขา แล้วพูดกับชายมือลีบว่า “เหยียดมือออกสิ” เขาก็ทำตาม แล้วมือของเขาก็หายเป็นปกติ¹¹ พวกครูสอนกฎปฏิบัติ กับพวกฟาริสี โกรธแค้นมาก ก็เลยปรึกษากันว่าจะจัดการกับพระเยซูอย่างไรดี

พระเยซูเลือกศิษย์เอกของพระองค์สิบสองคน

(มธ.10:1-4; มก.3:13-19)

12 หลังจากนั้นไม่นาน พระเยซูได้ขึ้นไปบนภูเขาเพื่ออธิษฐาน และได้อธิษฐานถึงพระเจ้าตลอดทั้งคืน¹³ พอถึงตอนเช้า พระองค์เรียกพวกศิษย์เข้ามาหา และเลือกออกมาสิบสองคนเพื่อตั้งให้เป็นศิษย์เอก[†]¹⁴ มีซีโมน ที่พระองค์เรียกว่า เปโตร อันดรูว์ น้องชายเปโตร ยากอบ และยอห์น ฟิลิป และบารโธโลไมว¹⁵ มัทธีว โรมัส ยากอบ ลูกชายของอัลเฟอัส ซีโมนผู้มีใจจดจ่อกับพระเจ้า¹⁶ ยูดาส ลูกของยากอบ และยูดาส อิสคาริโอท ซึ่งเป็นคนที่ต่อมาจากภายหลังได้หักหลังพระเยซู

พระเยซูสั่งสอนและรักษาโรคให้ประชาชน

(มธ.4:23-25; 5:1-12)

17 พระเยซูลงมาจากภูเขากับพวกศิษย์เอก[†] เหล่านั้น เมื่อมาถึงที่ราบแห่งหนึ่ง ก็ได้พบกับลูกศิษย์อีกมากมายที่มาจากทั่วแคว้นยูเดีย เมืองเยรูซาเล็ม และจากชายฝั่งทะเลในเขตเมืองไทระและเมืองไซดอน¹⁸ พวกเขาเดินทางมาเพื่อฟังพระองค์สอนและเพื่อให้พระองค์รักษาโรคให้ คนที่ทนทุกข์เพราะถูกผีร้ายเข้าสิงก็ได้รับการรักษาด้วย¹⁹ ทุกคนพยายามจะแตะต้องตัวพระองค์ เพราะฤทธิ์อำนาจที่แผ่ออก มาจากพระองค์นั้นรักษาพวกเขาให้หายทุกคน

เกียรติและความอับอาย

20 พระเยซูมองดูพวกลูกศิษย์แล้วก็พูดว่า
 “พวกคุณคนจนนี่ ถือว่าเป็นเกียรติจริงๆ
 เพราะว่าแผ่นดินของพระเจ้าเป็นของคุณ
 21 พวกคุณที่อดอยากหิวโหยตอนนี้ ถือว่าเป็นเกียรติจริงๆ
 เพราะพระเจ้าจะทำให้คุณอิ่มหนำสำราญ
 พวกคุณที่ร้องไห้เสียใจ ถือว่าเป็นเกียรติจริงๆ
 เพราะพระเจ้าจะทำให้คุณหัวเราะอย่างมีความสุข
 22 ถือว่าเป็นเกียรติจริงๆ เมื่อคนเกลียดคุณ ชับไล่คุณ ดูถูกคุณ
 และกล่าวหาว่าคุณเป็นคนเลว เพราะคุณได้ติดตามบุตรมนุษย์[†]

²³ในวันนั้น ขอให้จิตใจและกระโดดโลดเต้นด้วยความสุข เพราะพระเจ้าได้เก็บรางวัลอันยิ่งใหญ่ไว้ให้กับพวกคุณแล้วที่สวรรค์ อย่าลืมนะว่า แต่ก่อนบรรพบุรุษของพวกเขาก็ได้ทำแบบนี้กับผู้พูดแทนพระเจ้าเหมือนกัน

²⁴น่าอัศจรรย์จริงๆ พวกคุณที่ร่ำรวย

เพราะพวกคุณได้รับความสะดวกสบายจนหมดแล้ว

²⁵น่าอัศจรรย์จริงๆ พวกคุณที่อิมหน้าสำราญตอนนี้ เพราะพวกคุณจะอดอยาก

น่าอัศจรรย์จริงๆ พวกคุณที่กำลังหัวเราะในตอนนี้

เพราะพวกคุณจะต้องเป็นทุกข์ และร้องไห้

²⁶น่าอัศจรรย์จริงๆ พวกคุณที่ทุกคนยกย่องเยินยอ

เพราะบรรพบุรุษของพวกเขาก็เคยยกย่องเยินยอ พวกผู้พูดแทนพระเจ้าจอมปลอม* อย่างนั้นมาแล้วเหมือนกัน

รักศัตรูของคุณ

(มธ.5:38-48;7-12)

²⁷แต่เราจะบอกพวกคุณที่กำลังฟังอยู่ว่า ให้รักศัตรูและทำดีกับคนที่เกลียดคุณ ²⁸อวยพรให้กับคนที่สาปแช่งคุณ อธิษฐานให้กับคนที่โทธาัยกับคุณ ²⁹ถ้ามีใครตบแก้มคุณข้างหนึ่ง ก็หันอีกข้างหนึ่งให้เขาตบด้วย ถ้ามีใครแย่งเสื้อคลุมของคุณไป ก็ให้แถมเสื้อตัวข้างในกับเขาไปด้วย ³⁰ให้กับทุกคนที่ขอจากคุณ และถ้ามีใครเอาของคุณไป ก็อย่าทวงคืน ³¹ให้ทำกับคนอื่นเหมือนกับที่คุณอยากให้คนอื่นทำกับคุณ ³²ถ้าคุณรักแต่เฉพาะคนที่รักคุณ มีอะไรพิเศษตรงไหน เพราะคนบาปก็ยิ่งรู้จักรักคนที่รักพวกเขาเหมือนกัน ³³ถ้าคุณดีกับเฉพาะคนที่ดีกับคุณเท่านั้น มีอะไรพิเศษตรงไหน เพราะแม้แต่คนบาปก็ทำอย่างนั้นเหมือนกัน ³⁴หากคุณให้ยืมเฉพาะคนที่คุณหวังจะได้รับคืนจากเขาเท่านั้น มีอะไรพิเศษตรงไหนหรือ เพราะแม้แต่คนบาปก็ยังให้คนบาป ยืมโดยหวังว่าจะได้คืนทั้งหมดเหมือนกัน ³⁵พวกคุณต้องรักศัตรูของคุณ ทำดีกับพวกเขาด้วย และให้พวกเขา ยืมโดยไม่ต้องหวังว่าจะได้คืน แล้วคุณจะได้รับรางวัลมากมาย และเป็นลูกที่แท้จริงของพระเจ้าสูงสุด เพราะพระเจ้าดีกับคนเนรคุณและคนชั่ว ³⁶ขอให้คุณแสดงความเมตตาเหมือนกับที่พระบิดาแสดงความเมตตา

มองดูตัวเอง

(มธ.7:1-5)

³⁷“อย่าตัดสินคนอื่น แล้วพระเจ้าจะไม่ตัดสินคุณ อย่าประนามคนอื่น แล้วพระเจ้าจะไม่ประนามคุณ ยกโทษให้คนอื่น แล้วพระเจ้าจะยกโทษให้คุณ ³⁸ถ้าคุณให้คนอื่น พระเจ้าก็จะให้กับคุณ พระองค์จะใช้ถ้วยดวงที่อัดแน่นจนล้นออกมา เทลงบนตักของคุณ สรุปลแล้วคุณทำกับคนอื่นแบบไหน คุณก็จะได้รับผลแบบนั้น”

³⁹พระองค์ยังเล่าเรื่องเปรียบเทียบให้ฟังอีกว่า คนตาบอดจะจูงคนตาบอดได้หรือ ทั้งสองคนจะไม่ตกคูหรือ ⁴⁰นักเรียนจะเหนื่อครูหรือ แต่เมื่อเขาได้รับการอบรมครบถ้วนแล้ว เขาก็จะเป็นเหมือนกับครู

6.26 พวกผู้พูดแทนพระเจ้าจอมปลอม คือคนที่บอกว่าเขาพูดเพื่อพระเจ้า แต่จริงๆ แล้วไม่ได้พูดความจริงของพระเจ้า

41 ที่ซึ่งฝังในตาของพี่น้อง คุณกลับมองเห็นชัด แต่ไม่ซึ้งทั้งท่อนในตาของตัวเองกลับมองไม่เห็น 42 แล้วคุณจะพูดกับพี่น้องได้อย่างไรว่า ‘เดี๋ยวจะเขี่ยฝังในตาให้มัน’ ทั้งๆ ที่ซึ้งทั้งท่อนในตาตัวเองก็ยังมองไม่เห็น เจ้าคนหน้าซื่อใจคด เอาที่นอนซุงออกจากตาของตัวเองก่อน แล้วจะได้มองเห็นชัดๆ พอที่จะเขี่ยซึ้งออกจากตาพี่น้องได้

ผลไม้สองชนิด

(มธ. 7:17-20; ลข. 34-35)

43 ต้นไม้ดีจะไม่ออกลูกเลวๆ ไม่ได้ และต้นไม้เลวก็จะออกลูกดีๆ ไม่ได้เหมือนกัน 44 ยากูรู้ว่าต้นอะไรก็ให้ดูที่ลูกของมัน แน่แน่นอน คุณจะไม่ใช่ลูกแกะเดี๋ยวจิตใจดีจากต้นหนาม หรือลูกองุ่นจากกอหนามแน่ 45 คนดีก็จะทำดีเพราะจิตใจเต็มไปด้วยสิ่งที่ดีๆ คนชั่วก็จะทำชั่วเพราะจิตใจเต็มไปด้วยสิ่งชั่วๆ ปากจะพูดในสิ่งที่เต็มล้นออกมาจากใจ

คนสองประเภท

(มธ. 7:24-27)

46 ในเมื่อคุณไม่ทำตามที่เราบอก จะมาเรียกเราว่า องค์เจ้าชีวิต องค์เจ้าชีวิต ทำไม 47 เราจะไม่บอกให้รู้ว่าคนที่มาหาเราและทำตามคำสอนของเรา 48 ก็เปรียบเหมือนคนสร้างบ้าน ที่ขุดดินลงไปลึก และวางรากฐานไว้บนหิน เมื่อน้ำท่วม กระแสน้ำไหลเชี่ยวมาพัดบ้าน บ้านก็ไม่ล้มคลอน เพราะสร้างไว้อย่างมั่นคง 49 แต่คนที่ได้ยินคำสอนของเรา แต่ไม่ได้ทำตาม ก็เปรียบเหมือนกับคนที่สร้างบ้านไว้บนดิน ไม่มีรากฐาน เมื่อกระแสน้ำไหลเชี่ยวมาพัดบ้านบ้านก็พังราบคาบเสียหายยับเยินทันที”

พระเยซูรักษาทาสคนหนึ่ง

(มธ. 8:5-13; ยธ. 4:43-54)

7 พอพระเยซูสอนชาวบ้านที่มาฟังเสร็จแล้ว พระองค์ก็ไปเมืองคาเปอร์นาอุม 2 มีทาสของนายร้อยทหารโรมันคนหนึ่งป่วยหนักใกล้จะตาย นายร้อยคนนี้รักทาสของเขามาก 3 เมื่อเขาได้ยินเรื่องของพระเยซู ก็ได้ส่งพวกผู้นำอาวูโสชาวยิวไปขอร้องพระองค์ให้มาช่วยรักษาทาสของเขา 4 เมื่อพวกผู้นำอาวูโสมาพบพระเยซูแล้ว ก็ได้ขอร้องอ่อนวอนพระองค์ว่า “อาจารย์ ช่วยนายร้อยคนนี้ด้วยเถิด เขาเป็นคนดีมาก 5 เขารักคนของเราและสร้างที่ประชุม[†]ให้กับพวกเราด้วย”

6 พระเยซูจึงไปกับพวกเขา และเมื่อใกล้จะถึงบ้านเขาแล้ว นายร้อยก็ได้ส่งพวกเพื่อนให้มาบอกกับพระเยซูว่า “อาจารย์ครับ อย่าต้องลำบากเข้ามาในบ้านของผมเลย เพราะผมไม่เหมาะสมที่อาจารย์จะให้เกียรติขนาดนั้น 7 ตัวผมเองก็ไม่ดีพอจึงไม่กล้าที่จะมาพบอาจารย์ ขอแค่อาจารย์สั่งเท่านั้น ทาสของผมก็จะหายดี 8 ที่ผมรู้เพราะว่าผมเป็นทหาร มีทั้งหัวหน้าที่สั่งผม และมีทั้งลูกน้องที่ต้องเชื่อฟังคำสั่งผม เมื่อผมสั่งให้ ‘ไป’ เขาก็ไป สั่งให้ ‘มา’ เขาก็มา และสั่งให้ทาสของผม ‘ทำสิ่งนั้นสิ่งนี้’ เขาก็ทำ”

9 เมื่อพระเยซูได้ยินแบบนั้น พระองค์ก็แปลกใจมาก จึงหันไปพูดกับชาวบ้านที่ติดตามพระองค์มาว่า “เราขอบอกว่า ยังไม่เคยเจอใครที่มีความเชื่อมากขนาดนี้เลย แม้แต่คนอิสราเอล*เองก็เถอะ”

7:9 อิสราเอล คือชนชาติยิว

¹⁰เมื่อพวกเขาอื่นๆ ของนายร้อยกลับไปถึงบ้าน ก็พบว่าทาสคนนั้นหายดีแล้ว

พระเยซูทำให้ชายหนุ่มคนหนึ่งฟื้นขึ้นมาใหม่

¹¹ต่อมาพระเยซูพร้อมกับพวกศิษย์ไปเมืองนาอิน และมีชาวบ้านติดตามไปด้วยมากมาย
¹²เมื่อพระองค์เดินมาใกล้ประตูเมือง ก็สวนกับขบวนแห่ศพของคนคนหนึ่ง เขาเป็นลูกชายเพียงคนเดียวของหญิงม่ายคนหนึ่ง มีชาวบ้านเป็นจำนวนมากเดินมากับขบวนพร้อมกับหญิงม่ายคนนั้น
¹³เมื่อพระเยซูเห็นนาง ก็รู้สึกสงสาร และพูดว่า “อย่าร้องไห้เลย” ¹⁴แล้วพระองค์เดินเข้าไปแตะโลงศพ พวกคนที่หามโลงก็หยุด แล้วพระองค์พูดว่า “พ่อหนุ่ม เราสั่งให้ลุกขึ้นมา” ¹⁵คนตายก็ลุกขึ้นมา นั่งและเริ่มพูด พระเยซูจึงมอบชายคนนั้นให้กับแม่ของเขา

¹⁶ชาวบ้านต่างเกิดความเกรงกลัวและสรรเสริญพระเจ้าว่า “ผู้พูดแทนพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ได้เกิดขึ้นในหมู่พวกเราแล้ว” และพูดว่า “พระเจ้าได้มาช่วยเหลือคนของพระองค์แล้ว”

¹⁷แล้วชื่อเสียงของพระเยซู ก็ได้ร่ำลือไปทั่วแคว้นยูเดียและบริเวณรอบๆ นั้น

ยอห์นถามคำถาม

(มธ.11:2-19)

¹⁸มีศิษย์คนหนึ่งของยอห์นคนทำพิธีจุ่มน้ำได้เล่าเรื่องนี้ให้ยอห์นฟัง ยอห์นจึงได้ส่งศิษย์สองคนของเขา ¹⁹ให้ไปถาม องค์เจ้าชีวิตว่า “ท่านคือคนคนนั้นที่จะมา หรือพวกเราจะต้องรออีกคนหนึ่ง”

²⁰ศิษย์สองคนนั้นไปพบพระเยซู และพูดว่า “ยอห์นผู้ทำพิธีจุ่มน้ำ ส่งพวกเรามาถามท่านว่า ‘ท่านคือคนคนนั้นที่จะมา หรือพวกเราจะต้องรออีกคนหนึ่ง’”

²¹ในเวลานั้น พระเยซูได้รักษาคนที่เจ็บป่วยด้วยโรคต่างๆ ให้หาย ขับไล่ผีร้าย และช่วยให้คนตาบอดมองเห็น ²²พระเยซูบอกกับสองคนนั้นว่า “ไปบอกยอห์นถึงสิ่งที่你们ได้เห็นและได้ยินว่าคนตาบอดมองเห็น คนง่อยเดินได้ คนเป็นโรคผิวหนังร้ายแรงก็หาย คนหูหนวกก็ได้ยิน คนตายกลับฟื้น คืนชีพ และคนจนก็ได้ยินเรื่องข่าวดี” ²³คนที่ไม่ฟังเรา เพราะสิ่งที่เราทำ ก็เป็นคนที่มีเกียรติจริงๆ”

²⁴พอศิษย์ทั้งสองของยอห์นกลับไปแล้ว พระเยซูก็พูดถึงยอห์นให้ชาวบ้านฟังว่า “พวกคุณออกไปดูอะไรในทะเล่าเปลี่ยวแห้งแล้ง ไปดูต้นอ้อที่ไหวเอนตามลมหรือ ²⁵ไม่ใช่แน่ แล้วคุณออกไปดูอะไรล่ะ ไปดูคนใส่เสื้อผ้าสวยหรรษาแพงหรือ ไม่ใช่หรอก เพราะคนที่ใส่เสื้อผ้าสวยหรรษาแพงนั้นอยู่ในวัง” ²⁶ถ้าอย่างนั้นแล้วคุณออกไปดูอะไรล่ะ ออกไปดูผู้พูดแทนพระเจ้าหรือ ใช่แล้ว เราขอบอกให้รู้ว่าเขาเป็นมากกว่าผู้พูดแทนพระเจ้าเสียอีก ²⁷เพราะเขาเป็นคนที่พระคัมภีร์เขียนถึงว่า

‘ดูสิว่า เราจะส่งคนส่งข่าวของเรามาก่อนหน้าท่าน

เขาจะเตรียมหนทางให้กับท่าน’ (มาลาคีย์ 3:1)

²⁸เราจะบอกให้รู้ว่า ยอห์นนั้นยิ่งใหญ่มากกว่าทุกคนที่เกิดมาจากผู้หญิง แต่คนที่สำคัญน้อยกว่าที่สุดในแผ่นดินของพระเจ้า ก็ยิ่งยิ่งใหญ่กว่ายอห์นอีก”

²⁹คนทั้งหมดที่ได้ยินพระเยซูพูด แม้แต่คนเก็บภาษีก็เชื่อว่าทางของพระเจ้านั้นถูกต้อง เพราะพวกเขาเคยให้ยอห์นทำพิธีจุ่มน้ำให้ ³⁰แต่พวกฟาริสี และพวกครุสสอนกฎปฏิบัติ ไม่ยอมรับทางของพระเจ้าที่มีสำหรับพวกเขา เพราะพวกนี้ไม่ได้ให้ยอห์นทำพิธีจุ่มน้ำให้

³¹พระเยซูพูดต่อ ว่า “เราจะอธิบายคนในสมัยนี้ยังงี้ดี จะเปรียบเทียบกับอะไรดี ³²พวกเขาเป็นเหมือนเด็กๆ ที่นั่งอยู่กลางตลาดร้องตะโกนใส่กันว่า

‘พวกเราเป่าปี่ให้ฟัง แต่พวกเธอก็ไม่ยอมเต้นรำ
พวกเราร้องเพลงเศร้า แต่พวกเธอก็ไม่ยอมร้องไห้’

³³เมื่อยอห์นคนทำพิธีจุ่มน้ำมา เขาไม่ได้กินขนมปังหรือดื่มเหล้าองุ่น พวกคุณก็ว่า ‘เขามีผีร้ายสิงอยู่’³⁴แต่พอบุตรมนุษย์มา ทั้งกินและดื่ม พวกคุณก็ทว่า ‘เป็นคนตะกละและขี้เมา แล้วยังคบกับพวกคนเก็บภาษี และคนบาปอีกด้วย’ ³⁵แต่อย่างไรก็ตามคนจะเห็นว่าสติปัญญาอันถูกต้อง ก็เมื่อเห็นจากชีวิตของลูกศิษย์ที่ทำตามสติปัญญานั้น”

ฟาริสีคนหนึ่งชื่อซีโมน

³⁶มีฟาริสีคนหนึ่งได้เชิญพระเยซูมากินอาหารกับเขา พระองค์จึงได้มาที่บ้านของเขาและนั่งเอนกายอยู่ที่โต๊ะอาหาร ³⁷เมื่อมีผู้หญิงคนหนึ่งที่เป็นที่รู้จักไปทั่วในเมืองนั้นว่าเป็นคนบาป ได้ยินว่าพระเยซูกำลังกินอาหารอยู่ที่บ้านของฟาริสีคนนั้น นางก็ถือน้ำหอมในขวดสวดยหurmaด้วย ³⁸นางได้เข้าไปยืนอยู่ข้างหลังใกล้เท้าของพระเยซู แล้วร้องไห้จนเท้าของพระองค์เปียกชุ่มไปด้วยน้ำตา แล้วเอาผมของนางเช็ด และก้มลงจูบเท้าของพระองค์ พร้อมทั้งเทน้ำหอมลงบนเท้าทั้งสองข้างของพระองค์ ³⁹เมื่อฟาริสีคนที่เชิญพระเยซูเห็นก็คิดในใจว่า “ถ้าชายคนนี้เป็นผู้พูดแทนพระเจ้าจริง จะต้องรู้ว่า ผู้หญิงที่แตะต้องตัวเขานี้เป็นใคร และเป็นผู้หญิงประเภทไหน เขาจะต้องรู้ว่านางเป็นคนบาป”

⁴⁰พระเยซูพูดว่า “ซีโมน เราจะบอกอะไรให้ณะ”
และซีโมนก็ตอบว่า “ว่ามาเลยครั้น อาจารย์”

⁴¹พระเยซูพูดว่า “มีคนปล่อยเงินกู้คนหนึ่ง มีลูกหนี้อยู่สองคน คนหนึ่งเป็นหนี้อยู่ ห้าร้อยเหรียญเงิน*และอีกคนหนึ่งเป็นหนี้อยู่ห้าสิบเหรียญเงิน ⁴²แต่ทั้งสองไม่มีเงินใช้หนี้ เจ้าหนี้ก็เลยยกหนี้ให้ทั้งสองคน คุณคิดว่าคนไหนจะรักเจ้าหนี้คนนี้มากกว่ากัน”

⁴³ซีโมนจึงตอบว่า “คนแรกที่มีหนี้มากกว่าครับ”
พระองค์ก็ตอบว่า “ถูกต้อง”

⁴⁴แล้วพระเยซูจึงหันไปมองหญิงคนนั้น และพูดกับซีโมนว่า “เห็นผู้หญิงคนนี้ไหม เราม่าบ้านคุณ คุณก็ไม่ได้เอาน้ำมาล้างเท้าเรา แต่เธอกลับใช้น้ำตาล้างเท้าเรา และเอาผมของเธอเช็ดจนแห้ง ⁴⁵คุณไม่ได้จูบต้อนรับเราแต่เธอไม่ได้หยุดจูบเท้าเราเลยตั้งแต่เข้ามา ⁴⁶คุณไม่ได้เอาน้ำมันใส่หัวของเรา แต่เธอเอาน้ำหอมเทใส่เท้าของเรา ⁴⁷เราจะบอกให้รู้ว่า ที่เธอแสดงความรักมากขนาดนี้ ก็เพราะเธอได้รับการยกโทษจากบาปมากมายนั่นเอง ส่วนคนอื่นที่ได้รับการยกโทษน้อย ก็มีความรักน้อย”

⁴⁸พระเยซูพูดกับนางว่า “คุณได้รับการยกโทษจากบาปแล้ว” คนที่นั่งดื่มกินกับพระองค์ก็พูดกันว่า

7:41 เหรียญเงิน หรือเหรียญเดนาเรียน คือเหรียญโรมัน มีค่าประมาณค่าแรงของคนงานหนึ่งวัน

49 “คนนี่คิดว่าเขาเป็นใครกัน ถึงได้เที่ยวยกโทษบาปให้ใครต่อใคร”

50 พระเยซูพูดกับหญิงคนนี้ว่า “ความเชื่อของคุณได้ทำให้คุณรอดแล้ว ไปเป็นสุขเถิด”

กลุ่มที่ไปกับพระเยซู

8 ต่อมาพระเยซูเดินทางไปตามเมืองและหมู่บ้านต่างๆ เพื่อประกาศข่าวดีเกี่ยวกับแผ่นดินของพระเจ้า พวกศิษย์เอกทั้งสิบสองคนก็อยู่กับพระองค์ด้วย ²แล้วยังมีพวกผู้หญิงบางคนติดตามมาด้วย ที่พระองค์เคยขับผีร้ายและรักษาโรคต่างๆ ให้ คือ มารีย์ชาวมักดาลาที่พระเยซูได้ขับผีร้ายทั้งเจ็ดออกให้ ³นางโยอันนาเมียของคูซาผู้จัดการทรัพย์สินส่วนตัวของกษัตริย์เฮโรด* และนางลูลันนากับผู้หญิงคนอื่นๆ ที่ใช้ทรัพย์สินส่วนตัวของพวกนางเองคอยช่วยเหลือพระเยซูกับพวกศิษย์เอกของพระองค์นั้น

พระเยซูเล่าเรื่องขานานาหว่านเมล็ดพืช

(มธ.13:1-17; มก.4:1-12)

4 มีชาวบ้านมากมายจากเมืองต่างๆ มาหาพระเยซู พระองค์ได้เล่าเรื่องเปรียบเทียบให้พวกเขาฟังว่า

5 “มีชาวบ้านหนึ่งออกไปหว่านเมล็ดพืช ขณะที่หว่านอยู่นั้น พืชบางเมล็ดตกตามถนนหนทาง ถูกเหยียบย่ำ และถูกนกมาจิกกิน ⁶บางเมล็ดก็ตกลงในดินที่ชั้นล่างเป็นหิน หลังจากทิ้งอกแล้วก็เหี่ยวแห้งไปเพราะรากต้นจึงขาดความชุ่มชื้น ⁷บางเมล็ดก็ตกอยู่ในพงหนาม เมื่อกิ่งขึ้นมาก็ถูกพงหนามปกคลุมจนทำให้ไม่เจริญเติบโต ⁸บางเมล็ดตกในที่ดินดี เมื่อกิ่งขึ้นมาก็เกิดผลเป็นร้อยเท่าของที่หว่านไว้” เมื่อพระองค์เล่าเสร็จแล้ว ก็พูดว่า “ใครมีหู ก็ให้ฟังไว้”

9 พวกศิษย์ถามพระองค์ว่า “เรื่องที่เล่าให้ฟังนี้ หมายถึงอะไรครับ”

10 พระองค์ตอบว่า “พระเจ้าได้เปิดโอกาสให้พวกคุณรู้ถึงความลับของแผ่นดินของพระองค์ แต่สำหรับคนอื่น เราจะพูดเป็นเรื่องเปรียบเทียบให้ฟัง เพื่อว่า

‘แม้พวกเขาจะมองดู ก็จะไม่เห็น

แม้พวกเขาได้ยิน ก็จะไม่เข้าใจ” (อิสยาห์ 6:9)

พระเยซูอธิบายเรื่องเมล็ดพืช

(มธ.13:18-23; มก.4:13-20)

11 นี่คือความหมายของเรื่องเปรียบเทียบนั้น “เมล็ดพืชก็คือถ้อยคำของพระเจ้า ¹²เมล็ดพืชที่ตกตามถนนหนทางก็คือ คนที่ไม่ได้ยินถ้อยคำของพระเจ้า แต่ถูกมารร้ายมาแย่งเอาถ้อยคำนั้นไปจากใจของเขา ทำให้เขาไม่เชื่อ ก็เลยไม่รอด ¹³เมล็ดพืชที่ตกในดินที่ชั้นล่างเป็นหินก็คือ คนที่ไม่ได้ยินถ้อยคำ และรับไว้ทันทีด้วยความดีใจแต่มีรากที่ไม่ลึก จึงเหมือนคนที่เชื่อประเดี๋ยวเดียว เมื่อเกิดความทุกข์ยากในชีวิตก็เลิกเชื่อ ¹⁴เมล็ดพืชที่ตกอยู่กลางพงหนาม ก็คือคนที่ฟังถ้อยคำของพระเจ้าและรับไว้ แต่เพราะความกังวลใจ หรือเห็นแก่ความร่ำรวย หรือความสนุกสนานในชีวิต ทำให้ไม่เกิดผล* ¹⁵เมล็ดพืชที่ตกในดินดีก็คือคนที่มีจิตใจดีและซื่อสัตย์ เมื่อได้ยินถ้อยคำของพระเจ้า ก็เก็บรักษาไว้ และเกิดผลมากด้วยความมานะอดทน”

8:3 เฮโรด คือเฮโรด แอนติปาส ผู้ปกครองแคว้นกาลิลีและเปรีเย เป็นลูกชายของกษัตริย์เฮโรดมหาราช ปกครองในปี ก่อนคริสตกักราช 4 - ค.ศ.39 หรือ พ.ศ.539 - 582

8:14 ไม่เกิดผล หมายถึงไม่ได้ทำในสิ่งที่พระเจ้าต้องการให้คนของพระองค์ทำ

จุดตะเกียงซ่อนไว้ได้ถ้

(มก.4:21-25)

16“คงไม่มีใครจุดตะเกียงแล้วเอาหม้อมาครอบไว้หรือวางไว้ใต้เตียงหรือก แต่เขาจะวางไว้บนเชิงตะเกียง จะได้ส่องสว่างให้กับคนที่เข้ามาในบ้าน 17 ทุกอย่างที่ยซ่อนไว้เดี๋ยวนี ก็จะถูกค้นพบทุกอย่างที่เป็นความลับเดี๋ยวนี ก็จะถูกเปิดเผย 18 ถ้าอย่างนั้น ระวังให้ตีว่าคุณจะเป็นผู้ฟังแบบไหน คนที่เข้าใจดีอยู่แล้ว ก็จะเข้าใจมากยิ่งขึ้น ส่วนคนที่ไม่เข้าใจ แม้แต่เรื่องที่เขาคิดว่าเข้าใจอยู่แล้วก็จะไม่เข้าใจไปด้วย”

ครอบครัวที่แท้จริงของพระเยซูคือคนที่ติดตามพระองค์

(มธ.12:46-50; มก.3:31-35)

19 เมื่อแม่กับน้องๆ ของพระเยซูมาหา ก็เข้าไปไม่ถึงพระองค์เพราะคนแน่นมาก 20 มีคนมาบอกพระเยซูว่า “อาจารย์ แม่กับพวกน้องของอาจารย์ มายืนรออยู่ข้างนอกครับ”

21 พระองค์ตอบไปว่า “คนที่ฟังถ้อยคำของพระเจ้า แล้วทำตามนั้นแหละ คือแม่และน้องๆ ของเรา”

พวกผู้ติดตามเห็นฤทธิ์อำนาจของพระเยซู

(มธ.8:23-27; มก.4:35-41)

22 วันหนึ่งที่ทะเลสาบ พระเยซูได้ลงเรือพร้อมกับพวกศิษย์ พระองค์ออกปากชวนว่า “พวกเราข้ามไปฝั่งโน้นกันเถอะ” พวกเขาจึงออกเรือ 23 ขณะที่เรือแล่นไป พระเยซูก็นอนหลับ เกิดพายุใหญ่ขึ้นกลางทะเลสาบ น้ำซัดเข้าเรือจนเกือบจะจมอยู่แล้ว ทุกคนตกอยู่ในอันตราย 24 พวกเขาจึงพากันไปปลุกพระเยซู ตะโกนว่า “อาจารย์ อาจารย์ พวกเรากำลังจะจมอยู่แล้ว” พระองค์ก็ตื่นขึ้นมา และสั่งลมและคลื่นให้สงบ พายุก็หยุดทุกอย่างก็สงบนิ่ง 25 แล้วพระเยซูพูดกับพวกเขาว่า “ความเชื่อของพวกคุณ หายไปไหนหมด”

พวกเขาก็เกรงกลัวและประหลาดใจ พร้อมกับพูดกันว่า “คนนี้เป็นใครกัน แม้แต่ลมและคลื่นก็ยังสั่งได้ และมันก็เชื่อฟังด้วย”

ชายที่ถูกผีร้ายสิง

(มธ.8:28-34; มก.5:1-20)

26 พวกเขาแล่นเรือข้ามมาอีกฝั่งหนึ่งของทะเลสาบกาลิลี ถึงเขตแดนของชาวเกราซา 27 เมื่อพระเยซูขึ้นมานบนฝั่ง ก็เจอชายคนหนึ่งที่มาจากเมืองนั้น เขาถูกผีร้ายสิงอยู่ เขาแก้ผ้าและไม่ได้อยู่บ้านมานานแล้ว แต่อยู่ตามคูเมืองคี่ฝั่งศพ 28 เมื่อเขาเห็นพระเยซู ก็กรี๊ดร้องและล้มลงต่อหน้าพระองค์ พร้อมกับตะโกนสุดเสียงว่า “มาอยู่กับข้าทำไมเยซู บุตรของพระเจ้าสูงสุด ขอร้องอย่าได้ทรมาณข้าเลย” 29 ที่มันพูดอย่างนี้ ก็เพราะพระเยซูได้สั่งให้มันออกจากร่างชายคนนั้น มันชอบเข้าสิงชายคนนี้อยู่เรื่อย ขนาดเอาโซ่ล่ามมือและเท้าทั้งสองข้างและคุมขังเอาไว้ เขาก็ยังทำลายโซ่ตรวนเหล่านั้นได้ และผีร้ายก็บังคับให้ชายคนนีเข้าไปในทีเปลาเปเลียวแห่งแล้ง

30 พระเยซูถามมันว่า “เอ็งชื่ออะไร” มันตอบว่า “ชื่อกอง*” ที่มันตอบอย่างนี้ ก็เพราะพวกมันหลายตนสิงอยู่ในชายคนนี

8:30 หนึ่งกองของทหารโรมันในสมัยโบราณมีทหารประมาณสามพันถึงหกพันคน

³¹พวกมันต่างก็อ่อนวอนพระเยซูไม่ให้ส่งพวกมันไปลงหลุมที่ลึกมาก* ³²ที่บนเนินเขาแถว นั้นมีฝูงหมูฝูงใหญ่กำลังหากินอยู่ พวกผีร้ายจึงขออนุญาตพระเยซู ให้พวกมันเข้าไปสิงอยู่ในหมู ฝูงนั้นแทน พระเยซูก็อนุญาต ³³พวกมันจึงพากันออกจากร่างชายคนนั้น และเข้าไปสิงหมูฝูงนั้น แทน หมูทั้งฝูงก็พากันวิ่งพรวดพราดจากไหล่เขาสูงชันโดดลงสู่ทะเลสาบ จนจมน้ำตายหมด

³⁴เมื่อคนเลี้ยงหมูเห็นอย่างนั้น ก็พากันวิ่งหนีไปและเล่าเรื่องนี้ไปทั่วทั้งในเมืองและชนาเมือง ³⁵ชาวบ้านก็แหกกันออกมาดูว่าเกิดอะไรขึ้น พวกเขาหาพระเยซู และได้พบกับชายคนที่ผีร้าย ได้ออกไปจากเขาแล้ว นั่งอยู่ที่เท้าของพระเยซู สวมเสื้อผ้าเรียบร้อยและเป็นปกติดี พวกเขาจึง กลัว ³⁶ส่วนคนที่เห็นเหตุการณ์ก็เล่าว่าชายคนนี้หายไต่ยัง ³⁷ทุกคนที่อยู่แถวๆนั้นได้ขอร้องให้ พระเยซูไปจากเขตแดนของพวกเขา เพราะพวกเขากลัวกันมาก พระเยซูก็เลยลงเรือจากไป ³⁸ชาย คนที่เคยถูกผีร้ายสิงขอมตามพระองค์ไปด้วย แต่พระองค์ส่งเขากลับบอกว่า ³⁹“กลับบ้านไปเถอะ แล้วไปเล่าให้ทุกคนฟังถึงเรื่องทั้งหมดที่พระเจ้าได้ทำให้กับคุณ” ชายคนนั้นก็กลับไป และเล่า เรื่องทุกอย่างที่พระเยซูได้ทำให้กับเขาไปทั่วทั้งเมือง

พระเยซูใช้ชีวิตกับเด็กผู้หญิงที่ตายแล้วและรักษาผู้หญิงที่ไม่สบาย

(มธ.9:18-26; มก.5:21-43)

⁴⁰เมื่อพระเยซูกลับมาถึงกาลิลี มีชาวบ้านมาคอยต้อนรับพระองค์อยู่ที่นั่น ⁴¹ชายคนหนึ่ง ชื่อไยรัส เป็นหัวหน้าของที่ประชุมชาวยิว ได้มาก้มกราบแทบเท้าพระเยซู อ่อนวอนพระองค์ให้ ไปบ้านของเขา ⁴²เพราะลูกสาวคนเดียวของเขา ที่มีอายุเพียงสิบสองปีกำลังจะตาย ในระหว่าง ทางที่พระเยซูไปนั้น ก็มีชาวบ้านเบียดเสียดพระองค์รอบด้าน ⁴³ในกลุ่มคนนี้มีผู้หญิงคนหนึ่งที่ตก เลือดมาเป็นเวลาสิบสองปีแล้ว นางเสียเงินเสียทองไปกับการรักษาจนหมดเนื้อหมดตัว แต่ก็ยังไม่ หาย ⁴⁴นางจึงเข้ามาทางข้างหลังพระองค์ และแตะชายเสื้อพระองค์ เลือดที่ไหลอยู่ก็หยุดทันที ⁴⁵พระเยซูถามขึ้นว่า “ใครแตะตัวเรา” พวกเขาต่างปฏิเสธ เปโตรจึงพูดว่า “อาจารย์ครับ มีคน เบียดเสียดพระองค์แน่นไปหมด”

⁴⁶แต่พระองค์ก็พูดว่า “มีคนเดียวแตะตัวเราแน่ เพราะเรารู้สึกว่ามีพลังแผ่ชานออกจากตัว” ⁴⁷เมื่อหญิงคนนั้นเห็นว่า นางหลบไม่พ้นแล้ว ก็ออกมาก้มกราบลงต่อหน้าพระเยซู ด้วยความ กลัวจนตัวสั่นต่อหน้าคนทั้งหลาย นางได้อธิบายว่า ทำไมนางถึงไปแตะต้องตัวพระองค์ ซึ่งทำให้นางหายจากโรคทันที ⁴⁸แล้วพระเยซูก็พูดกับหญิงคนนั้นว่า “ลูกเอ๋ย ความเชื่อของคุณ ได้ทำให้ คุณหายแล้ว ไปเป็นสุขเถิด”

⁴⁹ในขณะที่พระองค์กำลังพูดอยู่นั้น ก็มีคนมาจากบ้านของหัวหน้าที่ประชุมชาวยิวมาบอกว่า “ไม่ต้องรบกวนอาจารย์แล้วละ เพราะลูกสาวของท่านตายแล้ว”

⁵⁰แต่พระเยซูได้ยินเรื่องนี้ ก็เลยพูดกับไยรัสว่า “ไม่ต้องกลัว ขอให้เชื่อเท่านั้น แล้วลูกสาวของ คุณจะหาย”

⁵¹เมื่อพระเยซูไปถึงบ้านไยรัส พระองค์ก็ไม่อนุญาตให้ใครเข้าไปกับพระองค์เลย นอกจากเปโตร ยอห์น ยากอบ และพ่อแม่ของเด็กเท่านั้น ⁵²คนทั้งหลายต่างพากันร้องให้คร่ำครวญให้กับเด็กสาว พระเยซูพูดว่า “หยุดร้องให้ได้แล้ว เด็กคนนี้ยังไม่ตาย แค่นอนหลับเท่านั้น”

8:31 หลุมที่ลึกมาก เป็นเหวหรือหลุมที่ลึกไม่มีจุดสิ้นสุด เป็นที่ซึ่งวิญญาณชั่ว

⁵³พวกเขาหัวเราะเยาะพระองค์ เพราะรู้ว่าเด็กคนนั้นตายแล้วจริงๆ ⁵⁴ฝ่ายพระเยซูก็จับมือเด็กและเรียกเธอว่า “หนูน้อยจ๋า ลูกขึ้นเถิด” ⁵⁵แล้ววิญญาณของเธอก็กลับเข้าสู่ร่างอีกครั้ง และเธอก็ลุกขึ้นมาทันที พระเยซูจึงบอกพวกเขาให้เอาอาหารมาให้เธอกิน ⁵⁶พ่อแม่ของเธอต่างก็ประหลาดใจมาก แต่พระองค์สั่งห้ามไม่ให้เล่าเรื่องนี้ให้ใครฟัง

พระเยซูส่งศิษย์เอกทั้งสองคนออกไป

(มธ. 10:5-15; มก. 6:7-13)

9 พระเยซูเรียกศิษย์เอก^๑ ทั้งสิบสองคนมา จากนั้นพระองค์ก็ทำให้พวกเขา มีฤทธิ์อำนาจที่จะขับผีร้าย และรักษาโรคภัยไข้เจ็บได้ ²แล้วพระองค์ก็ส่งพวกเขาออกไปประกาศเรื่องแผ่นดินของพระเจ้า และให้รักษาคนเจ็บป่วย ³พระองค์สั่งว่า “ไม่ต้องเอาอะไรติดตัวไปเลย ไม่ว่าจะ เป็นไม้เท้า ถุงย่าม อาหาร เงินหรือเสื้อผ้าสำรอง ⁴เมื่อเข้าไปอยู่ในบ้านหลังไหนแล้ว ก็ให้อยู่ที่นั่นตลอดจนกว่าจะออกจากเมืองนั้นไป ⁵ถ้าเมืองไหนไม่ต้อนรับ ก็ให้ออกจากเมืองนั้นไป แล้วสะบัดฝุ่นออกจากเท้า* ด้วย เพื่อเป็นการเตือนพวกเขา”

⁶พวกเขาก็ได้ไปประกาศข่าวดี^๑ นี้ ทั่วทุกหมู่บ้านและรักษาคนเจ็บป่วยด้วย

เฮโรดลับสนเรื่องพระเยซู

(มธ. 14:1-12; มก. 6:14-29)

⁷เมื่อเฮโรด* ผู้ปกครองแคว้นกาลิลี ได้ยินเรื่องต่างๆ ที่เกิดขึ้นนี้ ก็มึนงงสงสัย เพราะมีคนบอกเขาว่าพระเยซู “เป็นยอห์นที่ฟื้นขึ้นมาใหม่” ⁸บางคนก็บอกว่า “เป็นเอลียาห์* ที่มาปรากฏให้เห็น” หรือบางคนก็บอกว่า เป็น “ผู้พูดแทนพระเจ้า” คนหนึ่งจากสมัยก่อนที่ฟื้นขึ้นมาใหม่” ⁹แต่เฮโรดพูดว่า “เราได้อัดตัวยอห์นไปแล้ว แล้วคนนี่ที่เราได้ยินคนพูดถึง เป็นใครกันแน่” พระองค์ก็เลยอยากจะเจอพระเยซู

พระเยซูเลี้ยงคนห้าพันคน

(มธ. 14:13-21; มก. 6:30-44; ยฮ. 6:1-14)

¹⁰เมื่อพวกศิษย์เอก^๑ กลับมา ก็เล่าให้พระเยซูฟังถึงเรื่องราวต่างๆ ที่พวกเขาได้ไปทำมา แล้วพระองค์จึงพาพวกเขาปลีกตัวออกไปที่เมืองเบธไซดา ¹¹เมื่อพวกชาวบ้านรู้เข้า ก็ตามพระองค์ไป พระองค์ก็ต้อนรับพวกเขา พร้อมกับเล่าเรื่องแผ่นดินของพระเจ้าให้ฟัง และยังได้รักษาคนที่เจ็บไข้ได้ป่วยด้วย

¹²พอตกเย็น ศิษย์เอกทั้งสองคนพากันมาหาพระเยซู พูดว่า “สงฆาบ้านพวกนี้กลับไปเถอะ พวกเขาจะได้ไปหาอาหารกินและหาที่พักตามหมู่บ้านหรือไร่นาใกล้ๆ นี่ในคืนนี้ เพราะที่นี้เปลี่ยวมาก”

¹³แต่พระเยซูกลับบอกว่า “พวกคุณหาอะไรมาเลี้ยงพวกเขาสิ”

พวกศิษย์ตอบว่า “พวกเรามีแค่ขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัวเท่านั้น ถ้าจะให้มืออาหารพอ

9:5 สะบัดฝุ่นออกจากเท้า หมายถึงพวกศิษย์ของพระเยซูจะไม่คบค้าสมาคมกับคนพวกนี้ เพราะไม่ยอมรับคำสอนของพระเจ้า คนพวกนี้จะต้องถูกลงโทษ และพวกศิษย์ก็ไม่ต้องรับผิดชอบเพราะได้เตือนพวกนี้แล้ว

9:7 เฮโรด คือเฮโรด แอนติปาส ผู้ปกครองแคว้นกาลิลีและเปเรีย เป็นลูกชายของกษัตริย์เฮโรด มหาราช ปกครองในปีก่อนคริสตศักราช 4 - ค.ศ.39 หรือ พ.ศ.539 - 582

9:8 เอลียาห์ คือผู้พูดแทนพระเจ้า มีชีวิตอยู่ประมาณ 850 ปีก่อนพระเยซูเกิด

ก็ต้องไปซื้อมาเลี้ยงพวกเขาทุกคน ¹⁴ขณะนั้นมีผู้ชายอยู่ประมาณห้าพันคน แล้วพระเยซูก็พูดกับพวกศิษย์ว่า “ถ้าฉันไปบอกให้พวกเขานั่งกันเป็นกลุ่มๆ กลุ่มละประมาณห้าสิบคน”

¹⁵พวกเขา ก็ไปทำตาม ทุกคนนั่งลงเป็นกลุ่มๆ ¹⁶พระเยซูหยิบขนมปังห้าก้อน และปลาสองตัวขึ้นมา พร้อมแหงนหน้าขึ้นมองท้องฟ้า ขอบคุณพระเจ้าสำหรับอาหาร แล้วหักขนมปังส่งให้กับพวกศิษย์ เพื่อเอาไปแบ่งให้กับทุกคน ¹⁷พวกชาวบ้านต่างกินกันจนอิ่ม และพวกศิษย์ก็เก็บเศษอาหารที่เหลือกินได้อีกสิบสองเซ่งเต็มๆ

พระเยซูคือกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่

(มธ.16:13-19; มก.8:27-29)

¹⁸เมื่อพระเยซูอธิษฐานอยู่คนเดียว พวกศิษย์ก็พากันมาหาพระองค์ พระองค์จึงถามว่า “ชาวบ้านคิดว่าเราเป็นใคร”

¹⁹พวกเขาตอบว่า “บางคนว่าเป็นยอห์นคนทำพิธีจุ่มน้ำ บางคนก็ว่าเป็นเอลียาห์* แต่บางคนว่าเป็นผู้ทดแทนพระเจ้า คนหนึ่งในสมัยก่อนที่ฟื้นขึ้นมาใหม่”

²⁰พระองค์จึงถามพวกเขาว่า “แล้วพวกคุณล่ะคิดว่าเราเป็นใคร”

เปโตรตอบว่า “เป็นกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่*ของพระเจ้า”

²¹พระเยซูเตือนพวกเขาว่าอย่าบอกให้ใครรู้

พระเยซูบอกว่าพระองค์จะต้องตาย

(มธ.16:20-28; มก.8:30-9:1)

²²พระองค์พูดว่า “บุตรมนุษย์ จะต้องทนทุกข์ทรมานหลายอย่าง พวกเขาจะนำเขามาตีเขา เขานักบวชและพวกครูสอนกฎปฏิบัติก็จะไม่ยอมรับพระองค์ และพระองค์จะต้องถูกฆ่า แต่พระองค์จะฟื้น ขึ้นมาใหม่ในวันที่สาม”

²³แล้วพระองค์ก็พูดกับทุกคนว่า “ถ้าใครอยากจะได้ติดตามเรา ต้องเลิกตามใจตัวเอง แล้วแบกกางเขนของตัวเองตามเราทุกๆ วัน ²⁴คนที่พยายามจะรักษาชีวิตไว้ ก็จะถูกสูญเสียชีวิตไป แต่คนที่ยอมสูญเสียชีวิตเพื่อเรา จะได้ชีวิตที่เที่ยงแท้ ²⁵แล้วมันจะมีประโยชน์อะไรละ ถ้าหากได้เป็นเจ้าของทุกสิ่งทุกอย่างในโลก แต่ต้องสูญเสียชีวิตของตัวเองหรือถูกทำลายไป ²⁶คนที่อับอายเราและถ้อยคำของเรา บุตรมนุษย์ก็จะอับอายคนนั้นเหมือนกันในวันที่บุตรมนุษย์มาพร้อมกับสง่าราศีของพระองค์เอง สง่าราศีของพระบิดา และของพวกทูตสวรรค์ที่ศักดิ์สิทธิ์” ²⁷แต่เราขอบอกให้รู้ว่า มีบางคนในพวกคุณที่ยืนอยู่ที่นี่ จะได้เห็นแผ่นดินของพระเจ้าก่อนตาย”

โมเสส เอลียาห์และพระเยซู

(มธ.17:1-8; มก.9:2-8)

²⁸หลังจากนั้นราวแปดวัน พระองค์ได้พาเปโตร ยอห์น และยากอบขึ้นไปบนภูเขาเพื่ออธิษฐาน ²⁹ในขณะที่อธิษฐาน ใบหน้าของพระองค์ก็เปลี่ยนไป เสื้อผ้าพระองค์เปลี่ยนเป็นสีขาวเปล่งประกายแวววาว ³⁰ทันใดนั้น ก็มีชายสองคน คือโมเสสกับเอลียาห์* ได้มาพูดคุยอยู่กับพระองค์

9:19 เอลียาห์ คือผู้ทดแทนพระเจ้า มีชีวิตอยู่ประมาณ 850 ปีก่อนพระเยซูเกิด

9:20 กษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ หรือ พระคริสต

9:30 โมเสสกับเอลียาห์ คือผู้นำสองคนที่สำคัญมากของชาวยิวในสมัยพระคัมภีร์เดิม

ที่นั่น ³¹ทั้งสองเปล่งรัศมีเจิดจ้า พวกเขากำลังพูดถึงการตายของพระเยซูที่กำลังจะเกิดขึ้นในเมืองเยรูซาเล็ม ³²ส่วนเบโตรกับเพื่อนอีกสองคนนั้นนั่งง่วงมาก แต่เมื่อพวกเขาตื่นเต็มที่ ก็ได้เห็นรัศมีอันเจิดจ้าของพระเยซู และเห็นชายสองคนยืนอยู่กับพระองค์ ³³เมื่อชายสองคนนั้นกำลังจะไปเบโตรได้พูดกับพระเยซูว่า “อาจารย์ครับ ดิฉันเลยที่พวกเราอยู่ที่นี้ เราจะได้สร้างเพิงขึ้นสามหลังสำหรับพระองค์หนึ่งหลัง โมเสสหนึ่งหลัง และเอลียาห์อีกหนึ่งหลัง” แต่เบโตรไม่รู้หรือว่าตัวเองกำลังพูดอะไรออกไป

³⁴ขณะที่เบโตรกำลังพูดอยู่นั้น ก็มีเมฆลอยมาปกคลุมพวกเขาไว้ พวกเขากลัวมาก ³⁵มีเสียงหนึ่งดังออกมาจากเมฆว่า “นี่คือลูกของเราที่เราได้เลือกไว้ ให้เชื่อฟังเขา”

³⁶เมื่อเสียงนั้นเงียบลง พวกเขาได้เห็นแต่พระเยซูเท่านั้น แล้วพวกเขาก็ได้เก็บเรื่องที่ได้เห็นนี้ไว้ในใจ ไม่ได้เล่าให้ใครฟังเลยในตอนนั้น

พระเยซูรักษาเด็กผู้ชายที่มีผีร้ายสิงอยู่

(มธ. 17:14-18; มก. 9:14-27)

³⁷วันต่อมา เมื่อพวกเขาเดินลงมาจากภูเขา ชาวบ้านกลุ่มใหญ่มาหาพระเยซู ³⁸ชายคนหนึ่งในฝูงชนนั้นร้องขึ้นว่า “อาจารย์ครับ ช่วยลูกผมด้วย ผมมีลูกชายเพียงคนเดียวเท่านั้น ³⁹ผีร้ายชอบเข้าสิงเขา เขาก็จะกรี๊ดร้องทันที บางครั้งมันก็ทำให้เด็กล้มชักรัดชักงอ น้ำลายฟูมปาก มันแทบจะไม่เคยออกจากตัวเขาเลย และชอบทำร้ายเขา ⁴⁰ผมเคยขอร้องให้พวกศิษย์ของท่านช่วยไล่มันออกไป แต่พวกเขาก็ทำไม่ได้”

⁴¹พระเยซูจึงตอบว่า “โอ้ พวกเราไม่มีอำนาจเชื่อและตั้งชื่อ เราจะต้องอยู่กับพวกคุณไปอีกนานแฉะไหน เราจะต้องทนอยู่กับพวกคุณไปอีกนานไหม เอาลูกคุณมานี่สิ”

⁴²เมื่อเด็กนั้นกำลังเดินเข้ามา ผีร้ายก็ทำให้เขาล้มลงชักรัดชักงอกับพื้น พระเยซูได้ไล่ผีร้ายนั้นออกไป และรักษาเด็กคนนั้น แล้วส่งคืนให้กับพ่อของเขา ⁴³ทุกคนต่างพากันประหลาดใจมากถึงความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า

พระเยซูพูดถึงการตายของพระองค์

(มธ. 17:22-23; มก. 9:30-32)

ในขณะที่ทุกคนกำลังประหลาดใจกับสิ่งที่พระเยซูได้ทำนั้น พระองค์ก็พูดกับพวกศิษย์ว่า ⁴⁴“ตั้งใจฟังให้ดีในสิ่งที่เราจะบอก บุตรมนุษย์ จะต้องถูกส่งมอบไปให้กับศัตรูของพระองค์” ⁴⁵แต่พวกศิษย์ไม่รู้ว่าพระองค์พูดถึงเรื่องอะไร เพราะความหมายถูกซ่อนไปจากใจของพวกเขา ก็เลยไม่เข้าใจ แต่ก็ไม่มีใครกล้าถาม

คนที่สำคัญที่สุด

(มธ. 18:1-5; มก. 9:33-37)

⁴⁶พวกเขาเริ่มเถียงกันว่า ในกลุ่มพวกเขาใครจะได้เป็นคนสำคัญที่สุด ⁴⁷พระเยซูรู้ว่าพวกเขาคิดอะไรอยู่ในใจ พระองค์จึงพาเด็กคนหนึ่งมาขึ้นอยู่ข้างๆ พระองค์ ⁴⁸แล้วพูดกับพวกศิษย์ว่า “คนที่ยอมรับเด็กเล็กอย่างนี้เพราะเห็นแก่เรา คนนั้นก็ยอมรับเรา และคนที่ยอมรับเราก็ก็นับว่ายอมรับพระองค์ผู้ส่งเรามาด้วย คนที่ต่ำต้อยที่สุดในหมู่พวกคุณนั้นล่ะคือคนที่สำคัญที่สุด”

คนที่ไม่ได้ต่อต้านคุณก็อยู่ฝ่ายคุณ

(มก.9:38-40)

⁴⁹ ยอห์นได้พูดว่า “อาจารย์ครับ พวกผมเห็นชายคนหนึ่งขับผีร้ายออกโดยอ้างชื่อของอาจารย์ พวกผมก็เลยพยายามห้ามเขา เพราะเขาไม่ใช่พวกเรา”

⁵⁰ พระเยซูพูดกับยอห์นว่า “อย่าไปห้ามเขาเลย เพราะคนที่ไม่ได้ต่อต้านคุณก็เป็นพวกคุณอยู่แล้ว”

หมู่บ้านของชาวสะมาเรีย

⁵¹ เมื่อใกล้ถึงเวลาที่พระเยซูจะถูกรับขึ้นไปบนสวรรค์ พระองค์ตัดสินใจแน่วแน่ที่จะไปเมืองเยรูซาเล็ม ⁵² พระองค์จึงได้ส่งศิษย์บางคนล่วงหน้าไปก่อน พวกเขาได้เข้าไปที่หมู่บ้านของชาวสะมาเรีย เพื่อจัดเตรียมสิ่งต่างๆ ให้พร้อมสำหรับพระองค์ ⁵³ แต่คนที่นั่นไม่ต้อนรับพระองค์ เพราะพวกเขาเห็นว่าพระองค์ตั้งใจจะไปเมืองเยรูซาเล็ม ⁵⁴ เมื่อยากอบและยอห์น ศิษย์ของพระองค์เห็นอย่างนั้น ก็พูดขึ้นว่า “อาจารย์ จะให้เราส่งไฟจากสวรรค์ลงมาเผาผลาญคนพวกนี้* ให้สิ้นซากไปเลยดีไหมครับ”

⁵⁵ แต่พระเยซูหันมาต่อว่าพวกเขา* ⁵⁶ แล้วออกเดินทางต่อไปยังหมู่บ้านอื่น

จะติดตามพระเยซู ต้องทำอย่างไร

(มธ.8:19-22)

⁵⁷ ขณะที่พวกเขากำลังเดินไปตามถนน มีชายคนหนึ่งพูดกับพระเยซูว่า “ไม่ว่าอาจารย์จะไปที่ไหน ผมจะติดตามไปด้วย”

⁵⁸ พระเยซูจึงตอบไปว่า “หมาจิ้งจอกยังมีโพรง นกในท้องฟ้ายังมีรัง แต่บุตรมนุษย์ไม่มีแม้แต่ที่ที่จะซุกหัวนอน”

⁵⁹ พระองค์พูดกับอีกคนหนึ่งว่า “ตามเรามา” แต่ชายคนนั้นตอบว่า “ขออนุญาตไปฝังศพพ่อก่อนนะครับ”

⁶⁰ พระเยซูจึงบอกว่า “ให้คนตายฝังคนตายกันเอง ส่วนคุณให้ไปประกาศแผ่นดินของพระเจ้าเถอะ”

⁶¹ ชายคนอื่นจึงพูดขึ้นว่า “ผมจะตามพระองค์ไปแน่ แต่ขอกลับไปรำลาคคนที่บ้านก่อนนะครับ”

⁶² พระเยซูจึงตอบว่า “ถ้าคนที่จับคันไถแล้วยังท้วงหน้าพะวงหลังอยู่ คนนั้นก็ไมเหมาะสมกับแผ่นดินของพระเจ้า”

พระเยซูส่งศิษย์เจ็ดสิบสองคนออกไป

10 ต่อมาพระเยซูเลือกศิษย์อีกเจ็ดสิบสองคน* แล้วส่งพวกเขาออกไปเป็นคู่ๆ ล่วงหน้า พระองค์ไปตามเมืองและหมู่บ้านต่างๆ ที่พระองค์กำลังจะไป ² พระองค์บอกพวกเขาว่า “พืชผลที่จะให้เก็บเกี่ยวนั้นมีมากมายแต่มีคนงานน้อย ให้อ่อนวอนองค์เจ้าชีวิตผู้ดูแลเรื่องการเก็บเกี่ยวนี้ ให้ช่วยส่งคนงานมาเพิ่มขึ้น จะได้ช่วยกันเก็บเกี่ยว ³ ไปเถอะ แต่อย่าลืมนะว่าเราได

9:54 ข้อ 54 ในสำเนากรีกบางฉบับเพิ่มเติมว่า “เหมือนกับที่เอลิยาที่เคยทำมา”

9:55 ข้อ 55 ในสำเนากรีกบางฉบับจะเพิ่มเติมว่า “พระเยซูพูดว่า ‘คุณไม่รู้หรือว่าจิตวิญญาณแบบไหนที่เป็นเจ้าของพวกคุณ ข้อ 56 บุตรมนุษย์ไม่ได้มาเพื่อทำลายจิตวิญญาณมนุษย์ แต่มาเพื่อช่วยเหลือพวกเขา’”

10:1 เจ็ดสิบสองคน แต่สำเนาต้นฉบับภาษากรีกบางฉบับบอกว่า เจ็ดสิบคน

ส่งพวกคุณออกไปเหมือนพวกลูกแกะที่อยู่ท่ามกลางฝูงหมาป่า ⁴ไม่ต้องเอาถุงเงิน ถุงย่าม หรือ รองเท้าติดตัวไป และไม่ต้องหยุดพักทายใครเลยในระหว่างทาง ⁵เมื่อเข้าบ้านไหนก็ให้อวยพรก่อนว่า ‘ขอให้บ้านนี้อยู่เย็นเป็นสุข’ ⁶ถ้าบ้านนั้นมีคนที่รักความสงบสุขอยู่ พรนั้นก็จะตกเป็นของเขา แต่ถ้าไม่มี พรนั้นก็จะกลับมายุกับคุณอีก ⁷เมื่ออยู่บ้านไหนก็ให้อยู่บ้านนั้นตลอดอย่าย้ายไปย้ายมา เมื่อ เขาเอาอะไรมาให้กินและดื่ม ก็กินเลย เพราะคนงานก็สมควรจะได้รับค่าจ้าง ⁸เมื่อเข้าไปในเมืองไหน เขาเลี้ยงอะไรก็ให้กินสิ่งนั้น ⁹รักษาคนที่ไม่สบายในเมืองนั้น และบอกเขาว่า ‘แผ่นดินของ พระเจ้าใกล้มาถึงแล้ว’ ¹⁰ แต่ถ้าเมืองไหนไม่ต้อนรับคุณ ก็ให้ไปยืนอยู่ที่ถนนแล้วพูดว่า ¹¹ ‘แม่แต่ ผุ่นในเมืองนี้ที่ติดเท้าเรา เราก็จะปัดออกให้หมด’ เพื่อเป็นการเตือนพวกเขา และรู้ไว้ด้วยว่า ‘แผ่นดิน ของพระเจ้าใกล้มาถึงแล้ว’ ¹² เราจะบอกให้รู้ว่า ในวันพิพากษา โทษของเมืองนี้จะรุนแรง กว่าโทษของเมืองโสโดม* เสียอีก”

พระเยซูเตือนประชาชนที่ไม่เชื่อ

(มธ.11:20-24)

¹³“น่าอัศจรรย์จริงๆ เมืองโคราซันและเมืองเบธไซดา* เพราะถ้าเรื่องอัศจรรย์ที่ได้เกิดขึ้นใน เมืองของเจ้านี้ไปเกิดที่เมืองไทระและเมืองไซดอน* แล้วละก็ คนที่นั่นก็คงกลับตัวกลับใจ ใส่ผ้า กระสอบ* และเอาซี้เข้าโรยหัวไปนานแล้ว¹⁴ในวันพิพากษานั้น โทษของเมืองนี้จะรุนแรงกว่า โทษของเมืองไทระและเมืองไซดอนเสียอีก ¹⁵ส่วนเจ้าเมืองคาเปอร์นาอุม* เจ้าคิดว่า เจ้าจะถูก ยกขึ้นสูงเทียมฟ้าหรือไม่ มีทาง เจ้าจะต้องตกลงไปถึงดินแดนของคนตายต่างหากเล่า”

¹⁶แล้วพระองค์ก็บอกกับศิษย์ว่า “คนที่ยอมรับถ้อยคำของพวกคุณ ก็เท่ากับยอมรับเราด้วย และคนที่ปฏิเสธพวกคุณ ก็เท่ากับปฏิเสธเราด้วย แล้วคนที่ปฏิเสธเรา ก็เท่ากับปฏิเสธพระเจ้าผู้ ที่ส่งเรามาด้วย”

ศิษย์เจ็ดสิบสองคนกลับมา

¹⁷ศิษย์ทั้งเจ็ดสิบสองคน กลับมารายงานพระเยซูด้วยความดีใจว่า “อาจารย์ครับ แม้แต่ พวกผีร้าย* ยังเชื่อฟังเราเลย ตอนที่เรายังชื่อของอาจารย์” ¹⁸พระเยซูตอบว่า “เราเห็นซาตาน ตกลงมาจากฟ้าเหมือนฟ้าแลบ ¹⁹เราให้อำนาจพวกคุณ ในการเหยียบย่างร้ายและแมลงป่อง และ ให้มีอำนาจเหนือศัตรูทั้งหมด ไม่มีอะไรทำร้ายพวกคุณได้ ²⁰แต่อย่าดีใจเพราะพวกผีร้ายเชื่อฟัง พวกคุณ แต่ให้ดีใจเพราะชื่อของพวกคุณได้จดไว้บนสวรรค์แล้ว”

พระเยซูขอบคุณพระบิดา

(มธ.11:25-27; 13:16-17)

²¹ในเวลานั้นพระเยซูเต็มไปด้วยความสุขในพระวิญญานบริสุทธิ์ พระองค์พูดว่า

10:12 โสโดม เป็นเมืองที่มีพวกเกย์เต็มไปหมด พระเจ้าทำลายเมืองทั้งเมือง ดูได้ในหนังสือ ปฐมกาล 19
 10:13 เมืองโคราซันและเมืองเบธไซดา คือ เมืองที่อยู่ติดกับทะเลสาบกาลิลี เป็นเมืองที่พระเยซูประกาศสั่งสอนประชาชน
 10:13 เมืองไทระและเมืองไซดอน คือ เมืองที่คนชั่วร้ายอยู่
 10:13 ผ้ากระสอบ คือ ผ้าเนื้อหยาบ ทำจากขนสัตว์ ใช้สวมใส่เพื่อแสดงความโศกเศร้า
 10:15 คาเปอร์นาอุม คือ เมืองในแคว้นกาลิลี ที่พระเยซูใช้เป็นที่ประกาศสั่งสอน
 10:17 ผีร้าย หมายถึง วิญญาณชั่วจากปีศาจ

“ลูกสรรเสริญพระบิดา องค์เจ้าชีวิตแห่งฟ้าสวรรค์ และแผ่นดินโลก

ขอคุณพระองค์ที่ได้ปิดบังสิ่งเหล่านี้จากคนฉลาดและรอบรู้ แต่ได้เปิดเผยให้กับคนที่ไร้
 เติงสาเหมือนเด็กเล็กๆ ได้รู้ ใช่แล้ว นี่แหละเป็นสิ่งที่พระองค์อยากจะทำให้เกิดขึ้น”

²²“พระบิดาได้มอบทุกสิ่งทุกอย่างให้กับลูก ไม่มีใครรู้จักพระบุตรหรอก นอกจากพระบิดา
 และไม่มีใครรู้จักพระบิดาหรอก นอกจากพระบุตร และคนที่พระบุตรได้เลือกที่จะบอกให้รู้เกี่ยวกับพระบิดา”

²³พระเยซูหันมาพูดกับพวกศิษย์เป็นการส่วนตัวว่า “เป็นเกียรติจริงๆ สำหรับพวกคุณที่ได้
 เห็นสิ่งเหล่านี้ ²⁴เราจะบอกให้รู้ว่า มีพวกผู้พูดแทนพระเจ้า† และพวกกษัตริย์ ออกยอกเห็นอยาก
 ได้ยินสิ่งที่พวกคุณเห็นและได้ยินนี้ แต่พวกเขาก็ไม่ได้เห็นและก็ไม่ได้อินด้วย”

ชาวสะมาเรียใจดี

²⁵มีคนทีเก่งกฎของโมเสสคนหนึ่ง ลูกขึ้นทดสอบพระเยซู เขาถามว่า “อาจารย์ครับ ผมจะ
 ต้องทำยังไงถึงจะมีชีวิตอยู่กับพระเจ้าตลอดไป”

²⁶พระเยซูตอบว่า “กฎเขียนไว้ว่าอะไร แล้วคุณเข้าใจว่ายังไง”

²⁷เขาก็ตอบว่า “ต้องรักพระเจ้าองค์เจ้าชีวิต ด้วยสิ้นสุดหัวใจ สิ้นสุดจิตวิญญาณ
 สิ้นสุดกำลัง และสิ้นสุดความคิด* และต้องรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง*”

²⁸พระเยซูพูดว่า “ถูกต้องแล้ว ไปทำตามนั้นเถอะ แล้วจะมีชีวิตอยู่กับพระเจ้าตลอดไป”

²⁹แต่เขาอยากจะทำอะไร เขาทำถูกแล้วที่ถามคำถามอย่างนี้* เขาจึงถามต่อว่า “แล้วใคร
 เป็นเพื่อนบ้านของผมล่ะครับ”

³⁰พระเยซูตอบว่า “มีชายคนหนึ่งเดินทางจากเมืองเยรูซาเล็ม ไปเมืองเยรีโค ในระหว่าง
 ทางถูกโจรปล้นและทำร้าย พวกโจรถอดเอาเสื้อผ้าเขาไป ทูตเขาแล้วหนีไป ทั้งเขาให้นอนบาด
 เจ็บปางตายอยู่ที่นั่น ³¹บังเอิญมีนักบวชคนหนึ่งเดินผ่านมาทางนั้นพอดี แต่พอเขาเห็นชายคน
 นั้น เขาก็หลีกเลี่ยงไปเดินอีกฝั่งหนึ่ง ³²ผู้ช่วยในวิหาร† คนหนึ่งก็เหมือนกัน เมื่อเดินมาพบชายคน
 นั้น เขาก็หลีกเลี่ยงไปอีกฝั่งหนึ่งของถนน ³³แต่มีชาวสะมาเรีย* คนหนึ่งเดินผ่านมา เมื่อ
 เห็นชายคนนั้น เขาก็สงสาร ³⁴รีบเข้าไปช่วย เอาเหล้าองุ่นและน้ำมันมะกอก* เทลงบนบาดแผล
 และพันผ้าไว้ แล้วก็ยกขึ้นหลังลาของเขา พาไปที่โรงแรม ดูแลพยาบาลเขา ³⁵วันต่อมา ชาวสะ
 มาเรียคนนี้ก็ให้เงินสองเหรียญกับเจ้าของโรงแรมและบอกว่า ‘ช่วยดูแลเขาให้ดีด้วยนะส่วนที่
 เกินจากนี้ ผมจะจ่ายให้ตอนเขากลับ”

³⁶“คุณคิดว่า ในสามคนนี้ ใครเป็นเพื่อนบ้านของชายที่ถูกโจรปล้นล่ะ”

³⁷คนเก่งกฎของโมเสสคนนี้ก็ตอบว่า “คนที่แสดงความเมตตาให้กับเขาแหละสิครับ”

พระเยซูก็พูดกับเขาว่า “คุณก็ทำอย่างเขาบ้างสิ”

10:27 ต้องรักพระเจ้า... สิ้นสุดความคิด อ้างจากหนังสือ เฉลยธรรมบัญญัติ 6:5

10:27 ต้องรักเพื่อนบ้าน... ตนเอง อ้างจากหนังสือ เลวีนิติ 19:18

10:29 “เขาทำถูกแล้วที่ถามคำถามอย่างนี้” หรือ อาจจะแปลได้อีกว่า “เขาอยากจะทำอะไรให้คนเห็นว่าเขาใช้ชีวิตอย่าง
 ถูกต้องตามทางของพระเจ้าแล้ว”

10:33 ชาวสะมาเรีย มาจากแคว้นสะมาเรีย เป็นลูกผสมของพวกยิว คนยิวเกลียดชังพวกนี้มาก

10:34 เหล้าองุ่นและน้ำมันมะกอก ของสองอย่างนี้ใช้เป็นยาเพื่อทำให้บาดแผลนุ่มและสะอาด

มารีย์กับมารธา

³⁸ในระหว่างทางนั้น พระเยซูและพวกศิษย์ได้เข้าไปในหมู่บ้านแห่งหนึ่ง ที่นั่นมีหญิงคนหนึ่งชื่อมารธา นางได้เชิญพระองค์พักที่บ้านของนาง ³⁹มารีย์ซึ่งเป็นน้องสาวของมารธา ได้มานั่งอยู่ที่เท้าขององค์เจ้าชีวิต และฟังพระองค์พูดอย่างตั้งใจ ⁴⁰ส่วนมารธานั้นกำลังยุ่งอยู่กับการจัดเตรียมต่างๆ นางก็ได้มาตัดพ้อกับพระเยซูว่า “อาจารย์ไม่สนใจเลยหรือที่น้องสาวปล่อยให้ดิฉันทำงานอยู่คนเดียว ช่วยบอกให้เธอมาช่วยหน่อยเถอะค่ะ”

⁴¹แต่องค์เจ้าชีวิตตอบนางไปว่า “มารธา มารธาเอ๋ย เธอกำลังกังวลและวุ่นวายกับหลายเรื่องเหลือเกิน ⁴²แต่มีสิ่งเดียวเท่านั้นที่จำเป็น และมารีย์ก็ได้เลือกเอาสิ่งนั้นที่ดีกว่าไว้แล้ว และจะไม่มีใครแย่งสิ่งนั้นไปจากเธอ”

พระเยซูสอนเรื่องการอธิษฐาน

(มธ.6:9-15)

11 มีครั้งหนึ่งที่พระเยซูอธิษฐานอยู่ในที่แห่งหนึ่ง เมื่ออธิษฐานเสร็จแล้วลูกศิษย์คนหนึ่งเข้ามาบอกว่า “อาจารย์ช่วยสอนพวกเราอธิษฐานหน่อยครับ เหมือนกับที่เขียนสอนศิษย์ของเขา” ²พระเยซูบอกว่า “เมื่อพวกคุณอธิษฐาน ให้พูดอย่างนี้ว่า

- ‘พระบิดา ขอให้ชื่อของพระองค์เป็นที่เคารพนับถือเสมอ
- ขอให้แผ่นดินของพระองค์มาถึง
- ³ขอช่วยให้เรามีอาหารกินในทุกๆ วัน
- ⁴ขอช่วยยกโทษบาปให้กับเราด้วย
- เหมือนกับที่เรายกโทษให้กับคนอื่นที่ทำบาปต่อเรา
- ขอช่วยปกป้องเราไม่ให้ถูกย่ำยวน”

ต้องขอต่อไปเรื่อยๆ

(มธ.7:7-11)

⁵แล้วพระเยซูพูดต่อไปว่า “สมมุติว่ามีเพื่อนมาเยี่ยมคุณ แต่บ้านคุณก็ไม่มีอะไรจะให้เขากินสักอย่าง คุณก็เลยไปหาเพื่อนอีกคนหนึ่งตอนเที่ยงคืน และร้องเรียกว่า ‘นี่ เพื่อนขอยืมขนมปังสักสามก้อนสิ ⁶พอดีมีเพื่อนมาเยี่ยม แต่ที่บ้านไม่มีอะไรจะให้เขากินเลย’ ⁷เพื่อนคนนั้นที่อยู่ในบ้านร้องตอบว่า ‘อยู่ย่งน่า ประตุก็ลงกลอนแล้ว ฉันกับลูกๆ ก็นอนกันอยู่บนเตียงนี้หมดแล้ว จะลุกไปหยิบอะไรให้ไม่ได้แล้ว’ ⁸เราจะบอกให้รู้ว่า ถึงแม้เขาจะไม่ลุกขึ้นมาหยิบให้เพราะความเป็นเพื่อนกัน แต่เขาจะลุกขึ้นมาหยิบให้เท่าที่คนคนนั้นอยากได้ เพราะทนการตื้อแบบไม่รู้จักอายของคนคนนั้นไม่ไหว ⁹เราขอบอกให้รู้ว่า ขอแล้วจะได้ หาแล้วจะพบ เคาะแล้วประตูจะเปิดให้ ¹⁰เพราะทุกคนที่ขอก็จะได้ ทุกคนที่หา ก็จะพบ และทุกคนที่เคาะ ประตูก็จะเปิดให้เขา ¹¹มีพ่อคนไหนบ้าง ที่เมื่อลูก ขอบลา แล้วจะส่งงูพิษให้แทน ¹²หรือเมื่อลูกขอโซ่แล้วจะส่งแมงป่องให้แทน ¹³แม้แต่พวกคุณที่เป็นคนชั่ว ยังรู้จักให้ของดีๆ กับลูกของคุณเลย แล้วพระบิดาบนสวรรค์ล่ะ จะไม่ยิ่งพร้อมที่จะให้พระวิญญานบริสุทธิ์[†] กับคนที่ขอจากพระองค์หรือ”

อำนาจของพระเยซูมาจากพระเจ้า

(มธ.12:22-30; มก.3:20-27)

14 วันหนึ่งพระเยซูได้ไล่ผีร้าย¹ ออกจากชายคนหนึ่งที่เป็นใบ้ เมื่อผีออกไปแล้ว ชายคนนั้นก็พูดได้ ทำให้ชาวบ้านแปลกใจมาก 15 บางคนพูดว่า “เขาใช้ฤทธิ์อำนาจของ เบเอลเซบูลหัวหน้าผี ขับไล่ผีร้ายพวกนั้นออกไป”

16 บางคนก็เรียกให้พระองค์ทำสิ่งอัศจรรย์ให้ดู เพื่อพิสูจน์ว่าพระองค์มาจากพระเจ้าจริง 17 พระเยซูรู้ว่าพวกเขาคิดอะไรอยู่จึงบอกว่า “แผ่นดินไหนที่แตกสามัคคีและต่อสู้กันเองจะถูกทำลาย และบ้านไหนที่ทะเลาะกันเองก็จะพังพินาศ 18 ถ้าซาตานต่อสู้กับตัวมันเองแล้ว แผ่นดินของมันจะตั้งอยู่ได้อย่างไร คุณหาว่าเราใช้ฤทธิ์อำนาจของเบเอลเซบูล ขับไล่พวกผีร้ายนั้น 19 แล้วพวกศิษย์ของคุณล่ะ ใช้ฤทธิ์อำนาจของใคร เพราะพวกเขาขับผีร้ายเหมือนกัน พวกศิษย์ของคุณเองจะพิสูจน์ว่าสิ่งที่คุณพูดเกี่ยวกับเรานั้นผิด 20 แต่ถ้าเราใช้ฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าขับผีร้าย ก็แสดงว่าแผ่นดินของพระเจ้ามาถึงพวกคุณแล้ว”

21 “เมื่อมีเจ้าของบ้านที่แข็งแรงและมีอาวุธครบมือเฝ้าบ้านอยู่ ทรัพย์สินของเขาก็ปลอดภัย 22 แต่ถ้ามีคนที่ยึดมั่นที่แข็งแรงกว่าบุกเข้ามาเอาชนะเขา และยึดเอาอาวุธที่เขาใช้ป้องกันตัวไป เมื่อถึงตอนนั้น ก็ปล้นเอาทรัพย์สินของเขาไปแบ่งปันกันได้

23 คนที่ไม่ได้อยู่ฝ่ายเรา ก็ต่อต้านเรา และคนที่ไม่ช่วยเรารวบรวมฝูงแกะ ก็เป็นคนที่ทำให้ฝูงแกะกระจัดกระจายไป

คนที่ว่างเปล่า

(มธ.12:43-45)

24 เมื่อผีร้ายออกมาจากร่างของคนหนึ่งแล้ว มันก็ได้ตระเวนไปในที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้ง เพื่อหาที่พักนอน แต่ก็หาไม่เจอ มันจึงพูดว่า ‘กลับไปบ้านหลังเก่าที่เคยอยู่ดีกว่า’ 25 แล้วมันก็กลับไปพบว่าบ้านหลังนั้นถูกเก็บกวาดสะอาดเรียบร้อย 26 มันจึงไปชวนผีที่ร้ายกว่ามันมาอีกเจ็ดตัว เข้ามารวมกันอยู่ที่บ้านหลังนั้น และในที่สุด สภาพของคนนั้นก็ยิ่งเลวร้ายกว่าตอนแรกเสียอีก”

ผู้ที่มีเกียรติจริงๆ

27 เมื่อพระเยซูเล่าเรื่องนี้อยู่ ก็มีหญิงคนหนึ่งในฝูงชนร้องขึ้นมาว่า “คนที่คลอดท่านมาและให้ท่านดูตนม ถือว่ามีเกียรติจริงๆ”

28 แต่พระองค์พูดว่า “ใช่ แต่คนที่ฟังและทำตามถ้อยคำของพระเจ้า ก็มีเกียรติยิ่งกว่า”

พิสูจน์ให้พวกเรารู้สิ

(มธ.12:38-42; มก.8:12)

29 เมื่อมีชาวบ้านมากมายขึ้น พระเยซูก็พูดว่า “คนสมัยนี้ชั่วร้าย อยากจะให้เราทำแต่เรื่องอัศจรรย์ให้ดู เพื่อพิสูจน์ว่าพระเจ้าส่งเรามา แต่พระเจ้าจะไม่แสดงเรื่องอัศจรรย์อะไรทั้งนั้น เพื่อพิสูจน์กับพวกเขา นอกจากเรื่องอัศจรรย์ของโยนาห์* 30 สิ่งที่เกิดขึ้นกับโยนาห์ เป็นเรื่องอัศจรรย์ที่พิสูจน์ให้ชาวNinevehรู้ว่า พระเจ้าส่งโยนาห์มา และสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับเรา ก็จะเป็นเรื่องอัศจรรย์ที่

11:29 โยนาห์ คือ ผู้พูดแทนพระเจ้าในพระคัมภีร์เดิม หลังจากอยู่ในท้องปลา 3 วันก็ออกมามีชีวิตต่อไป เหมือนกับพระเยซูที่ฟื้นขึ้นมาจากตายอยู่ในอุโมงค์ 3 วัน

พิสูจน์ให้คนในสมัยนี้รู้ว่า พระเจ้าได้ส่งบุตรมนุษย์¹ มา³¹ในวันตัดสินโทษ ราชินีที่มาจากทางใต้* จะฟ้องว่าคนสมัยนี้ผิด เพราะนางอุตส่าห์เดินทางมาจากสุดขอบฟ้า เพื่อมาฟังความเฉลียวฉลาดของกษัตริย์ซาโลมอน แต่ตอนนี้ สิ่งที่ยิ่งใหญ่กว่ากษัตริย์ซาโลมอนก็อยู่ที่นี้แล้ว ³²ในวันตัดสินโทษ ชาวเมืองนินะเวห์ ก็จะมาทำให้เห็นว่าคนสมัยนี้ผิดเหมือนกัน เพราะชาวเมืองนินะเวห์นั้นได้กลับตัวกลับใจเมื่อได้ฟังคำสั่งสอนของโยนาห์ และตอนนี้ สิ่งที่ยิ่งใหญ่กว่าโยนาห์ก็อยู่ที่นี้แล้ว

ให้เป็นแสงสว่างของโลก

(มธ.5:15,6:22-23)

³³ไม่มีใครหรอกที่จุดตะเกียงแล้วจะเอาไปซ่อนไว้ หรือเอาถังครอบไว้ มีแต่จะเอาไปตั้งไว้บนเชิงตะเกียง เพื่อจะได้ส่องสว่างให้กับคนที่เข้ามาในห้อง ³⁴ดวงตาของคุณก็คือตะเกียงของร่างกาย ถ้าดวงตาดี ทั้งร่างก็มีแสงสว่างเต็มไปหมด แต่ถ้าดวงตาไม่ดี* ทั้งร่างกายก็จะมีตมมไปหมด ³⁵ระวังตัวไว้ให้ดี อย่าให้แสงสว่างในตัวคุณกลับมืดไป ³⁶ถ้าทั้งร่างของคุณมีความสว่างเต็มไปหมด ก็จะไม่มีส่วนไหนมืดเลย คุณก็จะสว่างจ้าไปทั้งตัว เหมือนกับมีแสงตะเกียงส่องมาที่คุณ”

พระเยซูวิจารณ์พวกผู้นำศาสนา

(มธ.23:1-36; มก.12:38-40; ลก.20:45-47)

³⁷เมื่อพระเยซูพูดจบแล้ว ฟาริสี[†] คนหนึ่ง ก็ได้ชวนพระองค์ไปกินอาหารที่บ้านของเขา เมื่อไปถึง พระองค์ก็ไปนั่งที่โต๊ะอาหารทันที ³⁸ส่วนฟาริสีคนนั้นก็แปลกใจ ที่พระเยซูไม่ได้ล้างมือ* ตามพิธีก่อนกินอาหาร ³⁹พระองค์ก็บอกว่า “พวกคุณฟาริสี ล้างถ้วยชามแต่เพียงภายนอกเท่านั้น แต่ภายในนั้นก็มีแต่ความโลภ และความชั่วร้ายเต็มไปหมด⁴⁰ ช่างโง่เสียจริง พระเจ้าสร้างดำนอกและด้านในด้วยไม้ไซหรือ ⁴¹ถ้ามัน ก็ให้กับคนจนด้วยใจ แล้วทุกอย่างก็จะสะอาดบริสุทธิ์สำหรับคุณ

⁴²น่าละอายจริงๆ พวกคุณที่เป็นฟาริสี คุณเคร่งครัดมากในเรื่องการถวายหนึ่งในสิบ* ให้กับพระเจ้า แม้แต่ใบสะระแหน่ ต้นธู[‡] และสมุนไพรร ก็ให้จนครบถ้วน แต่พวกคุณกลับไม่มีความยุติธรรม และไม่มีความรักให้กับพระเจ้า คุณควรจะทำสิ่งนี้ไปพร้อมๆ กับการถวายด้วย

⁴³น่าละอายจริงๆ พวกคุณที่เป็นฟาริสี คุณชอบนั่งในที่อันมีเกียรติในที่ประชุม และชอบให้คนยกมือไหว้ที่ตลาด

⁴⁴น่าละอายจริงๆ พวกคุณเป็นเหมือนหลุมศพที่ไม่ได้ทำเครื่องหมายไว้ ที่คนเดินเหยียบย่ำไปมาโดยไม่รู้สึกตัว”

⁴⁵คนที่เก่งกฎปฏิบัติคนหนึ่ง พูดว่า “อาจารย์พูดอย่างนี้ ก็เท่ากับดูถูกพวกเราด้วย”

11:31 ราชินีที่มาจากทางใต้ คือราชินีเซบา อุตส่าห์เดินทางเป็นพันกิโลเมตร เพื่อจะมาเรียนรู้อุบายของพระเจ้าจากกษัตริย์ซาโลมอนดูใน 1 พงศกษัตริย์ 10:1-3

11:34 “ดวงตาไม่ดี” หรืออาจจะเป็นไปได้ว่า “ดวงตาที่เต็มไปด้วยความโลภ”

11:38 ล้างมือ เป็นประเพณีการล้างมือทางศาสนาของชาวยิว พวกฟาริสีคิดว่าเป็นการกระทำที่สำคัญมาก

11:42 ถวายหนึ่งในสิบ คือ ถ้ามียเงินอยู่ 10 บาท จะถวายให้พระเจ้า 1 บาท

11:42 ต้นธู ไม้พุ่มชนิดหนึ่งมีใบเขียวตลอดปี ดอกของมันมีสีเหลืองและมีกลิ่นแรง ใบของมันมีรสขม ในสมัยก่อนใช้ เป็นยาแก้ปวด และยากระตุ่น

⁴⁶พระเยซูจึงตอบว่า “ใช่แล้ว พวกคุณที่เก่งกฎปฏิบัติ ก็น่าละอายจริงๆ เพราะพวกคุณออกกฎที่เป็นภาระหนักอึ้งให้คนอื่นแบกไว้ แต่ตัวเองไม่คิดที่จะช่วยแบกแม้แต่นิ้วเดียว

⁴⁷น่าละอายจริงๆ เพราะคุณได้สร้างอนุสาวรีย์ สำหรับผู้พูดแทนพระเจ้าที่บรรพบุรุษของพวกคุณเป็นคนฆ่า ⁴⁸แสดงว่าพวกคุณเห็นดีด้วยกับสิ่งที่บรรพบุรุษของคุณได้ทำไป พวกเขาฆ่าพวกคุณก็สร้างอนุสาวรีย์ให้ ⁴⁹เพราะอย่างนี้ จึงมีสติปัญญาของพระเจ้าบอกไว้ว่า ‘เราจะส่งพวกผู้พูดแทนพระเจ้า[†] และพวกทูตพิเศษ[†] ไปให้พวกเขา ซึ่งบางคนก็จะถูกพวกเขาฆ่า และบางคนก็จะถูกข่มเหง’ ⁵⁰คนสมัยนี้จะต้องถูกลงโทษสำหรับเลือดของพวกผู้พูดแทนพระเจ้าทุกคน ที่ถูกฆ่าตั้งแต่เริ่มสร้างโลกมา ⁵¹นับจากเลือดของเอเบล* จนถึงเลือดของเศคาริยาห์* ที่ถูกฆ่าตายระหว่างแท่นบูชากับวิหาร[†] ของพระเจ้า ใช่แล้ว เราจะบอกให้รู้ว่า คนในสมัยนี้แหละที่จะต้องถูกลงโทษสำหรับเลือดของพวกนั้นทุกคน

⁵²น่าละอายจริงๆ พวกคุณที่เก่งกฎปฏิบัติ เพราะคุณได้เอาบุญแก่ที่จะไขความรู้ไป แต่ตัวเองไม่ยอมเข้าไป แล้วยังขัดขวางคนอื่นที่กำลังจะเข้าไปอีกด้วย”

⁵³เมื่อพระเยซูออกไปแล้ว พวกครูสอนกฎปฏิบัติและพวกฟาริสี[†] ก็เริ่มต่อต้านพระองค์อย่างหนัก และซักถามหลายๆ เรื่องอย่างไม่หวังดี ⁵⁴เพื่อคอยจับผิดคำพูดของพระองค์

อย่าเป็นคนหน้าไหว้หลังหลอก

12 มีชาวบ้านหลายพันคนได้มายืนเบียดเสียดกันอยู่พระเยซูพูดกับพวกศิษย์ก่อนว่า “ระวังเชื้อของพวกฟาริสี[†] ไว้ให้ดี นั่นคือความหน้าไหว้หลังหลอก ²ทุกสิ่งทุกอย่างที่แอบซ่อนไว้จะต้องถูกค้นพบ และทุกอย่างที่เป็นความลับก็จะต้องถูกเปิดเผย ³สิ่งที่พวกคุณแอบพูดกันในที่มืดจะไดยินในที่แจ้งและสิ่งที่คุณกระซิบข้างหูในห้องส่วนตัวก็จะถูกประกาศจากบนหลังคา”

ควรกลัวใคร

(มธ. 10:28-31)

⁴“เพื่อนรัก อย่ากลัวมนุษย์เลย เพราะเขาฆ่าได้แต่เพียงร่างกายเท่านั้น หลังจากนั้นเขาก็ทำอะไรคุณไม่ได้อีกแล้ว ⁵แต่ให้เกรงกลัวพระเจ้า ผู้ที่มีอำนาจที่นอกจากจะฆ่าแล้วยังโยนลงไปไนนรกได้อีกด้วย ใช่แล้ว เราบอกให้เกรงกลัวผู้นี้แหละ

⁶ขนาดนกกกระจอกห้าตัว ชายแคบ่าทเดียว พระเจ้าก็ยังไม่เคยลืมพวกมันสักตัว ⁷ขนาดผมบนหัวคุณมีกี่เส้น พระองค์ก็นับไว้หมดแล้ว อย่ากลัวเลย เพราะคุณมีค่ามากกว่านกกกระจอกหลายตัวนี่”

การรับพระเยซูต่อหน้ามนุษย์

(มธ. 10:32-33; 12:32; 10:19-20)

⁸“เราจะบอกให้รู้ว่า คนที่บอกว่าเขาเป็นคนของเรา บุตรมนุษย์[†] ก็จะบอกต่อหน้าทูตของพระเจ้าเหมือนกันว่า คนคนนั้นเป็นของเรา ⁹แต่คนที่ไม่ยอมรับเราต่อหน้ามนุษย์ เราก็จะไม่ยอมรับคนคนนั้นต่อหน้าทูตของพระเจ้าเหมือนกัน

11:51 เอเบล...เศคาริยาห์ ในพระคัมภีร์ของชาวอิสราเอล บอกว่าเอเบลเป็นคนแรกที่ถูกฆ่า และเศคาริยาห์เป็นคนสุดท้ายที่ถูกฆ่า

¹⁰ส่วนคนที่พูดจาดูหมิ่นบุตรมนุษย์[†] พระเจ้ายกโทษให้ได้ แต่คนที่พูดจาดูถูกดูหมิ่นพระวิญญาณบริสุทธิ์[†] พระเจ้าจะไม่มีวันยกโทษให้เลย

¹¹เมื่อคุณถูกนำตัวไปสอบสวนในที่ประชุมของยิว[†] และต้องยืนอยู่ต่อหน้าพวกผู้ปกครองบ้านเมืองและผู้มีอำนาจ ไม่ต้องเป็นห่วงว่าจะพูดแก้ตัวยังงี้ดี ¹²เพราะพระวิญญาณบริสุทธิ์จะสอนคุณว่าจะต้องพูดอะไรในเวลานั้น”

พระเยซูเตือนเรื่องความโลภ

¹³มีชาวบ้านคนหนึ่งพูดว่า “อาจารย์ครับ ช่วยบอกให้พี่ชายผมแบ่งมรดกของพ่อให้ผมด้วยครับ”

¹⁴แต่พระเยซูตอบว่า “พ่อหนุ่ม ใครเป็นคนตั้งให้เราเป็นผู้แบ่งมรดกระหว่างคุณสองคน” ¹⁵พระเยซูพูดอีกว่า “ระวังตัวให้ดี อย่าโลภ เพราะชีวิตที่แท้จริงนั้นไม่ได้ขึ้นอยู่กับทรัพย์สมบัติที่คนมี”

¹⁶แล้วพระองค์เล่าเรื่องเปรียบเทียบนี้ให้ฟังว่า “มีชายที่ร่ำรวยคนหนึ่ง ไรนาของเขาให้พืชผลดีมาก ¹⁷เขาคิดในใจว่า ‘ฉันจะทำยังงี้ดี ไม่มีที่จะเก็บพืชผลพวกนี้แล้ว’ ¹⁸เขาจึงคิดว่า ‘อ้อ รู้แล้วจะรื้อยุ้งฉางพวกนี้ทิ้งแล้วสร้างชิ้นใหม่ให้ใหญ่กว่าเดิม เพื่อจะได้เก็บพืชผลและสิ่งของทั้งหมดไว้ที่นั่น’ ¹⁹แล้วจะบอกกับตัวเองว่า ‘ฉันได้เก็บสะสมของดีๆ ไว้ตั้งเยอะแยะแล้ว มีพอสำหรับหลายปีไปกินดื่มและใช้ชีวิตอย่างสนุกสนานดีกว่า’ ²⁰แต่พระเจ้าบอกกับเขาว่า ‘ไอ้โง่ คินนี้เจ้าก็จะตายแล้ว แล้วของที่เจ้าสะสมไว้จะตกไปเป็นของใครกัน’

²¹มันก็จะเป็นอย่างนี้แหละ สำหรับคนที่ชอบสะสมความร่ำรวยให้กับตัวเอง แต่ไม่ได้ร่ำรวยและใจกว้างต่อพระเจ้า”

เอาแผ่นดินของพระเจ้าเป็นที่หนึ่งก่อน

(มธ.6:25-34;19-21)

²²แล้วพระเยซูก็พูดกับพวกศิษย์ว่า “เพราะอย่างนี้ เราถึงขอบอกพวกคุณว่า ไม่ต้องเป็นห่วงกังวลเกี่ยวกับชีวิตนี้ว่าจะมีอะไรกิน หรือจะมีอะไรสวมใส่หรือเปล่า ²³เพราะชีวิตนั้นสำคัญยิ่งกว่าอาหาร และร่างกายสำคัญยิ่งกว่าเสื้อผ้า ²⁴ดูอย่างอีกาลิ มันไม่ต้องหวานหรือเก็บเกี่ยว ไม่มีห้องเก็บของหรือยุ้งฉาง แต่พระเจ้าก็เลี้ยงดูพวกมัน พวกคุณมีค่ามากกว่านกหลายเท่าตัว ²⁵กังวลไปทำไมกังวลแล้วทำให้ชีวิตของคุณยืดออกไปได้อีกสักชั่วโมงหรือเปล่าละ ก็เปล่าเลย ²⁶ถ้าแม้แต่เรื่องเล็กแค่นี้ ยังทำไม่ได้เลย แล้วยังจะไปกังวลเกี่ยวกับเรื่องนั้นเรื่องนี้อีกทำไม ²⁷ดูอย่างดอกไม้ป่าสิว่ามันโตได้ยังงี้ มันไม่ได้ทำงาน และไม่ได้ปั้นด้วยตัวเอง แต่ก็ยังสวยกว่ากษัตริย์ซาโลมอนในชุดเต็มยศเสียอีก ²⁸ดูอย่างหญ้าในทุ่งพวกนี้สิ พวกมันอยู่แค่วันนี้ พรุ่งนี้ก็ถูกเผาไฟแล้ว แต่พระเจ้ายังตกแต่งให้สวยถึงขนาดนี้ แล้วนับประสาอะไรกับพวกคุณเล่า พระองค์จะไม่ยิ่งตกแต่งให้มากกว่าทุ่งหญ้าพวกนี้หรือพวกคุณนี่ช่างมีความเชื่อน้อยเสียจริงๆ ²⁹เลิกกังวลเกี่ยวกับอาหารได้แล้วว่าจะมีอะไรกินหรือดื่ม ³⁰เพราะนั่นเป็นสิ่งที่คนทั้งหลายในโลกนี้ที่ไม่รู้จักพระเจ้ากังวลกัน ส่วนคุณ พระบิดาของคุณรู้อยู่แล้วว่า อะไรจำเป็นสำหรับคุณ ³¹แต่ให้แสวงหาแผ่นดินของพระเจ้าก่อน แล้วพระองค์จะจัดการเรื่องพวกนี้ให้”

อย่าไว้วางใจเงิน

32“ไม่ต้องกลัวฝูงแกะเล็กๆทั้งหลาย เพราะพระบิดาของคุณยินดีที่จะมอบแผ่นดินให้กับคุณ 33ให้ไปขายทรัพย์สินสมบัติที่มีอยู่ เอาเงินไปแจกให้กับคนจน แล้วจัดหาถุงเงินที่ไม่มีวันเก่าหรือขาดให้กับตัวเอง คือทรัพย์สินสมบัติบนสวรรค์ที่ไม่มีวันหมด ขโมยก็ลักเอาไปไม่ได้ และตัวมอดก็กัดกินไม่ได้ด้วย 34เพราะทรัพย์สินสมบัติของคุณอยู่ที่ไหน ใจของคุณก็อยู่ที่นั่นด้วย”

เตรียมตัวให้พร้อมอยู่เสมอ

(มธ.24:45-51)

35“แต่งตัวให้พร้อมที่จะรับใช้อยู่เสมอ และจุดตะเกียงให้ส่องสว่างอยู่เสมอ 36เหมือนกับคนที่กำลังคอยเจ้านายของตนกลับมาจากงานแต่งงาน เมื่อเขามาเคาะประตูเรียก ก็จะได้เปิดให้เขาทันที 37สำหรับพวกคนใช้ ที่เจ้านายกลับมาพบว่ายังคงตื่นคอยเขาอยู่ ก็ถือว่ามิก็เกียรติจริงๆ เราจะบอกให้รู้ว่า นายคนนั้นจะพาพวกคนใช้ไปนั่งที่โต๊ะ และเขาก็จะใส่ผ้ากันเปื้อน มาคอยให้บริการพวกคนใช้ที่นั่งกินอยู่ 38ถ้านายกลับมาตอนที่ยังคืนหรือดึกกว่านั้น แล้วพบว่าคนใช้ยังอยู่เตรียมพร้อมอย่างนั้น พวกเขาก็มิก็เกียรติจริงๆ 39แต่ให้รู้นะว่า ถ้าเจ้าของบ้านรู้ล่วงหน้าว่า ขโมยจะมาเวลาไหน เขาคงไม่ปล่อยให้ขโมยบุกเข้ามาในบ้านแน่ 40พวกคุณก็เหมือนกัน ให้เตรียมพร้อมอยู่เสมอ เพราะบุตรมนุษย์จะมาตอนที่คุณคิดไม่ถึง”

ใครคือผู้รับใช้ที่ไว้ใจได้

41เปโตรได้ถามว่า “อาจารย์ครับ เรื่องเปรียบเทียบนี้ อาจารย์เล่าให้แต่พวกเราฟังเท่านั้น หรือเล่าให้กับทุกคนฟัง”

42องค์เจ้าชีวิตจึงตอบว่า “ใครคือพ่อบ้านที่ชื่อสัตย์ และฉลาดที่เจ้านายมอบหมายให้ดูแลและให้อาหารกับคนใช้คนอื่นๆตามเวลาที่กำหนดไว้ 43เมื่อเจ้านายเขากลับมาและพบว่า เขากำลังทำงานที่ได้รับมอบหมายอยู่ เขาก็มิก็เกียรติจริงๆ 44เราจะบอกให้รู้ว่า เจ้านายจะแต่งตั้งคนใช้คนนั้นให้ดูแลทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดของเขา 45แต่ถ้าคนใช้คนนั้นคิดในใจว่า ‘อีกนานกว่าเจ้านายจะกลับ’ ก็เลยเริ่มทุบตีคนใช้ชายหญิงคนอื่นๆ และกินดื่มจนเมาเมา 46เจ้านายจะกลับมาในวันและเวลาที่เขาไม่คาดคิด แล้วเขาก็จะถูกตัดเป็นสองท่อน พร้อมกับคนใช้คนอื่นๆ ที่ไม่เชื่อฟัง

47คนใช้ที่ไม่ยอมเตรียมตัว หรือไม่ทำตามสิ่งที่เจ้านายสั่งให้ทำ จะถูกเขียนอย่างหนัก 48แต่ถ้าคนใช้ไม่รู้ว่าเจ้านายสั่งให้ทำอะไร ก็จะถูกเขียนน้อยหนอยเมื่อทำผิด พระเจ้าให้ใครมาก คนนั้นก็ต้องคืนมาก พระเจ้ามอบหมายงานให้ใครมาก พระเจ้าก็คาดหวังว่าเขาจะทำงานนั้นมาก”

ความแตกแยกกันเรื่องพระเยซู

(มธ.10:34-36)

49“เรามาเพื่อทำให้โลกนี้ลุกเป็นไฟ เราอยากให้มันจะลุกเป็นไฟด้วยนี้เลย 50แต่เราต้องได้รับการจุ่มลงไปในความทุกข์เสียก่อน เราเองก็รู้สึกทุกข์ใจมากจนกว่ามันจะสำเร็จ 51คุณคิดว่าเรานำความสงบสุขมาให้กับโลกหรือ ไม่ใช่หรอก แต่เรามาทำให้เกิดการแตกแยก 52ต่อไปนี่

ครอบครัวที่มีห้าคนจะแตกแยกกันเป็นสองฝ่าย สามต่อสอง หรือสองต่อสาม⁵³ จะเกิดการแตกแยกกันขึ้นระหว่างพ่อกับลูกชาย แม่กับลูกสาว และแม่พัวกับลูกสะใภ้”

ให้เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้นเดี๋ยวนี้

(มธ 16:2-3)

⁵⁴แล้วพระเยซูหันไปพูดกับชาวบ้านว่า “เมื่อคุณเห็นก้อนเมฆมืดครึ้มลอยมาจากทิศตะวันตก คุณก็พูดว่า ‘ฝนจะตกแล้ว’ แล้วมันก็ตกจริงๆ ⁵⁵เมื่อคุณเห็นลมพัดมาจากทิศใต้ คุณก็บอกว่า ‘อากาศจะร้อนแน่ๆ’ และมันก็เป็นอย่างนั้น ⁵⁶พวกหน้าซื่อใจคด พวกคุณรู้จักที่จะตีความหมายของดินฟ้าอากาศ และเข้าใจว่าจะเป็นอย่างไง แต่ไม่รู้จักสังเกตและเข้าใจว่ากำลังเกิดอะไรขึ้นขณะนี้

ไกล่เกลี่ยกับคูกรณี

(มธ 5:25-26)

⁵⁷คุณตัดสินใจเอาเองไม่ได้หรือว่าคุณควรจะทำยังไง ⁵⁸เมื่อคุณกำลังไปศาลกับคนที่ฟ้องร้องคุณ พยายามไกล่เกลี่ยกับเขาซะในระหว่างทาง ไม่อย่างนั้นเขาจะลากตัวคุณไปพบผู้พิพากษาและผู้พิพากษาก็จะส่งตัวคุณให้กับผู้คุมเพื่อจับเข้าคุก ⁵⁹เราจะบอกให้รู้ว่าคุณจะถูกขังจนกว่าจะใช้หนี้ครบทุกบาททุกสตางค์”

กลับตัวกลับใจเสียใหม่

13 ตอนนั้น มีบางคนมาเล่าให้พระเยซูฟังว่า มีชาวกาลิลีซึ่งถูกปีลาต* ฆ่าตาย ในขณะที่กำลังถวายเครื่องบูชาพระเจ้าอยู่ ²พระเยซูจึงตอบว่า” พวกคุณคิดว่าสิ่งนี้เกิดขึ้นกับพวกเขา เพราะพวกเขาบาปหนักกว่าชาวกาลิลีคนอื่น ๆ หรือ ³เราจะบอกให้รู้ว่าไม่ใช่เลย แต่ถ้าพวกคุณไม่ยอมกลับตัวกลับใจ พวกคุณก็จะถูกทำลายเหมือนกัน ⁴หรืออย่างคนสิบแปดคนที่ถูกหอคอยซิลโลอัมพังลงมาทับตายนั้น พวกคุณคิดว่า พวกเขาเป็นคนบาปหนักกว่าคนทั้งหมดที่อยู่ในเมืองเยรูซาเล็มหรือ ⁵ไม่ใช่เลย เราจะบอก ให้รู้ว่า ถ้าคุณไม่กลับตัวกลับใจ พวกคุณทั้งหมดก็จะถูกทำลายเหมือนกับพวกเขาด้วย”

ต้นมะเดื่อที่ไม่มีลูก

⁶พระเยซูเล่าเรื่องเปรียบเทียบให้ฟังว่า “มีชายคนหนึ่งปลูกต้นมะเดื่อไว้ที่สวนของตน เขาจะมาเฝ้าดูลูกของมัน แต่ก็ไม่เคยเจอเลย ⁷ชายคนนั้นจึงพูดกับคนสวนว่า ‘ผมมาหาลูกมะเดื่อเป็นเวลาสามปีแล้ว แต่ก็ไม่เคยเจอเลย โคนทิ้งเถอะปลูกไว้ก็เปลืองเนื้อที่เปล่าๆ’ ⁸คนเฝ้าสวนตอบว่า ‘นายครับ ขอเวลาอีกปีเถอะ แล้วผมจะพรวนดินใส่ปุ๋ยให้มัน ⁹แล้วถ้าปีหน้ามันออกลูกก็ดีไป แต่ถ้ายังไม่ออกลูกอีก ก็ค่อยโค่นมันทิ้ง”

พระเยซูรักษาผู้หญิงในวันหยุดทางศาสนา

¹⁰ในวันหยุดทางศาสนา[†] พระเยซูกำลังสั่งสอนอยู่ในที่ประชุมชาวยิว[†] แห่งหนึ่ง ¹¹ในที่นั้นมีผู้หญิงคนหนึ่งที่ถูกผีร้ายเข้าสิง จนพิการมาเป็นเวลาสิบแปดปีแล้ว นางหลังค่อมและยึดตัว

13:1 ปีลาต ชื่อเต็มคือ ปอนติอัส ปีลาต เป็นเจ้าหน้าที่ ที่รัฐบาลโรมส่งมาเป็นผู้ว่าราชการการแคว้นยูเดียของยิว ในระหว่างปี ค.ศ.26-36 หรือ พ.ศ.569-579

ตรงไม่ได้เลย ¹²เมื่อพระเยซูเห็นนาง ก็เรียกนางเข้ามาพบและพูดว่า “หญิงเอ๋ย เธอได้รับการปลดปล่อยจากโรคแล้ว” ¹³พระองค์ก็วางมือลงบนตัวนาง หญิงคนนั้นก็ยึดตัวตรงขึ้นทันที และสรรเสริญพระเจ้า

¹⁴แต่ผู้นำที่ประชุมชาวยิวโกรธมาก ที่พระเยซูรักษาโรคในวันหยุดทางศาสนา เขาจึงบอกกับประชาชนว่า “ในแต่ละอาทิตย์ มีเวลาทำงานตั้งหกวัน ให้ไปรักษากันในวันเหล่านั้น อย่ามารักษาในวันหยุด”

¹⁵องค์เจ้าชีวิตจึงตอบเขาไปว่า “พวกหน้าซื่อใจคด* จริงๆแล้วในวันหยุดทางศาสนา พวกคุณแต่ละคนก็ได้แก้เชือกวัวหรือลา เพื่อจูงออกไปกินน้ำไม่ใช่หรือ ¹⁶แล้วหญิงคนนี่ที่เป็นลูกหลานของอับราฮัม ถูกขาทานผูกมัดมาเป็นเวลาสิบแปดปีแล้ว มันไม่ถูกต้องหรือที่จะปลดปล่อยให้เธอเป็นอิสระในวันหยุดทางศาสนา” ¹⁷เมื่อพระองค์พูดอย่างนี้ ก็ทำให้คนที่ต่อต้านพระองค์ อับอายขายหน้า แต่คนอื่น ๆ ก็ชื่นชมยินดีในสิ่งยอดเยี่ยมต่างๆ ที่พระองค์ทำ

แผ่นดินของพระเจ้าเหมือนอะไร

(มธ. 13:31-33; มก. 4:30-32)

¹⁸พระเยซูพูดว่า “แผ่นดินของพระเจ้าเหมือนกับอะไร เราจะเปรียบเทียบกับอะไรดี ¹⁹มันเปรียบเหมือนกับเมล็ดมัสตาร์ด* ที่มีคนนำไปปลูกไว้ในสวน เมื่อเมล็ดนั้นเติบโตขึ้นก็กลายเป็นต้นไม้ใหญ่ ที่มีนกมาทำรังตามกิ่งก้านของมันได้”

²⁰แล้วพระองค์ก็พูดอีกว่า “จะเปรียบแผ่นดินของพระเจ้ากับอะไรดี ²¹มันก็เหมือน เชื้อฟูที่ผู้หญิงคนหนึ่งผสมลงไปแป้งสามถัง แล้วมันทำให้แป้งฟูขึ้นมา”

ประตูแคบ

(มธ. 7:13-14, 21-23)

²²พระองค์ก็ได้สั่งสอนไปเรื่อยๆ ตามเมืองและหมู่บ้านต่างๆ ที่พระองค์ผ่านในระหว่างทางที่ไปเมืองเยรูซาเล็ม ²³มีคนหนึ่งถามว่า “อาจารย์ คนที่จะรอดนั้นมีอยู่นิดเดียวหรือ” พระองค์จึงตอบว่า ²⁴“คุณต้องพยายามสุดความสามารถที่จะผ่านประตูแคบนั้นเข้าไปให้ได้ เพราะจะมีหลายคนที่ยพยายาม แต่ก็เข้าไปไม่ได้ ²⁵เมื่อเจ้าของบ้านลุกขึ้นมาปิดประตู พวกคุณก็จะยืนอยู่ข้างนอกเคาะประตู และอ้อนวอนว่า ‘ท่าน ช่วยเปิดประตูให้เราหน่อยครับ’ แต่เจ้าของบ้านจะตอบว่า ‘ไม่รู้ว่าคุณเจ้าเป็นใคร มาจากไหน’ ²⁶คุณจะตอบว่า ‘พวกเราเคยกินและดื่มด้วยกันกับท่านไง และท่านยังเคยส่งสอนพวกเราตามท้องถนนในเมือง’ ²⁷เจ้าของบ้านจะตอบว่า ‘เราไม่รู้ว่าคุณเจ้าเป็นใคร มาจากไหน ไปให้พ้น ไ้พวกคนชั่ว’ ²⁸พวกคุณจะยืนร้องไห้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันอยู่ที่นั่น เมื่อเห็น อับราฮัม อิสอัค ยาโคบ* และพวกผู้พูดแทนพระเจ้าทั้งหมดอยู่ในแผ่นดินของพระเจ้า แต่พวกคุณกลับถูกโยนออกมาข้างนอก ²⁹จะมีคนมาจากทั่วทุกทิศ เหนือ ใต้ ตะวันออก ตะวันตก มานั่งในงานเลี้ยงที่แผ่นดินของพระเจ้า ³⁰แล้วคุณจะเห็นว่าคนที่แทบไม่มีความสำคัญ ก็จะกลายเป็นคนสำคัญที่สุดในตอนนั้น และคนที่สำคัญที่สุดในตอนนี้ ก็จะกลับกลายเป็นคนที่แทบไม่มีความสำคัญเลยในตอนนั้น”

13:15 พวกหน้าซื่อใจคด คือ คนชั่วที่แกล้งทำตัวเป็นคนดี

13:19 เมล็ดมัสตาร์ด คือ พืชชนิดหนึ่งเมื่อเติบโตขึ้น ลำต้นจะสูงกว่าคน แต่เมล็ดของมันเล็กนิดเดียว

13:28 อับราฮัม อิสอัค ยาโคบ เป็นบรรพบุรุษ 3 คนของชาวยิว ที่มีความสำคัญในสมัยก่อนพระเยซูมา

พระเยซูเสด็จไปกับเมืองเยรูซาเล็ม

(มธ.23:37-39)

31 ในเวลานั้นมีพวกฟาริสี¹ มาบอกพระเยซูว่า “ไปจากที่นี่เร็ว เพราะเฮโรด*อยากจะทำอาจารย์”

32 แล้วพระเยซูก็ตอบว่า “ไปบอก ไ้ห์หมาจิ้งจอก* นั้นด้วยว่า เราจะขับผีร้าย และรักษาโรคต่อไปในวันนี้ พรุ่งนี้ แล้วในวันที่สามเราก็จะทำงานจนเสร็จหมด”³³ แต่เราจะต้องเดินทางต่อไปในวันนี้ พรุ่งนี้ และมะรินนี้ เพราะผู้พูดแทนพระเจ้าจะโดนฆ่าตายนอกเมืองเยรูซาเล็มไม่ได้

34 ไร่ เยรูซาเล็มเอ๋ย เยรูซาเล็ม เจ้าได้ฆ่าพวกผู้พูดแทนพระเจ้าและเอาหินขว้างคนที่พระเจ้าส่งมาหาเจ้า มีหลายครั้งที่เราอยากจะทำโอบล้อมของเจ้าเข้ามา เหมือนกับที่แม่ไก่กกกลูกๆ ของมันไว้ใต้ปีก แต่เจ้าก็ไม่ยอม³⁵ เดียวนี้บ้านของเจ้าก็ถูกทอดทิ้งให้ร้าง เราจะบอกให้รู้ว่าพวกเจ้าจะไม่เห็นเราอีก จนกว่าจะถึงเวลาที่พวกเจ้าพูดว่า ‘ขอให้พระเจ้าอวยพรคนที่มาในนามขององค์เจ้าชีวิต’³⁶”

รักษาคนในวันหยุดทางศาสนาถูกหรือผิด

14 ครั้งหนึ่ง ในวันหยุดทางศาสนา¹ พระเยซูได้ไปกินอาหารที่บ้านของผู้นำฟาริสี² คนหนึ่ง พวกฟาริสีก็จับตามองพระองค์อย่างใกล้ชิด² มีชายคนหนึ่งชื่อแซนชาววมมากมายยืนอยู่ตรงหน้าพระองค์³ พระเยซูจึงถามพวกครูสอนกฎปฏิบัติ และพวกฟาริสีว่า “ผิดกฎปฏิบัติหรือเปล่าที่จะรักษาโรคในวันหยุด”⁴ แต่พวกเขาไม่ตอบ พระเยซูจึงจับตัวชายคนนั้นรักษาเขาแล้วส่งเขากลับไป⁵ พระองค์หันมาถามพวกนั้นว่า “ถ้าลูกของคุณหรือวัวของคุณตกบ่อในวันหยุด พวกคุณจะไม่รีบช่วยดึงขึ้นมาหรือ”⁶ พวกเขา ก็เงิบ ไม่รู้จะตอบอย่างไร

อย่าคิดว่าตัวเองสำคัญกว่าคนอื่น

7 เมื่อพระเยซูเห็นว่าแขกที่มาในงานชอบเลือกนั่งในที่ที่มีเกียรติ พระองค์จึงได้ใช้เรื่องเปรียบเทียบสอนว่า⁸ “เมื่อมีคนเชิญคุณไปงานแต่งงาน อย่าไปเลือกนั่งในที่ที่มีเกียรติ เพราะเจ้าภาพอาจจะเชิญแขกที่สำคัญกว่าคุณมา⁹ แล้วเขาจะมาบอกกับคุณว่า ‘ช่วยลุกให้แขกคนนี้นั่งหน่อย’ คุณก็จะอับอายขายหน้า และต้องเลื่อนไปนั่งที่ไม่มีเกียรติ¹⁰ ทำอย่างนี้สิ เวลาไปงานเลี้ยงให้ไปนั่งในที่ที่ไม่มีเกียรติ ซึ่งเมื่อเจ้าภาพเห็นก็จะมาบอกกับคุณว่า ‘เพื่อนรัก ย้ายขึ้นมา นั่งในที่ที่มีเกียรตินี้เถิด’ คุณก็จะได้หน้าต่อหน้าแขกคนอื่น ๆ¹¹ เพราะคนที่ยกตัวเองจะต้องถูกกดลง และคนที่ถ่อมตัว จะถูกยกขึ้น”

คุณจะได้รับรางวัล

12 แล้วพระเยซูก็หันมาพูดกับเจ้าของบ้านว่า “เมื่อคุณจัดงานเลี้ยงมื้อกลางวัน หรือมื้อเย็นก็ตาม อย่าเชิญเพื่อนฝูง ญาติพี่น้องหรือเพื่อนบ้านที่มีอันจะกินมา เพราะคนพวกนี้จะเลี้ยงตอบแทน¹³ แต่เมื่อคุณจัดงานเลี้ยง ให้เชิญคนยากจน คนพิการ คนซาเป่ คนตาบอด¹⁴ เพราะคนพวกนี้

13:31 เฮโรด คือ เฮโรด แอนติปาส ผู้ปกครองแคว้นกาลิลีและเปเรีย เป็นลูกชายของกษัตริย์เฮโรด มหาราช ปกครองในปีก่อนคริสต์ศักราช 4-ค.ศ.39 หรือ พ.ศ.539-582
 13:32 หมาจิ้งจอก พระเยซูเปรียบเทียบเฮโรดว่าเป็นคนฉลาดและเจ้าเล่ห์เหมือนหมาจิ้งจอก
 13:35 ขอ...องค์เจ้าชีวิต อ้างจากหนังสือ สดุดี118:26

ไม่สามารถจ่ายคืนได้ แต่พระเจ้าจะให้เกียรติ และให้รางวัลกับคุณ ในวันที่คนที่ทำตามใจพระเจ้าจะฟื้นขึ้นจากความตาย”

เรื่องราวเกี่ยวกับงานเลี้ยงครั้งใหญ่(มธ.22:1-10)

¹⁵มีชายคนหนึ่งทีกินอยู่ที่นั่น เมื่อได้ยินเรื่องนี้ก็พูดกับพระเยซูว่า “ถือว่าเป็นเกียรติจริงๆ สำหรับคนที่ได้กินอาหารที่งานเลี้ยงในแผ่นดินของพระเจ้า”

¹⁶พระเยซูก็ตอบเป็นเรื่องเปรียบเทียบว่า “มีชายคนหนึ่งจัดงานเลี้ยงใหญ่โต และเชิญแขกมากมาย ¹⁷เมื่อเตรียมทุกอย่างเรียบร้อยแล้ว เขาก็ส่งคนใช้ออกไปบอกกับแขกทั้งหลายว่า ‘มาได้แล้วครับ ทุกอย่างพร้อมแล้ว’ ¹⁸แต่แขกแต่ละคนก็แก้ตัวกันต่างๆ นานา คนแรกบอกว่า ‘ขอโทษที ไปไม่ได้ ต้องไปดูแลนาที่เพิ่งซื้อใหม่’ ¹⁹อีกคนหนึ่งก็บอกว่า ‘ขอโทษทีไปไม่ได้ เพิ่งซื้อวัวมาห้าตัว ต้องไปทดสอบมันดูหน่อย’ ²⁰อีกคนหนึ่งก็บอกว่า ‘เพิ่งแต่งงาน ไปไม่ได้หรอก’

²¹เมื่อคนใช้กลับมาเล่าเรื่องทั้งหมดให้เจ้านายฟัง เจ้านายก็โกรธมาก จึงสั่งคนใช้ว่า ‘รีบไปที่ถนนตามตรอกซอกซอยในเมืองนี้ และพาคนยากจนคนพิการ คนซาเป้และ คนตาบอด มาที่นี่’ ²²ต่อมา คนใช้นั้นมารายงานเจ้านายว่า ‘ผมทำตามที่ท่านสั่งแล้ว แต่ก็ยังมีที่ว่างเหลืออยู่อีก’ ²³เจ้านายจึงสั่งว่า ‘ถ้าจั้น ให้ออกไปถนนนอกเมืองและตามถนนในชนบท ไปเร่งเร็วพวกเขามาที่บ้านของเราเต็มให้ได้’ ²⁴เราขอบอกให้รู้ว่า พวกนั้นที่เราได้เชิญในตอนแรก จะไม่มีใครได้ชิมอาหารในงานเลี้ยงของเราเลย”

คิดดูก่อนว่าคัมหรือเปล่านั้นจะติดตามพระเยซู

(มธ.10:37-38)

²⁵ผู้คนมากมายได้เดินตามพระเยซูไป พระองค์หันมาพูดกับพวกเขาว่า ²⁶“ถ้าพวกคุณอยากเป็นศิษย์ของเรา คุณต้องเกลียด* พ่อแม่ เมีย ลูกๆ รวมทั้งพี่น้องและชีวิตของตัวเอง ²⁷คนที่ไปไม่ได้แบกกางเขนของตัวเองตามเรามา ก็เป็นศิษย์ของเราไม่ได้ ²⁸สมมุติว่า คุณต้องการจะสร้างหอคอย สิ่งแรกที่คุณต้องทำคือ ต้องคิดราคาค่าก่อสร้างก่อน ดูว่ามีเงินพอหรือเปล่า ²⁹เพราะไม่อย่างนั้น เมื่อคุณลงฐานแล้วเกิดเงินหมดก็ต้องหยุดสร้างคนอื่นเห็นก็จะหัวเราะเยาะเอาได้ ³⁰ว่า ‘คนนี่ลงมือสร้าง แต่ไม่มีปัญญาสร้างให้เสร็จ’

³¹หรือสมมุติว่ากษัตริย์องค์หนึ่งจะออกไปทำสงครามกับกษัตริย์อีกองค์หนึ่ง เขาจะไม่นั่งลงวางแผนก่อนหรือ ว่าทหารหนึ่งหมื่นคนของเขาจะไปสู้ชนะทหารสองหมื่นคนที่ยกทัพมาได้หรือเปล่า ³²ถ้าเขาคิดว่าสู้ไม่ได้ เขาจะต้องรีบส่งคนไปเจรจาสงบศึก ในขณะที่กองทัพนั้นยังอยู่อีกไกล ³³ก็เหมือนกัน ถ้าคุณไม่ยอมสละทุกสิ่งที่คุณมีอยู่ คุณก็เป็นศิษย์ของเราไม่ได้”

เกลือที่หมดค่า

(มธ.5:13; มก.9:50)

³⁴“เกลือเป็นสิ่งดี แต่ถ้าเกลือนั้นหมดรสเค็มแล้ว ก็ไม่มีทางที่จะทำให้มันเค็มได้อีก ³⁵จะเอาไปใส่ดินหรือผสมกับปุ๋ยก็ได้ มีแต่ต้องโยนทิ้งไปเท่านั้น คนที่มีหูที่ฟังเอาไว้ให้ดี”

ความตั้งใจในสวรรค์

(มธ.18:12-14)

15 ในเวลานั้นมีพวกเก็บภาษี* และพวกคนบาปทั้งหลายต่างก็รุมล้อมกันเข้ามาฟังพระเยซูสั่งสอน ²พวกฟาริสี* และครูสอนกฎปฏิบัติก็บ่นกันว่า “คนนี้อยมต้อนรับคนบาป และยังกินอาหารกับพวกเขาด้วย”

³พระเยซูจึงเล่าเรื่องเปรียบเทียบนี้ให้ฟัง ⁴“สมมุติว่า พวกคุณคนหนึ่งมีแกะอยู่หนึ่งร้อยตัว หนึ่งตัวหลงหายไป เขาจะไม่ทิ้งแกะเก้าสิบเก้าตัวไว้ในทุ่งหญ้าแล้วออกไปตามหาแกะตัวที่หายไปจนกว่าจะพบหรือ ⁵เมื่อพบแกะตัวนั้นแล้วเขาก็ดีใจมาก แบทมัน ⁶กลับมาบ้าน แล้วเรียกเพื่อนบ้านเพื่อนฝูงมาพร้อมหน้ากันและบอกว่า ‘มาร่วมฉลองกันหน่อย เพราะฉันพบแกะที่หลงหายไปแล้ว’ ⁷เราจะบอกให้รู้ว่า ในสวรรค์ก็เหมือนกัน เมื่อมีคนบาปคนหนึ่งกลับตัวกลับใจ ก็จะเป็นเรื่องที่น่ายินดีมากกว่ามีคนดีเก้าสิบเก้าคนที่ไม่ต้องกลับตัวกลับใจ”

⁸“สมมุติว่าหญิงคนหนึ่งมีเหรียญเงิน* อยู่สิบเหรียญ ทำตกหายไปหนึ่งเหรียญ นางจะไม่จุดตะเกียงและกวาดบ้าน ค้นหาทุกซอกทุกมุมจนกว่าจะพบหรือ ⁹เมื่อหาเหรียญ นั้นเจอแล้ว นางก็เชิญเพื่อนบ้านเพื่อนฝูงมาพร้อมหน้า และพูดว่า ‘มาร่วมฉลองกันหน่อย เพราะฉันพบเหรียญที่หลงหายไปแล้ว’ ¹⁰เราจะบอกให้รู้ว่า พระเจ้าก็ชื่นชมยินดีอย่างนั้นเหมือนกันต่อหน้าพวกทูตสวรรค์ของพระองค์ เมื่อมีคนบาปคนหนึ่งกลับตัวกลับใจ”

พ่อที่มีใจเมตตา

¹¹พระเยซูพูดว่า “ชายคนหนึ่งมีลูกชายสองคน ¹²ลูกคนเล็กพูดว่า ‘พ่อครับ ช่วยแบ่งสมบัติส่วนที่เป็นของลูกให้ด้วย’ พ่อจึงแบ่งสมบัติให้กับลูกชายทั้งสองไป ¹³หลังจากนั้นไม่นาน ลูกคนเล็กก็รวบรวมทรัพย์สมบัติทั้งหมดของเขา เดินทางไปเมืองไกล และเขาก็ใช้จ่ายเงินทองอย่างสุรุ่ยสุร่าย ¹⁴จนหมดเนื้อหมดตัว พอเกิดกันดารอาหารอย่างรุนแรงขึ้นทั่วแผ่นดินนั้น เขาก็เริ่มไม่มีอะไรจะกิน ¹⁵เขาก็เลยไปรับจ้างทำงานกับชาวเมืองนั้นคนหนึ่ง เขาถูกส่งให้ไปเลี้ยงหมูในทุ่งนา¹⁶เขาหิวมาก อยากจะกินอาหารที่หมูกิน แต่ก็ไม่มีใครให้อะไรเขากินเลย ¹⁷ในที่สุดเขาก็สำนึกตัวได้และพูดว่า ‘ลูกจ้างของพ่เรามีอาหารกินอย่างเหลือเฟือ แต่ดูเรานี้ กำลังจะอดตายอยู่แล้ว ¹⁸เราจะกลับไปหาพ่อและพูดกับพ่อว่า ‘พ่อครับ ลูกได้ทำบาปต่อพระเจ้าและต่อตัวพ่อ ¹⁹ลูกไม่สมควรที่จะเป็นลูกของพ่ออีกต่อไป ให้ลูกเป็นลูกจ้างคนหนึ่งของพ่อเถอะครับ’

²⁰ดังนั้น เขาจึงลุกขึ้นกลับไปหาพ่อของเขา ขณะที่เขายังอยู่แต่ไกลพ่อของเขาก็มองเห็น และเวทนาสงสาร ริ่งออกไปสวมกอดและจูบเขา ²¹ลูกชายจึงพูดว่า ‘พ่อครับ ลูกได้ทำบาปต่อพระเจ้าและต่อพ่อ ลูกไม่สมควรที่จะเป็นลูกของพ่ออีกต่อไป’ ²²แต่พ่อได้หันไปสั่งคนใช้ว่า ‘เร็วๆ เข้าไปเอาเสื้อผ้าที่ดีที่สุดมาใส่ให้เขา เอาแหวนมาสวมนิ้วเขาและเอารองเท้ามาใส่ให้เขาด้วย ²³แล้วไปฆ่าลูกวัวตัวอันพึมาเลี้ยงฉลองกัน ²⁴เพราะลูกชายคนนี้ ได้ตายไปแล้วแต่ฟื้นขึ้นมาใหม่ เคยหลงหายไปแต่ตอนนี้พบแล้ว’ แล้วพวกเขา ก็เลี้ยงฉลองกัน

15:1 พวกเก็บภาษี คือ พวกคนยิวที่รับจ้างชาวโรมันเก็บภาษีจากคนยิวด้วยกัน คนพวกนี้ชอบโกง และเป็นทีเกลียดชังของพวกยิวด้วยกันมาก

15:8 เหรียญเงินหรือเหรียญเดนาเรียน คือ เงินของพวกโรมัน หนึ่งเหรียญเดนาเรียนเท่ากับค่าแรงหนึ่งวัน

²⁵เมื่อลูกชายคนโตที่ทำงานอยู่ในทุ่งนากลับมาใกล้จะถึงบ้านเขาได้ยินเสียงร้องรำทำเพลงกัน ²⁶จึงเรียกคนใช้เข้าไปถามว่า ‘เกิดอะไรขึ้น’ ²⁷คนใช้จึงตอบว่า ‘น้องชายของท่านกลับมาบ้านด้วยความปลอດภัย พ่อของท่านก็เลยให้ฆ่าลูกวัวตัวอ้วนพีเลี้ยงฉลองกัน’ ²⁸พี่ชายโกรธมากและไม่ยอมเข้าไปในงานเลี้ยง พ่อเขาจึงออกมาขอร้องให้เข้าไปข้างใน ²⁹แต่เขาได้ตอบพ่อไปว่า ‘ดูเอาเถะ ผมได้รับใช้พ่อกว่าหลายปี และไม่เคຍชดค่าจ้างพ่อเลย แต่พ่อยังไม่เคยให้อะไรผมเลย แม้แต่แพะสักตัวเพื่อเลี้ยงฉลองกับเพื่อนฝูงก็ไม่มี’ ³⁰แต่พ่อเ้าลูกของพ่อคนนี้กลับมา หลังจากทีพลาญทรัพย์สินสมบัติของพ่อไปกับหญิงโสเภณีจนหมดเกลี้ยง พ่อก็ฆ่าลูกวัวตัวอ้วนพีเลี้ยงฉลองให้กับมัน’ ³¹พ่อจึงพูดว่า ‘ลูกรัก ลูกได้อยู่กับพ่อตลอดเวลา ทรัพย์สินสมบัติทุกอย่างของพ่อก็เป็นของลูกอยู่แล้ว’ ³²แต่พวกเราควรจะดีใจและเฉลิมฉลองกัน เพราะน้องได้ตายไปแล้วแต่ฟื้นขึ้นมาใหม่ ได้หลงหายไปแล้วแต่กลับพบกันอีก”

ทรัพย์สินสมบัติที่แท้จริง

16 พระเยซูพูดกับพวกศิษย์ว่า “เศรษฐีคนหนึ่งได้จ้างผู้จัดการมาดูแลกิจการของเขา ต่อมา มีคนมาฟ้องว่า ผู้จัดการคนนี้ใช้จ่ายเงินทองของเศรษฐีอย่างสุรุ่ยสุร่าย ²เศรษฐีจึงเรียกผู้จัดการคนนั้นมาถามว่า ‘เจ้าจะแก้ตัวว่ายังไงในเรื่องที่เราได้ยินมานี้ ไปเอาบัญชีที่เจ้าจัดการอยู่คืนมา เราไล่เจ้าออกแล้ว’ ³ผู้จัดการคนนี้ จึงคิดในใจว่า ‘ทำยังไงดี นายกำลังจะไล่ออกจะไปซุดดินก็ไม่มีแรง จะไปขอกทานก็อายเขา’ ⁴อ้อ รู้แล้วว่าจะทำยังไงดี จะได้มีคนต้อนรับผมเข้าบ้านเขาตอนที่ผมตกงาน’ ⁵เขาจึงเรียกลูกหนี้ของนายมาถามทีละคน เขาถามคนแรกว่า ‘คุณเป็นหนี้นายผมอยู่เท่าไร’ ⁶เขาตอบว่า ‘น้ำมันมะกอกร้อยถัง’ ผู้จัดการจึงบอกเขาว่า ‘นี่ใบกุยิมของคุณ รีบนั่งลงแก้เป็นห้าสิบลังเร็วเข้า’

⁷แล้วเขาก็ถามคนที่สองว่า ‘คุณเป็นหนี้อยู่เท่าไร’ เขาก็ตอบว่า ‘ข้าวสาลีหนึ่งร้อยถัง’ ผู้จัดการ จึงพูดกับเขาว่า ‘เอาใบกุยิมนี้ไปแก้เป็นแปดสิบลัง’ ⁸เศรษฐีก็ชมผู้จัดการซึ่งโกงคนนี้ว่า เอาตัวรอดเก่ง เพราะคนของโลกนี้ก็เอาตัวรอดในเรื่องอย่างนี้เก่งกว่าคนของพระเจ้า

⁹เราจะบอกให้รู้ว่า ให้ใช้เงินทองที่มีอยู่ในโลกนี้คบหาเพื่อนไว้ เพราะเมื่อเงินทองหมดไป เพื่อนๆ ก็จะได้ต้อนรับคุณเข้าอยู่ในบ้านที่ถาวรตลอดไป

¹⁰คนที่ไว้ใจได้ในเรื่องเล็กๆ ก็จะใช้ใจได้ในเรื่องใหญ่ๆ ด้วย แต่คนที่ไว้ใจไม่ได้ในเรื่องเล็กๆ ก็จะใช้ใจไม่ได้ในเรื่องใหญ่ๆ ด้วย ¹¹ถ้าขนาดทรัพย์สินสมบัติในโลกนี้ ยังไว้ใจคุณไม่ได้เลย แล้วจะไว้ใจให้คุณดูแลทรัพย์สินสมบัติที่เที่ยงแท้ได้ยังไง ¹²ถ้าของของคนอื่น ยังไว้ใจคุณไม่ได้เลย แล้วใครจะกล้าให้คุณเป็นเจ้าของอะไรเล่า ¹³ไม่มีคนใช้คนไหนรับใช้นายสองคนได้ เพราะเขาจะเกลียดนายคนหนึ่ง และรักอีกคนหนึ่ง หรือไม่ก็จะทุ่มเทให้กับคนหนึ่ง และจะรังเกียจอีกคนหนึ่ง พวกคุณจะรับใช้พระเจ้า และเงินทองพร้อมๆ กันไม่ได้หรอก”

คำสอนข้ออื่นๆ

(มธ. 11:12-13)

¹⁴ฝ่ายพวกฟาริสี[†] ที่เห็นแก่เงิน เมื่อได้ยินเรื่องทั้งหมดนี้ก็หัวเราะเยาะพระเยซู ¹⁵พระองค์จึงพูดว่า “พวกคุณพยายามจะให้คนมองว่าพวกคุณทำตามใจพระเจ้า แต่พระเจ้ารู้ว่าจิตใจของ

พวกคุณชั่วร้าย สิ่งที่มีมนุษย์คิดว่าดีและสำคัญนั้น พระเจ้ากลับเห็นว่าเป็นสิ่งที่น่าขยะแขยง

¹⁶แต่ก่อนนั้นพระเจ้าได้ให้กฎต่างๆผ่านมาจากโมเสส และให้คำพูดต่างๆ ผ่านมา ทางผู้พูดแทนพระเจ้า จนกระทั่งมาถึงสมัยของยอห์นคนที่ทำพิธีจุ่มน้ำนั้น นับตั้งแต่สมัยของยอห์นเป็นต้นมา ชาวดีเกี่ยวกับแผ่นดินของพระเจาก็ได้ประกาศออกไป ทำให้ทุกคนตอบสนองต่อชาวดีนี้อย่างเอาเป็นเอาตาย ¹⁷ให้ฟ้าและดินหายไป ยิ่งง่ายกว่า ที่จะให้จุดหนึ่งหรือตัวอักษรหนึ่งในกฎปฏิบัติ หมดผลบังคับไป

¹⁸ผู้ชายที่หย่าเมียของตนแล้วไปแต่งงานใหม่ ก็ถือว่าเป็นชู้ และผู้ชายที่มาแต่งงานกับหญิงที่หย่าร้างนี้ ก็ถือว่าเป็นผู้ชายคนนั้นเป็นชู้เหมือนกัน

เศรษฐีกับลาซารัส

¹⁹ครั้งหนึ่งมีเศรษฐีคนหนึ่ง เขาแต่งกายด้วยชุดสีม่วงราคาแพง และผ้าปานเนื้อดี และใช้ชีวิตอย่างหรูหราทุกวัน ²⁰มีขอทานคนหนึ่งชื่อ ลาซารัส มีแผลเต็มตัวไปหมด นอนอยู่หน้าประตูบ้านเศรษฐี ²¹เขาอยากกินเศษอาหารที่ตกจากโต๊ะของเศรษฐี หมาก็มาเลียแผลของเขา ²²ต่อมาเมื่อขอทานนั้นตาย เหล่าทูตสวรรค์ก็มารับเขาไปอยู่กับอับราฮัม²³เศรษฐีก็ตายเหมือนกัน และถูกฝังไว้ ²³เศรษฐีได้ไปอยู่ในดินแดนแห่งความตาย และได้รับความทุกข์ทรมานมาก เขามองเห็นอับราฮัมอยู่แต่ไกล และเห็นลาซารัสอยู่ข้างๆ อับราฮัม ²⁴เศรษฐีจึงร้องตะโกนว่า ‘คุณพ่ออับราฮัม สงสารผมด้วยเถิดครับ ช่วยส่งลาซารัสมานี่หน่อย เพื่อเอาปลายนิ้วจุ่มน้ำมาแตะลิ้นของผมให้เย็นลง เพราะผมเจ็บปวดทรมานเหลือเกินในเปลวไฟนี้’ ²⁵แต่อับราฮัมพูดว่า ‘ลูกเอ๋ย จำได้ไหมตอนที่เจ้ายังมีชีวิตอยู่นั้น เจ้าได้รับแต่สิ่งดีๆ แต่ลาซารัสนั้นได้รับแต่สิ่งที่ไม่ดี ตอนที่เขามีความสุขอยู่ที่นั่นส่วนเจ้าได้รับความทุกข์ทรมาน’ ²⁶นอกจากนั้นก็ยังมีเหวกว้างใหญ่ขวางกั้นพวกเราอยู่เพื่อไม่ให้ไปมาหาสู่กันได้’ ²⁷เศรษฐีจึงพูดว่า ‘ถ้าอย่างนั้น ขอร้องคุณพ่ออับราฮัมให้ช่วยส่งลาซารัสไปที่บ้านผมด้วย’ ²⁸เพราะผมมีพี่น้องอยู่ห้าคน ลาซารัสจะได้ไปเตือนพวกเขา เพื่อพวกเขาจะได้ไม่ต้องมาทนทุกข์ทรมานเหมือนกับผมในที่นี้

²⁹แต่อับราฮัมตอบไปว่า ‘แต่พวกเขาไม่เชื่อ และผู้พูดแทนพระเจ้า คอยเตือนอยู่แล้ว ให้เขาฟังคนเหล่านั้นเถิด’ ³⁰ฝ่ายเศรษฐีจึงพูดว่า ‘แต่นั้นไม่พอหรอก คุณพ่ออับราฮัม ถ้ามีคนที่ยืนขึ้นจากความตายไปเตือนพวกเขา พวกเขาจะกลับตัวกลับใจเสียไหม’ ³¹อับราฮัมจึงพูดกับเขาว่า ‘ถ้าพวกเขาไม่ฟังโมเสส และพวกผู้พูดแทนพระเจ้า เขาก็จะไม่มีทางฟังคนที่ฟื้นขึ้นจากความตายเหมือนกัน”

คนย่ำยวน/การอภัย/ความเชื่อ

(มธ.18:6-7,21-22;มก.9:42)

17 พระเยซูพูดกับพวกศิษย์ว่า “จะมีสิ่งที่ย่ำยวนให้คนทำบาปเสมอ แต่คนที่มาช่วยยวนนั้นช่างน่าอายจริงๆ ²ระหว่างการชกชวคนหนึ่งที่ตัวตอยคนหนึ่งเผลอไปให้ทำบาปกับการถูกจับโยนลงไปทะเลเลพร้อมก็มีหินโมแบ่งล่ำมคอออยู่อย่างหลังนี้ก็ยังคงดีก็ว่า ³ระวังตัวไว้ให้ตีให้ตักเตือนพี่น้องที่ทำบาป และอภัยให้เขาเมื่อเขากลับตัวกลับใจ ⁴ถึงแม้เขาจะทำผิดบาปต่อคุณถึง

16:22 อับราฮัม คือ บรรพบุรุษที่มีชื่อเสียงมาก และได้รับการเคารพที่สุดคนหนึ่งของชาวอิสราเอล

วันละเจ็ดครั้งก็ตาม แต่ถ้าทุกครั้งเขาบอกคุณว่า “ผมกลับตัวกลับใจแล้วครับ” ก็ให้ยกโทษเขา⁵ ฝ่ายพวกศิษย์เอก[†] ก็พูดกับองค์เจ้าชีวิตว่า “ถ้าอย่างนั้น ช่วยเพิ่มความเชื่อให้กับเราด้วยครับ”

⁶พระเยซูตอบว่า “แต่คุณมีความเชื่อเล็กเท่าเมล็ดมัสตาร์ด[†]นี้ คุณก็สั่งให้ต้นหม่อนทั้งต้นถอนรากถอนโคนไปปลูกอยู่ในทะเลได้แล้ว”

ทาสที่ดี

⁷“สมมุติว่าคุณมีทาสคนหนึ่ง เมื่อเขากลับมาจากไถนาหรือเลี้ยงแกะ คุณจะพูดกับเขาใหม่ว่า ‘รีบๆ ไปหาคะไรกินเร็ว’⁸ หรือคุณจะพูดกับเขาว่า ‘ไปเตรียมอาหารมาสิ แล้วคอยรับใช้อยู่นี้แหละ จนกว่าเราจะกินและดื่มเสร็จ แล้วเจ้าถึงค่อยไปกิน’⁹ นายต้องขบใจทาสที่เขาทำตามคำสั่งหรือ¹⁰ พวกคุณก็เหมือนกัน เมื่อทำงานที่นายสั่งมาเสร็จแล้ว ก็ควรพูดว่า ‘พวกเราเป็นแค่ทาสที่ทำตามหน้าที่เท่านั้น ไม่สมควรที่เจ้านายจะขบใจหรอก”

ให้รู้จักขอบคุณ

¹¹ในระหว่างทางที่ไปเมืองเยรูซาเล็ม พระเยซูผ่านไปตามเขตแดนของแคว้นกาลิลีกับแคว้นสะมาเรีย¹² ที่หมู่บ้านแห่งหนึ่ง มีชายสิบคนที่เป็นโรคผิวหนังร้ายแรง เข้ามาหาพระองค์ แต่ยืนอยู่ห่างๆ¹³ และร้องตะโกนว่า “เยชู นายท่าน สงสารพวกเราด้วยเถิด”

¹⁴พระองค์ก็มองพวกเขา แล้วพูดว่า “ไปแสดงตัวให้พวกนักบวช*ดูสิ” ในระหว่างทางที่ไปนั้น พวกเขาก็หายจากโรค¹⁵ คนหนึ่งในนั้น เมื่อเห็นว่าหายแล้ว ก็กลับมาร้องสรรเสริญพระเจ้าเสียงดัง¹⁶ เขาก็มลงกราบขอบคุณอยู่ที่เท้าของพระเยซู เขาเป็นชาวสะมาเรีย[†] ¹⁷พระเยซูถามว่า “มีสิบคนที่หายจากโรคไม่ใช่หรือ แล้วอีกเก้าคนอยู่ที่ไหน ¹⁸ทำไมมีแต่คนต่างชาติคนนั้นเท่านั้นหรือ ที่กลับมาสรรเสริญพระเจ้า” ¹⁹แล้วพระเยซูก็บอกเขาว่า “ลุกขึ้นกลับไปได้แล้ว ความเชื่อของคุณทำให้หายจากโรคแล้ว”

แผ่นดินของพระเจ้าอยู่ท่ามกลางคุณ

(มธ.24:23-28,37-41)

²⁰วันหนึ่งพวกฟาริสี[†] ถามพระเยซูว่า “แผ่นดินของพระเจ้าจะมาถึงเมื่อไหร่” พระองค์ก็ตอบว่า “เมื่อแผ่นดินของพระเจ้ากำลังมา จะไม่มีอะไรเป็นกลางบอกเหตุ ให้คุณรู้หรอก ²¹ไม่มีใครบอกได้หรอกว่า ‘อยู่นี่ไง’ หรือ ‘อยู่นอนี่ไง’ เพราะดูสิ แผ่นดินของพระเจ้าอยู่ในหมู่พวกคุณแล้ว”

²²แต่พระองค์พูดกับพวกศิษย์ว่า “วันนั้นจะมาถึง เมื่อพวกคุณอยากจะได้เห็นวันเวลาของบุตรมนุษย์[†]สักวันหนึ่ง แต่คุณจะไม่มีโอกาสได้เห็น ²³เมื่อมีคนมาบอกว่า ‘พระองค์อยู่นอนี่ไง หรืออยู่นี่ไง’ ก็ไม่ต้องออกไปเที่ยวตามหาหรอก”

เมื่อพระเยซูมาอีกครั้ง

²⁴“เพราะเมื่อบุตรมนุษย์มานั้น จะเห็นชัดเหมือนกับสายฟ้าแลบจากท้องฟ้าฟากหนึ่งไปยังอีกฟากหนึ่ง ²⁵แต่พระองค์จะต้องทนทุกข์ทรมานหลายอย่างเสียก่อน และคนในยุคนี้จะไม่เชื่อฟังพระองค์

17:6 เมล็ดมัสตาร์ด เป็นเมล็ดของพืชสวนครัวชนิดหนึ่ง มีขนาดเล็กมาก

17:14 ไปแสดงตัวให้พวกนักบวช ตามกฎของโมเสสพวกนักบวชต้องเป็นผู้ตัดสินเมื่อคนยิวที่เป็นโรคผิวหนังร้ายแรงหายดีแล้ว

26วันที่พระองค์กลับมานั้น จะเหมือนกับสมัยของโนอาห์²⁷ที่คนดื่มกินกันอยู่อย่างสนุกสนาน และแต่งงานกัน จนกระทั่งเมื่อโนอาห์เข้าไปในเรือ แล้วน้ำก็ท่วมจนพวกเขาจมน้ำตายกันหมด

28ในสมัยของโลกก็เหมือนกัน คนกินดื่มกันอยู่ ซ้อขายกัน เพาะปลูกกัน ก่อสร้างกัน²⁹จนกระทั่งถึงวันที่โลกออกจากเมืองโสโดม*ก็มีไฟ และกำมะถันตกลงมาจากท้องฟ้า เผาผลาญทำลายชีวิตผู้คนในเมืองนั้นจนหมดสิ้น

30ในวันที่บุตรมนุษย์กลับมา มันก็จะเป็นอย่างนั้นเหมือนกัน³¹ในวันนั้น คนที่อยู่บนหลังคาบ้านก็อย่าเข้าไปเก็บข้าวของในบ้านเลย หรือคนที่อยู่ในทุ่งนาก็อย่ากลับไปบ้านเอาอะไรเลย³²จำเรื่องที่เกิดขึ้นกับเมียของโลท*ไว้ให้ดี³³ คนที่พยายามจะรักษาชีวิตไว้ ก็จะไม่รอด แต่คนที่ยอมเสียสละชีวิต ก็จะรักษาไว้ได้³⁴ เราจะบอกให้รู้ว่า ในคืนนั้นเอง สองคนที่นอนอยู่บนเตียงเดียวกัน คนหนึ่งจะถูกจับไป และอีกคนหนึ่งจะถูกทิ้งไว้³⁵หญิงสองคนที่กำลังไม่แบ่งอยู่ด้วยกัน จะถูกจับไปคนหนึ่ง และถูกทิ้งไว้คนหนึ่ง”^{36*}

37พวกศิษย์จึงถามพระองค์ว่า “อาจารย์ มันจะเกิดขึ้นที่ไหนครับ”

พระองค์จึงตอบว่า “ซากศพอยู่ที่ไหน ฟุ้งแรงก็จะอยู่ที่นั่น”

พระเจ้าจะตอบคำอธิษฐาน

18 พระเยซูได้เล่าเรื่องเปรียบเทียบให้ศิษย์ของพระองค์ฟัง เพื่อสอนให้พวกเขาอธิษฐาน อยู่เสมอ และไม่สิ้นหวัง² พระองค์เล่าว่า “ในเมืองหนึ่ง มีผู้พิพากษาคนหนึ่งที่ไม่เกรงกลัวพระเจ้า และไม่เคยเคารพนับถือใครเลย³ ในเมืองนี้มีหญิงม่ายคนหนึ่ง ที่เฝ้าวนเวียนมาอ้อนวอนผู้พิพากษาคคนนี้ว่า ‘ช่วยตัดสินคดีของฉันอย่างยุติธรรมด้วยค่ะ’⁴ ตอนแรกผู้พิพากษาไม่ได้สนใจนางเลย แต่ในที่สุดผู้พิพากษาก็พูดกับตัวเองว่า ‘ถึงแม้เราจะไม่เกรงกลัวพระเจ้า และไม่กลัวมนุษย์หน้าไหนทั้งนั้น⁵ แต่เราคงต้องให้ความยุติธรรมกับเธอ เพราะเธอเข้าซีงวนใจเหลือเกิน จะได้เลิกมาขอร้องวุ่นวายกับเราเสียที ไม่งั้นเราคงจะบ้าตายแน่”

6แล้วพระองค์ก็พูดต่อว่า “เห็นหรือเปล่าว่า ผู้พิพากษาซีโกงคนนี้พูดว่าอะไร⁷ แล้วพระเจ้าจะไม่ให้ความยุติธรรมกับคนที่พระองค์ได้เลือกไว้ที่ร้องขอความช่วยเหลือต่อพระองค์ทั้งวันทั้งคืนหรือพระองค์จะผลัดไปเรื่อยๆหรือ⁸ เราจะบอกให้รู้ว่าพระองค์จะรีบให้ความยุติธรรมกับเขาว่าแต่เมื่อบุตรมนุษย์⁹ มาถึง พระองค์จะเจอคนที่มีความเชื่อหลงเหลืออยู่ในโลกนี้หรือเปล่า”

พาริสีกับคนเก็บภาษี

9พระเยซูเล่าเรื่องเปรียบเทียบนี้ เพื่อสอนคนที่มั่นใจในตัวเองเหลือเกินว่าเขาได้ทำตามใจพระเจ้า และชอบดูถูกคนอื่น พระองค์เล่าว่า¹⁰ “มีชายสองคนขึ้นไปอธิษฐานที่วิหาร¹ คนหนึ่งเป็นพวกพาริสี¹ ส่วนอีกคนหนึ่งเป็นคนเก็บภาษี¹¹ พาริสีคนนั้นยืนอยู่ตามลำพังและอธิษฐานว่า ‘พระเจ้า ขอขอบคุณที่ผมไม่เป็นเหมือนคนอื่นๆ ที่เป็นขโมย หรือโกง หรือเป็นชู้ หรือแม้แต่คนเก็บ

17:29 โสโดม คือ เมืองที่มีแต่คนเลวอาศัยอยู่ พระเจ้าลงโทษประชาชนโดยการทำลายเมืองนี้
 17:32 เมียของโลท เรื่องเกี่ยวกับเมียของโลทอยู่ใน ปฐมกาล 19:15-17, 26
 17:36 สำเนากรีกบางฉบับ ได้เพิ่มเติมข้อ 36 ว่า “ชายสองคนที่อยู่ในนาเดียวกัน คนหนึ่งจะถูกจับไป และอีกคนหนึ่งจะถูกทิ้งไว้”
 18:10 คนเก็บภาษี คือคนยิวที่รับจ้างชาวโรมันให้เก็บภาษี พวกนี้มักชอบโกง และคนอื่นอื่นๆไม่ชอบพวกนี้มาก

ภาซีนี¹² ผมอดอาหาร[†] อาทิตย์ละสองครั้ง และถวายหนึ่งในสิบ* ของของทุกอย่างที่ได้มา

¹³ แต่คนเก็บภาซีนัน ยืนอยู่แต่ไกลในขณะที่อธิษฐาน ไม่กล้าแม้แต่จะเงยหน้าขึ้นมองท้องฟ้า ได้แต่ทบทอบตัวเองคร่ำครวญว่า ‘โอ พระเจ้า ขอโปรดเมตตาผมที่เป็นคนบาป’ ¹⁴ เราจะบอกให้รู้ว่า เมื่อกลับบ้านไป คนที่พระเจ้ายอมรับคือคนเก็บภาซีนี ไม่ใช่ฟาริสี เพราะทุกคนที่ยกตัวเองขึ้น จะต้องถูกกดลง แต่ทุกคนที่ถ่อมตัวลงจะถูกยกขึ้น”

คนที่จะเข้าไปในแผ่นดินของพระเจ้าได้

(มธ.19:13-15; มก.10:13-16)

¹⁵ มีคนอุ้มลูกเล็กๆมาให้พระเยซูจับตัวและอวยพรให้ เมื่อพวกศิษย์เห็น ก็สั่งห้ามไม่ให้มา ยุ่งกับพระองค์ ¹⁶ แต่พระเยซูกลับเรียกเด็กๆ พวกนั้นเข้ามาหาแล้วพูดว่า “ปล่อยให้พวกเด็กเล็กๆ เข้ามาหาเราอย่าห้ามพวกเขา เพราะแผ่นดินของพระเจ้าเป็นของคนที่เป็นเหมือนกับเด็กเล็กๆ พวกนี้” ¹⁷ เราจะบอกให้รู้ว่าถ้าคนไหนที่ไม่ยอมรับแผ่นดินของพระเจ้าเหมือนที่เด็กเล็กๆ ยอมรับ คนนั้นก็เข้าไปในแผ่นดินของพระเจ้าไม่ได้”

คนรวยคนหนึ่งถามพระเยซู

(มธ.19:16-30; มก.10:17-31)

¹⁸ มีผู้นำชาวยิวคนหนึ่งถามพระเยซูว่า “อาจารย์ผู้ดีเลิศผมจะต้องทำอย่างไรถึงจะมีชีวิต กับพระเจ้าตลอดไป” ¹⁹ พระเยซูจึงถามว่า “คุณเรียกเราว่าผู้ดีเลิศทำไม มีแต่ พระเจ้าเท่านั้นที่ดีเลิศ” ²⁰ คุณก็รู้จักปฏิบัติแล้วนี่ ที่ว่า ‘อย่ามีชู้ อย่าฆ่าคน อย่าขโมย อย่าเป็นพยานเท็จ และให้นับถือพ่อแม่’* ”

²¹ ผู้นำคนนั้นก็พูดว่า “ผมรักษากฎทั้งหมดนั้นมาตั้งแต่เด็กแล้วครับ”

²² เมื่อพระองค์ได้ยินอย่างนั้น ก็พูดต่อว่า “คุณยังขาดอยู่อีกอย่างหนึ่ง ไปขายทุกสิ่งทุกอย่างที่คุณมีอยู่ แล้วเอาเงินนั้นไปแจกจ่ายคนจนให้หมด แล้วคุณจะได้มีทรัพย์สมบัติบนสวรรค์ แล้วมาติดตามผม” ²³ เมื่อเขาได้ยินอย่างนั้น ก็เสียใจอย่างหนักเพราะเขาร่ำรวยมาก

²⁴ เมื่อพระเยซูเห็นว่าเขาเสียใจมาก จึงพูดขึ้นว่า “มันยากมากที่คนรวยจะเข้าไปในแผ่นดินของพระเจ้า” ²⁵ ความจริงแล้ว ให้อูฐรอดรูเข็มยังจะง่ายกว่าให้คนรวยเข้าแผ่นดินของพระเจ้าเสียอีก”

²⁶ คนที่ได้ยินเรื่องนี้ ก็พูดว่า “ถ้าอย่างนั้น ใครจะโปรดได้”

²⁷ พระเยซูพูดว่า “สำหรับมนุษย์ เป็นไปไม่ได้หรอก แต่สำหรับพระเจาก็เป็นไปได้”

²⁸ แล้วเปโตรก็พูดว่า “พวกเราได้สละสิ่งที่เป็นของเรา เพื่อมาติดตามพระองค์”

²⁹ พระเยซูจึงพูดตอบว่า “เราจะบอกให้รู้ว่า คนไหนที่ได้สละบ้านเรือนหรือเมีย หรือพี่น้อง หรือพ่อแม่ หรือลูก เพราะเห็นแก่แผ่นดินของพระเจ้าแล้วละก็” ³⁰ เขาจะได้รับสิ่งตอบแทนหลายเท่าในชีวิตนี้ และจะมีชีวิตกับพระเจ้าตลอดไปในโลกหน้าด้วย”

18:12 ถวายหนึ่งในสิบ แปลว่า ถ้ามีรายได้ 10 บาทก็ให้พระเจ้า 1 บาท

18:20 นับถือพ่อแม่ คัดมาจาก อพยพ 20:12-16 เกลยธรรมบัญญัติ 5:16-20

18:32 คนที่ไม่ใช่ยิว ความหมายตามตัวอักษรคือชาติอื่น ๆ

18:38 บุตรดาวิด เป็นชื่อของพระคริสต์ที่สืบเชื้อสายมาจากกษัตริย์ดาวิดแห่งอิสราเอล

พระเยซูจะฟื้นขึ้นจากความตาย

(มธ.20:17-19; มก.10:32-34)

³¹พระเยซูได้พาศิษย์เอก[†] ทั้งสิบสองคนปลีกตัวออกมาข้างๆ และพูดกับพวกเขาว่า “ฟังให้ดีๆ เราจะขึ้นไปเมืองเยรูซาเล็ม ทุกอย่างที่คุณผู้พูดแทนพระเจ้า[†] ได้เขียนไว้เกี่ยวกับบุตรมนุษย์[†] จะเกิดขึ้นที่นั่น ³²เขาจะถูกส่งตัวให้กับพวกคนที่ไม่ใช่ยิว* พวกนั้นจะหัวเราะเยาะดูถูกและถ่มน้ำลายรดเขา ³³คนเหล่านั้นจะเย้ยขี้และฆ่าเขา แต่ในวันที่สาม เขาจะฟื้นขึ้นจากความตาย” ³⁴แต่พวกศิษย์ไม่เข้าใจสิ่งเหล่านี้ที่พระองค์พูด เพราะความหมายของมันถูกแอบซ่อนไปจากพวกเขา พวกเขา ก็เลยไม่รู้[†]ว่าพระองค์พูดถึงเรื่องอะไร

พระเยซูรักษาคนตาบอด

(มธ.20:29-34; มก.10:46-52)

³⁵เมื่อพระเยซูมาใกล้ถึงเมืองเยรีโค มีขอทานตาบอดคนหนึ่งนั่งขอทานอยู่ข้างถนน³⁶ เมื่อได้ยินฝูงชนจำนวนมากเดินผ่านมา เขาก็ถามว่า “เกิดอะไรขึ้น”

³⁷คนเหล่านั้นบอกว่า “เยซูชวาณาซาเรีกำลังผ่านมาทางนี้”

³⁸คนตาบอดก็ตะโกนว่า “เยซู บุตรดาวิด* สงสารผมด้วยครับ”³⁹คนที่เดินนำหน้า ต่างก็บอกให้เขาเงียบ แต่เขากลับยิงตะโกนดังขึ้นว่า “บุตรดาวิด สงสารผมด้วยครับ”

⁴⁰พระเยซูก็เลยหยุด สั่งให้คนพาเขาเข้ามา แล้วพระองค์ถามเขาว่า ⁴¹“จะให้เราทำอะไรให้หรือ”

เขาจึงตอบว่า “ผมอยากมองเห็นครับท่าน”

⁴²พระเยซูจึงพูดกับเขาว่า “มองเห็นแล้วจะเห็น ความเชื่อของคุณช่วยให้คุณหายแล้ว”

⁴³เขามองเห็นทันที จึงได้ติดตามพระเยซูไป และสรรเสริญพระเจ้า เมื่อชาวบ้านเห็นอย่างนั้น ทุกคนก็พากันยกย่องพระเจ้า

คักเคียส

19 พระเยซูเดินผ่านเมืองเยรีโค ²มีชายคนหนึ่งชื่อคักเคียส เป็นหัวหน้าคนเก็บภาษี* ที่ร่ำรวยมาก ³เขาอยากจะทำพระเยซูเป็นใคร แต่เขามองไม่เห็น เพราะตัวเตี้ยและคนแน่นมาก ⁴เขาจึงวิ่งไปข้างหน้าพระเยซู แล้วปีนขึ้นไปตักคอยพระองค์อยู่บนต้นมะเดื่อ ⁵เมื่อพระเยซูเดินมาถึง พระองค์ก็เงยหน้าขึ้นไปพูดกับคักเคียสว่า “คักเคียส รีบลงมาเร็ว เราต้องไปพักที่บ้านคุณวันนี้”

⁶เขารู้สึกทั้งดีใจและดีใจ แล้วรีบลงมาพาพระองค์ไปอยู่บ้านของเขา ⁷ทุกคนที่เห็นอย่างนั้น ก็บ่นกันใหญ่ว่า “เขาไปเป็นแขกในบ้านของคนบาปได้ยังไง”

⁸ในวันนั้นคักเคียสได้ลุกขึ้นบอกองค์เจ้าชีวิตว่า “อาจารย์ ผมจะบริจาคทรัพย์สินสมบัติครึ่งหนึ่งของผมให้กับคนจน และถ้าผมโกงใครมา ผมยินดีจะคืนให้เขาถึงสี่เท่า”

⁹พระเยซูจึงพูดถึงเขาว่า “วันนี้ความรอดได้มาถึงเขาและครอบครัวของเขาแล้ว เพราะเขาก็เป็นลูกหลานของอับราฮัมด้วยเหมือนกัน ¹⁰บุตรมนุษย์[†] มากี่เพื่อเรื่องนี้แหละคือเพื่อค้นหาและช่วยคนที่หลงหายให้รอด”

19:2 หัวหน้าคนเก็บภาษี คนิวจางคนโรมันในการเก็บภาษีซึ่งมักแอบโกงกินและคนยิวเกลียดชังมาก

กษัตริย์กับทาสลืบนคน

(มธ.25:14-30)

¹¹ขณะที่พวกเขากำลังฟังเรื่องต่างๆ นี้ พระเยซูก็ได้เล่าเรื่องเปรียบเทียบอีกเรื่องหนึ่งให้ฟัง เพราะเกือบจะถึงเมืองเยรูซาเล็มแล้ว และพวกชาวบ้านคิดว่า แผ่นดินของพระเจ้าจะปรากฏให้เห็นในเร็วๆ นี้ ¹²พระองค์เล่าว่า “มีเชื้อพระวงศ์องค์หนึ่ง กำลังจะเดินทางไปแดนไกลเพื่อไปรับการแต่งตั้งให้เป็นกษัตริย์ แล้วเขาจะกลับมา ¹³ก่อนไป เขาก็เรียกทาสมาลืบนคน มอบเงินให้ลืบนคน* และสั่งว่า ‘เอาไปทำการค้าจนกว่าเราจะกลับมา’ ¹⁴แต่คนเมืองนั้นเกลียดเขา จึงส่งตัวแทนตามหลังเขาไปเพื่อบอกว่า ‘เราไม่อยากจะคนนี้มาเป็นกษัตริย์ของพวกเรา’

¹⁵แต่สุดท้ายเขาก็ได้รับแต่งตั้งให้เป็นกษัตริย์ และได้เดินทางกลับมา เขาเรียกพวกทาสที่เขาฝากเงินมาพบ เพราะอยากรู้ว่าพวกเขาทำกำไรได้เท่าไร ¹⁶คนแรกมาถึงและบอกว่า ‘เจ้านายครับ เงินหนึ่งมินาของท่าน ผมเอาไปทำกำไร ได้ลืบนครครับ’ ¹⁷เจ้านายชมเขาว่า ‘เยี่ยมมาก เจ้าเป็นทาสที่ดี ไว้ใจได้แม้แต่เรื่องเล็กๆ เราจะให้เจ้าดูแลเมืองลืบนเมือง’ ¹⁸ทาสคนที่สองก็เข้ามาหาและบอกว่า ‘เจ้านายครับ เงินหนึ่งมินาของท่าน ผมเอาไปทำกำไร ได้ห้ามินา’ ¹⁹เขาก็บอกทาสคนนั้นว่า ‘เราจะให้เจ้าดูแลห้าเมือง’ ²⁰แล้วทาสอีกคนหนึ่งก็เข้ามาพบและบอกว่า ‘เจ้านายครับ นี่เงินหนึ่งมินาของท่าน ผมได้เอาผ้าห่อเก็บไว้ในที่ที่ปลอดภัย ²¹เพราะกลัวที่ท่านเป็นคนเข้มงวด ชอบยึดเอาของคนอื่นมาเป็นของตนเอง และชอบเอาเปรียบคนอื่นโดยเก็บเกี่ยวในสิ่งที่ตนเองไม่ได้หว่าน’ ²²นายผู้นั้นจึงตำว่า ‘ไอ้ทาสชาติชั่ว เราจะลงโทษเจ้า ตามคำพูดของเจ้า ถ้าเจ้ารู้ว่าเราเป็นคนเข้มงวด ชอบยึดของของคนอื่นและชอบเอาเปรียบ ²³แล้วทำไมถึงไม่เอาเงินไปฝากธนาคาร เมื่อเรากลับมาจะได้รับทั้งเงินต้นและดอกเบี้ยยพร้อมกัน’ ²⁴แล้วเขาก็สั่งพวกทาสที่ยืนอยู่ตรงนั้นว่า ‘เอาเงินที่เรามี ไปให้คนที่ลืบนคนนั้น’ ²⁵พวกเขาจึงพูดว่า ‘เจ้านาย เรามีตั้งลืบนมินาแล้วนะ’ ²⁶เจ้านายตอบว่า ‘เราจะบอกให้รู้ว่า “คนที่มีอยู่แล้วก็จะยิ่งมีมากขึ้นไปอีก ส่วนคนที่ไม่มี แม้แต่สิ่งที่เรามีเหลืออยู่บ้างก็จะถูกริบไปหมด” ²⁷แล้วไปจับพวกที่เป็นศัตรูของเราที่ไม่อยากให้เราเป็นกษัตริย์มาฆ่าต่อหน้าเราที่นี่”

พระเยซูเข้าไปในเมืองเยรูซาเล็ม

(มธ.21:1-11; มก.11:1-11; ยอ.12:12-19)

²⁸หลังจากที่เล่าเรื่องเสร็จแล้ว พระองค์เดินนำหน้าพวกเขาไปเมืองเยรูซาเล็ม ²⁹เมื่อพระองค์เดินทางมาถึงหมู่บ้านเบธพายีและหมู่บ้านเบธานีใกล้ภูเขามะกอกเทศ* พระองค์ก็ได้ส่งศิษย์สองคนออกเดินทางไปแล้วล่วงหน้า ³⁰พระองค์สั่งเขาว่า “เข้าไปในหมู่บ้านที่อยู่ข้างหน้านั้น เมื่อไปถึง คุณจะเห็นลูกลาถูกล่ามอยู่ที่นั่นตัวหนึ่ง ยังไม่เคยมีใครขี่มันมาก่อน ให้แก้มัดแล้วจูงมาที่นี่ ³¹ถ้ามีใครถามว่า ‘แก้มัดมันทำไม’ ให้ตอบเข่ว่า ‘อาจารย์ต้องการใช้”

³²พวกเขา ก็ไปและพบทุกอย่างตามที่พระเยซูบอกไว้ ³³ขณะที่แก้มัดลูกลาอยู่นั้น เจ้าของ

19:13 ลืบนินา เงินจำนวน 1 ดูน ซึ่งเรียกว่า มินา ตามภาษากรีก เป็นจำนวนเงินที่เพียงพอที่จะจ่ายเป็นค่าแรงให้กับคนงานหนึ่งคนเป็นเวลาสามเดือน

19:29,37 ภูเขามะกอกเทศ คือเนินเขาใกล้กับเมืองเยรูซาเล็ม

ลา ก็ถามว่า “แก้มัดมันทำไม”

³⁴พวกเขาจึงตอบว่า “อาจารย์ต้องการใช้มัน”

³⁵แล้วพวกศิษย์ก็จูงลามาให้พระเยซู พวกเขาจัดแจงเอาเสื้อผ้าของตนปูบนหลังลา และช่วยพระเยซูขึ้นขี่ลานั้น ³⁶ระหว่างทางที่พระเยซูขี่ลาผ่านไป ชาวบ้านมากมายได้เอาเสื้อผ้ามาปูตามท้องถนน

³⁷เมื่อพระเยซูมาถึงสุดทางที่จะนำลงมาจากภูเขามะกอกเทศ*พวกศิษย์จำนวนมากต่างก็พากันโห่ร้องสรรเสริญพระเจ้าด้วยความยินดีในสิ่งมหัศจรรย์ที่พวกเขาได้เห็นมา

³⁸พวกเขาโห่ร้องว่า “ขอพระเจ้าอวยพรกษัตริย์ผู้มาในนามขององค์เจ้าชีวิต* สรรเสริญพระเจ้าในสวรรค์ที่ให้สันติสุขกับเรา”

³⁹ส่วนพวกฟาริสี บางคนในฝูงชนก็พูดกับพระองค์ว่า “อาจารย์ห้ามลูกศิษย์ด้วย อย่าให้เขาพูดอย่างนั้น”

⁴⁰พระองค์ตอบว่า “เราจะบอกให้รู้ว่า ถึงแม้พวกเขาจะหยุดร้อง หินพวกนี้ก็จะโห่ร้องออกมาแทน”

พระเยซูร้องไห้กับเมืองเยรูซาเล็ม

⁴¹เมื่อพระเยซูมาใกล้และมองเห็นเมืองเยรูซาเล็ม พระองค์ก็ร้องไห้ให้กับเมืองนั้น ⁴²แล้วพูดว่า “เราหวังเหลือเกินว่า วันนี้เจ้าจะรู้ว่าอะไรจะนำสันติสุขมาให้กับเจ้า แต่ตอนนี้สิ่งนั้นถูกปิดซ่อนไปจากเจ้าแล้ว ⁴³โอ เยรูซาเล็ม อีกไม่ช้าศัตรูของเจ้า จะสร้างเนินดินบุกขึ้นกำแพงของเจ้า เจ้าจะถูกล้อมไว้ทุกด้าน ⁴⁴เจ้าและคนของเจ้าจะถูกบุกทำลายลงอย่างราบคาบ ไม่เหลือแม้แต่ซากหินซ้อนทับกันให้เห็นอีกเลย เพราะเจ้ายังไม่รู้ตัวเลยว่าพระเจ้าได้มาช่วยเจ้าแล้ว”

พระเยซูเข้าไปที่วิหาร

(มธ.21:12-17; มก.11:15-19; ยฮ.2:13-22)

⁴⁵พระเยซูเข้าไปในบริเวณวิหาร[†] และเริ่มขับไล่คนที่ขายของกันอยู่ที่นี่ ⁴⁶พระองค์พูดว่า “พระคัมภีร์[†] เขียนไว้ว่า ‘บ้านของเราจะเป็นที่สำหรับการอธิษฐาน*’ แต่พวกเจ้าได้เปลี่ยนให้เป็นรังโจร”*

⁴⁷พระเยซูได้สั่งสอนอยู่ในบริเวณวิหาร[†] ทุกวัน พวกผู้นำนักบวช พวกครูสอนกฎปฏิบัติ กับพวกผู้นำชาวยิวพยายามหาช่องทางที่จะฆ่าพระองค์ ⁴⁸แต่ยังหาไม่ได้ เพราะประชาชนทุกคนต่างติดอกติดใจในถ้อยคำของพระองค์เป็นอย่างมาก

พวกผู้นำชาวยิวตั้งคำถามกับพระเยซู

(มธ.21:23-27; มก.11:27-33)

20 วันหนึ่ง เมื่อพระเยซูกำลังสั่งสอนและประกาศเรื่องข่าวดีอยู่ในบริเวณวิหาร[†] พวกหัวหน้านักบวช พวกครูสอนกฎปฏิบัติ และผู้นำอาารุโสได้มาหาพระองค์ ²พวกเขาถามว่า “ช่วยบอกหน่อยว่าคุณมีสิทธิ์อะไรไปไล่คนขายของพวกนั้น ใครให้สิทธิ์กับคุณ

19:38 คัดลอกมาจาก หนังสือ สดุดี118:26

19:46 ที่สำหรับการอธิษฐาน อ้างมาจากหนังสือ อีสยาห์ 56:7

19:46 รังโจร อ้างมาจากหนังสือ เเยเรมีย์ 7:11

³พระเยซูจึงตอบไปว่า “ตอบเรามาก่อนว่า ⁴พิธีจุ่มน้ำของยอห์น มาจากสวรรค์หรือมาจากมนุษย์”

⁵พวกเขาจึงปรึกษากันว่า “ถ้าเราตอบว่า ‘มาจากสวรรค์’ เขาก็จะถามว่า ‘แล้วทำไมพวกคุณถึงไม่เชื่อยอห์นล่ะ’ ⁶แต่ถ้าเราตอบว่า ‘มาจากมนุษย์’ คนก็จะเอาหินขว้างเรา เพราะชาวบ้านพวกนี้เชื่อว่า ยอห์นเป็นผู้พูดแทนพระเจ้า”

⁷ พวกเขาก็เลยตอบพระองค์ว่า “เราไม่รู้ว่ามาจากไหน”

⁸พระเยซูก็เลยตอบพวกเขาว่า “ถ้านั้น เราก็คงไม่ตอบคำถามคุณเหมือนกัน”

พระเจ้าส่งลูกชายของพระองค์มา

(มธ.21:33-46; มก.12:1-12)

⁹พระเยซูเล่าเรื่องเปรียบเทียบให้คนฟังว่า “มีชายคนหนึ่งทำสวนองุ่น แล้วให้ชาวสวนเช่าสวนเขาก็ไปอยู่ต่างประเทศเป็นเวลานาน ¹⁰เมื่อถึงเวลาเก็บเกี่ยว เขาได้ส่งคนใช้คนหนึ่งมารับส่วนแบ่งของเขา แต่พวกชาวสวนกลับทำร้ายทุบตีคนใช้คนนั้น และส่งเขากลับไปมือเปล่า ¹¹เจ้าของสวนองุ่นก็เลยส่งคนใช้อีกคนหนึ่งไป พวกชาวสวนก็ได้ทำร้ายทุบตีเขาและทำให้เขาอับอายขายหน้า แล้วส่งกลับไปมือเปล่าอีก ¹²เจ้าของสวนก็ส่งคนที่สามไปอีก พวกชาวสวนก็ทำเหมือนเดิมทำเขาจนบาดเจ็บสาหัสแล้วโยนออกไปนอกสวน ¹³เจ้าของสวนองุ่นพูดกับตัวเองว่า ‘จะายังไงดี อ้อ รู้แล้ว เราจะส่งลูกชายสุดที่รักของเราไป พวกนั้นจะต้องเกรงใจลูกเราแน่ๆ’ ¹⁴แต่พอพวกชาวสวนเห็นลูกชายของเขา ก็ปรึกษากันว่า ‘นี่เป็นผู้รับมรดก ให้เราฆ่าเขาซะ สวนนี้จะได้ตกเป็นของพวกเรา’ ¹⁵พวกเขาก็เลยจับลูกชายเจ้าของสวนโยนออกไปนอกสวนและฆ่าเขาทิ้ง พวกคุณคิดว่า เจ้าของสวนจะยังงั้นกับพวกชาวสวนนั้น ¹⁶เขาจะกลับไปฆ่าพวกชาวสวนเหล่านั้นและยกสวนองุ่นให้กับคนอื่น” เมื่อผู้คนได้ยินอย่างนั้น ก็พูดขึ้นว่า “อย่าให้เป็นอย่างนั้นเลย”

¹⁷ แต่พระเยซูก็จ้องมองเขาและพูดว่า “ถ้านั้น ข้อความนี้ในพระคัมภีร์หมายถึงอะไร

‘หินที่ช่างก่อสร้างโยนทิ้งไปแล้ว

กลับกลายเป็นหินที่สำคัญที่สุด’* ”

¹⁸ คนที่ล้มทับหินก้อนนั้น ร่างกายก็จะหักเป็นท่อนๆ แต่ถ้าหินก้อนนั้นตกทับใคร คนนั้นก็ จะแหลกละเอียดเลย” ¹⁹ เมื่อพวกครูสอนกฎปฏิบัติ และพวกผู้นำนักบวชตระหนักว่าพระเยซู กำลังเปรียบพวกเขาเป็นชาวสวนพวกนั้น เขาก็เลยหาทางที่จะจับพระเยซูตอนนั้นเลย แต่ก็ไม่ได้ กล้าเพราะกลัวประชาชนจะก่อการจลาจลขึ้น

พวกผู้นำชาวยิวพยายามใช้กลวงพระเยซู

(มธ.22:15-22; มก.12:13-17)

²⁰ พวกเขาจึงเฝ้าดูพระเยซูอย่างใกล้ชิด และส่งพวกสายลับที่แกล้งทำเป็นคนดีเพื่อไปสอดแนมจับผิดคำพูดของพระองค์ เพื่อจะได้จับตัวพระองค์ส่งไปให้เจ้าเมืองโรม ²¹ พวกสายลับได้ถามพระเยซูว่า “อาจารย์ครับ พวกเรารู้ว่าอาจารย์พูดและสอนให้คนรู้ในสิ่งที่พระเจ้าต้องการให้ทำ

20:17 หินที่สำคัญที่สุด หรือ หินหัวมุมตึก คือหินก้อนแรก และสำคัญที่สุดในการก่อสร้าง มาจากสดุดี 118:22

และไม่เห็นแก่หน้าใครเลย ²²ช่วยบอกหน่อยว่า ‘มันผิดกฎของโมเสสหรือเปล่าที่จ่ายภาษีให้กับ ซีซาร์*’”

²³พระเยซูรู้ถึงอุบายของพวกเขา จึงบอกว่า ²⁴“ไหน ส่งเหรียญมาให้ดูอันหนึ่งสิ นี่รูปใคร แล้วมีชื่อใครสลักอยู่”

พวกเขาก็ตอบว่า “ซีซาร์”

²⁵พระองค์จึงพูดว่า “ของของซีซาร์ก็ให้ซีซาร์ ของของพระเจ้าก็ให้พระเจ้า”

²⁶พวกเขาไม่สามารถจะจับผิดคำพูดของพระองค์ต่อหน้าผู้คนได้ แต่ตะลึงในคำตอบ จนถึงกับพูดไม่ออกเลย

ชาวสะดูสีบางคนพยายามจะจับผิดพระเยซู

(มธ.22:23-33; มก.12:18-27)

²⁷ มีพวกสะดูสี บางคนมาหาพระเยซู พวกนี้ไม่เชื่อว่าคนตายแล้วจะฟื้นขึ้นจากความตาย เขาถามพระองค์ว่า ²⁸“อาจารย์ครับ โมเสสได้เขียนสั่งไว้ว่า ถ้าคนไหนตายและทิ้งเมียไว้โดยยังไม่มีลูก ก็ให้น้องชายของคนตายแต่งงานกับหญิงม่ายคนนั้น จะได้มีลูกไว้สืบสกุลให้กับพี่ชายของเขา ²⁹ทีนี้มีพี่น้องอยู่เจ็ดคน พี่ชายคนโตแต่งงาน แล้วตายไปแต่ก็ยังไม่มียูก ³⁰น้องคนที่สองก็แต่งงานกับหญิงม่ายนั้น แต่เขาก็ตายไปและยังไม่มียูกเหมือนกัน ³¹น้องคนที่สามก็ทำแบบเดียวกัน และในที่สุด พี่น้องทั้งเจ็ดคนนี้ก็ได้อีกแต่งงานกับหญิงนั้น แล้วพวกเขาก็ตายโดยไม่มียูกสักคนเดียว ³²ต่อมาหญิงคนนั้นก็ตายด้วย ³³ช่วยบอกหน่อยสิครับว่า ในวันที่ทุกคนฟื้นขึ้นจากความตาย นางจะเป็นเมียของใคร ในเมื่อนางเคยเป็นเมียของพี่น้องทั้งเจ็ดคนนี้”

³⁴พระเยซูจึงตอบว่า “คนในโลกนี้เท่านั้นที่แต่งงานกัน และยกให้เป็นผัวเมียกัน ³⁵ส่วนในโลกหน้า คนที่เหมาะสมที่จะได้อยู่ที่นั่นและฟื้นขึ้นจากความตายแล้ว จะไม่แต่งงานกัน หรือยกให้เป็นผัวเมียกันอีกต่อไปแล้ว ³⁶เป็นไปไม่ได้ที่พวกเขาจะตายอีกครั้ง แต่เขาจะเป็นเหมือนทูตสวรรค์และจะเป็นลูกของพระเจ้าเพราะพระเจ้าจะทำให้เขาฟื้นขึ้นจากความตาย

³⁷เรื่องการฟื้นขึ้นจากความตายนี้ ขนาดโมเสสก็ยังพูดถึงเลย ตอนที่เขาเขียนเรื่องฟุ่มไม้ที่ลุกเป็นไฟ เขาได้เรียกองค์เจ้าชีวิตว่า ‘พระเจ้าของอับราฮัม พระเจ้าของ อิสอัค และพระเจ้าของยาโคบ*’ ³⁸พระเจ้าเป็นพระเจ้าของคนมีชีวิต ไม่ใช่ของคนตาย เพราะสำหรับพระเจ้าแล้ว ทุกคนยังมีชีวิตอยู่”

³⁹พวกครูสอนกฎปฏิบัติบางคนชมพระเยซูว่า “อาจารย์ พูดได้เยี่ยมมากเลยครับ” ⁴⁰แล้วก็ไม่ไม่มีใครกล้าถามอะไรพระเยซูอีกเลย

พระคริสต์เป็นลูกของดาวิดหรือ

(มธ.22:41-46; มก.12:35-37)

⁴¹พระเยซูถามว่า “คุณพูดได้ยังไงว่า พระคริสต์*เป็นลูกของดาวิด* ⁴²ทั้งๆ ที่ตัวดาวิดเอง พูดในหนังสือสดุดีว่า

20:22 ซีซาร์ เป็นตำแหน่งของจักรพรรดิที่ปกครองชาวโรมัน

20:37 ฟุ่มไม้ที่ลุกเป็นไฟ อ่านได้จากหนังสืออพยพ 3:1-12

20:37 อับราฮัม อิสอัค ยาโคบ คือบรรพบุรุษสามคนที่สำคัญมากของชนชาติอิสราเอลในสมัยพระคัมภีร์เดิม ตอนที่พระเจ้าพูดกับโมเสสนี้ สามคนนี้ตายไปตั้งนานแล้ว แสดงว่าพวกเขามีชีวิตอีกครั้งตอนที่พระองค์พูดนี้

20:41 ลูกของดาวิด เป็นชื่อของพระคริสต์ซึ่งเป็นผู้ที่สืบเชื้อสายมาจากครอบครัวของกษัตริย์ดาวิดแห่งอิสราเอล

‘องค์เจ้าชีวิต(พระเจ้า)ได้พูดกับองค์เจ้าชีวิตของम्मผู้เป็นพระคริสต์ว่า
 นั่งลงทางขวามือของเรา
 43 จนกว่าเราจะทำให้ศัตรูของท่าน
 เป็นที่วางเท้าของท่าน*’

44 แม้แต่ดาวิดยังเรียกพระคริสต์ว่าเป็นองค์เจ้าชีวิตเลย แล้วพระคริสต์จะเป็นลูกของดาวิดได้อย่างไร”

พระเยซูต่อว่าพวกครุสสอนกฎปฏิบัติ

(มธ.23:1-36; มก.12:38-40; ลก.11:37-54)

45 ขณะที่ฝูงชนกำลังฟังอยู่นั้น พระเยซูก็ได้หันไปพูดกับพวกศิษย์ว่า 46 “ระวังพวกครุสสอนกฎปฏิบัติให้ตี พวกนี้ชอบใส่เสื้อคลุมยาวๆ เดินอวดไปอวดมาให้คนค้ำบตามท้องตลาด และชอบนั่งในที่สำคัญๆ ในที่ประชุม¹ และที่หัวโต๊ะในงานเลี้ยง 47 พวกเขามักจะโกงเอาบ้านของหญิงม่าย และแกลั่งอธิษฐานชะยิดยาวเพื่ออวดคน คนพวกนี้จะต้องถูกลงโทษหนักกว่าคนที่ไม่ได้ทำอย่างนั้น”

การให้ที่แท้จริง

(มก.12:41-44)

21 เมื่อพระเยซูเงยหน้าขึ้นมอง ก็เห็นพวกคนรวยเอาเงินมาใส่ในตู้รับเงิน² ของวิหาร² แล้วพระองค์ก็เห็นหญิงม่ายจนๆ คนหนึ่งเอาเหรียญทองแดง* เล็กๆ สองเหรียญใส่ลงในตู้³ พระองค์จึงพูดว่า “เราจะบอกให้รู้ว่า หญิงม่ายจนๆ คนนี้ได้ให้มากกว่าทุกๆ คน⁴ เพราะคนอื่นเอาเงินที่เหลือกินเหลือใช้มาให้ แต่หญิงม่ายจนๆ คนนี้ได้เอาเงินสำหรับเลี้ยงชีวิตของเธอมาให้”

วิหารจะถูกทำลาย

(มธ.24:1-14; มก.13:1-13)

⁵ ศิษย์บางคนได้พูดถึงความสวยงามของวิหาร พูดถึงหินแต่ละก้อนและของถวาย แต่ละชิ้นว่าช่างสวยงามเหลือเกิน พระเยซูจึงพูดขึ้นมาว่า

6 “ทั้งหมดที่คุณเห็นนี้ วันหนึ่งจะถูกทำลายพังทลายลงมา ไม่เหลือแม้แต่ซากหินซ้อนทับกันเลย”

7 พวกเขาก็เลยถามว่า “อาจารย์ เรื่องพวกนี้จะเกิดขึ้นเมื่อไหร่ครับ แล้วจะรู้ได้อย่างไรครับว่าเรื่องนี้ใกล้จะเกิดขึ้นแล้ว”

8 พระเยซูตอบว่า “ระวังตัวให้ตี อย่าให้ใครมาหลอกเอาได้ เพราะจะมีหลายคนมาแอบอ้างว่าเป็นเรา และยังบอกอีกว่า ‘เวลานั้นมาถึงแล้ว’ อย่าไปหลงเชื่อเขา⁹ เมื่อพวกคุณได้ยินว่าเกิดสงคราม และเกิดจลาจลวุ่นวาย ก็ไม่ต้องตกใจกลัว เพราะเรื่องพวกนี้จะต้องเกิดขึ้นก่อน แต่วันสุดท้ายนั้นจะยังไม่มาถึงทันทีหรอก”

10 แล้วพระองค์ก็พูดว่า “ชนชาติต่างๆ และแผ่นดินต่างๆ จะลุกขึ้นมาต่อสู้กัน¹¹ จะเกิดแผ่นดิน

20:43 องค์เจ้าชีวิตพระเจ้า...ของท่าน อ่านได้จากหนังสือสดุดี110:1

21:1 ตู้รับเงิน คือกล่องที่ใส่เงินหรือสิ่งของในสถานที่ของชาวยิวที่ใช้สำหรับนมัสการพระเจ้า

21:2 เหรียญทองแดง ในภาษากรีก ใช้คำว่า “เล็กตรอน” หนึ่งเล็กตรอนมีค่าเท่ากับ 1/123 เดนาริอัน หนึ่งเดนาริอันเป็นค่าแรงของคนงานหนึ่งวัน

ดินไหวอย่างรุนแรงในที่ต่างๆ เกิดกันดารอาหาร เกิดโรคระบาดร้ายแรงขึ้น จะมีเรื่องที่น่ากลัว และสิ่งแปลกประหลาดมากมายเกิดขึ้นบนท้องฟ้า

¹²แต่ก่อนที่สิ่งเหล่านี้จะเกิดขึ้น พวกคุณจะถูกจับไปทรมาน ถูกนำตัวไปในที่ประชุมของยิว[†] และถูกจับขังคุก และจะถูกสอบสวนอยู่ต่อหน้ากษัตริย์ และเจ้าเมือง เพราะพวกคุณเป็นศิษย์ของเรา ¹³นี่จะเป็นโอกาสดีของคุณที่จะได้พูดเรื่องของเราให้พวกเขาฟัง ¹⁴พวกคุณไม่ต้องเป็นห่วงกังวลล่วงหน้าว่าจะพูดแก้ตัวยังไง ¹⁵เพราะเราจะให้สติปัญญาและคำพูดที่เฉียบคมกับคุณ เมื่อศัตรูของคุณฟังแล้ว จะไม่มีทางคัดค้านหรือโต้แย้งได้เลย ¹⁶แม้แต่คนที่ใกล้ชิดกับคุณ ทั้งพ่อแม่พี่น้องญาติๆ และเพื่อนฝูง ก็จะทำหลังคุณ และพวกคุณบางคนก็จะถูกฆ่าด้วย ¹⁷ทุกคนจะเกลียดพวกคุณ เพราะมาติดตามเรา ¹⁸แต่ไม่ต้องกลัว เพราะแม้แต่ผมสักเส้นบนหัวของคุณก็จะไม่ถูกทำลาย ¹⁹ให้อดทนไว้จนถึงที่สุด แล้วคุณจะได้รับพรออด”

เมืองเยรูซาเล็มจะพินาศ

(มธ.24:15-21; มก.13:14-19)

²⁰“เมื่อพวกคุณเห็นกองทัพมาล้อมเมืองเยรูซาเล็ม ก็ให้รู้ว่าเมืองนี้ใกล้จะถูกทำลายแล้ว ²¹ถ้าตอนนั้นคุณอยู่ในแคว้นยูเดีย ก็ให้รีบหนีขึ้นไปบนภูเขา ถ้าคุณอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม ก็ให้รีบหนีออกไปนอกเมือง คนที่อยู่นอกเมือง ก็อย่าได้เข้ามาในเมือง ²²เพราะวันนั้นจะเป็นวันของการลงโทษเมืองเยรูซาเล็ม เพื่อทุกอย่างจะได้เป็นจริงตามที่ได้เขียนไว้แล้ว ²³มันจะเป็นวันที่น่ากลัวมากสำหรับคนท้องและแม่มดอ่อน เพราะจะเกิดภัยพิบัติในแผ่นดินยูเดีย และพระเจ้าจะลงโทษชนชาติอิสราเอลเหล่านี้ ²⁴พวกเขาจะถูกฆ่าฟัน และจะถูกจับไปเป็นเชลยของชนชาติอื่นๆ คนต่างชาติจะบุกรุกย้ายเมืองเยรูซาเล็ม ไปจนกว่าจะถึงเวลาที่พระเจ้ากำหนดไว้”

อย่ากลัวเลย

(มธ.24:29-31; มก.13:24-27)

²⁵“จะมีสิ่งแปลกประหลาดเกิดขึ้นกับดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ และดวงดาวต่างๆ ส่วนในโลกนี้ชนชาติต่างๆก็จะหวาดกลัว และสับสนวุ่นวายกับเสียงร็อกกิ้งก้องของคลื่นในทะเล ²⁶คนจะเป็นลมล้มพับไปเพราะกลัวสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับโลกนี้ พวกผู้มีอำนาจในฟ้าสวรรค์ก็จะถูกสั่นคลอน ²⁷แล้วพวกเขาจะเห็นบุตรมนุษย์[†] มาในหมู่เมฆ เต็มไปด้วยพลังอำนาจและรัศมีอันยิ่งใหญ่ ²⁸เมื่อสิ่งเหล่านี้เริ่มเกิดขึ้นขอให้พวกคุณลุกขึ้น ด้วยความมั่นใจ เพราะใกล้ถึงเวลาที่พระเจ้าจะทำให้พวกคุณเป็นอิสระแล้ว”

ถ้อยคำของเราจะคงอยู่ตลอดไป

(มธ.24:32-35; มก.13:28-31)

²⁹แล้วพระองค์ก็เล่าเรื่องเปรียบเทียบให้ฟังว่า “เมื่อพวกคุณเห็นต้นมะเดื่อหรือต้นไม้อื่นๆ ³⁰แตกใบอ่อนออกมา คุณก็รู้ว่าใกล้ถึงฤดูร้อนแล้ว ³¹ก็เหมือนกัน เมื่อคุณเห็นสิ่งเหล่านี้ที่เราพูดไว้เกิดขึ้น คุณบอกได้เลยว่าแผ่นดินของพระเจ้าใกล้เข้ามาแล้ว

³²เราจะบอกให้รู้ว่า สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดจะเกิดขึ้นก่อนที่คนรุ่นนี้จะตายไป ³³สวรรค์และโลกจะไม่อยู่ถาวรตลอดไป แต่ถ้อยคำของเราจะคงอยู่ถาวรตลอดไป

ควรเตรียมพร้อมอยู่เสมอ

³⁴ระวังตัวให้ดี อย่าให้ใจหมกมุ่นอยู่แต่เรื่องตีหมกกันหรือเมาเหล้ากัน หรือมัวแต่ห่วงกังวลเกี่ยวกับชีวิตนี้ เพราะถ้าทำอย่างนั้น วันนั้นจะมาถึงโดยไม่ทันตั้งตัวเหมือนกับดัก ³⁵เพราะวันนั้นจะมาถึงทุกคนที่อยู่บนโลกนี้ ³⁶คุณต้องระวังตัวตลอดเวลา และอธิษฐานให้ผ่านพ้นไปอย่างปลอดภัยจากสิ่งต่างๆ เหล่านี้ที่จะเกิดขึ้น และจะได้สามารถมายืนอยู่ต่อหน้าบุตรมนุษย์[†]”

³⁷พระเยซู ได้สั่งสอนอยู่ในวิหาร[†]ทุกวัน และกลับไปนอนที่ภูเขามะกอกเทศ* ทุกคืน ³⁸ทุกคนจะตื่นแต่เช้ามาฟังพระองค์สอนที่วิหาร

พวกผู้นำชาวยิวอยากจะทำพระเยซู

(มธ.26:1-5,14-16;มก.14:1-2,10-11;ยอ.11:45-53)

22

เมื่อใกล้ถึงเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อที่เรียกว่าเทศกาลวันปลดปล่อย[†] ²พวกผู้นำนักบวช และพวกครูสอนกฎปฏิบัติต่างพยายามหาทางที่จะฆ่าพระเยซูแต่พวกเขาก็กลัวชาวบ้าน

ยูดาสวางแผนหักหลังพระเยซู

³ซาตานได้เข้าสิงยูดาส อิสคาริโอท ซึ่งเป็นหนึ่งในศิษย์เอก[†]สิบสองคน ⁴ยูดาส ก็ได้ไปหาพวกผู้นำนักบวชและพวกทหารเฝ้าวิหาร[†] เพื่อเสนอตัวที่จะช่วยจับพระเยซูให้ ⁵พวกเขาก็ดีใจมาก และตกลงว่าจะให้เงินกับยูดาส ⁶ยูดาสตกลง และเริ่มหาโอกาสที่จะส่งตัวพระเยซูไปให้พวกเขา ตอนที่ไม่มีฝูงชนอยู่กับพระองค์

การเตรียมอาหารสำหรับเทศกาลวันปลดปล่อย

(มธ.26:17-25;มก.14:12-21;ยอ.13:21-30)

⁷เมื่อถึงเทศกาลวันกินขนมปังไร้เชื้อ[†] หรือเทศกาลวันปลดปล่อย ในวันที่พวกเขาจะต้องฆ่าลูกแกะกินกัน ⁸พระเยซูบอกเปโตรกับยอห์นว่า “ไปเตรียมอาหารสำหรับเทศกาลวันปลดปล่อย[†]ให้พวกเรากินกัน”

⁹พวกเขาจึงถามว่า “จะให้ไปเตรียมที่ไหนดีครับ” ¹⁰พระองค์ตอบว่า “ให้เข้าไปในเมือง แล้วพวกคุณจะเห็นชายคนหนึ่งแบกหม้อน้ำอยู่ ให้ตามเขาเข้าไปในบ้านหลังหนึ่ง ¹¹ให้บอกกับเจ้าของบ้านนั้นว่า ‘อาจารย์ถามว่า ห้องที่เราจะใช้กินอาหาร สำหรับเทศกาลวันปลดปล่อย กับพวกศิษย์อยู่ที่ไหน’ ¹²เขาก็จะพาคุณขึ้นไปดูห้องใหญ่ ชั้นบน ที่ตกแต่งไว้เรียบร้อยแล้ว ก็ให้คุณเตรียมอาหารที่ห้องนั้น” ¹³พวกเขาก็ไปและมันก็เป็นที่พระเยซูบอกทุกอย่าง พวกเขาจึงเตรียมอาหารสำหรับเทศกาลวันปลดปล่อยที่นั่น

อาหารมื้อค่ำขององค์เจ้าชีวิต

(มธ.26:26-30;มก.14:22-26;1คอ.11:23-25)

¹⁴เมื่อถึงเวลากินอาหารสำหรับเทศกาลวันปลดปล่อย พระเยซูนั่งเอนตัวอยู่ที่โต๊ะอาหารกับพวกศิษย์เอก ¹⁵แล้วพูดว่า“เราอยากจะกินอาหารสำหรับเทศกาลวันปลดปล่อยมื่อนี้กับพวกคุณมาก

21:37 ภูเขามะกอกเทศ คือเนินเขาสูงหนึ่งในเมืองเยรูซาเล็ม

ก่อนที่เราจะถูกทรมาณ ¹⁶เราจะบอกให้รู้ว่า เราจะไม่กินอาหารสำหรับเทศกาลวันปลดปล่อยนี้อีก จนกว่าความหมายที่แท้จริงของเทศกาลวันปลดปล่อยนี้จะสำเร็จครบถ้วนในแผ่นดินของพระเจ้า”

¹⁷แล้วพระองค์ก็ยกถ้วยขึ้นมาและขอบคุณพระเจ้า พร้อมกับพูดว่า “รับถ้วยนี้ไปแบ่งกันดื่ม” ¹⁸เราจะบอกให้รู้ว่า เราจะไม่ดื่มเหล้าองุ่นอีกจนกว่าแผ่นดินของพระเจ้าจะมาถึง”

¹⁹หลังจากนั้นพระองค์ก็หยิบขนมปังขึ้นมา ขอบคุณพระเจ้า พร้อมทั้งทักสงให้พวกเขา พระองค์พูดว่า “นี่คือร่างกายของเรา ที่ได้ให้กับพวกคุณ ให้ทำอย่างนี้เพื่อเป็นการระลึกถึงเรา” ²⁰เมื่อพวกเขากินอาหารเย็นเสร็จแล้ว พระองค์ก็หยิบถ้วยขึ้นมาทำเหมือนเดิม แล้วพูดว่า “นี่เป็นเลือดของเรา ที่ได้หลั่งไหลออกมาเพื่อคุณ พระเจ้าได้ทำสัญญาขึ้นใหม่กับพวกคุณด้วยเลือดนี้”

คนที่หักหลังพระเยซูเป็นใคร

²¹พระเยซูพูดว่า “คนที่หักหลังเรา ก็นั่งอยู่ที่โต๊ะนี้กับเราด้วย ²²บุตรมนุษย์† จะต้องตายตามที่พระเจ้าได้กำหนดไว้แล้วล่วงหน้า แต่คนที่หักหลังพระองค์นี้น่าอับอายที่สุด”

²³พวกศิษย์เอกเหล่านั้นถามกันใหญ่ว่าใครจะทำอย่างนั้น

ให้เป็นเหมือนคนรับใช้

²⁴พวกศิษย์เอกต่างเถียงกันว่า พวกเขาคนไหนที่เป็นใหญ่ที่สุด ²⁵พระเยซูบอกว่า “พวกกษัตริย์ของคนต่างชาติ ชอบออกคำสั่งประชาชนของเขาไปทั่ว ส่วนพวกนั้น ที่มีอำนาจ ก็ชอบให้คนเรียกว่า ‘ผู้ทำประโยชน์เพื่อสังคม’ ²⁶แต่พวกคุณต้องไม่เป็นอย่างนั้น ในพวกคุณ คนที่ยิ่งใหญ่ที่สุดควรจะเป็นเหมือนเด็กที่สุดคนที่เห็นหน้าควรจะเป็นเหมือนคนรับใช้” ²⁷ใครใหญ่กว่ากัน คนที่นั่งโต๊ะหรือคนที่ยืนรับใช้ คนนั่งไม่ใช่หรือ แต่เราอยู่ท่ามกลางพวกคุณเหมือนกับคนรับใช้

²⁸ตลอดเวลาที่ผ่านมา เมื่อเราถูกข่มเหง พวกคุณยืนเคียงข้างเราเสมอ ²⁹เราก็จะให้พวกคุณปกครองเป็นกษัตริย์ เหมือนกับที่พระบิดาของเราให้เราเป็นกษัตริย์ ³⁰เพื่อพวกคุณ จะได้ดื่มกินกับเราในแผ่นดินของเรา และพวกคุณจะได้นั่งบนบัลลังก์ตัดสินชนชาติอิสราเอล† สิบสองตระกูล”

อย่าทิ้งความเชื่อ

(มธ.26:31-35; มก.14:27-31; ยธ.13:36-38)

³¹“เปโตรเอ๋ย เปโตร* ฟังให้ดี ชาตานได้ขอนำพวกคุณแต่ละคน ไปฝังร้อนเหมือน ข้าวเปลือก ³²แต่ เปโตรเอ๋ย เราได้อธิษฐานให้คุณมีความเชื่อที่มั่นคง และเมื่อคุณหันกลับมาหาเราแล้ว ก็ให้ช่วยเหลือพี่น้องคนอื่น ๆ ให้ตั้งมั่นคงอยู่ในความเชื่อด้วย”

³³เปโตรบอกว่า “ผมพร้อมที่จะติดคุกและตายพร้อมกับอาจารย์ครับ” ³⁴พระองค์ตอบว่า “เปโตร เราจะบอกให้รู้ว่า คินนี้ก่อนโก่งขึ้น คุณจะพูดว่าไม่รู้จักเราถึงสามครั้ง”

ให้เตรียมพร้อมสำหรับปัญหาที่ยาก

³⁵พระเยซูถามพวกศิษย์เอกว่า “แล้วตอนที่เราส่งพวกคุณออกไป โดยไม่มีกระเป๋าเงิน ถุงย่าม และรองเท้า พวกคุณขาดแคลนอะไรกันหรือเปล่า”

พวกเขาตอบว่า “ไม่ขาดแคลนอะไรเลยครับ”

³⁶พระองค์พูดว่า “แต่ตอนนี้ คนที่มีกระเป๋าเงินหรือถุงย่าม ก็ให้เอาติดตัวไปด้วย และถ้าใครไม่มีดาบ ก็ให้เอาเสี้ยวผ้าไปขาย แล้วไปซื้อดาบซะ” ³⁷ที่เราบอกให้ทำอย่างนี้ ก็เพราะว่า มีข้อพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า

“เขาถูกนับเป็นฆาตกรคนหนึ่งด้วย ซึ่งหมายถึงตัวเราเอง และมันก็จะจริงตามนั้นในไม่ช้านี้” (อิสยาห์ 53:12)

³⁸พวกเขาจึงบอกว่า “อาจารย์ครับ นี่ไง ดาบสองเล่ม” แต่พระองค์บอกว่า “เลิกพูดเรื่องนี้ได้แล้ว”

อธิษฐานบนภูเขา

(มธ.26:36-46; มก.14:32-42)

³⁹พระเยซูออกไปที่ภูเขามะกอกเทศ* อีกตามเคย พวกศิษย์ก็ตามไปด้วย ⁴⁰เมื่อไปถึง พระองค์ก็พูดว่า “ให้พวกคุณอธิษฐานขอ อย่าให้พวกคุณตกไปเป็นเหยื่อของสิ่งชั่วร้าย”

⁴¹พระองค์ปลีกตัวออกไปใกล้ๆ แคร่ระยะขว่างหินตก แล้วพระองค์ก็คุกเข่าลงอธิษฐานว่า ⁴²“พระบิดา ถ้าพระองค์พอใจ ช่วยเอาถ้วย* แห่งความทุกข์นี้ไปจากลูก ด้วยเถิด แต่ขอให้เป็นไปตามความต้องการของพระบิดา ไม่ใช่ของตัวลูกเอง” ⁴³แล้วก็มีทูตสวรรค์ลงมาให้กำลังใจพระองค์ ⁴⁴พระองค์ได้ต่อสู้ดิ้นรนอย่างหนักในการอธิษฐาน จนเหงื่อไหลเหมือนหยดเลือดตกบนพื้นดิน* ⁴⁵เมื่ออธิษฐานแล้ว พระองค์ได้ลุกขึ้นเดินกลับไป แต่พวกศิษย์นอนหลับกันหมด เพราะเสียใจจนหมดแรง ⁴⁶พระองค์จึงพูดว่า “ทำไมยังนอนกันอยู่อีก ลุกขึ้นมาอธิษฐานสิ จะได้ไม่ตกเข้าไปในการชั่วร้าย”

พระเยซูถูกจับกุมตัว

(มธ.26:47-56; มก.14:43-50; ยอ.18:3-11)

⁴⁷ พระเยซูยังพูดไม่ทันขาดคำ ยูดาสศิษย์เอกคนหนึ่งในสิบสองคนของพระองค์ ก็ได้นำคนกลุ่มหนึ่งเข้ามา ยูดาสทำท่าจะเข้ามาจับทักทายพระองค์

⁴⁸ พระเยซูถามยูดาสว่า “ยูดาส จะหักหลังบุตรมนุษย์† ด้วยการจับหรือ” ⁴⁹เมื่อพวกศิษย์ของพระเยซูเห็นว่าเกิดอะไรขึ้น จึงถามพระองค์ว่า “อาจารย์ เอาดาบลุยมันเลยดีไหม” ⁵⁰ศิษย์คนหนึ่งของพระองค์ ใช้ดาบฟันหูขวาของคนรับใช้หัวหน้านักบวชสูงสุด† ขาด

⁵¹พระเยซูห้ามว่า “พอแล้ว” แล้วพระองค์ก็ได้จับทุกคนนั้นและรักษาให้เหมือนเดิม

⁵² แล้วพระเยซูหันไปพูดกับพวกหัวหน้านักบวช พวกนายทหารรักษาวินัย และพวกผู้นำที่เป็นผู้ใหญ่ทั้งหลายที่มาจับพระองค์ว่า “พวกคุณคิดว่าเราเป็นโจรหรือยัง ถึงได้ถือดาบ ถือกระบองกันมา” ⁵³เราอยู่กับพวกคุณทุกวันในวิหาร† ก็ไม่เห็นคุณจับเราเลย แต่ตอนนี้เป็นเวลาของคุณแล้วนี่ เป็นเวลาที่ความมืดครอบครอง”

22:39 ภูเขามะกอกเทศ คือภูเขาสูงหนึ่งในเมืองเยรูซาเล็ม

22:42 ถ้วย พระเยซูพูดเรื่องสิ่งเลวร้ายที่จะเกิดกับพระองค์ การยอมรับสิ่งเหล่านี้เป็นเรื่องยากเหมือนกับการดื่มน้ำจากถ้วยที่รสชาติแย่มากๆ

22:43-44 แล้วก็ยังมีทูตสวรรค์...พื้นดิน สำเนากรีกบางฉบับไม่มีข้อ 43 และ 44

เบโตรกล่าวที่จะยอมรับว่ารู้จักพระเยซู

(มธ.26:57-58,69-75;มก.14:53-54,66-72;ยฮ.18:12-18,25-37)

⁵⁴พวกเขาจับพระองค์ และนำตัวไปที่บ้านของหัวหน้านักบวชสูงสุด* เบโตรได้ตามไปห่างๆ ⁵⁵เมื่อพวกเขาถกกองไฟขึ้นกลางลานบ้าน และนั่งล้อมวงกัน เบโตรก็เข้าไปนั่งอยู่ด้วย ⁵⁶มีสาวใช้คนหนึ่งเห็นเบโตรนั่งอยู่ใต้แสงไฟ นางก็จ้องมองดูเขาใกล้ๆ และพูดขึ้นว่า “ชายคนนี้อยู่กับเยซูด้วย”

⁵⁷แต่เบโตรปฏิเสธว่า “แม่นาง ผมไม่รู้จักเขาเลย”

⁵⁸ต่อมาไม่นานคนอื่นก็เห็นเบโตรและพูดขึ้นว่า “แกก็เป็นคนหนึ่งเ็นพวกมันด้วยนี่”

แต่เบโตรปฏิเสธว่า “พอหนุ่ม ไม่ใช่ผมนะ”

⁵⁹ประมาณหนึ่งชั่วโมงต่อมา ก็มีชายคนหนึ่งยืนยันว่า

“ไอ้คนนี่ ต้องอยู่กับเยซูแน่ๆ เพราะมันเป็นชาวกาลิลีเหมือนกัน”

⁶⁰แต่เบโตรพูดว่า “พอหนุ่ม ผมไม่รู้ว่าคุณพูดเรื่องอะไร”

และเมื่อเบโตรพูดยังไม่ทันขาดคำก็มีเสียงไก่ขันขึ้นมา

⁶¹พระเยซูหันมามองเบโตร ทำให้เขานึกขึ้นได้ถึงคำพูดของพระองค์ที่บอกว่า

“คืนนี้ก่อนไก่ขัน คุณจะพูดว่าไม่รู้จักเราถึงสามครั้ง”

⁶²แล้วเบโตรก็ออกไปร้องไห้อย่างขมขื่น

คนหัวเราะเยาะพระเยซู

(มธ.26:67-68,มก.14:65)

⁶³พวกที่ควบคุมตัวพระเยซูพากันเยาะเย้ยและทุบตีพระองค์ ⁶⁴พวกเขาเอาผ้ามาปิดตาพระองค์ และถามว่า “ทายดูซิว่าใครเป็นคนตีแก” ⁶⁵แล้วพวกเขาก็ทุบตูกุ เที้ยดทหยามพระองค์อีกมากมาย

พระเยซูอยู่ต่อหน้าพวกผู้นำชาวยิว

(มธ.26:59-66;มก.14:55-64;ยฮ.18:19-24)

⁶⁶เมื่อถึงตอนเช้า พวกผู้นำอาวูโส พวกหัวหน้านักบวช และพวกครูสอนกฎปฏิบัติ พากันมาประชุม และเอาตัวพระเยซูเข้ามาในศาลสูง[†]ของพวกเขา ⁶⁷พวกเขาพูดขึ้นว่า “บอกพวกเรา มาซิว่า แกเป็นพระคริสต์หรือเปล่า”

พระเยซูจึงตอบพวกเขาว่า “ถึงเราบอก คุณก็ไม่เชื่ออยู่ดี” ⁶⁸ถ้าเราถามคุณก็ไม่ตอบเหมือนกัน ⁶⁹นับแต่เนี่ไป บุตรมนุษย์ก็จะนั่งอยู่ทางขวาของพระเจ้าผู้มีฤทธิ์สูงสุด”

⁷⁰พวกเขาจึงถามพระองค์ว่า “ถ้าอย่างนั้นแกเป็นบุตรของพระเจ้าหรือ” พระองค์จึงตอบว่า “คุณพูดเอง”

⁷¹แล้วพวกเขาก็พูดขึ้นว่า “เรายังต้องการพยานอีกทำไม ในเมื่อเราก็ได้ยินจากปากของมันเป็นเองแล้วนี่”

เจ้าเมืองปีลาตไต่สวนพระเยซู

(มธ.27:1-2,11-14;มก.15:1-5;ยฮ.18:28-38)

23 ทุกคนในที่ประชุมลุกขึ้นพาพระเยซูไปหาเจ้าเมืองปีลาต* ²พวกเขาเริ่มกล่าวหาพระองค์ ว่า “เราได้พบว่า ชายคนนี้พยายามปลุกปั่นประชาชนให้กระด้างกระเดื่อง เขายุยงให้พวกประชาชนเล็กจ่ายภาษีให้แก่ซีซาร์ แถมยังอ้างตัวเองเป็นพระคริสต์[†] กษัตริย์ของเราอีกด้วย”

³ปีลาตจึงถามพระเยซูว่า “แกเป็นกษัตริย์ของยิวหรือ”

พระเยซูจึงตอบเขาว่า “ใช่ อย่างที่ท่านว่า”

⁴ปีลาตจึงพูดกับพวกหัวหน้านักบวชและฝูงชนว่า “เราไม่เห็นเขาผิดอะไรเลย” ⁵แต่พวกเขายืนกรานเสียงแข็งว่า “แต่เขาก็ไต่สวนและปลุกปั่นประชาชนไปทั่วแคว้นยูเดีย เริ่มจากแกวกาลิลีเรื่อยมาจนถึงเมืองเยรูซาเล็มนี้”

ปีลาตส่งตัวพระเยซูไปพบเฮโรด

⁶เมื่อปีลาตได้ยินอย่างนั้น ก็ได้สอบถามจนรู้ว่าพระเยซูเป็นชาวกาลิลี ⁷ซึ่งอยู่ในการปกครองของกษัตริย์เฮโรด เขาจึงส่งตัวพระเยซูไปให้กับกษัตริย์เฮโรด ซึ่งตอนนั้นอยู่ที่เมืองเยรูซาเล็มพอดี ⁸เมื่อกษัตริย์เฮโรดพบพระเยซูก็ดีใจมาก เพราะอยากพบมานานแล้ว เขาได้ยินชื่อเสียงของพระองค์ และเขาหวังว่าพระเยซูจะแสดงอิทธิฤทธิ์ให้ดูบ้าง ⁹เฮโรดได้ถามพระเยซูหลายอย่าง แต่พระองค์ก็ไม่ได้อบอะไรเลย ¹⁰พวกหัวหน้านักบวช และพวกครูสอนกฎปฏิบัติที่ยืนอยู่ที่นั่นก็พากันกล่าวหา พระองค์อย่างดุเดือด ¹¹เฮโรดกับพวกทหารของเขาต่างพากันหัวเราะเยาะ และดูถูกเหยียดหยามพระองค์ พวกเขาให้พระองค์แต่งชุดของกษัตริย์แล้วส่งตัวกลับไปหาปีลาต ¹²ในวันนั้นเองทั้งเฮโรดและปีลาตได้กลายเป็นเพื่อนกัน เพราะก่อนหน้านี้ พวกเขาเป็นศัตรูกัน

พระเยซูต้องตาย

(มธ.27:15-26;มก.15:6-15;ยฮ.18:39-19:16)

¹³ปีลาตได้เรียกพวกหัวหน้านักบวช พวกผู้นำและประชาชนมาชุมนุมกัน ¹⁴แล้วปีลาต บอกว่า “ตามที่พวกคุณได้นำชายคนนี้มาหาเรา และได้กล่าวหาเขาว่าปลุกปั่นยุยงประชาชนให้กระด้างกระเดื่องนั้น หลังจากที่เราได้สอบสวนเขาต่อหน้าพวกคุณแล้ว ก็ไม่เห็นว่าเขาทำผิดอะไรตามที่พวกคุณกล่าวหาเลย ¹⁵ส่วนกษัตริย์เฮโรด* ก็คิดเหมือนกัน พระองค์ก็เลยส่งชายคนนี้นักลับมาหาเรา เขาไม่ได้ทำผิดอะไรที่สมควรตายเลย ¹⁶เราจะสั่งเขียนเขาแล้วปล่อยตัวไป” ^{17*}

¹⁸แต่ฝูงชนร้องตะโกนเป็นเสียงเดียวกันว่า “ฆ่ามันซะ แล้วปล่อยบาร์บัสให้เรา”

¹⁹บาร์บัสถูกขังอยู่ในคุก เพราะได้ก่อการจลาจลขึ้นในเมืองเยรูซาเล็มและฆ่าคนตาย

23:1 ปีลาต ชื่อเต็มคือ ปอนติอุส ปีลาต เป็นเจ้าหน้าที่ ที่รัฐบาลโรมส่งมาเป็นผู้ว่าราชการแคว้นยูเดียของยิวในระหว่างปีค.ศ.26-36 หรือ พ.ศ.569-579

23:15 เฮโรด คือ เฮโรด แอนติปาส ผู้ปกครองแคว้นกาลิลีและเปเรีย เป็นลูกชายของกษัตริย์เฮโรด มหาราช ปกครองในปีก่อนคริสตศักราช 4 - ค.ศ.39 หรือ พ.ศ.539 - 582

23:17 ในบทที่ 23:17 นี้ สำเนากรีกบางฉบับมีเพิ่มข้อที่ 17ว่า “ในทุกๆ ปีในเทศกาลวันปลดปล่อย ปีลาต จะปล่อยนักโทษให้หนึ่งคน”

²⁰ปีลาตจึงเกลี้ยกล่อมพวกเขาอีก เพราะอยากปล่อยพระเยซู²¹ แต่พวกเขากลับตะโกนว่า “ตริ้งมันที่กางเขน ตริ้งมันที่กางเขน”

²²ปีลาตถามพวกเขาอีกเป็นครั้งที่สามว่า “ทำไม เขาทำผิดอะไร เราไม่เห็นเขาทำผิดอะไร ที่สมควรตายเลย เราจะสั่งให้เขียนเขา แล้วก็ปล่อยตัวไป”

²³แต่พวกเขาก็ร้องตะโกนดังขึ้นๆ ให้ตริ้งพระเยซูที่กางเขน และในที่สุดเสียงนั้นก็ชนะ ²⁴ปีลาตตัดสินใจทำตามที่พวกนั้นขอ ²⁵คือปล่อยตัวบารับบาสที่ติดคุกเพราะก่อการจลาจลและฆ่าคนตาย และให้ทำกับพระเยซูอย่างที่เขาต้องการ

พระเยซูถูกฆ่าบนไม้กางเขน

(มธ.27:32-44; มก.15:21-32; ยอ.19:17-27)

²⁶ในระหว่างทางที่นำตัวพระเยซูไปนั้น พวกเขาก็จับตัวซีโมนชาวไซรีน ที่เพิ่งมาจากชนบท บังคับให้เขาแบกไม้กางเขนเดินตามหลังพระเยซูไป

²⁷ฝูงชนจำนวนมากได้เดินตามไป รวมทั้งผู้หญิงหลายคนที่ได้ร้องห่มร้องไห้ คร่ำครวญ สงสารพระเยซู ²⁸พระเยซูก็ได้หันไปบอกพวกนางว่า

“หญิงชาวเยรูซาเล็มเอ๋ย อย่าร้องไห้ให้กับเราเลย แต่ร้องไห้ให้กับตัวเองและลูกๆ ของคุณเองดีกว่า ²⁹เวลานั้นจะมาถึง ที่คนจะพูดว่า ‘หญิงที่เป็นหมั้น ไม่เคยคลอดลูก และไม่เคยเลี้ยงนมลูก ก็ได้เปรียบจริงๆ’ ³⁰แล้วพวกเขาก็จะขอร้องกับภรรยาว่า ‘ช่วยฟังลงมาทับเราด้วย’ และอ่อนวอนกับเนินเขาว่า ‘ช่วยฟังเราหน่อย’* ³¹เพราะถ้าพวกเขาทำอย่างนี้กับคนที่บริสุทธิ์ แล้วมันจะเกิดอะไรขึ้น กับคนที่ทำผิด”*

³²ยังมีผู้ร้ายอีกสองคนที่ถูกนำตัวมาฆ่าพร้อมกับพระเยซูด้วย ³³เมื่อเขามาถึงสถานที่เรียกว่า “หัวกะโหลก” พวกเขาก็ตริ้งพระเยซูบนไม้กางเขน ผู้ร้ายสองคนนั้น ก็ถูกตรึงไว้คนละข้างของพระเยซู ³⁴แล้วพระเยซูก็พูดว่า “พระบิดา ช่วยยกโทษให้กับพวกเขาด้วย เพราะพวกเขาไม่รู้ตัวหรอกว่ากำลังทำอะไรลงไป”*

แล้วพวกเขาเอาเสื้อผ้าของพระองค์มาจับสลากแบ่งกัน ³⁵ประชาชนก็ยืนดูอยู่ ส่วนพวกผู้นำชาวยิวต่างพากันหัวเราะเยาะและพูดถากถางว่า “ในเมื่อเขาช่วยคนอื่นได้ ก็ให้เขาช่วยตัวเองด้วยสิ ถ้าเขาเป็นพระคริสต์ ผู้ที่พระเจ้าได้เลือกไว้จริง”

³⁶พวกทหารก็พากันมาล้อเลียน เอาเหล็กอ้อนงูๆเปรี๊ยะๆ มาเหยยให้ตีม ³⁷พวกเขาพูดว่า “ถ้าแกเป็นกษัตริย์ของชาวยิวจริง ก็ช่วยตัวเองสิ”

³⁸เหนือตัวพระองค์ขึ้นไปมีป้ายเขียนไว้ว่า “นี่คือกษัตริย์ของชาวยิว”

³⁹ผู้ร้ายคนหนึ่งที่ถูกตรึงอยู่พูดเสียดสีว่า

“แกเป็นพระคริสต์ไม่ใช่หรือ ช่วยตัวแกเองและพวกเราดูด้วยสิ”

⁴⁰แต่ผู้ร้ายอีกคนหนึ่งห้ามเขา และพูดขึ้นว่า “แกก็มีโทษถึงตายเหมือนกับเขา แกไม่กลัวพระเจ้าหรือยังไ้ ⁴¹พวกเรามั่นสมควรตายอยู่แล้ว แต่ชายคนนี้ไม่ได้ทำอะไรผิดเลย” ⁴²แล้ว

23:30 ขอร้องกับภรรยา...ฟังเราหน่อย อ้างมาจาก โยเซฟยา10:8
 23:31 ถ้าแปลตรงๆ จากสำเนากรีก คือ “ถ้าพวกเขาทำอย่างนี้กับต้นไม้ที่ยังเขียวสดอยู่ แล้วจะเกิดอะไรขึ้นกับต้นไม้ที่เหี่ยวแห้งไปแล้ว”
 23:34 แล้วพระเยซู...ทำอะไรลงไป สำเนากรีกฉบับแรกๆ ไม่มีคำพูดเหล่านี้

เขาก็พูดว่า “เยซู อ่าลืมนะครับ เมื่อท่านเข้าไปในแผ่นดินของท่าน”

⁴³พระองค์จึงตอบว่า “เราจะบอกให้รู้ว่า วันนี้คุณจะได้อยู่กับเราในสวนสวารค์อย่างแน่นอน”

พระเยซูตาย(มธ.27:45-56;มก.15:33-41;ยฮ.19:28-30)

⁴⁴ ประมาณเที่ยงถึงบ่ายสามโมง ท้องฟ้าทั่วทั้งเมืองก็มีมืดมิด ⁴⁵เพราะดวงอาทิตย์หยุดส่องแสงและม่านในวิหาร*ก็ขาดกลางออกเป็นสองท่อน ⁴⁶พระเยซูได้ร้องตะโกนว่า “พระบิดา ลูกขอมอบ จิตวิญญาณของลูกไว้ในมือของพระองค์” เมื่อพูดจบพระองค์ก็ขาดใจตาย

⁴⁷เมื่อนายร้อย[†]เห็นว่าเกิดอะไรขึ้น เขาก็สรรเสริญพระเจ้าและพูดว่า “เขาเป็นคนบริสุทธิ์แน่ๆ”

⁴⁸ส่วนฝูงชนที่พากันมามุงดูเหตุการณ์ที่น่าตื่นเต้นนี้ เมื่อพวกเขา เห็นว่าเกิดอะไรขึ้น ต่างก็กลับบ้านและพูดตัวเองด้วยความเสียอกเสียใจ ⁴⁹ส่วนเพื่อนสนิททั้งหมดของพระเยซู และพวกผู้หญิงที่ติดตามพระองค์มาจากแคว้นกาลิลีนั้น ยังคงยืนดูอยู่ต่างๆ

โยเซฟชาวอาริมาเธีย(มธ.27:57-61;มก.15:42-47;ยฮ.19:38-42)

⁵⁰ มีชายคนหนึ่งชื่อว่า โยเซฟ เป็นสมาชิกสภาสูงของชาวยิวเขาเป็นคนซื่อสัตย์ ที่ทำตามใจพระเจ้า ⁵¹เขาไม่เห็นด้วยกับการตัดสินใจและการกระทำของพวกผู้นำชาวยิวคนอื่นๆเกี่ยวกับพระเยซู เขามาจากเมืองอาริมาเธียในแคว้นยูเดีย และเผ่าคอยแผ่นดินของพระเจ้าอยู่ ⁵²เขาได้ไปหาปีลาตเพื่อขอศพพระเยซู ⁵³แล้วจึงได้เอาศพของพระองค์ลงมาจากไม้กางเขน และห่อด้วยผ้าลินิน แล้วนำไปไว้ในอุโมงค์ใหม่ ซึ่งเจาะไว้ในหิน และยังไม่เคยใช้มาก่อน ⁵⁴วันนั้นเป็นวันศุกร์* และวันหยุดทางศาสนา[†]ก็ใกล้จะเริ่มต้นแล้ว ⁵⁵ส่วนพวกผู้หญิงที่ติดตามพระเยซูมาจากแคว้นกาลิลีก็ได้ตามโยเซฟไปที่อุโมงค์ และได้เห็นว่าเขาวางศพไว้ยังในอุโมงค์นั้น ⁵⁶หลังจากนั้น พวกเขาก็กลับบ้านไปเตรียมเครื่องหอมกับน้ำมันหอมไว้อาบศพพระองค์ แล้วในวันหยุดทางศาสนา[†] พวกเขาก็หยุดพักผ่อนตามที่กฎของโมเสสสั่ง

ข่าวพระเยซูฟื้นคืนชีพ(มธ.28:1-10;มก.16:1-8;ยฮ.20:1-10)

24 ตอนเช้าตรู่ของวันอาทิตย์พวกผู้หญิงก็ได้พากันเอาเครื่องหอมที่ได้เตรียมไว้ไปที่อุโมงค์ ²แล้วพบว่าหินที่ปิดปากอุโมงค์นั้นได้ถูกกลิ้งเปิดออกแล้ว ³พวกนางจึงเข้าไปในอุโมงค์ แต่ก็ไม่พบศพองค์เจ้าชีวิต ⁴พวกนางจึงว่าเกิดอะไรขึ้น ทันใดนั้น ก็มีชายสองคนใส่เสื้อผ้าสีขาวเป็นประกายมายืนอยู่ข้างๆ ⁵พวกนางก็ตกใจกลัวขบหน้า ลงกับพื้นดิน และชายทั้งสองก็พูดว่า “พวกเธอมาหาคนที่มิมีชีวิตในที่ของคนตายทำไม ⁶พระเยซูไม่ได้อยู่ที่นี้แล้วพระองค์ฟื้นขึ้นมาแล้ว จำได้หรือเปล่าตอนที่อยู่แคว้นกาลิลี พระองค์บอกว่า ⁷“บุตรมนุษย์[†]จะต้องถูกมอบไว้ในมือของพวกคนบาป และจะถูกตรึงที่กางเขน แล้วพระองค์จะฟื้นขึ้นมาใหม่ในวันที่สาม” ⁸พวกผู้หญิงจึงนึกขึ้นมาได้

⁹พวกนางรีบกลับไปเล่าเรื่องทั้งหมดนี้ให้พวกศิษย์เอกทั้งสิบเอ็ดคน และพวกศิษย์คนอื่นๆ

23:45 ม่านในวิหาร เป็นม่านที่กั้นอยู่ระหว่างห้องที่บริสุทธิ์ที่สุดกับห้องที่บริสุทธิ์ในวิหาร

23:54 วันศุกร์ คือวันก่อนวันหยุดทางศาสนา

24:12 สำเนากรีกบางฉบับและลาตินบางฉบับ ไม่มีข้อ12นี้

ของพระเยซูฟั่ง¹⁰ พวกผู้หญิงที่มาเล่าเรื่องนี้ให้ฟังก็มี มารีย์ชาวมาททาโล โยอันนา มารีย์แม่ของยากอบ และรวมทั้งหญิงคนอื่นๆ¹¹ แต่พวกศิษย์เอกไม่เชื่อ และหาว่าเป็นเรื่องเหลวไหล¹² แต่เปโตรวิ่งไปดูที่อุโมงค์ เมื่อเขาก็กลงไปดูก็เห็นแต่ผ้าลินินที่ห่อศพของพระเยซูวางอยู่ แล้วเขาก็จากไปด้วยความสงสัยว่าเกิดอะไรขึ้น*

บนเส้นทางไปเมืองเอมมาอุส(มก.16:12-13)

¹³ในวันนั้น ศิษย์สองคนของพระเยซู กำลังเดินทางไปที่หมู่บ้านเอมมาอุส ซึ่งอยู่ห่างจากเมืองเยรูซาเล็มราวๆ สิบเอ็ดกิโลเมตร¹⁴ พวกเขาพูดคุยกันถึงเรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้น¹⁵ พระเยซูก็ได้เข้ามาใกล้ และเดินไปกับพวกเขา¹⁶ แต่พระเจ้าทำให้พวกเขา จำพระองค์ไม่ได้¹⁷ พระเยซูจึงถามว่า “พวกคุณกำลังเดินคุยกันเรื่องอะไรหรือ” พวกเขา ก็หยุดเดิน ทำหน้าตาเศร้าหมอง¹⁸ ชายคนหนึ่งชื่อเคลออปัสก็ตอบว่า “ในเมืองเยรูซาเล็ม สงสัยจะมีแต่คุณเท่านั้น ที่ไม่รู้เรื่องที่เกิดขึ้นที่นั่นเมื่อสองสามวันมานี้”

¹⁹พระเยซูจึงตอบไปว่า “เกิดอะไรขึ้นหรือ”

พวกเขาจึงตอบว่า “ก็เรื่องที่เกิดกับเยซูชาวนาซาเร็ธไง เขาเป็นผู้ทดแทนพระเจ้า ในสายตาของพระเจ้า และคนทั้งปวงเห็นว่าเยซูเป็นคนที่มีฤทธิ์เดชมาก ทั้งในด้านคำพูดและการกระทำ²⁰ แต่พวกหัวหน้านักบวชและพวกผู้นำของเรา ส่งเขาไปให้ผู้มีอำนาจของโรมตัดสินประหารชีวิต แล้วเขาก็ถูกตรึงบนไม้กางเขน²¹ พวกเราเคยหวังไว้ว่า เขาจะมาปลดปล่อยชนชาติอิสราเอลให้เป็นอิสระ เรื่องนี้ก็ไม่ได้เกิดขึ้นสามวันมาแล้ว²² แต่เมื่อเช้าตรู่วันนี้เอง มีผู้หญิงบางคนในพวกเราได้ไปที่อุโมงค์ แล้วได้มาพูดให้เราประหลาดใจว่า²³ พวกนางหาเขาไม่เจอ และยังคงบอกอีกว่าได้เห็นทูตสวรรค์สององค์ในนิมิต* มาบอกว่า เยซูยังมีชีวิตอยู่²⁴ พวกเราบางคนวิ่งไปดูที่อุโมงค์ ก็ไม่พบศพจริงๆ เหมือนกับที่ผู้หญิงกลุ่มนั้นบอก”

²⁵แล้วพระเยซูก็พูดว่า “ทำไมพวกคุณถึงได้โง่อย่างนี้ ไม่ยอมเชื่อสิ่งที่ผู้ทดแทนพระเจ้าบอก²⁶ ก่อนที่พระคริสต์[†] จะได้รับส่งาราคีนั้น พระองค์จะต้องทนทุกข์ทรมานก่อนไม่ใช่หรือ”²⁷ แล้วพระเยซูก็เริ่มอธิบายข้อพระคัมภีร์ต่างๆ ที่พูดถึงพระองค์จนหมดเกลี้ยง เริ่มตั้งแต่โมเสสตลอดไปจนถึงผู้ทดแทนพระเจ้าทุกคน

²⁸เมื่อเกือบจะถึงหมู่บ้านเอมมาอุส พระเยซูทำท่าเหมือนจะเดินเลยไป²⁹ พวกเขา ก็คะยั้นคะยอให้พระองค์อยู่ และบอกว่า “นี่ก็เย็นมากแล้ว ไกลมืดแล้วด้วย ไปพักกับพวกเราก่อนเถอะ” พระเยซูจึงเข้าไปพักอยู่กับพวกเขา

³⁰เมื่อพวกเขาอยู่ที่โต๊ะอาหารนั้น พระองค์ได้หยิบขนมปังขึ้นมาขอบคุณพระเจ้า แล้วก็หักขนมปังแบ่งให้กับพวกเขา³¹ แล้วตาของพวกเขาก็สว่างขึ้น จำพระเยซูได้ แล้วพระองค์ก็หายวับไปกับตา³² พวกเขาจึงพูดกันว่า “มีน้ำละ ใจของเราถึงได้ร้อนรุ่มนำดูเลย ในระหว่างทางที่พระองค์พูดและอธิบายข้อพระคัมภีร์ให้ฟัง”

³³ทั้งสองจึงรีบลุกขึ้นกลับไปเมืองเยรูซาเล็มทันที และได้พบกับพวกศิษย์เอกทั้งสิบเอ็ดคนที่ชุมนุมกันอยู่กับศิษย์คนอื่นๆ³⁴ กลุ่มที่ชุมนุมนั้นก็ได้บอกกับสองคนนี้ว่า “องค์เจ้าชีวิต พ้นขึ้น

24:23 นิมิต คือบางสิ่งที่เหมือนความฝันที่พระเจ้าให้กับมนุษย์

มาแล้วจริงๆ พระองค์มาปรากฏตัวให้ซีโมนเห็น”

³⁵แล้วทั้งสอง ก็ได้เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นในระหว่างทาง และเล่าให้ฟังว่าพวกเขาจำพระเยซูได้ตอนที่พระองค์หักขนมปังให้

พระเยซูปรากฏตัวต่อหน้าเหล่าสาวกของพระองค์

(มธ.28:16-20; มก.16:14-18; ยอ.20:19-23; กจ.1:6-8)

³⁶ขณะที่ทั้งสองยังเล่าอยู่นั้น พระเยซูได้มายืนอยู่กับพวกเขา และพูดว่า

“ขอให้อยู่เย็นเป็นสุข”

³⁷พวกเขา ก็สะดุ้งตกใจกลัวคิดว่าเจอปิ ³⁸พระเยซูจึงพูดว่า “ตกใจทำไม ทำไมถึงซี้งล้วยอย่างนี้ ³⁹ดูมือและเท้าของเราสิ นี่เป็นตัวเราจริงๆ ไม่เชื่อลองจับดู จะได้ว่าไม่ใช่ผี เพราะผีไม่มีเนื้อ ไม่มีกระดูกอย่างที่เห็นเรามีพรอก”

⁴⁰เมื่อพูดเสร็จ พระองค์ก็ยื่นมือและเท้าให้พวกเขาดู ⁴¹พวกเขาศรัทธาใจและแปลกใจมาก ไม่อยากเชื่อว่าเป็นจริงแล้วพระเยซูก็ถามขึ้นว่า “มีอะไรกินบ้าง” ⁴²พวกเขาจึงเอาปลาอย่างชิ้นหนึ่งมาให้พระองค์ ⁴³พระองค์ก็เอามากินต่อหน้าพวกเขา

⁴⁴แล้วพระองค์ก็พูดกับพวกเขาว่า “เมื่อก่อนตอนที่เรายูกับพวกคุณ เราได้บอกแล้วว่า ทุกเรื่องที่ได้เขียนไว้เกี่ยวกับเราในกฎปฏิบัติของโมเสส ในหนังสือของพวกผู้พูดแทนพระเจ้า และในหนังสือสดุดี จะต้องเกิดขึ้นตามนั้น”

⁴⁵แล้วพระองค์เปิดใจพวกเขาให้เข้าใจพระคัมภีร์ ⁴⁶พระองค์บอกพวกเขาว่า “พระคัมภีร์

เขียนไว้ว่า พระคริสต์ ⁴⁷จะต้องทนทุกข์ทรมาน และจะฟื้นขึ้นมาจากความตายในวันที่สาม การกลับตัวกลับใจเพื่อจะได้รับการอภัยโทษจากบาป จะต้องได้ประกาศไปในนามของเราให้คนทุกชาติรู้ เริ่มจากเมืองเยรูซาเล็มก่อน ⁴⁸พวกคุณจะต้องเป็นพยานเล่าเรื่องทั้งหมดนี้ที่คุณเห็น ⁴⁹แล้วเราจะส่งพระวิญญาณมาให้ เป็นพระวิญญาณที่พระบิดาของเราได้สัญญาว่าจะให้กับพวกคุณ แต่พวกคุณต้องคอยอยู่ในเมืองเยรูซาเล็มก่อน จนกว่าจะได้รับฤทธิอำนาจนั้นจากสวรรค์”

พระเยซูกลับสู่สวรรค์

⁵⁰จากนั้นพระเยซูก็นำพวกเขาไปที่หมู่บ้านเบธานี และยกมือขึ้นอวยพรพวกเขา ⁵¹ขณะที่อวยพรอยู่นั้น พระองค์ก็จากพวกเขาไป โดยถูกรับขึ้นไปบนสวรรค์ ⁵²พวกเขากราบไหว้พระองค์ และกลับไปเมืองเยรูซาเล็มด้วยความดีใจเป็นยิ่งนัก ⁵³แล้วพวกเขาก็ได้อยู่ในวิหารเป็นประจำ เพื่อสรรเสริญพระเจ้า

หนังสือยอห์น

ผู้เขียนหนังสือยอห์น คือตัวยอห์นเอง ยอห์นเป็นศิษย์เอกคนหนึ่งในสิบสองคนของพระเยซู เป็นลูกของเศเบดี และเป็นน้องชายของยากอบ หนังสือยอห์นเขียนให้กับคริสเตียนใหม่ มีความแตกต่างจากหนังสือสามเล่มแรกมาก จะเห็นได้จากคำขึ้นต้นที่ไพเราะและลึกซึ้ง ยอห์นได้ใส่ข้อมูลจำนวนมากที่หนังสือเล่มอื่นๆ ไม่มีลงในหนังสือเล่มนี้ หนังสือยอห์นเล่มนี้ต้องการจะพิสูจน์ให้เห็นว่า พระเยซูเป็นพระคริสต์ พระบุตรของพระเจ้าและเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้อรอด

ยอห์น

พระคำได้มาเกิดเป็นมนุษย์

1 ตอนเริ่มต้นก่อนที่โลกนี้จะเกิดขึ้นก็มีพระคำ¹ อยู่แล้ว พระคำนี้ได้อยู่กับพระเจ้า และเป็นพระเจ้าด้วย ²พระคำได้อยู่กับพระเจ้าตั้งแต่เริ่มต้นก่อนที่โลกนี้จะเกิดขึ้น ³ทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นอยู่นี้เกิดมาจากพระคำทั้งสิ้น ไม่มีอะไรเลยที่ไม่ได้เกิดมาจากพระคำ ⁴พระคำเป็นแหล่งของชีวิตที่เที่ยงแท้ ชีวิตนั้นได้นำความสว่างมาให้มนุษย์ทุกคน ⁵ความสว่างได้ส่องเข้ามาในความมืด แต่ความมืดไม่สามารถเอาชนะ* ความสว่างนั้นได้

⁶พระเจ้าได้ส่งชายชื่อยอห์น มาเป็นผู้ส่งข่าวของพระองค์ ⁷เขามาบอกผู้คนเกี่ยวกับความสว่าง เพื่อทุกคนจะได้เชื่อในเรื่องที่เขาบอก ⁸ตัวยอห์นเองไม่ใช่ความสว่างนั้น แต่เขามาเพื่อบอกเรื่องความสว่างนั้น ⁹ความสว่างที่เที่ยงแท้ ที่ให้ความสว่างกับมนุษย์ทุกคนกำลังเข้ามาในโลก

¹⁰พระองค์ได้อยู่ในโลกนี้ แต่โลกนี้กลับไม่รู้จักพระองค์ ทั้งๆที่โลกนี้ถูกสร้างผ่านทางพระองค์ ¹¹เมื่อพระองค์มาถึงบ้านเมืองของพระองค์เอง คนของพระองค์ก็ยังไม่ยอมรับพระองค์ ¹²แต่สำหรับคนที่ยอมรับและไว้วางใจพระองค์ พระองค์ได้ให้สิทธิ์พวกเขาเป็นลูกของพระเจ้า ¹³ลูกของพระเจ้านี้ไม่ใช่ลูกที่เกิดมาจากเลือดเนื้อหรือจากความต้องการของมนุษย์ หรือความตั้งใจของพ่อ แต่เกิดมาจากพระเจ้า

¹⁴พระคำ ได้กลายเป็นมนุษย์ และใช้ชีวิตอยู่ท่ามกลางพวกเรา พระคำนั้นเต็มไปด้วยความเมตตากรุณาและความจริง พวกเราได้เห็นความยิ่งใหญ่ของพระองค์ ซึ่งเป็นความยิ่งใหญ่ของพระบุตรเพียงองค์เดียวของพระบิดา¹⁵ ยอห์นได้ร้องตะโกนบอกผู้คนเกี่ยวกับพระองค์ว่า “คนที่มาที่หลังผมนั้น ยิ่งใหญ่กว่าผมอีก เพราะเขาเป็นอยู่นานแล้วก่อนที่จะผมจะเกิดเสียอีก”

¹⁶พระองค์เต็มเปี่ยมไปด้วยความเมตตากรุณา จึงได้อวยพรให้กับพวกเราทุกคน ครั้งแล้วครั้งเล่า¹⁷ พระเจ้าได้ให้กฎปฏิบัติที่เป็นข้อบังคับผ่านมาจากโมเสส แต่พระเจ้าได้แสดงความเมตตากรุณาและความจริงผ่านมาจากพระเยซูคริสต์ ¹⁸ไม่เคยมีใครเห็นพระเจ้า มีแต่พระบุตรเพียงองค์เดียวของพระองค์ ผู้ที่เป็นพระเจ้าเองและอยู่ใกล้ชิดกับพระบิดาด้วย ได้เปิดเผยพระเจ้าให้เราารู้จัก

ยอห์นได้บอกผู้คนเรื่องพระเยซู

(มธ.3:1-12; มก.1:2-8; ลก.3:15-17)

¹⁹นี่คือสิ่งที่ยอห์นบอก เมื่อพวกยิวในเมืองเยรูซาเล็มส่งพวกนักบวช และพวกเลวี* มาถามยอห์นว่า “คุณเป็นใคร”

²⁰ยอห์นไม่ได้ปิดบังความจริง เขาตอบไปอย่างเปิดเผยและชัดเจนว่า “ผมไม่ใช่พระคริสต์†”

²¹พวกเขาอีกเลยถามอีกว่า “ถ้าอย่างนั้นคุณเป็นใคร เป็นเอลียาห์† หรือ”

ยอห์นตอบว่า “ไม่ใช่”

“หรือเป็นผู้พูดแทนพระเจ้าคนนั้น”

ยอห์นก็ตอบว่า “ไม่ใช่”

1:5 ชนะ หรืออาจจะแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า เข้าใจ

1:19 พวกเลวี เป็นพวกผู้ชายที่มาจากเผ่าเลวี มีหน้าที่ช่วยนักบวชยิวในวิหาร

²²พวกเขาถามยอห์นว่า “แล้วคุณเป็นใครกันแน่ ช่วยบอกหน่อย เราจะได้ไปบอกคนที่ส่งเรามาว่ายังไง คุณว่าคุณเป็นใครกันล่ะ”

²³ยอห์นตอบโดยยกเอาคำของอิสยาห์ผู้พูดแทนพระเจ้า[†]ที่ว่า

“ผมเป็นเสียงของคนทีร้องตะโกนอยู่ในที่เปล่าเปลี่ยวแห่งแล้งๆ

ทำทางให้ตรงสำหรับองค์เจ้าชีวิต” (อิสยาห์ 40:3)

²⁴ส่วนคนที่พวกฟาริสี[†]ส่งมา ²⁵ได้ถามยอห์นว่า “ถ้าคุณไม่ใช่พระคริสต์[†] ไม่ใช่เอลียาห์ แล้วก็ไม่ใช่ผู้พูดแทนพระเจ้าคนนั้น แล้วทำไมคุณถึงทำพิธีจุ่มน้ำ[†] ให้ชาวบ้านล่ะ”

²⁶ยอห์นจึงตอบว่า “ผมทำพิธีจุ่มด้วยน้ำ แต่มีคนหนึ่งในท่ามกลางพวกคุณที่พวกคุณเองก็รู้จัก ²⁷คนๆ นี้แหละที่มาทีหลังผม ขนาดสายรัดรองเท้าของผมยังไม่มีค่าพอที่จะแก้ให้เลย”

²⁸เรื่องทั้งหมดนี้เกิดขึ้นที่หมู่บ้านเบธานี ทางฝั่งตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน ซึ่งเป็นที่ที่ยอห์นกำลังทำพิธีจุ่มน้ำให้ผู้คนอยู่

²⁹ในวันต่อมา ยอห์นเห็นพระเยซูเดินตรงมาหาเขา ยอห์นจึงป่าวประกาศว่า “นี่ไง ลูกแกะของพระเจ้า[†]ที่จะมาเอาความผิดบาปของโลกไป ³⁰คนนี่ไงที่ผมพูดถึงว่า ‘จะมีคนหนึ่งมาทีหลังผม เป็นผู้ที่ยิ่งใหญ่กว่าผม เพราะเขาเป็นอยู่นานแล้วก่อนที่ผมจะเกิดเสียอีก’ ³¹ตัวผมเองก็ไม่รู้หรอกว่าเขาเป็นใคร ผมมาทำพิธีจุ่มด้วยน้ำก็เพื่อจะได้เปิดเผยตัวเขาให้คนอิสราเอล[†]ได้รู้จัก”

³²แล้วยอห์นก็ได้บอกว่า “ผมได้เห็นพระวิญญาณบริสุทธิ์[†] ลงมาจากสวรรค์เหมือนนกพิราบ และมาอยู่บนชายคนนี้ ³³ตัวผมเองก็ไม่รู้หรอกว่าชายคนนี้เป็นใคร แต่พระองค์ผู้ส่งผมมาให้ทำพิธีจุ่มน้ำบอกว่า ‘เมื่อเจ้าเห็นพระวิญญาณลงมาอยู่บนใคร คนนั้นแหละคือคนที่จะทำพิธีจุ่มด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์’ ³⁴ผมเห็นเรื่องนี้เกิดขึ้นกับตา และเป็นพยานได้ว่า ‘ชายคนนี้แหละเป็นพระบุตรของพระเจ้า’”

ศิษย์รุ่นแรกของพระเยซู

³⁵วันต่อมา ยอห์นยืนอยู่กับศิษย์ของเขาสองคน ³⁶เมื่อเขาเห็นพระเยซูเดินผ่านไป ก็พูดขึ้นว่า “นั่นไง ลูกแกะของพระเจ้า”

³⁷พอศิษย์สองคนนั้นได้ยินอย่างนั้น จึงเดินตามพระเยซูไป ³⁸เมื่อพระองค์หันไปเห็นพวกเขาเดินตามหลังมา ก็ถามว่า “มีอะไรหรือ”

พวกเขาถามไปว่า “อาจารย์พักอยู่ที่ไหนครับ”

³⁹พระเยซูตอบว่า “ตามมาตุลี” พวกเขาก็ได้ตามไปยังที่พักของพระองค์ ตอนนั้นเป็นเวลาสี่โมงเย็นแล้ว พวกเขาจึงพักอยู่กับพระองค์ตลอดวันนั้น

⁴⁰อันดรูว์ เป็นคนหนึ่งในสองคนนั้นที่เดินตามพระเยซูไป หลังจากได้ยินยอห์นพูด เขามีพี่ชายชื่อซีโมน เปโตร ⁴¹สิ่งแรกที่อันดรูว์ทำ คือไปหาซีโมนพี่ชายของเขาและบอกซีโมนว่า “ผมได้พบพระเมสสิยาห์ (หมายถึง พระคริสต์) แล้ว”

⁴²อันดรูว์ได้พาซีโมนไปหาพระเยซู เมื่อพระองค์เห็นเขาก็พูดว่า “คุณคือซีโมน ลูกของยอห์นสินะ คนจะเรียกคุณว่า เคฟาส”(เหมือนกับ เปโตร ซึ่งแปลว่า หิน)

⁴³วันต่อมา พระเยซูได้ตัดสินใจไปแคว้นกาลิลี พระองค์ได้พบฟีลิปและพูดกับเขาว่า “ตาม

เรามา”⁴⁴ฟิลิปมาจากเมืองเบธไซดาเหมือนกับอันดรูว์และเปโตร⁴⁵ฟิลิปได้พบนาธานาเอล และบอกเขาว่า “ผมได้พบคนที่โมเสสและผู้พูดแทนพระเจ้าเขียนถึงแล้ว เขาคือเยซูชาวนาซาเร็ธลูกของโยเซฟ”

⁴⁶นาธานาเอลจึงถามฟิลิปว่า “นาซาเร็ธนะหรือ จะมีของดีอะไรมาจากเมืองนั้นได้” ฟิลิปตอบว่า “ตามมาดูสิ”

⁴⁷เมื่อพระเยซูเห็นนาธานาเอลเดินเข้ามาหา พระองค์ก็พูดถึงเขาว่า “นี่ไง คนอิสราเอลขนานแท้ที่ไม่มีเล่ห์เหลี่ยมอะไรเลย”

⁴⁸นาธานาเอลถามพระองค์ว่า “ท่านรู้จักผมได้อย่างไร”

พระเยซูตอบว่า “เราเห็นคุณตั้งแต่อยู่ใต้ต้นมะเดื่อแล้วก่อนที่จะฟิลิปจะเรียกคุณเสียอีก”

⁴⁹นาธานาเอลตอบว่า “อาจารย์ ท่านเป็นบุตรของพระเจ้า และเป็นกษัตริย์ของอิสราเอล”

⁵⁰พระเยซูก็พูดว่า “ที่คุณเชื่อเรา ก็เพราะเราบอกได้ว่าเห็นคุณอยู่ใต้ต้นมะเดื่อไซโหมละ คุณจะได้เห็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่กว่านี้อีก”⁵¹แล้วพระเยซูพูดอีกว่า “เราจะบอกให้รู้ว่า พวกคุณจะได้เห็นสวรรค์เปิดออกเป็นช่อง และพวกทูตของพระเจ้าก็จะขึ้นๆ ลงๆ อยู่เหนือบุตรมนุษย์”

งานแต่งงานที่หมู่บ้านคานา

2 ในวันที่สาม มีงานแต่งงานที่หมู่บ้านคานาในแคว้นกาลิลี แม่ของพระเยซูก็อยู่ที่นั่นด้วย²พระเยซูและศิษย์ของพระองค์ก็ได้รับเชิญมาในงานนี้เหมือนกัน³เมื่อเหล้าองุ่นหมด แม่ของพระเยซูได้มา บอกพระองค์ว่า “เหล้าองุ่นหมดแล้ว”

⁴พระเยซูพูดว่า “แม่ครับ มาบอกลูกทำไม ตอนนี้ยังไม่ถึงเวลาของลูก”

⁵แล้วแม่ของพระเยซูก็ไปบอกกับพวกคนใช้ว่า “เขาสั่งอะไร ก็ให้ทำตามนั้นนะ”

⁶มีโอ่งใส่น้ำ* ตั้งอยู่ที่นั่นหกใบ เพื่อใช้ในพิธีชำระล้าง†

⁷พระเยซูได้สั่งพวกคนใช้ว่า “ไปตักน้ำใส่โอ่งพวกนั้นให้เต็ม” พวกเขาก็ตักน้ำใส่จนเต็มถึงปากโอ่ง

⁸แล้วพระองค์สั่งอีกว่า “ตักน้ำนี้ไปให้ผู้ดูแลงานเลี้ยงสิ”

พวกคนใช้ก็ตักน้ำไปให้ผู้ดูแลงานเลี้ยง⁹เมื่อผู้ดูแลงานเลี้ยงได้ชิมน้ำที่กลายเป็นเหล้าองุ่นแล้ว (โดยที่เขาไม่รู้หรือว่า เหล้าองุ่นนั้นมาจากไหน มีแต่พวกคนใช้ที่ตักน้ำนั้นมาเท่านั้นที่รู้) ผู้ดูแลงานเลี้ยงก็เรียกเจ้าบ่าวมาบอกว่า¹⁰“ใครๆ เขาก็เอาเหล้าองุ่นดีๆ ออกมาให้แขกดื่มก่อน พอดื่มจนเมาได้ที่แล้วถึงจะเอาเหล้าองุ่นถูกๆ มาวาง แต่คุณกลับเก็บเหล้าองุ่นที่ดื่ที่สุดไว้จนถึงตอนนี้”

¹¹นี่เป็นเรื่องอัศจรรย์ครั้งแรกที่พระเยซูได้ทำ ตอนที่พระองค์อยู่ที่หมู่บ้านคานา ในแคว้นกาลิลี พวกศิษย์ต่างก็พากันไว้วางใจพระองค์เพราะได้เห็นความยิ่งใหญ่ของพระองค์

¹²หลังจากนั้น พระเยซูไปเมืองคาเปอร์นาอุมพร้อมกับแม่ พวกน้องชาย และพวกศิษย์ของพระองค์ แต่ก็พักอยู่ที่นั่นเพียงไม่กี่วัน

2:6 โอ่งใส่น้ำ โอ่งแต่ละใบใส่น้ำได้ประมาณ 80-120 ลิตร หรือที่จริงคือ 2 หรือ 3 เมเทรเตส (เป็นหน่วยวัดของกรีก ซึ่ง 1 เมเทรเตส เท่ากับ 39.39 ลิตร)

สิ่งที่พระเยซูทำในวิหาร

(มธ.21:12-13; มก.11:15-17; ลก.19:45-46)

¹³เมื่อใกล้จะถึงเทศกาลวันปลดปล่อย[†] พระเยซูเดินทางขึ้นไปเมืองเยรูซาเล็ม¹⁴ในบริเวณวิหาร[†]นั้น พระองค์เห็นคนขายวัว แกะ และนกพิราบ สำหรับใช้เป็นเครื่องบูชา และยังเห็นพวกรับแลกเงิน* นั่งอยู่ที่โต๊ะของพวกเขาด้วย¹⁵พระเยซูได้เอาเชือกมาทำเป็นแส้แล้วหวดไล่คนพวกนั้น รวมทั้งแกะและวัวออกไปจากบริเวณวิหาร พระองค์ยังได้เทเหรียญและคว่ำโต๊ะของพวกรับแลกเงินด้วย¹⁶พระองค์บอกพวกคนขายนกพิราบว่า “ชนออกไปให้หมด อย่ามาทำให้บ้านของพระบิดาเรากลายเป็นตลาด”

¹⁷พวกศิษย์นึกขึ้นมาได้ถึงข้อความที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์[†] ว่า

“ความรักที่เรามีต่อบ้านของพระเจ้า เฝ้ามลยาใจของเรา” (สดุดี 69:9)

พวกยิวทักท้วงกับพระเยซูว่า ¹⁸“แกมีสิทธิ์อะไรไปทำอย่างนั้น ทำเรื่องอัศจรรย์พิสดารตัวเองหน่อยสิ”

¹⁹พระเยซูตอบว่า “ทำลายวิหารนี้ลงมาสิ แล้วเราจะสร้างขึ้นใหม่ภายในสามวัน”

²⁰พวกยิวพูดว่า “วิหารนี้กว่าจะสร้างเสร็จต้องใช้เวลาถึงสี่สิบหกปี แล้วเกิดที่ว่าแกะจะสร้างขึ้นใหม่ได้ภายในสามวันหรือ” ²¹แต่วิหารที่พระองค์กำลังพูดถึงนั้น หมายถึงร่างกายของพระองค์เอง ²²เมื่อพระเยซูฟื้นขึ้นมาจากความตายแล้ว ศิษย์ของพระองค์ถึงนึกขึ้นได้ว่า พระองค์เคยพูดอย่างนี้ พวกเขาก็เลยเชื่อพระคัมภีร์ และเชื่อคำพูดของพระองค์

²³ช่วงที่พระเยซูอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม เป็นช่วงฉลองเทศกาลวันปลดปล่อย[†] พระองค์ได้ทำเรื่องอัศจรรย์มากมาย ทำให้มีคนจำนวนมากมาไว้วางใจพระองค์ ²⁴แต่พระเยซูก็ไม่ได้ไว้ใจพวกเขา เพราะพระองค์รู้จักมนุษย์ทุกคนดี ²⁵ไม่จำเป็นต้องให้ใครมาบอกพระองค์ว่ามนุษย์เป็นอย่างไร เพราะพระองค์รู้จักความคิดของมนุษย์ดี

พระเยซูและนิโคเดมัส

3 มีชายคนหนึ่งเป็นพวกฟาริสี[†]ชื่อนิโคเดมัส เป็นผู้มาหาพระเยซูตอนกลางคืน และพูดว่า “อาจารย์[†]ครับ พวกเรารู้ว่าพระเจ้าส่งอาจารย์ มาสอนพวกเรา เพราะไม่มีใครทำเรื่องอัศจรรย์อย่างที่อาจารย์ทำได้นอกจากจะมีพระเจ้าอยู่ด้วยเท่านั้น” ³พระเยซูบอกว่า “เราจะบอกให้รู้ว่า คนที่ไม่ได้เกิดใหม่* ก็จะไม่เห็นแผ่นดินของพระเจ้า”

⁴นิโคเดมัสจึงถามพระเยซูว่า “คนแก่แล้วจะเกิดใหม่ได้ยังไงครับ จะให้เข้าไปในท้องแม่เป็นครั้งที่สอง แล้วเกิดออกมาใหม่ได้หรือ”

⁵พระเยซูตอบว่า “เราจะบอกให้รู้ว่า คนที่ไม่ได้เกิดจากน้ำและพระวิญญาณบริสุทธิ์[†] จะเข้าไปในแผ่นดินของพระเจ้าไม่ได้ ⁶พ่อแม่ให้เราเกิดมาเป็นได้แค่ลูกของมนุษย์ แต่พระวิญญาณของพระเจ้าทำให้เราเกิดมาเป็นลูกของพระเจ้า ⁷ไม่ต้องแปลกใจหรอกที่เราบอกว่า ‘พวกคุณจะต้องเกิดใหม่’ ⁸ลม*อยากพัดไปทางไหนมันก็พัดไป คุณได้ยินเสียงลม แต่ไม่รู้หรอกว่าพัดมาจาก

2:14 พวกรับแลกเงิน รับแลกเปลี่ยนเงินให้เป็นเงินเหรียญที่กำหนดให้ใช้สำหรับจ่ายภาษีวิหาร

3:3 เกิดใหม่ ในภาษากรีกมี 2 ความหมาย คือ เกิดใหม่อีกครั้งหนึ่ง หรือ เกิดจากเบื้องบน (พระเจ้า)

3:8 ลม ในภาษากรีก แปลได้สองอย่างคือ ลม หรือ พระวิญญาณ

ไหนหรือจะพัดไปไหน คนที่เกิดจากพระวิญญาณก็จะเป็นอย่างนั้นเหมือนกัน”

⁹นี่โคเดมัสถามว่า “มันจะเป็นไปได้ยังไงครับอาจารย์”

¹⁰พระเยซูตอบว่า “คุณเป็นอาจารย์ที่เป็นที่นับหน้าถือตาของคนอิสราเอล แต่ยังไม่เข้าใจเรื่องนี้อีกหรือ ¹¹เราจะบอกให้รู้ว่า พวกเราได้เล่าเรื่องที่คุณได้รู้ได้เห็นมา แต่พวกคุณไม่ยอมเชื่อในสิ่งที่พวกเราบอก ¹²นี่ขนาดเราเล่าเรื่องบนโลกนี้ให้ฟัง พวกคุณยังไม่ยอมเชื่อเราเลย แล้วถ้าเราเล่าเรื่องบนสวรรค์ให้ฟัง คุณจะเชื่อเราหรือ ¹³ไม่มีใครเคยขึ้นไปบนสวรรค์ นอกจากผู้ที่ลงมาจากสวรรค์ ซึ่งก็คือ บุตรมนุษย์†

¹⁴เหมือนกับที่โมเสสยกชูขึ้นในที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้ง*อย่างไร บุตรมนุษย์ก็จะต้องถูกยกขึ้นอย่างนั้นเหมือนกัน ¹⁵เพื่อทุกคนที่ไว้วางใจในบุตรมนุษย์นั้นจะได้มีชีวิตกับพระเจ้าตลอดไป”

¹⁶เพราะว่าพระเจ้ารักผูกพันกับมนุษย์ในโลกนี้มาก จนถึงขนาดยอมสละพระบุตรเพียงองค์เดียวของพระองค์ เพื่อว่าทุกคนที่ไว้วางใจในพระบุตรนั้นจะไม่สูญสิ้น แต่จะมีชีวิตกับพระเจ้าตลอดไป ¹⁷พระเจ้าไม่ได้ส่งพระบุตรของพระองค์เข้ามาในโลกนี้ เพื่อตัดสินลงโทษโลกนี้ แต่เพื่อช่วยโลกนี้ให้รอดพ้น ¹⁸คนที่ไว้วางใจพระบุตรจะไม่ถูกตัดสินลงโทษ แต่คนที่ไม่ไว้วางใจก็ได้ถูกตัดสินลงโทษไปแล้ว เพราะพวกเขาไม่ไว้วางใจพระบุตรเพียงองค์เดียวของพระเจ้า ¹⁹นี่คือวิธีที่พระเจ้าตัดสินว่าใครผิดหรือใครถูก ความสว่างได้เข้ามาในโลกนี้ แต่คนรักความมืดมากกว่าความสว่างเพราะพวกเขาทำชั่ว ²⁰ทุกคนที่ทำชั่วก็เกลียดความสว่าง และจะไม่เข้ามาอยู่ในความสว่าง กลัวว่าความสว่างจะเปิดเผยความชั่วที่เขาทำออกมาให้เห็น ²¹แต่คนที่ทำดีจะเข้ามาอยู่ในความสว่าง เพื่อว่าความสว่างจะทำให้ทุกคนเห็นว่าที่เขาทำได้นั้นเป็นเพราะพึ่งอำนาจของพระเจ้า

พระเยซูและยอห์นคนทำพิธีจุ่มน้ำ

²²หลังจากนั้น พระเยซูและพวกศิษย์ของพระองค์ได้เดินทางไปในเขตแดนของแคว้นยูเดีย พระองค์ได้พักอยู่ที่นั่นกับพวกศิษย์ และทำพิธีจุ่มน้ำให้กับประชาชน ²³ส่วนยอห์นทำพิธีจุ่มน้ำอยู่ที่อาโยโนในใกล้หมู่บ้านสาลิม เพราะที่นั่นมีน้ำมาก คนจึงมาให้ยอห์นทำพิธีจุ่มน้ำกัน ²⁴(เรื่องนี้เกิดขึ้นก่อนที่ยอห์นจะติดคุก)

²⁵วันหนึ่ง พวกศิษย์ของยอห์นได้เถียงกับชาวยิวคนหนึ่งเรื่องพิธีชำระล้าง† ²⁶พวกเขาจึงพากันมาหา ยอห์น และบอกกับยอห์นว่า “อาจารย์ครับ คนที่อาจารย์พูดถึงและเคยอยู่กับอาจารย์ที่ฝั่งโน้นของแม่น้ำจอร์แดน กำลังทำพิธีจุ่มน้ำอยู่ และคนก็แห่กันไปหาเขาทั้งหมดแล้ว”

²⁷ยอห์นตอบว่า “คนเราเป็นได้แค่ที่พระเจ้าให้เป็นเท่านั้น ²⁸พวกคุณก็เป็นพยานได้ว่าผมบอก ว่า ‘ผมไม่ใช่พระคริสต์† แต่ถูกส่งมาล่วงหน้าเพื่อเตรียมทางให้กับพระองค์’”

²⁹“เจ้าสาวเป็นของเจ้าบ่าว แต่เพื่อนเจ้าบ่าวที่ยืนรออยู่ที่ใต้ยินเสียงเจ้าบ่าวมีความสุขกับเจ้าสาว ก็เหมือนกับผมที่ใต้ยินเสียงที่กระซิบกับพระเยซู ³⁰พระเยซูต้องยิ่งใหญ่ขึ้น และตัวผมเองต้องด้อยลง”

3:14 โมเสสยกชูขึ้นในที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้งเมื่อประชาชนของพระเจ้าถูกก่อกวนโดยพระเจ้าได้บอกให้โมเสสนำทองสัมฤทธิ์ไปวางไว้บนยอดเสาให้คนที่ถูกก่อกวนจะได้หาย (ดู กัณฑ์ดราวีดี 21:4-9)

3:13-21 เป็นการอธิบายเพิ่มเติมจากคนเขียนหนังสือเล่มนี้

3:16-21 นักวิชาการบางคนคิดว่า ข้อ 16-21 เป็นคำพูดของพระเยซู แต่คนอื่นคิดว่า ข้อ16-21

ผู้ทีลงมาจากสวรรค์

³¹พระองค์ผู้ทีลงมาจากเบื้องบนเป็นใหญ่เหนือทุกสิ่งทุกอย่าง คนทีมาจากโลกก็เหมือนกับคนทั่วไปในโลกนี้ทีพูดแต่เรื่องของโลก แต่พระองค์ผู้ลงมาจากสวรรค์นั้นเป็นใหญ่เหนือทุกสิ่งทุกอย่าง ³²พระองค์เล่าเรื่องทีพระองค์ได้เห็นและได้ยินมา แต่ไม่มีใครเชื่อในสิ่งทีพระองค์บอก ³³ส่วนคนที่เชื่อในสิ่งทีพระองค์บอกนั้นก็แสดงว่าเขาเชื่อว่า พระเจ้าพูดความจริงด้วย ³⁴เพราะผู้ที่พระเจ้าส่งมานั้นพูดตามที่พระเจ้าพูด เพราะพระเจ้าให้พระองค์มีฤทธิ์อำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ อย่างเต็มทีไม่จำกัดเลย ³⁵พระบิดารักพระบุตร และให้ทุกสิ่งทุกอย่างกับพระบุตร ³⁶คนที่ไว้วางใจพระบุตรนั้นก็มีชีวิตอยู่กับพระเจ้าตลอดไป แต่คนที่ไม่วางใจจะไม่พบกับชีวิตนั้น และย้งต้องตกอยู่ภายใต้การลงโทษของพระเจ้า[†]

พระเยซูคุยกับหญิงชาวสะมาเรีย

4 เมื่อพระเยซูรู้เรื่องทีพวกฟาริสี[†]ได้ข่าวว่า พระองค์มีศิษย์มากกว่ายอห์น และทำพิธีจุ่มน้ำให้กับผู้นอนอยู่ ²(ความจริงพระเยซูไม่ได้เป็นคนทำพิธีจุ่มน้ำเอง แต่พวกศิษย์ของพระองค์เป็นคนทำ) ³พระเยซูก็เลยออกจากแคว้นยูเดีย กลับไปแคว้นกาลิลีอีกครั้งหนึ่ง ⁴ซึ่งจะต้องผ่านแคว้นสะมาเรีย

⁵ในแคว้นสะมาเรีย พระองค์เดินทางมาถึงเมืองสิคาร์ทีอยู่ใกล้ๆ กับทีดินทียาโคบได้ให้กับโยเซฟลูกชายของเขา ⁶บ่อน้ำของยาโคบตั้งอยู่ทีนั้น พระเยซูได้นั่งพักเหนื่อยอยู่ข้างๆ บ่อน้ำนั้น เพราะเดินทางมาไกล ตอนนั้นเป็นเวลาเที่ยงวัน ⁷มีหญิงชาวสะมาเรีย[†] คนหนึ่งมาตักน้ำทีบ่อ พระเยซูพูดกับเธอว่า “ขอน้ำดื่มหน่อย” ⁸(พระเยซูอยู่คนเดียว เพราะพวกศิษย์ไปหาซื้ออาหารในเมือง)

⁹หญิงชาวสะมาเรียพูดว่า “คุณมาขอน้ำฉันดื่มได้ย้งกัน คุณเป็นยิว ฉันเป็นหญิงสะมาเรีย” (ปกติแล้วคนยิวจะไม่ยุ่งเกี่ยว*กับคนสะมาเรีย)

¹⁰พระเยซูตอบหญิงนั้นว่า “นี่ถ้าคุณรู้ว่าพระเจ้าอยากให้อะไรกับคุณ และรู้ว่าเรา ทีขอน้ำคุณดื่มอยู่นี้เป็นใคร คุณก็คงจะขอจากเรา และเราก็จะให้น้ำทีให้ชีวิต*กับคุณ”

¹¹หญิงคนนั้นพูดว่า “คุณคะ แล้วคุณจะไปเอาน้ำทีให้ชีวิตนั้นมาจากไหนล่ะในเมื่อถังตักน้ำก็ไม่มี แลมนอนี้ก็ลึก ¹²คุณคงไม่ได้ย้งใหญ่ไปกว่ายาโคบ บรรพบุรุษของเราทีให้บ่อน้ำนี้มาหรถกะด้วยโคเองกับลูกๆ และฝูงสัตว์เลี้ยงของเขาทีดื่มน้ำจากบ่อนี้กันทั้งนั้นแหละ”

¹³พระองค์ตอบว่า “ทุกคนที่ดื่มน้ำจากบ่อนี้ก็จะหิวน้ำอีก¹⁴ แต่คนที่ดื่มน้ำทีเราให้ จะไม่หิวน้ำอีกเลย เพราะน้ำทีเราให้เขาดื่มจะกลายเป็นน้ำพุทีไหลไม่หยุดอยู่ในตัวเขาและนำชีวิตทีอยู่กับพระเจ้าตลอดไปมาให้”

¹⁵หญิงคนนั้นจึงพูดว่า “คุณคะ ขอน้ำนั้นให้ฉันดื่มบ้างสิคะ จะได้ไม่หิวน้ำอีกและไม่ต้องกลับมาตักน้ำอีกเลย”

¹⁶พระองค์จึงบอกเธอว่า “ไปเรียกสามีของคุณมาทีนี้หน่อย”

3:31-36 อาจจะเป็นการอธิบายของคนเขียนหนังสือเล่มนี้ หรืออาจจะเป็นคำพูดของยอห์นคนทำพิธีจุ่มน้ำ

4:9 ไม่ยุ่งเกี่ยว หรือ แปลอีกอย่างหนึ่งคือ “คนยิวกับคนสะมาเรียจะไม่ดื่มจากอกเดียวกัน”

4:10 น้ำทีให้ชีวิต ความจริงคือ“น้ำแห่งชีวิต”อีกความหมายหนึ่งของคำนี้คือ“น้ำทีไหลอยู่

17 เธอตอบว่า “ฉันไม่มีสามีนะ” พระองค์บอกว่า “เออ ก็จริงของคุณที่บอกว่าไม่มีสามี ¹⁸ เพราะคุณมีสามีมาห้าคนแล้ว และคนที่อยู่ด้วยตอนนี้ก็ไม่ใช่สามีของคุณ มันก็จริงอย่างที่คุณบอก”

19 เธอจึงร้องว่า “คุณคะ ฉันเชื่อแล้วว่าคุณเป็นผู้พูดแทนพระเจ้า ²⁰ บรรพบุรุษของเราได้กราบไหว้พระเจ้าที่ภูเขานี้ แต่พวกคุณชาวยิวกลับพูดว่าจะต้องไปกราบไหว้พระเจ้าที่เมืองเยรูซาเล็มเท่านั้น”

21 พระองค์ตอบว่า “เชื่อเราสิ ไกลจะถึงเวลาแล้วที่มันจะไม่สำคัญอีกต่อไปว่าเราจะกราบไหว้พระเจ้าที่ภูเขานี้หรือที่เมืองเยรูซาเล็ม ²² จริงๆ แล้วพวกคุณชาวสะมาเรียไม่รู้จักพระเจ้าที่พวกคุณกราบไหว้อยู่ แต่พวกเราชาวยิวรู้จักพระเจ้าที่พวกเรากราบไหว้ดี เพราะพระเจ้าจะช่วยโลกนี้ให้รอดโดยผ่านทางพวกยิว ²³ แต่เวลานั้นใกล้จะมาถึงแล้ว และตอนนี้ก็มาถึงแล้ว ที่ผู้กราบไหว้ที่แท้จริงจะต้องกราบไหว้พระบิดาด้วยอำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยความจริง และคนอย่างนี้แหละที่พระบิดาตามหาให้มากราบไหว้พระองค์อยู่ ²⁴ พระเจ้าเป็นพระวิญญาณ ดังนั้น คนที่กราบไหว้พระองค์ จะต้องกราบไหว้ด้วยอำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ และด้วยความจริง”

25 หญิงคนนั้นจึงพูดว่า “ฉันรู้ว่าพระเมสสิยาห์ (ที่เรียกว่า ‘พระคริสต์’) กำลังจะมา และเมื่อพระองค์มาแล้ว พระองค์จะอธิบายทุกอย่างให้เรา”

26 พระเยซูได้บอกเธอว่า “เราที่กำลังพูดอยู่กับคุณนี้แหละคือพระเมสสิยาห์”

27 ขณะนั้นพวกศิษย์ของพระองค์กลับมาถึงพอดี พวกเขาแปลกใจที่เห็นพระองค์กำลังพูดคุยอยู่กับหญิง แต่ก็ไม่มีใครกล้าถามพระองค์ว่า “อาจารย์ต้องการอะไรหรือครับ” หรือ “ไปพูดกับเธอทำไมครับ”

28 ผู้หญิงคนนั้นทิ้งหมอน้ำเอาไว้ และเข้าไปบอกผู้คนในเมืองว่า ²⁹ “มาดูผู้ชายที่บอกรัตของฉันได้สิ ไม่น่าว่าเขาอาจจะเป็นพระเมสสิยาห์ก็ได้” ³⁰ คนก็พากันออกจากเมืองไปหาพระเยซู

31 ขณะนั้น พวกศิษย์กำลังจะยั้งจะขอร้องพระเยซูว่า “อาจารย์ กินอะไรบ้างสิครับ”

32 แต่พระองค์บอกว่า “เรามีอาหารที่พวกคุณไม่รู้จัก”

33 พวกศิษย์ต่างก็ถามกันว่า “มีใครเอาอาหารมาให้อาจารย์กินแล้วหรือ”

34 พระองค์จึงบอกกับพวกเขาว่า “อาหารของเราคือการทำตามใจพระองค์ผู้ส่งเรามา และทำงานที่พระองค์ให้เราทำให้เสร็จ ³⁵ เมื่อหว่านเมล็ดพืช คุณพูดว่า ‘ต้องคอยถือศีลเดี๋ยว ถึงจะเก็บเกี่ยว’ แต่เราบอกให้คุณล้มตาขึ้นมายุ่งงายที่เต็มไปด้วยพืชผล ซึ่งพร้อมแล้วที่จะให้เก็บเกี่ยวเดี๋ยวนี้ ³⁶ ตอนนั้นคนเก็บเกี่ยวก็รับค่าจ้างอยู่และพืชผลที่เก็บรวบรวมมานี้ก็คือคนที่จะได้รับชีวิตที่อยู่กับพระเจ้าตลอดไป ดังนั้นทั้งคนปลูกและคนเก็บเกี่ยวก็มีความสุขร่วมกัน ³⁷ จะได้เป็นไปตามคำพูดที่ว่า ‘คนหนึ่งปลูก และอีกคนหนึ่งเก็บเกี่ยว’ ³⁸ เราได้ส่งพวกคุณไปเก็บเกี่ยวในสิ่งที่คุณไม่ได้ลงแรงปลูกเลย คนอื่นเป็นคนลงแรงและคุณก็ได้ผลประโยชน์จากน้ำพักน้ำแรงของเขา”

39 จากคำพูดของผู้หญิงคนนั้น ที่บอกว่า “ชายที่บอกรัตของฉันได้” ทำให้ชาวสะมาเรียจำนวนมากในเมืองนั้น มาไว้วางใจในพระองค์ ⁴⁰ เมื่อชาวสะมาเรียมาหาพระองค์ ก็ได้ขอร้องให้พระองค์พักอยู่กับพวกเขา พระองค์จึงพักอยู่ที่นั่นสองวัน ⁴¹ คำพูดของพระองค์ ทำให้คนมาไว้วางใจพระองค์เพิ่มขึ้นอีกมากมาย

⁴²ชาวเมืองบอกกับหญิงคนนั้นว่า “ตอนนี้พวกเราได้ไว้วางใจพระเยซู ไม่ใช่เพราะ ได้ยินจากคุณเท่านั้น แต่เพราะได้ยินกับหูของเราเอง ตอนนี้เรารู้ว่าชายคนนี้เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของโลกนี้อย่างแน่นอน”

พระเยซูรักษาลูกชายของข้าราชการ

(มธ.8:5-13; ลก.7:1-10)

⁴³หลังจากนั้นสองวัน พระเยซูเดินทางต่อไปที่แคว้นกาลิลี ⁴⁴(พระเยซูเคยพูดว่า ผู้พูดแทนพระเจ้า จะไม่ได้รับเกียรติในบ้านเมืองของตน) ⁴⁵เมื่อพระองค์มาถึงแคว้นกาลิลี ชาวกาลิลีต้อนรับพระองค์เป็นอย่างดี เพราะพวกเขาเห็นทุกสิ่งทีพระองค์ทำในเทศกาลวันปลดปล่อยที่เมืองเยรูซาเล็ม (พวกเขาได้ไปร่วมงานที่นั่นด้วย)

⁴⁶พระเยซูไปหมู่บ้านคานาในแคว้นกาลิลีอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งเป็นหมู่บ้านที่พระองค์เคยเปลี่ยนน้ำให้กลายเป็นเหล้าองุ่นมาก่อน ข้าราชการคนหนึ่งของกษัตริย์อาศัยอยู่ที่เมืองคาเปอร์นาอุม ลูกชายของเขากำลังป่วยหนัก ⁴⁷เมื่อข้าราชการคนนั้นได้ยินว่าพระเยซูเดินทางจากแคว้นยูเดียมาที่แคว้นกาลิลี เขามาขอร้องให้พระเยซูไปรักษาลูกของเขาที่เมืองคาเปอร์นาอุม เพราะลูกของเขา กำลังจะตาย ⁴⁸พระเยซูพูดกับเขาว่า “คนอย่างพวกคุณคงไม่เชื่อเราหรอก นอกจากจะได้เห็นเรื่องอัศจรรย์หรือปาฏิหาริย์เสียก่อน”

⁴⁹ข้าราชการคนนั้นบอกพระองค์ว่า “ท่านครับ ช่วยไปก่อนที่ลูกของผมหจะตายด้วยเถอะ”

⁵⁰พระเยซูบอกว่า “กลับบ้านไปเถอะ ลูกของคุณหายดีแล้ว” เขาก็เชื่อในคำพูดของพระเยซู แล้วกลับไป ⁵¹ในระหว่างทางนั้น เขาก็ได้พบกับพวกคนใช้ของเขาที่มาส่งข่าวว่าลูกชายของเขาหายเป็นปกติแล้ว

⁵²เขาถามพวกคนใช้ว่าลูกชายของเขาหายป่วยตั้งแต่เมื่อไหร่ พวกคนใช้ตอบว่า “หายไข้ตั้งแต่เมื่อวานนี้ตอนบ่ายโมงครึ่ง”

⁵³พ่อของเด็กก็รู้ว่าเป็นเวลาเดียวกับที่พระเยซูได้พูดว่า “ลูกของคุณหายดีแล้ว” ดังนั้นตัวเขาและทุกคนในบ้านของเขาจึงได้ไว้วางใจพระเยซู

⁵⁴นี่เป็นเรื่องอัศจรรย์ครั้งที่สองที่พระเยซูได้ทำตั้งแต่ออกจากแคว้นยูเดียมาที่แคว้นกาลิลี

พระเยซูรักษาคนป่วยที่สระน้ำ

5หลังจากนั้นก็ถึงช่วงเทศกาลของชาวยิว พระเยซูไปที่เมืองเยรูซาเล็ม ²ใกล้ๆ กับประตูแกะในเมืองเยรูซาเล็มมีสระน้ำอยู่แห่งหนึ่งชื่อเป็นภาษาอารเมค*ว่า “เบธซาธา”* รอบๆ สระน้ำนั้นมีศาลาอยู่ห้าหลัง ³ภายในศาลามีคนเจ็บป่วยนอนอยู่เต็มไปหมด รวมทั้งคนตาบอด คนง่อย และคนเป็นอัมพาต* ^{4*} ⁵มีชายคนหนึ่งที่อยู่มานานถึงสามสิบแปดปี ⁶เมื่อพระเยซูเห็นเขานอนอยู่ที่นั่น ก็รู้ว่าเขาป่วยมานานแล้ว พระองค์จึงถามเขาว่า “อยากจะทำอะไรไหม”

5:2 ภาษาอารเมค เป็นภาษาพูดของชาวยิวในเขตปาเลสไตน์ในสมัยของพระเยซู
 5:2 เบธซาธา หรือเรียกว่า เบธเอลดา
 5:3 อัมพาต สำเนากรีกบางฉบับได้เพิ่มลงไปว่า “และพวกเขาก็ได้รอให้น้ำกระเพื่อม”
 5:4 สำเนากรีกตอนหลังบางฉบับได้เพิ่มคำอธิบายในข้อ 4 คือ “บางครั้งทูตขององค์เจ้าชีวิตลงมาจากบนน้ำ และคนแรกที่ลงไปนั้นก่อน ก็หายจากโรคที่เขาเป็นอยู่”

7ชายคนนั้นตอบว่า “ท่านครับ ตอนที่น้ำในสระกระเพื่อมก็ไม่มีใครเอาผมลงไป แต่พอผมจะลงไปคนอื่นก็แย่งลงไปก่อน”

8พระเยซูสั่งเขาว่า “ลุกขึ้น เก็บที่นอนแล้วเดินไปสิ” 9เขาหายทันที และได้เก็บที่นอนแล้วเดินไป

วันนั้นเป็นวันหยุดทางศาสนา† 10พวกชาวยิวจึงพูดกับชายที่หายป่วยว่า “รู้รีเปล่ามันผิดกฎวันหยุดทางศาสนา ที่เที่ยวเดินหอบที่นอนไปไหนมาไหน”

11ชายคนนั้นตอบว่า “คนที่รักษาผมเป็นคนบอกว่ ‘เก็บที่นอนแล้วเดินไปสิ’”

12พวกยิวจึงถามเขาว่า “ใครเป็นคนบอกให้เก็บที่นอนแล้วเดิน”

13แต่ชายคนนั้นไม่รู้ว่ใครเป็นคนรักษาเขา เพราะพระเยซูได้หายเข้าไปในฝูงชนที่อยู่ที่นั่นเสียก่อน

14ต่อมา พระเยซูได้เจอชายคนเดิมนั้นในวิหาร† และพูดกับเขาว่า “ตอนนี้คุณหายแล้ว อย่าทำบาปอีกล่ะ จะได้ไม่มีเรื่องเลวร้ายกว่านี้เกิดขึ้นกับคุณอีก”

15ชายคนนั้นก็จากไป และไปบอกพวกยิวว่า พระเยซูคือผู้ที่รักษาเขาจนหาย

16พวกยิวจึงเริ่มคิดที่จะทำร้ายพระเยซู เพราะพระองค์ทำสิ่งเหล่านี้ในวันหยุดทางศาสนา

17พระเยซูบอกพวกยิวว่า “พระบิดาของเราไม่เคยหยุดทำงาน แล้วทำไมเราจะต้องหยุดด้วย”

18ทำให้พวกยิวยิ่งพยายามมากขึ้นที่จะฆ่าพระองค์ เพราะนอกจากพระองค์จะทำผิดกฎวันหยุดทางศาสนาแล้ว พระองค์ยังเรียกพระเจ้าเป็นพระบิดาของตัวเองอีกด้วย ซึ่งเท่ากับเป็นการทำตัวเสมอกับพระเจ้า

พระเยซูได้รับอำนาจจากพระเจ้า

19พระเยซูได้บอกพวกยิวว่า “เราจะบอกให้รู้ว่ พระบุตรจะทำอะไรตามใจตัวเองไม่ได้เลย เขาจะทำได้แต่สิ่งที่เขาเห็นพระบิดาทำเท่านั้น พระบิดาทำอะไรก็ตาม พระบุตรก็จะทำสิ่งนั้นด้วย

20พระบิดารักพระบุตร และให้พระบุตรเห็นทุกอย่างที่พระองค์ทำ พระบิดาจะแสดงบางสิ่งให้พระบุตรเห็น เป็นสิ่งทีพระองค์จะให้พระบุตรทำ ซึ่งยิ่งใหญ่กว่าการรักษาชายคนนี้เสียอีก แล้วพวกคุณจะตกตะลึง 21เหมือนกับที่พระบิดาทำให้คนที่ตายแล้วฟื้นขึ้นมาใหม่ พระบุตรก็จะให้ชีวิตกับใครก็ได้ทีพระองค์ต้องการเหมือนกัน 22พระบิดาไม่ได้ตัดสินลงโทษใคร แต่ได้มอบสิทธิอำนาจทั้งหมดในการตัดสินลงโทษให้กับพระบุตร 23เพื่อว่ทุกคนจะได้ให้เกียรติพระบุตรนั้นเหมือนกับที่พวกเขาให้เกียรติพระบิดา คนที่ไม่ให้เกียรติพระบุตรก็เท่ากับไม่ให้เกียรติพระบิดาผู้ส่งพระบุตรมาด้วย

24เราจะบอกให้รู้ว่ คนที่ฟังคำพูดเราและไว้วางใจพระองค์ผู้ส่งเรามา ก็มีชีวิตกับพระเจ้าตลอดไป และเขาจะไม่ถูกตัดสินลงโทษ เขาได้ผ่านพ้นความตายไปสู่ชีวิตแล้ว 25เราจะบอกให้รู้ว่เวลานั้นใกล้มาถึงแล้ว และเวลานี้ทีคนตายจะได้ยินเสียงของพระบุตรของพระเจ้าก็มาถึงแล้ว และคนที่เชื่อฟังก็จะมีชีวิต 26พระบิดามีฤทธิ์อำนาจทีจะให้ชีวิต และพระองค์ทำให้พระบุตรมีฤทธิ์อำนาจทีจะให้ชีวิตเหมือนกัน 27พระบิดาให้พระบุตรมีสิทธิ์ทีจะเป็นผู้พิพากษาด้วย เพราะพระบุตรนั้นเป็นบุตรมนุษย์† ด้วยเหมือนกัน 28พวกคุณไม่ต้องแปลกใจในเรื่องนี้หรอก เพราะเวลาที่พวกคนตายทั้งหมดจะได้ยินเสียงบุตรมนุษย์ใกล้จะมาถึงแล้ว 29แล้วพวกเขาจะออกมา

จากอุโมงค์ฝังศพ คนที่ท่าดีก็จะฟื้นขึ้นมามีชีวิตกับพระเจ้าตลอดไป ส่วนคนที่ทำชั่วก็จะฟื้นขึ้นมาเพื่อรับการตัดสินลงโทษ”

ผู้ที่เป็นพยานให้กับพระเยซู

30“เราไม่ได้ทำตามใจตัวเองหรอก เราได้ยินจากพระเจ้ามาอย่างไร เราก็ตัดสินไปอย่างนั้น และคำตัดสินของเราก็ยุติธรรม เพราะเราไม่ได้ทำตามใจตัวเอง แต่ทำตามความต้องการของพระเจ้าที่ส่งเรามา

31ถ้าเราเป็นพยานให้กับตัวเอง สิ่งที่เราพูดก็เชื่อถือไม่ได้ 32แต่ยังมีอีกผู้หนึ่งที่เป็นพยานให้กับเรา เรารู้ว่าสิ่งที่เขาพูดเกี่ยวกับเรานั้นเป็นความจริง”

33“พวกคุณได้ส่งคนไปถามยอห์นเกี่ยวกับตัวเราและยอห์นก็ได้บอกความจริงกับพวกเขา 34ไม่จำเป็นต้องให้มนุษย์มาเป็นพยานให้กับเราหรอก แต่ที่เราพูดถึงเรื่องนี้ก็เพราะเราอยากให้คุณเชื่อและรอด 35ยอห์นเป็นเหมือนตะเกียงที่จุดให้แสงสว่างอยู่ พวกคุณก็มีความสุขกับแสงสว่างนั้นอยู่พักหนึ่ง

36แต่เรามีพยานที่ยิ่งใหญ่กว่ายอห์นอีก นั่นก็คืองานต่างๆ ที่เรากำลังทำอยู่นี้ ซึ่งเป็นงานที่พระบิดาให้เราทำให้เสร็จ งานนี้พิสูจน์ให้เห็นว่าพระบิดาส่งเรามา 37พระบิดาผู้ที่ส่งเรามาเป็นพยานให้เราด้วย พวกคุณไม่เคยได้ยินเสียงของพระองค์ และไม่เคยเห็นรูปร่างหน้าตาของพระองค์ 38คำพูดของพระองค์ไม่อยู่ในตัวคุณ เพราะพวกคุณไม่ไว้วางใจผู้ที่พระบิดาส่งมา 39พวกคุณศึกษาพระคัมภีร์[†] อย่างละเอียด เพราะคิดว่ามันจะให้คุณมีชีวิตกับพระเจ้าตลอดไป พระคัมภีร์นั้นได้พูดถึงเรา 40แต่พวกคุณกลับไม่ยอมมาหาเรา เพื่อเราจะได้ให้คุณมีชีวิตกับพระเจ้าตลอดไป

41เราไม่สนใจคำชมของมนุษย์ 42แล้วเรารู้ด้วยว่า พวกคุณไม่ได้รักพระเจ้าจริงๆหรอก 43เรามาพูดแทนพระบิดาผู้ที่ส่งเรามา พวกคุณกลับไม่ยอมรับเรา แต่เวลามีบางคนมาพูดเพื่อตัวเอง พวกคุณกลับยอมรับเขา 44พวกคุณจะไม่วางใจเราได้อย่างไร ในเมื่อพวกคุณชอบคำชมจากพวกเดียวกัน แต่ไม่ได้สนใจคำชมจากพระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียว 45อย่าคิดว่าเราจะเป็นคนฟ้องคุณต่อหน้าพระบิดา โมเสสคนที่คุณคาดหวังว่าจะช่วยคุณต่างหากที่จะเป็นคนที่ฟ้องคุณเอง 46ถ้าคุณเชื่อโมเสสจริงๆ คุณก็จะเชื่อเราด้วย เพราะโมเสสได้เขียนถึงเรา 47ถ้าคุณไม่ได้เชื่อในสิ่งที่โมเสสเขียนแล้วคุณก็จะเชื่อในสิ่งที่เราพูดได้ยังไง”

พระเยซูเลี้ยงอาหารให้คนมากกว่าห้าพันคน

(มธ.14:13-21; มก.6:30-44; ลก.9:10-17)

6หลังจากนั้น พระเยซูได้เข้าไปอีกฟากหนึ่งของทะเลสาบกาลิลี (หรือทะเลสาบทีเบเรียส) 2 มีคนมากมายติดตามพระองค์ไป เพราะพวกเขาเห็นพระองค์ทำสิ่งอัศจรรย์ตอนรักษาคนป่วย 3 พระเยซูขึ้นไปบนภูเขา แล้วนั่งอยู่กับพวกศิษย์ของพระองค์ 4 ตอนนั้นใกล้จะถึงเทศกาลวันปลดปล่อย[†] ของชาวยิวแล้ว

5เมื่อพระองค์เงยหน้าขึ้นก็เห็นคนมากมายพากันมาหาพระองค์ พระองค์จึงพูดกับฟีลิปว่า “พวกเราจะไปซื้ออาหารที่ไหนถึงจะพอเลี้ยงคนทั้งหมดนี้” 6(พระเยซูถามเพื่อลองใจฟีลิป เพราะพระองค์รู้อยู่แล้วว่า จะทำอย่างไร)

⁷ฟิลิปตอบว่า “เงินค่าแรงเกือบเจ็ดเดือน* ก็ยังไม่พอซื้ออาหารให้คนพวกนี้กินกันคนละนิดละหน่อยได้เลยครับ”

⁸ศิษย์อีกคนหนึ่งของพระเยซู ชื่ออันดรูว์ น้องชายของซีโมนเปโตรบอกพระองค์ว่า ⁹“มีเด็กชายคนหนึ่งที่นี่ มีขนมปังบาร์เล่ย์อยู่ห้าก้อน กับปลาอีกสองตัวครับ แต่แค่นี้ จะไปพออะไรกับคนตั้งมากมายขนาดนี้”

¹⁰พระเยซูบอกพวกศิษย์ว่า “บอกให้พวกเขานั่งลง” (ที่นั่นมีหญ้าขึ้นเต็มไปหมด) แล้วทุกคนก็นั่งลง (มีผู้ชายประมาณห้าพันคนในฝูงชนนั้น) ¹¹พระเยซูเอาขนมปังของเด็กน้อยคนนั้นมาเมื่อขอบคุณพระเจ้าเสร็จแล้ว ก็แบ่งขนมปังแจกให้กับทุกๆ คนที่นั่งอยู่ที่พื้นนั้นอย่างไม่มีอัน และพระองค์ก็หยิบปลามาทำอย่างเดียวกัน

¹²เมื่อผู้คนกินกันจนอิ่มแล้วพระองค์สั่งพวกศิษย์ว่า “เก็บขนมปังที่เหลือให้หมด จะได้ไม่เสียของ” ¹³พวกศิษย์ก็เก็บเศษที่เหลือจากขนมปังห้าก้อนนี้ใส่ได้สิบสองเข่งเต็มๆ

¹⁴เมื่อคนพวกนี้เห็นสิ่งอัศจรรย์ที่พระองค์ทำเขาเริ่มพูดกันว่า “คนนี่ต้องเป็นผู้พูด แทนพระเจ้าคนนั้นที่ว่ากันว่าจะมาในโลกนี้แน่ๆ”

¹⁵เมื่อพระเยซูรู้ว่า พวกเขาจะมาบีบบังคับให้พระองค์ไปเป็นกษัตริย์ของพวกเขา พระองค์ก็หลบขึ้นไปบนภูเขาเพียงคนเดียว

พระเยซูเดินบนน้ำ

(มธ. 14:22-27; มก. 6:45-52)

¹⁶พอตกเย็น พวกศิษย์ของพระองค์ก็ไปที่ทะเลสาบ ¹⁷พวกเขาลงเรือและเริ่มข้ามฟากไปที่เมืองคาเปอร์นาอุม ตอนนั้นมีมืดแล้ว แต่พระเยซูก็ยังไม่ได้มาหาพวกศิษย์ของพระองค์ ¹⁸เกิดพายุกว้างทำให้คลื่นในทะเลสาบปั่นป่วนรุนแรงมาก ¹⁹เมื่อเรือออกจากฝั่งมาได้ประมาณห้าถึงหกกิโลเมตร พวกศิษย์เห็นพระเยซูกำลังเดินอยู่บนน้ำตรงมาที่เรือ พวกเขาพากันตกใจกลัว ²⁰แต่พระเยซูพูดกับพวกเขาว่า “นี่เราเอง ไม่ต้องกลัว” ²¹พวกเขาก็ดีอกดีใจและรับพระองค์ขึ้นมามบนเรือแล้วเรือก็ถึงฝั่งที่พวกเขาจะไปทันที

ผู้คนตามหาพระเยซู

²²วันต่อมา ฝูงชนที่ยังคงอยู่ในบริเวณที่พระเยซูเลี้ยงอาหารนั้น ต่างก็รู้ว่าที่นั่นมีเรืออยู่แค่ลำเดียว และพวกศิษย์ลงเรือลำนั้นไปแล้ว พระเยซูไม่ได้ไปด้วย พวกเขา ก็เลยตามหาพระเยซูกันเป็นการใหญ่ ²³มีเรือบางลำมาจากทิเบเรียสได้เข้าจอดที่ฝั่งใกล้ๆ กับที่พวกเขาได้กินอาหารกันคือหลังจากที่พระเยซูของค์เจ้าชีวิตได้ขอบคุณพระเจ้าแล้ว ²⁴เมื่อประชาชนเห็นว่าทั้งพระเยซู และพวกศิษย์ไม่ได้อยู่ที่นั่น พวกเขาก็ลงเรือไปตามหาพระองค์ที่เมืองคาเปอร์นาอุม

พระเยซูคือขนมปังแห่งชีวิต

²⁵เมื่อพวกเขาพบพระเยซูที่อีกฝั่งหนึ่งของทะเลสาบ พวกเขาก็ถามพระองค์ว่า “อาจารย์มาที่นี่ตั้งแต่เมื่อไหร่ครับ”

²⁶พระเยซูตอบว่า “เราขอพูดตรงๆ นะ ที่พวกคุณตามหาเราไม่ใช่เพราะเข้าใจอย่างถ่องแท้แล้วถึงสิ่งอัศจรรย์ที่คุณได้เห็น แต่เพราะได้กินอาหารจนอึดหน่าสำราญต่างหาก ²⁷อย่า

ทำงานเพื่อจะได้อาหารที่เน่าเสีย แต่ให้ทำงานเพื่อจะได้อาหารทิพย์ที่ให้ชีวิตที่อยู่กับพระเจ้าตลอดไป บุตรมนุษย์¹ จะให้อาหารทิพย์นั้นกับพวกคุณ เพราะพระเจ้าพระบิดาได้ให้สิทธิอำนาจกับบุตรมนุษย์ที่จะทำสิ่งนี้²⁸ พวกเขาถามพระองค์ว่า “แล้วพวกเรควรจะทำอย่างไรล่ะ พระเจ้าถึงจะพอใจ”

²⁹พระเยซูตอบว่า “ถ้าจะทำให้พระเจ้าพอใจ พวกคุณก็ต้องไว้วางใจคนคนหนึ่งที่พระเจ้าส่งมา”

³⁰พวกเขาถามอีกว่า “อาจารย์จะทำสิ่งอัศจรรย์อะไรให้ดูล่ะ เพื่อที่เราจะได้เชื่อว่าพระเจ้าส่งอาจารย์มา ตกลงว่าจะทำอะไรให้ดูล่ะ”³¹ บรรพบุรุษของพวกเรากินมานา* ในที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้งตามที่พระคัมภีร์[†] เขียนไว้ว่า ‘เขาได้ให้ขนมปังจากสวรรค์กับพวกเขา’*³²

³²พระเยซูพูดว่า “จริงๆ แล้วโมเสสไม่ได้เป็นคนให้ขนมปังจากสวรรค์นั้นกับคุณหรอก แต่เป็นพระบิดาของเราต่างหากที่ให้อาหารอันแท้จริงจากสวรรค์กับคุณ³³ เพราะขนมปังจากพระเจ้านั้นก็คือคนที่ลงมาจากสวรรค์ และให้ชีวิตกับโลกนี้”

³⁴พวกเขาจึงว่า “ถ้าอย่างนั้น ให้ขนมปังนั้นกับพวกเราตลอดไปด้วยเถอะ”

³⁵พระเยซูพูดว่า “ตัวเรานี่แหละคือขนมปังที่ให้ชีวิต คนที่มาหาเราจะไม่หิวอีกเลย และคนที่ไว้วางใจเราก็จะไม่กระหายน้ำอีกเลย³⁶ เหมือนกับที่เราเคยบอกพวกคุณแล้วว่า พวกคุณได้เห็นเราแล้ว แต่ก็ยังไม่ไว้วางใจเรา³⁷ ทุกสิ่งทุกอย่างที่พระบิดาให้เรา ก็จะมาหาเรา และใครก็ตามที่มาหาเรา เราจะไม่ทอดทิ้งเลย³⁸ เพราะเราไม่ได้ลงมาจากสวรรค์เพื่อทำตามใจตัวเอง แต่มาเพื่อทำตามความต้องการของพระองค์ผู้ที่ส่งเรามา³⁹ นี่คือนิสัยที่พระบิดาผู้ที่ส่งเรามาต้องการให้เราทำ ซึ่งก็คือการเก็บรักษาทุกคนที่พระองค์ยกให้กับเราไว้ไม่ให้สูญหายไปสักคนเดียว และทำให้เขาฟื้นขึ้นมามีชีวิตในวันสุดท้าย⁴⁰ พระบิดาของเราอยากให้ทุกคนที่เห็นพระบุตรและไว้วางใจพระบุตรนั้นมีชีวิตกับพระเจ้าตลอดไปและเราจะทำให้พวกเขาฟื้นขึ้นมามีชีวิตในวันสุดท้าย”

⁴¹พวกยิวเริ่มบ่นกันเรื่องที่พระเยซูพูดว่า “เราคือขนมปังที่ลงมาจากสวรรค์”⁴² และพวกยิวพูดกันว่า “นี่มันเจ้าเยซู ลูกของโยเซฟ ที่เรารู้จักทั้งพ่อและแม่ของมันไม่ใช่หรือ โธ่เอ๊ย แล้วมันพูดได้อย่างไรว่า ‘เราลงมาจากสวรรค์’”

⁴³พระเยซูพูดขึ้นว่า “เลิกบ่นกันได้แล้ว⁴⁴ ไม่มีใครมาหาเราได้ ถ้าพระบิดาผู้ส่งเรามาไม่พาเขามาหาเรา และเราจะทำให้เขาฟื้นขึ้นมามีชีวิตในวันสุดท้าย⁴⁵ ผู้พูดแทนพระเจ้า[†] เขียนไว้ว่า ‘พระเจ้าจะส่งสอนพวกเขาทุกคน’* ทุกคนที่ได้ฟังและเรียนรู้จากพระบิดาก็จะมาหาเรา⁴⁶ (ไม่มีใครเคยเห็นพระบิดา นอกจากผู้ที่มาจากพระบิดาถึงจะเคยเห็นพระองค์)⁴⁷ เราจะบอกให้รู้ว่าผู้ที่ไว้วางใจเราก็มีชีวิตกับพระเจ้าตลอดไป⁴⁸ เราเป็นขนมปังที่ให้ชีวิต⁴⁹ บรรพบุรุษของพวกคุณได้กินมานาในที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้ง สุดท้ายพวกเขา ก็ตายกันไปหมด⁵⁰ แต่ใครก็ตามที่ได้กินขนมปังที่ลงมาจากสวรรค์ จะไม่ตายอีกเลย⁵¹ เราเป็นขนมปังจากสวรรค์ที่ให้ชีวิต ใครก็ตามที่กินขนมปังนี้จะมีชีวิตอยู่ตลอดไป ขนมปังนี้คือเนื้อหนังของเรา ที่เราจะให้เพื่อคนในโลกนี้จะได้มีชีวิต

⁵²พวกยิวก็เริ่มเถียงกันว่า “ผู้ชายคนนี้จะเอาเนื้อหนังของเขาให้พวกเรากินได้อย่างไร”⁵³ พระ

6:31 มานา เป็นภาษาฮีบรู เป็นอาหารจากสวรรค์ที่พระเจ้าให้กับพวกยิว ในตอนที่พวกยิวเดินวนเวียนอยู่ในที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้ง 40 ปี

6:31 “เขาได้...พวกเขา” ดู สดุดี 78:24

6:45 พระเจ้า...ทุกคน ดู อัสยาห์ 54:13

เยซูจึงพูดกับพวกเขาว่า “เราจะบอกให้รู้ว่า ถ้าพวกคุณไม่ได้กินเนื้อหนัง และไม่ได้ดื่มเลือดของบุตรมนุษย์[†] คุณก็ไม่มีชีวิตที่แท้จริง”⁵⁴ คนที่ได้กินเนื้อและดื่มเลือดของเราก็จะมีชีวิตกับพระเจ้าตลอดไป เราจะให้พวกเขาฟื้นขึ้นมามีชีวิตในวันสุดท้าย⁵⁵ เพราะเนื้อของเราเป็นอาหารที่แท้จริง และเลือดของเราก็เป็นเครื่องดื่มที่แท้จริง⁵⁶ คนที่กินเนื้อและดื่มเลือดของเราก็เป็นหนึ่งเดียวกับเรา และเราก็เป็นหนึ่งเดียวกับพวกเขา⁵⁷ พระบิดาผู้มีชีวิตอยู่ส่งเรามา และเรามีชีวิตอยู่ได้ก็เพราะพระบิดา ดังนั้นคนที่กินเลือดเนื้อของเราก็จะมีชีวิตอยู่ได้เพราะเราเหมือนกัน⁵⁸ นี่คือนมปังที่ลงมาจากสวรรค์ ซึ่งไม่เหมือนกับมานาที่บรรพบุรุษของพวกคุณได้กิน แล้วสุดท้ายก็ยังคงต้องตาย แต่คนที่ได้กินนมปังนี้จะมีชีวิตอยู่ตลอดไป”⁵⁹ พระเยซูพูดเรื่องเหล่านี้ ขณะที่พระองค์กำลังสอนอยู่ในที่ประชุมของยิว[†] ในเมืองคาเปอร์นาอุม

ศิษย์จำนวนมากเลิกติดตามพระองค์

⁶⁰ เมื่อศิษย์หลายคนได้ยินเรื่องเหล่านี้ ก็บ่นกันว่า “ใครจะไปยอมรับคำสอนยากๆ อย่างนี้ได้”

⁶¹ พระเยซูรู้ว่าพวกศิษย์กำลังบ่นกันถึงเรื่องนี้ พระองค์จึงถามว่า “คำสอนเหล่านี้ ชัดกับความรู้สึกของพวกคุณหรือ”⁶² แล้วพวกคุณจะว่ายังไง ถ้าได้เห็นบุตรมนุษย์[†] ขึ้นไปสวรรค์ที่พระองค์เคยอยู่มาก่อน⁶³ ไม่ใช่พละกำลังของมนุษย์ที่เป็นผู้ให้ชีวิต แต่เป็นพระวิญญาณของพระเจ้า คำพูดที่เราได้บอกพวกคุณนี้แหละ จะนำพระวิญญาณของพระเจ้ามาให้กับคุณ เป็นพระวิญญาณที่ให้ชีวิต⁶⁴ แต่พวกคุณบางคนก็ไม่เชื่อ” (ตั้งแต่เริ่มแรก พระเยซูก็รู้แล้วว่าพวกไหนจะไม่เชื่อ และคนไหนที่จะหักหลังพระองค์)⁶⁵ แล้วพระองค์พูดว่า “ก็เพราะอย่างนี้เราถึงบอกคุณว่า ‘ไม่มีใครมาถึงเราได้ นอกจากพระบิดาทำให้เขาสามารถมาได้’”

⁶⁶ หลังจากทีพระเยซูพูดอย่างนั้น ศิษย์จำนวนมากก็ทิ้งพระเยซูไป

⁶⁷ แล้วพระเยซูได้ถามศิษย์เอก[†] ทั้งสิบสองคนว่า “พวกคุณก็จะทิ้งเราไปด้วยหรือ”

⁶⁸ ซีโมน เปโตรตอบพระองค์ว่า “จะให้พวกเราทิ้งอาจารย์ไปหาใครอีกล่ะครับ อาจารย์มีคำพูดที่ให้ชีวิตที่อยู่กับพระเจ้าตลอดไป”⁶⁹ พวกเราเชื่อและรู้แล้วว่าอาจารย์เป็นผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้า”

⁷⁰ พระเยซูตอบพวกเขาว่า “เราเป็นคนเลือกพวกคุณทั้งสิบสองคนมาเองถูกไหม แต่คนหนึ่งในพวกคุณเป็นมารร้าย”⁷¹ (พระองค์หมายถึงยูดาส ลูกของซีโมน อิสคาริโอท เพราะเขาจะหักหลังพระองค์ แม้ว่าเขาเป็นศิษย์เอกคนหนึ่งสิบสองคนนั้นก็ตาม)

พระเยซูและพี่น้องของพระองค์

7 หลังจากนั้น พระเยซูได้เดินทางไปทั่วแคว้นกาลิลี พระองค์ไม่ออกไปแคว้นยูเดีย เพราะพวกยิวจ้องที่จะฆ่าพระองค์² ขณะนั้นใกล้จะถึงเทศกาลอยู่เพิง* แล้ว³ น้องๆ ของพระเยซูจึงบอกพระองค์ว่า “พี่น้องจะไปแคว้นยูเดีย เพื่อพวกศิษย์ของพี่จะได้เห็นสิ่งอัศจรรย์ต่างๆ ที่พี่กำลังทำอยู่ด้วย”⁴ คนที่อยากจะมีชื่อเสียงเขาไม่แอบทำอะไรลับๆ หรือ ไหนๆ พี่ก็ทำสิ่งต่างๆ เหล่านี้แล้ว แสดงตัวให้โลกรู้ไปเลยสิ⁵ (แม้แต่พี่น้องของพระองค์ก็ยังไม่เชื่อพระองค์)”⁶ พระเยซูตอบว่า “เวลานี้ยังไม่เหมาะสำหรับพี่ แต่สำหรับพวกน้องเวลาไหนก็เหมาะทั้งนั้น”⁷ คนในโลกนี้เขาไม่

7:2 เทศกาลอยู่เพิง เป็นเทศกาลที่คนยิวเฉลิมฉลองกันทุกปีเป็นเวลา 7 วัน พวกยิวจะระลึกถึงบรรพบุรุษของพวกเขา ที่ได้อาศัยอยู่ในเต็นท์ในช่วงที่วนเวียนอยู่ในที่เปลี่ยวเปลี่ยวแห่งนี้เป็นเวลา 40 ปี ในสมัยของโมเสส

เกลียดพวกนอกรีต เพราะไม่รู้จะเกลียดไปทำไม แต่เขาเกลียดที่เพราะที่บอกพวกเขาอยู่เสมอกว่า การกระทำของพวกเขาชั่วร้าย⁸ พวกนอกรีตไปกันเองเถอะ พืชยังไม่ไปหรอก เพราะยังไม่ถึงเวลา”⁹ หลังจากที่พูดอย่างนั้นแล้ว พระองค์ก็อยู่ที่แคว้นกาลิลีต่อไป

¹⁰หลังจากที่น้องๆ ของพระองค์ไปร่วมงานเทศกาลกันแล้ว พระองค์ก็ได้แอบไปที่หลังโดยไม่ให้ใครรู้ ¹¹พวกผู้นำชาวยิวต่างมองหาพระองค์ในงาน และถามกันว่า “ไอ้หมอนั้นอยู่ที่ไหน”

¹²ผู้คนซุบซิบกันมากเกี่ยวกับพระเยซู บางคนว่า “เขาเป็นคนดินะ” แต่บางคนว่า “ไม่หรอก เขาเป็นนักต้มตุ๋น” ¹³แต่ไม่มีใครกล้าพูดถึงพระองค์อย่างเปิดเผยเพราะกลัวพวกผู้นำชาวยิว

พระเยซูสั่งสอนประชาชนในเยรูซาเล็ม

¹⁴เมื่อถึงช่วงกลางเทศกาลอยู่เพิงพระเยซูได้เข้าไปในบริเวณวิหาร[†] และเริ่มสั่งสอนประชาชน ¹⁵พวกหัวหน้าชาวยิวต่างรู้สึกแปลกใจในคำสอนของพระองค์ จึงพูดว่า “ทำไมเขารู้มากอย่างนี้ล่ะ ในเมื่อเขายังไม่เคยเรียนกับครูคนไหนมาก่อนเลย”

¹⁶พระเยซูตอบว่า “คำสอนของเรานั้นไม่ใช่ของเราเอง แต่มาจากพระองค์ผู้ที่ส่งเรามา ¹⁷ใครที่อยากทำตามความต้องการของพระเจ้าจะรู้ว่าสิ่งที่เราสอนนั้นมาจากพระเจ้าหรือเราพูดขึ้นมาเองกันแน่” ¹⁸คนที่พูดตามใจตัวเองก็พยายามหาข้อเสียดังแต่ คนที่พยายามหาข้อเสียให้กับคนที่ส่งเขามา คนนั้นแหละเป็นคนที่ยังใจและไม่หลอกลวงใคร ¹⁹โมเสสได้ให้กฎปฏิบัติ[†] กับพวกคุณ แต่พวกคุณก็ไม่ได้ทำตามกฎนั้นสักคน แล้วทำไมพวกคุณถึงได้พยายามจะฆ่าเรา”

²⁰พวกนั้นจึงตอบว่า “แกถูกผีสิงแล้ว ใครกันที่พยายามจะฆ่าแก”

²¹พระเยซูจึงตอบพวกเขาว่า “เราได้ทำสิ่งอัศจรรย์อย่างหนึ่งในวันหยุดทางศาสนา[†] พวกคุณก็พากันตดตะลึงเพราะเรื่องนั้น” ²²โมเสสได้ให้กฎปฏิบัติกับคุณในเรื่องการทำพิธีชิลิบ[†] (ความจริงแล้ว บรรพบุรุษของพวกคุณได้ทำพิธีชิลิบมาตั้งนานแล้วก่อนโมเสสเสียอีก) และถ้าวันที่คุณจะต้องทำพิธีชิลิบตรงกับวันหยุดทางศาสนา[†]พอดี พวกคุณก็ยังทำพิธีชิลิบให้ลูกชายของพวกคุณอยู่ดี ²³ถ้าคุณทำพิธีชิลิบให้กับลูกชายเพื่อจะได้ไม่ผิดกฎของโมเสส แล้วพวกคุณจะมาโกรธแค้นเราที่รักษาคนทั้งคนให้หายในวันหยุดทางศาสนาทำไม ²⁴อย่าตัดสินอะไรอย่างผิวเผิน แต่ให้ตัดสินไปตามความจริง”

ประชาชนยังสงสัยว่าพระเยซูคือพระคริสต์หรือไม่

²⁵บางคนในเมืองเยรูซาเล็มถามกันว่า “คนนี่ไม่ใช่หรือที่พวกผู้นำพยายามจะฆ่า” ²⁶แต่ดูสิ เขากำลังพูดอยู่กลางที่สาธารณะ และพวกผู้นำก็ไม่ได้ว่าอะไรเขาเลยหรือพวกผู้นำตัดสินใจกันแล้วว่าเขาคือพระคริสต์[†] ²⁷แต่พวกเรารู้นี้ว่าคนนี่มาจากไหน ถ้าพระคริสต์ตัวจริงมาละก็ จะไม่มีใครรู้หรือว่าพระองค์มาจากไหน”

²⁸ขณะที่พระเยซูสอนอยู่ในบริเวณวิหาร[†] พระองค์ตะโกนให้ทุกคนได้ยินว่า “ใช่แล้ว พวกคุณรู้จักเรา และรู้ว่าเรามาจากไหน แต่เราไม่ได้มาเอง มีผู้หนึ่งที่ส่งเรามาจริงๆ และพวกคุณไม่รู้จักพระองค์ผู้[†]นั้น” ²⁹แต่เรารู้จักพระองค์เพราะเรามาจากพระองค์ และพระองค์ส่งเรามา”

³⁰พวกเขาจึงพยายามที่จะจับพระเยซู แต่ไม่มีใครจับตัวพระองค์ได้เพราะยังไม่ถึงเวลาของพระองค์ ³¹แต่ก็มีคนเป็นจำนวนมากในฝูงชนนั้นที่เชื่อพระองค์และพูดว่า “เมื่อพระคริสต์มาพระองค์จะทำสิ่งอัศจรรย์มากกว่าที่ชายคนนั้นทำหรือ”

พวกยิวหาโอกาสจับพระเยซู

³²เมื่อพวกฟาริสี[†] ได้ยินว่ามีคนเป็นจำนวนมากได้แอบชูปชบกันเรื่องพระเยซู หัวหน้านักบวชและพวกฟาริสีจึงส่งเจ้าหน้าที่ของวิหารไปจับตัวพระเยซู ³³พระเยซูพูดว่า “เราจะอยู่กับพวกคุณอีกสักพักหนึ่ง แล้วก็จะกลับไปหาพระองค์ผู้ที่ส่งเรามา ³⁴พวกคุณจะมาตามหาเรา แต่จะหาไม่เจอ เพราะพวกคุณไม่สามารถไปในที่ที่เรา กำลังจะไป”

³⁵พวกผู้นำชาวยิวจึงถามกันว่า “เขาจะไปไหนหรือ ที่พวกเราจะหาเขาไม่เจอ เขาจะไปหาคนของพวกเราที่เมืองกรีกและสอนพวกคนกรีกที่นั่นหรือ ³⁶แล้วเขาหมายถึงอะไรนะ ตอนที่เขาพูดว่า ‘คุณจะมาตามหาเราแต่จะหาไม่เจอ’ และ ‘พวกคุณไม่สามารถไปในที่ที่เรา กำลังจะไป’”

พระเยซูพูดถึงพระวิญญานบริสุทธิ์

³⁷ในวันสุดท้ายของเทศกาลอยู่เพิง ซึ่งเป็นวันสำคัญที่สุด พระเยซูยืนขึ้นและพูดเสียงดังว่า “ถ้าใครหิวน้ำ ก็ให้มาหาเราและดื่มสิ ³⁸คนที่ไว้วางใจเราก็จะมีลำธารของน้ำที่ให้อชีวิตไหลออกมาจากหัวใจของเขา เหมือนกับที่พระคัมภีร์[†]บอก” ³⁹พระเยซูกำลังพูดถึงพระวิญญานบริสุทธิ์ ซึ่งภายหลังคนที่ไว้วางใจพระองค์จะได้รับ แต่ที่ยังไม่มีใครได้รับตอนนี้ เพราะพระเยซูยังไม่ตาย และยังไม่ได้ฟื้นขึ้นมารับเกียรติอันยิ่งใหญ่ของพระองค์เลย

ประชาชนเถียงกันเรื่องพระเยซู

⁴⁰เมื่อประชาชนได้ยินสิ่งที่พระเยซูพูด ก็มีบางคนพูดว่า “ชายคนนี้เป็นผู้พูดแทนพระเจ้าแน่ๆ”

⁴¹คนอื่น ๆ พูดว่า “เขาเป็นกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่*”

แต่บางคนแย้งว่า “กษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่จะมาจากแคว้นกาลิลีได้ยังไง” ⁴²พระคัมภีร์บอกไว้ว่า “กษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ จะมาจากครอบครัวของดาวิด[†] และมาจากหมู่บ้านเบธเลเฮม เมืองที่ดาวิดเคยอยู่ไม่ใช่หรือ” ⁴³จึงเกิดการแตกแยกกันขึ้นในหมู่ประชาชนเพราะตกลงกันไม่ได้ในเรื่องของพระเยซู ⁴⁴บางคนอยากจะจับกุมพระองค์ แต่ก็ไม่มีใครกล้าทำ

ผู้นำชาวยิวไม่ไว้วางใจพระเยซู

⁴⁵ดังนั้น เจ้าหน้าที่ของวิหารจึงกลับไปหาพวกผู้นำนักบวช และพวกฟาริสี[†] พวกเขาถามว่า “ทำไมพวกเจ้าไม่จับมันมาที่นี่”

⁴⁶พวกเจ้าหน้าที่ตอบไปว่า “พวกเราไม่เคยได้ยินใครพูดเหมือนชายคนนี้อีกเลย”

⁴⁷พวกฟาริสีถามอีกว่า “พวกแกก็ถูกมันหลอกด้วยหรือ ⁴⁸ดูซิ มีใครบ้างในกลุ่มผู้นำหรือพวกฟาริสีที่ไปหลงเชื่อมัน ⁴⁹ไอ้พวกนอกคอกที่ไม่รู้จักปฏิบัติ[†] พวกนั้นยังงี้ก็ถูกพระเจ้าสาปแช่งอยู่ดี”

⁵⁰นิโคเดมัส คนที่ไปหาพระเยซูก่อนหน้านี้ และเป็นผู้นำชาวยิวคนหนึ่งถามพวกเขาว่า ⁵¹“ตามกฎปฏิบัติของพวกเราจะไม่ตัดสินใครจนกว่าจะฟังเขาพูดและรู้ว่า เขาทำอะไรมาก ไม่ใช่หรือ”

⁵²แต่พวกเขาบอกนิโคเดมัสว่า “คุณก็มาจากกาลิลีกับเขาด้วยหรือ ลองไปค้นพระคัมภีร์[†]ดูสิ แล้วคุณจะรู้ว่าไม่มีผู้พูดแทนพระเจ้า[†] ที่มาจากกาลิลีเลย”

^{53*} แล้วพวกเขาทั้งหมดก็แยกย้ายกันกลับบ้าน

7:41 กษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ หรือ พระคริสต์

7:53 สำนักการึกที่ดีที่สุดและเก่าแก่ที่สุดของหนังสือยอห์นหลายฉบับไม่มีข้อ 7:53-8:11

หญิงคนหนึ่งถูกจับขณะมีชู้

8 ส่วนพระเยซูก็กลับไปที่ภูเขามะกอกเทศ* ²ตอนเช้าตรู่ พระองค์ก็กลับไปวิหารอีกครั้งหนึ่ง คนทั้งหลายก็มาหาพระองค์ พระเยซูได้นั่งลงและเริ่มสั่งสอนผู้คน ³พวกครูสอนศาสนา และพวกฟาริสี[†] ได้นำตัวหญิงคนหนึ่งมายืนอยู่ต่อหน้าคนทั้งปวง ผู้หญิงคนนั้นถูกจับได้คาหนังคาเขาขณะมีชู้อยู่ ⁴พวกเขาบอกพระองค์ว่า “อาจารย์ ผู้หญิงคนนั้นถูกจับได้ในขณะที่กำลังมีชู้อยู่ ⁵ในกฎปฏิบัตินั้น โมเสสสั่งให้เราเอาหินขว้างคนที่ทำอย่างนี้ให้ตาย แล้วอาจารย์จะว่าอย่างไร” ⁶(ที่พวกเขาถามอย่างนี้เพื่อจะให้พระองค์หลงกลและจะได้หาเรื่องฟ้องร้องพระองค์) พระเยซูได้แต่ก้มลงใช้นิ้วขีดเขียน บนพื้นดินไปมา ⁷แต่พวกนั้นก็ยังคงยืนคะยอให้พระองค์ตอบ พระองค์จึงยืนขึ้นพูดว่า “พวกคุณคนไหนที่ไม่มีความผิดเลย ก็ให้เอาหินขว้างผู้หญิงคนนี้เป็นคนแรก” ⁸แล้วพระองค์ก็ก้มลงใช้นิ้วเขียนบนพื้นดินต่อ

⁹เมื่อได้ยินพระเยซูพูดอย่างนั้น พวกนั้นก็กลับไปละคนสองคน คนที่มีอายุมากที่สุดเริ่มเดินจากไปก่อนจนเหลือแต่พระเยซูกับผู้หญิงอยู่ที่นั่น ¹⁰พระเยซูลุกขึ้น และถามผู้หญิงคนนั้นว่า “พวกเขาไปไหนกันหมดแล้ว ไม่มีใครลงโทษคุณหรือ”

¹¹หญิงคนนั้นตอบว่า “ไม่มีค่ะ” แล้วพระเยซูก็พูดว่า “เราก็ไม่ลงโทษคุณเหมือนกัน ไปเถอะแล้วอย่าทำบาปอีก”

พระเยซูเป็นความสว่างของโลก

¹²แล้วพระเยซูก็พูดกับพวกที่ชุมนุมอยู่อีกครั้งหนึ่งว่า “เราเป็นความสว่างของโลก คนที่ติดตามเราจะไม่เดินอยู่ในความมืด แต่จะมีความสว่างที่นำไปสู่ชีวิต”

¹³ดังนั้นพวกฟาริสีจึงพูดกับพระองค์ว่า “แกพูดเองเออเอง คำพยานของแกเชื่อถือไม่ได้หรอก”

¹⁴พระเยซูตอบว่า “ถึงแม้ว่าเราจะเป็นพยานให้กับตัวเอง สิ่งที่เราพูดก็เป็นความจริง เพราะเรารู้ว่าตัวเราเองมาจากไหนและกำลังจะไปไหน แต่พวกคุณไม่รู้ที่เรามาจากไหนหรือกำลังจะไปไหน ¹⁵คุณตัดสินเราตามวิธีของมนุษย์ เราไม่ตัดสินแบบนั้น ¹⁶แต่ถ้าเราจะตัดสิน คำตัดสินของเราก็ถูกต้องเพราะเราไม่ได้ตัดสินคนเดียว แต่เราตัดสินร่วมกับพระบิดาผู้ส่งเรามา ¹⁷ในกฎปฏิบัติของคุณบอกว่ถ้ามีพยานสองคนพูดตรงกันก็ถือว่าเป็นความจริง ¹⁸เราเป็นพยานให้กับตัวเอง และพระบิดาที่ส่งเรามา ก็เป็นพยานให้กับเราอีกผู้หนึ่งด้วย”

¹⁹พวกเขาจึงถามว่า “แล้วไหนละพระบิดาที่แกพูดถึง”

พระเยซูตอบว่า “พวกคุณไม่รู้จักเราหรือพระบิดาของเราหรอก เพราะถ้าคุณรู้จักเรา คุณก็จะรู้จักพระบิดาของเราด้วย”²⁰ตอนที่พระเยซูพูดเรื่องนี้ พระองค์กำลังสอนอยู่ในห้องที่เขาใช้ตั้งกล่องบริจาคเงินในบริเวณวิหาร ไม่มีใครมาจับกุมพระองค์เพราะยังไม่ถึงกำหนดเวลาของพระองค์

พวกยิวไม่เข้าใจพระเยซู

²¹พระเยซูพูดกับพวกประชาชนอีกว่า “พวกคุณจะมาหาเรา แต่จะตายอยู่ในความบาปของตัวเอง ที่ที่เรากำลังจะไปนั้นพวกคุณไปไม่ได้”

8:1 ภูเขามะกอกเทศ เป็นภูเขาที่อยู่ใกล้กับเมืองเยรูซาเล็ม

²²พวกผู้นำชาวยิวจึงถามกันว่า “มันกำลังจะฆ่าตัวตายหรือยังไปถึงได้พูดว่า ‘ที่ที่เราจะไปนั้น พวกคุณไปไม่ได้’”

²³พระเยซูพูดว่า “พวกคุณมาจากโลกข้างล่าง แต่เรามาจากข้างบน พวกคุณเป็นของโลกนี้ แต่เราไม่ได้เป็นของโลกนี้” ²⁴เราจึงได้บอกพวกคุณว่าคุณจะตายอยู่ในความบาปของตัวเอง ใช่แล้ว คุณจะตายอยู่ในความบาปของคุณ ถ้าไม่เชื่อว่าเราเป็นคนคนนั้นที่เรากล่าวว่าเราเป็น*”

²⁵พวกยิวจึงถามพระองค์ว่า “แล้วแกเป็นใครล่ะ” พระเยซูตอบว่า “เราเป็นคนคนนั้นที่เราได้บอกพวกคุณตั้งแต่แรกแล้วว่าเราเป็น” ²⁶ความจริงแล้วเรามีหลายเรื่องที่จะต่อว่าพวกคุณ แต่เราจะพูดเฉพาะเรื่องที่เราได้ยินมาจากพระองค์ผู้ที่ส่งเรามาเท่านั้นและพระองค์ก็พูดความจริง”

²⁷(พวกเขาไม่รู้ว่าพระเยซูกำลังพูดถึงพระบิดา) ²⁸ดังนั้น พระเยซูจึงพูดว่า “เมื่อพวกคุณยกบุตรมนุษย์ขึ้น คุณก็จะได้ว่าเรเป็นคนคนนั้นที่เรากล่าวว่าเราเป็น เราไม่ได้ทำอะไรตามใจของตัวเอง แต่เราพูดสิ่งนี้ตามที่พระบิดาได้สั่งเรามา” ²⁹พระองค์ผู้ส่งเรามา ก็อยู่กับเรา พระองค์ไม่เคยทิ้งเราไว้ให้อยู่คนเดียว เพราะเราทำตามใจพระองค์เสมอ” ³⁰เมื่อพระเยซูพูดอย่างนี้ก็มีหลายคนไว้วางใจพระองค์

พระเยซูพูดเรื่องการหลุดพ้นจากบาป

³¹ดังนั้นพระเยซูจึงพูดกับชาวยิวที่ไว้วางใจในพระองค์ว่า “ถ้าพวกคุณยังคงทำตามคำสั่งสอนของเรา พวกคุณก็เป็นศิษย์ของเราจริงๆ” ³²พวกคุณจะรู้จักความจริงและความจริงจะทำให้พวกคุณเป็นอิสระ”

³³พวกเขาตอบว่า “พวกเราเป็นลูกหลานของอับราฮัม[†] และไม่เคยเป็นทาสใคร ทำไมอาจารย์ถึงพูดว่า ‘พวกคุณจะถูกปลดปล่อยให้เป็นอิสระ’”

³⁴พระเยซูตอบว่า “เราจะบอกให้รู้แน่ๆ ว่าจริงๆ แล้วคนที่ยังทำบาปอยู่ก็เป็นทาสของความบาป” ³⁵ทาสไม่ใช่คนในครอบครัว แต่ลูกเป็นคนในครอบครัวตลอดไป” ³⁶ดังนั้นถ้าพระบุตรปลดปล่อยให้พวกคุณเป็นอิสระ พวกคุณก็จะเป็นอิสระจริงๆ” ³⁷เรารู้ว่าพวกคุณเป็นลูกหลานของอับราฮัม แต่พวกคุณพยายามจะฆ่าเรา เพราะว่าพวกคุณไม่ทำตามคำสั่งสอนของเรา” ³⁸เราได้บอกคุณถึงสิ่งที่เราได้เห็นจากพระบิดาของเรา แต่พวกคุณกลับไปทำตามสิ่งที่คุณได้ยินจากพ่อของคุณเอง”

³⁹พวกเขาพูดว่า “อับราฮัมเป็นพ่อของพวกเขา”

พระเยซูจึงพูดว่า “ถ้าพวกคุณเป็นลูกหลานของอับราฮัมจริงๆ พวกคุณจะต้องทำตามที่อับราฮัมทำ” ⁴⁰เราได้อ่านความจริงที่ได้ยินจากพระเจ้ามาบอกพวกคุณ แต่พวกคุณกลับจะฆ่าเรา อับราฮัมไม่เคยทำอย่างนั้นเลย” ⁴¹แต่คุณได้ทำตามที่พ่อของคุณทำ”

พวกยิวจึงพูดกับพระเยซูว่า “พวกเราไม่ได้เป็นลูกชู้ พระเจ้าเท่านั้นคือพ่อที่แท้จริงของพวกเรา”

⁴²พระเยซูพูดว่า “ถ้าพระเจ้าเป็นพ่อของพวกคุณจริงๆ พวกคุณก็คงรักเราแล้ว เพราะเรามาจากพระเจ้า ที่เราอยู่ที่นี้ก็เพราะพระเจ้าส่งมา เราไม่ได้เป็นคนตัดสินใจเอง” ⁴³ที่พวกคุณไม่

8:24 “เราเป็น” มี 2 ความหมาย ความหมายแรก พระเยซู เป็นอยู่ก่อนแล้ว กับความหมายที่สอง คือ “เราเป็น” เป็นชื่อที่พระเจ้าใช้เรียกตัวเองกับโมเสสที่หิมไม่ไฟ ในหนังสืออพยพ 3:14 พวกยิวเห็นว่าพระเยซูใช้ชื่อของพระเจ้านี้เรียกตัวเอง จึงจะเอาหินขว้างพระองค์

เข้าใจเรื่องที่เราพูดก็เพราะพวกคุณทนฟังไม่ได้ ⁴⁴พวกคุณมาจากพ่อของพวกคุณที่เป็นมารร้าย และพวกคุณก็อยากจะทำตามใจพ่อของคุณ มันเป็นนักฆ่าคนมาตั้งแต่แรกแล้ว และมันก็ไม่เคยอยู่ฝ่ายความจริงเลย เพราะมันไม่มีความจริงในตัวเอง มันพูดโกหกตามสันดานของมัน เพราะมันเป็นนักโกหก และเป็นพ่อของการโกหก ⁴⁵เมื่อเราพูดความจริง พวกคุณก็เลยไม่เชื่อเรา ⁴⁶มีใครบ้างในพวกคุณที่พิสูจน์ได้ว่าเราทำบาป แล้วทำไมพวกคุณถึงไม่ยอมเชื่อเราเมื่อเราพูดความจริง ⁴⁷คนของพระเจ้าจะฟังคำพูดของพระเจ้า แต่ที่พวกคุณไม่ยอมฟังเรา ก็เพราะพวกคุณไม่ได้เป็นคนของพระเจ้า”

พระเยซูพูดถึงตัวเองและอับราฮัม

⁴⁸พวกยิวได้ถามพระองค์ว่า “พวกเราพูดผิดตรงไหนที่ว่าแกเป็นชาวสะมาเรีย† และมีผีสิง”

⁴⁹พระเยซูตอบว่า “เราไม่ได้ถูกผี*สิง เราได้ให้เกียรติพระบิดาของเราแต่พวกคุณกลับลบหลู่เรา ⁵⁰เราไม่ได้อยากเด่นอยากดังแต่พระเจ้าต้องการให้เรายิ่งใหญ่และพระองค์เป็นผู้ตัดสิน ⁵¹เราจะบอกให้รู้ไว้ว่า ถ้าใครทำตามคำสั่งสอนของเรา คนคนนั้นจะไม่มีวันตาย”

⁵²พวกยิวพูดกับพระองค์ว่า “ตอนนี้ พวกเรารู้แล้วว่าแกถูกผีสิง เพราะทั้งอับราฮัมและผู้พูดแทนพระเจ้า† ก็ตายกันหมดแล้ว แต่แกกลับพูดว่า ‘ถ้าใครทำตามคำสั่งสอนของเรา คนคนนั้นจะไม่มีวันตาย’ ⁵³แกยิ่งใหญ่กว่าอับราฮัม พ่อของเราหรือไง อับราฮัม†และผู้พูดแทนพระเจ้าก็ตายกันไปหมดแล้ว แกคิดว่าแกเป็นใคร”

⁵⁴พระเยซูตอบว่า “ถ้าเรายกย่องตัวเอง คำยกย่องนั้นก็ไม่มีความหมายอะไรเลย พระบิดาของเรา ที่พวกคุณอ้างว่าเป็นพระเจ้าของพวกคุณนั่นแหละ เป็นผู้ที่ยกย่องเรา ⁵⁵จริงๆ แล้วพวกคุณไม่รู้จักพระองค์หรอก แต่เรารู้จักพระองค์ ถ้าเราพูดว่า ‘เราไม่รู้จักพระองค์’ เราก็คจะเป็นคนโกหกเหมือนกับพวกคุณ เรารู้จักพระองค์และได้ทำตามสิ่งที่พระองค์บอก ⁵⁶อับราฮัมบรรพบุรุษของคุณดีใจที่จะได้เห็นวันที่เรามานี้ เขาได้เห็นแล้วและก็ดีใจแล้วด้วย”

⁵⁷พวกยิวพูดว่า “แกอายุยังไม่ถึงห้าสิบปี จะเคยเห็นอับราฮัมได้ยังไง”

⁵⁸พระเยซูตอบว่า “ความจริงแล้วเราเป็นอยู่ ก่อนที่อับราฮัมจะเกิดเสียอีก” ⁵⁹คนเหล่านั้นจึงหยิบก้อนหินขึ้นมาจะขว้าง*พระเยซู แต่พระองค์ได้หลีกเลี่ยงหนีออกไปจากวิหาร†

พระเยซูรักษาคนที่ตาบอดตั้งแต่เกิด

9 เมื่อพระเยซูกำลังเดินอยู่นั้น ก็เห็นผู้ชายคนหนึ่งที่เกิดมาตาบอด ²พวกศิษย์ของพระองค์ได้ถามว่า “อาจารย์ ที่เขาเกิดมาตาบอดเพราะบาปกรรมของเขา หรือของพ่อแม่เขาค่ะ”

³พระเยซูตอบว่า “ไม่ใช่บาปกรรมของเขาหรือของพ่อแม่เขาหรอก แต่ที่เขาตาบอดก็เพื่อทุกคนจะได้เห็นสิ่งอัศจรรย์ที่พระเจ้าจะทำให้กับเขา ⁴พวกเราต้องทำงานของพระองค์ผู้ส่งเรามาในตอนกลางวัน เพราะกลางคืนกำลังมาและจะไม่มีใครทำงานได้ ⁵ขณะที่เรายังอยู่ในโลกนี้ เราเป็นความสว่างของโลก”

⁶เมื่อพระองค์พูดแล้ว ก็ถ่มน้ำลายผสมกับดินเคล้ากันเป็นโคลน แล้วเอามาทาที่ตาของชายตาบอด ⁷พระองค์บอกเขาว่า “ไปล้างโคลนออกที่สระสิโลอัม” (สิโลอัม หมายถึงส่งไป) ชาย

8:49 ผี หมายถึง วิญญาณชั่ว ไม่ใช่คนที่ตายไปแล้วมาหลอกหลอน

8:59 หยิบก้อนหินขึ้นมาจะขว้าง เป็นวิธีการประหารชีวิตอย่างหนึ่งในกฎปฏิบัติของยิว

คนนั้นจึงไปล้างโคลนออก เมื่อล้างแล้วกลับมาเขาก็สามารถมองเห็นได้

⁸ดังนั้น เพื่อนบ้านของชายตาบอดและคนอื่น ๆ ที่เคยเห็นเขาเป็นขอทานมาก่อน ก็พูดกันว่า “คนนี้เป็นคนที่เคยนั่งขอทานอยู่ไม่ใช่หรือ”

⁹บางคนก็บอกว่า “ใช่ เขานั้นแหละ” คนอื่น ๆ บอกว่า “ไม่ใช่เขาหรอก แต่เป็นคนอื่นที่มีหน้าตาคล้ายเขา” ชายคนนั้นจึงบอกว่า “ผมเองนั่นแหละ”

¹⁰พวกเขาจึงถามว่า “แล้วมองเห็นได้อย่างไร”

¹¹เขาตอบว่า “ชายที่ชื่อเยชู ได้ทำโคลนเอามาทาที่ตาของผม และเขาบอกว่า ‘ไปล้างโคลนออกที่สระสิโลอัม’ ผมก็ไปล้างโคลนออกที่สระนั้น และตาของผมก็มองเห็น”

¹²คนเหล่านั้นถามว่า “แล้วชายคนนั้นอยู่ที่ไหนล่ะ”

เขาก็ตอบว่า “ผมไม่รู้”

พวกฟาริสีสอบสวนคนตาบอดที่พระเยซูรักษา

¹³คนเหล่านั้นได้พาชายที่เคยตาบอดไปหาพวกฟาริสี[†] ¹⁴(วันที่พระเยซูทำโคลนรักษาชายตาบอดเป็นวันหยุดทางศาสนา)[†] ¹⁵พวกฟาริสีจึงถามเขาว่า เขามองเห็นได้อย่างไร

เขาก็ตอบว่า “เขาเอาโคลนมาทาที่ตาของผมแล้วผมก็ไปล้างโคลนออก และตอนนี้ผมก็มองเห็นแล้ว”

¹⁶พวกฟาริสีบางคนก็พูดว่า “คนที่ทำอย่างนี้ไม่ได้มาจากพระเจ้าหรอก เพราะไม่ได้รักษากฎวันหยุดทางศาสนา” แต่คนอื่น ๆ พูดว่า “คนบาปจะทำสิ่งอัศจรรย์อย่างนี้ได้ยังไง” ดังนั้น พวกเขาจึงเลยมีความเห็นขัดกันในเรื่องนี้

¹⁷พวกฟาริสีได้ถามชายที่เคยตาบอดอีกว่า “เกิดว่าคนที่ทำให้ตาแก่หายบอดเป็นใคร” เขาตอบว่า “เขาเป็นผู้พูดแทนพระเจ้า[†]”

¹⁸พวกผู้นำชาวยิวไม่เชื่อว่าเขาเคยตาบอด แล้วตอนนี้มองเห็นได้ พวกเขาจึงเรียกพ่อแม่ของชายคนนั้นมาถาม ¹⁹ว่า “เขาเป็นลูกที่พวกคุณบอกว่าเกิดมาตาบอดใช่ไหม แล้วทำไมเขาถึงมองเห็นแล้ว”

²⁰พ่อแม่ของเขาตอบว่า “เขาเป็นลูกของเรา เกิดมาตาบอด ²¹แต่เราไม่รู้หรือว่าทำไมเขาถึงมองเห็นได้และใครรักษาเขา ไปถามเขาเอาเองสิ เพราะเขาก็โง่แล้วและเล่าเรื่องให้คนอื่นฟังได้แล้ว” ²²(ที่พ่อแม่ของเขาพูดอย่างนี้ เพราะกลัวพวกผู้นำชาวยิว พวกผู้นำชาวยิวได้ตกลงกันก่อนแล้วว่า ใครพูดว่าพระเยซูเป็นพระคริสต์[†] ก็จะถูกไล่ออกจากที่ประชุมของยิว[†] ²³นั่นเป็นเหตุที่พ่อแม่ของเขาพูดว่า “เขาโง่แล้วไปถามเขาเอาเองเถิด”)

²⁴พวกผู้นำชาวยิว จึงเรียกชายที่เคยตาบอดมาอีกเป็นครั้งที่สอง แล้วบอกว่า “แกต้องให้เกียรติกับพระเจ้าโดยพูดความจริง เรารู้ว่าชายคนนั้นเป็นคนบาป”

²⁵เขาก็ตอบว่า “ผมไม่รู้หรือว่าเขาเป็นคนบาปหรือเปล่า รู้แต่ว่าผมเคยตาบอดและตอนนี้มองเห็นแล้ว”

²⁶พวกเขาจึงถามชายที่เคยตาบอดว่า “เขาทำอะไรกับแกบ้าง เขารักษาตาแกยังไง”

²⁷เขาตอบว่า “ผมได้เล่าไปแล้วแต่พวกคุณไม่ยอมฟัง แล้วจะให้เล่าอีกทำไมละ พวกคุณอยากจะเป็นลูกศิษย์ของเขาด้วยหรือ”

²⁸พวกยิวจึงเยาะเย้ยเขาว่า “แกเป็นศิษย์ของชายคนนั้น แต่พวกเราเป็นศิษย์ของโมเสส ²⁹เรารู้ว่าพระเจ้าได้พูดกับโมเสส แต่เราไม่รู้ว่าชายคนนั้นมาจากไหน”

³⁰ชายที่เคยตาบอดตอบกลับไปว่า “แปลกจริงๆ นะที่พวกคุณไม่รู้ว่าเขามาจากไหน แต่เขาก็ทำให้ผมมองเห็นได้ ³¹พวกเรารู้ว่าพระเจ้าไม่ฟังคนบาป พระองค์จะฟังคนที่เกรงกลัวและทำตามพระองค์เท่านั้น ³²ยังไม่เคยมีใครได้ยินมาก่อนเลยว่า มีใครที่จะทำให้คนที่เกิดมาตาบอดมองเห็นได้ ³³ถ้าชายคนนี้ไม่ได้มาจากพระเจ้า เขาก็จะทำอะไรไม่ได้สักอย่างเลย”

³⁴พวกยิวจึงพูดกับชายที่เคยตาบอดว่า “แกเกิดมาบาปหนา แล้วคิดที่จะมาสั่งสอนพวกเราหรือ?” แล้วพวกเขาก็ขับไล่ชายคนนั้นออกไปจากที่ประชุม[†]

ตาบอดฝ่ายจิตวิญญาณ

³⁵เมื่อพระเยซูได้ยินว่าพวกเขาได้ขับไล่ชายที่เคยตาบอดนั้นออกมา พระองค์ก็ไปหาเขาและถามเขาว่า “คุณไว้วางใจบุตรมนุษย์[†]ไหม”

³⁶เขาถามว่า “ใครคือบุตรมนุษย์หรือครับท่าน ผมจะได้ไว้วางใจเขาคนนั้น”

³⁷พระเยซูจึงบอกว่า “คุณก็เห็นเขาแล้ว เขาก็คือคนที่กำลังพูดอยู่กับคุณตอนนี้”

³⁸แล้วชายที่เคยตาบอดก็พูดออกมาว่า “องค์เจ้าชีวิต ผมไว้วางใจท่านครับ” แล้วเขาก็ก้มลงกราบพระเยซู

³⁹พระเยซูพูดว่า “เรามาเพื่อพิพากษาโลกนี้ เรามาเพื่อคนตาบอด*จะได้มองเห็น และเพื่อคนที่คิดว่าตัวเองมองเห็นจะกลายเป็นคนตาบอด”

⁴⁰พวกฟาริสี[†]บางคนที่ยืนอยู่แถวๆ นั้นได้ยินที่พระเยซูพูดจึงถามพระองค์ว่า “แกกำลังหาว่าพวกเราตาบอดด้วยหรือ”

⁴¹พระเยซูจึงพูดว่า “ถ้าพวกคุณตาบอดก็จะไม่มีความผิดบาป แต่เพราะตอนนี้พวกคุณอ้างว่า ‘เรามองเห็น’ พวกคุณก็เลยยังคงอยู่ในความบาป”

คนเลี้ยงแกะกับแกะของเขา

10 “เราจะบอกให้รู้ว่า คนที่ไม่ได้เข้าคอกแกะทางประตู แต่ปีนเข้าไปทางอื่นนั่นคือขโมยและโจร ²คนที่เข้าคอกแกะทางประตูคือคนเลี้ยงแกะ ³คนเฝ้าประตูก็เปิดประตูให้เขาและแกะก็ฟังเสียงของเขา เขารู้จักแกะแต่ละตัว เรียกแกะตามชื่อของมันเอง และเขานำพวกแกะออกจากคอก ⁴เมื่อแกะออกจากคอกหมดแล้ว คนเลี้ยงก็เดินนำหน้า และแกะก็เดินตามเขาไป เพราะแกะจำเสียงเขาได้ ⁵ฝูงแกะจะไม่มีวันเดินตามคนแปลกหน้า พวกมันจะวิ่งหนีไป เพราะไม่คุ้นกับเสียงของคนแปลกหน้า” ⁶พระเยซูได้เล่าเรื่องเปรียบเทียบนี้ให้พวกเขาฟัง แต่พวกเขาไม่เข้าใจว่าพระองค์หมายถึงอะไร

พระเยซูเป็นผู้เลี้ยงแกะที่ดี

⁷พระเยซูพูดอีกว่า “ความจริงคือเราเป็นประตูของพวกแกะ ⁸ทุกคนที่มาก่อนเรานั้นเป็นพวกขโมยและโจร แต่แกะไม่ได้ฟังเสียงของพวกเรา ⁹เราเป็นประตู คนที่เข้ามาโดยผ่านทางเราจะรอด เขาจะเข้าออกและเจอทุ่งหญ้าเขียวขจี ¹⁰ขโมยมาเพื่อลัก ฆ่า และล้างผลาญทำลาย แต่เรามาเพื่อเขาจะได้มีชีวิตแท้ คือชีวิตที่สมบูรณ์พูนสุข*

¹¹เราเป็นคนเลี้ยงแกะที่ดี คนเลี้ยงแกะที่ดียอมสละชีวิตของตนเพื่อแกะของเขา ¹²ลูกจ้างที่มาเฝ้าดูแลแกะแตกต่างจากคนเลี้ยงแกะเพราะแกะไม่ได้เป็นของเขา เมื่อเขาเห็นหมาป่ามา เขาก็ทิ้งฝูงแกะและวิ่งหนีไป ปล่อยให้หมาป่าเข้ามาขย้ำเอาแกะและทำให้แกะที่เหลือหนีแตกกระเจิงไป ¹³ลูกจ้างวิ่งหนีไปเพราะเขาไม่ได้เป็นห่วงแกะ เขาเป็นแค่ลูกจ้างเท่านั้น

¹⁴⁻¹⁵เราเป็นคนเลี้ยงแกะที่ดี เรา รู้จักแกะของเรา และแกะก็รู้จักเราด้วย เหมือนกับที่พระบิดารู้จักเราและเราก็รู้จักพระบิดา เราสละชีวิตของเราเพื่อรักษาแกะของเราให้รอด ¹⁶เรายังมีแกะตัวอื่น ๆ อีกที่ไม่ได้อยู่ในตอนนี้ เราต้องนำทางแกะพวกนั้นด้วย มันก็จะฟังเสียงของเรา พวกมันจะรวมเป็นฝูงเดียวกัน และมีคนเลี้ยงเพียงคนเดียว ¹⁷พระบิดารักเรา เพราะเราสละชีวิตตัวเองเพื่อแกะของเรา และที่เราได้สละชีวิตตัวเองก็เพื่อว่าเราจะได้ชีวิตนั้นกลับคืนมาอีกครั้งหนึ่ง ¹⁸ไม่มีใครเอาชีวิตของเราไปจากเราได้ แต่เราเต็มใจสละชีวิตของเราเอง เรามีสิทธิ์ที่จะสละชีวิตของเรา และมีสิทธิ์ที่จะเอาชีวิตของเรากลับคืนมาอีก นี่เป็นสิ่งที่พระบิดาเราสั่งให้เราทำ”

¹⁹เมื่อพระเยซูพูดอย่างนั้นความขัดแย้งก็เกิดขึ้นในหมู่พวกคนยิวอีก ²⁰พวกยิวหลายคนพูดว่า “มันถูกผีสิงจนเป็นบ้าไปแล้ว ไปฟังมันทำไม”

²¹คนอื่น ๆ แย้งว่า “คนที่ถูกผีสิงจะพูดอย่างนี้ได้ยังไง ผีจะทำให้คนตาบอดมองเห็นได้ยังไง”

พวกยิวไม่ยอมรับพระเยซู

²²ขณะนั้นเป็นหน้าหนาว มีเทศกาลเฉลิมฉลองวิหาร* ที่เมืองเยรูซาเล็ม ²³พระเยซูกำลังเดินอยู่ที่ระเบียงของโซโลมอน* ในวิหาร ²⁴พวกยิวเข้ามาล้อมพระองค์และถามว่า “แกะจะปล่อยให้เราเดาว่าแกเป็นใครไปอีกนานแค่ไหน ถ้าแกเป็นพระคริสต์ ก็บอกมาตามตรงเลย”

²⁵พระเยซูตอบว่า “เราบอกไปแล้ว แต่พวกคุณก็ไม่ยอมเชื่อ สิ่งอัศจรรย์ต่างๆ ที่เราทำไปตามคำสั่งพระบิดาก็แสดงให้เห็นแล้วว่าเราเป็นใคร ²⁶พวกคุณไม่เชื่อ เพราะพวกคุณไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งในฝูงแกะของเรา ²⁷แกะของเราจะฟังเสียงเรา และเราก็รู้จักแกะของเรา และแกะของเราจะตามเราไป ²⁸เราจะให้แกะของเรามีชีวิตกับพระเจ้าตลอดไป แกะของเราจะไม่วันตาย ไม่มีใครแย่งแกะของเราไปจากมือเราได้ ²⁹พระบิดาของเราที่ให้แกะกับเรานั้น ยิ่งใหญ่กว่าทุกๆ คน ไม่มีใครแย่งแกะเราไปจากมือพระองค์ได้ ³⁰พระบิดาและตัวเราเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน”

³¹พวกยิวหยิบหินขึ้นมากจะขว้างพระเยซูให้ตาย ³²พระองค์ถามว่า “พวกคุณ ก็ได้เห็นเราทำสิ่งดี ๆ ที่มาจากพระบิดาตั้งหลายอย่าง แล้วพวกคุณจะมาฆ่าเราเพราะสิ่งดีสิ่งไหน”

10:10 ชีวิตที่สมบูรณ์พูนสุข พระองค์พูดถึงการอวยพรฝ่ายจิตวิญญาณมากกว่าทางร่างกาย

10:22 เทศกาลเฉลิมฉลองวิหาร หรือ เทศกาลฮานูกาห์ ในภาษาฮีบรู เป็นเทศกาลที่มีขึ้นแปดวันในหน้าหนาวเดือนธันวาคม เป็นการระลึกถึงการอุทิศวิหารให้กับพระเจ้าใหม่อีกครั้งหนึ่งเกิดขึ้นเมื่อ 200 ปีก่อนที่พระเยซูพูดกับผู้นำชาวยิวในข้อนี้

10:23 ระเบียงของโซโลมอน อยู่ทางทิศตะวันออกของวิหาร เป็นระเบียงที่มีหลังคาคลุม และมีเสามากมาย

10:34 พระเยซูอ้างจากหนังสือ สดุดี 82:6

³³พวกยิวตอบว่า “เราไม่ได้เอาหินขว้างแกเพราะการกระทำดีๆ แต่เพราะแกพูดจาดูหมิ่นพระเจ้า แกเป็นแค่มนุษย์ธรรมดา แต่มาอ้างว่าตัวเองเป็นพระเจ้า”

³⁴พระเยซูตอบว่า “ในกฎปฏิบัติ[†]ของพวกคุณมีเขียนไว้ว่า ‘พระเจ้าพูดว่า พวกคุณเป็นพระเจ้าทั้งหลาย’ ³⁵ถ้าพระเจ้าเรียกคนที่รับข้อความจากพระองค์ว่าเป็นพระเจ้าทั้งหลาย และพระคัมภีร์ถูกต้องเสมอ ³⁶แล้วพวกคุณจะมาหาว่าเราดูหมิ่นพระเจ้าได้อย่างไร ที่เรอบอกว่า ‘เราเป็นลูกของพระเจ้า’” ในเมื่อพระเจ้าเป็นผู้เลือกและส่งเรามาในโลกนี้เอง ³⁷ถ้าเราไม่ได้ทำในสิ่งที่พระบิดาให้เราทำก็ไม่ต้องเชื่อเรา ³⁸ แต่ถ้าเราทำอย่างเดียวกับที่พระบิดาทำถึงคุณจะไม่เชื่อเรา อย่างน้อยก็ให้เชื่อในสิ่งอัศจรรย์ที่เราได้ทำ เพื่อคุณจะได้รู้แน่ๆ ว่าพระบิดาอยู่ในตัวเราและเราก็อยู่ในพระบิดา”

³⁹พวกเขาพยายามจะจับพระเยซูอีก แต่พระองค์ก็หลบหนีไปได้

⁴⁰พระองค์ได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปยังสถานที่ซึ่งเมื่อก่อนนี้ยอห์น[†] เคยใช้ทำพิธีจุ่มน้ำ[†] และพระองค์ก็พักอยู่ที่นั่น ⁴¹มีคนจำนวนมากมาหาพระองค์และพูดกันว่า “ยอห์นไม่ได้ทำสิ่งอัศจรรย์อะไรเลย แต่ทุกอย่างที่ยอห์นพูดถึงชายคนนี้ก็ถูกต้องหมด ⁴² และมีคนเป็นจำนวนมากมาไว้วางใจในพระเยซูที่นั่น”

ลาซารัสตาย

11 มีชายคนหนึ่งชื่อลาซารัสล้มป่วยเขามาจากหมู่บ้านเบธานีที่มารีย์และมารธาพี่สาวสองคนของเขาอาศัยอยู่ ²(มารีย์คนนี้เป็นผู้หญิงที่ต่อมาได้เทน้ำมันหอม ลงบนเท้าของพระเยซู แล้วเอาผมของเธอเช็ดเท้าให้พระองค์ ลาซารัสคนที่ป่วยนี้เป็นน้องชายของเธอ) ³ที่สาวทั้งสองก็เลยส่งคนไปบอกพระเยซูว่า “ท่านอาจารย์ คนที่อาจารย์รักกำลังล้มป่วยอยู่” ⁴เมื่อพระเยซูได้ยินอย่างนั้น พระองค์ก็บอกว่า “ในที่สุดแล้ว ผลจากการป่วยนี้จะไม่ใช้ความตาย แต่จะทำให้คนเห็นถึงความยิ่งใหญ่ของพระเจ้าและของพระบุตรของพระเจ้าด้วย” ⁵พระเยซูรักมารธารวมทั้งน้องสาวของเธอและลาซารัส ⁶ แต่เมื่อพระองค์ได้ยินว่าลาซารัสกำลังล้มป่วย พระองค์ก็ยังคงอยู่ที่เดิมต่อไปอีกสองวัน ⁷ หลังจากนั้น พระองค์จึงบอกพวกศิษย์ว่า “กลับไปแคว้นยูเดียกันเถอะ”

⁸พวกศิษย์พูดกับพระองค์ว่า “อาจารย์ครับ เมื่อไม่กี่วันก่อนพวกยิวที่นั่นพยายาม เอาหินขว้างอาจารย์ให้ตาย อาจารย์ยังจะกลับไปอีกหรือ”

⁹พระเยซูตอบว่า “กลางวันมีสิบสองชั่วโมงไม่ใช่หรือ ถ้าใครเดินตอนกลางวัน ก็จะไม่สะดุดล้ม เพราะมีแสงสว่างจากโลกนี้ ¹⁰ แต่ถ้าใครเดินในตอนกลางคืนก็จะสะดุดล้มเพราะไม่มีแสงสว่าง”

¹¹หลังจากที่พระองค์พูดอย่างนั้นแล้วก็บอกพวกศิษย์ว่า “ลาซารัสเพื่อนของพวกเรากำลังหลับอยู่ แต่เราจะไปที่นั่นเพื่อปลุกเขาขึ้นมา”

¹²พวกศิษย์บอกว่า “อาจารย์ ถ้าเขาหลับอยู่ก็คงจะดีขึ้น”

¹³พระเยซูหมายความว่าลาซารัสตายแล้ว แต่พวกศิษย์คิดว่าพระองค์หมายถึงการนอนหลับตามปกติ ¹⁴พระเยซูจึงต้องบอกพวกเขาตรงๆว่า “ลาซารัสตายแล้ว ¹⁵ และเพราะเห็นแก่พวกคุณ เราถึงดีใจที่ไม่ได้อยู่ที่นั่น เพื่อคุณจะได้ไว้วางใจเรา พวกเราไปหาเขากันเถอะ”

16 โธมัส (ที่ใครๆเรียกว่า “แฝด”) จึงพูดกับศิษย์คนอื่นๆ ว่า “ไปพวกเรา ไปตาย ด้วยกันกับอาจารย์”

พระเยซูอยู่ในเบธานี

17 เมื่อพระเยซูไปถึงเบธานี ก็พบว่าลาซารัสถูกฝังในอุโมงค์ได้สี่วันแล้ว 18 หมู่บ้านเบธานีอยู่ห่างจากเมืองเยรูซาเล็มแค่สามกิโลเมตรเท่านั้น 19 พวกยิวหลายคนก็ได้มาลอบใจมารธาและมารีย์ที่ต้องสูญเสียน้องชายไป

20 เมื่อมารธาได้ยินว่าพระเยซูมา เธอจึงออกไปหาพระองค์โดยที่มารีย์ยังอยู่ที่บ้าน 21 แล้วมารธาพูดกับพระเยซูว่า “อาจารย์คะ ถ้าอาจารย์อยู่ที่นี้ น้องชายของพวกเราก็คงไม่ตาย 22 แต่ถึงเดี๋ยวนี้แล้วดิฉันก็ยังรู้ว่าพระเจ้าจะให้ทุกสิ่งทุกอย่างที่อาจารย์ขอ”

23 พระเยซูพูดว่า “น้องชายของคุณจะฟื้นขึ้นมามีชีวิตอีก”

24 มารธาพูดว่า “ดิฉันรู้ว่าเขาจะฟื้นขึ้นมาใหม่และมีชีวิตอีกครั้งในวันสุดท้ายที่ทุกคนจะฟื้นขึ้นมา”

25 พระเยซูพูดอีกว่า “เราเป็นคนที่ทำให้คนทั้งหลายฟื้นขึ้นมาใหม่และให้ชีวิตกับเขา ทุกคนที่ไว้วางใจเราแม้จะตายไปแล้วก็จะกลับมีชีวิตขึ้นมาใหม่อีก 26 และทุกคนที่ยังมีชีวิตอยู่และไว้วางใจในเราก็กจะไม่วันตาย มารธาเชื่ออย่างนั้นไหม”

27 มารธาตอบพระองค์ว่า “คะท่าน ดิฉันเชื่อว่าท่านคือพระคริสต์ พระบุตรของพระเจ้าผู้ที่กำลังจะเข้ามาในโลกนี้”

พระเยซูร้องไห้

28 หลังจากที่มาตราพูดอย่างนี้แล้ว เธอก็กลับไปบอกมารีย์น้องสาวของเธอเป็นการส่วนตัว “อาจารย์มาแล้ว และถามหาน้องอยู่” 29 เมื่อมารีย์ได้ยินว่าพระเยซูมา เธอก็รีบไปหาพระองค์ 30 (พระเยซูยังไม่ได้เข้ามาในหมู่บ้าน แต่ยังคงอยู่ที่เดิมที่มาตราไปหา) 31 เมื่อพวกยิวที่ลอบใจมารีย์อยู่ในบ้านเห็นมารีย์รีบลุกขึ้นออกไปจากบ้านก็ตามเธอไป เพราะคิดว่าเธอจะไปร้องไห้ที่หลุมฝังศพ 32 เมื่อมารีย์ไปถึงก็เห็นพระเยซู เธอก็มลงกราบที่เท้าของพระองค์ และคร่ำครวญว่า “อาจารย์คะ ถ้าอาจารย์อยู่ที่นี้ น้องชายของดิฉันก็คงไม่ตาย”

33 เมื่อพระเยซูเห็นมารีย์ร้องไห้ และพวกยิวที่ตามเธอมาร้องไห้ด้วย พระองค์ก็รู้สึกโกรธ* และเป็นทุกข์ 34 พระองค์ถามว่า “พวกคุณเอาศพเขาไปฝังไว้ที่ไหน” พวกเขาตอบว่า “ตามมาดูสิ อาจารย์”

35 พระเยซูร้องไห้

36 พวกยิวจึงพูดว่า “ดูสิ เขารักลาซารัสมากขนาดไหน”

37 แต่บางคนก็พูดว่า “ผู้ชายคนนี้ทำให้คนตาบอดมองเห็นได้ แล้วทำไมเขาจะช่วยให้ลาซารัสรอดตาย ไม่ได้ล่ะ”

11:33 พระองค์ก็รู้สึกโกรธ นักวิชาการบางคนคิดว่าพระองค์โกรธที่ความตายครอบครองมนุษย์ไว้เพราะมนุษย์ทำบาป หรืออาจจะเป็นมารีย์และพวกเพื่อนๆ ไม่เชื่อว่าพระองค์สามารถทำให้คนตายฟื้นได้

พระเยซูทำให้ลาซารัสฟื้นขึ้น

³⁸พระเยซูรู้สึกโกรธอีก และเมื่อมาถึงอุโมงค์ฝังศพของลาซารัสก็มีหินใหญ่ปิดปากอุโมงค์อยู่ ³⁹พระองค์จึงสั่งว่า “เลื่อนหินออกไปสิ”

มารธาพี่สาวของลาซารัสจึงบอกพระองค์ว่า “อาจารย์คะ คง همین แอ่แล้วละเพราะเขา ตายมาสี่วันแล้ว” ⁴⁰พระเยซูบอกเธอว่า “คุณลืมแล้วหรือที่เราบอกว่า ถ้าคุณไว้วางใจ คุณจะ ได้เห็นความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า”

⁴¹พวกเขาจึงเลื่อนหินออก แล้วพระเยซูก็แหงนหน้าขึ้นพูดว่า “พระบิดา ลูกขอขอบคุณ พระองค์ที่ฟังลูก ⁴²ลูกรู้ว่าพระองค์ฟังลูกอยู่เสมอ แต่ที่ลูกพูดก็เพื่อว่าทุกคนที่อยู่ที่นี่จะได้เชื่อว่า พระองค์ส่งลูกมา” ⁴³หลังจากพระเยซูพูดจบ พระองค์ได้ร้องตะโกนเสียงดังว่า “ลาซารัส ออก มา” ⁴⁴ลาซารัสที่ตายไปแล้วก็เดินออกมา โดยที่ยังมีผ้าลินินพันมือพันเท้า ที่หน้าก็มีผ้าพันอยู่รอบ พระเยซูสั่งพวกเขาว่า “เอาผ้าพวกนั้นออกให้เขาหน่อย เขาจะได้เป็นอิสระ”

พวกยิววางแผนฆ่าพระเยซู(มธ.26:1-5;มก.14:1-2;ลก.22:1-2)

⁴⁵เมื่อพวกยิวหลายคนที่มาหา มารีย์ ได้เห็นสิ่งที่พระเยซูทำ ก็พากันไว้วางใจพระองค์ ⁴⁶แต่ มีบางคนในพวกนั้นไปเล่าเรื่องนี้ให้พวกฟาริสีฟัง ⁴⁷พวกหัวหน้านักบวช และพวกฟาริสีจึง เรียกประชุมสมาชิกสภาแซนฮีดริน* แล้วพูดกันว่า “พวกเราจะทำยังไงดี ชายคนนี้ได้ทำสิ่ง อัศจรรย์หลายอย่าง ⁴⁸ถ้าเราชินปล่อยให้เป็นอย่างนี้ต่อไปประชาชนจะแห่กันไปเชื่อเขาหมด และ พวกโรมันก็จะมาทำลายวิหาร[†] และชาติของเรา”

⁴⁹แต่มีชายคนหนึ่งในหมู่พวกเขาชื่อ คายาฟาส ซึ่งเป็นหัวหน้าสูงสุดของนักบวชในปีนั้น พูดกับพวกเขาว่า “พวกคุณนี่ ช่างไม่รู้เรื่องอะไรเสียเลย ⁵⁰แถมยังไม่เข้าใจอีกว่า การที่จะให้ชาย คนหนึ่งตายแทนประชาชน ก็ยังดีกว่าให้คนทั้งชาติ ต้องมาถูกทำลาย” ⁵¹คายาฟาสไม่ได้คิดที่จะ พูดขึ้นมาเอง แต่พระเจ้าทำให้เขาพูดอย่างนั้น เพราะเขาเป็นหัวหน้าสูงสุดของนักบวชในปีนั้น พระเจ้าก็เลยทำให้คายาฟาสเป็นผู้พูดแทนพระเจ้า[†]ว่า พระเยซูกำลังจะตายแทนชนชาติยิว ⁵²พระเยซูไม่ได้ตายแทนชนชาติยิวเท่านั้น แต่พระองค์ตายเพื่อรวบรวมลูกๆ ของพระเจ้าทุกคน ที่กระจัดกระจายไปทั่วโลก ให้มาอยู่รวมกันเป็นหนึ่งเดียว

⁵³ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา พวกเขา ก็หาทางที่จะฆ่าพระเยซู ⁵⁴พระเยซูจึงไม่ไปไหนมาไหน อย่างเปิดเผยในหมู่คนยิวอีกเลย พระองค์ได้ออกจากหมู่บ้านเบธานีไปที่หมู่บ้านเอฟราอิม ซึ่งอยู่ ใกล้ๆ กับที่เปเลาเปเลียวแห่งแล้ง แล้วพระองค์กับพวกศิษย์ก็ได้พักอยู่ที่นั่น

⁵⁵เมื่อใกล้ถึงเทศกาลวันปลดปล่อย มีคนมากมายจากชนบทหลังไหลเข้ามาในเมือง เยรูซาเล็มก่อนหน้าเทศกาลไม่กี่วันเพื่อชำระตัวให้บริสุทธิ์สำหรับเทศกาลนั้น ⁵⁶ผู้คนได้เที่ยว มองหาพระเยซู และเมื่อพวกเขาอยู่ในบริเวณวิหาร ก็ถามกันว่า “เขาจะมานานนี้หรือเปล่านะ”

11:47 สภาแซนฮีดริน เป็นสภาสูงสุดของชาวยิวอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มประกอบด้วยสมาชิกทั้งหมดประมาณ 70 คน มีหน้าที่ในการออกกฎปฏิบัติต่างๆ ทั้งทางศาสนา การเมือง และตัดสินเรื่องต่างๆ

57 พวกหัวหน้านักบวชและพวกฟาริสี¹ ลังผู้คนว่าถ้าใครรู้ว่า พระเยซูอยู่ที่ไหนก็ให้มาบอก เพื่อว่าพวกเขาจะได้ไปจับพระองค์

พระเยซูและเพื่อนอยู่ในเบธานี

(มธ.26:6-13; มก.14:3-9)

12 หกวันก่อนถึงเทศกาลวันปลดปล่อย¹ พระเยซูได้ไปที่หมู่บ้านเบธานีเพื่อหาลาซารัส คนที่พระองค์ทำให้ฟื้นขึ้นมาจากความตาย² ลาซารัส และพี่สาวของเขาได้เตรียมอาหารเย็นไว้ต้อนรับพระองค์ มารธาก็คอยให้บริการแขก ลาซารัสนั่งกินอาหารอยู่ที่โต๊ะเดียวกับพระเยซู³ มารีย์เอาน้ำมันหอมมารดา* บริสุทธ์ที่มีราคาแพงมากครึ่งลิตรมาเทลงที่เท้าทั้งสองข้างของพระเยซู และใช้ผมของตัวเองเช็ดเท้าของพระองค์จนแห้ง บ้านทั้งหลังก็หอมฟุ้งไปด้วยกลิ่นน้ำมันหอม

⁴ยูดาส อิสคาริโอท ศิษย์คนหนึ่งของพระเยซูที่ต่อมาได้ทรยศพระองค์พูดว่า⁵ “ทำไมไม่เอาน้ำมันหอมไปขาย แล้วเอาเงินมาแจกจ่ายให้กับคนจน คงจะขายได้เงินเท่ากับค่าแรงเป็นปี *เซียวนะ”⁶ (ที่ยูดาสพูดอย่างนี้ ไม่ใช่เพราะเขาเป็นห่วงคนจน แต่เพราะเขาเป็นหัวขโมย ชอบยกยอกเงินในถุงส่วนรวมที่เขาเป็นคนดูแล)

⁷พระเยซูจึงพูดว่า “อย่ายุ่งกับนาง นางทำถูกแล้วละที่ได้เก็บน้ำมันหอมนั้นไว้จนถึงวันนี้ ซึ่งเป็นวันเตรียมฝังศพของเรา⁸ คุณจะมีคนจนอยู่ด้วยตลอดเวลา แต่เราจะไม่ได้อยู่ด้วยตลอดเวลาหรอกนะ”

แผนฆ่าลาซารัส

⁹เมื่อคนยิวเป็นจำนวนมากรู้ว่าพระเยซูอยู่ที่หมู่บ้านเบธานี พวกเขา ก็พากันไปที่นั่น ไม่ใช่จะมาหาพระเยซูเท่านั้น แต่อยากจะมาดูลาซารัส คนที่พระองค์ทำให้ฟื้นขึ้นจากความตายด้วย¹⁰ ดังนั้น พวกหัวหน้านักบวชจึงได้วางแผนฆ่าลาซารัสด้วย¹¹ เพราะเรื่องที่เกิดขึ้นกับลาซารัสทำให้พวกยิวหลายคนทั้งหัวหน้านักบวชพวกนั้น แล้วมาไว้วางใจพระเยซู

พระเยซูเข้าเมืองเยรูซาเล็ม

(มธ.21:1-11; มก.11:1-11; ลก.19:28-40)

¹²วันต่อมา คนจำนวนมากที่มาร่วมงานเทศกาลวันปลดปล่อยได้ยินว่าพระเยซูกำลังเดินทางมาที่เมืองเยรูซาเล็ม¹³ พวกเขาก็พากันถือกิ่งปาล์มออกไปต้อนรับพระองค์ และร้องตะโกนว่า “โฮโย* พระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ ขอพระเจ้าอวยพรคนที่มาในนามขององค์เจ้าชีวิต

12:3 น้ำมันหอมมารดาเป็นน้ำมันหอมราคาแพง ที่ได้จากรากของต้นมารดา

12:5 ค่าแรงเป็นปี หมายถึง สามร้อยเหรียญเดนาเรียน หนึ่งในเหรียญเดนาเรียนก็จะเป็นค่าแรงหนึ่งวันของคนงานทั่วๆ ไป สามร้อยเหรียญก็เป็นค่าแรงประมาณหนึ่งปี

12:13 โฮโย ในภาษาอารเมค คือ โฮซันนา ใช้ในการอธิษฐานขอให้พระเจ้าช่วย ในที่นี้อาจจะหมายถึง เสียงตะโกนด้วยความยินดี ใช้ในการสรรเสริญพระเจ้าหรือพระเมสสิยาห์

และคนที่เป็นกษัตริย์ของอิสราเอล” (สดุดี 118:25-26)

¹⁴พระเยซูเจอลาหนุ่มตัวหนึ่งจึงขึ้นที่ เหมือนกับที่มีเขียนไว้ในพระคัมภีร์ว่า

¹⁵“เมืองศิโยน* เอ๋ย ไม่ต้องกลัว

ดูนั่นสิ กษัตริย์ของเจ้ากำลังมา

พระองค์ชี้หลังลาหนุ่ม” (เศคาริยาห์ 9:9)

¹⁶(ในตอนแรกพวกศิษย์ของพระองค์ยังไม่เข้าใจเหตุการณ์นี้ แต่เมื่อพระเยซูฟื้นขึ้นมาจากความตายและรับเกียรติอันยิ่งใหญ่แล้ว พวกเขาถึงนึกขึ้นได้ว่าพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า พวกเขาจะทำอย่างนี้ต่อพระเยซู)

¹⁷คนจำนวนมากที่อยู่กับพระเยซูตอนที่พระองค์เรียกลาซารัสออกมาจากอุโมงค์ฝังศพ และทำให้เขาฟื้นขึ้นจากความตายนั้น ได้พูดต่อกันไปถึงเรื่องที่เกิดขึ้น ¹⁸ทำให้มีคนจำนวนมากพากันมาหาพระเยซู เพราะได้ยินถึงสิ่งอัศจรรย์นี้ ¹⁹พวกฟาริสี* จึงพูดกันว่า “เห็นไหม แผนของพวกเราที่จะต่อต้านเขาล้มเหลวไม่เป็นท่า โลกทั้งโลกไปติดตามเขาหมดแล้ว”

พระเยซูพูดถึงชีวิตและความตาย

²⁰ในช่วงเทศกาลวันปลดปล่อย* มีพวกกรีกบางคนก็ได้มากราบไหว้พระเจ้าที่เมืองเยรูซาเล็มด้วย ²¹พวกกรีกได้ไปหาฟีลิป ที่มาจากหมู่บ้านเบธไซดาในแคว้นกาลิลี และพูดว่า “คุณครับ พวกเราอยากเจอพระเยซู” ฟีลิปจึงบอกอันดรูว์ ²²แล้วเขาทั้งสองก็ไปบอกพระเยซู

²³พระเยซูบอกเขาทั้งสองว่า “ถึงเวลาแล้วที่พระเจ้าจะแสดงให้เห็นว่าบุตรมนุษย์นั้นยิ่งใหญ่แค่ไหน ²⁴เราจะบอกให้รู้ว่า ถ้าเมล็ดพืชไม่ตกลงดินและตาย มันก็จะเป็นแค่เมล็ดเดียวเหมือนเดิม แต่ถ้ามันตาย มันจะงอกเป็นเมล็ดพืชอีกมากมาย ²⁵คนที่รักชีวิตของตนเองก็จะสูญเสียชีวิตไป แต่คนที่เกลียดชีวิตของตนในโลกนี้ก็จงรักษาชีวิตไว้ให้อยู่กับพระเจ้าตลอดไปได้ ²⁶ถ้าใครรับใช้เรา เขาก็จะต้องติดตามเราไปไม่ว่าจะเป็นที่ไหนก็ตาม คนรับใช้ของเราก็จะต้องอยู่ที่นั่นด้วย ถ้าใครรับใช้เรา พระบิดาก็จะให้เกียรติคนนั้น”

พระเยซูพูดถึงความตายของพระองค์

²⁷“ตอนนี้เรากำลังลุ่มใจมาก จนไม่รู้จะพูดยังไงดี จะให้เราพูดว่า ‘พระบิดา ช่วยลูกให้พ้นจากช่วงเวลาแห่งความทุกข์นี้ด้วย’ อย่างนั้นหรือ เราเข้ามาในโลกนี้ก็เพื่อจะทนต่อความทุกข์นี้ ²⁸พระบิดา ขอให้คนเห็นถึงความยิ่งใหญ่ของพระองค์”

ทันใดนั้น ก็มีเสียงดังมาจากสวรรค์ว่า “เราได้ทำแล้ว และเราจะทำอีก”

²⁹คนที่อยู่ที่นั่นได้ยินเสียงจากท้องฟ้า บางคนบอกว่าเป็นเสียงฟ้าร้อง ส่วนคนอื่นบอกว่า “พูดสวรรค์พูดกับเขา”

³⁰พระเยซูจึงบอกว่า “เสียงที่ได้ยินนั้น เกิดขึ้นเพื่อพวกคุณไม่ใช่เพื่อเรา ³¹ถึงเวลาที่จะตัดสินลงโทษโลกนี้แล้ว เจ้าผู้ครอบครองโลกนี้* จะถูกขับไล่ออกไป ³²เมื่อเราถูกยกขึ้น* จากแผ่นดิน

12:15 ศิโยน หมายถึง กรุงเยรูซาเล็ม
 12:31 เจ้าผู้ครอบครองโลกนี้* คือ ชาตาน หรือ มาร
 12:32 ถูกยกขึ้น หมายถึง ถูกตรึงที่กางเขน

ดินโลก เราก็จะทำให้ทุกๆ คนมาหาเรา” ³³(พระองค์พูดอย่างนี้ เพื่อบอกให้รู้ว่าพระองค์จะต้องตายแบบไหน)

³⁴ฝูงชนจึงพูดขึ้นมาว่า “ก็ไหนพระคัมภีร์บอกว่า พระคริสต์[†]จะมีชีวิตตลอดไป แล้วทำไมท่านมาพูดว่า ‘บุตรมนุษย์ต้องถูกยกขึ้น’ ใครคือ ‘บุตรมนุษย์’[†] หรือ”

³⁵พระเยซูบอกว่า “ความสว่างจะอยู่กับพวกคุณอีกประเดี๋ยวเดียวเพราะฉะนั้น ให้เดินในขณะที่ยังมีความสว่างอยู่ เพราะเมื่อความมืดมาถึงมันจะได้อะไรไปจากพวกคุณ เพราะคนที่เดินอยู่ในความมืดจะมองไม่เห็นว่าจะไปทางไหน ³⁶ให้ไว้วางใจในความสว่างนั้นในขณะที่พวกคุณยังมีความสว่างอยู่ แล้วพวกคุณจะได้เป็นลูกของความสว่าง” เมื่อพูดจบแล้วพระองค์ก็จากไป และได้ซ่อนตัวจากฝูงชน

พวกยิวส่วนใหญ่ไม่เชื่อพระเยซู

³⁷ทั้งๆ ที่พระเยซูทำสิ่งอัศจรรย์มากมายต่อหน้าฝูงชน แต่พวกเขายังไม่เชื่อพระองค์ ³⁸ซึ่งเป็นจริงตามที่อิสยาห์ผู้พูดแทนพระเจ้าได้พูดไว้ว่า

“องค์เจ้าชีวิต มีใครบ้างที่เชื่อเรื่องที่เรอบอก

และมีใครบ้างที่เห็นฤทธิ์อำนาจขององค์เจ้าชีวิต” (อิสยาห์ 53:1)

³⁹และที่พวกเขาไม่เชื่อ ก็เพราะพระเจ้าได้พูดผ่านทางอิสยาห์ว่า

⁴⁰“เราทำให้ตาของพวกเขาบอด และใจของพวกเขาดื้อตัน

เพื่อตาของพวกเขาก็จะได้มองไม่เห็น

และใจของพวกเขาก็จะไม่เข้าใจ

เขาจะได้ไม่หันกลับมาให้เรารักษา” (อิสยาห์ 6:10)

⁴¹อิสยาห์พูดอย่างนี้เพราะเขาเห็นแล้วว่าต่อไปภายหน้าพระเยซูจะยิ่งใหญ่แค่ไหน

⁴²มีพวกยิวหลายคนรวมทั้งพวกผู้นำชาวยิวได้มาเชื่อพระเยซู แต่พวกเขาไม่กล้ายอมรับพระองค์อย่างเปิดเผย เพราะกลัวพวกฟาริสี[†] และไม่ยอมถูกไล่ออกจากที่ประชุมชาวยิว[†]

⁴³พวกเขารักเกียรติที่มาจากมนุษย์มากกว่าเกียรติที่มาจากพระเจ้า

คำสอนของพระเยซูตัดสินโทษประชาชน

⁴⁴พระเยซูได้ตะโกนว่า “ใครไว้วางใจเรา ก็ไว้วางใจพระบิดาที่ส่งเรามาด้วย ไม่ใช่แค่ไว้วางใจเราเท่านั้น ⁴⁵คนที่มองเห็นเราก็เห็นพระองค์ผู้ส่งเรามาด้วย ⁴⁶เราเข้ามาเป็นแสงสว่างให้กับโลกนี้เพื่อว่าทุกคนที่ไว้วางใจเราจะไม่อยู่ในความมืดอีกต่อไป ⁴⁷สำหรับคนที่ฟังคำสั่งสอนของเราแต่ไม่ทำตาม เราก็ไม่ตัดสินลงโทษเขาหรอก เพราะเราไม่ได้มาเพื่อตัดสินลงโทษโลกนี้ แต่เรามาเพื่อจะช่วยให้โลกนี้ให้รอด ⁴⁸แต่จะมีสิ่งหนึ่งที่จะตัดสินลงโทษคนที่ไม่ยอมรับเราและคำพูดของเรา นั่นก็คือคำพูดของเราเองที่จะลงโทษคนเหล่านั้นในวันสุดท้าย* ⁴⁹เพราะคำพูดเหล่านั้นเราไม่ได้พูดเอาเอง แต่พระบิดาผู้ส่งเรามาเป็นผู้สั่งให้พูด ⁵⁰และเรารู้ว่าคำสั่งนี้ของพระองค์จะนำไปถึงชีวิตที่อยู่กับพระเจ้าตลอดไป เราถึงพูดตามที่พระบิดาสั่ง”

12:48 วันสุดท้าย อ้างถึง การตัดสินลงโทษทุกคนเป็นครั้งสุดท้ายในวันสุดท้ายของโลก

พระเยซูล้างเท้าให้ศิษย์

13 ก่อนจะถึงเทศกาลวันปลดปล่อย[†] พระเยซูรู้ว่าถึงเวลาแล้ว ที่พระองค์จะจากโลกนี้ กลับไปหาพระบิดา พระองค์รักคนเหล่านั้นที่เป็นของพระองค์ในโลกนี้ พระองค์ได้ทำให้เห็นว่าพระองค์รักพวกเขามากแค่ไหน

²ขณะที่กำลังกินอาหารเย็น มารร้ายได้ตลใจยูดาส ลูกของซีโมน อิสคาริโอท ให้ทรยศพระองค์แล้ว ³พระเยซูรู้ว่าพระบิดาให้พระองค์มีอำนาจเหนือทุกสิ่งทุกอย่าง และพระองค์รู้ว่าตัวเองมาจากพระเจ้า และกำลังจะกลับไปหาพระเจ้า ⁴พระองค์จึงลุกจากโต๊ะอาหาร ถอดเสื้อคลุมออกแล้วเอาผ้าเช็ดตัวมามัดเอวไว้ ⁵พระองค์เทน้ำใส่อ่าง แล้วเอาไปล้างเท้าให้พวกศิษย์ของพระองค์ แล้วเอาผ้าที่มัดเอวเช็ดเท้าให้พวกเขา

⁶เมื่อมาถึงซีโมน เปโตร เขาถามพระเยซูว่า “อาจารย์จะล้างเท้าของผมหรือ”

⁷พระเยซูตอบว่า “ตอนนี้คุณไม่เข้าใจหรอกว่าเรากำลังทำอะไร แต่ทีหลังคุณจะเข้าใจเอง”

⁸เปโตรจึงบอกว่า “ไม่มีทางที่ผมจะยอมให้อาจารย์ล้างเท้าของผมหรอก”

พระเยซูบอกว่า “ถ้าเราไม่ได้ล้างคุณ คุณก็ไม่ได้เป็นของเรา”

⁹ซีโมน เปโตร จึงบอกว่า “อาจารย์ ถ้าอย่างนั้น อย่าแค่ล้างเท้าเลย ล้างทั้งมือและหัวของผมด้วยนะครับ” ¹⁰พระเยซูพูดกับเขาว่า “คนที่อาบน้ำก็สะอาดทั้งตัวแล้ว ล้างแต่เท้าก็พอ พวกคุณบางคนก็สะอาดแล้ว แต่ไม่ใช่ทุกคน” ¹¹(พระองค์รู้ว่าใครจะทรยศพระองค์ พระองค์ถึงพูดว่า “ไม่ใช่พวกคุณทุกคนที่สะอาด”)

¹²เมื่อพระองค์ล้างเท้าให้พวกศิษย์ทุกคนแล้วพระองค์ก็ใส่เสื้อคลุมและกลับมาที่นั่งที่โต๊ะอาหาร แล้วถามพวกเขาว่า “พวกคุณเข้าใจหรือเปล่าว่าเราทำอะไร” ¹³พวกคุณเรียกเราว่า ‘อาจารย์’ และ ‘องค์เจ้าชีวิต’ ที่คุณเรียกอย่างนั้นก็ถูกต้องแล้วเพราะเราเป็นอย่างนั้นจริงๆ ¹⁴ถ้าเราที่เป็นองค์เจ้าชีวิตและอาจารย์ของพวกคุณล้างเท้าให้กับพวกคุณ พวกคุณก็ควรจะล้างเท้าให้แกกันและกันด้วย ¹⁵เราได้ทำเป็นตัวอย่างให้คุณแล้ว พวกคุณก็ควรจะทำตาม ¹⁶เราจะบอกให้รู้ว่าทาสไม่ยิ่งใหญ่ไปกว่านาย และคนส่งข่าวก็ไม่ยิ่งใหญ่ไปกว่าคนที่ส่งเขามา ¹⁷ถ้าคุณเข้าใจสิ่งเหล่านี้แล้ว และทำตามนั้นคุณก็มีเกียรติจริงๆ

¹⁸เราไม่ได้พูดถึงพวกคุณทุกคน เรารู้จักคนที่เราได้เลือกไว้ แต่สิ่งที่พระคัมภีร์[†] บอกไว้ว่า ‘คนที่กินอาหารของเรา กลายเป็นศัตรูของเรา’* จะต้องเป็นจริง ¹⁹ตอนนี้มันยังไม่เกิดขึ้น แต่เราบอกไว้ก่อนล่วงหน้า พอมันเกิดขึ้นคุณจะได้เชื่อว่าเราคือคนที่เราบอกว่าเราเป็น ²⁰เราจะบอกให้รู้ว่าใครก็ตามที่ยอมรับคนที่เราส่งไปก็เท่ากับยอมรับเราด้วย และใครก็ตามที่ยอมรับเราก็เท่ากับยอมรับผู้คนที่ส่งเรามาด้วย”

พระเยซูบอกว่าใครจะหักหลังพระองค์

(มธ.26:20-25; มก.14:17-21; ลก.22:21-23)

²¹เมื่อพระเยซูพูดจบแล้ว พระองค์ก็กลุ่มใจมาก และพูดออกมาว่า “เราจะบอกให้รู้ว่าคนหนึ่งในพวกคุณจะหักหลังเรา”

13:18 “คนที่กิน...ศัตรูของเรา” อ้างจาก หนังสือ สดุดี 41:9

²²พวกศิษย์ต่างหันไปมองหน้ากัน สงสัยว่าพระองค์พูดถึงใคร ²³พอศิษย์คนหนึ่งที่พระองค์รักเป็นพิเศษนั่งเอนตัวติดอยู่กับพระเยซูที่โต๊ะ ²⁴ซีโมน เปโตรจึงพยักหน้าให้เขาถามพระองค์ว่าพระองค์กำลังพูดถึงใคร

²⁵ศิษย์คนนั้นจึงเอนตัวมาใกล้กับอกของพระเยซู แล้วถามว่า “อาจารย์พูดถึงใครครับ”

²⁶พระเยซูตอบว่า “คนที่เราจะยื่นขนมปังที่จุ่มในถ้วยนี้ให้” แล้วพระองค์ก็เอาขนมปังจุ่มลงในถ้วยยื่นให้ยูดาส ลูกของซีโมน อิสคาริโอท ²⁷เมื่อยูดาสหยิบขนมปังชิ้นนั้นแล้ว ซาตานก็เข้าสิงเขา พระเยซูจึงพูดกับยูดาสว่า “จะทำอะไร ก็รีบทำซะ” ²⁸ทุกคนที่นั่งเอนตัวอยู่ที่โต๊ะอาหารก็ไม่ว่าทำไมพระเยซูถึงพูดกับยูดาสอย่างนั้น ²⁹บางคนคิดว่าเพราะยูดาสเป็นคนดูแลเงิน พระเยซูถึงบอกให้เขาไปซื้อของที่ต้องใช้ในงานเทศกาล หรือว่าพระองค์อาจจะบอกให้ยูดาสแจกของให้กับคนจนบ้าง

³⁰เมื่อยูดาสรับขนมปังชิ้นนั้น เขาก็ออกไปทันที ตอนนั้นเป็นเวลากลางคืนแล้ว

³¹หลังจากที่ยูดาสออกไปแล้วพระเยซูได้พูดว่า “ถึงเวลาแล้วที่คนจะได้เห็นความยิ่งใหญ่ของบุตรมนุษย์ และสิ่งที่เกิดขึ้นกับบุตรมนุษย์นี้จะทำให้คนเห็นความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า” ³²เพราะอย่างนี้พระเจ้าก็จะทำให้คนเห็นความยิ่งใหญ่ของบุตรมนุษย์¹ และพระองค์จะทำทันที

³³ลูกรๆ ที่รัก เราจะอยู่กับพวกคุณอีกประเดี๋ยวเดียวเท่านั้น แล้วคุณก็จะตามหาเรา เราจะบอกกับพวกคุณอย่างที่เราเคยบอกพวกยิวแล้วว่าที่ที่เรากำลังจะไปนั้น พวกคุณไปไม่ได้

³⁴เราจะให้คำสั่งใหม่กับพวกคุณ คือให้รักซึ่งกันและกัน พวกคุณต้องรักกันเหมือนกับที่เรารักคุณ ³⁵ถ้าพวกคุณรักกัน ทุกคนก็จะรู้ว่าพวกคุณเป็นลูกศิษย์ของเรา”

พระเยซูบอกว่ายอห์นจะปฏิเสธพระองค์

(มธ.26:31-35; มก.14:27-31; ลก.22:31-34)

³⁶ซีโมน เปโตรถามว่า “อาจารย์จะไปไหนหรือครับ”

พระเยซูตอบเขาว่า “ที่ที่เราจะไปนั้นตอนนี้คุณตามเราไปไม่ได้ แต่คุณจะมาตามเราไปทีหลัง”

³⁷เปโตรเลยถามอีกว่า “อาจารย์ ทำไมผมถึงตามไปตอนนี้ไม่ได้ล่ะครับ ผมพร้อมที่จะตายเพื่ออาจารย์”

³⁸พระเยซูตอบว่า “คุณพร้อมที่จะตายเพื่อเราหรือ เราจะบอกให้รู้ว่า พรุ่งนี้เช้า ก่อนที่ฉันจะบอกว่าคุณจะบอกว่าจะไม่รู้จักเราถึงสามครั้ง”

พระเยซูปลอบเหล่าศิษย์

14 “อย่ากลัวใจไปเลย ขอให้วางใจพระเจ้าและวางใจเราด้วย ²ในบ้านของพระบิดาของเรามีห้องหลายห้อง ถ้าหากไม่มีเราก็คงไม่บอกคุณหรือกว่าเรากำลังจะไปเตรียมที่ไว้ให้ ³พอเราเตรียมเสร็จแล้วก็กลับมารับคุณไปอยู่กับเรา ⁴คุณก็รู้จักทางนั้นแล้วนี่ ทางที่จะนำไปถึงที่ที่เราจะไป”

⁵โธมัสบอกว่า “อาจารย์ครับ พวกเรายังไม่รู้เลยว่าอาจารย์จะไปไหน แล้วพวกเราจะไปรู้จักทางนั้นได้อย่างไร”

⁶พระเยซูบอกว่า “เราเป็นทางนั้น เป็นความจริงและเป็นชีวิต ไม่มีใครไปถึงพระบิดาได้นอกจากมาทางเรา⁷ ถ้าพวกคุณรู้จักเรา คุณก็จะรู้จักพระบิดาของเราด้วย และนับตั้งแต่นี้ไปคุณก็เป็นคนที่รู้จักพระองค์และได้เห็นพระองค์แล้ว”

⁸ฟิลิปพูดว่า “อาจารย์ ขอให้พวกผมได้เห็นพระบิดาหน่อยสิครับ แค่นี้พวกผมก็พอใจแล้ว”

⁹พระเยซูจึงพูดว่า “ฟิลิป คุณน่าจะรู้จักเราแล้วนะ เพราะเราได้อยู่กับคุณมาตั้งนานแล้ว ใครก็ตามที่เห็นเราก็เห็นพระบิดาด้วย แล้วทำไมคุณยังพูดว่า ‘ขอให้พวกผมได้เห็นพระบิดา’ ¹⁰คุณไม่เชื่อใช่ไหม ว่าเราอยู่ในพระบิดาและพระบิดาก็อยู่ในตัวเรา สิ่งที่เราได้สอนพวกคุณนั้นไม่ได้สอนตามใจตัวเอง แต่พระบิดาที่อยู่ในตัวเราได้ทำงานของพระองค์ผ่านทางเรา ¹¹เชื่อเราสิ เมื่อเรบอกว่าคุณอยู่ในพระบิดาและพระบิดาก็อยู่ในตัวเรา หรือไม่งั้นก็ให้เชื่อในสิ่งอัศจรรย์ต่างๆที่เราได้ทำไป¹² เราจะบอกให้รู้ว่า คนที่วางใจเราก็จะทำสิ่งต่างๆ เหล่านี้ได้เหมือนกับที่เราทำ และเขาจะทำการที่ยิ่งใหญ่กว่านี้อีก เพราะว่าเรากำลังจะไปหาพระบิดา ¹³ดังนั้นไม่ว่าอะไรก็ตามที่คุณขอจากการที่คุณเป็นคนของเรา เราก็จะทำการนั้นให้ เพื่อที่พระบุตรจะได้แสดงความยิ่งใหญ่ของพระบิดาให้เห็น ¹⁴เราจะทำทุกสิ่งทุกอย่างตามที่คุณขอ เพราะคุณเป็นคนของเรา”

พระเยซูสัญญาว่าจะส่งพระวิญญาณบริสุทธิ์มาให้

¹⁵“ถ้าพวกคุณรักเรา คุณก็จะทำตามคำสั่งของเรา ¹⁶แล้วเราจะขอพระบิดาและพระองค์ก็จะส่งผู้ช่วยอีกผู้หนึ่งมาให้พวกคุณ ผู้ช่วยนี้จะอยู่กับคุณตลอดไป ¹⁷ผู้ช่วยองค์นี้คือพระวิญญาณแห่งความจริง โลกนี้ไม่สามารถยอมรับพระองค์ได้ เพราะโลกนี้มองไม่เห็นและไม่รู้จักพระองค์ แต่พวกคุณรู้จักพระองค์เพราะเดี๋ยวนี้พระองค์ได้อยู่กับพวกคุณแล้ว และจะอยู่ในตัวพวกคุณในอนาคตด้วย

¹⁸เราจะไม่ปล่อยให้พวกคุณเป็นเหมือนเด็กกำพร้า เราจะกลับมาหาพวกคุณ ¹⁹ในเร็วๆ นี้ โลกจะไม่เห็นเราอีกต่อไปแล้ว แต่พวกคุณจะเห็นเราเพราะเรามีชีวิตอยู่ และพวกคุณก็จะมีชีวิตอยู่ด้วย ²⁰ในวันนั้นที่จะมาถึง คุณจะรู้ว่าเราอยู่ในพระบิดา คุณอยู่ในตัวเรา และเราอยู่ในตัวคุณ ²¹คนที่รู้จักคำสั่งสอนของเราและทำตามก็เป็นคนที่รักเรา พระบิดาจะรักคนที่รักเราด้วย เราก็จะรักพวกเขาและจะปรากฏตัวให้พวกเขาเห็น”

²²ยูดาส (ไม่ใช่ ยูดาส อิสคาริโอท) จึงถามว่า “อาจารย์ครับ ทำไมอาจารย์ถึงจะปรากฏตัวให้พวกเราเห็น แต่ไม่ปรากฏตัวให้โลกเห็นล่ะครับ”

²³พระเยซูตอบว่า “ถ้าใครรักเรา เขาก็จะทำตามคำสั่งสอนของเรา พระบิดาของเราจะรักเขา แล้วพระบิดากับตัวเราก็จะมาปรากฏตัวให้เขาเห็น และอยู่กับเขา ²⁴คนไหนไม่รักเราก็จะไม่ทำตามคำสั่งสอนของเรา คำสั่งสอนที่พวกคุณได้ยินนี้ ไม่ใช่เป็นคำสั่งสอนของเรา แต่เป็นคำสั่งสอนของพระบิดาผู้ที่เราส่งมา

²⁵เราได้เล่าเรื่องทั้งหมดนี้ให้พวกคุณฟังตอนที่เรายังอยู่กับคุณ ²⁶เมื่อพระบิดาได้ส่งผู้ช่วยคือพระวิญญาณบริสุทธิ์มาแทนเราแล้ว พระวิญญาณนี้จะสอนคุณทุกอย่าง และจะทำให้คุณจำทุกอย่างที่เราเล่าให้ฟังได้

²⁷ เราได้ให้สันติสุขไว้กับคุณ สันติสุขที่เราให้นี้ไม่เหมือนกับที่โลกให้ ดังนั้นคุณจึงไม่ต้องทุกข์ใจ หรือหวาดกลัวเลย ²⁸ คุณได้ยินที่เราพูดว่าเรากำลังจะจากไปและจะกลับมาหาคุณอีกถ้าคุณรักเรา คุณก็มั่นใจว่าเรากำลังจะกลับไปหาพระบิดา เพราะพระบิดานั้นยิ่งใหญ่กว่าเรา ²⁹ ตอนนี้เราบอกเรื่องนี้กับคุณไว้ก่อนล่วงหน้า เพื่อว่าเมื่อเรื่องนี้เกิดขึ้นจริงๆ คุณจะได้เชื่อ ³⁰ เราเหลือเวลาพูดกับพวกคุณอีกนิดเดียว เพราะเจ้าผู้ครอบครองโลก*นี้กำลังมา มันไม่มีอำนาจเหนือเราหรอก ³¹ แต่เพื่อให้โลกรู้ว่าเรารักพระบิดาเราจึงทำตามที่พระบิดาสั่งให้ทำทุกอย่าง ลุกขึ้นแล้วไปกันเถอะ”

พระเยซูคือเถาองุ่นที่แท้จริง

15 “เราเป็นเถาองุ่นที่แท้จริง และพระบิดาของเราเป็นผู้ดูแลสวน ² พระองค์จะตัดกิ่ง*ของเรากลับไป และจะแต่งกิ่งที่ออกลูกให้สะอาดเพื่อให้ออกลูกมากขึ้น ³ พวกคุณก็สะอาดแล้วเพราะคำสั่งสอนของเรา ⁴ ให้ติดสนิทกับเราและเราก็จะติดสนิทกับคุณ กิ่งจะออกผลเองไม่ได้นอกจากจะติดสนิทกับเถาเท่านั้น คุณก็เหมือนกับกิ่ง คุณจะออกผลเองไม่ได้ นอกจากจะติดสนิทกับเรา

⁵ เราเป็นเถาองุ่น พวกคุณเป็นกิ่งถ้าคุณติดสนิทกับเราและเราติดสนิทกับคุณ คุณจะออกลูกมาก ถ้าไม่มีเราคุณจะทำอะไรไม่ได้เลย ⁶ ถ้าใครไม่ได้ติดสนิทกับเรา เขาก็จะเหมือนกับกิ่งที่ถูกตัดทิ้งให้เหี่ยวแห้งตาย และถูกเก็บไปเผาไฟ

⁷ ถ้าพวกคุณติดสนิทกับเรา และคำสั่งสอนของเราติดสนิทกับคุณ ไม่ว่าจะขอร้องอะไรมันก็จะเป็นอย่างนั้น ⁸ เมื่อคุณเกิดผลมาก แสดงว่าคุณเป็นศิษย์ของเรา และคุณได้ทำให้คนเห็นความยิ่งใหญ่ของพระบิดาของเรา ⁹ เรารักคุณเหมือนกับที่พระบิดารักเรา ขอให้ยึดมั่นอยู่กับความรักของเรา ¹⁰ ถ้าคุณทำตามที่เราสั่ง ก็แสดงว่าคุณยังยึดมั่นอยู่ในความรักของเรา เหมือนกับที่เราทำตามคำสั่งของพระบิดา และยึดมั่นอยู่ในความรักของพระองค์ ¹¹ เราบอกเรื่องนี้กับคุณ เพื่อว่าคุณจะได้มีความสุข เหมือนกับที่เรามีและมืออย่างสิ้นเหลือ ¹² คำสั่งของเราคือ ให้รักกันเหมือนกับที่เรารักคุณ ¹³ ไม่มีความรักที่ยิ่งใหญ่กว่านี้อีกแล้ว คือการที่คนคนหนึ่งจะยอมตายเพื่อเพื่อนของตน ¹⁴ พวกคุณก็เป็นเพื่อนของเราถ้าทำตามที่เราสั่ง ¹⁵ เราจะไม่เรียกพวกคุณว่า “ทาส” อีกต่อไป เพราะทาสจะไม่รู้ว่านายของเขาทำอะไร แต่เราเรียกพวกคุณว่า “เพื่อน” เพราะเราได้บอกให้พวกคุณรู้ทุกสิ่งทุกอย่างที่เราได้ยินจากพระบิดาของเราแล้ว ¹⁶ พวกคุณไม่ได้เลือกเราหรอก แต่เราต่างหากที่เลือกพวกคุณ และแต่งตั้งคุณให้ออกไปและเกิดผล เป็นผลที่ยั่งยืนตลอดไป แล้วพระบิดาจะให้ทุกสิ่งทุกอย่างที่คุณขอเพราะคุณเป็นคนของเรา ¹⁷ คำสั่งของเราคือ ให้รักกันและกัน”

พระเยซูเตือนพวกศิษย์

¹⁸ “ถ้าโลกนี้เกลียดชังพวกคุณ ก็ให้จำไว้ว่าโลกนี้เกลียดชังเราก่อน ¹⁹ ถ้าพวกคุณเป็นของโลกนี้ โลกก็จะรักพวกคุณเพราะคุณเป็นของมันเอง แต่เราได้เลือกพวกคุณออกจากโลกนี้ คุณเลยไม่เป็นของโลกนี้อีกแล้ว โลกเลยเกลียดชังคุณ ²⁰ จำได้ไหมที่เราเคยบอก ว่า ‘ทาสไม่ยิ่งใหญ่ไปกว่านาย’ ถ้าพวกเขาข่มเหงเรา เขาก็จะข่มเหงพวกคุณด้วย ถ้าพวกเขาทำตามคำสั่งสอนของเรา พวก

เขาก็จะทำตามคำสั่งสอนของพวกคุณด้วย ²¹พวกเขาชมเชงพวกคุณก็เพราะเรา เพราะเขาไม่รู้จักรบองค์ผู้ที่ส่งเรามา ²²ถ้าเราไม่ได้มาพูดกับพวกเขา พวกเขาก็คงจะไม่มีคามพิตบาอะไร แต่ตอนนี้พวกเขาไม่มีข้อแก้ตัวสำหรับบาปของพวกเขากอีกต่อไป ²³คนที่เกลียดเรากก็เกลียดพระบิดาของเราด้วย ²⁴เราได้ทำลิ่งอัศจรรย์ต่างๆที่ไม่เคยมีใครทำมาก่อน ในหมู่พวกเขา ถ้าเราไม่ได้ทำลิ่งอัศจรรย์นี้ พวกเขาก็คงจะไม่มีคามพิตบา แต่ตอนนี้ทั้งๆที่พวกเขาเห็นลิ่งอัศจรรย์ต่างๆที่เราทำไปแล้ว แต่พวกเขากก็ยังคงเกลียดเราและพระบิดาของเรา ²⁵แต่อย่างไรก็ตาม ลิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นเพื่อให้เป็นไปตามข้อพระคัมภีร์ที่เขียนไว้ว่า ‘พวกเขาเกลียดเราโดยไม่มีเหตุผล’*

²⁶เราจะส่งผู้ช่วยจากพระบิดามาให้คุณ พระองค์คือพระวิญญาณแห่งความจริง พระองค์จะประกาศเกี่ยวกับเรา ²⁷พวกคุณเองก็ต้องประกาศให้คนอื่นรู้เกี่ยวกับเราด้วย* เพราะพวกคุณได้อยู่กับเรามาตั้งแต่แรกแล้ว”

16 “เราได้บอกลิ่งเหล่านี้กับพวกคุณล่วงหน้า เพื่อคุณจะไม่เลิกไว้วางใจในตัวเรา ²พวกเขาจะไล่คุณออกจากที่ประชุม อีกไม่นานทุกคนที่ฆ่าคุณ ก็จะคิดว่านั้นเป็นการรับใช้พระเจ้า ³ที่พวกเขาทำอย่างนี้ ก็เพราะพวกเขาไม่รู้จักรบองค์บิดาและไม่รู้จักรบเรา ⁴เราบอกลิ่งเหล่านี้กับพวกคุณตอนนี้เพื่อที่ว่เมื่อมันเกิดขึ้นจริง พวกคุณจะได้หนีออกว่เราเคยเตือนพวกคุณแล้ว”

งานของพระวิญญาณบริสุทธิ์

“ที่เราไม่ได้บอกลิ่งนี้กับพวกคุณตั้งแต่แรกก็เพราะเรายังอยู่กับคุณ ⁵ตอนนี้เรากำลังจะไปหาพระองค์ผู้ที่ส่งเรามา แต่ไม่มีใครถามเราว่ ‘อาจารย์จะไปไหน’ ⁶เพราะคุณกำลังลุ่มใจในเรื่องที่เราบอก ⁷แต่เราจะบอกให้รู้ว่ มันจะดีกับคุณถ้าเราไป เพราะถ้าเราไม่ไป ผู้ช่วยพระองค์นั้นก็จะไม่มา แต่ถ้าเราไป เรากก็ส่งผู้ช่วยมาให้คุณ ⁸เมื่อผู้ช่วยนั้นมา พระองค์จะทำให้โลกรู้ความจริงเกี่ยวกับความบาป ให้โลกรู้ว่ที่เราพูดและทำนั้นถูกต้อง และให้โลกรู้ว่พระเจ้าจะตัดสินลงโทษโลก ⁹ในเรื่องความบาปนั้นเกิดจากคนไม่ยอมไว้วางใจเรา ¹⁰ในเรื่องความถูกต้องของเรากับพระเจ้านั้นก็คือการที่เราได้กลับไปหาพระบิดากอีกคร้้งหนึ่ง จึงทำให้พวกคุณไม่เห็นเรากอีก ¹¹ในเรื่องการตัดสินลงโทษนั้นก็คือการที่เจ้าผู้ครอบครองโลก*นี้ได้ถูกตัดสินลงโทษแล้ว

¹²เรายังมีอีกหลายเรื่องที่จะบอก แต่ถ้าพูดเดี๋ยวนี้มันจะมากเกินไปว่ที่พวกคุณจะรับได้ ¹³แต่เมื่อพระวิญญาณแห่งความจริงมาถึง พระองค์จะนำพวกคุณไปสู่ความจริงทั้งหมด เพราะพระองค์ไม่ได้พูดตามใจตัวเอง แต่จะพูดในลิ่งที่พระองค์ได้ยินมา และพระองค์จะบอกให้พวกคุณรู้ว่อะไรกำลังจะเกิดขึ้น ¹⁴พระองค์จะทำให้คุณเห็นความยิ่งใหญ่ของเรา เพราะพระองค์จะบอกลิ่งที่พระองค์ได้ยินจากเรา ให้คุณฟัง ¹⁵ทุกลิ่งทุกอย่างที่เป็นของพระบิดาเป็นของเรา นั้นเป็นสาเหตุที่เรารู้ว่ ผู้ช่วยจะบอกลิ่งที่พระองค์ได้ยินจากเราให้คุณฟัง”

15:25 ‘พวกเขาเกลียดเราโดยไม่มีเหตุผล’ อ้างจากหนังสือ สดุดี 35:19, 69:4

15:27 ประกาศให้คนอื่นรู้เกี่ยวกับเราด้วย หมายถึง การเป็นพยานให้กับพระเยซู

16:11 เจ้าผู้ครอบครองโลก เป็นชื่อที่ยอห์นใช้เรียกมาร หรือ ซาตาน

ความเศร้าจะเปลี่ยนเป็นความสุข

16 “อีกประเดี๋ยวหนึ่งพวกคุณก็จะไม่เห็นเราแล้ว และหลังจากนั้นอีกประเดี๋ยวหนึ่งพวกคุณก็จะเห็นเราอีก”

17 พวกศิษย์บางคนถามกันเองว่า “อาจารย์หมายถึงอะไร ที่พูดว่า ‘อีกประเดี๋ยว หนึ่งพวกคุณก็จะไม่เห็นเราแล้ว และหลังจากนั้นอีกประเดี๋ยวหนึ่งพวกคุณก็จะเห็นเราอีก’ กับที่ว่า ‘เรากำลังจะไปหาพระบิดา’” 18 พวกเขายังถามกันอีกว่า “อาจารย์หมายถึงอะไรที่พูดว่า ‘อีกประเดี๋ยวหนึ่ง’ ไม่เห็นรู้เรื่องเลยว่าอาจารย์พูดถึงอะไร”

19 พระเยซูรู้ว่าพวกเขาอยากจะถามเรื่องนี้ พระองค์จึงถามว่า “พวกคุณกำลังสงสัยกันอยู่ไหมใหม่ที่เราหมายถึงอะไรที่พูดว่า ‘อีกประเดี๋ยวหนึ่ง พวกคุณก็จะไม่เห็นเราแล้ว และหลังจากนั้นอีกประเดี๋ยวหนึ่งพวกคุณก็จะเห็นเราอีก’” 20 เราจะบอกให้รู้ว่าคุณจะร้องไห้ โศกเศร้าเสียใจ แต่โลกจะรื่นเริงยินดี คุณจะทุกข์ใจ แต่ความทุกข์ใจนั้นจะกลับกลายเป็นความดีใจ 21 เหมือนกับผู้หญิงที่ถึงกำหนดคลอดก็เป็นทุกข์เพราะความเจ็บปวดทรมาน แต่เมื่อเธอคลอดลูกแล้วก็ลืมความเจ็บปวดไปหมด เพราะดีใจที่ได้เห็นลูกเกิดมาในโลกนี้ 22 พวกคุณก็เหมือนกัน ตอนนี้คุณทุกข์ใจ แต่เมื่อเรากลับมาหาพวกคุณอีก พวกคุณก็จะดีใจ และไม่มีใครจะแยงเอาความดีใจนั้นไปจากคุณได้ 23 ในวันนั้นคุณจะไม่ต้องถามอะไรเราอีกแล้ว เราจะบอกให้รู้ว่าคุณสิ่งทุกอย่างที่คุณขอเพราะคุณเป็นคนของเรา พระบิดาก็จะให้กับคุณ 24 ตั้งแต่คุณเป็นคนของเราจนถึงเดี๋ยวนี้ พวกคุณยังไม่เคยขออะไรเลยในฐานะคนของเรา ขอสิแล้วคุณจะได้ เพื่อคุณจะได้มีความสุขอย่างเต็มที่”

ชัยชนะเหนือโลก

25 “เราได้เล่าเรื่องเหล่านี้โดยใช้เรื่องเปรียบเทียบ อีกไม่นานเราจะไม่ใช่เรื่องเปรียบเทียบแล้ว แต่เราจะบอกพวกคุณตรงๆเลยเกี่ยวกับพระบิดา 26 ในวันนั้นพวกคุณจะไม่ต้องขออะไรโดยผ่านทางเราอีกแล้ว คุณขอจากพระเจ้าได้โดยตรงเลย เพราะคุณเป็นคนของเรา 27 เพราะพระบิดาเองก็รักพวกคุณ พระองค์รักพวกคุณทุกคนเพราะว่าพวกคุณรักเรา และเชื่อว่าเรามาจากพระเจ้า 28 เรามาจากพระบิดา และเข้ามาในโลกนี้ ตอนนี้เรากำลังจะไปจากโลกนี้ เพื่อกลับไปหาพระบิดา”

29 แล้วพวกศิษย์ก็พูดว่า “ดูสิ อาจารย์พูดกับพวกเราตรงๆ โดยไม่ได้ใช้เรื่องเปรียบเทียบแล้ว 30 ตอนนี้พวกเราารู้แล้วว่าอาจารย์รู้ทุกอย่าง อาจารย์รู้ว่าจะตอบอะไรก่อนที่เราจะถามเสียอีก ถึงไม่ถามอาจารย์ก็รู้อยู่แล้วว่าเราคิดอะไร แค่นี้เราก็เชื่อแล้วว่าอาจารย์มาจากพระเจ้า”

31 พระเยซูตอบพวกเขาว่า “ในที่สุดพวกคุณก็เชื่อแล้วหรือ 32 คอยดูสิเวลากำลังจะมาถึง ที่จริงเวลามาถึงแล้วด้วยซ้ำ เป็นเวลาที่พวกคุณทุกคนจะหนีกระเจิดกระเจิงไปทางไหนทางมัน และจะทิ้งเราไว้คนเดียว แต่เราไม่ได้อยู่คนเดียวหรอก เพราะพระบิดาอยู่กับเราด้วย

33 เราพูดเรื่องพวกนี้เพื่อว่าคุณจะได้มีสันติสุขจากการที่มีส่วนในเรา ในโลกนี้คุณจะมีปัญหาเดือดร้อนสารพัด แต่ให้เข้มแข็งไว้ เพราะเราชนะโลกแล้ว”

พระเยซูอธิษฐานให้พวกศิษย์

17 หลังจากพระเยซูพูดจบแล้ว พระองค์ได้เงยหน้าขึ้นมองท้องฟ้าและพูดว่า “พระบิดา ถึงเวลาแล้วที่จะเปิดเผยความยิ่งใหญ่ของพระบุตร เพื่อที่พระบุตรจะได้เปิดเผยความ

ยิ่งใหญ่ของพระองค์ ²พระองค์ได้ให้ลูกลมิลิทธิและอำนาจเหนือมนุษย์ทุกคน เพื่อให้ลูกจะได้ให้ทุกคนที่พระองค์ฝากไว้กับลูกนั้นมีชีวิตกับพระองค์ตลอดไป ³ชีวิตกับพระองค์ตลอดไปนั่นก็คือการรู้จักพระองค์ ผู้เป็นพระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียว และรู้จักพระเยซูคริสต์ผู้ที่พระองค์ส่งมา ⁴ลูกได้ทำให้คนในโลกนี้เห็นความยิ่งใหญ่ของพระองค์โดยได้ทำงานทุกอย่างที่พระองค์ให้ลูกทำจนเสร็จหมดแล้ว ⁵พระบิดา ตอนนี้ขอให้ลูกได้รับความยิ่งใหญ่กลับมาเหมือนเดิมอีกครั้งต่อหน้าพระองค์ คือความยิ่งใหญ่ที่ลูกมีร่วมกับพระองค์ก่อนที่พระองค์จะสร้างโลกนี้

⁶ลูกได้นำคนในโลกนี้ที่พระองค์ได้ฝากไว้กับลูก มารู้จักพระองค์แล้ว คนเหล่านั้นเป็นของพระองค์ พระองค์ฝากพวกเขาไว้กับลูก และพวกเขาก็ทำตามคำสั่งสอนของพระองค์ ⁷ตอนนี้พวกเขาก็รู้ทุกอย่างที่ลูกได้รับจากพระองค์แล้ว ⁸ลูกเอาคำพูดที่พระองค์ให้กับลูกไปให้พวกเขา และพวกเขาก็ยอมรับมันไว้ พวกเขาเชื่อว่าลูกมาจากพระองค์จริง และเชื่อว่าพระองค์ส่งลูกมา ⁹ลูกได้อธิษฐานให้พวกเขา ไม่ใช่ว่าลูกอธิษฐานให้คนในโลกนี้ แต่ลูกได้อธิษฐานให้คนที่พระองค์ฝากลูกไว้ เพราะพวกเขาเป็นของคนของพระองค์ ¹⁰ทุกอย่างของลูกก็เป็นของพระองค์ และทุกอย่างของพระองค์ก็เป็นของลูก คนเหล่านี้ทำให้โลกเห็นความยิ่งใหญ่ของลูก ¹¹ลูกจะไม่อยู่ในโลกนี้อีกแล้ว แต่พวกเขายังอยู่ในโลกนี้ ลูกกำลังจะไปหาพระองค์ พระบิดาผู้บริสุทธิ์ ขอโปรดใช้อำนาจที่พระองค์ให้ลูกนั้นคุ้มครองเขาด้วย เพื่อที่พวกเขาจะเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันเหมือนกับที่พระองค์และลูกเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ¹²เมื่อลูกยังอยู่กับพวกเขา ลูกได้ดูแลคุ้มครองพวกเขาด้วยอำนาจของพระองค์ที่พระองค์ให้กับลูก ลูกได้ปกป้องพวกเขาไว้ และไม่มีใครหลงหายไปเลยสักคน ยกเว้นคนเดียวที่ต้องพินาศเพื่อจะได้เป็นจริงตามที่พระคัมภีร์เขียนไว้

¹³ตอนนี้ ลูกกำลังมาหาพระองค์ แต่ลูกพูดเรื่องพวกนี้ ในขณะที่ลูกยังอยู่ในโลก เพื่อพวกเขาจะได้มีความสุขเต็มที่เหมือนกับที่ลูกมี ¹⁴ลูกได้ให้คำสอนของพระองค์แก่พวกเขาแล้ว แต่โลกนี้เกลียดพวกเขาเพราะว่าพวกเขาไม่ได้เป็นของโลก เหมือนกับที่ลูกไม่ได้เป็นของโลกนี้ ¹⁵ลูกไม่ได้ขอให้พระองค์เอาพวกเขาออกไปจากโลกนี้ แต่ลูกขอให้พระองค์คุ้มครองพวกเขาให้พ้นจากมารร้ายตัวนั้น ¹⁶พวกเขาไม่ได้เป็นของโลกเหมือนกับที่ลูกไม่ได้เป็นของโลก ¹⁷คำสอนของพระองค์เป็นความจริง ขอให้คำสอนนี้ทำให้พวกเขาเป็นคนของพระองค์แต่ผู้เดียว ¹⁸ลูกได้ส่งพวกเขาเข้าไปในโลกเหมือนกับที่พระองค์ส่งลูกเข้ามาในโลกนี้ ¹⁹ลูกได้มอบตัวเองให้เป็นของพระองค์แต่เพียงผู้เดียวเพราะเห็นแก่พวกเขา เพื่อว่าความจริงนั้นจะทำให้พวกเขามอบตัวเองให้พระองค์แต่เพียงผู้เดียวด้วย

²⁰อย่างไรก็ตาม ลูกไม่ได้อธิษฐานให้คนพวกนี้เท่านั้น แต่ลูกยังอธิษฐานให้คนที่จะเชื่อในตัวลูกโดยผ่านทางคำสอนของพวกเขาด้วย ²¹ลูกขอให้พวกเขาทั้งหมดเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เหมือนกับพระองค์พระบิดาอยู่ในตัวลูก และลูกอยู่ในพระองค์ ขอให้พวกเขาอยู่ในพวกเราด้วย เพื่อโลกจะได้เชื่อว่าพระองค์ส่งลูกมา ²²ลูกทำให้พวกเขามีเกียรติอันยิ่งใหญ่ เหมือนกับที่พระองค์ได้ทำให้ลูกลมิลิทธิ เพื่อว่าพวกเขาจะได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เหมือนกับที่ลูกกับพระองค์เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันด้วย ²³ที่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันหมายถึงลูกอยู่ในพวกเขาและพระองค์ก็อยู่ในลูก เพื่อว่าพวกเขาจะได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันอย่างเต็มที่ เพื่อที่โลกจะรู้ว่าพระองค์ส่งลูกมา และรู้ว่าพระองค์รักพวกเขาเหมือนกับที่พระองค์รักลูก

²⁴พระบิดา ในที่ที่ลูกอยู่นั้น ลูกอยากให้คนพวกนี้ที่พระองค์ให้กับลูกอยู่ที่นั่นกับลูกด้วย เพื่อเขาจะได้เห็นความยิ่งใหญ่ที่พระองค์ให้กับลูก เพราะพระองค์รักลูกก่อนที่พระองค์จะสร้างโลกนี้ ²⁵พระบิดา พระองค์ลี้ภัยชื่อ โลกนี้ไม่รู้จักพระองค์ แต่ลูกรู้จักพระองค์ และพวกศิษย์เหล่านี้ก็รู้ว่าพระองค์ส่งลูกมา ²⁶ลูกทำให้เขารู้จักพระองค์ และลูกก็จะทำอย่างนี้ต่อไป เพื่อว่าความรักที่พระองค์มีต่อลูกจะอยู่ในตัวพวกเขา และเพื่อว่าลูกก็จะอยู่ในตัวพวกเขาด้วย

พระเยซูถูกจับ

(มธ.26:47-56; มก.14:43-50; ลก.22:47-53)

18 เมื่อพระเยซูอธิษฐานเสร็จแล้ว พระองค์ออกไปกับพวกศิษย์ของพระองค์ ข้ามหุบเขา ซิดโรด เข้าไปที่สวนแห่งหนึ่ง ²ยูดาส คนที่ทรยศพระองค์ก็รู้จักสวนแห่งนี้ เพราะว่าพระเยซูและพวกศิษย์ของพระองค์มาพบกันที่นั่นบ่อยๆ ³แล้วยูดาสก็ได้นำพวกทหารโรมันกลุ่มหนึ่ง และพวกผู้คุมวิหารที่พวกหัวหน้านักบวชและพวกฟาริสี[†] ส่งมาเข้ามาหาพระเยซู พวกเขาถือตะเกียง คบไฟ และอาวุธมาด้วย

⁴พระเยซูรู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับพระองค์บ้าง พระองค์จึงเดินออกมาหาพวกเขา แล้วถามว่า “มาตามหาใครกัน”

⁵พวกเขาตอบว่า “เยซู ชวานาซาเรีธ”

พระองค์จึงพูดว่า “เราเอง” (ยูดาสคนที่หักหลังพระองค์ก็ยืนอยู่ที่นั่นกับพวกนั้น) ⁶เมื่อพระองค์พูดว่า “เราเอง” พวกเขา ก็ถอยหลังกรูหล้มลงกับพื้น

⁷พระเยซูถามอีกครั้งว่า “มาตามหาใครนะ”

และพวกเขาก็ตอบว่า “เยซู ชวานาซาเรีธ”

⁸พระเยซูตอบว่า “ก็บอกแล้วว่าเป็นเราเอง ถ้าพวกคุณตามหาเราก็คงปล่อยคนพวกนี้ไปซะ” ⁹ที่พระองค์พูดอย่างนี้ เพื่อจะได้เป็นจริงตามที่พระองค์ได้พูดไว้ก่อนแล้วว่า “ลูกไม่ได้สูญเสียคนที่พระองค์ได้ฝากไว้กับลูกไปแม้แต่คนเดียว”

¹⁰ซีโมน เปโตรมีดาบอยู่ จึงชักออกฟันทาสคนหนึ่งของหัวหน้านักบวชสูงสุด[†] ถูกหูขวาของเขาขาดไป (ทาสคนนั้นชื่อมัลคัส) ¹¹พระเยซูห้ามเปโตรว่า “เก็บดาบซะ จะไม่ให้เราตีมดด้วย *แห่งความทุกข์ที่พระบิดาเตรียมไว้ให้เราได้ยังงั้น”

พระเยซูถูกนำไปพบหัวหน้านักบวชสูงสุด

(มธ.26:57-58; มก.14:53-54; ลก.22:54)

¹²พวกทหารโรมัน นายพันของพวกเขา และพวกผู้คุมวิหารชาวยิวได้จับพระเยซู มัดไว้ ¹³แล้วนำพระองค์ไปพบอันนาสก่อน อันนาสเป็นพ่อตาของคายาฟาสซึ่งเป็นหัวหน้านักบวชสูงสุดในปีนั้น ¹⁴(คายาฟาสเป็นคนที่ได้บอกชาวยิวว่า ให้คนคนเดียวตาย ดีกว่าคนทั้งชาติต้องตาย)

เปโตรปฏิเสธว่าไม่รู้จักรพระเยซู

(มธ.26:69-70; มก.14:66-68; ลก.22:55-57)

¹⁵ซีโมน เปโตรและศิษย์อีกคนหนึ่งได้ตามพระเยซูไป ศิษย์คนนั้นรู้จักกับหัวหน้านักบวชสูงสุด จึงทำให้เขาเข้าไปในลานบ้านของหัวหน้านักบวชสูงสุดกับพระเยซูได้ ¹⁶ส่วนเปโตรต้องรออยู่

18:11 ด้วย หมายถึง พระเยซูกำลังพูดถึงสิ่งเลวร้ายที่จะเกิดขึ้นกับพระองค์ ซึ่งเป็นการยากที่จะยอมรับ สิ่งเหล่านี้ เปรียบเหมือนกับการตีมืออะไรสักอย่างที่มีรสชาติที่แย่มาก

ด้านนอกข้างๆ ประตู แล้วศิษย์คนนั้นก็ได้ออกมาพบกับหญิงที่เฝ้าประตู เธอจึงยอมให้เปโตรเข้าไปข้างใน ¹⁷สาวใช้ที่เฝ้าประตูได้ถามเปโตรว่า “แกเป็นศิษย์ของชายคนนั้น ไม่ใช่หรือ”

เปโตรตอบว่า “เปล่า ผมไม่ได้เป็น”

¹⁸พวกทาสและพวกผู้คุมวิหารได้ก่อกองไฟแล้วยืนฟังไฟกันอยู่เพราะอากาศหนาว เปโตรก็ยืนฟังไฟอยู่กับพวกเขาด้วย

หัวหน้านักบวชสูงสุดสอบสวนพระเยซู

(มธ.26:59-66; มก.14:55-64; ลก.22:66-71)

¹⁹หัวหน้านักบวชสูงสุด ได้สอบสวนพระเยซูเกี่ยวกับพวกศิษย์และคำสอนของพระองค์ ²⁰พระองค์ตอบว่า “เราได้พูดอย่างเปิดเผยกับทุกคน เรามักจะสอนอยู่ในที่ประชุมและในวิหาร ซึ่งเป็นที่ที่พวกยิวทั้งหมดมาชุมนุมกัน และเรื่องอะไรที่เราสอนในที่ลับ เราก็สอนในที่แจ้งด้วย ²¹มาถามเราทำไม ไปถามคนที่ได้ยินเอาเองสิว่าเราสอนอะไรกับพวกเขา”

²²เมื่อพระองค์พูดอย่างนั้น ผู้คุมวิหารคนหนึ่งซึ่งยืนอยู่ใกล้ๆ ได้ตบหน้าพระองค์ และพูดว่า “กล้าดียังไงไปตบหัวหน้านักบวชสูงสุดอย่างนั้น”

²³พระเยซูจึงตอบเขาว่า “ถ้าพูดอะไรผิดก็ให้บอกมาเลยว่ามีผิดตรงไหน แต่ถ้าไม่ได้พูดอะไรผิด มาตบหน้าเราทำไม”

²⁴อันนาสก็ได้ส่งพระเยซูที่ถูกมัดเหมือนกับนักโทษไปให้คายาฟาสที่เป็นหัวหน้านักบวชสูงสุด

เปโตรปฏิเสธอีกว่าไม่รู้จักรพระเยซู

(มธ.26:71-75; มก.14:69-72; ลก.22:58-62)

²⁵ขณะที่ซีโมน เปโตรยืนฟังไฟอยู่นั้น พวกเขาได้ถามว่า “แกแน่ใจหรือว่าไม่ได้เป็นศิษย์ของคนนั้น”

เปโตรตอบปฏิเสธว่า “ไม่ ผมไม่ได้เป็น”

²⁶ทาสคนหนึ่งของหัวหน้านักบวชชั้นสูงสุด ซึ่งเป็นญาติของชายที่ถูกเปโตรฟันหูขาดได้พูดกับเปโตรว่า “แกอยู่กับชายคนนั้นในสวนนี้”

²⁷เปโตรได้ปฏิเสธอีกครั้งหนึ่ง และทันใดนั้นก็กักซัน

พระเยซูถูกนำตัวไปหาปีลาต

(มธ.27:1-2, 11-31; มก.15:1-20; ลก.23:1-25)

²⁸ในตอนเช้ามีตพวกเขาได้นำตัวพระเยซูจากบ้านของคายาฟาสไปที่วังของเจ้าเมืองโรมัน* พวกเขาเองไม่ได้เข้าไปในวังนั้น เพราะจะทำให้พวกเขาไม่สะอาด* ตามพิธีกรรมทางศาสนา แล้วจะทำให้พวกเขาไม่สามารถร่วมฉลองในเทศกาลวันปลดปล่อย ได้ ²⁹ปีลาตจึงออกมาหาพวกเขาข้างนอกและถามว่า “พวกเจ้าจะฟ้องร้องเขาด้วยเรื่องอะไรกัน”

³⁰พวกเขาตอบปีลาตว่า “ถ้ามันไม่ได้เป็นผู้ร้ายพวกเราก็คงจะไม่เอาตัวมันมาให้ท่านหรอก”

³¹ปีลาตจึงบอกกับพวกเขาว่า “ถ้าฉันพวกคุณก็เอาเขาไปตัดสินลงโทษตามกฎปฏิบัติของ

18:28 วังของเจ้าเมืองโรมันหรือศาลปริโทเรียม คือ ศาลที่อยู่ในวังของปีลาต

18:28 ไม่สะอาด หรือ เป็นมลทิน พวกยิวเชื่อกันว่า การเข้าไปในสถานที่ที่ไม่ได้เป็นของพวกยิวจะทำให้พวกเขาไม่สะอาด (ดู ยอห์น 11:55)

พวกคุณเอาเองสิ”

พวกยิวบอกปีลาตว่า “แต่ตามกฎหมายของโรมันไม่อนุญาตให้เราประหารชีวิตใคร”³²ที่เป็นอย่างนี้เพื่อให้เป็นจริงตามที่พระเยซูได้พูดไว้ว่าพระองค์จะต้องตายอย่างไร

³³ปีลาตกลับเข้าไปในวังของเขา และเรียกพระเยซูมาถามว่า “แกเป็นกษัตริย์ของชาวยิวหรือ”

³⁴พระเยซูตอบว่า “คุณคิดขึ้นมาเองหรือคนอื่นบอกคุณล่ะ”

³⁵ปีลาตจึงตอบว่า “แกคิดว่าเราเป็นคนยิวหรือไง คนของแกและพวกหัวหน้านักบวชนั้นแหละที่มอบตัวแกมาให้กับเรา แกทำอะไรผิดมา”

³⁶พระเยซูตอบว่า “อำนาจในการปกครองของเรา ไม่ได้มาจากโลกนี้ เพราะถ้าหากเป็นอย่างนั้น คนของเราก็คงจะต่อสู้ไม่ให้พวกยิวจับเรา แต่จริงๆ แล้วอำนาจในการปกครองของเราไม่ได้มาจากโลกนี้”

³⁷ปีลาตจึงบอกพระองค์ว่า “ถ้าอย่างนั้น แกก็เป็นกษัตริย์นะสิ”

พระเยซูตอบว่า “คุณพูดถูกแล้วว่าเราเป็นกษัตริย์ นี่เป็นเหตุที่เรามาเกิดและเข้ามาในโลกนี้ เพื่อบอกคนเกี่ยวกับความจริง และทุกๆ คนที่เป็นของความจริง ก็ฟังเสียงของเรา”

³⁸ปีลาตได้ถามพระองค์ว่า “ความจริงคืออะไร” เมื่อเขาถามแล้วก็ได้ออกไปหาพวกยิวอีก และบอกพวกเขาว่า “เราไม่เห็นว่าเขามีความผิดตรงไหน”³⁹พวกคุณมีธรรมเนียมที่จะให้เราปล่อยนักโทษคนหนึ่งในช่วงเทศกาลวันปลดปล่อยพวกคุณอยากให้เราปล่อยตัว ‘กษัตริย์ของชาวยิว’ รีเปล่า”

⁴⁰แต่พวกยิวร้องตะโกนว่า “อย่าปล่อยมัน ขอให้ปล่อยบารับบัสแทน”(บารับบัสเป็นผู้ก่อการจลาจลการเมือง)

19 ปีลาตจึงสั่งให้เอาพระเยซูไปเขียน²พวกทหารได้เอากิ่งหนามมาสานเป็นมงกุฎสวมหัวของพระองค์ เอาเลื้อยคลุ้มสีม่วงมาใส่ให้³และพวกเขาก็เวียนกันเข้ามาหาพระองค์หลายรอบพร้อมกับเยาะเย้ยว่า “กษัตริย์ของชาวยิวจงเจริญ” แล้วพวกเขาก็ตบหน้าพระเยซู

⁴ปีลาตได้ออกมาพูดกับพวกยิวว่า “ดูนี่ เรากำลังจะเอาเขาออกมาให้พวกคุณ เพื่อพวกคุณจะได้รู้ว่า เราไม่เห็นว่าเขาทำผิดตรงไหน”⁵แล้วพระเยซูก็ออกมา พระองค์สวมมงกุฎหนามและใส่เลื้อยคลุ้มสีม่วง ปีลาตบอกกับพวกยิวว่า “เขาอยู่นี่ไง”

⁶เมื่อพวกหัวหน้านักบวชและพวกผู้คุมวิหารเห็นพระเยซูก็ร้องตะโกนว่า “ตรึงมัน ตรึงมัน” แต่ปีลาตตอบว่า “พวกคุณไปตรึงกันเอาเองก็แล้วกัน เพราะเราไม่เห็นว่าเขาทำผิดตรงไหนเลย”

⁷พวกยิวตอบว่า “ตามกฎหมายปฏิบัติของยิว บอกว่ามันทำผิดสมควรตายเพราะอ้างว่าเป็นบุตรของพระเจ้า”

⁸เมื่อปีลาตได้ยินอย่างนั้นก็ลัวจนตัวสั่น⁹แล้วเขาก็กลับเข้าไปในวังอีกครั้ง ปีลาตได้ถามพระเยซูว่า “แกมาจากไหน” แต่พระองค์ไม่ตอบ¹⁰ปีลาตจึงพูดกับพระองค์ว่า “แกไม่ยอมพูดกับเราหรือ แกไม่รู้หรือว่าเรามีอำนาจที่จะปล่อยหรือตรึงแกก็ได้”

¹¹พระเยซูจึงตอบเขาว่า “ถ้าพระเจ้าไม่ได้ให้อำนาจนั้นกับคุณ คุณก็ไม่มีอำนาจเหนือเราหรอก

ดังนั้นคนที่มอบตัวเราให้กับคุณ ก็มีความผิดบาปร้ายแรงกว่าคุณ”

¹²เมื่อปีลาตได้ยินอย่างนั้น เขาก็พยายามที่จะปล่อยพระเยซูอีก แต่พวกยิวร้องตะโกนว่า “ถ้าท่านปล่อยมัน ท่านก็ไม่ใช่เพื่อนของซีซาร์* เพราะคนที่อ้างตัวเองเป็นกษัตริย์นั้นเป็นศัตรูกับซีซาร์”

¹³เมื่อปีลาตได้ฟังอย่างนั้นจึงพาพระเยซูออกมา และเขาก็นั่งลงบนบัลลังก์ที่พิพากษาตรงที่เรียกว่า “ลานหิน” (ซึ่งในภาษาอารเมค* เรียกว่า “กับบาธา”)

¹⁴วันนั้นเป็นวันศุกร์ เป็นวันจัดเตรียมสำหรับเทศกาลวันปลดปล่อย ประมาณเที่ยงวัน ปีลาตได้บอกกับพวกยิวว่า “นี่ไง กษัตริย์ของพวกคุณ” พวกยิวร้องตะโกนว่า

¹⁵“เอาตัวไป เอาตัวไปตรึงที่กางเขน”

ปีลาตจึงถามพวกเขาว่า “จะให้เรตรึงกษัตริย์ของพวกคุณหรือ”

พวกหัวหน้านักบวชตอบว่า “เราไม่มีกษัตริย์อื่น นอกจากซีซาร์”

¹⁶แล้วปีลาตก็ได้มอบตัวพระเยซูให้พวกเขาเอาไปตรึงกางเขน

พระเยซูถูกประหารชีวิตบนไม้กางเขน

(มธ.27:32-44; มก.15:21-32; ลก.23:26-43)

พวกทหารได้มาเอาตัวพระเยซูไป ¹⁷พระองค์ต้องแบกไม้กางเขนที่จะใช้ตรึงพระองค์เองไปถึงที่แห่งหนึ่งเรียกว่า “กะโหลกศิระะ” (ในภาษาอารเมค เรียกว่า กลโกธา) ¹⁸แล้วพวกเขาก็จับพระเยซูตรึงบนไม้กางเขนที่นั่น พวกเขาได้ตรึงนักโทษชายอีกสองคนด้วย พระเยซูอยู่ระหว่างนักโทษสองคนนั้น ¹⁹ปีลาตได้เขียนป้ายติดไว้บนกางเขนว่า “เยซู ชาวนาซาเรธ กษัตริย์ของชาวยิว” ²⁰คนยิวเป็นจำนวนมากได้อ่านป้ายนี้ เพราะที่ที่พระเยซูถูกตรึงนี้อยู่ใกล้กับตัวเมือง และป้ายนั้นเขียนเป็นภาษา อารเมค ลาตินและกรีก ²¹พวกหัวหน้านักบวชพูดกับปีลาตว่า “อย่าเขียนว่า ‘กษัตริย์ของชาวยิว’ แต่ให้เขียนว่า ‘ชายคนนี้อ้างว่า เป็นกษัตริย์ของชาวยิว’”

²²ปีลาตจึงตอบว่า “อะไรที่เราเขียนไปแล้ว ก็ให้ปล่อยเลยตามเลย”

²³เมื่อพวกทหารตรึงพระเยซูแล้ว ก็ได้เอาเสื้อผ้าของพระองค์มาแบ่งกันในหมู่ทหารสี่คน โดยได้ไปคนละชิ้น ส่วนเสื้อชั้นในของพระเยซูเป็นผ้าทอชิ้นเดียวกันตลอดทั้งตัวไม่มีตะเข็บ ²⁴พวกเขาพูดกันว่า “อย่าฉีกเลย จับฉลาก* กันดีกว่า ดูสิว่าใครจะได้” เหตุการณ์นี้ได้เกิดขึ้นจริงเหมือนที่พระคัมภีร์ เขียนว่า

“เขาเอาเสื้อผ้าของเราไปแบ่งกัน

แล้วเอาชุดของเรามาจับฉลากกัน” (สดุดี 22:18)

และพวกทหารก็ทำอย่างนั้น

²⁵แม่ของพระเยซู นางสาวของพระองค์ มารีย์เมียของโคลบัส และมารีย์ชวามักดาลายืนอยู่ข้างๆ ไม้กางเขน ²⁶เมื่อพระเยซูเห็นแม่ของพระองค์และศิษย์ที่พระองค์รัก* พระเยซูจึงพูดกับแม่ว่า “แม่ครับ รับเขาเป็นลูกด้วย” ²⁷แล้วพระองค์ก็พูดกับศิษย์คนนั้นว่า “รับนางเป็นแม่ด้วย” ศิษย์คนนั้นจึงพาแม่ของพระองค์ไปอยู่ที่บ้านของเขาตั้งแต่นั้นมา

19:12 ซีซาร์ เป็นชื่อเรียกตำแหน่งจักรพรรดิของโรมัน

19:13 ภาษาอารเมค เป็นภาษาพูดของชาวยิวในประเทศปาเลสไตน์ ในสมัยของพระเยซู

พระเยซูตาย

(มธ.27:45-56; มก.15:33-41; ลก.23:44-49)

²⁸หลังจากนั้นพระเยซูรู้ว่าทุกอย่างเสร็จสิ้นสมบูรณ์แล้วเพื่อให้คำต่างๆ ในพระคัมภีร์เกิดขึ้นจริง พระองค์พูดว่า “เราทิวน้ำ”^{*} ²⁹มีโหลใส่เหล้าองุ่นเปรี้ยวถูๆ อยู่ที่นั่น พวกเขาจึงเอาฟองน้ำชุบเหล้าองุ่นถูๆ นี้ ใส่ปลายกิ่งไม้หุสบแล้วชูขึ้นให้โดนปากของพระองค์ ³⁰เมื่อพระองค์ได้ชิมเหล้าองุ่นถูๆ แล้ว จึงได้ร้องว่า “สำเร็จแล้ว” จากนั้นก็คอบปลงข้างหน้าและสิ้นใจตาย

³¹วันนั้นเป็นวันศุกร์ และวันรุ่งขึ้นก็จะเป็นวันหยุดพิเศษทางศาสนา พวกเขาไม่อยากให้ศพค้างอยู่บนไม้กางเขนในวันหยุดทางศาสนา ก็เลยขอให้ปีลาตสังหารของเขาให้หักขาคนที่ถูกตรึงอยู่บนไม้กางเขนเพื่อจะได้ตายเร็วขึ้น และจะได้เอาศพออกไป ³²พวกทหารจึงมาหักขาโจรสองคนที่ถูกตรึงกางเขนพร้อมกับพระเยซู ³³แต่เมื่อมาถึงพระเยซู พวกเขาเห็นว่าพระองค์ตายแล้ว จึงไม่ได้หักขาพระองค์ ³⁴แต่ทหารคนหนึ่งเอาท่อนแทงที่สี่ข้างของพระเยซู เลือดและน้ำก็ไหลทะลักออกมา ³⁵(คนที่เห็นเหตุการณ์ได้เล่าว่าเขาเห็นอะไร โดยเรื่องที่เขาเล่านั้นเป็นความจริง เขาเล่าให้ ฟังก็เพื่อว่าท่านจะได้เชื่อ) ³⁶สิ่งนี้เกิดขึ้นเพื่อจะเป็นจริงตามที่พระคัมภีร์เขียนว่า “กระดูกของพระองค์จะไม่หักแม้แต่ชิ้นเดียว”^{*} ³⁷และมีข้อพระคัมภีร์อีกข้อหนึ่งว่า “พวกเขาจะมองดูคนที่พวกเขาได้แทง”^{*}

พระเยซูถูกฝัง

(มธ.27:57-61; มก.15:42-47; ลก.23:50-56)

³⁸หลังจากนั้น โยเซฟชาวอาริมาเธียได้ขออนุญาตปีลาตนำศพพระเยซูไป โยเซฟ เป็นศิษย์ลับๆ ของพระเยซู เพราะเขากลัวพวกยิว เมื่อปีลาตอนุญาต โยเซฟจึงมาเอาศพของพระองค์ไป

³⁹นิโคเดมัสก็มาด้วย เขาเคยมาหาพระเยซูก่อนหน้านี้ในตอนกลางคืน เขานำเครื่องหอมคือมดยอบ กับกฤษณา*หนักประมาณสามลิบ กิโลกรัมมาด้วย ⁴⁰โยเซฟและนิโคเดมัสได้เอาศพพระเยซูมาและห่อด้วยผ้าลินินพร้อมกับเครื่องหอมตามธรรมเนียมการฝังศพของยิว⁴¹ใกล้ๆ กับที่ที่พระเยซูถูกตรึงนั้น มีสวนอยู่แห่งหนึ่ง และในสวนนั้นมีอุโมงค์ฝังศพ*ใหม่เอี่ยมที่ยังไม่เคยใช้วางศพใครมาก่อน ⁴²พวกเขาวางศพของพระองค์ไว้ในอุโมงค์นั้น เพราะมันอยู่ใกล้ๆ และถึงเวลาที่จะต้อง เตรียมตัวสำหรับวันหยุดทางศาสนาแล้ว

ศพหายไปจากอุโมงค์ฝังศพ

(มธ.28:1-10; มก.16:1-8; ลก.24:1-12)

20 ตอนเช้ามีดของวันอาทิตย์* มารีย์ ชาวมักดาลาได้ไปที่อุโมงค์ฝังศพและพบว่าหินใหญ่ที่ปิดทางเข้าอุโมงค์นั้นได้ถูกเคลื่อนออกไป ²เธอจึงรีบวิ่งไปหาซีโมน เปโตร กับศิษย์อีกคนหนึ่งที่พระเยซูรัก และบอกพวกเขาว่า “พวกเขาเอาศพขององค์เจ้าชีวิตไปจากอุโมงค์แล้ว ไม้รู้ว่าเขาเอาศพไปไว้ที่ไหนด้วย”

19:36 “กระดูก...ชิ้นเดียว” อ้างจากหนังสือ สดุดี.34:20, อพยพ.12:46, กัณดารวี.9:12

19:37 “พวกเขา...ได้แทง” อ้างจากหนังสือ เศคาริยาห์12:10

19:39 มดยอบกับกฤษณา คือ เครื่องเทศที่มีกลิ่นหอมใช้สำหรับทำน้ำหอม และห่อศพก่อนที่จะนำไปฝัง

19:41 อุโมงค์ฝังศพ หลุมฝังศพที่ขุดเข้าไปในหิน

20:1 วันอาทิตย์ ที่จริงคือ “วันแรกของสัปดาห์”

³ เปโตรและศิษย์คนนั้นจึงไปที่อุโมงค์ฝังศพ ⁴ ทั้งสองคนวิ่งไป แต่ศิษย์คนนั้นวิ่งเร็วกว่า เปโตรจึงไปถึงก่อน ⁵ แต่ไม่ได้เข้าไปข้างใน ได้แต่ก้มดูเข้าไปและเห็นผ้าลินินวางอยู่ ⁶ เมื่อซีโมน เปโตรมาถึงเขาก็เข้าไปในอุโมงค์ฝังศพ และเห็นผ้าลินินวางอยู่ ⁷ ส่วนผ้าพันศีรษะของพระเยซู ไม่ได้วางอยู่กับผ้าลินิน แต่พับวางไว้ต่างหาก ⁸ ศิษย์ที่มาถึงก่อนตามเปโตรเข้าไปข้างในด้วย เขา เห็นและเชื่อ ⁹ (เพราะพวกเขายังไม่เข้าใจพระคัมภีร์ที่ว่า พระองค์ต้องฟื้นขึ้นมาจากความตาย)

พระเยซูมาปรากฏให้มารีย์ชาวมัคดาลาได้เห็น

(มก.16:9-11)

¹⁰ หลังจากนั้นทั้งสองก็กลับไปบ้าน ¹¹ ส่วนมารีย์ยังคงยืนร้องไห้อยู่นอกอุโมงค์ฝังศพนั้น ขณะที่เธอกำลังร้องไห้อยู่นั้นก็ได้ก้มลงมองข้างในอุโมงค์ฝังศพ ¹² เธอเห็นทูตสวรรค์สององค์ใส่ชุดสีขาวนั่งอยู่ตรงที่เคียวศพพระเยซู องค์หนึ่งอยู่ทางหัว อีกองค์อยู่ทางเท้าของศพ

¹³ ทูตสวรรค์ถามเธอว่า “คุณร้องไห้ทำไม” เธอบอกว่า “พวกเขาเอาองค์เจ้าชีวิตของฉันไป และฉันก็ไม่รู้ว่าเขาเอาพระองค์ไปไว้ที่ไหน” ¹⁴ เมื่อเธอพูดอย่างนั้นแล้ว ก็หันกลับไปและเห็นพระเยซูยืนอยู่ที่นั่น แต่เธอไม่รู้ว่ามันเป็นพระเยซู

¹⁵ พระองค์ได้ถามเธอว่า “คุณร้องไห้ทำไม กำลังตามหาใครอยู่หรือ”

มารีย์คิดว่าพระเยซูเป็นคนสวนจึงพูดว่า “คุณคะ ถ้าคุณเอาเขาไป ช่วยบอกหน่อยว่าคุณเอาเขาไปไว้ที่ไหน ฉันจะได้ไปรับ”

¹⁶ พระเยซูจึงพูดขึ้นว่า “มารีย์”

เธอหันมาและเรียกพระองค์เป็นภาษาอารมาแควว่า “รับโบนี่” (ซึ่งแปลว่า “อาจารย์”)

¹⁷ พระองค์พูดกับเธอว่า “อย่าหน่วงเหนี่ยวเราไว้ เพราะเราไม่ได้กลับไปหาพระบิดา ให้คุณกลับไปหาพี่น้องของเราและบอกพวกเขาว่า เรากำลังจะกลับไปหาพระบิดาของเรา และพระบิดาของคุณด้วย คือไปหาพระเจ้าของเราและพระเจ้าของพวกคุณด้วย”

¹⁸ มารีย์ ชาวมัคดาลา จึงได้ไปบอกพวกศิษย์ของพระเยซูว่า “ฉันได้เห็นองค์เจ้าชีวิตแล้ว” แล้วเธอก็ได้เล่าว่าพระองค์ได้พูดอะไรกับเธอบ้าง

พระเยซูได้มาปรากฏให้พวกศิษย์เห็น

(มธ.28:16-20; มก.16:14-18; ลก.24:36-49)

¹⁹ ในเย็นวันอาทิตย์นั้น พวกศิษย์ได้มาอยู่รวมกันและปิดประตูลงกลอนบ้านของเขา เพราะกลัวพวกยิว พระเยซูก็ได้มายืนอยู่ท่ามกลางพวกเขาและพูดว่า “ขอให้มีสันติสุข” ²⁰ เมื่อพระองค์พูดอย่างนี้แล้ว พระองค์ก็ได้ให้พวกเขาดูมือและซี่ข้างของพระองค์ พวกศิษย์พากันดีใจที่ได้เห็นองค์เจ้าชีวิต

²¹ แล้วพระเยซูพูดอีกว่า “ขอให้มีสันติสุข ตอนนี้เราก็จะส่งพวกคุณไปเหมือนกับที่พระบิดาได้ส่งเรามา” ²² เมื่อพระองค์พูดอย่างนั้นแล้ว ก็ระบายลมหายใจรดพวกเขาและพูดว่า “รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ ไป” ²³ ถ้าคุณยกโทษให้กับความบาปของใคร คนนั้นก็จะได้รับการยกโทษ แต่ถ้าคุณไม่ยอมยกโทษให้ใคร คนนั้นก็จะได้รับการยกโทษด้วย”

พระเยซูปรากฏให้โรมัสเห็น

²⁴โรมัส ที่คนเรียกกันว่าแฝด ศิษย์คนหนึ่งในสิบสองคนไม่ได้อยู่กับพวกเขาในตอนที่พระเยซูมาหา ²⁵เมื่อศิษย์คนอื่นๆมาบอกเขาว่า “พวกเราได้เห็นองค์เจ้าชีวิตแล้ว” เขากลับตอบว่า “ผมไม่เชื่อหรอก จนกว่าผมจะเห็นรอยตะปูที่มือของอาจารย์ และได้เอานิ้วแยงเข้าไปในรอยตะปูและแผลที่สีข้างของอาจารย์ด้วย”

²⁶วันอาทิตย์ต่อมา ขณะที่พวกศิษย์ของพระองค์อยู่ในบ้าน และโรมัสก็อยู่ด้วย พระเยซูได้เข้ามาในห้องถึงแม้ว่าประตูจะลงกลอน พระองค์มายืนอยู่ท่ามกลางพวกเขาและพูดว่า “ขอให้มีสันติสุข” ²⁷พระองค์พูดกับโรมัสว่า “โรมัส เอานิ้วมาวางที่นี่และดูมือของเรา เอามือมาแตะที่สีข้างของเรา เลิกสงสัยสิ แล้วเชื่อเถิด”

²⁸โรมัสร้องว่า “องค์เจ้าชีวิตของผม และพระเจ้าของผม”

²⁹พระเยซูพูดว่า “ที่ว่าคุณเชื่อ เพราะคุณได้เห็นเรา ส่วนคนที่ไม่ได้เห็นเราแต่เชื่อนั้น ก็มีเกียรติจริงๆ”

ทำไมยอห์นถึงเขียนหนังสือเล่มนี้

³⁰ยังมีสิ่งอัศจรรย์อีกมากมายที่พระเยซูทำต่อหน้าพวกศิษย์ แต่ไม่ได้เขียนไว้ในหนังสือเล่มนี้³¹ เท่าที่ได้เขียนสิ่งเหล่านี้ลงไปก็เพื่อคุณจะได้เชื่อว่า พระเยซูคือพระคริสต์ พระบุตรของพระเจ้า และเมื่อคุณไว้วางใจแล้ว คุณก็จะมีชีวิตเพราะพระองค์

พระเยซูปรากฏให้ศิษย์เจ็ดคนเห็น

21 ต่อมา พระเยซูก็ได้ปรากฏตัวให้พวกศิษย์ของพระองค์เห็นอีกครั้งที่ทะเลสาบทิเบเรียส เรื่องมีอยู่ว่า²ขณะที่ซีโมน เปโตร โรมัส (หรือที่คนเรียกกันว่าแฝด) นารานาเอล (ที่มาจากหมู่บ้านคานา แคว้นกาลิลี) ลูกสองคนของเศเบดี และศิษย์อีกสองคนของพระเยซูอยู่รวมกัน³ซีโมนพูดกับพวกเขาว่า “ผมจะไปจับปลา”

พวกเขาบอกซีโมน เปโตรว่า “ไปด้วย” พวกเขาทั้งหมดก็เลยออกเรือไป แต่คืนนั้นทั้งคืนพวกเขาจับปลาไม่ได้เลย

⁴เช้าตรู่ของอีกวันหนึ่งพระเยซูยืนอยู่บนฝั่ง แต่พวกศิษย์ไม่รู้ว่าเป็นพระองค์ ⁵พระเยซูถามพวกเขาว่า “ไงเพื่อน จับปลาได้หรือเปล่า”

พวกเขาตอบว่า “ไม่ได้เลย”

⁶พระองค์จึงพูดกับพวกเขาว่า “เหวี่ยงแหไปทางขวาของเรือสิ แล้วจะได้ปลา” พวกเขาจึงเหวี่ยงแหลงไป แล้วได้ปลามากมายจนลากอวนขึ้นมานเรือไม่ไหว

⁷ศิษย์คนที่พระเยซูรักได้บอกกับเปโตรว่า “องค์เจ้าชีวิตนี่” เมื่อซีโมนได้ยินว่าเป็นองค์เจ้าชีวิต เขาก็หีบเสื่อที่ทอดไว้ตอนทำงานมาใส่ กระโดดลงไปในทะเลสาบแล้วว่ายน้ำเข้าฝั่ง ⁸แต่ศิษย์คนอื่นๆ นั้นนั่งเรือมาที่ฝั่ง พวกเขาลากแหที่มีปลาอยู่ท้ายเรือ (เพราะพวกเขาอยู่ไม่ห่างฝั่งนัก ประมาณร้อยเมตรเท่านั้น) ⁹เมื่อพวกเขามาถึงฝั่ง ก็เห็นขนมปังและปลาปังอยู่บนกองถ่านที่ติดไฟ ¹⁰พระเยซูพูดว่า “เอาปลาที่เพิ่งจับได้มาหน่อยสิ”

¹¹ซีโมน เปโตร จึงลงไปในเรือและลากแหขึ้นฝั่ง มีปลาตัวใหญ่เต็มไปหมดนับได้ถึงหนึ่ง

ร้อยห้าสิบสามตัว แต่ถึงจะมีปลามากมายขนาดนั้นอวนก็ไม่ขาด¹² พระเยซู ได้พูดกับพวกเขาว่า “มากินอาหารเข้ากันเถอะ” แต่ไม่มีใครสักคนกล้าถามพระองค์ว่า “คุณเป็นใคร” เพราะพวกเขา รู้อยู่แล้วว่าเป็นองค์เจ้าชีวิต¹³ พระเยซูเข้ามาหยิบ ขนมปังและปลาแจกให้พวกเขา¹⁴ นี่เป็น ครั้งที่สามที่พระเยซูได้ให้พวกศิษย์เห็นพระองค์หลังจากฟื้นขึ้นมาจากความตาย

พระเยซูคุยกับเปโตร

¹⁵เมื่อพวกเขากินอาหารเข้าอ้อมแล้ว พระเยซูได้พูดกับซีโมน เปโตรว่า “ซีโมน ลูกของยอห์น คุณรักเรามากกว่าศิษย์พวกนี้รักเราหรือเปล่า”

เปโตรจึงตอบพระองค์ว่า “ครับองค์เจ้าชีวิต พระองค์ก็รู้ว่าผมรักพระองค์”

พระเยซูจึงสั่งเขาว่า “ให้เลี้ยงดูลูกแกะ*ของเรา”

¹⁶แล้วพระองค์ก็ได้ถามเขาเป็นครั้งที่สองว่า “ซีโมน ลูกของยอห์น คุณรักเราหรือเปล่า”

เปโตรตอบพระองค์ว่า “ครับองค์เจ้าชีวิต พระองค์ก็รู้ว่าผมรักพระองค์”

พระเยซูจึงสั่งเขาว่า “ให้ดูแลพวกแกะของเรา” แล้วพระองค์ก็ได้ถามเขาเป็นครั้งที่สามว่า ¹⁷“ซีโมน ลูกของยอห์น คุณรักเราหรือเปล่า”

เปโตรรู้สึกเสียใจที่พระองค์ถามเขาถึงสามครั้งว่า “คุณรักเราหรือเปล่า” เขาจึงบอกพระองค์ว่า “องค์เจ้าชีวิต พระองค์รู้ทุกสิ่งทุกอย่าง พระองค์ก็รู้ว่าผมรักพระองค์”

พระเยซูจึงสั่งเขาว่า “ให้เลี้ยงดูแกะของเรา¹⁸ เราจะบอกให้รู้ว่า เมื่อคุณยังหนุ่มคุณคาดเข็มขัดเองและไปไหนมาไหนตามต้องการ แต่เมื่อคุณแก่ลง คุณจะยื่นมือออกมาแล้วคนอื่นก็จะมัดคุณ และพาคุณไปในที่ที่คุณไม่อยากไป”¹⁹ (พระเยซูพูดอย่างนี้ เพื่อบอกให้รู้ว่าเปโตรจะตายแบบไหนเพื่อแสดงความยิ่งใหญ่ของพระเจ้าให้คนเห็น) แล้วพระเยซูก็ได้พูดกับเปโตรว่า “ตามเรามา”

²⁰เปโตรหันไปเห็นศิษย์คนที่พระองค์รักซึ่งกำลังเดินตามมา (คือศิษย์คนที่เอนตัวไปที่อกของพระองค์ ตอนกินอาหาร แล้วถามพระองค์ว่า “อาจารย์ คนที่จะทรยศอาจารย์เป็นใครกันครับ”)

²¹เมื่อเปโตรเห็นเขาอยู่ข้างหลัง เขาถามพระเยซูว่า “องค์เจ้าชีวิต แล้วเขาละ จะเป็นยังไง”

²²พระเยซูตอบเปโตรว่า “ถ้าเราอยากจะให้เขาอยู่จนเรากลับมา แล้วมันเรื่องอะไรของคุณด้วยตามเรามาเถอะ”

²³เรื่องนี้จึงรำลือกันไปทั่วในหมู่พี่น้องว่าศิษย์คนนี้จะไม่ตาย แต่พระเยซูไม่ได้พูดว่าเขาจะไม่ตาย แต่พูดว่า “ถ้าเราอยากให้เขาอยู่จนเรากลับมา แล้วมันเรื่องอะไรของคุณด้วยละ”

²⁴ศิษย์คนนั้นเองที่เป็นคนเล่าและเขียนเรื่องทั้งหมดนี้ และพวกเราเชื่อว่าเขาเล่าความจริง

²⁵ยังมีอีกหลายสิ่งหลายอย่างที่พระเยซูได้ทำเอาไว้ ถ้าจะเขียนไว้ทั้งหมดนั้น เราคิดว่าโลกทั้งโลกก็ไม่ใหญ่พอที่จะเก็บหนังสือทั้งหมดที่จะเขียนนั้นได้

หนังสือกิจการ

ผู้เขียนหนังสือกิจการ คือคุณหมอลูกา เป็นคนคนเดียว
กับที่เขียนหนังสือลูกา

หนังสือกิจการเล่มนี้ เป็นเรื่องที่เขียนต่อจากตอนจบ
ของหนังสือลูกาคือตอนที่พระเยซูสั่งพวกศิษย์เอกของพระองค์
ให้ไปประกาศข่าวดีให้คนทั้งโลกได้รู้ พระเยซูต้องการให้
พวกเขาได้ไปบอกทุกคน ให้รู้ถึงแผนการของพระองค์ที่จะ
ช่วยให้มนุษย์ในโลกนี้ไม่ต้องได้รับโทษจากบาปของตนเอง
ลูกาได้บันทึกถึงการประกาศข่าวดีของศิษย์เอกสองคน คือ
เปโตรและเปาโลซึ่งประสบผลสำเร็จมาก ลูกาได้รายงานให้
รู้ว่าศาสนาคริสต์ได้เติบโตอย่างรวดเร็วขนาดไหน จากจุดเล็กๆ
ในเมือง เยรูซาเล็ม ขยายไปถึงแคว้นยูเดียและแคว้นสะมาเรีย
และในที่สุดก็แพร่ไปทั่วอาณาจักรโรมัน

กิจการ

ดูกาเขียนหนังสืออีกเล่ม

1 ท่านเฮโอฟิลัสที่รัก ในหนังสือเล่มแรกที่ผมได้เขียนให้ท่าน เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับทุกสิ่งทุกอย่าง ที่พระเยซูได้ทำและสั่งสอนตั้งแต่เริ่มต้น ² จนถึงวันที่พระองค์ถูกรับขึ้นสวรรค์ แต่ก่อนที่พระองค์จะถูกรับขึ้นสวรรค์นั้น พระองค์สั่งพวกศิษย์เอก[†] ที่พระองค์ได้เลือกไว้ พระองค์ได้สั่งพวก เขาผ่านทางพระวิญญาณบริสุทธิ์[†] ว่าจะต้องทำอะไรบ้าง ³ หลังจากที่พระเยซูตายแล้ว ในเวลา สี่สิบวัน พระองค์ได้มาปรากฏตัวให้พวกเขาเห็นหลายครั้งหลายหน พระองค์ได้ทำหลายสิ่ง หลายอย่างเพื่อพิสูจน์ให้พวกนี้เห็นว่า พระองค์ฟื้นขึ้นจากความตายแล้วจริงๆ และได้พูดกับ พวกเขาถึงเรื่อง แผ่นดินของพระเจ้า ⁴ เมื่อพระองค์กำลังกินอาหารกับพวกศิษย์เอก พระองค์ได้ สั่งพวกเขาว่า “ห้ามไปไหน ให้คอยอยู่ที่เมืองเยรูซาเล็มก่อนจนกว่าจะได้รับสิ่งที่พระบิดาได้สัญญาไว้ ตามที่เราเคยบอกพวกคุณแล้ว ⁵ ยอห์นทำพิธีจุ่ม[†] ให้คนด้วยน้ำ แต่อีกไม่กี่วันพวกคุณก็จะได้รับการ จุ่มด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์”

พระเยซูกลับสู่สวรรค์

⁶ เมื่อพระเยซูกับพวกศิษย์เอกมาอยู่กันพร้อมหน้า พวกศิษย์เอกได้ถามพระองค์ว่า “องค์ เจ้าชีวิต ตอนนี้พระองค์กำลังจะคืนแผ่นดินให้กับอิสราเอลแล้วใช่ไหมครับ” ⁷ พระองค์ตอบว่า “มัน ไม่ใช่เรื่องของพวกคุณ พระบิดาเองได้ตัดสินวันเวลานั้นไว้ก่อนแล้ว ⁸ เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์มา อยู่กับพวกคุณ พวกคุณก็จะได้รับฤทธิ์เดช และจะเป็นพยานเล่าเรื่องของเราให้คนฟัง ทั่วเมือง เยรูซาเล็มฟัง ในแคว้นยูเดีย ในแคว้นสะมาเรีย และทุกหนแห่งในโลกนี้”

⁹ เมื่อพระเยซูพูดเสร็จ พระเจ้าก็ได้รับพระองค์ขึ้นไปสวรรค์ต่อหน้าต่อตาพวกเขา แล้วก่อน เมฆก็บังพระองค์จนพวกเขามองไม่เห็น ¹⁰ ในขณะที่พวกเขากำลังเพ่งดูพระองค์จากไปในท้องฟ้า นั้น จู่ๆ ก็มีชายชุดขาวสองคนมายืนอยู่ข้างๆ พวกเขา ¹¹ แล้วพูดว่า “ชาวกาลิลี พวกคุณยังยืน เพ่งดูท้องฟ้าอยู่ทำไม พระเจ้ารับพระเยซูขึ้นไปบนสวรรค์แล้ว และพระองค์จะกลับมามีอีกครั้ง เหมือนอย่างที่พวกคุณเห็นพระองค์ถูกรับขึ้นไปนี่แหละ”

เลือกศิษย์เอกคนใหม่แทนยูดาส

¹² จากนั้นพวกเขาก็ลงจากภูเขามะกอกเทศ กลับไปที่เมืองเยรูซาเล็ม ซึ่งอยู่ห่างออกไป ประมาณหนึ่งกิโลเมตร* ¹³ เมื่อมาถึงเมืองเยรูซาเล็ม พวกศิษย์ซึ่งมีเปโตร ยอห์น ยากอบกับ อันดรูว์ พิลิปกับโธมัส บาร์โธโลมิวกับมัทธิว ยากอบบุตรชายของอัลเฟัส ซีโมนผู้มีใจจดจ่อกับ พระเจ้า กับยูดาสลูกชายยากอบ ก็ได้ขึ้นไปห้องชั้นบนที่พวกเขาเคยอยู่ ¹⁴ พวกเขาทั้งสิบเอ็ดคน รวมทั้งผู้หญิงบางคนและมารีย์แม่ของพระเยซู ตลอดจนน้องๆ ของพระองค์ ก็มาพบกันเพื่อ อธิษฐานอยู่เสมอ

¹⁵ มีอยู่วันหนึ่ง เปโตรได้ยืนขึ้นในกลุ่มศิษย์ที่มาพบกัน ซึ่งมีอยู่ประมาณหนึ่งร้อยยี่สิบคน เขา พูดขึ้นว่า ¹⁶ “พี่น้องทั้งหลาย ข้อความในพระคัมภีร์[†] จะต้องเป็นจริงตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์[†] ได้

1:12 หนึ่งกิโลเมตร เป็นระยะทางที่ชาวยิวได้รับอนุญาตให้สามารถเดินได้ในวันหยุดทางศาสนา ซึ่งถือเป็นวันหยุดพักผ่อน ของพวกเขา

พูดผ่านทางปากของกษัตริย์ดาวิด¹⁷ เมื่อนานมาแล้วเกี่ยวกับยูดาสที่นำคนพวกนั้นไปจับพระเยซู¹⁷ ยูดาสเป็นคนหนึ่งในกลุ่มของพวกเราและมีส่วนร่วมในการทำงานนี้ด้วย”¹⁸ (ยูดาส เอาเงินที่ได้จากการทำชั่วครั้งนี้ไปซื้อที่ดินไว้ แต่เขาหกหล่มหัวฟาดพื้น พุงแตกไล่ทะเล็กตายบนที่ดินนั้น¹⁹ เรื่องนี้รู้กันทั่วเมืองเยรูซาเล็ม พวกเขาจึงเรียกที่ดินตรงนั้นตามภาษาท้องถิ่นว่า อาเคลดามา ซึ่งหมายถึง “ที่ดินเลือด”)²⁰ เปโตรพูดต่อว่า “เรื่องนี้ก็มีเขียนไว้แล้วในหนังสือสดุดีว่า

‘ขอให้ที่อยู่ของเขารกร้างว่างเปล่า

อย่าให้มีใครเข้าไปอยู่เลย’ (สดุดี 69:25) และ

‘ให้มีคนอื่นมารับตำแหน่งผู้นำแทนเขาด้วย’ (สดุดี 109:8)

²¹ ดังนั้น เราจำเป็นจะต้องเลือกชายคนหนึ่งขึ้นมาแทนยูดาส และเขาจะต้องเป็นคนที่อยู่กับเราดลอดเวลา ในช่วงที่พวกเราติดสอยห้อยตามพระเยซูด้วย²² เริ่มตั้งแต่ยอห์นทำพิธีจุ่มน้ำ จนถึงวันที่พระเจ้ารับพระเยซูขึ้นไปสวรรค์ คนคนนี้จะต้องเป็นพยานร่วมกับพวกเรา ที่จะบอกให้คนอื่นรู้ว่า พระเยซูได้ฟื้นจากความตายแล้ว”²³ เขาจึงได้เสนอชื่อชายสองคนคือ โยเซฟ บารซับบาส (หรือที่รู้จักกันว่ายุสทัส) และอีกคนคือมัทธิอัส²⁴ แล้วพวกเขาก็อธิษฐานว่า “องค์เจ้าชีวิต พระองค์รู้จักจิตใจของมนุษย์ทุกคนดี ช่วยแสดงให้พวกเราเห็นว่า ในสองคนนี้ พระองค์ได้เลือกใคร²⁵ ให้มาทำหน้าที่รับใช้เป็นศิษย์เอกแทนยูดาสคนที่ละทิ้งหน้าที่และได้ไปอยู่ในที่ที่เขาสมควรไปอยู่แล้ว”²⁶ แล้วพวกเขาก็จับสลาก* กัน ได้ชื่อ มัทธิอัส เขาจึงถูกนับรวมเข้ากับศิษย์เอกทั้งสิบเอ็ดคนนั้นด้วย

พระวิญญูณบรสิสุทธิมาด้วยฤทธิ์เดช

2 เมื่อถึงวันเพ็นเทคอสต์¹ พวกศิษย์ของพระเยซูก็ได้มารวมตัวกันในที่แห่งหนึ่ง² ฝูงๆ ก็มีเสียงจากท้องฟ้าคล้ายกับเสียงพายุพัดอย่างแรง ดังสนั่นหวั่นไหวไปทั่วบ้านที่พวกเขากำลังนั่งกันอยู่³ จากนั้นพวกเขาก็เห็นบางอย่างคล้ายเปลวไฟที่มีรูปร่างเหมือนลิ้นได้กระจายออกไปอยู่เหนือพวกเขาแต่ละคน⁴ แล้วพระวิญญูณบรสิสุทธิ¹ ก็ได้เข้าไปอยู่ในตัวเขาอย่างบริบูรณ์ แล้วพวกเขาทุกคนก็เริ่มพูดภาษาต่างๆ ตามแต่ที่พระวิญญูณบรสิสุทธิจะให้เขาพูดได้

⁵ ชาวยิวที่นับถือพระเจ้าจากชาติต่างๆ ทั่วโลก ที่มาอยู่ในเมืองเยรูซาเล็มเวลานั้น⁶ เมื่อได้ยินเสียงอื้ออึง ก็มามุงดูกัน และต่างก็รู้สึกงงงงวยสงสัยที่พวกเขาต่างก็ได้ยินศิษย์ของพระเยซูพวกนี้พูดภาษาของพวกเขา⁷ พวกเขาฟังมากถึงกับพูดว่า “คนพวกนี้เป็นชาวกาลิลีทั้งนั้นเลยไม่ใช่หรือ⁸ แล้วทำไมพวกเราถึงได้ยินเขาพูดภาษาบ้านเกิดเมืองนอนของพวกเราล่ะ⁹ ซึ่งมีทั้งมาจาก ปารเซีย มีเดีย เอลาม เมโสโปเตเมีย ยูเดีย คัปปาโดเซีย ปอนทัส เอเชีย*¹⁰ ฟริเจียและบิมฟีเลีย อียิปต์ และบางส่วนของลิเบียใกล้กับเมืองไซริน แยกที่มาจากกรุงโรม¹¹ (มีทั้งยิวโดยกำเนิด กับคนที่เปลี่ยนมาถือแบบยิว) เกาะคริต และอาระเบีย แล้วเราทั้งหมดต่างก็ได้ยินคนพวกนี้พูดถึงสิ่งยอดเยี่ยมต่างๆ ที่พระเจ้าได้ทำเป็นภาษาบ้านเกิดเมืองนอนของพวกเราเอง”¹² ผู้คนทั้งหมดรู้สึกสับสนอลหม่าน ตามได้กันว่า “นี่มันอะไรกัน”¹³ บางคนหัวเราะเยาะศิษย์ของพระเยซู โดยพูดว่า “พวกนี้เมาเหล้าองุ่น”

1:26 สลาก ทำมาจากก้อนหิน หรือแห้งไม้ คล้ายๆ กับลูกเต๋าสำหรับเสียงพายุ

2:9 เอเชีย เป็นดินแดนที่อยู่ทางทิศตะวันตกของประเทศตุรกีในปัจจุบัน

เปโตรอธิบายให้คนฟัง

¹⁴แล้วเปโตรก็ยืนขึ้นพร้อมกับศิษย์เอก[†]อีกสิบเอ็ดคน เขาตะเบ็งเสียงดังต่อหน้าคนพวกนั้น ว่า “เพื่อนๆ ชาวยิวและทุกคนที่อาศัยอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม ตั้งใจฟังให้ดีในเรื่องที่ผมจะเล่านี้¹⁵ คนพวกนี้ไม่ได้มาอย่างที่คุณคิดหรอกนะ ตอนนี้เพิ่งจะก้าวโหมงเข้าเอง¹⁶ แต่สิ่งที่คุณเห็นนี้ เป็นสิ่งที่โยเอลผู้พูดแทนพระเจ้า[†]ได้พูดไว้ว่า

¹⁷“พระเจ้าพูดว่า ในช่วงสุดท้ายนั้น

เราจะเทพระวิญญาณของเราให้กับมนุษย์ทุกคน
ทั้งบุตรชายและบุตรสาวของพวกคุณจะพูดแทนเรา
คนหนุ่มจะเห็นภาพนิมิต* คนแก่จะมีความฝันพิเศษ

¹⁸ในช่วงนั้น เราจะเทพระวิญญาณของเรา

ให้กับทาสของเราทั้งชายและหญิง

และเขาเหล่านั้นจะพูดแทนเรา

¹⁹เราจะแสดงสิ่งมหัศจรรย์ในท้องฟ้าเบื้องบน

และสิ่งอัศจรรย์ในโลกเบื้องล่าง

ได้แก่เลือด ไฟและหมอกควันหนาที่บีบ

²⁰ดวงอาทิตย์จะมีมืดมิด ส่วนดวงจันทร์จะเป็นสีเลือด

ก่อนจะถึงวันอันยิ่งใหญ่และรุ่งโรจน์ขององค์เจ้าชีวิต

²¹แล้วทุกคนที่ร้องขอความช่วยเหลือจากองค์เจ้าชีวิตก็จะรอด” (โยเอล 2:28-32)

²²“ฟังให้ดีชาวอิสราเอลทั้งหลาย พระเจ้าได้แสดงให้เห็นชัดว่า พระเยซูชวามานาชาเรีอเป็นคนพิเศษ เพราะพระเจ้าได้ให้อำนาจกับพระองค์ที่จะทำอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์ และการอัศจรรย์มากมายท่ามกลางพวกคุณ อย่างที่พวกคุณรู้จักกันอยู่แล้ว²³ พระเจ้าได้วางแผนไว้ก่อนล่วงหน้าแล้วที่จะมอบพระเยซูให้กับพวกคุณ และด้วยความช่วยเหลือของพวกคุณช่วยนอกกฎหมาย พวกคุณก็ได้ฆ่าพระองค์ คือได้ตรึงพระองค์ไว้ที่กางเขน²⁴ แต่พระเจ้าได้ทำให้พระเยซูฟื้นขึ้นมาใหม่ และทำให้พระองค์เป็นอิสระจากความตาย เพราะความตายไม่สามารถที่จะยึดพระเยซูไว้ได้

²⁵กษัตริย์ดาวิด[†]ได้พูดถึงพระองค์ว่า

‘เราเห็นองค์เจ้าชีวิตอยู่ต่อหน้าเราเสมอ

เราจะไม่หวั่นกลัว

เพราะพระองค์อยู่ที่ขามือของเรา

²⁶เพราะอย่างนี้เอง หัวใจของเราถึงเบิกบาน

และคำพูดของเราก็ชื่นชมยินดี

แม้แต่ร่างกายของเราก็ก่เติมไปด้วยความหวัง

²⁷เพราะพระองค์ไม่ทิ้งวิญญาณของเรา

ไว้ในแดนแห่งความตาย*

2:17 นิมิต บางสิ่งคล้ายความฝันซึ่งเกิดขึ้นเมื่อพระเจ้าต้องการพูดกับมนุษย์

2:27 แดนแห่งความตาย หมายถึง ที่ที่คนตายไปอยู่ เพื่อรอวันพิพากษา

พระองค์จะไม่ยอมให้อองคืผู้บริสุทธิ์ของพระองค์นั้นเฝ้าเปื่อย

²⁸พระองค์ทำให้เรารู้จักทางแห่งชีวิต

และจะทำให้เรามีความสุขอย่างเต็มที่

เมื่ออยู่ต่อหน้าพระองค์' (สดุดี 16:8-11)

²⁹"พี่น้องทั้งหลาย ผมมั่นใจว่าดาวิดผู้เป็นบรรพบุรุษ ไม่ได้พูดถึงตัวเอง เพราะเขาได้ตายไปแล้ว และหลุมฝังศพของเขาก็อยู่ในเมืองนี้จนถึงทุกวันนี้³⁰ แต่ดาวิดเป็นผู้พูดแทนพระเจ้า¹ และเขาก็รู้ว่าพระเจ้าได้ให้คำมั่นสัญญาว่าลูกหลานของดาวิดคนหนึ่งจะได้ขึ้นเป็นกษัตริย์เหมือนเขา³¹ ดาวิดก็รู้เหตุการณ์นี้ล่วงหน้า เขาพูดถึงการฟื้นคืนชีพของกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่* องค์นั้นว่า

'เขาไม่ได้ถูกทิ้งอยู่ในแดนแห่งความตาย

และร่างกายของเขาก็ไม่เฝ้าเปื่อย' (สดุดี 16:10)

³²พระเจ้าทำให้พระเยซูฟื้นขึ้นจากความตาย พวกเราทั้งหมดต่างก็เห็นเป็นพยานในเรื่องนี้

³³พระเยซูได้ถูกรับขึ้นไปนั่งอยู่ทางขวามือของพระเจ้า พระเจ้าก็ได้มอบพระวิญญาณบริสุทธิ์¹ ให้กับพระเยซูตามสัญญา และพระเยซูก็ได้เทพระวิญญาณนี้ให้กับพวกเรา อย่างที่พวกคุณได้เห็น และได้ยินอยู่ตอนนี้³⁴ ดังนั้น ดาวิดเองไม่ได้ถูกรับขึ้นไปบนสวรรค์ แต่ตัวดาวิดเองได้พูดว่า

'พระเจ้า องค์เจ้าชีวิต ได้พูดกับพระคริสต์ องค์เจ้าชีวิตของเราว่า

นั่งลงทางขวามือของเรา

³⁵จนกว่าเราจะปราบศัตรูของท่าน

ให้สยบลงเป็นที่วางเท้าของท่าน* (สดุดี 110:1)

³⁶ดังนั้น ขอให้ชาวอิสราเอลทั้งหลายรู้แน่นอนว่า พระเจ้าได้ตั้งพระเยซูคนที่พวกคุณตรึงไว้ที่กางเขน ให้เป็นทั้งองค์เจ้าชีวิตและกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่*

³⁷เมื่อคนพวกนั้นได้ยินอย่างนี้ ก็รู้สึกเหมือนถูกแทงทะลุใจ พวกเขาจึงพูดกับเปโตรและศิษย์เอกคนอื่นๆ ว่า "พี่ๆ พวกเราจะทำอย่างไรดี"

³⁸เปโตรพูดกับพวกเขาว่า "กลับตัวกลับใจเสียใหม่ และเข้าพิธีจุ่มน้ำ¹ ในนามของพระเยซูคริสต์ เพื่อพระเจ้าจะได้ยกโทษความผิดบาปของคุณ แล้วคุณก็จะได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่เป็นของขวัญ³⁹ เพราะพระเจ้าสัญญาที่จะให้สิ่งนี้กับพวกคุณ ลูกหลานของคุณ และทุกคนที่อยู่ห่างไกล คำสัญญานี้มีไว้สำหรับทุกคนที่องค์เจ้าชีวิตพระเจ้าของเราได้เรียกมา"⁴⁰ แล้วเปโตรได้เตือนพวกเขาอีกหลายเรื่องด้วยกัน และได้ขอร้องเขาว่า "ช่วยตัวเองให้รอดพ้นจากคนชั่วร้ายในยุคนี้"⁴¹ คนทั้งหลายที่ยอมรับสิ่งที่เปโตรพูดได้เข้าพิธีจุ่มน้ำ และในวันนั้นจำนวนศิษย์ของพระเยซูจึงได้เพิ่มขึ้นอีกราวสามพันคน⁴² พวกเขาได้ทุ่มเทตัวเองในการฟังคำสั่งสอนของพวกศิษย์เอก ในการมาร่วมประชุมกัน ในการหักขนมปัง* และในการอธิษฐาน

2:31 กษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ หรือ พระคริสต์

2:35 "จนกว่าเรา...ที่วางเท้าของท่าน" มีความหมายอีกอย่างว่า "จนกว่าเราจะทำให้ศัตรูของท่านอยู่ใต้อำนาจท่าน"

2:36 กษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ หรือ พระคริสต์

2:42 หักขนมปัง อาจหมายถึงอาหารมื้อหนึ่งหรืออาหารมื้อค่ำขององค์เจ้าชีวิต ซึ่งเป็นอาหารมื้อพิเศษ ที่พระเยซูบอกให้ศิษย์ของพระองค์กินเพื่อนึกถึงพระองค์ (ลูกา 22:14-20)

การแบ่งปันในหมู่ศิษย์

⁴³ทุกคนเกิดความเกรงกลัว เพราะพวกศิษย์เอกได้ทำสิ่งมหัศจรรย์และการอัศจรรย์หลายอย่าง ⁴⁴พวกศิษย์ของพระเยซู ได้พบกันอย่างสม่ำเสมอ และเอาข้าวของทั้งหมดที่ตนเองมีอยู่ออกมาแบ่งปันกัน ⁴⁵พวกเขาได้เอาที่ดินและข้าวของต่างๆ ไปขาย แล้วนำเงินมาแบ่งให้กับคนที่มีความจำเป็นต้องใช้ ⁴⁶พวกศิษย์เหล่านี้จะไปประชุมร่วมกันในวิหาร[†] ทุกๆ วัน พวกเขาจะหักขนมปังกันตามบ้านของตน และแบ่งปันอาหารกันกินด้วยความยินดีและเต็มใจ ⁴⁷พวกเขาสรรเสริญพระเจ้า และทุกคนก็ชื่นชอบพวกเขา แล้วองค์เจ้าชีวิตก็ได้เพิ่มจำนวนคนที่พระองค์ได้ช่วยให้รอดเข้ามาในกลุ่มของศิษย์พวกนี้ทุกๆ วัน

เปโตรรักษาคนง่อย

3 วันหนึ่งตอนบ่ายสามโมง ซึ่งเป็นเวลาสำหรับการอธิษฐาน ขณะที่เปโตรและยอห์นเดินไปที่วิหาร[†] ²มีชายคนหนึ่งเป็นง่อยมาตั้งแต่เกิด ทุกวันจะมีคนอุ้มมาวางไว้ที่ประตูวิหาร ซึ่งประตูนั้นเรียกว่าประตูงาม เพื่อขอทานกับคนที่เดินเข้ามาในวิหารนี้ ³พอชายคนนี้เห็นเปโตรและยอห์นกำลังเดินมา เขาก็ร้องขอเงิน ⁴เปโตรกับยอห์นจึงไปที่ชายคนนี้แล้วพูดว่า “มองดูพวกเราสิ” ⁵ชายขอทานก็มองไปที่คนทั้งสองเพราะคิดว่าจะได้เงินจากพวกเขา ⁶แต่เปโตรพูดว่า “ผมไม่มีเงินทองหรอก แต่ผมมีอย่างอื่นจะให้ ด้วยอำนาจของพระเยซูคริสต์ชาวนาซาเร็ธ ลูกขึ้นเดินเดี๋ยวนี้” ⁷แล้วเปโตรก็จับมือขวาของชายคนนั้นพยุงให้ลุกขึ้นมา เท้าและข้อเท้าของเขาก็มีเรียวแรงขึ้นมาทันที ⁸เขาออกเดินกระโดดโลดเต้นร้องสรรเสริญพระเจ้า และเขาได้เข้าไปในวิหารพร้อมกับเปโตรและยอห์น ⁹คนทั้งหมดมองเห็นเขาเดินร้องสรรเสริญพระเจ้า ¹⁰ทุกคนจำได้ว่าเขาคือชายที่นั่งขอทานอยู่ที่ประตูงามนั้น พวกเขาจึงแปลกใจมากและพากันสงสัยว่าเกิดอะไรขึ้นกับชายคนนี้

เปโตรพูดกับผู้คน

¹¹ชายคนนี้ไม่ยอมห่างเปโตรและยอห์นไปไหนเลย คนทั้งหมดต่างก็แปลกใจ และวิ่งตามกันมาดูพวกเขาที่ระเบียงของซาโลมอน ¹²เมื่อเปโตรเห็นอย่างนั้น ก็พูดกับพวกเขาว่า “ชาวอิสราเอลพวกคุณแปลกใจกับเรื่องนี้ทำไม แล้วจึงมองเราทำไม ทำอย่างกับว่าเราทำให้ชายคนนี้เดินได้ด้วยอำนาจหรือความเคร่งศาสนาของเราเองอย่างนั้นแหละ ¹³พระเจ้าของอับราฮัม อิสอัคและยาโคบ[†] ซึ่งเป็นพระเจ้าของบรรพบุรุษของพวกเรา ได้ทำให้เห็นถึงความยิ่งใหญ่ของพระเยซูผู้รับใช้ของพระองค์ พระเยซูก็คือคนที่พวกคุณได้ส่งไปให้เขาฆ่า และพวกคุณไม่ยอมรับพระองค์ต่อหน้าปีลาต ทั้งๆ ที่ปีลาตตัดสินใจปล่อยพระองค์ให้เป็นอิสระ ¹⁴คุณไม่ยอมรับองค์ผู้บริสุทธิ์และผู้ที่ทำตามใจพระเจ้า แต่กลับขอให้ปีลาตปล่อยตัวฆาตกรแทน ¹⁵พวกคุณได้ฆ่าผู้ที่ให้ชีวิต แต่พระเจ้าได้ทำให้พระองค์ฟื้นขึ้นมาใหม่ เราเป็นพยานได้ในเรื่องนี้ ¹⁶ชายง่อยคนนี้หายได้ เพราะความเชื่อในฤทธิ์เดชของพระเยซู คุณก็เห็นและรู้จักเขาดีนี้ แต่ความเชื่อของเราในฤทธิ์เดชของพระเยซู ทำให้เขาหายเป็นปกติอย่างที่พวกคุณเห็นนี่แหละ ¹⁷พี่น้องครับ ผมรู้แน่ๆ ว่าที่พวกคุณและพวกผู้นำได้ทำอย่างนั้นกับพระเยซู พวกคุณเองก็ 모르หรือว่าได้ทำอะไรลงไป ¹⁸แต่พระเจ้าได้พูดถึงเรื่องนี้ไว้ก่อนล่วงหน้าแล้ว ผ่านทางปากของพวกผู้พูดแทนพระเจ้า[†] ว่า กษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ของพระองค์

จะต้องทนทุกข์ทรมาน แล้วตอนนี้ พระเจ้าก็ทำให้มันเกิดขึ้นจริง¹⁹ ดังนั้น กลับตัวกลับใจเสียใหม่ หันกลับมาหาพระเจ้า แล้วพระเจ้าจะลบล้างความบาปให้กับคุณ²⁰ แล้วองค์เจ้าชีวิตก็จะให้ความสดชื่นกับคุณอีกครั้ง และพระองค์จะส่งพระเยซู ผู้ที่พระองค์ได้เลือกไว้ให้เป็นกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่* มาให้กับคุณอีกด้วย²¹ แต่พระเยซูจะต้องอยู่ในสวรรค์ก่อน จนกว่าพระเจ้าจะทำทุกสิ่งทุกอย่างให้ใหม่เสียก่อน เหมือนกับที่พระเจ้าได้สัญญาไว้ในสมัยก่อนผ่านทางผู้พูดแทนพระองค์พวกนั้นที่ศักดิ์สิทธิ์²² โมเสสพูดว่า ‘องค์เจ้าชีวิต พระเจ้าของคุณจะแต่งตั้งผู้พูดแทนพระเจ้าคนหนึ่งที่เหมาะกับผมนี้ให้กับคุณ โดยที่เขาคือเป็นคนหนึ่งในพวกของคุณ คุณจะต้องฟังทุกอย่างที่เขาบอก²³ ใครไม่เชื่อฟังผู้พูดแทนพระเจ้าคนนี้ก็จะต้องตาย และถูกตัดออกจากการเป็นคนของพระเจ้า’²⁴ ซามูเอลและผู้พูดแทนพระเจ้าคนอื่นๆ ที่มาทีหลังต่างก็พูดถึงเวลานี้กันทั้งนั้น²⁵ คุณเป็นลูกหลานของผู้พูดแทนพระเจ้าเหล่านั้น และมีส่วนร่วมในคำสัญญาที่พระเจ้าได้ทำไว้กับบรรพบุรุษของคุณด้วย พระองค์พูดกับอับราฮัมว่า ‘ทุกชนชาติในโลกจะได้รับพระพรผ่านทางลูกหลานของเจ้า’²⁶ เมื่อพระเจ้าได้เลือกพระเยซูผู้รับใช้ของพระองค์ พระองค์ก็ได้ส่งพระเยซูมาให้กับพวกคุณชาวอิสราเอลก่อน เพื่ออวยพรพวกคุณให้แต่ละคนหันหลังให้กับความชั่วร้ายของตัวเอง”

เปโตรและยอห์นอยู่ต่อหน้าสภายิว[†]

4 ขณะที่เปโตรและยอห์นกำลังพูดกับคนทั้งหลายอยู่นั้น พวกนักบวช หัวหน้าผู้ดูแลความปลอดภัยของวิหาร[†] และพวกสะดูสี[†] ก็เดินเข้ามาหา² พวกเขาโกรธมากที่เปโตรและยอห์นกำลังประกาศสั่งสอนว่า ผู้คนจะฟื้นขึ้นจากความตายเหมือนกับพระเยซู³ พวกเขาจึงจับทั้งสองคนไปขังคุกไว้จนถึงวันรุ่งขึ้น เพราะตอนนั้นเป็นเวลาเย็นแล้ว⁴ แต่มีคนเป็นจำนวนมากเชื่อในเรื่องที่พวกเขาสั่งสอน ถึงตอนนี้ รวมถึงยิวที่เป็นผู้ชายได้ประมาณห้าพันคนแล้ว⁵ วันรุ่งขึ้นพวกผู้นำชาวยิว พวกผู้อาวุโส และพวกครูสอนกฎปฏิบัติ ได้มาประชุมกันที่เมืองเยรูซาเล็ม⁶ นอกจากนี้ยังมีอันนาส* ซึ่งเป็นหัวหน้านักบวชสูงสุด[†] คายาฟาส ยอห์น อเล็กซานเดอร์ และคนอื่นๆ ที่เป็นญาติของหัวหน้านักบวชสูงสุดด้วย⁷ พวกเขาจับเปโตรและยอห์นมายืนอยู่ตรงหน้า แล้วถามว่า “พวกแกทำสิ่งนี้ด้วยฤทธิ์เดชอะไร พวกแกใช้อำนาจของใคร”⁸ แล้วเปโตรผู้เต็มไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์[†] ก็พูดกับพวกเขาว่า “ท่านผู้นำประชาชนและท่านผู้อาวุโส⁹ ถ้าท่านกำลังถามผมถึงเรื่องความดีที่ได้ทำกับคนง่อยคนนี้ว่าเขาหายได้อย่างไร¹⁰ ก็ให้พวกท่านทั้งหมดและประชาชนชาวอิสราเอลทุกคนรู้เอาไว้เถอะว่า สิ่งนั้นเกิดจากฤทธิ์อำนาจของพระเยซูคริสต์ชวานาซาเรธ คนที่พวกท่านได้ตรึงที่กางเขน และเป็นคนที่พระเจ้าได้ทำให้ฟื้นขึ้นจากความตาย พระเยซูคนนี้แหละที่ทำให้ชายคนนี้เป็นอยู่ต่อหน้าพวกท่าน หายเป็นปกติ¹¹ พระเยซูเป็น

‘หิน* ก้อนนี้ ที่พวกคุณคนก่อสร้างได้โยนทิ้งไปแล้ว

และกลับกลายมาเป็นหินก้อนที่สำคัญที่สุด’ (สดุดี 118:2)

3:20 กษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ หรือ พระคริสต์

3:25 ‘ทุกชนชาติ...ลูกหลานของเจ้า’ อ้างมาจากหนังสือ ปฐมกาล 22:18, 26:24

4:6 อันนาส เป็นนักบวชสูงสุดในปี ค.ศ.6-15 (พ.ศ.549-558)

4:6 คายาฟาส เป็นนักบวชสูงสุดในปี ค.ศ.18-36 (พ.ศ.561-579) เขาเป็นลูกเขยของอันนาส

4:11 หิน หมายถึงพระเยซู

¹²นอกจากพระเยซูแล้ว ไม่มีใครเลยที่จะให้ความรอดกับเราได้ และไม่มีชื่ออื่นภายใต้ฟ้านี้ที่จะทำให้มนุษย์รอดได้”

¹³เมื่อพวกผู้นำชาวยิวเห็นถึงความกล้าหาญของเปโตรกับยอห์น และเห็นว่าทั้งสองเป็นแคคนธรรมดาๆ ที่ไม่ได้รับการศึกษาหรือฝึกฝนอะไรมาเป็นพิเศษ พวกเขาจึงแปลกใจ พวกเขาต่างก็นึกขึ้นมาได้ว่า เปโตรและยอห์นเคยอยู่กับพระเยซูมาก่อน ¹⁴ยิ่งพวกเขาได้เห็นชายง่อยซึ่งได้รับการรักษาจนหายดีแล้วยืนอยู่ข้างๆ เปโตรและยอห์น พวกเขาจึงพูดอะไรไม่ออก ¹⁵ผู้นำชาวยิวก็สั่งให้เปโตรและยอห์นออกไปจากที่ประชุม แล้วก็ปริศนากันว่า ¹⁶“พวกเราจะเอาอย่างไรดีกับสองคนนี้ เพราะทุกคนที่อยู่ในเมืองเยรูซาเล็มก็รู้ว่า สองคนนี้ได้ทำเรื่องปาฏิหาริย์[†]ที่ยิ่งใหญ่ เป็นสิ่งที่เห็นชัดแจ้งและพวกเราก็กฎีเสอไม่ได้ ¹⁷แต่เพื่อไม่ให้เรื่องนี้แพร่กระจายต่อไปในหมู่คนทั้งหลาย เราต้องขู่พวกเขาไม่ให้พูดถึงชื่อเยซูกับใครอีก”

¹⁸จากนั้นเขาก็เรียกเปโตร และยอห์นเข้ามาเพื่อสั่งห้ามคนทั้งสอง ไม่ให้พูดหรือสั่งสอนอะไรเกี่ยวกับพระเยซู หรือแม้แต่จะอ้างชื่อของพระองค์อีก¹⁹ แต่เปโตรและยอห์นตอบว่า “ท่านคิดดูเอาเองว่า มันถูกหรือเปล่า ที่จะให้เราเชื่อฟังท่าน แทนที่จะเชื่อฟังพระเจ้า ²⁰เป็นไปไม่ได้ที่จะไม่ให้เราพูดในสิ่งที่เราได้เห็นและได้ยิน” ²¹หลังจากที่ได้ขู่เปโตรและยอห์นแล้ว พวกเขาก็ปล่อยตัวทั้งสองไป เพราะไม่รู้ว่าจะลงโทษได้อย่างไร เพราะทุกคนต่างพากันสรรเสริญพระเจ้าในเรื่องอัศจรรย์ที่เกิดขึ้น ²²อีกทั้งชายที่ได้รับการรักษา ด้วยการอัศจรรย์จนหายเป็นปกตินี้ มีอายุมากกว่าสี่สิบปีแล้ว

เปโตรและยอห์นกลับไปหาเหล่าผู้เชื่อ

²³เมื่อเขาปล่อยเปโตรและยอห์นแล้ว ทั้งสองก็กลับไปหาพรรคพวก และเล่าเรื่องทั้งหมดที่หัวหน้านักบวชสูงสุดและพวกผู้นำโสได้พูดกับพวกเขาไว้ ²⁴เมื่อเหล่าผู้เชื่อได้ยินอย่างนั้น ทุกคนก็เปล่งเสียงอธิษฐานต่อพระเจ้าพร้อมกันว่า “องค์เจ้าชีวิต พระองค์เป็นผู้สร้างท้องฟ้า สร้างโลก สร้างทะเลและทุกสิ่งที่มีในที่เหล่านั้น ²⁵พระองค์พูดไว้ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ผ่านปากผู้รับใช้พระองค์ คือดาวิดบรรพบุรุษของเราว่า

‘ทำไมชาติต่างๆ ถึงได้โกรธแค้น ทำไมผู้คนถึงได้วางแผนโกงๆ

²⁶พวกกษัตริย์ในโลก ต่างเตรียมพร้อมที่จะสู้รบ

และพวกผู้ปกครองรวมตัวกัน ต่อต้านองค์เจ้าชีวิต

และต่อต้านกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ของพระเจ้า*’ (สดุดี 2:1,2)

²⁷แล้วเหตุการณ์ตามที่ได้เขียนอยู่ในพระคัมภีร์ก็เกิดขึ้น เมื่อเฮโรด* และปอนทัส ปีลาต รวมทั้งพวกต่างชาติ และประชาชนชาวอิสราเอล ได้รวมตัวกันในเมืองเพื่อต่อต้านพระเยซูผู้รับใช้ที่บริสุทธิ์ของพระองค์ ผู้ที่พระองค์ได้เจิมให้เป็นพระคริสต์[†] ²⁸แต่ความจริงแล้ว พวกนี้ก็ทำตามทุกสิ่งทุกอย่าง ตามแผนที่พระองค์ได้วางไว้ก่อนล่วงหน้าแล้วที่จะให้เกิดขึ้น ซึ่งเป็นไปตามฤทธิ์อำนาจ และตามความต้องการของพระองค์

4:26 กษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ หรือ พระคริสต์

4:27 เฮโรด ในที่นี้คือ เฮโรด อันที่พาสเป็นกษัตริย์ของแคว้นกาลิลีและเปเรีย บุตรของเฮโรดมหาราช

4:27 ปอนทัส ปีลาต เป็นผู้ว่าแคว้นยูเดีย ในปี ค.ศ.26-36 (พ.ศ.569-579)

²⁹ตอนนี้อองค์เจ้าชีวิต ขอโปรดฟังคำขู่ของพวกเขา และช่วยพวกเราผู้รับใช้ของพระองค์ให้กล้าที่จะพูดถ้อยคำของพระองค์ด้วยเถิด ³⁰ขอโปรดยื่นมือของพระองค์ออกรักษาโรค และทำเรื่องอัศจรรย์และปาฏิหาริย์ ผ่านทางชื่อของพระเยซู ผู้รับใช้ที่บริสุทธิ์ของพระองค์”

³¹เมื่อพวกผู้เชื่ออธิษฐานเสร็จ ที่ที่พวกเขาารวมตัวกันก็สิ้นสะเทือน จากนั้นพวกเขาทุกคนก็เต็มไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์¹ และเริ่มพูดถ้อยคำของพระเจ้าอย่างกล้าหาญ

ผู้เชื่อร่วมแบ่งปัน

³²กลุ่มของผู้เชื่อทั้งหมดต่างก็เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน และสิ่งของที่เขามีอยู่นั้น ไม่มีใครอ้างว่าเป็นของตัวเองเลย แต่พวกเขาได้เอาทุกอย่างที่มีมาแบ่งปันกัน ³³พวกศิษย์เอกได้บอกให้ผู้คนรู้ด้วยฤทธิ์อำนาจที่ยิ่งใหญ่ ถึงการฟื้นคืนจากความตายของพระเยซูเจ้า และพระเจ้าก็ได้ช่วยพรคนที่เชื่อทุกคนอย่างมากมาย ³⁴ในกลุ่มคนที่เชื่อ ไม่มีใครขาดแคลนเลย คนที่มีที่ดินหรือบ้าน ก็ได้เอาของเหล่านั้นไปขาย และนำเอาเงินนั้น ³⁵มาให้กับพวกศิษย์เอก เพื่อเอาไปแจกจ่ายให้แก่ละคนตามความจำเป็น

³⁶เหมือนกับตัวอย่างของโยเซฟ คนที่พวกศิษย์เอกเรียกว่า บารนาบัส (หมายถึง “คนที่ให้กำลังใจ”) เขาเป็นชาวเลวี เกิดที่เกาะไซปรัส ³⁷โยเซฟได้ขายที่นาของเขา และนำเงินที่ได้นั้นมาให้กับพวกศิษย์เอก

อานาเนียกับสัปฟิรา

5 มีชายคนหนึ่งชื่ออานาเนียกับภรรยาชื่อสัปฟิรา ได้ขายที่ดินของตนผืนหนึ่ง ²แต่เขาแอบเก็บเงินเอาไว้บางส่วน และภรรยาของเขาก็เห็นด้วย จากนั้นเขาจึงนำเงินส่วนที่เหลือมาให้กับพวกศิษย์เอก³ เปโตรต่อว่าอานาเนียว่า “ทำไมคุณถึงยอมให้ซาตานครอบงำจิตใจ คุณโกหกต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ และเก็บเงินส่วนหนึ่งที่ได้จากการขายที่ดินเอาไว้เองด้วย ⁴ที่ดินผืนนั้น ก็เป็นของคุณอยู่แล้วก่อนที่คุณจะขายไม่ใช่หรือ และหลังจากที่ขายแล้ว เงินนั้นก็ยังคงอยู่ในอำนาจของคุณไม่ใช่หรือ แล้วทำไมคุณถึงคิดทำอย่างนี้ คุณกำลังโกหกพระเจ้านะ ไม่ได้โกหกพวกเราหรอก” ⁵เมื่ออานาเนียได้ยินอย่างนี้ก็ล้มลงขาดใจตาย คนที่ได้ยินเรื่องนี้ต่างก็ตกใจกลัวยิ่งนัก ⁶ชายหนุ่มหลายคนมาทอศพของอานาเนียแล้วหามออกไปฝัง ⁷หลังจากนั้นอีกประมาณสามชั่วโมง ภรรยาของอานาเนียซึ่งยังไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นก็เดินเข้ามา ⁸เปโตรถามเธอว่า “บอกหน่อยว่า คุณขายที่ดินได้เงินเท่านี้หรือ” สัปฟิราตอบว่า “ใช่แล้วค่ะ”

⁹แล้วเปโตรก็ต่อว่าเธอว่า “ทำไมคุณสองคนถึงได้สมคบกัน ลองตีกับพระวิญญาณขององค์เจ้าชีวิต ดูนั่นสิ คนพวกนั้นที่ไปฝังศพสามิคุณมาอยู่ที่หน้าประตูแล้ว และพวกเขาจะหามศพของคุณออกไปด้วยเหมือนกัน” ¹⁰สัปฟิราก็ล้มลงตรงเท้าของเปโตร แล้วขาดใจตายทันที เมื่อชายหนุ่มพวกนั้นเดินเข้ามา ก็เห็นว่าเธอตายแล้ว พวกเขาจึงหามศพของเธอออกไปฝังไว้ข้างๆ สามิของเธอ¹¹ ทั้งหมู่ประชุมของพระเจ้า¹ และทุกคนที่ได้ยินเรื่องนี้ ต่างก็เกิดความเกรงกลัวยิ่งนัก

ศิษย์เอกทำการอัศจรรย์

¹²พวกศิษย์เอกได้ทำการอัศจรรย์และปาฏิหาริย์หลายอย่างในหมู่ประชาชน และพวกคนที่เชื่อ ก็ได้มาประชุมกันที่ระเบียงซาโลมอน* อยู่เรื่อยๆ ¹³คนอื่นๆ ไม่มีใครกล้าที่จะไปรวมกลุ่มกับพวกเขา แต่ก็เคารพนับถือพวกเขามาก ¹⁴พระเจ้าได้เพิ่มจำนวนคนที่เชื่อมากขึ้นเรื่อยๆ ทั้งชายและหญิง ให้มาเป็นคนขององค์เจ้าชีวิต ¹⁵ดังนั้น ประชาชนต่างก็นำคนเจ็บป่วยมาวางบนแคร่หรือเสื่อแล้ว นำไปไว้ข้างถนน เพื่อว่าเวลาที่เปโตรเดินผ่านไป อย่างน้อยเงาของท่านอาจจะได้ทอดลงมาบนตัวของพวกเขาบ้าง ¹⁶มีฝูงชนที่มาจากซานเมืองรอบๆ เมืองเยรูซาเล็มด้วย พวกเขาต่างก็พาคนป่วยและคนที่ได้รับความทุกข์ทรมานจากผีร้ายเข้าสิงมา ซึ่งพวกนี้ก็ได้รับการรักษาให้หายทุกคน

ผู้นำชาวอียิปต์พยายามขัดขวางพวกศิษย์เอก

¹⁷หัวหน้านักบวชสูงสุด† และพรรคพวกของเขาทุกคน ซึ่งเป็นกลุ่มสะดูสี† ก็เกิดความโกรธแค้น และอิจฉาริษยา ¹⁸พวกเขาจึงจับกุมพวกศิษย์เอกไปขังไว้ในคุก ¹⁹แต่ในคืนนั้นเอง ทูตสวรรค์ขององค์เจ้าชีวิตได้มาเปิดประตูคุก แล้วพาพวกศิษย์เอกออกไป ทูตสวรรค์ได้สั่งว่า ²⁰“ให้ไปยืนอยู่ในวิหาร† บอกกับประชาชนถึงเรื่องทั้งหมดที่เกี่ยวกับชีวิตใหม่นี้” ²¹เมื่อพวกศิษย์เอกได้ยินอย่างนั้น พอรุ่งเช้าพวกเขาก็เข้าไปในวิหาร และเริ่มสั่งสอนประชาชน เมื่อหัวหน้านักบวชสูงสุดและพรรคพวกของเขามาถึงวิหาร ก็เรียกประชุมสมาชิกสภา† รวมทั้งสมาชิกผู้นำอาวุโสของอิสราเอลทั้งหมด และได้ใช้เจ้าหน้าที่ไปคุมตัวพวกศิษย์เอกออกมากจากคุก ²²แต่เมื่อเจ้าหน้าที่ไปถึงคุก กลับไม่พบพวกศิษย์เอกอยู่ในนั้น พวกเขากลับมารายงานว่า ²³“พวกเราเห็นคุกปิดใส่กุญแจแน่นหนา และยามก็ยืนเฝ้าอยู่ที่ประตู แต่เมื่อเปิดประตูเข้าไปก็ไม่เห็นมีใครอยู่ในนั้นเลย” ²⁴เมื่อหัวหน้ายามที่เฝ้าวิหาร และพวกหัวหน้านักบวชได้ยิน ก็งุนงงและสงสัยว่าเกิดอะไรขึ้น ²⁵จากนั้นมีคนเข้ามารายงานว่า “พวกคนที่ท่านจับไปขังไว้ในคุกนั้นกำลังยืนสั่งสอนประชาชนอยู่ในวิหาร” ²⁶จากนั้นหัวหน้ายามกับเจ้าหน้าที่ก็ออกไปนำตัวพวกศิษย์เอกกลับมา แต่ไม่ได้ใช้กำลังบังคับ เพราะกลัวประชาชนจะเอาหินขว้างพวกเขา

²⁷พวกเขานำตัวพวกศิษย์เอกเข้ามายืนอยู่ต่อหน้าสภา† แล้วหัวหน้านักบวชสูงสุดก็ถามพวกเขาว่า ²⁸“พวกเราได้สั่งห้ามอย่างเด็ดขาดแล้วไม่ให้พูดถึงเยซูเวลาที่สั่งสอน แต่พวกแกก็ยังเผยแพร่คำสอนนี้ไปทั่วเมืองเยรูซาเล็ม แล้วยังโทษพวกเรา ว่าทำให้มันต้องตายอีกด้วย”

²⁹เปโตรและพวกศิษย์เอกคนอื่นๆ ก็ตอบว่า “พวกเราต้องเชื่อฟังพระเจ้ามากกว่าเชื่อฟังมนุษย์” ³⁰พระเจ้าของบรรพบุรุษเราได้ทำให้พระเยซู คนที่ท่านได้ตรึงที่กางเขนนั้นฟื้นขึ้นมามีชีวิต ³¹พระเจ้าได้ยกพระเยซูไว้ให้อยู่ที่ด้านขวาของพระองค์ ในฐานะเจ้าฟ้าชายและผู้ช่วยให้รอด เพื่อที่ชนชาติอิสราเอลจะได้กลับตัวกลับใจเสียใหม่ และได้รับการยกโทษจากความผิดบาปของเขา โดยผ่านทางพระเยซู ³²พวกเราได้เป็นพยานในเรื่องนี้ และพระวิญญาณบริสุทธิ์† ที่พระเจ้ามอบให้กับทุกคนที่เชื่อฟังพระองค์ก็เป็นพยานด้วยเหมือนกัน”

³³เมื่อพวกสมาชิกในสภาได้ยินอย่างนั้น ก็โกรธแค้นมาก และต้องการฆ่าศิษย์เอกพวกนี้ ³⁴แต่มีสมาชิกสภาคนหนึ่ง เป็นฟาริสี† ชื่อกามาลิเอล และเป็นครูสอนกฎปฏิบัติเป็นคนที่ประชาชนทุก

คนให้ความเคารพนับถือ ได้ลุกขึ้นยืนและสั่งให้พาพวกศิษย์เอกออกไปข้างนอกสักครู่หนึ่ง³⁵ แล้วเขาก็พูดว่า “ชาวอิสราเอลทั้งหลาย ระวังให้ดีในสิ่งที่คุณจะทำกับชายพวกนี้³⁶ จำได้ไหม ตอนที่มีคนชื่อธูดาสโผล่มาแล้วอ้างว่าตนเองเป็นผู้ยิ่งใหญ่มีคนติดตามเขาประมาณสี่ร้อยคน เมื่อเขาถูกฆ่า พวกศิษย์ของเขาก็กระจัดกระจายไปโดยไม่มีอะไรเกิดขึ้น³⁷ หลังจากธูดาสแล้วก็มียูดาส ชาวกาลิลี โผล่มาอีก ในช่วงเวลาที่ท่าสำมะโนครัว* เขาได้ชักจูงผู้คนให้ติดตามเขาไป แต่เขาก็ถูกฆ่าตายด้วย แล้วพวกศิษย์ของเขาก็กระจัดกระจายกันไป³⁸ ในครั้งนี้ก็เหมือนกัน ผมขอบอกให้พวกคุณอยู่ห่างจากคนพวกนี้ อย่าไปยุ่งกับพวกเขาเลย เพราะถ้าแผนการหรืองานนี้ของพวกเขามาจากมนุษย์ มันก็จะล้มเหลวไปเอง³⁹ แต่ถ้าแผนการนี้มาจากพระเจ้าแล้วละก็ คุณไม่มีทางหยุดยั้งได้หรอก และคุณก็จะพบว่าตัวเองกำลังต่อสู้อยู่กับพระเจ้า” พวกเขาก็ยอมฟังคำแนะนำของกามาลีเอล

⁴⁰พวกเขาจึงเรียกพวกศิษย์เอกเข้ามาแล้วเขียนตี สิ่งไม่ให้พูดเรื่องของพระเยซูอีกแล้วจึงปล่อยตัวไป⁴¹ พวกศิษย์เอกออกจากสภามาด้วยความชื่นชมยินดี เพราะถือว่าการที่พวกเขาได้รับความอับอายจากการพูดเรื่องของพระเยซูนั้น เป็นเรื่องที่พระเจ้าให้เกียรติ⁴² และพวกศิษย์เอกก็ไม่เคยหยุดสั่งสอนและประกาศข่าวดีว่าพระเยซูคือกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่* ในวิหารและตามบ้านเรือนของผู้คนทุกๆ วัน

เลือกชายเจ็ดคนมาสำหรับงานพิเศษ

6 ในช่วงเวลานั้น เมื่อศิษย์ของพระเยซูเพิ่มมากขึ้นก็มีเสียงบ่นจากคนยิวที่พูดภาษากรีกที่ต่อว่าคนยิวที่พูดภาษาอารเมค เพราะพวกแม่ม่ายที่พูดภาษากรีกถูกมองข้ามไปในเรื่องการแจกอาหารที่มีอยู่ทุกๆ วัน² ศิษย์เอกทั้งสิบสองคนจึงได้เรียกศิษย์ทั้งหมดมารวมกันและพูดว่า “ไม่ถูกต้องแน่ที่พวกเราจะมัวแต่ไปแจกอาหารกันอยู่ จนละเลยงานการสั่งสอนถ้อยคำของพระเจ้าไป³ ดังนั้นพี่น้องทั้งหลาย ช่วยเลือกคนในกลุ่มพวกคุณมาสักเจ็ดคน ที่มีชื่อเสียงดี เติมไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และเฉลียวฉลาด แล้วเราจะแต่งตั้งให้พวกเขาดูแลงานด้านนี้⁴ ส่วนเราจะได้ทุ่มเทตัวเองให้กับการอธิษฐาน และการสั่งสอนถ้อยคำของพระเจ้า”

⁵ทุกคนพอใจกับข้อเสนอนี้จึงเลือกสเทเฟน (ชายที่เติมไปด้วยความเชื่อ และพระวิญญาณบริสุทธิ์) กับฟีลิป* โปโรโครัส นิคานอร์ ทิโมน ปารเมนัสและนิโคเลอัสชาวเมืองอันท็อก ซึ่งก่อนหน้านั้นเปลี่ยนมานับถือศาสนายิว⁶ พวกเขาจึงได้เสนอคนทั้งเจ็ดต่อพวกศิษย์เอก แล้วพวกศิษย์เอกก็ได้อธิษฐานและวางมือบนคนทั้งเจ็ด⁷ ถ้อยคำของพระเจ้ำก็แพร่กระจายไป และในเมืองเยรูซาเล็มก็มีศิษย์ของพระเยซูเพิ่มขึ้นเป็นจำนวนมาก นอกจากนี้ก็ยังมีนักบวชกลุ่มใหญ่ที่มาไว้วางใจและเชื่อฟังในคำสอนนี้ด้วย

ชาวยิวบางคนต่อต้านสเทเฟน

⁸สเทเฟน คนที่เติมไปด้วยความเมตตาและฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า ได้ทำสิ่งมหัศจรรย์และปาฏิหาริย์มากมายต่อหน้าประชาชน⁹ แต่มีบางคนที่มาจากที่ประชุมของยิวที่เป็นอิสระจากการเป็น

5:37 สำมะโนครัว การนับจำนวนประชากรและสิ่งของทั้งหมด ที่พวกเขาเป็นเจ้าของ

5:42 กษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ หรือ พระคริสต์

6:5 ฟีลิป ในที่นี้เป็นคนละคนกับฟีลิปที่เป็นศิษย์เอกของพระเยซู

ทาสแล้ว (เป็นชื่อที่เขาเรียกกัน) พวกเขาเป็นพวกยิวที่มาจากเมืองไซริน เมืองอเล็กซานเดรีย แคว้นซีลีเซีย และเอเชียได้มาได้เที่ยงกับสเทเฟน¹⁰ แต่พวกเขาถึงผู้สเทเฟนไม่ได้ เพราะสเทเฟน พูดด้วยสติปัญญาที่มาจากพระวิญญาณบริสุทธิ์¹¹ ดังนั้นพวกเขาจึงคิดลอบนินยาบางคนให้พูดว่า “เราไต่ยืนชายคนนี้ พูดดูหมิ่นโมเสสและพระเจ้า”¹² พวกนี้ไต่ยงให้ประชาชน ผู้นำอาวุโสและ ครุสธอนกฎปฏิบัติ จับสเทเฟนและเอาตัวไปที่สภา¹³ พวกเขานำพยานเท็จมาปกป้องว่า “ชายคน นี้พูดต่อต้านสถานที่ศักดิ์สิทธิ์แห่งนี้ และต่อต้านกฎปฏิบัติตลอดเวลาไม่เคยหยุดเลย”¹⁴ เพราะพวก เราไต่ยืนเขาพูดว่า เยชูซาวนาซาเรธจะทำลายสถานที่แห่งนี้และจะเปลี่ยนแปลงธรรมเนียม ปฏิบัติที่โมเสสให้กับเราไว้”¹⁵ ทุกคนที่นั่งอยู่ในสภาต่างจ้องไปที่สเทเฟน และเห็นว่าใบหน้าของเขา ดูเหมือนใบหน้าของทูตสวรรค์

สเทเฟนพูดต่อหน้าสภา

7 หัวหน้านักบวชสูงสุด[†] ถามสเทเฟนว่า “จริงหรือเปล่า”² เขาก็ตอบว่า “ท่านผู้อาวุโสทั้งหลาย และพวกพี่น้อง พี่งผมก่อน พระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ได้ปรากฏตัวต่ออับราฮัมบรรพบุรุษของเราตอนที่ท่านยังอยู่ที่เมโสโปเตเมีย ก่อนที่จะย้ายไปอยู่ที่ฮาราน³ พระองค์ไต่พูดกับอับราฮัมว่า ‘ออกจาก ประเทศและพำญาติพี่น้องของเจ้าไปยังดินแดนที่เราจะแสดงให้เจ้าไต่เห็น’⁴ ดังนั้นอับราฮัมจึง ออกจากดินแดนของชาวเคลเดียและมาตั้งถิ่นฐานอยู่ในเมืองฮาราน หลังจากที่พ่อของอับราฮัมตาย พระเจ้าก็ให้เขาออกจากที่นั่น มายังดินแดนที่พวกท่านอาศัยอยู่ไต่ยนี้”⁵ ในตอนนั้น พระเจ้าไต่ได้ ให้อับราฮัมครอบครองที่ดินตรงนี้แม้แต่ฟ้าเท้าเดียว แต่พระองค์ไต่สัญญาที่จะให้แผ่นดิน ทั้งหมดนี้กับเขาและลูกหลานของเขา ทั้งๆ ที่ตอนนั้นอับราฮัมยังไม่มีลูกเลย⁶ พระเจ้าพูดกับเขา ว่า ‘ลูกหลานของเจ้า จะกลายเป็นคนแปลกหน้าในดินแดนต่างด้าว ผู้คนที่นั่นจะบังคับพวกเขา ให้เป็นทาส และจะทำต่อลูกหลานของเจ้าอย่างเลวร้ายเป็นเวลาสี่ร้อยปี’⁷ แต่เราจะลงโทษชนชาติ นั้น ที่ทำให้ลูกหลานของเจ้าต้องตกเป็นทาส* พระเจ้ายังบอกอีกว่า ‘หลังจากนั้น พวกเขาจะออก จากดินแดนแห่งนั้น และมาราบไหวบูชาเราในสถานที่แห่งนี้’⁸ พระเจ้าไต่ทำสัญญาเรื่องการ ขลิบ[†] กับอับราฮัม แล้วอับราฮัมมีลูกชื่ออิสอัค พออิสอัคเกิดไต่ได้แปดวัน อับราฮัมก็ขลิบให้กับเขา ต่อมาอิสอัค มีลูกคือยาโคบ และยาโคบก็มีลูกสิบสองคน ที่เป็นต้นตระกูลต่างๆ ของเรานั้นเอง⁹ ต้นตระกูลพวกนี้ ต่างก็ถือฉาโยเซฟน้องชายของตน จึงชายโยเซฟให้ไปเป็นทาสในอียิปต์ แต่ พระเจ้าอยู่กับโยเซฟ¹⁰ พระองค์ช่วยให้โยเซฟพ้นจากความทุกข์ยากทุกอย่าง พระเจ้าทำให้โยเซฟ เฉลียวฉลาด และทำให้ฟาโรห์ภักษัตริย์ของอียิปต์ชอบโยเซฟ ถึงกับแต่งตั้งให้เขาเป็นผู้ปกครอง ดูแลทั่วทั้งอียิปต์ รวมทั้งทุกอย่างในวังของพระองค์ด้วย¹¹ ต่อมา หัวอียิปต์และคานาอันเกิดความ อดอยาก ทำให้เดือดร้อนอย่างหนัก บรรพบุรุษของเราไม่มีอาหารกิน¹² เมื่อยาโคบไต่ยืนว่ามีข่าว ในอียิปต์ ก็ส่งบรรพบุรุษของเราไปที่นั่น นี่เป็นเที่ยวแรก¹³ ในเที่ยวที่สอง โยเซฟไต่เปิดเผยตัวเอง ให้พี่น้องของเขาไต่รู้ และฟาโรห์ก็ไต่รู้จักครอบครัวของโยเซฟด้วย¹⁴ โยเซฟไต่ส่งคนไปเชิญยาโคบ พ่อของเขา และญาติพี่น้องของเขา รวมทั้งหมดเจ็ดสิบห้าคน¹⁵ จากนั้นยาโคบก็ไต่ย้ายไปอยู่ที่

7:3 ‘ออกจาก...แสดงให้เจ้าไต่เห็น’ อ้างมาจากหนังสือ ปฐมกาล 12:1

7:6-7 ‘ลูกหลานของเจ้า...ต้องตกเป็นทาส’ อ้างมาจากหนังสือ ปฐมกาล 15:13-14

7:7 ‘หลังจากนั้น...สถานที่แห่งนี้’ อ้างมาจากหนังสือ ปฐมกาล 15:14 และอพยพ 3:12

อียิปต์ และที่นั่นเอง ยาโคบและบรรพบุรุษของเราตายลง¹⁶ ศพของพวกเขาถูกนำกลับไปเมื่องเซเชม และถูกฝังไว้ในอุโมงค์ฝังศพ ที่อับราฮัมใช้เงินก้อนหนึ่งซื้อมาจากพวกลูกชายของฮาโมร์ในเซเชม¹⁷ เมื่อใกล้ถึงเวลาที่สัญญาที่พระเจ้าให้ไว้กับอับราฮัมจะเป็นจริง จำนวนคนของเราก็ได้เพิ่มขึ้นอย่างมหาศาลในอียิปต์¹⁸ ในตอนนั้นมีกษัตริย์องค์อื่นที่ไม่เคยรู้เรื่องเกี่ยวกับโยเซฟเลยได้ขึ้นปกครองแผ่นดินอียิปต์¹⁹ เขาเจ้าเล่ห์หลอกลวงคนของเรา และทารุณโหดร้ายต่อบรรพบุรุษของเรา ด้วยการบังคับให้เอาทารกน้อยของพวกเขา ไปทิ้งข้างนอกให้ตาย²⁰ โมเสสเกิดมาในช่วงนั้น เขาเป็นเด็กที่พิเศษมาก เขาได้รับการเลี้ยงดูอยู่ในบ้านพ่อของเขานอายุครบสามเดือน²¹ แล้วก็ถูกนำไปทิ้งข้างนอก ลูกสาวของฟาโรห์เก็บเขาได้ และเอาไปเลี้ยงเป็นลูก²² โมเสสจึงได้รับการสั่งสอนวิชาความรู้ทั้งหมดของชาวอียิปต์ และเขาก็เป็นคนที่เก่งกาจมากทั้งในด้านคำพูดและการกระทำต่างๆ

²³เมื่อโมเสสมีอายุได้สี่สิบปี เขาตัดสินใจไปเยี่ยมเยียนพี่น้องชาวอิสราเอลของเขา²⁴ เมื่อเขาเห็นชาวอิสราเอลคนหนึ่งถูกชาวอียิปต์คนหนึ่งรังแก เขาก็เข้าไปช่วยและได้ฆ่าชายชาวอียิปต์คนนั้นเป็นการแก้แค้น²⁵ โมเสสคิดว่า พี่น้องชาวอิสราเอลคงรู้แล้วว่าพระเจ้าจะใช้เขาแน่แหละ มาปลดปล่อยให้พวกเขาเป็นอิสระ แต่กลายเป็นว่าชาวอิสราเอลไม่รู้เรื่องเลย²⁶ พอวันรุ่งขึ้น โมเสสผ่านมาเห็นชาวอิสราเอลสองคนกำลังทะเลาะกัน เขาพยายามเข้าไปไกลเกลี่ยให้คืนดีกัน โดยพูดว่า 'นี่ คุณเป็นพี่น้องกัน ทำไมถึงทำร้ายกันล่ะ'²⁷ แต่ชายคนที่ทำร้ายเพื่อนบ้านของตน ได้ผลักโมเสสออกไป แล้วพูดว่า 'ใครตั้งให้แก่เป็นผู้ปกครองและตัดสินเรา'²⁸ แกจะฆ่าเราเหมือนที่ได้ฆ่าคนอียิปต์เมื่อวานนี้หรือ'*²⁹ เมื่อโมเสสได้ยินอย่างนั้น ก็หนีไปอาศัยอยู่ในดินแดนมีเดียในฐานะคนต่างชาติ และเขาก็มีลูกชายสองคนทีนั้น

³⁰สี่สิบปีผ่านไป ทูตสวรรค์ได้มาปรากฏให้โมเสสเห็น ในเปลวไฟที่ลุกฟุ่มไม่ในทะเลทราย ใกล้ภูเขาซีนาย³¹ เมื่อโมเสสเห็นก็แทบไม่เชื่อสายตาตัวเอง เมื่อเขาเดินเข้าไปใกล้ๆ เพื่อจะได้เห็นชัดๆ ก็ได้ยินเสียงขององค์เจ้าชีวิตพูดว่า³² 'เราคือพระเจ้าของบรรพบุรุษของเจ้า พระเจ้าของอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ'* โมเสสกลัวจนตัวสั่นไม่กล้ามองที่ฟุ่มไม้³³ แล้วองค์เจ้าชีวิต พูดกับโมเสสอีกว่า 'ถอดรองเท้าออกเพราะที่ที่เจ้ายืนอยู่นี้เป็นพื้นที่ศักดิ์สิทธิ์'³⁴ เราได้เห็นชาวอียิปต์ข่มเหงประชาชนของเรา และได้ยินเสียงร้องคร่ำครวญของพวกเขา เราจึงลงมาเพื่อปลดปล่อยให้พวกเขาเป็นอิสระมาสิ เราจะส่งเจ้าไปอียิปต์'*

³⁵โมเสสคนนี้แหละที่ถูกชาวอิสราเอลพูดตอกหน้ามาว่า 'ใครตั้งให้แก่เป็นผู้ปกครองและตัดสินเรา' เขาเป็นคนที่พระเจ้าส่งมาให้เป็นผู้ปกครองและผู้ช่วยชีวิตชาวอิสราเอล โดยพระเจ้าได้พูดผ่านทางทูตสวรรค์ที่ได้มาปรากฏให้เขาเห็นในฟุ่มไม้ไฟ³⁶ โมเสสคือคนที่น่าชาวอิสราเอลออกมา เขาได้ทำลืออัครรรยและปาฏิหาริย์ต่างๆ ในดินแดนอียิปต์ที่ทะเลแดง และในทะเลทรายเป็นเวลาถึงสี่สิบปี³⁷ เขาคือโมเสสคนนั้น ที่พูดกับประชาชนชาวอิสราเอลว่า 'พระเจ้าจะส่งผู้พูดแทนพระเจ้าเหมือนอย่างผมให้กับพี่น้อง ผู้พูดแทนพระเจ้าคนนี้ จะมาจากท่ามกลางพี่น้องของ

7:27-28 'ใครตั้งให้แก่...เมื่อวานนี้หรือ' อ้างมาจากหนังสือ อพยพ 2:14

7:32 'เราคือพระเจ้า...ยาโคบ' อ้างมาจากหนังสือ อพยพ 3:6

7:33-34 'ถอดรองเท้า...ส่งเจ้าไปอียิปต์' อ้างมาจากหนังสือ อพยพ 3:5-10

7:37 'พระเจ้าจะส่ง...พี่น้องของท่าน' อ้างมาจากหนังสือ เฉลยธรรมบัญญัติ 18:15

ท่าน*³⁸ เขาคือโมเสสคนนั้นที่อยู่กับหมู่ชนชาวอิสราเอลในที่เปล่าเปลี่ยวแห้งเขาอยู่กับบรรพบุรุษของเราและอยู่กับทูตสวรรค์ที่พูดกับเขาบนภูเขาซีนาย และเป็นคนรับถ้อยคำแห่งชีวิตของพระเจ้ามาให้เรา³⁹ แต่บรรพบุรุษของเราไม่ยอมเชื่อฟังเขา และไม่ยอมรับเขา ในจิตใจบรรพบุรุษเราคิดแต่จะกลับไปอียิปต์⁴⁰ พวกเขาพูดกับอาโรนว่า ‘ช่วยสร้างพวกเทพเจ้าให้มานำทางเราด้วย เพราะไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับโมเสส คนที่นำเราออกมาจากอียิปต์*’⁴¹ ในเวลานั้นพวกเขาได้ปั้นรูปลู่วัวขึ้นมา และเซ่นไหว้รูปปั้นนั้นพวกเขาได้เฉลิมฉลองสิ่งที่พวกเขาปั้นขึ้นมากับมือ⁴² แต่พระเจ้าหันหน้าหนีพวกเขา และพระองค์ปล่อยให้พวกเขากราบไหว้หมู่ดวงดาวในท้องฟ้า ตามที่มีเขียนไว้แล้วในหนังสือของผูุ้ตแทนพระเจ้าว่า

‘ประชาชนชาวอิสราเอลทั้งหลาย

สัตว์ที่พวกเจ้าฆ่าแล้วเอามานูชายัญในที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้ง

เป็นเวลาถึงสี่สิบปีนั้น พวกเจ้าไม่ได้บูชาให้กับเราหรอก

⁴³พวกเจ้าได้แบกเต็นท์ของพระโมเสส

และเอาดวงดาวของเทพเจ้าเราฟานของพวกเจ้ามาด้วย

ของพวกนี้เป็นรูปบูชาที่พวกเจ้าทำขึ้นมากกราบไหว้

ดังนั้นเราจะส่งพวกเจ้าให้ไปเป็นเชลยไกลพันเมืองบาบิโลนไปอีก’ (ฮาโมส 5:25-27)

⁴⁴บรรพบุรุษของพวกเราในทะเลทรายมีเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์*อยู่ด้วย ซึ่งเป็นเต็นท์ที่พระเจ้าบอกให้โมเสสทำขึ้นตามแบบที่พระองค์แสดงให้เห็น⁴⁵ เมื่อบรรพบุรุษของเราได้เต็นท์มาก็นำเข้าไปไว้ในดินแดนที่บรรพบุรุษของเราได้ยึดครองมาจากชาติต่างๆ ที่พระเจ้าได้ขับไล่ออกไปต่อหน้าบรรพบุรุษของเราโดยการนำของโยชูวา และเต็นท์นั้นก็ได้อยู่ที่นั่นเรื่อยมาจนถึงสมัยของกษัตริย์ดาวิด⁴⁶ พระเจ้าชอบใจดาวิดมาก ดาวิดได้ขอสร้างบ้านให้กับพระเจ้าของยาโคบ⁴⁷ แต่กลับกลายเป็นชาโลมอนที่สร้างบ้านให้พระองค์⁴⁸ อย่างไรก็ตาม องค์ผู้สูงสุดไม่ได้อยู่ในบ้านที่สร้างด้วยมือของมนุษย์หรอก เหมือนกับที่ผูุ้ตแทนพระเจ้า*พูดไว้ว่า

⁴⁹‘สวรรค์เป็นบัลลังก์ของเรา และโลกคือแท่นรองเท้าของเรา

องค์เจ้าชีวิตถามว่า แล้วพวกเจ้าจะสร้างบ้านแบบไหนให้กับเราล่ะ

หรือจะให้เราพักผ่อนที่ไหนล่ะ

⁵⁰ไม่ใช่มีมือเราหรอกหรือที่สร้างสรรพสิ่งเหล่านี้ขึ้นมา’ (อิสยาห์ 66:1-2)

⁵¹“พวกคุณหัวแข็งใจแข็งกระด้างและดื้อดึง พวกคุณได้แต่ต่อต้านพระวิญญาณบริสุทธิ์ เหมือนกับบรรพบุรุษของคุณ⁵² มีผูุ้ตแทนพระเจ้าคนไหนบ้างที่บรรพบุรุษของคุณไม่ได้ชมเชย พวกเขาฆ่าแม้กระทั่งคนพวกนั้น ที่นานมาแล้วได้ประกาศถึงการมาขององค์บริสุทธิ์ และตอนนี้พวกคุณก็ได้ทรยศและฆ่าพระองค์แล้ว⁵³ พวกคุณนั้นแหละ เป็นพวกที่ได้รับความปฏิบัติที่พวกทูตสวรรค์นำมา แต่พวกคุณก็ไม่ยอมเชื่อฟังกฎนั้น”

7:40 ‘ช่วยสร้างพวกเทพเจ้า...ออกมาจากอียิปต์’ อ้างมาจากหนังสือ อพยพ 32:1

7:44 เต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ คือทรงใจมาใบเคลื่อนที่ เป็นที่เก็บกฎปฏิบัติสิบประการ และเป็นที่พระเจ้าอยู่ร่วมกับคนของพระองค์ในยุคของโมเสส

7:48 ผูุ้ตแทนพระเจ้า อิสยาห์เป็นผูุ้ตแทนพระเจ้า อยู่ในราวปี 740-700 ก่อนคริสตกาล

สทเฟนถูกฆ่า

⁵⁴เมื่อผู้นำชาวยิวได้ยินอย่างนั้น ต่างก็โกรธเป็นฟืนเป็นไฟ พวกเขาแยกเขี้ยวยิงฟันเข้าใส่ สทเฟน ⁵⁵แต่สทเฟน เต็มไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ เขามองขึ้นบนท้องฟ้า และได้เห็นความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า และพระเยซูยืนอยู่ด้านขวาของพระองค์ ⁵⁶เขาจึงพูดขึ้นว่า “ดูนั่นสิ ผมเห็นสวรรค์เปิดออก และบุตรมนุษย์ยืนอยู่ด้านขวาของพระเจ้า” ⁵⁷ขณะเดียวกัน พวกนั้นก็แหกปาก ร้องตะโกน เอามืออุดหู และต่างวิ่งกรูกันเข้าใส่สทเฟน ⁵⁸พวกเขาลากสทเฟนออกนอกเมืองและเอาหินขว้างเขา พวกที่พูดปรักปรำใส่ร้ายเขาต่างก็ทิ้งเสื้อคลุมของตนไว้ที่เท้าของชายหนุ่มที่ชื่อเขาโล ⁵⁹จากนั้นพวกเขาได้เอาก้อนหินขว้างสทเฟน ที่กำลังอธิษฐานว่า “พระเจ้า เยชูเจ้า รับจิตวิญญาณของผมด้วย” ⁶⁰แล้วเขาก็คุกเข่า ร้องเสียงดังว่า “องค์เจ้าชีวิต อย่าถือโทษที่พวกเขาทำบาปครั้งนี้เลย” พออธิษฐานจบ สทเฟนก็ตาย

8

เขาโลก็เห็นด้วยกับการฆ่าสทเฟน

ความยุ่งยากในหมู่ผู้เชื่อ

ในช่วงเวลานั้นการข่มเหงหมู่ประชุมของพระเจ้าครั้งยิ่งใหญ่ในเมืองเยรูซาเล็ม ก็ได้เริ่มต้นขึ้น เหล่าผู้เชื่อทั้งหมด ยกเว้นพวกศิษย์เอก¹ ต่างกระจัดกระจายไปทั่วแคว้นยูเดีย และแคว้นสะมาเรีย ²บางคนก็เกรงกลัวพระเจ้า ได้จัดการฝังศพของสทเฟน และร้องไห้คร่ำครวญถึงเขาอย่างน่าเวทนา ³ส่วนเขาโลก็เริ่มต้นทำลายล้างหมู่ประชุมของพระเจ้า ด้วยการจูดกระชากลากถูทั้งหญิงและชาย จากบ้านนั้นบ้านนี้เอาไปฝังไว้ในคู

ฟิลิปได้ประกาศให้กับผู้เชื่อในสะมาเรีย

⁴ส่วนผู้เชื่อที่กระจัดกระจายไป ก็ได้ไปประกาศข่าวดี¹ ในที่ทุกหนทุกแห่ง ⁵ส่วนฟิลิป^{*}ได้ไปที่เมืองหนึ่งในแคว้นสะมาเรีย และประกาศเรื่องของกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่^{*} ให้ผู้คนที่นี่ฟัง ⁶เมื่อฝูงชนได้ยินเขาพูดและเห็นปาฏิหาริย์ที่เขาทำ ก็ตั้งใจฟังในสิ่งที่เขาพูด ⁷พวกผีร้ายที่สิงคนต่างกรีดร้องเสียงดัง และออกจากร่างของคนเหล่านั้นไป พวกคนเป็นอัมพาตและคนง่อยได้รับการรักษาจนหาย ⁸แล้วเมืองนั้นก็เต็มไปด้วยความชื่นชมยินดี

⁹มีชายคนหนึ่งชื่อซีโมน เขาอยู่เมืองนั้นมานานแล้ว และฝึกเวทมนตร์คาถาจนทำให้ชาวสะมาเรียทั้งในตัวเองว่าเป็นผู้ยิ่งใหญ่ ¹⁰ประชาชนทุกคนตั้งแต่คนชั้นต่ำจนถึงคนชั้นสูง ต่างก็ให้ความสนใจในตัวเขามาก และพูดกันว่า “ชายคนนี้มีฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าที่เรียกว่า ‘อำนาจมหาศาล’” ¹¹ผู้คนสนใจซีโมน เพราะเขาทำให้คนทั้งในเวทมนตร์คาถาของเขามานานแล้ว ¹²แต่เมื่อคนพวกนี้ได้มาเชื่อฟิลิปในเรื่องข่าวดีเรื่องแผ่นดินของพระเจ้า และชื่อของพระเยซู กษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่^{*} พวกเขาทั้งชายและหญิงก็ได้เข้าพิธีจุ่มน้ำ¹ ¹³แม้แต่ซีโมนก็เชื่อด้วย และหลังจากเขาได้เข้าพิธีจุ่มน้ำแล้ว เขาก็ตามฟิลิปไปทุกแห่งและเขาก็ทิ้งเมื่อเห็นปาฏิหาริย์และการอัศจรรย์ที่ฟิลิปทำ

8:5 ฟิลิป ในที่นี้เป็นคนละคนกับฟิลิปที่เป็นศิษย์เอก

8:5.12 กษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ หรือ พระคริสต์

14 เมื่อพวกศิษย์เอกที่เมืองเยรูซาเล็มได้ยินข่าวว่าชาวสะมาเรียยอมรับถ้อยคำของพระเจ้าแล้ว พวกเขาจึงส่งเปโตรและยอห์นมา 15 เมื่อเปโตรและยอห์นมาถึงก็อธิษฐานให้กับผู้เชื่อชาวสะมาเรีย เพื่อพวกเขาจะได้รับพระวิญญานบริสุทธิ์[†] 16 เพราะว่ายังไม่มีใครได้รับพระวิญญานบริสุทธิ์เลย ได้แต่เข้าพิธีจุ่มน้ำในนามของพระเยซูเจ้าเท่านั้น 17 เมื่อเปโตรและยอห์นวางมือของพวกเขาลงบน* ชาวสะมาเรียแล้ว คนทั้งหมดก็ได้รับพระวิญญานบริสุทธิ์

18 เมื่อซีโมนเห็นพวกศิษย์เอกวางมือลงบนคนพวกนั้นแล้ว พวกเขาก็ได้รับพระวิญญานบริสุทธิ์ ซีโมนก็เอาเงินมาเสนอให้กับพวกศิษย์เอก 19 บอกว่า “ขอให้ผมมีอำนาจอย่างนี้ด้วย เพื่อว่าทุกคนที่ผมวางมือจะได้รับพระวิญญานบริสุทธิ์”

20 เปโตรทวาดซีโมนว่า “ขอให้คุณและเงินของคุณพินาศตลอดไป เพราะคุณคิดว่าเงินสามารถซื้อของประทานของพระเจ้าได้ 21 คุณจะไม่มีวันได้มีส่วนร่วมในเรื่องนี้อย่างเด็ดขาด เพราะใจของคุณไม่ซื่อกับพระเจ้า 22 ดังนั้น กลับตัวกลับใจจากความชั่วร้ายแบบนี้ของคุณซะ แล้วอธิษฐานถึงองค์เจ้าชีวิต หวังว่าพระองค์อาจจะอภัยให้กับความคิดที่อยู่ในใจของคุณ 23 เพราะผมเห็นว่าคุณเต็มไปด้วยพิษของความบาป และมันครอบงำคุณไปทั้งตัว” 24 แล้วซีโมนก็ตอบว่า “พวกท่านช่วยอธิษฐานต่อองค์เจ้าชีวิตให้ผมด้วย เพื่อผมจะได้ไม่เป็นไปอย่างที่ท่านพูด”

25 เมื่อเปโตรและยอห์นได้เป็นพยานและพูดถ้อยคำขององค์เจ้าชีวิตแล้ว พวกเขาก็กลับไปเมืองเยรูซาเล็ม ในระหว่างทางนั้น พวกเขาได้บอกข่าวดี ในหมู่บ้านของชาวสะมาเรียหลายแห่ง

ฟิลิปสอนชาวเอธิโอเปีย

26 พุทธสวรรค์ขององค์เจ้าชีวิตองค์หนึ่ง พุดกับฟิลิปว่า “เตรียมตัวเดินทางไปทางทิศใต้ตามเส้นทางจากเมืองเยรูซาเล็มถึงเมืองกาซา” (เป็นเส้นทางรกร้าง) 27 ฟิลิปจึงเตรียมพร้อมและออกเดินทาง ที่นั่นมีชายชาวเอธิโอเปียคนหนึ่งซึ่งเป็นขันที เขาเป็นเจ้าหน้าที่ของพระนางคานดาสีราชินีของเอธิโอเปีย เขามีหน้าที่ดูแลรับผิดชอบทรัพย์สมบัติทั้งหมดของนาง เขาไปกราบไหว้พระเจ้าที่เมืองเยรูซาเล็มมา 28 ระหว่างที่นั่งรถม้ากลับนั้น เขากำลังอ่านหนังสืออิสยาห์ ผู้พูดแทนพระเจ้า[†] อยู่ 29 แล้วพระวิญญานบริสุทธิ์พุดกับฟิลิปว่า “เข้าไปใกล้ๆ รถม้าคันนั้น” 30 เมื่อฟิลิปวิ่งเข้าไปที่รถม้า ก็ได้ยินเขากำลังอ่านหนังสืออิสยาห์ ผู้พูดแทนพระเจ้า ฟิลิปจึงถามว่า “ท่านเข้าใจในสิ่งที่ท่านอ่านหรือเปล่า” 31 เขาตอบว่า “จะเข้าใจได้อย่างไร ไม่มีใครอธิบายให้ฟัง” แล้วเขาก็เชิญฟิลิปขึ้นไปนั่งบนรถม้ากับเขา 32 นี่คือข้อความซึ่งอยู่ในพระคัมภีร์[†] ที่เขากำลังอ่านอยู่

“เขาถูกนำไปเหมือนกับแกะที่ถูกเอาไปฆ่า

และเหมือนกับลูกแกะที่สงบนิ่งอยู่ต่อหน้าคนตัดขน

เขาไม่ได้เปิดปากพูดสักคำเดียว

33 เขาถูกทำให้อับอายขายหน้า และไม่ได้รับความยุติธรรม

ใครจะเป็นคนเล่าเรื่องเกี่ยวกับเชือกสายของเขาได้

เพราะชีวิตของเขาถูกพรากไปจากโลกนี้แล้ว”* (อิสยาห์ 53:7-8)

8:17 วางมือของพวกเขาลงบน... เป็นท่าทางที่ใช้ประกอบเวลาที่อธิษฐานขอพรพิเศษจากพระเจ้า

8:33 ชีวิตของเขาถูกพรากไปจากโลกนี้แล้ว หรืออาจจะแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “ชีวิตของเขาถูกยกขึ้น”

34 ชั้นที่พูดกับฟิลิปว่า “ช่วยบอกหน่อยว่า ผู้พูดแทนพระเจ้ากำลังพูดถึงตัวเอง หรือพูดถึงคนอื่น” 35 แล้วฟิลิปก็เริ่มพูด โดยเริ่มจากพระคัมภีร์ข้อนี้ และอธิบายเรื่องราวชีวิตของพระเยซูให้ชั้นที่ฟัง 36 ในระหว่างที่นั่งรถม้าไปตามทางนั้น ก็ผ่านที่ที่มีน้ำแห่งหนึ่ง ชั้นที่จึงพูดขึ้นว่า “นั่นไง น้ำ มีอะไรขุดช่องใหม่ ถ้าผมจะเข้าพิธีจุ่มน้ำ” 37* 38 “แล้วเขาก็สั่งให้หยุดรถม้า จากนั้นคนทั้งสองคือชั้นที่กับฟิลิปก็เดินลงไปโน่นน้ำ แล้วฟิลิปก็ทำพิธีจุ่มน้ำให้ชั้นที่ 39 เมื่อพวกเขาขึ้นมาจากน้ำ พระวิญญาณขององค์เจ้าชีวิตก็พาฟิลิปไป แล้วชั้นที่ก็ไม่ได้เห็นหน้าฟิลิปอีกเลย จากนั้นชั้นที่ก็เดินทางต่อไปด้วยความดีใจ 40 ส่วนฟิลิปก็มาถึงที่เมืองอาโซทัส และเขาก็ได้เดินทางไปที่ทุกเมืองประกาศข่าวดี จนกระทั่งมาถึงเมืองซีซาริยา

เขาโลมาเป็นผู้เชื่อของพระเยซู

9 ในระหว่างนั้นเขาโลยังคงขู่ว่าจะฆ่าพวกศิษย์ขององค์เจ้าชีวิต เขาไปหาหัวหน้านักบวชสูงสุด¹ เพื่อขอจดหมายแนะนำตัวต่อผู้นำในที่ประชุมต่างๆ ของชาวยิวในเมืองตามัสกัส เพื่อว่าถ้าเขาพบคนที่ติดตามทางขององค์เจ้าชีวิต ไม่ว่าจะ เป็นชายหรือหญิง เขาก็จะได้จับกุมตัวกลับมาที่เมืองเยรูซาเล็ม² ทันทีที่เขาโลเดินทางใกล้ถึงเมืองตามัสกัส ก็มีแสงสว่างจากท้องฟ้าส่องลงมารอบตัวเขา³ เขาล้มลงกับพื้น และได้ยินเสียงพูดว่า “เขาโล เขาโล เจ้าซ่มเหงเราทำไม”

⁵ เขาโลพูดว่า “โอพระองค์ พระองค์เป็นใครกัน” พระองค์ตอบว่า “เราคือเยซู คนที่เจ้าซ่มเหงใจ⁶ ลูกขึ้นแล้วเข้าไปในเมือง จะมีคนมาบอกเจ้าเองว่าจะต้องทำอะไรต่อไป”

⁷ พวกคนที่เดินทางมากับเขาโลยินงพูดอะไรไม่ออกเพราะได้ยินเสียง แต่ไม่เห็นตัวคนพูด⁸ เขาโลลุกขึ้น แต่เมื่อลืมตาเขากลับมองอะไรไม่เห็นเลย พวกนั้นจึงจูงมือเขาโลพาไปที่เมืองตามัสกัส⁹ เขาโลมองอะไรไม่เห็นและไม่ได้กินหรือดื่มนอะไรเป็นเวลาสามวัน

¹⁰ ในเมืองตามัสกัส มีศิษย์คนหนึ่งของพระเยซู ชื่ออานาเนีย องค์เจ้าชีวิตได้พูดกับเขาทางนิมิต* ว่า “อานาเนีย” แล้วเขาก็ตอบว่า “ผมอยู่ที่นี่ครับ องค์เจ้าชีวิต”

¹¹ พระองค์สั่งว่า “ลุกขึ้น ไปที่บ้านของยูดา* ที่อยู่บนถนนตรง ถามหาชายที่ชื่อเขาโลที่มาจากทาร์ซัส ซึ่งตอนนี้เขากำลังอธิษฐานอยู่¹² ส่วนเขาโลก็มีนิมิตเหมือนกัน เขาเห็นชายชื่ออานาเนียกำลังเข้ามาในบ้านและวางมือบนตัวเขา เพื่อเขาโลจะได้มองเห็นอีกครั้ง”

¹³ อานาเนียตอบว่า “องค์เจ้าชีวิต ผมได้ยินเกี่ยวกับเรื่องซัซๆ ที่ชายคนนี้ทำกับผู้บริหารสิทธิของพระองค์ในเมืองเยรูซาเล็มจากปากของหลายคนแล้ว¹⁴ เขาได้รับอำนาจจากพวกผู้นำนักบวช ให้มาจับกุมทุกคนที่ไว้วางใจในพระองค์* ที่นี่”

¹⁵ แต่องค์เจ้าชีวิตบอกกับอานาเนียว่า “ไปเถอะ เพราะเราได้เลือกชายคนนี้มาเป็นเครื่องมือที่จะไปส่งข่าวเรื่องของเราให้กับคนที่ไม่ใช่ยิว พวกกษัตริย์ และประชาชนชาวอิสราเอล¹⁶ เราเองจะทำให้เขาโลรู้ว่าเขาจะต้องทนทุกข์ทรมานเพราะเราขนาดไหน”

8.37 *สำเนากรีกล่าสุดบางฉบับได้เพิ่มข้อ 37 ว่า “ฟิลิปตอบว่า ‘ถ้าท่านเชื่อสุดหัวใจของท่าน ท่านก็สามารถทำได้’ เจ้าหน้าที่กล่าวว่า ‘ผมเชื่อว่าพระเยซูคริสต์คือพระบุตรของพระเจ้า’”*

9.10 *นิมิต บางสิ่งคล้ายความฝันเกิดขึ้นเมื่อพระเจ้าต้องการพูดกับมนุษย์*

9.11 *ยูดาส เป็นคนละคนกับศิษย์เอกที่ชื่อยูดาส*

9.14 *คนที่ไว้วางใจในพระองค์ หรือแปลอีกอย่างหนึ่งว่า “คนที่เรียกชื่อของพระองค์” คือการแสดงความเชื่อในพระเยซู โดยการกราบไหว้หรืออธิษฐานต่อพระองค์*

¹⁷แล้วอานาเนียก็ไป เขาได้เข้าไปในบ้านวางมือลงบนเขาโลแล้วพูดว่า “พี่เขาโล พระเยซูเจ้าผู้ที่ได้ปรากฏตัวให้พี่เห็นในระหว่างทางที่มานั้น ได้ส่งผมมาเพื่อทำให้พี่เห็นอีกครั้ง และทำให้พี่เต็มไปด้วยพระวิญญานบริสุทธิ์”¹⁸ มีบางสิ่งดูเหมือนกับเกล็ดตกลงมาจากตาของเขาโลทันที และเขาก็มองเห็นได้อีกครั้ง จากนั้นเขาก็ลุกขึ้นมาเข้าพิธีจุ่มน้ำ¹⁹ หลังจากกินอาหารแล้ว เขาก็รู้สึกดีขึ้น

เขาโลสั่งสอนในเมืองดามัสกัส

เขาโลพักอยู่กับพวกศิษย์ของพระเยซูในเมืองดามัสกัสหลายวัน²⁰ แล้วเขาก็ตรงรี่ไปที่ประชุมชาวยิว²¹ เริ่มประกาศเรื่องของพระเยซู เขาบอกว่า “พระเยซูเป็นพระบุตรของพระเจ้า”

²¹ทุกคนที่ได้ยินเขาโลพูดอย่างนั้น ก็แปลกใจและพูดกันว่า “ไอ้หมอนี้ไม่ใช่หรือ ที่พยายามจะทำลายคนที่เชื่อเยซูที่เมืองเยรูซาเล็ม แล้วที่เขามาที่นี่ ก็เพราะตั้งใจจะมาจับคนพวกนั้นกลับไปให้กับพวกผู้นำนักบวชไม่ใช่หรือ”

²²เขาโลเทศนาอย่างมีพลังมากยิ่งขึ้น จนทำให้คนยิวในเมืองดามัสกัส ถึงกับเสียงไม่ออกว่า พระเยซูคือกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่*

เขาโลหนีตาย

²³หลายวันผ่านไป พวกยิววางแผนที่จะฆ่าเขาโล²⁴ แต่เขาโลรู้แผนนั้นเสียก่อน พวกนั้นคอยเฝ้าอยู่ที่ประตูเมืองทั้งกลางวันกลางคืนเพื่อจะฆ่าเขาโล²⁵ แต่พวกศิษย์ของพระเยซูได้พาเขาหนีไปตอนกลางคืน โดยให้เขานั่งในตะกร้าแล้วค่อยๆ หย่อนตะกร้านั้นผ่านช่องกำแพงเมืองลงไปยังข้างล่าง

เขาโลอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม

²⁶เมื่อเขาโลกลับมาถึงเมืองเยรูซาเล็ม เขาพยายามจะเข้าร่วมกับพวกศิษย์ของพระเยซู แต่พวกนั้นต่างหวาดกลัว เพราะไม่เชื่อว่าเขาโลเป็นศิษย์ของพระเยซูจริง²⁷ แต่บารนาบัสได้พาเขาไปพบพวกศิษย์เอก และอธิบายให้ฟังว่า ในระหว่างทางเขาโลเจอองค์เจ้าชีวิตได้อย่างไร แล้วพระองค์พูดอะไรกับเขาโลบ้าง บารนาบัสยังเล่าอีกว่า ตอนอยู่ที่เมืองดามัสกัสนั้น เขาโลสอนเรื่องของพระเยซูด้วยความกล้าหาญขนาดไหน²⁸ พวกศิษย์ก็เลยยอมรับเขาโลมาอยู่ด้วย เขาไปไหนมาไหนอย่างอิสระในเมืองเยรูซาเล็ม และสอนเรื่องขององค์เจ้าชีวิตอย่างกล้าหาญ²⁹ เขาได้พูดโต้แย้งกับพวกยิวที่พูดภาษากรีก แต่พวกนั้นกลับพยายามที่จะฆ่าเขา³⁰ เมื่อพวกพี่น้องรู้อีกเรื่องนี้เข้า ก็พาเขาโลลงไปที่เมืองซีซารียา และส่งเขาต่อไปที่เมืองทาร์ซัส

³¹จากนั้นหมู่ประชุมของพระเจ้าทั่วทั้งแคว้นยูเดีย กาลิลีและสะมาเรีย ก็อยู่ในช่วงเวลาที่สงบสุข และมีกำลังเข้มแข็งขึ้น เพราะหมู่ประชุมของพระเจ้ามีความเคารพยำเกรงองค์เจ้าชีวิต และได้รับกำลังใจจากพระวิญญานบริสุทธิ์ จึงทำให้มีคนที่เชื่อในพระเยซูเพิ่มมากขึ้น

เปโตรไปเยี่ยมเมืองลิดดาและเมืองยัฟฟา

³²เมื่อเปโตรได้เดินทางไปทั่วทุกหนทุกแห่งแล้ว เขาได้ไปเยี่ยมผู้บริสุทธิของพระเจ้าที่อยู่ในเมืองลิดดา ³³ที่นั่นเขาได้พบผู้ชายคนหนึ่งชื่อไอเนอัส ซึ่งเป็นอัมพาตนอนอยู่บนที่นอนมาแปดปีแล้ว ³⁴เปโตรพูดกับเขาว่า “ไอเนอัส พระเยซูคริสต์ได้รักษาคุณแล้ว ลุกขึ้นมาเก็บที่นอนเถาะ” แล้วไอเนอัสก็ลุกขึ้นมาทันที³⁵เมื่อทุกคนที่อาศัยอยู่ในเมืองลิดดาและเมืองซาโรนเห็นไอเนอัส พวกเขาได้หันมาติดตามองค์เจ้าชีวิต

³⁶ที่เมืองยัฟฟา มีศิษย์คนหนึ่งชื่อทาบิธา ตามภาษากรีก เรียกว่า โดรคัส* เธอหมั่นทำความดีอยู่เสมอและให้ทานกับคนยากจน ³⁷ในช่วงนั้น เธอไม่สบายและตายไป พวกเขาจึงอาบน้ำศพและวางร่างเธอไว้ในห้องชั้นบนเพื่อรอจะเอาไปฝัง ³⁸เมืองลิดดาอยู่ใกล้กับเมืองยัฟฟา เมื่อพวกศิษย์ของพระเยซูได้ยินว่าเปโตรอยู่ในเมืองลิดดา พวกเขาทั้งสองคนไปอ้อนวอนเขาว่า “ช่วยมาช่วยเราเร็วๆ ด้วยเถิด” ³⁹เปโตรจึงจัดของและเดินทางไปกับพวกเขา เมื่อไปถึง พวกเขาพาเปโตรขึ้นไปในห้องชั้นบน มีพวกแม่มาลัยยืนร้องไห้รอบๆ เปโตรอยู่ และชี้ให้เปโตรดูเสื้อคลุมและเสื้อผ้าต่างๆ ที่โดรคัสทำไว้ตอนที่ยังมีชีวิตอยู่ ⁴⁰เปโตรจึงให้ทุกคนออกไปนอกห้อง แล้วเขาก็คุกเข่าลงอธิษฐาน โดยหันหน้าไปที่ศพแล้วพูดว่า “ทาบิธา ลุกขึ้น” เธอก็ลืมตาขึ้นมาทันที และเมื่อเห็นเปโตรเธอก็ลุกขึ้นนั่ง ⁴¹เปโตรจึงยื่นมือช่วยพยุงเธอลุกขึ้นยืน จากนั้นก็เรียกพวกผู้บริสุทธิของพระเจ้าและพวกแม่มาลัยเข้ามาและแสดงให้เห็นว่าโดรคัสฟื้นจากความตายแล้ว ⁴²เรื่องนี้รู้กันไปทั่วเมืองยัฟฟาทำให้มีคนมาไว้วางใจในองค์เจ้าชีวิตเป็นจำนวนมาก ⁴³เปโตรอยู่บ้านของซีโมน ช่างฟอกหนัง ในเมืองยัฟฟาต่อไปอีกหลายวัน

เปโตรและโครเนลิอัส

10ที่เมืองซีซาริยา มีนายร้อย*คนหนึ่งชื่อโครเนลิอัส เป็นผู้คุมกองร้อยที่มีชื่อเรียกว่า “กองทหารอิตาเลียน” ²เขาเป็นคนที่เคร่งศาสนามาก ทั้งเขาและครอบครัวต่างก็เคารพยำเกรงพระเจ้า เขาบริจาคช่วยเหลือคนจน และอธิษฐานต่อพระเจ้าอยู่เสมอ ³ต่อนั้นเวลาบ่ายสามโมง โครเนลิอัสได้เห็นนิมิต* อย่างชัดเจน คือเขาเห็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเจ้าเข้ามาพูดกับเขาว่า “โครเนลิอัส”

⁴โครเนลิอัสจึงมองทูตสวรรค์ด้วยความเกรงกลัว และถามว่า “อะไรหรือครับท่าน” ทูตสวรรค์จึงพูดกับเขาว่า “พระเจ้าได้ยินคำอธิษฐานของคุณแล้ว และพอใจที่คุณได้บริจาคช่วยเหลือคนจน ⁵ตอนนี้ให้ส่งคนไปที่เมืองยัฟฟา ไปพาชชายชื่อซีโมน ที่คนเรียกว่าเปโตรมาหาคุณ ⁶เขาพักอยู่กับช่างฟอกหนังชื่อซีโมน บ้านอยู่ริมทะเล” ⁷เมื่อทูตสวรรค์พูดกับโครเนลิอัสแล้วก็จากไป โครเนลิอัสจึงเรียกคนใช้ในบ้านมาสองคน พร้อมกับทหารคนสนิทที่เคร่งศาสนาคนหนึ่ง ⁸และเขาก็ได้เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นทั้งหมดให้พวกเขาฟัง จากนั้นก็ส่งพวกเขาไปเมืองยัฟฟา

⁹วันต่อมา ขณะที่คนพวกนี้กำลังเดินทางใกล้ถึงเมืองยัฟฟา เป็นเวลาเดียวกับที่เปโตรได้ขึ้นไปบนหลังคาอธิษฐาน ตอนใกล้เที่ยงวัน ¹⁰เขาเริ่มหิวและอยากกินอาหาร ขณะที่คนในบ้านกำลัง

9:36 โดรคัสเป็นภาษากรีก และทาบิธาเป็นภาษาอารเมค ทั้งสองคำนี้แปลว่า กวาง

10:1 นายร้อย คือ เจ้าหน้าที่ทหารของโรมัน ที่มีอำนาจคุมทหารตั้งแต่ 100 คนขึ้นไป

10:3 นิมิต คล้ายๆ กับฝัน เป็นวิธีหนึ่งที่พระเจ้าใช้ในการติดต่อพูดคุยกับมนุษย์

เตรียมอาหารอยู่นั้น เบโตรก็เคลิ้มหลับไป ¹¹ เขาเห็นท้องฟ้าเปิดออก และเห็นอะไรบางอย่างดูเหมือนกับผ้าผืนใหญ่ลอยลงมา ผ้าผืนนั้นถูกยึดไว้ทั้งสี่มุมและหย่อนลงมาที่พื้นโลก ¹² ในนั้นมีสัตว์ทุกชนิด ทั้งสัตว์เลื้อยคลานและนก ¹³ และมีเสียงพูดว่า “เบโตร ลุกขึ้นมาฆ่าสัตว์พวกนี้กินซะ” ¹⁴ เบโตรตอบว่า “ไม่ได้หรอกครับองค์เจ้าชีวิต เพราะผมไม่เคยกินอะไรที่เป็นของต้องห้ามหรือแปดเปื้อนตามกฎของโมเสสพวกนี้”

¹⁵ เสียงนั้นก็พูดอีกครั้งว่า “ของอะไรที่พระเจ้าทำให้สะอาดแล้ว เจ้าไม่ควรถือว่ามันไม่สะอาด” ¹⁶ เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นถึงสามครั้ง แล้วของทั้งหมดก็ถูกนำกลับขึ้นไปบนท้องฟ้าทันที

¹⁷ เบโตรกำลังงงงวยว่านี่มิตที่เห็นนี้หมายถึงอะไร พอมีคนทีโครเนลิอัสส่งมาก็กำลังยืนอยู่ที่หน้าประตู และถามหาบ้านของซีโมน ¹⁸ ชายกลุ่มนั้นร้องถามว่า “ซีโมน ที่คนเรียกว่าเบโตร พักอยู่ที่นี่หรือเปล่าครับ”

¹⁹ พระวิญญาณพูดกับเบโตรที่ยังคิดถึงเรื่องนี้มีตอยู่ว่า “ฟังสิ มีชายสามคนมาถามหาเจ้าอยู่ ²⁰ ลุกขึ้น ลงไปข้างล่างเถอะ และให้ไปกับพวกเขาโดยไม่ต้องลังเลอะไรเลย เพราะเราเป็นคนเรียกให้พวกเขาเอง” ²¹ แล้วเบโตรก็ลงไปพูดกับพวกเขาว่า “ผมเองที่พวกคุณตามหา มีธุระอะไรหรือ”

²² พวกเขาตอบว่า “นายร้อยโครเนลิอัส เป็นคนส่งพวกเรามา เขาเป็นคนดีและเคารพยำเกรงพระเจ้า ชาวียวยกย่องนับถือเขาทุกคน ทูตสวรรค์ที่ศักดิ์สิทธิ์บอกให้เขามาเชิญท่านไปที่บ้านเพื่อจะได้ฟังเรื่องที่ท่านจะเล่า” ²³ เบโตรก็เลยชวนชายทั้งสามพักที่บ้าน วันรุ่งขึ้น เบโตรได้จัดของและไปกับพวกเขา มีพี่น้องบางคนจากเมืองยัฟฟาตามไปด้วย ²⁴ ถัดมาอีกวันหนึ่ง พวกเขา ก็มาถึงเมืองซีซาริยา ขณะนั้นโครเนลิอัสกำลังคอยพวกเขาอยู่ เขาเชิญญาติพี่น้องและเพื่อนสนิทมาด้วย ²⁵ เมื่อโครเนลิอัสเห็นเบโตรเดินเข้ามาในบ้าน เขาก็มลงกราบที่เท้าของเบโตร ²⁶ แต่เบโตรพุงเขาขึ้นและพูดว่า “ลุกขึ้นเถิด ผมก็เป็นแค่คนธรรมดาคนหนึ่งเท่านั้น” ²⁷ ตอนที่เบโตรพูดกับโครเนลิอัส เขาก็เดินเข้าไปข้างใน และพบกับกลุ่มคนที่มารวมกันอยู่ที่นั่นมากมาย ²⁸ เบโตรพูดกับพวกเขาว่า “คุณก็รู้ว่า มันผิดกฎนะ ที่คนยิวจะไปคบค้าสมาคมหรือมาเยี่ยมเยียนคนที่ไม่ใช่ยิว แต่พระเจ้าได้แสดงให้เห็นว่า ไม่ควรจะเรียกใครว่าคนต้องห้าม หรือไม่สะอาด ²⁹ ดังนั้นผมจึงไปเชิญผมมา ผมก็ไม่ได้คัดค้านอะไร แต่ผมขอถามหน่อยว่า คุณเชิญผมมาทำไม”

³⁰ โครเนลิอัสจึงตอบว่า “เมื่อสี่วันก่อนตอนบ่ายสามโมงเหมือนเวลานี้แหละ ผมกำลังอธิษฐานอยู่ในบ้าน จู่ๆ ก็มีชายคนหนึ่งสวมเสื้อผ้าแพรวรามายืนอยู่ตรงหน้า ³¹ เขาพูดว่า ‘โครเนลิอัสพระเจ้าได้ยินคำอธิษฐานของเจ้าแล้ว และสิ่งของที่เจ้าบริจาคช่วยเหลือคนจนนั้น ก็ทำให้พระเจ้านึกถึงเจ้า ³² ให้เจ้าส่งคนไปเมืองยัฟฟา เพื่อเชิญซีโมน ที่คนเรียกว่าเบโตรมาที่นี่ เขาพักอยู่ที่บ้านของซีโมนข้างฟอกหนัง ที่ติดทะเลนั่น’ ³³ ผมจึงส่งคนไปเชิญท่านมาทันที และท่านก็กรุณามากที่มา ตอนนี้พวกเราก็ได้อยู่กับพร้อมแล้วต่อหน้าพระเจ้าที่นี่ เพื่อฟังทุกสิ่งทีองค์เจ้าชีวิตสั่งให้ท่านพูด”

เบโตรประกาศถ้อยคำในบ้านของโครเนลัซ

³⁴เบโตรจึงเริ่มพูดว่า “ตอนนี้ ผมเข้าใจอย่างลึกซึ้งแล้วว่าพระเจ้าไม่ได้ลำเอียง ³⁵พระองค์ยอมรับคนทุกชาติที่เคารพยำเกรงพระองค์ และทำตามความต้องการของพระองค์ ³⁶คุณรู้ถึงข่าวสารที่พระเจ้าได้มอบให้กับชาวอิสราเอล ที่พูดถึงชาติเกี่ยวกับสันติสุขที่ผ่านมาจากพระเยซูคริสต์ ผู้เป็นองค์เจ้าชีวิตของคนทุกคน ³⁷คุณรู้ถึงเหตุการณ์ยิ่งใหญ่ที่เกิดขึ้นทั่วแคว้นยูเดีย เริ่มตั้งแต่แคว้นกาลิลีหลังจากที่ยอห์นได้ประกาศเรื่องการทำพิธีจุ่มน้ำ ³⁸คุณรู้เรื่องเกี่ยวกับพระเยซูชวาวาซาเรีว่าพระเจ้าได้เจิมพระองค์ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และด้วยฤทธิ์อำนาจอย่างไร และพระเยซูได้ทำสิ่งดีๆ ไปทั่ว และรักษาทุกคนที่ตกอยู่ภายใต้อำนาจของมารร้ายได้อย่างไร ที่พระองค์ทำได้ก็เพราะพระองค์มีพระเจ้าอยู่ด้วย ³⁹เราก็ได้เห็นและเป็นพยานถึงทุกสิ่งทุกอย่างที่พระองค์ทำในดินแดนของชาวยิวและในเมืองเยรูซาเล็ม พวกเขาได้ฆ่าพระองค์โดยจับไปตรึงบนไม้กางเขน ⁴⁰แต่พระเจ้าได้ทำให้พระองค์ฟื้นจากความตายในวันที่สาม และให้พระองค์มาปรากฏตัวให้เห็น ⁴¹แต่ไม่ใช่กับคนยิวทุกคน พระองค์ปรากฏตัวเฉพาะกับคนที่พระเจ้าได้เลือกไว้ก่อนหน้านี้นี้ที่จะให้มาเป็นพยานเท่านั้น พยานพวกนี้ก็คือพวกเราที่ได้กินและดื่มกับพระองค์ หลังจากที่พระองค์ฟื้นขึ้นจากความตายแล้ว ⁴²พระเยซูสั่งให้พวกเราออกไปประกาศกับคนทั่วไป และเป็นพยานว่า พระองค์เป็นคนนั้นที่พระเจ้าได้แต่งตั้งไว้ให้เป็นผู้ตัดสินทั้งคนมีชีวิตและคนตาย ⁴³พวกผู้พูดแทนพระเจ้าทุกคนต่างเป็นพยานให้พระองค์ว่า พระเยซูจะยกโทษบาปให้กับทุกคนที่ไว้วางใจในพระองค์”

คนที่ไม่ใช่ยิวได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์

⁴⁴ขณะที่เบโตรกำลังพูดอยู่นั้น พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ลงมาอยู่กับทุกคนที่ได้ฟังถ้อยคำของพระเจ้า ⁴⁵พวกยิวที่เชื่อในพระเยซู ที่มาอยู่กับเบโตรต่างพากันประหลาดใจ เพราะพระเจ้าได้เทของขวัญแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ ให้กับคนที่ไม่ใช่ยิวด้วย ⁴⁶เพราะพวกเขาได้ยินคนที่ไม่ใช่ยิวพวกนี้พูดภาษาที่โมรู้จัก* และยกย่องสรรเสริญพระเจ้า เบโตรพูดขึ้นว่า ⁴⁷“ใครจะห้ามคนพวกนี้ไม่ให้เข้าพิธีจุ่มน้ำได้ละ ในเมื่อพวกเขาก็ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์เหมือนกับพวกเรา” ⁴⁸เบโตรจึงสั่งให้พวกเขาเข้าพิธีจุ่มน้ำในนามของพระเยซูคริสต์ จากนั้นพวกเขาก็ได้ชวนให้เบโตรพักอยู่กับพวกเขาอีกสองสามวัน

เบโตรกลับเมืองเยรูซาเล็ม

11 พวกศิษย์เอก† และพวกพี่น้องที่อยู่ทั่วแคว้นยูเดียได้ยินว่าคนที่ไม่ใช่ยิวได้ยอมรับถ้อยคำของพระเจ้าด้วยเหมือนกัน ²ดังนั้นเมื่อเบโตรกลับมาที่เมืองเยรูซาเล็ม ชาวยิวก็พากันต่อว่าเขา ³ว่า “คุณเข้าไปในบ้านของพวกที่ไม่ได้เข้าพิธีขลิบ† และยังกินอาหารร่วมกับพวกเขาด้วย” ⁴เบโตรจึงเริ่มต้นอธิบายทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นให้พวกเขาฟังว่า ⁵“ตอนที่ผมกำลังอธิษฐานอยู่ที่เมืองยัฟฟานั้น ผมเคลิ้มไปและได้เห็นนิมิต* มีสิ่งหนึ่งดูเหมือนกับผ้าผืนใหญ่ลอยลงมา ผ้าผืนนั้นถูกยึดไว้ทั้งสี่มุมหย่อนลงมาหาผมจากฟ้า ⁶ผมจึงเข้าไปในผ้าผืนนั้นอย่างจดจ่อ ก็เห็น

11:5 นิมิต คล้ายๆ กับฝัน เป็นวิธีหนึ่งที่พระเจ้าใช้ในการติดต่อพูดคุยกับมนุษย์

สัตว์บกสี่เท้า สัตว์ป่า สัตว์เลื้อยคลานและพวกนกในอากาศ ⁷แล้วผมก็ได้ยินเสียงพูดว่า ‘ลุกขึ้น เบโตร ซ่าสัตว์พวกนี้กินซะ’ ⁸แต่ผมตอบว่า ‘ไม่ได้หรือองค์เจ้าชีวิต ผมไม่เคยกินของต้องห้าม หรือแปดเนืองตามกฎของโมเสส อย่างสัตว์พวกนี้เลย’ ⁹มีเสียงพูดจากท้องฟ้าเป็นครั้งที่สองว่า ‘สิ่งที่พระเจ้าได้ทำให้สะอาดแล้ว เจ้าไม่ควรถือว่าไม่สะอาด’ ¹⁰เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นแบบเดียวกันถึงสามครั้ง แล้วทุกอย่างก็ถูกดึงกลับขึ้นไปบนท้องฟ้าอีกครั้งหนึ่ง ¹¹ทันใดนั้นก็มีคนสามคนมาถึงบ้านที่ผมอยู่ พวกเขาถูกส่งมาจากเมืองซีซาริยาเพื่อมาหาผม ¹²พระวิญญาณบริสุทธิ์[†] บอกให้ผมไปกับพวกเขาโดยไม่ต้องลังเลพี่น้องทั้งหกคนนี้จึงไปกับผมด้วยและพวกเราได้เข้าไปในบ้านของโครเนลิอัส ¹³โครเนลิอัสบอกพวกเราว่า เขาได้เห็นทูตสวรรค์ยืนอยู่ในบ้านของเขาและพูดว่า ‘ให้ส่งคนไปที่เมืองยัฟฟา ไปพาซีโมนที่คนเรียกว่าเบโตรมา ¹⁴เขาจะบอกข่าวสารที่จะทำให้ท่านและสมาชิกในครอบครัวของท่านได้รับความรอด’ ¹⁵เมื่อผมเริ่มพูด พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ลงมาเหนือพวกเขา เหมือนกับที่มาหาพวกเราในตอนเริ่มต้น* ¹⁶ทำให้ผมคิดได้ถึงสิ่งที่องค์เจ้าชีวิตพูดไว้ว่า ‘ยอห์นได้ทำพิธีจุ่มด้วยน้ำ[†] แต่พวกเจ้าจะได้เข้าพิธีจุ่มด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์’ ¹⁷ดังนั้นถ้าพระเจ้าให้ของขวัญกับพวกเขาแบบเดียวกับที่พระองค์ให้กับพวกเราตอนที่พวกเราไว้วางใจในพระเยซูคริสต์เจ้าแล้วละก็ ใครจะไปขัดขืนพระเจ้าได้ละ”

¹⁸เมื่อพวกชายิวที่ไว้วางใจในพระเยซูได้ยินอย่างนั้น พวกเขาก็เลิกต่อว่าเบโตร แล้วต่างสรรเสริญพระเจ้าว่า “ถ้าอย่างนั้น พระเจ้าก็ได้ให้โอกาส แม้แต่คนที่ไม่ใช่ยิว ที่จะกลับตัวกลับใจเสียใหม่ เพื่อจะได้มีชีวิตรอดด้วย”

ข่าวดีมาถึงเมืองอันติโอก

¹⁹พวกที่ไว้วางใจในพระเยซูได้กระจัดกระจายไปในช่วงที่มีการข่มเหงเกิดขึ้นหลังจากที่สเทเฟนตาย ต่างก็พากันไปไกลถึงดินแดนฟินิเซีย เกาะไซปรัสและเมืองอันติโอก พวกนี้ได้ไปประกาศข่าวของพระเจ้า ให้แต่เฉพาะคนยิวเท่านั้น ²⁰บางคนในพวกที่เชื่อนี้ ก็มาจากเกาะไซปรัสและไซริน และเมื่อพวกเขามาถึงเมืองอันติโอก พวกเขาก็เริ่มประกาศข่าวดี[†] เกี่ยวกับพระเยซูเจ้าให้กับคนกรีกด้วย ²¹พวกเขาเติมไปด้วยฤทธิ์อำนาจขององค์เจ้าชีวิต ทำให้มีคนมาเชื่อและหันกลับมาหาองค์เจ้าชีวิตเป็นจำนวนมาก ²²เมื่อหมู่ประชุมของพระเจ้าในเมืองเยรูซาเล็ม รู้ข่าวเกี่ยวกับเรื่องนี้ ก็ได้ส่งบารนาบัสมาที่เมืองอันติโอก ²³เมื่อบารนาบัสมาถึง และเห็นว่าพระเจ้าได้อวยพรคนที่นั่นขนาดไหน เขาก็ดีใจและได้ให้กำลังใจกับคนที่เชื่อในพระเยซูทุกๆ คนที่เมืองอันติโอก และบอกให้รักษาความเชื่อที่มีต่อองค์เจ้าชีวิตอย่างสุดหัวใจ ²⁴บารนาบัสเป็นคนดี เต็มไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และมีความเชื่อที่ยิ่งใหญ่ และมีคนมากมายได้มาเชื่อในองค์เจ้าชีวิต

²⁵จากนั้นบารนาบัสไปหาเฮาโล ที่เมืองทาร์ซัส ²⁶เมื่อพบเฮาโลแล้ว เขาได้พาเฮาโลไปที่เมืองอันติโอก และทั้งสองคนได้ร่วมประชุมอยู่กับหมู่ประชุมของพระเจ้าในเมืองอันติโอกเป็นเวลานานนับปีเต็ม พวกเขาได้สั่งสอนคนเป็นจำนวนมาก และที่เมืองอันติโอกนี้เองที่พวกศิษย์ของพระเยซูได้ชื่อว่าเป็น คริสเตียน เป็นครั้งแรก

27 ในขณะนี้ มีผู้พูดแทนพระเจ้า[†] บางคนเดินทางจากเมืองเยรูซาเล็มมาที่เมืองอันท็อก²⁸ คนหนึ่งในนั้นชื่อว่าอากาบัส ได้ยื่นทำนายโดยผ่านทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ว่า จะเกิดการกัณดารอาหารอย่างรุนแรงทั่วโลก (ซึ่งเหตุการณ์นี้ได้เกิดขึ้นในสมัยของจักรพรรดิคลาวดิอุส²⁹) ดังนั้นศิษย์แต่ละคนจึงได้ตกลงกันที่จะส่งความช่วยเหลือไปให้กับพี่น้องที่อาศัยในแคว้นยูเดียมากที่สุดเท่าที่จะทำได้³⁰ พวกเขาได้ทำตามข้อตกลงกัน และได้ฝากของเหล่านั้นไปกับบารนาบัสและเซโลเพื่อเอาไปให้ผู้ผู้นำอาวุโสของหมู่ประชุมของพระเจ้า[†] ที่นั่น

กษัตริย์เฮโรดชมหม่อมประชุมของพระเจ้า

12 ในเวลานั้น กษัตริย์เฮโรด^{*} ได้ชมหม่อมทำร้ายหมู่ประชุมของพระเจ้า² พระองค์ได้สั่งให้ตัดหัวยากอบพี่ชายของยอห์น³ เมื่อเฮโรดเห็นว่าการกระทำครั้งนี้ทำให้ชาวียพอใจ พระองค์จึงให้จับเบโตรไปด้วย (ซึ่งตรงกับช่วงเทศกาลขนมปังไร้เชื้อ^{*})⁴ หลังจากเฮโรดจับเบโตรแล้ว ก็เอาไปขังไว้ในคุก เฮโรดให้ทหารสี่หม่อมไล่คนเฝ้าเบโตรไว้ เฮโรดตั้งใจว่าจะนำตัวเบโตรออกไปตัดสินต่อหน้าประชาชนหลังจากพิธีฉลองวันปลดปล่อย[†]⁵ เบโตรจึงถูกขังไว้ในคุก และหมู่ประชุมของพระเจ้าต่างพากันอธิษฐานต่อพระเจ้าอย่างจริงจังเพื่อเบโตร

เบโตรออกจากคุก

⁶ คืนก่อนที่เฮโรดจะนำเบโตรออกมาจากคุกเพื่อตัดสินโทษเบโตรกำลังนอนหลับอยู่โดยมีทหารสองคนขนาบข้าง มีโซ่สองเส้นล่ามขาน และมีทหารยามเฝ้าอยู่หน้าประตูคุก⁷ ทันใดนั้นทูตสวรรค์องค์หนึ่งขององค์เจ้าชีวิตก็มายืนอยู่ตรงนั้น และมีแสงสว่างส่องเข้ามาในห้องขัง ทูตสวรรค์กระทุ้งสีข้างของเบโตรให้ตื่นขึ้นและพูดว่า “ลุกขึ้นเร็ว” ทันใดนั้นโซ่ก็หลุดออกจากมือของเบโตร⁸ ทูตสวรรค์พูดกับเขาว่า “แต่งตัวและสวมรองเท้าสิ” เบโตรทำตาม จากนั้นทูตสวรรค์พูดอีกว่า “สวมเสื้อคลุม แล้วตามเรามา”⁹ เบโตรจึงตามทูตสวรรค์ออกไป โดยเบโตรไม่รู้หรือรู้ว่าที่ทูตสวรรค์กำลังทำนั้นเป็นความจริง เพราะเขาคิดว่าเห็นนิมิต^{*}¹⁰ ทั้งสองเดินผ่านยามชั้นที่หนึ่งและยามชั้นที่สอง จนมาถึงประตูเหล็กที่นำเข้าไปในเมือง ประตูนั้นก็เปิดออกเองให้ทั้งสองออกไป ทั้งสองเดินไปตามถนนสายหนึ่ง แล้วทูตสวรรค์ก็หายไปทันที

¹¹ เบโตรรู้สึกตัวและพูดว่า “ตอนนั้น ผมรู้แล้วว่ามันเป็นความจริง องค์เจ้าชีวิตได้ส่งทูตสวรรค์ของพระองค์มาช่วยชีวิตผมให้รอดพ้นจากอำนาจของเฮโรด และจากทุกสิ่งทุกอย่างที่ชาวียกำลังคาดหวังจะให้เกิดขึ้นกับผม”

¹² เมื่อเบโตรคิดได้แล้ว เขาก็ไปที่บ้านของมารีย์แม่ของยอห์น หรือที่คนเรียกว่า มาระโก ที่นั่นมีคนจำนวนมากชุมนุมและอธิษฐานกันอยู่¹³ เบโตรมาเคาะประตู มีหญิงคนใช้ชื่อว่า โรดา เดินมาถาม¹⁴ เมื่อเธอจำได้ว่าเป็นเสียงของเบโตร ก็วิ่งเข้าไปในบ้านด้วยความดีใจโดยไม่ได้เปิดประตู

11:28 จักรพรรดิคลาวดิอุส ครอบครองอาณาจักรโรมันในปี ค.ศ.41-54 (พ.ศ.584-597) เกิดกัณดารอาหารหลายครั้ง แต่ครั้งที่ร้ายแรงที่สุด เกิดที่แคว้นยูเดีย ราวๆ ปี ค.ศ.46 (พ.ศ.589)

12:1 เฮโรด ในที่นี้คือเฮโรดอากาบัสที่ 1 หลานชายของเฮโรดมหาราช

12:3 เทศกาลขนมปังไร้เชื้อ สัปดาห์แห่งวันหยุดสำคัญของชาวีย ในพระคัมภีร์เดิมบอกว่าเทศกาลนี้ เริ่มต้นขึ้นหลังจากเทศกาลวันปลดปล่อย แต่ถือว่าเทศกาลทั้งสองเป็นเทศกาลเดียวกัน

12:9 นิมิต คล้ายๆ กับฝัน เป็นวิธีหนึ่งที่พระเจ้าใช้ในการติดต่อพูดคุยกับมนุษย์

ให้เขาก่อน เธอไปบอกกับทุกๆ คนว่าเปโตรกำลังยืนอยู่ที่ประตู¹⁵ คนเหล่านั้นยอมนเธอว่า “จะบ้าหรือ” แต่เธอยืนยันว่าเป็นความจริง พวกเขาจึงว่า “น่าจะเป็นทูตสวรรค์ของเปโตร”

¹⁶ส่วนเปโตรยังคงเกาะประตูอยู่ เมื่อพวกเขาเปิดประตูและเห็นเปโตรก็พากันประหลาดใจมาก ¹⁷เปโตรโบกมือให้เงียบ แล้วก็เล่าให้พวกเขาฟังว่าองค์เจ้าชีวิตช่วยเขาออกมาจากคุกได้อย่างไร แล้วเปโตรพูดอีกว่า “ไปเล่าเรื่องนี้ให้ยากอบกับพวกพี่น้องรู้ด้วย” จากนั้นเปโตรก็จากไปทีอื่น

¹⁸พอรุ่งเช้า พวกทหารต่างสับสนอลหม่าน ไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับเปโตร ¹⁹หลังจากเฮโรดค้นหาเปโตร แต่หาไม่พบ พระองค์จึงได้ส่งพวกทหารยามและสั่งให้นำทหารยามไปฆ่า

กษัตริย์เฮโรดตาย

หลังจากนั้นเฮโรดได้เดินทางจากแคว้นยูเดียไปพักอยู่ที่เมืองซีซาริยาชั่วคราว ²⁰กษัตริย์เฮโรด โกรธประชาชนชาวไทระและชาวเมืองไซดอนมาก พวกชาวเมืองจึงได้ไปเกลี้ยกล่อมปลัสตัส คนใช้ส่วนตัวของกษัตริย์เฮโรดให้เข้าข้างพวกเขา หลังจากนั้นพวกเขาจึงได้ส่งกลุ่มตัวแทนมาขอคืนดีกับเฮโรด เพราะว่าต้องพึ่งอาหารจากดินแดนของเฮโรด

²¹เมื่อถึงวันนัดหมาย เฮโรดแต่งตัวชุดกษัตริย์เต็มยศ นั่งอยู่บนบัลลังก์ และพูดกับประชาชน ²²ผู้คนต่างพากันตะโกนเสียงดังว่า “นี่คือเสียงของพระเจ้า ไม่ใช่เสียงของมนุษย์” ²³ทูตสวรรค์ขององค์เจ้าชีวิตจึงทำให้เฮโรดล้มป่วยทันที เพราะเฮโรดไม่ได้ให้เกียรติกับพระเจ้า แล้วสุดท้ายร่างของเฮโรดก็ถูกหนอนกัดกินจนตาย

²⁴แต่ถ้อยคำของพระเจ้าได้แพร่กระจายไปมากขึ้นๆ

²⁵เมื่อบารนาบัสและเซาโล ทำงานในเมืองเยรูซาเล็มเสร็จแล้วก็เดินทางกลับไปเมืองอันทิโอก แล้วพา ยอห์น ซึ่งคนเรียกว่า มาระโก ไปด้วย

บารนาบัสและเซาโลได้รับมอบหมายให้ทำงานพิเศษ

13 มีพวกผู้พูดแทนพระเจ้า¹ และพวกครูในหมู่ประชุมของพระเจ้าที่เมืองอันทิโอก คือ บารนาบัส ลิเมโอน หรือที่คนเรียกว่านิเกอร์ ลูลิอัสชาวเมืองไซรีน มานาเอน (เพื่อนสนิทของกษัตริย์เฮโรด* ตั้งแต่เป็นเด็ก) และเซาโล² ขณะที่พวกเขาสมัครองค์เจ้าชีวิตและถือศีลอดอาหาร* อยู่ ณัั้น พระวิญญาณบริสุทธิ์³ ก็พูดว่า “ให้ตั้งบารนาบัสและเซาโลไว้ต่างหาก สำหรับงานที่เราจะเรียกให้พวกเขาทำ” ³หลังจากที่พวกผู้พูดแทนพระเจ้าและพวกครู ถือศีลอดอาหารและอธิษฐานเสร็จแล้ว พวกเขาได้วางมือบนบารนาบัสและเซาโล จากนั้นก็ส่งพวกเขาไป

บารนาบัสและเซาโลอยู่ที่เกาะไซปรัส

⁴เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ ได้ส่งพวกเขาออกไปแล้ว บารนาบัสและเซาโล ก็เดินทางลงไป ที่เมืองเซลุเซีย และพวกเขานั่งเรือจากที่นั่นต่อไปที่เกาะไซปรัส ⁵เมื่อมาถึงเมืองซาลามิส พวกเขาได้ประกาศถ้อยคำของพระเจ้าในที่ประชุมของชาวยิว ยอห์นไปกับพวกเขาด้วยในฐานะผู้ช่วย ⁶พวกเขาเดินทางรอบเกาะไปจนถึงเมืองปาโพล ที่นี้เขาได้พบคนยิวที่ใช้เวทมนตร์คาถาและอ้างว่า

13:1 เฮโรด เฮโรดอกริปาที่ 1 หลานชายของเฮโรดมหาราช

13:2 ถือศีลอด การใช้ชีวิตอยู่โดยไม่รับประทานอาหารในช่วงเวลาของการอธิษฐานและการมัสการพระเจ้า

ตัวเองเป็นผู้พูดแทนพระเจ้า ชื่อว่าบารเยชู⁷ เขาเป็นที่ปรึกษาของท่านผู้ว่าชื่อ เฮอร์จ็อสเปาโล ซึ่งเป็นคนฉลาดหลักแหลม เฮอร์จ็อสเปาโลได้เชิญบารนาบัสและเขาโล ให้มาพูดถ้อยคำของพระเจ้า ให้ฟัง⁸ แต่เอลีมาส นักเวทมนตร์ได้ขัดขวางเขาโลและบารนาบัส (เอลีมาสเป็นชื่อที่แปลมาจากบารเยชู) เขาพยายามที่จะยับยั้งท่านผู้ว่าไม่ให้เชื่อในองค์เจ้าชีวิต⁹ จากนั้นเขาโล ที่คนเรียกว่า เปาโล ก็เต็มไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ เขาได้จ้องไปที่เอลีมาส¹⁰ แล้วพูดว่า “ตัวแกเต็มไปด้วยการหลอกลวงและเล่ห์กลชั่วร้ายต่างๆ นานา แกเป็นลูกของมาร เป็นศัตรูของความถูกต้องทุกอย่าง แกจะไม่เลิกบิดเบือนหนทางแห่งความถูกต้องขององค์เจ้าชีวิตไซ้ใหม่¹¹ ดูลี มือขององค์เจ้าชีวิตอยู่บนตัวแกแล้ว แกจะตาบอดมองไม่เห็นแสงอาทิตย์ไปสักพัก” ทันใดนั้นความมืดมิดก็เกิดขึ้นกับเอลีมาสทันที เขาเดินคลำไปรอบๆ พยายามหาคนมาช่วยจูงมือให้¹² เมื่อท่านผู้ว่าเห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ท่านจึงเกิดความเชื่อ เพราะรู้สึกอัศจรรย์ใจในคำสอนเกี่ยวกับองค์เจ้าชีวิต

เปาโลและบารนาบัสไปเมืองอันติโอก ในแคว้นปิลิเดีย

¹³เปาโลและเพื่อนของเขา นั่งเรือจากเมืองปาโอส ไปที่เมืองเปอร์กา ในแคว้นปัมฟีเลีย แต่ยอห์นได้จากพวกเขากลับไปเมืองเยรูซาเล็ม¹⁴ จากเมืองเปอร์กาพวกเขายังคงเดินทางต่อไปจนถึงเมืองอันติโอกในแคว้นปิลิเดีย และในวันหยุดทางศาสนา เปาโลและบารนาบัส ได้เข้าไปนั่งอยู่ในที่ประชุมชาวยิว¹⁵ หลังจากที่มีการอ่านกฎปฏิบัติของโมเสส และข้อเขียนของพวกเขาผู้พูดแทนพระเจ้าแล้ว พวกเขาเห็นว่าของที่ประชุมชาวยิวได้ส่งบางคนมาบอกกับพวกเขาว่า “พี่น้องเอ๋ย ถ้าท่านมีคำพูดที่ทำให้กำลังใจผู้คน ขอให้พูดออกมาด้วย”¹⁶ เปาโลยืนขึ้นโบกมือ*และพูดว่า “ฟังให้ดีชาวอิสราเอลและชาวต่างชาติที่เคารพยำเกรงพระเจ้า¹⁷ พระเจ้าของเราชาวอิสราเอลได้เลือกบรรพบุรุษของเรา และทำให้คนของเรายิ่งใหญ่ตอนที่พวกเขาอาศัยอยู่ในแผ่นดินอียิปต์ และพระองค์ก็ได้นำพวกเขาออกจากแผ่นดินนั้นด้วยฤทธิ์อำนาจอันยิ่งใหญ่ของพระองค์¹⁸ พระองค์ได้อดทนกับพวกเขาในที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้งเป็นเวลาประมาณสี่สิบปี¹⁹ พระองค์ได้ทำลายเจ็ดชนชาติในแผ่นดินคานาอัน และมอบแผ่นดินของชนชาติเหล่านั้น ให้กับชาวอิสราเอลไว้ครอบครองเป็นเวลาสี่ร้อยห้าสิบปี²⁰ หลังจากนั้น พระองค์ได้ให้พวกผู้พิพากษา มาปกครองดูแลพวกเขา จนกระทั่งถึงช่วงสมัยของซามูเอลผู้พูดแทนพระเจ้า²¹ พวกอิสราเอลก็ร้องขอให้กษัตริย์ พระเจ้าจึงมอบซาอูล บุตรชายของคิชที่มาจากเผ่าเบนยามิน ให้เป็นกษัตริย์ปกครองดูแลพวกเขาอยู่ประมาณสี่สิบปี²² หลังจากที่พระเจ้าปลดซาอูลออกจากตำแหน่งแล้ว ก็ได้ตั้งดาวิดขึ้นเป็นกษัตริย์ของชาวอิสราเอล พระองค์ได้พูดเกี่ยวกับดาวิดว่า ‘เราได้พบว่าดาวิด บุตรของเจสซีคนนี้เป็นคนที่เราชอบมาก เพราะเขาจะทำทุกอย่างที่เราต้องการให้เขาทำ’²³ จากเชื้อสายของดาวิดนี้แหละที่พระเจ้าได้สัญญาไว้ว่า จะให้พระเยซูพระผู้ช่วยให้รอดมาเกิดเพื่อคนอิสราเอล²⁴ ก่อนที่พระเยซูจะมา ยอห์นได้ประกาศกับคนอิสราเอลทุกคน เรื่องการเข้าพิธีจุ่มน้ำ เพื่อแสดงถึงการกลับตัวกลับใจ²⁵ เมื่อยอห์นทำงานของเขาเสร็จแล้ว ได้พูดว่า ‘พวกคุณคิดว่าผมเป็นใครกัน ผมไม่ใช่คนที่พระเจ้าได้สัญญาไว้ แต่จะมีคนคนหนึ่งที่มาภายหลังผม ซึ่งตัวผมเองยังไม่มีความพอที่จะแก้สายรองเท้าของเขาเลย’²⁶ พี่น้องทั้งหลายผู้เป็นลูกหลานของอับราฮัมและพวกท่านคนต่างชาติที่เคารพยำเกรง

13:16 โบกมือ เป็นสัญญาณบอกให้ทุกคนเงิบหรือสงบลง

พระเจ้า พระเจ้าได้ส่งข่าวสารแห่งความรอดนี้มาให้กับพวกเรานี้แหละ ²⁷ ส่วนพวกที่อาศัยอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม ตลอดจนผู้นำของเขาที่จำพระเยซูไม่ได้ และได้ประณามพระองค์นั้น ก็ได้เป็นจริงตามคำพูดของผู้พูดแทนพระเจ้าที่อ่านกันทุกครั้งในวันหยุดทางศาสนา ²⁸ ถึงแม้พวกเขาจะไม่มียุทธผลอะไรที่จะประหารชีวิตพระองค์ แต่พวกเขาก็ยังร้องขอให้ปีลาตมาพระองค์อยู่ ²⁹ เมื่อพวกเขาได้ทำทุกอย่างสำเร็จตามที่พระคัมภีร์ได้เขียนไว้เกี่ยวกับพระเยซู แล้วพวกเขาได้เอาร่างของพระองค์ลงมาจากไม้กางเขน และเอาไปวางไว้ในอุโมงค์ฝังศพ ³⁰ แต่พระเจ้าทำให้พระเยซูฟื้นขึ้นจากความตาย ³¹ พระเยซูได้ปรากฏตัวให้กับคนที่ติดตามพระองค์มาจากเมืองเยรูซาเล็ม จากแคว้นกาลิลี ได้เห็นเป็นเวลาหลายวัน และตอนนี้พวกเขาได้เล่าเรื่องของพระองค์ให้คนอิสราเอลได้รู้ ³² พวกเราได้บอกพวกคุณเกี่ยวกับชาวดี ที่พระเจ้าได้สัญญาไว้กับบรรพบุรุษของเรา ³³ พระเจ้าได้ทำให้คำสัญญานี้เป็นจริงกับพวกเราผู้เป็นลูกหลานของพวกเขาด้วยการทำให้พระเยซูฟื้นขึ้นจากความตาย เหมือนกับที่ได้เขียนไว้ในหนังสือสดุดีบทที่สองว่า

‘ท่านเป็นลูกของเรา

วันนี้เราเป็นผู้ให้กำเนิดท่าน’ (สดุดี 2:7)

³⁴ พระเจ้าได้ทำให้พระเยซูฟื้นขึ้นจากความตาย และจะไม่วันเฝ้าเปื่อยอีกเลย พระเจ้าประกาศอย่างนี้ว่า

‘เราจะให้พรอันบริสุทธิ กับพวกเจ้าอย่างแน่นอนตามที่เราได้สัญญาไว้กับดาวิด’ (อิสยาห์ 55:3)

³⁵ ยังมีอีกที่หนึ่งในพระคัมภีร์ที่ได้พูดถึงสิ่งนี้ด้วยว่า

‘พระองค์จะไม่ยอมให้รางวัลอันบริสุทธิของผู้รับใช้ของพระองค์ต้องเน่าเปื่อย’ (สดุดี 16:10)

³⁶ ในช่วงที่ดาวิดมีชีวิตอยู่ เขาได้ทำตามความต้องการของพระเจ้า ต่อมาเมื่อเขาตาย และถูกฝังไว้กับบรรพบุรุษ ร่างของเขาก็เน่าเปื่อยไป ³⁷ แต่พระเยซูที่พระเจ้าได้ทำให้ฟื้นขึ้นจากความตายนั้นไม่เน่าเปื่อย ³⁸ ดังนั้นพี่น้องครับ ผมอยากจะบอกให้รู้ว่า ก็เพราะพระเยซูนี้แหละ บาบของพวกคุณถึงได้รับการอภัยโทษ กฎของโมเสสไม่สามารถช่วยให้ใครหลุดพ้นจากบาปได้หรอก

³⁹ แต่พระเยซูจะเป็นผู้ทำให้ทุกคนที่ไว้วางใจในพระองค์ได้รับการปลดปล่อยให้เป็นอิสระจากบาปเหล่านั้นได้ ⁴⁰ ระวังให้ดี อย่าให้สิ่งที่พวกผู้พูดแทนพระเจ้าพูดไว้เกิดขึ้นกับคุณ นั่นคือ

⁴¹ “ดูก่อน พวกที่ชอบเยาะเย้ยถากถาง

เจ้าจะต้องประหลาดใจและจากนั้นก็ตายไป

เพราะเรากำลังทำสิ่งหนึ่งในช่วงชีวิตของเจ้า

เป็นสิ่งที่เจ้าจะไม่ยอมเชื่อ ถึงแม้มีคนมาบอกก็ตาม” (ฮายาบุก 1:5)

⁴² เมื่อเปาโลกับบารนาบัส กำลังจะไปจากที่ประชุมชาวยิว ผู้คนได้มาขอให้พวกเขา พูดเรื่องพวกนี้อีกในวันหยุดทางศาสนาครั้งหน้า ⁴³ เมื่อการประชุมเลิกแล้ว มีชาวยิว และพวกที่เปลี่ยนมานับถือศาสนาเยิวหลายคน ได้ติดตามเปาโลและบารนาบัสไป ทั้งสองได้พูดคุยและกระตุ้นให้พวกเขายึดมั่นอยู่ในความเมตตากรุณาของพระเจ้าต่อไป ⁴⁴ เมื่อวันหยุดทางศาสนามาถึงอีกครั้งหนึ่ง คนเกือบทั้งเมืองได้มาชุมนุมกันเพื่อฟังถ้อยคำขององค์เจ้าชีวิต ⁴⁵ เมื่อชาวยิวเห็นฝูงชนมาแน่นขนัด ก็เกิดความอิจฉา จึงได้พูดดูถูกดูแคลนและคัดค้านคำพูดของเปาโล ⁴⁶ แต่เปาโลและ

บารนาบัสก็พูดอย่างกล้าหาญว่า “เราจำเป็นที่จะต้องพูดถ้อยคำของพระเจ้าให้พวกคุณฟังก่อน แต่เมื่อคุณไม่ยอมเชื่อและเห็นว่าตัวเองไม่มีค่าที่จะมีชีวิตอยู่กับพระเจ้าตลอดไป ตอนนี้อย่างไรจะหันไปหาคนที่ไม่ใช่ยิว”⁴⁷ เพราะองค์เจ้าชีวิตได้สั่งพวกเขาว่า

‘เราได้ทำให้เจ้าเป็นแสงสว่างกับคนที่ไม่ใช่ยิว

เพื่อเจ้าจะได้ นำความรอดไปทุกหนทุกแห่งในโลก’”⁴⁸

⁴⁸เมื่อคนที่ไม่ใช่ยิวได้ยินอย่างนี้ก็ดีใจ และยกย่ององค์เจ้าชีวิตเพราะถ้อยคำของพระองค์ ส่วนคนที่พระเจ้าได้เลือกไว้ให้มีชีวิตกับพระองค์ตลอดไปนั้นก็ได้ไว้วางใจ

⁴⁹ถ้อยคำขององค์เจ้าชีวิต ก็ได้แพร่กระจายไปทั่วแคว้นนั้น ⁵⁰พวกยิวได้ไปยงพวกผู้หญิงที่เคร่งศาสนาและมีอิทธิพลกับพวกผู้ชายที่เป็นผู้นำในเมืองนั้น ให้มากดขี่ข่มเหงเปาโลและบารนาบัส และไล่ทั้งสองคนออกไปจากดินแดนของเขา ⁵¹เปาโลและบารนาบัสได้สะบัดฝุ่นที่ติดเท้าออก* เป็นการประท้วงต่อคนเหล่านั้น แล้วทั้งสองก็ไปเมืองอีโคเนียม ⁵²แต่พวกศิษย์ของพระเยซูในเมืองอันท็อก ต่างก็มีความสุขอย่างล้นพ้น และเต็มไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์

เปาโลและบารนาบัสอยู่ในเมืองอีโคเนียม

14 ในเมืองอีโคเนียมก็เหมือนกัน เปาโลและบารนาบัสได้เข้าไปในที่ประชุมชาวยิว และพูดปราศรัยประกาศ จนคนยิวและคนกรีกจำนวนมากเกิดความเชื่อ ²แต่พวกยิวที่ไม่เชื่อได้ยุยงคนกรีกให้โกรธเคืองพวกพี่น้องของตนที่เชื่อ ³เปาโลและบารนาบัสอยู่ที่นั่นเป็นเวลานาน และประกาศเรื่องขององค์เจ้าชีวิตอย่างกล้าหาญ และพระองค์ก็ให้เปาโลกับบารนาบัสทำสิ่งอัศจรรย์และปาฏิหาริย์ต่างๆ ได้ เพื่อให้คนรู้ว่าความเมตตากรุณาของพระองค์ ที่ทั้งสองคนพูดนั้นเป็นเรื่องจริง ⁴คนในเมืองก็แตกออกเป็นสองฝ่าย ฝ่ายหนึ่งเข้ากับพวกยิว อีกฝ่ายหนึ่งเข้ากับพวกศิษย์เอก† ของพระเยซู

⁵คนกรีก คนยิว และผู้นำของพวกเขา คบคิดกันที่จะเอาหินขว้างทำร้ายเปาโลกับบารนาบัส ⁶แต่ทั้งสองคนล่วงรู้แผนการนี้เสียก่อน จึงหนีไปที่เมืองลิสตราและเมืองเดอริบีในแคว้นลิคาโอเนีย และดินแดนแถวๆ นั้น ⁷แต่พวกเขาก็ยังคงประกาศข่าวดี† ที่นั่นต่อไป

เปาโลอยู่ในเมืองลิสตราและเมืองเดอริบี

⁸ที่เมืองลิสตรา มีชายขาพิการคนหนึ่งนั่งอยู่ เขาเป็นง่อยเดินไม่ได้มาตั้งแต่เกิด ⁹ชายคนนี้ฟังเปาโลพูด เปาโลจึงลงมาที่ชายคนนี้ และเห็นว่าเขามีความเชื่อซึ่งจะรักษาเขาให้หายได้ ¹⁰เปาโลจึงพูดเสียงดังว่า “ลุกขึ้นยืน” แล้วชายเป็นง่อยก็กระโดดขึ้นและเริ่มเดิน ¹¹เมื่อฝูงชนเห็นสิ่งที่เปาโลทำ พวกเขาที่สงสัยร้องเป็นภาษาลิคาโอเนียว่า “พวกพระเจ้าได้แปลงร่างเป็นมนุษย์ลงมาหาพวกเรา” ¹²พวกเขาเรียก บารนาบัสว่า พระซุส* และเรียกเปาโลว่า พระเฮอร์เมส* เพราะเปาโลเป็นคนพูดก่อน ¹³นักบวชของวัดพระซุส ที่ตั้งอยู่หน้าเมืองได้นำวัวตัวผู้และพวงมาลัยไปที่

13:47 เราได้ทำ...ทุกแห่งในโลก ยังมาจากหนังสือ อีสยาห์ 49:6

13:51 สะบัดฝุ่นที่เท้าออก หมายถึง พวกศิษย์ของพระเยซูจะไม่คบค้าสมาคมกับคนพวกนี้ เพราะไม่ยอมรับคำสอนของพระเจ้า คนพวกนี้จะต้องถูกลงโทษและพวกศิษย์ก็ไม่ต้อนรับผิดชอบ เพราะได้เตือนพวกนี้แล้ว

14:12 พระซุส เทพเจ้าที่ยิ่งใหญ่และสำคัญที่สุดของกรีก

14:12 พระเฮอร์เมส เทพเจ้าอีกองค์ของกรีก ชาวกรีกเชื่อว่าเทพเจ้าองค์นี้เป็นผู้ส่งข่าวสารของเทพเจ้าองค์อื่น ๆ

ประตูเมือง นักบวชและฝูงชนต้องการที่จะถวายเครื่องบูชาให้กับเปาโลและบารนาบัส¹⁴ แต่เมื่อบารนาบัสและเปาโลศิษย์เอกของพระเยซูได้ยินเรื่องนี้ ก็ฉีกเสื้อผ้าของตน แล้ววิ่งเข้าไปในฝูงชนพร้อมกับร้องตะโกนว่า¹⁵ “พวกคุณทำอย่างนี้ทำไม เราก็เป็นแค่มนุษย์ธรรมดาๆ เหมือนกับพวกคุณ เรามาที่นี่เพื่อประกาศข่าวดีกับพวกคุณ เพื่อพวกคุณจะได้พ้นจากสิ่งที่ไม่มีความหมายไปหาพระเจ้าผู้มีชีวิตอยู่ ผู้สร้างท้องฟ้า พื้นดิน ทะเลและทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่ในนั้น¹⁶ ในอดีตพระองค์ได้ปล่อยให้คุณแต่ละชาติทำตามใจชอบ¹⁷ ถึงแม้พระองค์จะปล่อยพวกคุณไว้ แต่พระองค์ก็ทำให้คุณรู้ว่ามิใช่พระองค์ โดยดูได้จากสิ่งดีๆ ที่พระองค์ได้ทำให้กับพวกคุณ เช่น ให้ฝนตกจากท้องฟ้า และให้มีพืชผลตามฤดูกาล พระองค์ให้พวกคุณมีอาหารกินและทำให้ใจของคุณเต็มไปด้วยความชื่นบานยินดี”¹⁸ ถึงแม้จะพูดให้ฟังอย่างนี้แล้ว ก็ยังเกือบจะห้ามพวกเขาไม่อยู่ ที่จะไม่ให้พวกเขาเอาเครื่องบูชามาถวายเปาโลกับบารนาบัส

¹⁹ แต่มีชายยิวบางคนที่มาจากเมืองอันทิโอกและเมืองอโคเนียม ได้ชักชวนฝูงชนให้มาอยู่ฝ่ายพวกเขา และได้เอาหินขว้างเปาโล แล้วลากเปาโลออกไปนอกเมือง เพราะคิดว่าตายแล้ว²⁰ เมื่อศิษย์ของพระเยซูมายินล่อมเปาโล เปาโลก็ลุกขึ้นมาและเดินเข้าไปในเมือง พอวันรุ่งขึ้นเปาโลกับบารนาบัสก็เดินทางไปที่เมืองเดอร์บี

เดินทางกลับเมืองอันทิโอกในแคว้นซีเรีย

²¹ เปาโลกับบารนาบัสได้ไปประกาศข่าวดีในเมืองเดอร์บี และมีคนเป็นจำนวนมากได้มาเป็นศิษย์ขององค์เจ้าชีวิต จากนั้นเขาทั้งสอง ได้เดินทางกลับไปเมืองลิสตรา เมืองอโคเนียม และเมืองอันทิโอก²² ไปให้กำลังใจกับพวกศิษย์ของพระเยซู และกระตุ้นให้ยืนหยัดในความเชื่อต่อไป เขาพูดว่า “เราจะต้องผ่านความทุกข์ยากมากมาย ก่อนที่จะเข้าแผ่นดินของพระเจ้า”²³ เปาโลและบารนาบัสได้แต่งตั้งผู้นำอาวุโสขึ้นในแต่ละหมู่ประชุมของพระเจ้า เขาทั้งสองได้อธิษฐานและถือศีลอดอาหาร* และได้มอบผู้นำพวกนี้ไว้กับองค์เจ้าชีวิตที่พวกเขาไว้วางใจ

²⁴ แล้วเปาโลและบารนาบัสได้เดินทางผ่านแคว้นบิลิเดียไปที่แคว้นปัมฟีเลีย²⁵ หลังจากที่ได้ประกาศถ้อยคำของพระเจ้าในเมืองเปอร์กาแล้ว ก็เดินทางลงไปที่เมืองอัททาลิยา²⁶ จากที่นั่น พวกเขาได้นั่งเรือกลับไปเมืองอันทิโอก ซึ่งหมู่ประชุมของพระเจ้าที่นั่นเคยฝากพวกเขาไว้ให้พระเจื่อดูแลในการทำงาน คืองานที่เพิ่งทำเสร็จไปนี้

²⁷ เมื่อเปาโลและบารนาบัสมาถึง ได้เรียกหมู่ประชุมของพระเจ้ามาประชุมกัน และเล่าทุกอย่างที่พระเจ้าได้ทำร่วมกับพวกเขาให้ฟัง และได้ประกาศว่าพระเจ้าเปิดโอกาสให้กับคนที่ไม่ใช่ยิวได้รับความเชื่อด้วย²⁸ แล้วเขาทั้งสองคนก็พักอยู่ที่นั่นกับพวกศิษย์ของพระเยซูเป็นเวลานาน

การประชุมในเมืองเยรูซาเล็ม

15 มีบางคนเดินทางลงมาจากแคว้นยูเดีย และได้มาสั่งสอนพวกพี่น้องว่า “ถ้าพวกคุณไม่ได้เข้าพิธีขลิบตามกฎของโมเสส พวกคุณก็จะไม่รอด”² เปาโลและบารนาบัสไม่เห็นด้วยกับพวกเขา จึงเกิดการโต้เถียงกันอย่างรุนแรงเกี่ยวกับเรื่องนี้ พี่น้องจึงแต่งตั้งเปาโล บารนาบัสกับบางคนในพวกเขาให้ไปหารือกับพวกศิษย์เอก[†] ของพระเยซูและพวกผู้นำอาวุโส[†] ที่เมืองเยรู

ซาเล็มเกี่ยวกับปัญหานี้

³หมู่ประชุมของพระเจ้าได้ส่งพวกนี้ออกเดินทางไป เมื่อผ่านแคว้นฟีนิเซียและแคว้นสะมาเรีย พวกเขาก็ได้เล่าเรื่องที่คนที่ไม่ใช่ยิวหันไปหาพระเจ้า ทำให้พี่น้องทุกคนดีใจมาก ⁴เมื่อพวกเขาเดินทางมาถึงเมืองเยรูซาเล็ม ก็ได้รับการต้อนรับจากหมู่ประชุมของพระเจ้า พวกศิษย์เอกของพระเยซู และพวกผู้นำอาวุโส พวกเขาเล่าทุกสิ่งทีพระเจ้าได้ทำร่วมกับพวกเขา ⁵ศิษย์ของพระเยซูบางคน ที่เป็นพวกฟาริสี ยินขึ้นพูดว่า “พวกคนที่ไม่ใช่ยิวจะต้องเข้าพิธีชโลบ และต้องทำตามกฎของโมเสสด้วย” ⁶พวกศิษย์เอกของพระเยซูและพวกผู้นำอาวุโส จึงได้ประชุมหารือกันเกี่ยวกับปัญหานี้ ⁷หลังจากได้เถียงกันอยู่นาน เบโตรก็ยืนขึ้นพูดว่า “พี่น้องครับ คุณก็รู้อยู่มาก่อนหน้านี้ พระเจ้าได้เลือกผมจากท่ามกลางพวกคุณให้ไปประกาศข่าวดี กับพวกคนที่ไม่ใช่ยิวฟัง เพื่อพวกเขาจะได้เชื่อ ⁸พระเจ้า ผู้รู้จักใจของมนุษย์ดี ได้แสดงให้เห็นว่า พระองค์ยอมรับคนที่ไม่ใช่ยิว พระองค์ให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ กับพวกเขาเหมือนที่ให้กับพวกเรา ⁹สำหรับพระเจ้าแล้ว เรากับพวกนั้น ไม่ได้แตกต่างกันเลย พระองค์ชำระจิตใจของพวกเขาด้วยความเชื่อเหมือนกัน ¹⁰ถ้าอย่างนั้น พวกคุณลงดีกับพระเจ้าทำไม คือเอาเอก*ที่พวกเราหรือบรรพบุรุษของเราเอง ก็ยังแบกไม่ไหวไปสวมคอของพวกศิษย์ที่ไม่ใช่ยิวของพระเยซู ¹¹แต่เราเชื่อว่า เรารอดโดยความเมตตากรุณาของพระเยซูเจ้า และเราก็เชื่อว่าพวกคนที่ไม่ใช่ยิวก็รอดโดยวิธีนี้เหมือนกัน ¹²คนทั้งหมดจึงเริ่มเงียบ และตั้งใจฟังบารนาบัสและเปาโลเล่าเกี่ยวกับปาฏิหารย์และสิ่งอัศจรรย์ทุกอย่างที่พระเจ้าได้ทำผ่านพวกเขาในหมู่คนที่ไม่ใช่ยิว ¹³เมื่อพวกเขาพูดจบ ยากอบก็พูดขึ้นว่า “พี่น้องทั้งหลาย ฟังผมหน่อย ¹⁴ซีโมน*ได้เล่าให้พวกเราฟังว่า พระเจ้าได้แสดงความห่วงใยต่อคนที่ไม่ใช่ยิวอย่างไรครั้งแรก ก็ด้วยการเลือกเอาคนไม่ใช่ยิวบางคนมาเป็นคนของพระองค์ ¹⁵ซึ่งตรงกับที่ผู้พูดแทนพระเจ้าได้เขียนไว้

¹⁶หลังจากนี้เราจะกลับมา

และเราจะสร้างบ้านของดาวิดที่พังทลายลงขึ้นมาใหม่

เราจะซ่อมแซมส่วนที่ปรักหักพัง เราจะทำให้ดีขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง

¹⁷ดังนั้น มนุษย์ที่เหลือทุกคน

กับคนที่ไม่ใช่ยิวทุกคนที่เราได้เรียกให้มาเป็นของเรา

ก็จะแสวงหาเรา องค์เจ้าชีวิต

นี่เป็นคำพูดขององค์เจ้าชีวิต ผู้ทำสิ่งเหล่านี้

¹⁸ซึ่งเป็นที่รู้จักกันมาตั้งนานแล้ว*

¹⁹ดังนั้น ผมขอตัดสินใจว่า เราไม่ควรจะไปทำให้คนที่ไม่ใช่ยิวพวกนั้น ที่กำลังหันมาหาพระเจ้า ยุ่งยากลำบากใจ ²⁰แต่เราควรจะเขียนจดหมายไปบอกพวกเขาว่า

อย่ากินอาหารที่สกปรกในสายตาพระเจ้า เพราะได้เอาไปเสนอไหว้รูปเคารพ*

อย่าทำผิดบาปทางเพศ

อย่ากินเนื้อสัตว์ที่ถูกรัดคอ

15:10 แอก หมายถึงกฎของยิว ชาวยิวบางคนพยายามจะทำให้ผู้เชื่อที่ไม่ใช่ยิวต้องปฏิบัติตามกฎนี้

15:14 ซีโมน หรือเปโตร

15:16-18 “หลังจากนี้...ตั้งนานแล้ว” อ้างมาจากหนังสือ อาโมส 9:11-12 และ อิสยาห์ 45:21

15:20 รูปเคารพ เทพเจ้าที่คนที่ไม่ใช่ยิวเคารพบูชากัน

และอย่ากินเลือด

²¹เพราะกฎพวกนี้ของโมเสส ก็ได้สั่งสอนกันอยู่แล้วในทุกๆ เมือง ตั้งแต่สมัยโบราณและยังคงอ่านกันอยู่ในที่ประชุมชาวยิว[†] ทุกๆ วันหยุดทางศาสนา”

จดหมายถึงผู้เชื่อที่ไม่ใช่ยิว

²²แล้วพวกศิษย์เอกของพระเยซู พวกผู้นำอาวุโส และหมู่ประชุมของพระเจ้าทั้งหมด ตัดสินใจเลือกผู้ชายบางคนในกลุ่มพวกเขาให้เดินทางไปที่เมืองอันทิโอกกับเปาโลและบารนาบัส พวกเขาเลือกยูดาสที่คนเรียกว่าบารซับบาส และสิลาส ผู้นำสองคนในหมู่พี่น้อง ²³พวกเขาฝากจดหมายไปกับสองคนนี้ด้วย ในจดหมายเขียนว่า “จากพวกศิษย์เอกของพระเยซู และพวกผู้นำอาวุโส ผู้เป็นพี่น้องของคุณ สวัสดิ์พี่น้องที่ไม่ใช่ยิวในเมืองอันทิโอก ซีเรียและซีลีเซีย ²⁴เนื่องจากเราได้อ่านว่ามีบางคนจากที่นี่ได้มาหาพวกคุณ และพูดบางอย่างที่สร้างปัญหาให้กับคุณ ทำให้คุณวุ่นวายใจ แต่เราไม่ได้ส่งพวกเขา ²⁵พวกเราทั้งหมดจึงได้ตกลงใจที่จะเลือกผู้ชายบางคน เพื่อส่งมาหาคุณ พร้อมกับบารนาบัสและเปาโลคนที่เรารัก ²⁶ผู้ชายที่ส่งมานี้ ได้เสี่ยงชีวิตของเขาเพื่อพระเยซูคริสต์เจ้าของเรา ²⁷ดังนั้น เราจึงส่งยูดาสและสิลาสมา พวกเขาจะมาเล่ากับปากของเขาเออเนอียันถึงสิ่งต่างๆ ที่เราได้เขียนมา ²⁸ทั้งพระวิญญานบริสุทธิ์และพวกเราเห็นดีด้วยกันว่าจะไม่วางภาระอะไรให้กับพวกคุณเลย นอกจากสิ่งที่จำเป็นพวกนี้ คือ

²⁹คุณควรหลีกเลี่ยงจากการกินเครื่องเซ่นไหว้รูปเคารพ

อย่ากินเลือด อย่ากินเนื้อสัตว์ที่ถูกรัดคอตาย

อย่าทำบาปทางเพศ

ถ้าพวกคุณอยู่ห่างเสียจากสิ่งพวกนี้ พวกคุณก็ทำดีแล้ว ลาก่อน”

³⁰แล้วหมู่ประชุมของพระเจ้าก็ส่งบารนาบัส เปาโล ยูดาส และสิลาส ไปเมืองอันทิโอก พวกเขาได้เรียกหมู่ประชุมของพระเจ้ามาประชุมกัน และให้จดหมายนั้นกับพวกเขา ³¹เมื่อได้อ่านจดหมายแล้ว ทุกคนต่างรู้สึกพอใจและมีกำลังใจ ³²ยูดาสและสิลาส ที่เป็นผู้พูดแทนพระเจ้าด้วยก็ได้พูดกับพวกพี่น้องเป็นเวลานาน ได้ให้กำลังใจและช่วยให้พวกเขามีความเชื่อมากขึ้น ³³หลังจากที่ยูดาสและสิลาส ได้อยู่ที่นั่นสักพักหนึ่ง ก็ถึงเวลาที่จะกลับไปหาพี่น้องที่ส่งพวกเขาไป พี่น้องที่เมืองอันทิโอกก็ได้วยพรให้เขาเดินทางกลับไปด้วยความปลอดภัย ^{34*}

³⁵แต่เปาโลและบารนาบัสยังอยู่ในเมืองอันทิโอก และได้ประกาศสั่งสอนถ้อยคำขององค์เจ้าชีวิตร่วมกับคนอื่นๆ อีกหลายคน

เปาโลและบารนาบัสแยกจากกัน

³⁶เวลาผ่านไปช่วงหนึ่ง เปาโลได้พูดกับบารนาบัสว่า “พวกเรากลับไปเยี่ยมพี่น้องในเมืองต่างๆ ที่พวกเราเคยไปประกาศถ้อยคำขององค์เจ้าชีวิตไว้กันเถอะ ไปดูสิว่าพวกเขาเป็นอย่างไรกันบ้าง”

³⁷บารนาบัสอยากจะพายอห์น ที่คนเรียกว่า มาระโก ไปด้วย ³⁸แต่เปาโลคิดว่าทางที่ดีไม่ควรพายอห์นไป เพราะอห์นเคยทิ้งพวกเขาไปตอนที่อยู่เมืองบีมฟีเลีย และไม่ยอมช่วยงานต่อ ³⁹ทำให้เปาโลกับบารนาบัส ชัดแย้งกันอย่างรุนแรงจนถึงขั้นต้องแยกทางกัน บารนาบัสจึงพามาระโก

15:34 สำเนากรีกบางฉบับ ก็เพิ่มข้อ 34 ลงไป ว่า “แต่สิลาสตัดสินใจอยู่ที่นั่น”

นั่งเรือไปเกาะไซปรัส⁴⁰ ส่วนเปาโลเลือกสิลาส แล้วก็ไปจากเมืองนี้ หลังจากที่พวกพี่น้องได้ฝากเปาโลไว้ให้องค์เจ้าชีวิตดูแลแล้ว⁴¹ เปาโลได้เดินทางไปทั่วแคว้นซีเรียและแคว้นซีลีเซีย เพื่อช่วยหมู่ประชุมต่างๆ ของพระเจ้าให้เข้มแข็งขึ้นในความเชื่อ

ทิโมธีร่วมงานกับเปาโลและสิลาส

16 เปาโลไปเมืองเดอรรีและเมืองลัสตราด้วย ที่นั่นมีศิษย์คนหนึ่งของพระเยซู ชื่อทิโมธี เป็นลูกชายของหญิงชาวยิวที่เชื่อถือนในพระเยซู แต่พ่อของเขาเป็นชาวกรีก² ทิโมธีเป็นที่ยกย่องของพี่น้องในเมืองลัสตราและเมืองอีโคเนีย³ เปาโลอยากได้ทิโมธีเดินทางไปด้วย จึงได้พาทิโมธีไปทำพิธีขลิบ[†] เพราะเห็นแก่คนยิวที่อยู่ที่นั่น เพราะพวกเขาทุกคนรู้ว่าพ่อของทิโมธีเป็นคนกรีก⁴ เมื่อพวกเขาผ่านไปตามเมืองต่างๆ ก็ได้บอกให้พวกที่นับถือพระเยซู รู้ถึงกฎต่างๆ ที่พวกศิษย์เอกของพระเยซูและพวกผู้นำอาวุโสในเมืองเยรูซาเล็มได้ตกลงกันไว้⁵ จึงทำให้หมู่ประชุมของพระเจ้าทั้งหลายมีความเชื่อมากยิ่งขึ้น และมีคนมาเชื่อพระเยซูเพิ่มขึ้นทุกๆ วัน

พระเจ้าเรียกเปาโลไปมาซิโดเนีย

⁶ เปาโลและคนอื่นๆ ที่ไปด้วย ได้เดินทางผ่านแคว้นฟรีเจียและกาลาเทีย พระวิญญานบริสุทธิ์[†] ได้ห้ามพวกเขาไม่ให้เข้าไปประกาศถ้อยคำขององค์เจ้าชีวิตในแคว้นเอเชีย* ⁷ เมื่อพวกเขามาถึงชายแดนของแคว้นมิเซียแล้ว พวกเขาพยายามจะเข้าไปในแคว้นบิธีเนีย แต่พระวิญญานของพระเยซูก็ได้ห้ามไว้อีก⁸ ดังนั้นพวกเขาจึงเดินทางผ่านแคว้นมิเซีย ไปที่เมืองโตรอัส⁹ ในตอนกลางคืนเปาโลเห็นนิมิต* ว่า มีชายคนหนึ่งจากมาซิโดเนียได้มายืนอ้อนวอนเปาโลว่า “มาช่วยพวกเราที่แคว้นมาซิโดเนีย ด้วยเถิด”¹⁰ หลังจากที่เปาโลเห็นนิมิตแล้ว พวกเราก็ตัดสินใจไปที่แคว้นมาซิโดเนียทันที โดยสรุปว่า พระเจ้าเรียกพวกเราให้ไปประกาศข่าวดีกับชาวมาซิโดเนีย

ลิเดียมาเป็นลูกศิษย์ขององค์เจ้าชีวิต

¹¹ จากเมืองโตรอัส พวกเรานั่งเรือตรงไปที่เกาะสาโมธรัส พอวันถัดมา พวกเราก็นั่งเรือต่อไปที่เมืองเนอาโปลิส¹² จากที่นั่น พวกเราเดินทางไปที่เมืองฟิลิปปี ซึ่งเป็นเมืองสำคัญอันดับหนึ่งในแถบนั้นของแคว้นมาซิโดเนีย และเป็นเมืองขึ้นของโรม พวกเราใช้เวลาอยู่ในเมืองนี้หลายวัน

¹³ เมื่อถึงวันหยุดทางศาสนา[†] พวกเราออกนอกประตูเมืองไปที่แม่น้ำ เราคิดว่าที่นั่นคงมีที่สำหรับอธิษฐาน พวกเราได้นั่งลงพูดคุยกับพวกผู้หญิงที่มาชุมนุมกันอยู่ที่นี่¹⁴ มีผู้หญิงคนหนึ่งที่นี่ ชื่อลิเดีย เป็นคนขายผ้าสีม่วงมาจากเมืองธียาทรา เธอเป็นคนที่นับถือพระเจ้า เมื่อเธอกำลังฟังพวกเราอยู่นั้น องค์เจ้าชีวิตก็ได้เปิดใจของเธอให้ตั้งใจฟังในสิ่งที่เปาโลกำลังพูด¹⁵ หลังจากที่เธอและคนในบ้านทั้งหมดได้เข้าพิธีจุ่มน้ำ[†] แล้ว เธอได้ขอร้องพวกเราว่า “ถ้าพวกท่านถือว่า ดิฉันมีความเชื่อในองค์เจ้าชีวิตจริง ก็ขอให้มาพักที่บ้านของดิฉันด้วยเถิด” แล้วเธอได้กระษัตริย์ให้เราไป

16:9 นิมิต คล้ายๆ กับฝัน เป็นวิธีหนึ่งที่พระเจ้าใช้ในการติดต่อพูดคุยกับมนุษย์

16:10 พวกเรา ที่ลูกาผู้เขียนหนังสือเล่มนี้ เปลี่ยนมาใช้คำว่าพวกเรา แสดงว่าท่านได้ร่วมเดินทางไปกับเปาโล สิลาส และทิโมธีด้วย

เปาโลและลีลาสอยู่ในคุก

¹⁶วันหนึ่งเมื่อพวกเรากำลังจะไปสถานที่อธิษฐาน ทาสสาวคนหนึ่งได้พบกับพวกเรา เธอมีวิญญาณสิงอยู่ ทำให้เธอสามารถทำนายอนาคตได้ เธอหาเงินให้กับเจ้านายของเธอเป็นจำนวนมากด้วยการทำนายโชคชะตา ¹⁷เธอได้เดินตามเปาโลกับพวกเรา และร้องตะโกนว่า “คนพวกนี้เป็นทาสของพระเจ้าสูงสุด พวกเขาได้มาประกาศหนทางที่จะหลุดพ้นจากบาปให้กับพวกคุณรัฐ” ¹⁸เธอทำอย่างนี้อยู่หลายวัน จนเปาโลทนไม่ไหว จึงหันไปพูดกับวิญญาณที่สิงเธออยู่ว่า “ในนามของพระเยซูคริสต์ เราขอสั่งให้เจ้าออกมาจากร่างของเธอเดี๋ยวนี้” แล้ววิญญาณตนนั้นก็ออกจากร่างของเธอทันที

¹⁹เมื่อเจ้านายของเธอเห็นว่าโอกาสที่จะหาเงินนั้นได้หลุดลอยไปแล้วพวกเขาจึงคว้าตัวเปาโลและลีลาส แล้วลากตัวไปหาเจ้าหน้าที่ที่ตลาด ²⁰เมื่อพวกเขาพาเปาโลและลีลาสไปหาคณะผู้พิพากษาแล้ว พวกเขา ก็พูดว่า “ไอ้พวกนี้เป็นชาวยิวที่เข้ามาก่อวุ่นในบ้านเมืองของเรา ²¹พวกมันมาโฆษณาชวนเชื่อถึงประเพณีต่างๆ ที่ผิดกฎหมายบ้านเมือง ที่พวกเราชาวโรมันไม่สามารถจะรับหรือทำตามได้ ²²แล้วฝูงชนก็เข้ามารุมทำร้ายเปาโลกับลีลาส คณะผู้พิพากษาเข้ามาฉีกเสื้อผ้าของเปาโลและลีลาสออก แล้วสั่งให้เขียนตี ²³หลังจากเขียนตีไปหลายครั้งแล้ว ได้เอาตัวไปขังไว้ในคุก แล้วสั่งให้นายคุกเฝ้าควบคุมไว้อย่างแน่นหนา ²⁴เมื่อนายคุกได้รับคำสั่งแล้ว ก็ได้คุมตัวคนทั้งสองไปขังไว้ในห้องขังชั้นใน และใส่ชื่อ*ที่เท้าของพวกเขอย่างแน่นหนา

²⁵ประมาณเที่ยงคืน ในขณะที่เปาโลและลีลาสกำลังอธิษฐานและร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้า โดยมีนักโทษคนอื่น ๆ กำลังฟังอยู่นั้น ²⁶ได้เกิดแผ่นดินไหวอย่างรุนแรงขึ้น จนรากฐานของคุกสั่นสะเทือน แล้วประตูคุกทุกบานก็เปิดออกทันที โขที่ล่านักโทษทุกคนหลุดออก ²⁷นายคุกก็ตื่นขึ้นและเมื่อเขาเห็นประตูคุกเปิดออกก็คิดว่านักโทษหนีออกไปหมดแล้ว เขาจึงชักดาบออกมาเพื่อจะฆ่าตัวตาย ²⁸แต่เปาโลตะโกนเสียงดังว่า “อย่าทำร้ายตัวเองเลย พวกเรายังอยู่ที่นี้ครบทุกคน”

²⁹ผู้คุมจึงร้องขอคอปไฟ แล้วเขาก็วิ่งเข้าไปข้างในตัวลั่นเพิ่มด้วยความกลัว เขาหมอบลงต่อหน้าเปาโลและลีลาส ³⁰แล้วนำคนทั้งสองออกมาจากคุกและถามว่า “ท่านครับ ผมต้องทำอะไรถึงจะรอดได้”

³¹พวกเขาตอบว่า “ให้ไว้วางใจในองค์พระเจ้า แล้วท่านจะได้หลุดพ้นจากบาป รวมทั้งคนในครัวเรือนของท่านด้วย” ³²แล้วพวกเขาได้ประกาศถ้อยคำขององค์เจ้าชีวิต ให้นายคุกรวมถึงทุกคนที่อยู่ในครัวเรือนของเขาฟัง ³³ในคืนนั้นเอง นายคุกได้พาเปาโลและลีลาสไปล้างแผล แล้วเขาและทุกคนในครัวเรือนของเขาก็เข้าพิธีจุ่มน้ำในทันที ³⁴หลังจากนั้น นายคุกก็พาคนทั้งสองไปที่บ้านและหาอาหารมาให้กิน เขาและทุกคนในครัวเรือนต่างก็พากันดีใจ เพราะได้ไว้วางใจในพระเจ้าแล้ว ³⁵พอถึงวันรุ่งขึ้น คณะผู้พิพากษาได้ส่งเจ้าหน้าที่มาบอกว่ “ปล่อยตัวสองคนนั้นไปได้แล้ว”

³⁶นายคุกจึงไปบอกกับเปาโลว่า “ผู้พิพากษาส่งคนมาบอกให้ปล่อยตัวพวกท่านแล้ว ออกมาเถอะขอให้ไปเป็นสุขนะ”

³⁷แต่เปาโลพูดกับพวกเจ้าหน้าที่ว่า “พวกเขาเขียนตีเราในที่สาธารณะ ทั้งๆ ที่ไม่มีความผิด มีหน้าข้า้เราเป็นคนสัญชาติโรมันด้วย และยังโยนเราเข้าคุกอีกด้วย และตอนนี้จะมาปล่อย

16.24 ชื่อ คือ แผ่นไม้เจาะรูสำหรับสอดมือสอดเท้านักโทษ

เราไปอย่างลับๆ ได้อย่างไร ยอมไม่ได้เด็ดขาด พวกเขาควรจะมาพาพวกเราออกไปด้วยตัวเอง”

³⁸พวกเจ้าหน้าที่ จึงได้ไปรายงานเรื่องนี้ต่อคณะผู้พิพากษา เมื่อคณะผู้พิพากษาได้ยินว่าเปาโล และสิลาสเป็นคนสัญชาติโรมัน พวกเขาต่างก็พากันตกใจ ³⁹จึงมาขอโทษคนทั้งสอง แล้วพาพวกเขาออกมาจากคุก และขอร้องให้พวกเขาออกไปจากเมือง ⁴⁰เมื่อเปาโลและสิลาสออกจากคุกแล้วก็ตรงไปที่บ้านของลิเดียเพื่อพบกับพวกพี่น้องที่นั่นเปาโลและสิลาสให้กำลังใจพวกเขาแล้วก็จากไป

เปาโลและสิลาสในเฮสะโลนิกา

17 หลังจากเดินทางผ่านเมืองอัมฟิบุรี และเมืองอปอลโลเนียแล้ว พวกเขา ก็มาถึงเมืองเฮสะโลนิกา ซึ่งมีที่ประชุมของชาวยิว¹ อยู่ด้วย ²เปาโลได้ไปประชุมอย่างเคย และยังได้พูดโต้ตอบเรื่องพระคัมภีร์³ กับพวกเขา ในวันหยุดทางศาสนาทุกอาทิตย์ติดต่อกันถึงสามวันหยุด ³เปาโลได้อธิบาย และใช้พระคัมภีร์พิสูจน์ให้พวกเขาเห็นว่า กษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่⁴ จำเป็นต้องทนทุกข์ทรมานและฟื้นขึ้นจากความตาย เปาโลพูดต่อว่า “พระเยซู ที่ผมได้ประกาศให้กับพวกคุณองค์นี้แหละ คือกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่” ⁴บางคนในกลุ่มนั้นก็เชื่อเปาโล จึงเข้าร่วมกับเปาโลและสิลาส นอกจากนี้ยังมีชาวกรีกที่นับถือพระเจ้าเป็นจำนวนมากเข้าร่วมกับพวกเขา และยังมีผู้หญิงคนสำคัญอีกจำนวนไม่น้อยด้วย

⁵แต่พวกยิวกลับอิจฉา ได้รวบรวมพวกอันธพาลตามท้องถนน ก่อการจลาจลขึ้นทั่วเมือง พวกเขาบุกเข้าไปในบ้านของยาโสน และพยายามที่จะหาตัวเปาโลและสิลาส เพื่อจะลากพวกเขาออกไปที่ฝูงชน ⁶แต่พอหาไม่เจอ พวกเขา ก็ลากยาโสนกับพี่น้องบางคนออกไปหาเจ้าหน้าที่บ้านเมืองพร้อมกับตะโกนว่า “ไอ้พวกนั้นที่ก่อความวุ่นวายไปทั่วโลก ตอนนี้ได้มาอยู่ที่นี้แล้ว ⁷ยาโสนก็ได้ต้อนรับไอ้พวกนั้นไว้ในบ้าน และพวกมันทุกคนได้ทำผิดกฎหมายของซีซาร์ เพราะพวกมันบอกว่ามีกษัตริย์อีกองค์ชื่อเยซู”

⁸เมื่อฝูงชนและเจ้าหน้าที่บ้านเมืองได้ยินอย่างนั้น ก็ไม่พอใจ ⁹จึงสั่งให้ยาโสนและพวกที่เหลือนำค่าประกันตัว แล้วจึงปล่อยตัวไป

เปาโลและสิลาสไปที่เมืองเบโรอา

¹⁰ในคืนนั้นเอง พวกพี่น้องรีบส่งเปาโลและสิลาสไปเมืองเบโรอา เมื่อสองคนไปถึงที่นั้นก็เข้าไปในที่ประชุม ¹¹คนยิวที่นี่มีใจกว้างกว่าคนยิวในเมืองเฮสะโลนิกา พวกเขาฟังถ้อยคำของพระเจ้าด้วยความเต็มใจ และศึกษาพระคัมภีร์อย่างละเอียดทุกวัน เพื่อจะได้รู้ว่าสิ่งที่เปาโลสอนนั้นจริงหรือไม่ ¹²ด้วยเหตุนี้ จึงมีชาวยิวหลายคนมาเชื่อ รวมถึงผู้หญิงคนสำคัญที่เป็นชาวกรีก และผู้ชายกรีกอีกหลายคน ¹³เมื่อชาวยิวในเมืองเฮสะโลนิกาเห็นว่าเปาโลได้มาประกาศถ้อยคำของพระเจ้าที่เมืองเบโรอาด้วย พวกเขา ก็พากันมาที่นั่น แล้วเริ่มก่อวุ่นวายและยุยงผู้คน ¹⁴พวกพี่น้องจึงรีบส่งเปาโลออกเดินทางไปที่ชายฝั่งทะเล แต่สิลาสและทิโมธียังคงอยู่ที่เมืองเบโรอา ¹⁵คนที่ไปเป็นเพื่อนเปาโลก็นั่งเรือไปส่งเปาโลถึงเมืองเอเธนส์ เปาโลได้ฝากให้พวกนั้นมาบอกสิลาสและทิโมธีด้วยว่าให้รีบมาหาเขาเร็วๆ พวกนั้นก็กลับไปเมืองเบโรอา

เปาโลอยู่ในเมืองเอเธนส์

¹⁶ขณะที่เปาโลกำลังรอคอยลีลาสและทิโมธีอยู่ที่เมืองเอเธนส์นั้น เปาโลก็ลุ่มอก ลุ่มใจมาก เพราะเขาเห็นรูปเคารพ เต็มบ้านเต็มเมืองไปหมด

¹⁷เขาจึงพูดได้ตอบกับชาวกรีกและชาวกรีก ที่นับถือพระเจ้าในที่ประชุมชาวกรีก และกับคนที่เขาพบตามตลาดต่างๆ วัน ¹⁸พวกนักปราชญ์เอปิคูเรียน*และพวกสติค* บางคนได้เถียงกับเขา บางคนพูดว่า “เขากล่าวเรื่องอะไรหรือ” บางคนพูดว่า “ดูเหมือนเขาจะพูดถึงพระของคนต่างชาตินะ” ที่พวกเขาพูดอย่างนี้ก็เพราะเปาโลกำลังสอนเรื่องพระเยซู และการฟื้นขึ้นจากความตาย ¹⁹พวกเขาจึงนำตัวเปาโลไปที่สภาอารีโปกัส แล้วถามว่า “ช่วยอธิบายคำสอนใหม่ของท่านให้เราหน่อย” ²⁰เพราะท่านได้อาสิ่งทีแปลกหามาเล่าให้ฟัง เราจึงอยากรู่ว่ามันหมายถึงอะไร” ²¹(ชาวเอเธนส์และชาวต่างชาติที่อาศัยอยู่ที่นั่น วันๆ ไม่ทำอะไรเลย นอกจากพูดคุยและฟังแต่เรื่องใหม่ๆ)

²²เปาโลจึงยืนขึ้นต่อหน้าสภาอารีโปกัส* แล้วพูดว่า “ชาวเอเธนส์ทั้งหลาย ผมสังเกตว่าพวกท่านเป็นคนเคร่งศาสนามาก ²³เพราะผมได้เดินไปรอบๆ และสังเกตเห็นสิ่งต่างๆ ที่ท่านบูชา ผมเห็นแท่นบูชาแท่นหนึ่งเขียนว่า ‘แต่พระเจ้าที่ไม่รู้จัก’ ผมกำลังประกาศถึงพระเจ้าที่ท่านบูชา โดยไม่รู้จักรองคี่นี้แหละ” ²⁴พระองค์เป็นพระเจ้าผู้สร้างโลกและทุกสิ่งทุกอย่างในโลกนี้ และเพราะพระองค์เป็นเจ้าของท้องฟ้าและแผ่นดินโลกนี้ พระองค์จึงไม่ได้อยู่ในวัดที่มีมนุษย์สร้างขึ้น ²⁵พระเจ้าไม่ต้องให้มนุษย์มารับใช้ หรือทำเหมือนกับว่าพระองค์อยากจะได้อะไรจากมนุษย์ แต่เป็นพระองค์ต่างหากที่ใช้ชีวิต ลมหายใจ และทุกสิ่งทุกอย่างกับมนุษย์ ²⁶พระองค์ได้ทำให้ชนชาติต่างๆ เกิดขึ้นมาจากคนคนเดียว เพื่อพวกเขาจะได้กระจายไปอยู่ทั่วโลก และพระองค์ได้กำหนดเวลาและเขตแดนให้กับพวกเขาอยู่ ²⁷พระองค์มีจุดประสงค์เพื่อจะให้พวกเขาแสวงหาพระองค์ ซึ่งบางทีเขาอาจจะไขว่คว้าหาพระองค์แล้วจะได้พบพระองค์ ความจริงแล้วพระองค์ไม่ได้อยู่ห่างไกลจากพวกเราแต่ละคน ²⁸เพราะในพระองค์ เราถึงมีชีวิตเคลื่อนไหวได้และเป็นอยู่นี้ เหมือนกับที่บทวีของท่านเองได้กล่าวไว้ว่า

‘ด้วยว่าพวกเราคือลูกหลานของพระองค์’

²⁹ในเมื่อพวกเราเป็นลูกหลานของพระเจ้าแล้ว พวกเราก็ไม่ควรจะคิดว่า พระองค์เป็นเหมือนรูปปั้นที่คนได้คิดออกแบบทำขึ้นจากทองคำ เงิน หรือหิน ³⁰ในอดีตพระเจ้าได้มองข้ามเรื่องนี้ไป เพราะคนไม่เข้าใจพระองค์อย่างถ่องแท้ แต่ตอนนี้พระองค์ได้ส่งมนุษย์ทุกคนในทุกที่ให้กลับตัวกลับใจเสียใหม่ ³¹เพราะพระองค์ได้กำหนดวันที่พระองค์จะพิพากษาโลกนี้อย่างยุติธรรม โดยชายคนหนึ่งที่พระองค์ได้แต่งตั้งขึ้น และพระองค์ก็ได้พิสูจนเรื่องนี้ให้ทุกคนเห็น โดยทำให้ชายคนนั้นฟื้นขึ้นจากความตาย”

³²เมื่อได้ยินเรื่องการฟื้นขึ้นจากความตาย บางคนก็หัวเราะเยาะ แต่บางคนก็พูดว่า “เราอยากฟังท่านพูดเกี่ยวกับเรื่องนี้อีก” ³³แล้วเปาโลก็ได้ไปจากสถานนั้น ³⁴มีบางคนได้มาเข้าร่วมกับ

17:18 พวกเอปิคูเรียน เชื่อว่าเป้าหมายของชีวิตคือความสุขสนุกสนานโดยเฉพาะทางใจ

17:18 พวกสติค เชื่อว่าชีวิตไม่ควรมัวอารมณ์สนุกสนานหรืออารมณ์เศร้า

17:22 สภาอารีโปกัส กลุ่มผู้นำคนสำคัญในกรุงเอเธนส์ พวกเขาทำหน้าที่เป็นคณะผู้พิพากษาด้วย

เปาโลและเซอ หนึ่งในคนเหล่านั้นคือดิโอนิซิอัส สมาชิกของสภาอาเรโอปากัส ผู้หญิงคนหนึ่งที่อยู่ตามาริสและคนอื่นๆด้วย

เปาโลในเมืองโครินธ์

18 หลังจากนั้น เปาโลก็ออกจากเมืองเอเธนส์ไปที่เมืองโครินธ์² เขาได้พบกับคนยิวชื่อ อากวิลลาที่เกิดในแคว้นปอนทัส อากวิลลากับภรรยาที่ชื่อ ปริสซิลลา เพิ่งมาจากอิตาลี เพราะจักรพรรดิคลาวดิอัส*สั่งให้ชาวยิวทุกคนออกจากกรุงโรม เปาโลได้ไปหาพวกเขา³ เพราะเปาโลและอากวิลลาเป็นช่างเย็บเต็นท์เหมือนกัน เปาโลจึงทำงานอยู่กับพวกเขา⁴ ทุกวันหยุดทางศาสนา†เปาโลก็จะไปพูดโต้ตอบกันในที่ประชุมชาวยิว† เพื่อพยายามชักชวนชาวยิวและชาวกรีกให้มาเชื่อในพระเยซู

⁵เมื่อสิลาสและทิโมธีมาจากแคว้นมาซิโดเนีย เปาโลทุ่มเทเวลาทั้งหมดของเขาประกาศถ้อยคำของพระเจ้าและพยายามจะให้ชาวยิวรู้ว่า พระเยซูคือกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่*⁶ เมื่อพวกนั้นต่อต้านและพูดจาหยาบคายกับเปาโล เปาโลก็ละบัดเสื้อผ้า*ของเขา และพูดว่า “ชีวิตใครก็รับผิดชอบกันเองก็แล้วกัน ผมทำดีที่สุดแล้ว ต่อไปนี้ผมจะไปหาคนที่ไม่ใช่ยิว”⁷ เปาโลก็ออกจากที่ประชุมชาวยิวตรงไปที่บ้านของชายชื่อ ทิทัสตุสทัส ซึ่งไม่ใช่คนยิว แต่นับถือพระเจ้า บ้านของเขายู่ถัดจากที่ประชุมของยิว⁸ คริสปัส ซึ่งเป็นหัวหน้าที่ประชุมของยิว พร้อมกับสมาชิกในครอบครัวทุกคน ก็หันมาไว้วางใจในองค์เจ้าชีวิต ชาวโครินธ์อีกจำนวนมากที่ได้ฟังเปาโลพูดก็ได้ไว้วางใจด้วย และได้เข้าพิธีจุ่มน้ำ†

⁹คืนหนึ่งองค์เจ้าชีวิต ได้พูดกับเปาโลในนิมิต†ว่า “ไม่ต้องกลัว ประกาศต่อไป อย่าเสียบเลย¹⁰ เพราะเราอยู่กับเจ้า จะไม่มีใครเข้ามาจู่โจมทำร้ายเจ้าได้ เพราะเรามีคนอยู่มากมายในเมืองนี้”¹¹ เปาโลจึงประกาศถ้อยคำของพระเจ้าอยู่ที่เมืองนั้นต่อไปอีกหนึ่งปีครึ่ง

เปาโลถูกนำตัวไปพบกัลลิโอ

¹²ตอนที่กัลลิโอ* เป็นผู้ว่าแคว้นอาคาญา ชาวยิวรวมตัวกันเข้าทำร้ายเปาโล และพาเขาไปที่ศาล¹³ พวกเขาบอกว่า “ชายคนนี้ชักชวนให้คนไปกราบไหว้พระเจ้าในทางที่ขัดกับกฎของเรา”¹⁴ พอเปาโลจะอ้าปากพูด กัลลิโอก็พูดกับชาวยิวว่า “ถ้าเรื่องนี้มันเกี่ยวกับความผิดหรือคดีร้ายแรง เราก็จะฟังพวกท่าน¹⁵ แต่ที่นี่มันเป็นเรื่องโต้แย้งเกี่ยวกับคำสอนต่างๆ ชื่อต่างๆ และกฎหมายของพวกท่าน ไปจัดการกันเอาเองก็แล้วกัน เราไม่ข้องเกี่ยวกับเรื่องอย่างนี้”¹⁶ แล้วกัลลิโอก็ไล่คนทั้งหมดออกไปจากศาล

¹⁷พวกฝูงชนจึงไปคว่ำตัวโสสเธเนส ซึ่งเป็นหัวหน้าที่ประชุมชาวยิวมาพบตีต่อหน้าศาล แต่กัลลิโอก็ไม่สนใจใยดีอะไรทั้งสิ้น

18:2 คลาวดิอัส จักรพรรดิของโรมัน ปกครองบ้านเมืองอยู่ในช่วง ค.ศ. 41-54 (พ.ศ.584-597) เขาไล่พวกยิวออกจากกรุงโรมในปี ค.ศ.49 (พ.ศ.592)

18:5 กษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ หรือ พระคริสต

18:6 ละบัดเสื้อผ้าของเขา เป็นการเตือนที่แสดงว่าเปาโลจะไม่พูดในที่ประชุมชาวยิวที่นั่นอีกแล้ว

18:12 กัลลิโอ เป็นผู้ว่าของแคว้นอาคาญา ในปี ค.ศ.51 (พ.ศ.594)

เปาโลกลับถึงเมืองอันทิโอค

¹⁸เปาโลได้อยู่ที่นั่นต่อไปอีกหลายวัน แล้วจึงลาพวกพี่น้องลงเรือไปที่แคว้นซีเรีย ปริสลิลา และอาควิลาก็ไปกับเขาด้วย แต่ก่อนที่เปาโลจะจากไป เขาได้โกนหัว* เพราะได้สาบานตนเอาไว้กับพระเจ้าที่เมืองเคนเคเรีย ¹⁹เมื่อพวกเขามาถึงเมืองเอเฟซัส เปาโลก็ปล่อยปริสลิลาและอาควิลาไว้ที่นั่น ในระหว่างที่เปาโลอยู่ที่นั่น เขาได้เข้าไปในที่ประชุมชาวยิว และพูดโต้ตอบกับพวกชาวยิวในนั้น ²⁰เมื่อพวกนั้นขอร้องให้เปาโลพักอยู่ที่นั่นต่อไปอีก เปาโลไม่ยอม ²¹แต่ก่อนที่เขาจะจากไปเขาได้พูดว่า “ถ้าเป็นความต้องการของพระเจ้า ผมจะกลับมาหาพวกคุณอีก” แล้วเปาโลก็นั่งเรือไปจากเมืองเอเฟซัส

²²เมื่อมาถึงเมืองซีซารียา เปาโลขึ้นไปพักท่ายหมู่ประชุมของพระเจ้าที่เมืองเยรูซาเล็มแล้ว จึงลงไปเมืองอันทิโอค ²³หลังจากอยู่ที่นั่นระยะหนึ่ง เปาโลก็เดินทางไปเยี่ยมตามที่ต่างๆ ทั่วแคว้นกาลาเทีย และแคว้นฟรีเจีย เพื่อช่วยพวกศิษย์ของพระเยซูให้มีความเชื่อเข้มแข็งขึ้น

อปอลโลในเมืองเอเฟซัสและแคว้นอาคาญา

²⁴มีชาวยิวคนหนึ่งชื่อ อปอลโล เกิดที่เมืองเล็กซานเดรีย เป็นชายที่มีการศึกษาดีและอ้างข้อพระคัมภีร์ได้อย่างคล่องแคล่ว ²⁵เขาได้รับการสั่งสอนให้รู้ถึงแนวทางขององค์เจ้าชีวิต และได้พูดและสั่งสอนเรื่องของพระเยซูด้วยความกระตือรือร้นและถูกต้องแม่นยำ ถึงแม้ว่าเขาจะรู้แค่เรื่องการทำพิธีจุ่มน้ำ[†] ของยอห์น* เท่านั้น ²⁶อปอลโล เริ่มพูดเรื่องของพระเยซูอย่างกล้าหาญในที่ประชุมของยิว เมื่อปริสลิลาและอาควิลามาได้ยินเข้า ก็พาอปอลโลหลบมาข้างๆ และอธิบายเรื่องหนทางของพระเจ้าให้เขารู้อย่างถูกต้องยิ่งขึ้น ²⁷เมื่ออปอลโลอยากจะไปที่แคว้นอาคาญา พวกพี่น้องก็ให้กำลังใจเขา และได้เขียนจดหมายไปถึงพวกศิษย์ของพระเยซูที่อยู่ที่นั่นให้ต้อนรับเขาด้วย เมื่ออปอลโลไปถึงแคว้นอาคาญา ก็ได้ช่วยเหลือคนพวกนั้นที่ได้มาไว้วางใจในพระเยซูเพราะความเมตตาการุณาของพระเจ้า ²⁸จากการโต้แย้งกันในที่สาธารณะ อปอลโลได้ทำให้พวกยิวพ่ายแพ้หมดท่า เขาได้ยกข้อพระคัมภีร์มาแสดงให้เห็นว่า พระเยซูคือกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่*

เปาโลอยู่ในเมืองเอเฟซัส

19 ในระหว่างที่อปอลโลอยู่ที่เมืองโครินธ์ เปาโลได้ใช้เส้นทางภายในผ่านหุบเขาต่างๆ มาจนถึงเมืองเอเฟซัส และได้พบกับศิษย์บางคนของพระเยซูที่นั่น ²เขาถามพวกนั้นว่า “ตอนที่พวกท่านเชื่อในพระเยซูนั้น ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์[†] หรือเปล่า” พวกเขาตอบว่า “พวกเรายังไม่เคยได้ยินเลย ว่ามีพระวิญญาณบริสุทธิ์ด้วย” ³เปาโลถามต่อว่า “ถ้าอย่างนั้น ได้รับพิธีจุ่มน้ำ[†] แบบไหน” พวกเขาตอบว่า “พิธีจุ่มน้ำของยอห์น”

⁴เปาโลจึงบอกว่า “พิธีจุ่มน้ำของยอห์นนั้น ทำเพื่อแสดงว่าคุณกลับตัวกลับใจแล้ว เขาได้บอกคนให้เชื่อคนคนหนึ่งที่จะมาภายหลังเขา ซึ่งคนนั้นคือพระเยซู”

18:18 โคนหัว ชาวยิวทำสิ่งนี้เพื่อเป็นการแสดงว่าช่วงเวลาของคำสาบานต่อพระเจ้าสิ้นสุดลง

18:25 ยอห์น เป็นผู้ทำพิธีจุ่มน้ำ ผู้สั่งสอนประชาชนในเรื่องการมาถึงของพระเยซู (มัทธิว 3, ลูกา 3)

18:28 กษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ หรือ พระเยซู

⁵เมื่อพวกเขาได้ยินอย่างนั้น ก็เข้าพิธีจุ่มน้ำในนามของพระเยซูเจ้า ⁶หลังจากเปาโลวางมือลงบนพวกเขา* พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็มาอยู่กับพวกเขา แล้วพวกเขาก็เริ่ม พูดภาษาที่ไม่รู้จัก* และได้พูดแทนพระเจ้าด้วย ⁷พวกเขาได้อยู่ทั้งหมดประมาณสิบสองคน

⁸เป็นเวลาสามเดือนที่เปาโลได้เข้าไปในที่ประชุมของยิว† ประกาศถ้อยคำของพระเจ้าด้วยใจกล้า พูดโต้ตอบกันและชักชวนชาวยิวให้มาเชื่อเรื่องแผ่นดินของพระเจ้า ⁹แต่บางคนหัวดื้อไม่ยอมเชื่อ และพูดจาวาไรยเกี่ยวกับหนทางของพระเจ้า ดังนั้นเปาโลจึงแยกจากพวกเขา และพวกเขาศิษย์ของพระเยซูไปกับเขาด้วย และทุกวันเขาก็จะไปพูดโต้ตอบกันที่ห้องบรรยายของที่ร้านนัส ¹⁰เขาทำอย่างนี้อยู่สองปี จึงทำให้คนที่อาศัยอยู่ในแคว้นเอเชียทั้งชาวยิวและคนที่ไม่ใช่ยิวได้ยินถ้อยคำขององค์เจ้าชีวิตกันหมดทุกคน

ลูกชายของเสวา

¹¹ในตอนนั้นพระเจ้ากำลังทำเรื่องอัศจรรย์อันเหลือเชื่อผ่านมือของเปาโล ¹²แม้แต่ผ้าเช็ดหน้ากับผ้ากันเปื้อนที่เปาโลจับ เมื่อเอาไปวางไว้ที่ตัวคนป่วยโรคภัยไข้เจ็บก็หายไป และพวกผีชั่วก็ออกจากร่างไปด้วย

¹³มีชาวยิวบางคนเป็นหมอฟี ที่ยิวเดินไปมาตามที่ต่างๆ เพื่อขับไล่ผีชั่วโดยพยายามอ้างชื่อของพระเยซูกับคนที่ถูกผีชั่วสิงว่า “เราขอพลังพวกเจ้าให้ออกมาโดยพระเยซู ผู้ที่เปาโลได้ประกาศนั้น”

¹⁴เสวาเป็นหัวหน้านักบวชที่โดดเด่นคนหนึ่ง ลูกชายทั้งเจ็ดคนของเขาก็กำลังทำอย่างนี้ ¹⁵แต่ผีชั่วได้พูดกับพวกเขาว่า “พระเยซูเรารู้จัก เปาโลเรารู้จัก แต่พวกเอ็งเป็นใครกัน”

¹⁶แล้วชายคนที่ถูกผีชั่วสิงอยู่ก็กระโจนใส่พวกนั้น และทำร้ายพวกเขา พวกเขาต่างก็วิ่งหนีออกมาจากบ้านตัวล่อนจ้อนบาดเจ็บสะบักสะบอม ¹⁷ทุกคนที่อยู่ในเมืองเอเฟซัส ทั้งคนยิวและคนที่ไม่ใช่ยิว รู้เรื่องนี้กันหมด ทำให้ทุกคนกลัว และชื่อของพระเยซูเจ้าก็ได้รับการยกย่องมากยิ่งขึ้น

¹⁸มีหลายคนที่ใช้ในพระเยซูได้มาสารภาพในเรื่องไม่เที่ยงที่พวกเขาได้ทำ ¹⁹มีหลายคนที่ใช้เวทมนตร์คาถา ได้รวบรวมหนังสือที่ทำเวทมนตร์คาถาออกมาเผาไฟต่อหน้าทุกคน พวกเขาได้คำนวณราคาของหนังสือทั้งหมดนั้น พบว่าเป็นเงินถึงห้าหมื่นเหรียญเงิน* ²⁰เรื่องพวกนี้แหละที่ทำให้ถ้อยคำขององค์เจ้าชีวิต ได้แพร่ขยายออกไปอย่างกว้างขวางและเกิดผลมากขึ้น

เปาโลวางแผนเดินทาง

²¹หลังจากเรื่องนี้เกิดขึ้น เปาโลจึงตัดสินใจที่จะเดินทางผ่านแคว้นมาซิโดเนียและแคว้นอาคาญาเพื่อไปที่เมืองเยรูซาเล็ม เขาพูดว่า “หลังจากที่ผมไปที่นั่นแล้ว ผมต้องไปกรุงโรมด้วย” ²²เขาจึงส่งทิโมธีและเอรัสทัส ผู้ช่วยทั้งสองคนของเขาไปที่แคว้นมาซิโดเนีย ส่วนตัวเขาเองอยู่ในแคว้นเอเชียต่อไปอีกระยะหนึ่ง

19:6 วางมือลงบนพวกเขา เป็นท่าทางที่มักกับการอธิษฐาน เป็นการขอให้พระเจ้าอวยพรแก่บุคคลที่เกี่ยวข้องเป็นพิเศษ

19:6 ภาษาที่ไม่รู้จัก คือภาษาที่ไม่เคยเรียนรู้หรือพูดได้มาก่อนเลย

19:19 เหรียญเงิน อาจเป็นเงินเหรียญของกรีก หนึ่งในเหรียญสามารเป็นค่าแรงงานคนงานต่อหนึ่งวัน

19:35 ทินคักดีลิสท์ อาจเป็นลูกลูกาบาตหรือหินที่ประชาชนคิดว่าเหมือนออรเทมิสจึงนำมาสักการะ

ความยุ่งยากในเมืองเอเฟซัส

²³ในช่วงนั้น ที่เมืองเอเฟซัสได้เกิดความวุ่นวายอย่างรุนแรงขึ้น เนื่องจากคำสอนเรื่องหนทางขององค์เจ้าชีวิต ²⁴มีชายคนหนึ่งชื่อเดเมตรีอัส เขาเป็นช่างเงิน เขาได้เอาเงินมาทำเป็นรูปจำลองวัดของเทพธิดาอาร์เทมิส ซึ่งทำรายได้ให้กับพวกช่างฝีมือเป็นอันมาก ²⁵เดเมตรีอัส จึงเรียกพวกช่างฝีมือพวกนั้นที่มีอาชีพเดียวกันมาประชุม และพูดว่า “ท่านทั้งหลายก็รู้ว่าพวกเรามีรายได้ดีจากงานนี้ ²⁶ท่านก็เห็นและได้ยินแล้วว่า ไอ้เปาโลคนนี้ได้ชักชวนและเปลี่ยนความคิดของคนเป็นจำนวนมาก ไม่ใช่แต่ที่เมืองเอเฟซัสนี้เท่านั้น แต่เกือบจะทั่วแคว้นเอเชีย มันบอกว่พระเจ้าที่สร้างขึ้นจากมือมนุษย์ไม่ใช่พระเจ้าเที่ยงแท้ ²⁷คำสอนนี้อันตรายมาก นอกจากจะทำให้อาชีพของพวกเราต้องเสียชื่อเสียงไปแล้วยังทำให้วัดของเทพธิดาอาร์เทมิสหมดความหมายไปด้วย และความยิ่งใหญ่ของนางที่ทั่วแคว้นเอเชียและทั่วโลกเคารพบูชาก็จะสูญสิ้นไปด้วย”

²⁸เมื่อพวกเขาได้ยินอย่างนี้ ก็โกรธและโห่ร้องว่า “อาร์เทมิส เทพธิดาของชาวเอเฟซัสเป็นผู้ยิ่งใหญ่” ²⁹ทั่วทั้งเมืองก็วุ่นวายสับสนกันไปหมด พวกเขาวิ่งกรูกันเข้าไปในโรงละคร พร้อมกับลากชาวมาซิโดเนียสองคน คือกายอัสและอาริสทาร์คัสเพื่อนร่วมทางของเปาโล เข้าไปกับพวกเขาด้วย ³⁰ฝ่ายเปาโลอยากจะทำไปอยู่ต่อหน้าฝูงชน แต่พวกศิษย์ของพระเยซูไม่ยอมให้ไป ³¹เจ้าหน้าที่ปกครองแคว้นบางคน ที่เป็นเพื่อนของเปาโล ได้ฝากคำพูดมาถึงเขา อ้อนวอนไม่ให้เขาเสี่ยงเข้าไปในโรงละคร ³²ตอนนี้ผู้คนต่างคนต่างร้องตะโกนกัน จนที่ประชุมวุ่นวายไปหมด แต่คนส่วนใหญ่ก็ไม่ว่ากันว่าเขามาชุมนุมกันทำไม ³³บางคนในฝูงชนได้บอกให้อเล็กซานเดอร์รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น เพราะตอนนี้เขาได้ถูกชาวยิวผลักออกไปยืนอยู่ข้างหน้า เขาจึงยกมือขึ้นให้ฝูงชนเงียบ และพยายามที่จะพูดแก้ต่างต่อหน้าคนที่มาชุมนุมนั้น

³⁴เมื่อพวกเขารู้ว่าอเล็กซานเดอร์เป็นคนยิว พวกเขา ก็ร้องตะโกนเป็นเสียงเดียวกันว่า “อาร์เทมิส เทพธิดาของชาวเอเฟซัสเป็นผู้ยิ่งใหญ่” ร้องอยู่อย่างนั้นประมาณสองชั่วโมง

³⁵ฝ่ายผู้ปกครองเมืองบอกให้ฝูงชนอยู่ในความสงบ และพูดว่า “พี่น้องชาวเอเฟซัส มีใครบ้างในโลกนี้ที่ยังไม่รู้ว่เมืองเอเฟซัสเป็นผู้ดูแลวัดของอาร์เทมิสผู้ยิ่งใหญ่ และเป็นผู้รักษาหินศักดิ์สิทธิ์ที่หล่นมาจากท้องฟ้า ³⁶ไม่มีซีไซ่มอะไร เพราะฉะนั้นพวกท่านต้องใจเย็นๆ ไม่ทำอะไรที่โง่เขลา ³⁷พวกท่านได้เอาชายสองคนนี้มาที่นี่ ทั้งที่พวกเขาไม่ได้ปล้นวัดหรือดูหมิ่นเทพธิดาของพวกเรา ³⁸ถ้าเดเมตรีอัสและพวกช่างฝีมือที่ทำงานกับเขากล่าวหาใคร ศาลก็เปิดอยู่คณะผู้พิพากษาก็พร้อม ให้พวกเขาไปฟ้องร้องกันเองที่นั่นสิ ³⁹แต่ถ้าพวกท่านยังมีเรื่องอื่นอีก ก็ให้ไปตกลงกันในที่ประชุมปกติเถอะ ⁴⁰แค่นี้พวกเราก็ก็น่าจะเสียใจแล้วที่จะถูกกล่าวหาว่าก่อการจลาจล ขึ้นในวันนี้ เพราะพวกเราไม่มีข้ออ้างอะไรเลย ที่มาชุมนุมกันในครั้งนี้” ⁴¹เมื่อเขาพูดจบ ก็สั่งให้เลิกชุมนุมกัน

เปาโลเดินทางไปแคว้นมาซิโดเนียและกรีซ

20 เมื่อความวุ่นวายสงบลง เปาโลได้เรียกพวกศิษย์ของพระเยซูมาพบกัน หลังจากพูดให้กำลังใจพวกเขาแล้ว เปาโลก็บอกลาและไปที่แคว้นมาซิโดเนีย ²เปาโลได้ให้กำลังใจกับพวกศิษย์ของพระเยซูตามที่ต่างๆ ที่เขาผ่านไปนั้น จนมาถึงแคว้นกรีซ ³เขาพักอยู่ที่นั่น

สามเดือน และเมื่อเขาเตรียมที่จะลงเรือไปซีเรีย เขารู้ว่าผีพอกยิววางแผนจะฆ่าเขา เปาโลจึงตัดสินใจกลับไปที่ทางแคว้นมาซิโดเนียแทน⁴ เขามีเพื่อนร่วมเดินทางไปด้วยคือโสปาเทอรูลูกชายของปรัสชาวมืองเบโรอา อาริสทาร์คัส กับเสคุนดัสชาวมืองเธสะโลนิกา ภายหลังจากเดอริบีและทิโมธี ที่ติดกับโทรฟีมัส ที่มาจากแคว้นเอเชีย*⁵ โดยคนทั้งหมดนี้ได้เดินทางล่วงหน้าไปคอยพวกเราที่เมืองทรอยส์⁶ หลังจากวันเทศกาลขนมปังไร้เชื้อ⁷ พวกเราก็ลงเรือออกจากเมืองฟิลิปปีห้าวันต่อมา พวกเราได้ไปสมทบกับพวกเขาที่เมืองทรอยส์ และพักอยู่ที่นั่นเจ็ดวัน

เปาโลไปเยี่ยมเมืองทรอยส์เป็นครั้งสุดท้าย

⁷ในวันอาทิตย์* ขณะที่เราประชุมกันเพื่อหักขนมปัง⁸ เปาโลคุยกับพวกเขาจนถึงเที่ยงคืน เพราะเปาโลตั้งใจจะออกจากเมืองในวันรุ่งขึ้น⁹ ในห้องชั้นบนที่เราประชุมกันนั้น มีตะเกียงอยู่หลายดวง⁹ ชายหนุ่มคนหนึ่งชื่อยูทีกัส นั่งอยู่บนขอบหน้าต่าง เขาจ้องนอนมาก จึงหลับไปขณะที่เปาโลยังพูดอยู่ และตกลงมาจากหน้าต่างชั้นที่สาม เมื่อยกตัวเข้ขึ้นมาก็พบว่าเขาตายเสียแล้ว¹⁰ เปาโลจึงลงไปและก้มตัวลงไปกอดร่างของยูทีกัสแล้วพูดว่า “ไม่ต้องเป็นห่วง เพราะเขายังมีชีวิตอยู่”¹¹ จากนั้นเปาโลก็ขึ้นไปชั้นบนหักขนมปังและกินอาหารกันและพูดกับพวกนั้นต่อไปจนถึงเช้ามืดแล้วจึงจากไป¹² พวกเขาก็พาชายหนุ่มคนที่ฟื้นจากความตายกลับบ้าน และทุกคนก็รู้สึกปลื้มใจมาก

การเดินทางจากเมืองทรอยส์ไปเมืองมิเลทัส

¹³เปาโลตั้งใจจะเดินทางไปเมืองอัลโลสทางบก จึงจัดการให้พวกเราขึ้นเรือล่วงหน้าไปก่อนแล้วคอยแวะรับเขาขึ้นเรือที่นั่น¹⁴ เมื่อเปาโลพบพวกเราที่เมืองอัลโลส เราปรับเขาขึ้นเรือมุ่งหน้าไปเมืองมิเลทัส¹⁵ ในวันรุ่งขึ้น เราเล่นเรือออกจากมิเลทัส ไปถึงบริเวณฝั่งตรงข้ามกับเกาะคีโอส พอวันต่อมาเราก็เล่นเรือมาถึงเกาะสามอส และอีกวันต่อมาเราได้มาถึงเมืองมิเลทัส¹⁶ เปาโลตัดสินใจว่าจะเล่นผ่านเมืองเอเฟซัสไปเลย จะได้ไม่ต้องเสียเวลาที่แคว้นเอเชีย เพราะถ้าเป็นไปได้เขาจะรีบไปให้ถึงเมืองเยรูซาเล็มก่อนวันเพ็นเทคอสต์¹⁷

เปาโลพบกับคณะผู้นำอาวุโสของหมู่ประชุมเอเฟซัส

¹⁷ตอนเปาโลอยู่ที่เมืองมิเลทัส เปาโลได้ฝากข้อความไปให้พวกผู้นำอาวุโสที่หมู่ประชุมของพระเจ้าในเมืองเอเฟซัสให้มาเจอกันที่นั่น¹⁸ เมื่อพวกนั้นมาถึง เปาโลพูดว่า “คุณก็รู้ว่า ตลอดเวลาที่ผมอยู่กับพวกคุณผมใช้ชีวิตอย่างไร นับตั้งแต่วันแรกที่ผมมาถึงแคว้นเอเชียนี้¹⁹ ผมได้รับข้อบังคับชีวิตอย่างอ่อนน้อมถ่อมตนและน้ำตาไหล ผมได้ผ่านความทุกข์ยากลำบากมากมายจากแผนร้ายต่างๆ ของพวกยิว²⁰ คุณก็รู้ว่าอะไรที่เป็นประโยชน์กับพวกคุณ ผมไม่เคยลังเลที่จะบอกให้รู้เลย ซ้ำยังสอนให้ทั้งในที่สาธารณะ และที่บ้านอีกด้วย²¹ ผมเตือนหมดทุกคน ไม่ว่าจะเป็นคนยิว หรือคนกรีกให้กลับตัวกลับใจ กลับมาหาพระเจ้า และให้ไว้วางใจในพระเยซูเจ้าของพวกเรา²² ตอนนั้นผม

20:4 เอเชีย ภาคตะวันตกของประเทศตุรกีในปัจจุบันนี้

20:7 วันอาทิตย์ หรือ “วันแรกของสัปดาห์” ชาวยิวถือว่าวันนี้เริ่มขึ้นเมื่อพระอาทิตย์ตกดินในเย็นวันเสาร์ แต่ถ้าลูกา นับตามเวลาของกรีก การประชุมนี้ก็ตรงกับคืนวันอาทิตย์

20:7 หักขนมปัง หมายถึง “กินอาหาร” ในที่นี้เป็นไปได้ว่าหมายความรวมถึง “การกินขนมปังและดื่มน้ำองุ่นเพื่อระลึกถึงการตายของพระเยซู” 20:28 ด้วยเลือดของพระองค์ หรือ “เลือดของบุตรชายพระองค์”

21:8 (คนที่ช่วยแจกจ่ายอาหารในเยรูซาเล็ม) ดูกิจการ 6:6

จะต้องไปเมืองเยรูซาเล็ม ตามที่พระวิญญานบริสุทธ์¹สั่ง ไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับผมที่นั่นบ้าง ²³รู้แต่ว่าพระวิญญานบริสุทธ์ได้เตือนผมในทุกเมืองที่ไปว่า ทั้งคุณ ทั้งความทุกข์ยากลำบาก กำลังรอผมอยู่ที่เมืองเยรูซาเล็ม ²⁴แต่ผมไม่สนใจหรือกลัวจะเกิดอะไรขึ้นกับชีวิตของผม ขอเพียงแต่ให้ผมวิ่งถึงเส้นชัย และทำงานที่พระเยซูเจ้ามอบหมายไว้ให้สำเร็จก็พอแล้ว งานนั้นก็คือการประกาศข่าวดี¹ เรื่องความเมตตาการุณาของพระเจ้า

²⁵ผมรู้ว่าต่อไปนี้จะไม่มีใครเลยในพวกคุณที่ผมได้ตระเวนไปประกาศเรื่องแผ่นดินของพระเจ้าให้ฟังนั้น จะได้เห็นหน้าผมอีก ²⁶ดังนั้นผมขอบอกให้รู้ตอนนี้เลยว่า ถ้าหากมีใครในพวกคุณหลงหาย อายามาโทษผมก็แล้วกัน ²⁷เพราะผมได้บอกเรื่องที่พระเจ้าอยากให้คุณรู้อย่างครบถ้วนแล้ว ²⁸ระวังตัวเองกับฝูงชนทั้งหลายที่พระวิญญานบริสุทธ์ได้ตั้งให้คุณเป็นผู้ดูแลเลี้ยงดู ซึ่งก็คือหมู่ประชุมของพระเจ้า¹ที่พระองค์ได้ซื้อมาด้วยเลือดของพระองค์¹เอง ²⁹ผมรู้ว่าเมื่อผมจากไปจะมีคนอื่นที่เป็นเหมือนฝูงหมาป่าดุร้ายเข้ามาทำร้ายฝูงชนของพระเจ้า ³⁰แม้แต่พวกคุณเองบางคนก็จะพุดบิตเบือนความจริง เพื่อล่อพวกศิษย์ของพระเยซูให้ไปติดตามพวกเขาแทน ³¹ฉะนั้น ระวังตัวไว้ให้ดี จำไว้ว่าตลอดเวลาสามปีมานี้ ผมได้ตักเตือนพวกคุณแต่ละคนด้วยน้ำตามาตลอด ไม่เคยหยุดเลยทั้งกลางวันและกลางคืน

³²และเดี๋ยวนี้ ผมขอมอบพวกคุณไว้กับพระเจ้า และกับถ้อยคำแห่งความเมตตาการุณาของพระองค์ ที่จะให้คุณเข้มแข็งขึ้น และจะทำให้คุณเป็นผู้รับมรดกร่วมกับคนพวกนั้นทั้งหมดที่พระเจ้าได้แยกออกมาไว้เป็นของพระองค์ ³³ผมไม่เคยคิดอยากจะได้เงินทอง หรือเสื้อผ้าของใครเลย ³⁴พวกคุณก็รู้ว่า ผมได้ทำงานเลี้ยงดูตัวเองและคนที่อยู่กับผม ด้วยมือทั้งสองของผมนี่ ³⁵ที่ผมทำอย่างนี้ ก็เพื่อพวกคุณจะได้เห็นว่าเราจะต้องทำงานหนัก เพื่อจะได้ช่วยเหลือคนที่ขัดสนจำคำพูดของพระเยซูเจ้าไว้ให้ดี ที่ว่า ‘การให้เป็นเกียรติมากกว่าการรับ’” ³⁶หลังจากเปาโลพูดเสร็จแล้ว เขาก็คุกเข่าลงพร้อมกับทุกคน และเขาได้อธิษฐาน ³⁷ทุกคนร้องให้สะอึกสะอื้นพากันกอดคอและจูบเปาโล ³⁸พวกเขาเสียใจมาก ที่เปาโลบอกว่าจะไม่ได้เห็นหน้าเขาก่อนแล้ว จากนั้นก็พากันไปส่งเปาโลที่เรือ

เปาโลไปเมืองเยรูซาเล็ม

21 หลังจากแยกกันแล้ว พวกเราแล่นเรือตรงไปที่เกาะโคส และได้มาถึงเกาะโรดส์ในวันรุ่งขึ้นจากที่นั่นเราแล่นเรือต่อไปถึงเมืองปาทารา ² และได้พบเรือลำหนึ่งที่จะไปเมืองฟีนิเซีย พวกเราจึงขึ้นเรือลำนั้นแล่นต่อไป ³พวกเรามองเห็นเกาะไซปรัส และแล่นผ่านทางขวาของเกาะไปแคว้นซีเรีย เรือได้ไปจอดที่เมืองไทระเพื่อถ่ายสินค้าขึ้นท่า ⁴พวกเราได้พบพวกศิษย์ของพระเยซูที่นั่นด้วย จึงพักอยู่กับพวกเขาเจ็ดวัน พระวิญญานบริสุทธ์ลึกลับใจพวกเขาให้บอกกับเปาโลว่าอย่าไปเมืองเยรูซาเล็ม ⁵เมื่อถึงเวลาที่พวกเราจะต้องเดินทางต่อแล้วพวกเขาทั้งหมดพร้อมทั้งลูกเมีย ได้ออกมาส่งพวกเราที่นอกเมือง เมื่อมาถึงชายหาดพวกเราได้คุกเข่าลงอธิษฐาน ⁶แล้วรำล่ำกัน จากนั้นพวกเราก็ลงเรือ ส่วนพวกเขากลับบ้านไป

⁷พวกเราแล่นจากเมืองไทระมาจอดที่เมืองทอลเลเมอสิส พวกเราได้ไปเยี่ยมเยียนพี่น้องที่นั่นและพักอยู่กับพวกเขาหนึ่งวัน ⁸วันต่อมา พวกเราเดินทางต่อจนมาถึงเมืองซีซาริยา และแวะไปที่บ้านของ

บางคนจากแคว้นเอเชียเห็นเปาโลในบริเวณวิหาร ก็ปลุกปั่นฝูงชนให้เข้ามารุมจับเปาโล²⁸ พวกเขา ร้องตะโกนว่า “เพื่อนๆ อิสราเอล มาช่วยกันหน่อยเร็ว ไอ้หมอนี้โง่งที่เทียวไปสอนใครต่อใครจน ทั่วให้ต่อต้านคนของเรา กฎหมายของเราและวิหารของเรา และตอนนี้มันยังพาคคนที่ไม่ใช่ยิว เข้ามาในบริเวณวิหารอีกด้วย ทำให้สถานที่ศักดิ์สิทธิ์แห่งนี้ไม่บริสุทธิ์”²⁹ ที่พวกเขาพูดอย่างนี้ก็ เพราะเห็นโตรฟีมีัสชาวเมืองเอเฟซัสอยู่กับเปาโลในเมือง จึงคาดเดาว่าเปาโลคงพาโตรฟีมีัสเข้า มาในวิหารด้วย

³⁰คนทั้งเมืองก็ลุกฮือกันขึ้นมา เข้าไปจับตัวเปาโลลากออกไปนอกวิหาร แล้วปิดประตูวิหาร ทันที³¹ในเวลาเดียวกับที่พวกเขาพยายามจะฆ่าเปาโลนั้น ได้มีคนไปรายงานเรื่องนี้กับผู้พันกอง ทหารโรมันว่า เขรูชาเต็มทั้งเมืองกำลังวุ่นวายไปหมดแล้ว³²ผู้พันนำทหารและนายร้อยส่วนหนึ่ง ไปยังที่ที่ฝูงชนกำลังทำร้ายเปาโลอยู่เมื่อฝูงชนเห็นผู้พันและพวกทหารมาจึงหยุดทุบตีเปาโล³³แล้ว ผู้พันก็เข้าไปหาเปาโลและจับกุม เขาสั่งให้เอาโซ่สองเส้นมาล่ามเขาไว้ จากนั้นผู้พันได้สอบถาม ฝูงชนว่าเปาโลเป็นใครและได้ทำอะไรลงไป³⁴ฝูงชนต่างส่งเสียงตะโกนบอกอย่างโน้นทีอย่างนี้ที จนผู้พันกองทหารโรมันไม่สามารถรู้ความจริงได้เพราะวุ่นวายมาก เขาจึงสั่งให้เอาตัวเปาโล เข้าไปในค่ายทหาร³⁵เมื่อเปาโลเดินมาถึงตรงชั้นบันได พวกทหารต้องเข้ามาช่วยหามเขาขึ้นไป เพราะฝูงชนกำลังบ้าคลั่ง³⁶ฝูงชนตามหลังมาร้องตะโกนว่า “ฆ่ามัน”

³⁷เมื่อเปาโลกำลังจะถูกนำตัวเข้าไปในค่ายทหาร เขาพูดกับผู้พันกองทหารโรมันว่า “ผมขอ พุดอะไรกับท่านหน่อยได้ไหมครับ” ผู้พันถามว่า “เจ้าพูดกรีกได้ด้วยหรือ”³⁸ถ้าอย่างนั้นเจ้าก็ไม่ใช่ ชาวอียิปต์คนนั้น ที่เมื่อก่อนได้ก่อการกบฏและนำผู้ก่อการร้ายสี่พันคนหนีไปที่ทะเลทรายนะสิ”³⁹เปาโลตอบว่า “ผมเป็นคนยิว มาจากเมืองทาร์ซัสในแคว้นซีลีเซีย ผมเป็นพลเมืองของเมืองที่ สำคัญนั้น ขอให้ผมพูดกับฝูงชนนั้นหน่อยเถิดครับ”⁴⁰เมื่อผู้พันกองทหารโรมันอนุญาตแล้ว เปาโล ยืนขึ้นตรงบันไดและโบกมือให้ทุกคนเงียบ เมื่อทุกคนเงียบแล้ว เปาโลได้พูดกับพวกเขาเป็น ภาษาอารเมค*ว่า

เปาโลกล่าวกับประชาชน

22 “ท่านผู้อาวุโสและพี่น้องทั้งหลาย โปรดฟังคำอธิบายของผมสักนิดเถอะ”²เมื่อพวก เขาได้ยินเปาโลพูดเป็นภาษาอารเมค พวกเขาจึงเงียบลงกว่าเดิม จากนั้นเปาโลพูดว่า³ “ผมเป็นคนยิว เกิดที่เมืองทาร์ซัสแคว้นซีลีเซีย แต่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูในเมืองเยรูซาเล็มนี้ ผม เป็นศิษย์ของกามาลิเอล* และเขาได้อบรมสั่งสอนผมให้ทำตามกฎหมายของบรรพบุรุษของพวกเราอย่าง เคร่งครัด ผมเป็นคนທີ່เคร่งต่อพระเจ้ามาก เหมือนกับพวกท่านในตอนี้⁴ผมเคยข่มเหงคนที่เดิน ตามทางของพระเยซูจนถึงตาย และจับพวกเขาทั้งชายและหญิงไปขังคุก⁵ทั้งหัวหน้านักบวช สูงสุด† และผู้นำอาวุโสทั้งหมดเป็นพยานให้กับผมได้ พวกเขาได้ออกจดหมายแนะนำตัวผมให้กับ พี่น้องชาวยิวในเมืองตามัสกัส ผมจะได้ไปที่นั่นเพื่อจับคนพวกนั้น ที่เดินตามทางของพระเยซู แล้วส่งกลับมาเข้าคุกที่เมืองเยรูซาเล็ม

21:40 อารเมค หรือ ฮีบรู แต่โดยมากที่อ้างถึงในที่นี้เป็นภาษาอารเมค ซึ่งเป็นภาษาท้องถิ่นที่มีความเกี่ยวข้องกับภาษา

ฮีบรู เป็นภาษาที่ชาวยิวในปาเลสไตน์ส่วนมากใช้พูดกันในตอนต้นคริสตศตวรรษที่ 1

22:3 กามาลิเอล เป็นอาจารย์ที่มีชื่อเสียงมากของพวกฟาริสี ซึ่งเป็นกลุ่มชาวยิวเคร่งศาสนา

ทำไมเปาโลถึงมาติดตามพระเยซู

⁶เมื่อผมเดินทางใกล้จะถึงเมืองตามัสกัส ก็มีบางอย่างเกิดขึ้น ประมวลเรื่อง จูๆ ก็มีแสงสว่างจ้าจากท้องฟ้าส่องลงมารอบตัวผม ⁷ผมก็ล้มลงบนพื้นและได้ยินเสียงพูดว่า “เขาโล เขาโล เจ้าข่มเหงเราทำไม” ⁸ผมถามไปว่า “โอ พระองค์เป็นใครกัน” พระองค์ตอบว่า “เราคือเยซูชวานาซาเรธ คนที่เจ้าข่มเหง” ⁹คนทั้งหลายที่อยู่กับผมก็เห็นแสงสว่างนั้นด้วย แต่พวกเขาไม่เข้าใจเสียงที่พูดกับผมนั้น ¹⁰ผมถามว่า “แล้วผมจะต้องทำอะไร องค์เจ้าชีวิต” องค์เจ้าชีวิตก็บอกว่า “ลุกขึ้นและเข้าไปในเมืองตามัสกัส ที่นั่นจะมีคนบอกเองว่าเจ้าจะต้องทำอะไรบ้าง” ¹¹เพราะความจ้าของแสงนั้นทำให้ผมมองอะไรไม่เห็นเลย เพื่อนร่วมทางของผมจึงต้องมาจูงผมเข้าไปในเมืองตามัสกัส

¹²มีชายคนหนึ่งชื่ออานาเนีย[†] เป็นคนที่ทำตามกฎของโมเสสอย่างเคร่งครัด และเป็นคนที่มิชื่อเสียงดีในหมู่คนยิวในเมืองนั้น ¹³เขามาหาผม และยืนอยู่ข้างๆ พูดว่า “พี่เขาโล ขอให้เห็นอีกครั้งเถิด” แล้วผมก็มองเห็นเขาทันที ¹⁴เขาพูดว่า “พระเจ้าของบรรพบุรุษเรา ได้เลือกพี่ให้รู้ถึงความต้องการของพระองค์ และให้พี่เห็นพระเยซูผู้ที่เชื่อฟังพระเจ้า และให้พี่ได้ยินเสียงของพระองค์ด้วย” ¹⁵เพื่อที่จะได้บอกให้กับทุกคนรู้ถึงสิ่งที่พี่ได้เห็นและได้ยินมาเกี่ยวกับพระองค์ ¹⁶ตอนนี้พี่ยังมัวคอยอะไรอยู่อีก ลุกขึ้นและเข้าพิธีจุ่มน้ำ[‡] เพื่อล้างบาปของพี่ให้หมดไป คืออ่อนวอนขอความช่วยเหลือจากองค์เจ้าชีวิต”

¹⁷เมื่อผมกลับไปเมืองเยรูซาเล็มและกำลังอธิษฐานอยู่ในวิหาร[†] ผมก็เคลิ้มไม่รู้สึกตัวไป ¹⁸แล้วผมก็เห็นพระเยซูพูดกับผมว่า “รีบออกไปจากเมืองเยรูซาเล็มเร็ว เพราะคนที่นี่จะไม่เชื่อในเรื่องของเราที่เจ้าจะบอกพวกเขา” ¹⁹แล้วผมก็พูดว่า “องค์เจ้าชีวิต คนพวกนี้รู้ว่าผมเคยเข้าไปในที่ประชุมชาวยิว[†] แห่งแล้วแห่งเล่า เพื่อจับคนพวกนั้นที่เชื่อถือพระองค์ไปขังคุกและเขียนตี” ²⁰เมื่อสเทเฟนคนที่เป็นพยานของพระองค์ถูกฆ่า ผมก็ยืนอยู่ตรงนั้นและเห็นดีเกี่ยวกับการทำอย่างนั้น ผมเป็นคนเฝ้าเสื้อผ้าของคนพวกนั้นที่ฆ่าสเทเฟน[‡] ²¹แล้วพระองค์ก็พูดกับผมว่า “ไปเถิด เราจะส่งเจ้าไปไกลๆ ไปหาคนที่ไม่ใช่ยิว”

²²ฝูงชนฟังเปาโลพูดมาตลอด แต่พอได้ยินเปาโลพูดอย่างนี้ ก็พากันร้องตะโกนขึ้นมาว่า “กำจัดมันไปจากโลกนี้ มันสมควรตาย” ²³พวกเขาร้องตะโกนไป เหวี่ยงเสื้อผ้าทิ้งไป[‡] และขว้างปาฝุ่นละอองขึ้นไปในอากาศ* ²⁴ผู้พันกองทหารโรมันจึงสั่งให้นำเปาโลเข้าไปในค่ายทหาร เขาสั่งให้ได้อาสาไปโลด้วยการเขียนตี เพื่อจะได้รู้ว่า ทำไมผู้คนถึงได้ร้องตะโกนต่อต้านเขาอย่างนั้น ²⁵แต่พอพวกทหารกำลังซึ่งเปาโลเพื่อจะเขียนตี เปาโลจึงพูดกับนายร้อยที่ยืนอยู่ตรงนั้นว่า “ถูกกฎหมายแล้วหรือที่จะเขียนตีพลเมืองโรมันโดยที่ยังไม่รู้เลยว่าทำผิดอะไร”

²⁶เมื่อนายร้อยได้ยินอย่างนั้น เขาจึงเดินไปพูดกับผู้พันกองทหารโรมันว่า “ท่านครับ รัฐหรือเปล่าว่าท่านกำลังจะทำอะไรลงไปชายคนนี้เป็นพลเมืองโรมันนะครับ” ²⁷ผู้พันกองทหารโรมัน เดินเข้าไปถามเปาโลว่า “บอกหน่อยสิ ว่าแกเป็นพลเมืองโรมันหรือ” เปาโลตอบว่า “ใช่” ²⁸ผู้พันจึงตอบว่า “เราต้องเสียเงินก้อนใหญ่ทีเดียวถึงจะได้เป็นพลเมืองโรมัน” เปาโลพูดว่า “แต่ผมเป็นตั้งแต่เกิดแล้ว”

22:12 อานาเนีย ในหนังสือกิจการ มีชาย 3 คน ที่ใช้ชื่อนี้เหมือนกัน ดูในกิจการ 5:1 และ 23:2 สำหรับอีกสองคน

22:23 เหวี่ยงเสื้อผ้าทิ้งไป เป็นการแสดงความโกรธของพวกเขา

22:23 ขว้างปาฝุ่นละอองขึ้นไปในอากาศ เป็นการแสดงความโกรธอีกวิธีหนึ่ง

²⁹คนพวกนั้นที่กำลังจะไต่สวนเปาโล ก็ผงะถอยไปทันทีรวมทั้งผู้พันกองทหารโรมันก็เกิดความกลัวขึ้นมา เมื่อรู้ว่าคนที่เขาสั่งให้ล่ามโซ่นั้นเป็นพลเมืองโรมัน

เปาโลพูดกับสภาแซนฮีดริน

³⁰วันต่อมา ผู้พันกองทหารโรมัน ก็ได้ปล่อยตัวเปาโล แต่เพราะเขาอยากจะรู้ว่าทำไมเปาโลถึงถูกชาวยิวกล่าวหาเขาจึงสั่งให้พวกผู้นำนักบวชและสมาชิกสภาแซนฮีดรินทั้งหมดมาประชุมกัน และเขาพาเปาโลออกมายืนอยู่ต่อหน้าพวกเขา

23 เปาโลจึงมองไปที่พวกสมาชิกสภา แล้วพูดว่า “พี่น้องทั้งหลาย ผมได้ใช้ชีวิตต่อหน้าพระเจ้า โดยมีจิตใจที่บริสุทธิ์ทุกเรื่องมาตลอดจนถึงทุกวันนี้” ²อานาเนีย* ซึ่งเป็นหัวหน้านักบวชสูงสุด[†] สั่งให้คนที่ยืนอยู่ใกล้กับเปาโลตบปากเปาโล ³แล้วเปาโลก็พูดกับอานาเนียว่า “พระเจ้าจะตบท่านเหมือนกัน ท่านเป็นเหมือนกำแพงที่ทาสีขาว ท่านนั่งอยู่ตรงนั้นตัดสินผมตามกฎหมายของโมเสส แต่ท่านกลับทำผิดกฎเสียเอง ด้วยการสั่งตบผมอย่างนั้นหรือ”

⁴คนที่ยืนอยู่ใกล้ๆ เปาโลพูดว่า “แกกล้าดูถูกหัวหน้านักบวชสูงสุดของพระเจ้าเชียวรี” ⁵เปาโลพูดว่า “พี่น้องครับ ผมรู้ว่าชายคนนี้เป็นหัวหน้านักบวชสูงสุด เพราะพระคัมภีร์[‡] เขียนไว้ว่า ‘เจ้าจะต้องไม่แข่งดำผู้นำประชาชนของเจ้า’”^{*} ⁶พอเปาโลรู้ว่าที่ประชุมสภานี้ มีทั้งพวกสะดูสี[†] และพวกฟาริสี[†] เขาก็ประกาศก้องในที่ประชุมสภาว่า “พี่น้องทั้งหลาย ผมเป็นฟาริสี และเป็นลูกหลานของฟาริสีด้วย ที่ผมถูกสอบสวนนี้ก็เพราะผมเชื่อว่าคนตายจะฟื้นขึ้นมาอีก”

⁷เมื่อเปาโลพูดอย่างนี้ พวกฟาริสีกับพวกสะดูสีก็เริ่มเถียงกัน ที่ประชุมจึงแบ่งออกเป็นสองพวก ⁸(พวกสะดูสี ไม่เชื่อเรื่องทูตสวรรค์ วิญญาณ หรือการฟื้นขึ้นมาจากความตาย ส่วนพวกฟาริสีนั้นเชื่อหมดทุกอย่าง) ⁹เกิดความโกลาหลวุ่นวาย และได้มีครูสอนกฎหมายปฏิบัติบางคนที่เป็นฟาริสีได้ยืนขึ้นเถียงคือเป็นเห็นว่า “พวกเราไม่เห็นว่าคุณคนนี้ทำผิดอะไรเลย ไม่น่าอ้าวจะเป็นวิญญาณหรือทูตสวรรค์พูดกับเขาจริงๆ ก็ได้”

¹⁰การโต้เถียงดูเดือดร้อนแรงมากขึ้น จนผู้พันกองทหารโรมันกลัวว่าเปาโลจะถูกพวกเขาฉีกออกเป็นชิ้นๆ เขาจึงสั่งให้ทหารลงไปดึงตัวเปาโลให้ห่างออกมาจากพวกนั้น แล้วพากลับไปที่ค่ายทหาร

¹¹ในคืนต่อมา องค์กรชีวิตได้มายืนอยู่ข้างๆ เปาโลและพูดว่า “กล้าหาญไว้ เจ้าบอกเรื่องของเราที่เมืองเยรูซาเล็มยังไง เจ้าก็ต้องทำอย่างนั้นที่กรุงโรมเหมือนกัน”

ยิวบางคนวางแผนที่จะฆ่าเปาโล

¹²วันรุ่งขึ้น พวกยิวได้มาวางแผนกัน โดยสาบานกันว่าไม่กินหรือดื่มอะไรเลย จนกว่าจะฆ่าเปาโลเสียก่อน ¹³มีมากกว่าสี่สิบคนที่สมรั่วมคิดกันวางแผนนี้ ¹⁴แล้วพวกเขา ก็ไปบอกกับพวกหัวหน้านักบวชและพวกผู้นำอาวูโลว่า “พวกเราได้สาบานกันว่าจะไม่กินอะไรจนกว่าจะได้ฆ่าเปาโลเสียก่อน” ¹⁵ตอนนี้ ขอให้พวกท่านและสมาชิกสภาไปร้องเรียนต่อผู้พันกองทหารโรมันให้

23:2 อานาเนีย เป็นหัวหน้านักบวชสูงสุด ในปี ค.ศ.47-59 (พ.ศ.590-602)

23:5 ‘เจ้าจะต้องไม่แข่งดำผู้นำประชาชนของเจ้า’ อ้างจาก หนังสืออพยพ 22:28

เปาโลมาให้กับพวกท่าน โดยแกล้งทำเป็นว่า พวกท่านอยากจะสืบสวนเรื่องของมันให้แน่ชัดยิ่งขึ้น แล้วพวกเราจะฆ่ามันก่อนที่จะมาถึงที่นี่”

¹⁶แต่ลูกชายของน้องสาวเปาโลได้ยินเรื่องแผนการนี้ เขาจึงเข้าไปในค่ายทหารและเล่าเรื่องนี้ให้เปาโลฟัง ¹⁷เปาโลจึงเรียกนายร้อยคนหนึ่งมาบอกว่า “พาเด็กหนุ่มคนนี้ไปหาผู้พัน เพราะเขามีบางอย่างจะบอกให้ผู้พันทราบ” ¹⁸นายร้อยจึงนำเด็กหนุ่มคนนี้ไปหาผู้พันและรายงานว่า “นักโทษเปาโลเรียกผมให้พาเด็กหนุ่มคนนี้มาหาท่าน เพราะเขามีบางอย่างจะบอกให้ท่านทราบ” ¹⁹ผู้พันจึงจูงเด็กหนุ่มไปยังที่สวนตัวแล้วถามว่า “เจ้ามีอะไรจะบอกเราหรือ”

²⁰เด็กหนุ่มตอบว่า “พวกยิวได้ตกลงกันที่จะขอให้ท่านนำเปาโลไปที่สภาในวันนี้พรุ่งนี้โดยแกล้งทำเป็นว่าพวกเขาอยากจะได้สวนเปาโลให้ละเอียดมากยิ่งขึ้น ²¹อย่ายอมทำตามนั้นนะครับ เพราะมีพวกเขามากกว่าสี่สิบคนกำลังคอยข่มขู่ทำร้ายเปาโลอยู่ พวกเขาสบายกันว่าจะไม่กินหรือตีมันจนกว่าจะได้ฆ่าเปาโล และตอนนี้พวกเขาก็พร้อมแล้ว เพียงแต่รอให้ท่านตกลงเท่านั้น” ²²แล้วผู้พันก็ให้เด็กหนุ่มกลับไป พร้อมกับสั่งกำชับว่า “อย่าไปบอกให้ใครรู้นะว่าเจ้าได้บอกเรื่องนี้กับเรา”

เปาโลถูกส่งตัวไปที่เมืองซีซารียา

²³จากนั้นผู้พันได้เรียกนายร้อยของเขาสองคนมาสั่งว่า “ให้ไปเตรียมทหารสองร้อยนายกับทหารม้าเจ็ดสิบนาย และพลหอกเดินเท้าอีกสองร้อยนายให้พร้อมสำหรับเดินทางไปเมืองซีซารียา ในตอนสามทุ่มคืนนี้” ²⁴เตรียมม้าให้เปาโลขี่ด้วย และคุ้มกันเขาให้ไปถึงเจ้าเมืองเฟลิกส์อย่างปลอดภัย” ²⁵แล้วผู้พันได้เขียนจดหมายมีข้อความว่า

²⁶ถึง ฯพณฯ ท่านผู้ว่าเฟลิกส์*

จากคลาวดิอุส ลีเซียส

²⁷ชายคนนี้ถูกชาวยิวจับกุมมา เกือบจะถูกพวกนั้นฆ่าด้วย แต่พอผมรู้ว่าเขาเป็นพลเมืองโรมัน ก็รีบนำทหารออกไปช่วยเขา ²⁸เนื่องจากผมอยากจะรู้ว่าพวกยิวกล่าวหาเขาด้วยเรื่องอะไร จึงได้นำตัวเขาไปที่สภาของพวกยิว ²⁹และผมพบว่ามันเป็นเรื่องเกี่ยวกับข้อโต้แย้งทางด้านกฎปฏิบัติของพวกเขา ไม่เห็นว่าจะมีอะไรร้ายแรงถึงกับต้องตายหรือตีตักเลย ³⁰พอผมรู้ว่ามีการยิวบางคนวางแผนจะฆ่าเขา ผมจึงรีบส่งเขามาให้ท่านทันที แล้วผมก็สั่งให้พวกนั้นที่กล่าวหาเขามาฟ้องร้องเขากับท่าน

³¹พวกทหารได้ทำตามที่ท่านสั่งโดยในคืนนั้นเองพวกทหารพาเปาโลออกเดินทางไปที่เมืองอันทิปาตริส ³²ในวันต่อมา พวกทหารเดินเท้าให้ทหารม้าพาเปาโลเดินทางต่อ ส่วนพวกเขากลับค่ายไป ³³เมื่อพวกทหารมาถึงเมืองซีซารียา ก็ได้นำจดหมายไปให้เจ้าเมือง พร้อมกับมอบตัวเปาโลให้กับเขา ³⁴เจ้าเมืองอ่านจดหมาย และได้ถามเปาโลว่ามาจากแคว้นไหน เมื่อรู้ว่ามาจากแคว้นซีลีเซีย ³⁵เจ้าเมืองจึงพูดว่า “เมื่อผู้กล่าวหาเจ้ามาถึง เราจะฟังคำให้การของเจ้า” และเขาสั่งให้ควบคุมตัวเปาโล ไว้ในวังที่เฮโรด*สร้างขึ้น

23:26 เฟลิกส์ เป็นผู้ว่าแคว้นยูเดีย ราวๆ ปี ค.ศ.52-58 หรือ 59 (พ.ศ.595-601 หรือ 602)

23:35 เฮโรด เฮโรดที่ 1 (มหาราช) ผู้ปกครองแคว้นยูเดีย อยู่ในช่วง 40 ปีก่อนพระเยซูเกิด ถึง 4 ปีหลังจากพระเยซูเกิด

ชาวยิวกล่าวหาเปาโล

24 ทั่ววันต่อมา อานาเนียหัวหน้านักบวชสูงสุด¹ พวกผู้นำอาวุโสบางคน และนายแก้ต่างชื่อเทอร์ทูลลัส ได้เดินทางลงมาถึงเมืองซีซารียาและฟ้องร้องเปาโลต่อหน้าเจ้าเมือง² เมื่อเปาโลถูกเรียกเข้ามา เทอร์ทูลลัสก็ได้กล่าวหาเปาโลต่อหน้าท่านผู้ว่าเฟลิกส์ว่า “ขอพณฯ ท่านเฟลิกส์ พวกเราได้อยู่กันอย่างร่มเย็นเป็นสุขภายใต้การดูแลของท่านมาเป็นเวลาช้านาน และประเทศชาติของเราก็ได้รับการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงให้ดีขึ้น เพราะท่านมองการณ์ไกล³ พวกเรารู้สึกยินดีและขอบพระคุณยิ่งนัก สำหรับสิ่งต่างๆ ที่ท่านได้ทำให้กับเราในทุกๆ 4 เพื่อไม่ให้เป็นการรบกวนเวลาของท่านมากนัก ผมขอความกรุณาท่านช่วยฟังพวกเราเล่าอย่างย่อๆ⁵ เนื่องจากพวกเราพบว่า ชายคนนี้เป็นพวกชอบก่อความวุ่นวาย ปลุกปั่นให้เกิดการจลาจลในหมู่คนยิวไปทั่วโลก และเขาก็เป็นหัวหน้าลัทธินาซารีธ^{6-8*} เขายังพยายามทำให้วิหาร[†] เกิดความต่างพร้อย พวกเราเลยจับเขา ลองไต่สวนเขาดูเถอะแล้วท่านจะรู้จากปากของเขาเองว่า ทุกสิ่งที่เรากล่าวหาเขา นั้นเป็นความจริง”⁹ คนยิวอื่นๆ ก็รีบเข้ามาผสมโรงยืนยันว่าที่เทอร์ทูลลัสพูดมาทั้งหมดนั้นเป็นความจริง

เปาโลแก้ต่างให้ตนเองต่อหน้าเฟลิกส์

¹⁰ เมื่อเจ้าเมืองให้สัญญาแก่เปาโลพูด เขาตอบว่า “ผมรู้ว่า ท่านเป็นผู้พิพากษาเหนือชนชาตินี้มาหลายปีแล้ว ผมจึงตั้งใจที่จะได้แก้ต่างให้ตนเองต่อหน้าท่าน¹¹ ท่านสามารถสอบถามได้เลยว่า ผมมาที่เมืองเยรูซาเล็มเพื่อกราบไหว้พระเจ้ายังไม่ถึงสิบสองวันเลย¹² พวกเขาก็ไม่ได้พบว่า ผมได้เถียงกับใครในวิหาร หรือปลุกปั่นยุยงใครในที่ประชุมของชาวยิว[†] หรือที่ไหนๆ ในเมือง¹³ พวกเขาก็ไม่มีทางพิสูจน์ ให้ท่านเห็นถึงสิ่งที่พวกเขากล่าวหาว่าผมทำ¹⁴ ผมยอมรับต่อท่านว่า ผมได้กราบไหว้พระเจ้าของบรรพบุรุษของเราด้วยการติดตามทางของพระเยซูที่พวกเขาเรียกว่าเป็นลัทธินอกรีตนั้น ผมเชื่อกฎของโมเสสและทุกอย่างที่ผู้พูดแทนพระเจ้า[†] เขียนขึ้น¹⁵ และผมก็มีความหวังอย่างเดียวกับที่พวกเขา มีในพระเจ้า คือความหวังที่ว่าพระเจ้าจะทำให้ทุกคนทั้งคนดีและคนชั่วฟื้นขึ้นจากความตาย¹⁶ ผมจึงพยายามทำดีที่สุด เพื่อจะได้มีจิตสำนึกที่ถูกต้องต่อหน้าพระเจ้าและมนุษย์ทุกคน

¹⁷ หลังจากที่ผมจากเมืองเยรูซาเล็มไปหลายปี ผมได้กลับมาเพื่อเอาเงินมาช่วยเหลือคนของผมที่ยากจน และมาถวายเครื่องบูชากับพระเจ้า¹⁸ แต่ในระหว่างที่ผมทำสิ่งเหล่านี้ในวิหาร พวกเขาพบผมและผมก็เพิ่งทำพิธีชำระล้าง* เสรีจ ไม่มีฝูงชนหรือความวุ่นวายอะไรเลย¹⁹ มีคนยิวบางคน ที่มาจากแคว้นเอเชียอยู่ที่นั่น ถ้าพวกเขามีปัญหาอะไรกับผม พวกเขาก็น่าจะมาฟ้องร้องผมต่อหน้าท่านที่นี้แล้ว²⁰ หรือไม่ท่านก็ให้คนพวกนี้ที่มายุ่งที่นี้แล้ว บอกว่าผมทำผิดอะไรบ้างตอนที่ยืนอยู่ต่อหน้าที่ประชุมสภาแซนฮีดริน²¹ นอกจากเรื่องนี้เรื่องเดียวคือเรื่องที่ผมได้ร้องตะโกนตอนที่ยืนอยู่ที่นั่นว่า ‘ผมถูกสอบสวนวันนี้ เพราะผมเชื่อเรื่องการตายแล้วฟื้น’”

24:6-8 สำเนากรีกบางฉบับ เขียนเพิ่มเติมในข้อ 6-8 ไว้ว่า “พวกเราต้องการพิพากษาเขาด้วยกฎหมายของพวกเรา แต่ผู้พันลิเซียสมาถึงและใช้กำลังมหาศาลเอาตัวเขาไปจากพวกเรา และผู้พันลิเซียส่งคนที่กล่าวหาเปาโลให้มาหาท่าน
24:18 พิธีชำระล้าง สิ่งพิเศษที่ชาวยิวกระทำหลังจากสิ้นสุดการสาบานตนแบบนาซาไรท์

²²แล้วเฟลิกส์ ซึ่งได้รับทราบเรื่องวิถีทางของพระเยซูเป็นอย่างดี ก็ได้เลื่อนการพิจารณาคดีออกไป โดยพูดว่า “รอให้ผู้พันลีเซียสมมาถึงก่อน เราถึงจะตัดสินคดีของเจ้า” ²³เขาสั่งนายร้อยให้เฝ้าดูແປປາໂລໄວ້ แต่ปล่อยให้เปาโลมีอิสระพอสมควร และให้เพื่อนๆ จัดหาสิ่งทีจำเป็นมาให้ได้

เปาโลพบกับเฟลิกส์และภรรยา

²⁴หลายวันต่อมา เฟลิกส์มักับตรูลิลลาภรรยาของเขาซึ่งเป็นชาวยิว เขาได้เรียกเปาโลไปพบและฟังเปาโลพูดเกี่ยวกับความเชื่อในพระเยซูคริสต์ ²⁵แต่เมื่อเปาโลพูดถึงการทำตามใจพระเจ้า การควบคุมตนเอง และการพิพากษาที่กำลังจะมาถึง เฟลิกส์ก็เกิดความกลัวขึ้นมา จึงตัดบทว่า “วันนี้พอแค่นี้ก่อน ไปได้แล้ว ไว้เรามีเวลาแล้วจะเรียกมาใหม่” ²⁶ในขณะที่เดียวกัน เฟลิกส์ก็หวังว่าเปาโลจะให้เงินตัดสินบนเขา จึงเรียกเปาโลมาพูดคุยด้วยบ่อยๆ ²⁷สองปีผ่านไป ปอริลัธ เฟลัทัส²⁸ ก็มารับตำแหน่งผู้ว่าแทนเฟลิกส์ แต่เนื่องจากเฟลิกส์อยากจะทำใจคนยิว จึงยังคงปล่อยให้เปาโลติดอยู่ในคุก

เปาโลขอพบซีซาร์

25 สามวันหลังจากเฟลัทัสได้เป็นเจ้าเมือง เขาได้เดินทางจากเมืองซีซาริยา ขึ้นไปเมืองเยรูซาเล็ม ²พวกหัวหน้านักบวชและพวกผู้นำชาวยิวยื่นข้อกล่าวหาหาเปาโลต่อเฟลัทัส และอ้อนวอนเฟลัทัส ³ให้ช่วยส่งเปาโลมาให้กับพวกเขาที่เมืองเยรูซาเล็มด้วย (พวกเขาได้วางแผนที่จะฆ่าเปาโลในระหว่างทาง) ⁴เฟลัทัสตอบว่า “เปาโลถูกควบคุมตัวอยู่ที่เมืองซีซาริยา และอีกไม่กี่วันเราก็จะเดินทางไปที่เมืองนั้นแล้ว ⁵ให้ผู้นำของท่านบางคนเดินทางลงไปกับเรานี้ แล้วไปฟ้องร้องเขาที่นั่นถ้าเขาทำอะไรผิด”

⁶หลังจากที่ได้พักอยู่กับพวกเขาได้แปดหรือสิบวัน เฟลัทัสก็เดินทางลงไปที่ซีซาริยา วันรุ่งขึ้นเขานั่งบนบัลลังก์พิพากษาและสั่งให้นำเปาโลเข้ามา ⁷ทันทีที่เปาโลมาถึง พวกคนยิวที่เดินทางมาจากเยรูซาเล็มก็มายืนล้อมเขาไว้และกล่าวหาว่าเปาโลทำผิดร้ายแรงหลายอย่าง ทั้งๆ ที่พวกเขาพิสูจน์ไม่ได้สักอย่าง ⁸เปาโลต่อสู้คดีด้วยตัวเองว่า “ผมไม่ได้ทำอะไรผิดต่อกฎปฏิบัติของชาวยิว ต่อวิหาร หรือต่อซีซาร์เลย” ⁹แต่เพราะเฟลัทัสอยากจะทำใจชาวยิว เขาจึงถามเปาโลว่า “เจ้าเต็มใจจะเดินทางไปเมืองเยรูซาเล็ม เพื่อชำระคดีนี้ต่อหน้าเราที่นั่นไหม”

¹⁰เปาโลตอบว่า “ตอนนี้ ผมกำลังยืนอยู่ต่อหน้าศาลของซีซาร์ ซึ่งควรจะเป็นอย่างนั้นอยู่แล้ว ท่านก็รู้แล้วว่า ผมไม่ได้ทำอะไรผิดต่อชาวยิว ¹¹ถ้าผมทำผิดจริงหรือทำอะไรที่สมควรตาย ผมก็ยอมตายไม่ขัดขืนหรอก แต่ถ้าข้อกล่าวหาที่พวกนี้เอามาฟ้องร้องผมไม่เป็นความจริง ใครก็ไม่มีส่วนที่จะส่งผมไปให้กับพวกนี้ทั้งนั้น ผมขอให้ซีซาร์สอบสวนเอง”

¹²หลังจากที่เฟลัทัสได้หารือกับที่ปรึกษาของเขาแล้ว ก็ตอบว่า “เนื่องจากเจ้าได้ขอให้ซีซาร์สอบสวน เจ้าก็จะต้องไปหาซีซาร์”

เฟสทัสถามเฮโรดอากริปาเกี่ยวกับเปาโล

¹³หลายวันต่อมา กษัตริย์อากริปา*และเบอร์นิส*มาถึงเมืองซีซาร์ริยา เพื่อมาเยี่ยมคารวะเฟสทัส ¹⁴หลังจากที่ทั้งสองอยู่ที่นั่นหลายวัน เฟสทัสได้เล่าคดีของเปาโลให้กษัตริย์ฟังว่า “มีชายคนหนึ่งที่เป็นนักโทษที่เฟลิกัสได้ทิ้งไว้ในคุก ¹⁵ตอนที่เรายอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม พวกหัวหน้านักบวชและพวกผู้นำอาวโรสชาวยิว เอาคดีของชายคนนี้นำยื่นฟ้องกับเรา และขอให้เราตัดสินลงโทษให้ด้วย ¹⁶เราบอกกับพวกเขาว่า ธรรมเนียมของชาวโรมันจะไม่ส่งมอบตัวใคร จนกว่าคนฟ้องกับคนที่ถูกฟ้องมาอยู่พร้อมหน้ากันเพื่อให้คนที่ถูกฟ้องได้มีโอกาสแก้ข้อกล่าวหาเสียก่อน ¹⁷เมื่อพวกเขาตามเรามาที่นี่ เราก็ไม่รอช้า วันรุ่งขึ้นเราขึ้นนั่งบนบัลลังก์พิพากษา และสั่งให้นำตัวชายคนนั้นเข้ามา ¹⁸เมื่อพวกที่ฟ้องร้องเขายืนขึ้นกล่าวหาเขา เราก็เห็นว่าข้อกล่าวหาที่นั่นไม่ใช่เป็นเรื่องอะไรที่ร้ายแรงอย่างที่เราคิด ¹⁹แต่กลับเป็นการโต้เถียงกันทางด้านศาสนาของพวกเขาเอง และเกี่ยวกับชายคนหนึ่งชื่อเยชูที่ตายไปแล้ว ถึงแม้เปาโลอ้างว่ายังมีชีวิตอยู่ ²⁰เราไม่รู้ว่าจะสอบสวนเรื่องพวกนี้อย่างไรดีเราจึงถามเปาโลว่า เขาเต็มใจจะไปเยรูซาเล็มเพื่อชำระคดีที่นั่นหรือไม่ ²¹แต่เขาได้ร้องขอให้ซีซาร์เป็นผู้ตัดสินเขา เราจึงได้สั่งให้คุมขังเขาไว้ก่อนจนกว่าเราจะส่งตัวเขาไปให้ซีซาร์” ²²จากนั้นอากริปา ก็พูดกับเฟสทัสว่า “เราเองก็อยากจะฟังจากปากของชายคนนี้เหมือนกัน” เฟสทัสบอกว่า “พรุ่งนี้ท่านจะได้ฟังจากเขา”

²³ในวันรุ่งขึ้น อากริปาและเบอร์นิส เดินทางมาอย่างยิ่งใหญ่อลังการและเข้าไปในห้องตัดสินคดีพร้อมกับพวกผู้บังคับบัญชากรมทหารและผู้นำคนสำคัญของเมือง เฟสทัสสั่งให้นำเปาโลเข้ามา ²⁴จากนั้นเฟสทัสก็พูดว่า “กษัตริย์อากริปาและทุกท่านที่อยู่กับพวกเราที่นี่ ท่านเห็นชายคนนี้ไหม เขาเป็นคนที่กลุ่มคนยิวทั้งหมดตั้งในเมืองเยรูซาเล็มและที่นี่ ได้อ้อนวอนเราและได้ร้องตะโกนว่าเขาไม่สมควรที่จะมีชีวิตอยู่อีกต่อไป ²⁵แต่เราไม่เห็นว่าเขาจะทำผิดอะไรถึงขั้นต้องตาย และเมื่อเขาได้ขอให้จักรพรรดิสอบสวนเอง เราจึงตัดสินใจส่งเขาไป ²⁶แต่เราไม่รู้ว่าจะเขียนบอกจักรพรรดิเกี่ยวกับชายคนนี้อย่างไร เราจึงพาเขามาอยู่ต่อหน้าพวกท่าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อหน้าท่านกษัตริย์อากริปาเพื่อที่ว่าหลังจากการสอบสวนครั้งนี้ผ่านไปแล้ว เราอาจจะมီးอะไรที่จะเขียนได้บ้าง ²⁷ไม่อย่างนั้นแล้ว มันไม่เห็นจะเข้าท่าเลยที่จะส่งนักโทษไปโดยไม่มีข้อกล่าวหา”

เปาโลอยู่ต่อหน้ากษัตริย์อากริปา

26 กษัตริย์อากริปา*พูดกับเปาโลว่า “ตอนนี้ เจ้าพูดแก้ต่างให้กับตัวเองได้แล้ว” เปาโลจึงยกมือของเขาขึ้น*และเริ่มแก้ข้อกล่าวหาว่า ²“กษัตริย์ อากริปา ข้าพเจ้าถือว่าเป็นเกียรติจริงๆ ที่ได้มาแก้ต่างให้กับตัวเองต่อหน้าท่านในวันนี้ ต่อข้อกล่าวหาทั้งหมดของชาวยิว³ โดยเฉพาะท่านรู้จักประเพณี และปัญหาข้อโต้แย้งต่างๆ ของชาวยิวเป็นอย่างดี ขอให้ท่านช่วยอดทนฟังข้าพเจ้าน้อย

25:13 กษัตริย์อากริปา เฮโรดอากริปาองค์ที่ 2 เป็นเหลนของเฮโรดมหาราช ปกครองแคว้นอาบิสิิน แคว้นกาลิลี แคว้นอิทุเรียแคว้นทราคินิสติส ในปี ค.ศ.53-100 (พ.ศ.596-643)

25:13 เบอร์นิส น้องสาวของอากริปาองค์ที่ 2 เป็นลูกสาวคนโตของเฮโรด อากริปาองค์ที่ 1

26:1 กษัตริย์อากริปา เฮโรดอากริปาองค์ที่ 2 เป็นเหลนของเฮโรดมหาราช

26:1 ยกมือของเขาขึ้น เป็นสัญญาณที่ทำขึ้นเพื่อบอกให้คนตั้งใจฟัง

4 ชาวยิวทุกคนรู้จักข้าพเจ้ามาตั้งแต่เด็กแล้ว เริ่มจากโตมาท่ามกลางชนชาติของข้าพเจ้า ในเมืองเยรูซาเล็ม 5 พวกเขารู้จักข้าพเจ้าดี และถ้าพวกเขาอยากทำ พวกเขาสามารถยืนยันกับท่านได้ว่า ข้าพเจ้าเป็นฟาริสี[†] เป็นพวกที่เคร่งศาสนาที่สุดในหมู่คนยิว 6 และที่ข้าพเจ้ายืนถูกสอบสวนอยู่ที่นี่ ก็เพราะความหวังที่ข้าพเจ้ามีในคำสั่งญาที่พระเจ้าให้ไว้กับบรรพบุรุษของพวกเรา 7 เป็นคำสั่งญาที่พวกเราสืบทอดตระกูลหวังที่จะได้รับ จึงได้รับใช้พระเจ้าอย่างขยันขันแข็งทั้งวันทั้งคืน ข้าแต่กษัตริย์ ก็เพราะความหวังอันนี้แหละ ที่ทำให้ข้าพเจ้าต้องถูกชาวยิวกล่าวหา 8 ทำไมพวกท่านถึงคิดว่ามันเป็นเรื่องเหลือเชื่อที่พระเจ้าทำให้คนตายฟื้นขึ้นมา

9 ข้าพเจ้าเคยคิดเหมือนกันว่า จะต้องทำทุกอย่างเท่าที่จะทำได้ เพื่อต่อต้านเยซูชวานาชาเรีย 10 ข้าพเจ้าก็ได้ทำอย่างนั้นในเยรูซาเล็ม และเพราะข้าพเจ้าได้รับอำนาจจากพวกหัวหน้านักบวช ข้าพเจ้าจึงจับพวกผู้บริสุทธิของพระเจ้าไปขังคุก เมื่อพวกเขาถูกฆ่า ข้าพเจ้าก็เห็นตื้นซอบด้วย 11 ข้าพเจ้าเข้าไปจับพวกเขาตามทีประชุม[†] ต่างๆ ออกมาลงโทษบ่อยๆ และบังคับให้พวกเขาพูดสาปแช่ง^{*}พระเยซู ข้าพเจ้าโกรธแค้นพวกนี้มาก ถึงกับเดินทางไปชมhengพวกนี้ถึงต่างแดน

เปาโลเล่าเรื่องที่ได้เห็นพระเยซู

12 ครั้งหนึ่งตอนที่ข้าพเจ้ากำลังเดินทางไปเมืองดามัสกัส โดยได้รับสิทธิอำนาจจากพวกหัวหน้านักบวช 13 ตอนนั้นเป็นเวลาประมาณเที่ยง ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังเดินทางอยู่นั้น ข้าแต่กษัตริย์ ข้าพเจ้าก็ได้เห็นแสงจากท้องฟ้า สว่างจ้ากว่าแสงอาทิตย์เสียอีก แสงนั้นส่องมารอบตัวข้าพเจ้าและคนที่มาด้วยกัน 14 พวกเราทั้งหมดล้มลงกับพื้น และข้าพเจ้าก็ได้ยินเสียงพูดกับข้าพเจ้าเองเป็นภาษาอารเมค[†] ว่า ‘เฮโล เฮโล เจ้าชมhengเราทำไม เวลาที่เจ้าต่อสู้กับเรา[†] ตัวเจ้านั้นแหละที่เจ็บ’ 15 ข้าพเจ้าถามว่า “ท่านเป็นใคร” แล้วพระองค์ก็พูดว่า ‘เราคือเยซูผู้ที่เจ้าชมhengนั้น’ 16 แต่ลุกขึ้นยืนเถอะ เรามาให้เจ้าเห็นก็เพื่อแต่งตั้งเจ้าให้เป็นผู้รับใช้ เพื่อไปบอกคนอื่นถึงเรื่องที่เจ้าได้เห็นเรา และบอกเรื่องที่เราจะแสดงให้เห็นเจ้าดู 17 เราจะช่วยเหลือเจ้าให้รอดพ้นจากคนยิวและคนที่ไม่ใช่ยิวที่เราากำลังจะส่งเจ้าไปหา 18 เพื่อเปิดตาของพวกเรา ให้พ้นจากความมืดสู่ความสว่าง และพ้นจากอำนาจของซาตานสู่พระเจ้า เพื่อพวกเขาจะได้รับการอภัยต่อบาป และเข้ามีส่วนในคนเหล่านั้นที่เราได้ทำให้บริสุทธิ์แล้ว โดยความไว้วางใจที่พวกเขามีต่อเรา”

เปาโลพูดถึงงานของเขา

19 “ข้าแต่ กษัตริย์อากริบปา เมื่อเป็นอย่างนี้ ข้าพเจ้าจึงได้เชื่อฟังนิมิต^{*} ที่มาจากสวรรค์นั้น 20 ข้าพเจ้าเริ่มสอนผู้คนในเมืองดามัสกัสก่อน จากนั้นก็สั่งสอนผู้คนในเยรูซาเล็ม และตลอดทั่วแคว้นยูเดีย และคนที่ไม่ใช่ยิวด้วย โดยบอกให้พวกเขากลับตัวกลับใจ หันมาหาพระเจ้าและทำการงานต่างๆ ที่เหมาะกับคนที่กลับตัวกลับใจแล้ว 21 นี่เป็นเหตุที่พวกยิว ได้เข้ามาจับกุมตัวข้าพเจ้า ในขณะที่อยู่ในวิหาร[†] และพยายามจะฆ่าข้าพเจ้าด้วย 22 แต่พระเจ้าก็ได้ช่วยข้าพเจ้ามาจนถึงทุกวันนี้ จึงทำให้ข้าพเจ้าสามารถมายืนเป็นพยานต่อท่านทั้งหลาย ทั้งผู้น้อยและผู้ใหญ่ในที่นี้ได้ ข้าพเจ้า

26:11 สาปแช่ง มีความหมายโดยนัย หมายถึง “สบประมาท” หรือ “ดูถูก”

26:14 อารเมค เป็นภาษาที่ชาวยิวในปาเลสไตน์ส่วนมากใช้พูดกันในตอนต้นคริสต์ศตวรรษที่ 1

26:14 ต่อสู้กับเรา ในภาษาเดิม ใช้คำว่า เตะปฏัก

26:19 นิมิต บางสิ่งคล้ายความฝันเกิดขึ้นเมื่อพระเจ้าต้องการพูดกับมนุษย์

ไม่ได้พูดอะไรเลย นอกจากสิ่งที่ผู้พูดแทนพระเจ้า¹ และโมเสสได้บอกไว้แล้วว่าจะเกิดขึ้น²³ นั่นคือ กษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่* จะต้องทนทุกข์ทรมาน และพระองค์จะเป็นคนแรกที่ฟื้นขึ้นจากความตาย และพระองค์จะเป็นผู้นำแสงสว่างมาสู่คนยิวและคนที่ไม่ใช่ยิว”

เปาโลพยายามชักจูงอากริปปา

²⁴ขณะที่เปาโลกำลังพูดแตกต่างกันเรื่องต่างๆอยู่นั้น เฟสทัสก็ตะเบ็งเสียงขึ้นมาว่า “เปาโล แก่เลยสติไปแล้ว แก่เรียนมากเกินไปจนเป็นบ้าไปแล้ว”²⁵ เปาโลตอบว่า “ท่านเฟสทัส ผมไม่ได้เป็นบ้า สิ่งที่ผมพูดมานี้เป็นความจริงและมีเหตุผล”²⁶ กษัตริย์อากริปปารู้เรื่องพวกนี้ดี และผมก็สามารถพูดได้อย่างเปิดเผยกับพระองค์ ผมแน่ใจว่าไม่มีเรื่องไหนเล็ดลอดสายตาของท่านไปได้ เพราะเรื่องนั้นไม่ได้ทำกันอย่างลับๆ ล่อๆ²⁷ ข้าแต่กษัตริย์อากริปปา ท่านเชื่อสิ่งที่ผู้พูดแทนพระเจ้าเขียนหรือเปล่า ข้าพเจ้ารู้ว่าท่านเชื่อแน่”²⁸ จากนั้น กษัตริย์อากริปปาก็พูดกับเปาโลว่า “เจ้าคิดว่าสามารถชักจูงให้เราเป็นคริสเตียนในเวลาอันสั้นอย่างนี้หรือ”

²⁹เปาโลตอบว่า “ไม่ว่าจะเป็นเวลาสั้นหรือยาวแค่ไหน ข้าพเจ้าได้อธิษฐานต่อพระเจ้าขอให้ท่านและทุกคนที่ได้ฟังข้าพเจ้าในวันนี้ เป็นเหมือนอย่างข้าพเจ้า ยกเว้นแต่ไซตรอนนี่เท่านั้น”

³⁰จากนั้นกษัตริย์อากริปปาก็ลุกขึ้น รวมทั้งเจ้าเมืองเบอร์นิส* และคนอื่นๆ ทั้งหมดที่นั่งอยู่กับพวกเขาด้วย³¹ หลังจากที่พวกเขาออกไปจากห้องแล้วก็คุยกันว่า “ชายคนนี้ได้ทำอะไรที่สมควรตาย หรือสมควรถูกขังคุกเลย”³² กษัตริย์อากริปปาพูดกับเฟสทัสว่า “อันที่จริง ถ้าชายคนนี้ได้ขอให้ชัชชาร* เป็นผู้สอบสวน ก็ปล่อยตัวไปได้แล้ว”

เปาโลเล่นเรือไปกรุงโรม

27 เมื่อถึงเวลาที่พวกเขาจะเดินทางไปประเทศอิตาลี พวกเขาก็นายร้อยยูเลียสในกองทหารของจักรพรรดิ ควบคุมตัวเปาโลและนักโทษคนอื่นๆ ไป² พวกเขาได้ไปลงเรือที่เมืองอัครามิเทียม เรือนั้นกำลังจะแล่นไปตามท่าต่างๆ ที่อยู่ตามแนวชายฝั่งของแคว้นเอเชีย* แล้วพวกเขาก็ออกทะเลไป อาริส ทารคัสไปกับพวกเขาด้วย เขาเป็นชาวเมืองเธสะโลนิกาในแคว้นมาซิโดเนีย³ พอวันรุ่งขึ้น พวกเราก็มายังเมืองไซดอน ยูเลียสติดกับเปาโลมาก เขายอมให้เปาโลไปเยี่ยมเพื่อนฝูงได้ เพื่อว่าเพื่อนๆ จะได้ช่วยเหลือเปาโลตามความจำเป็น⁴ จากไซดอน พวกเราเล่นเรือออกสู่ทะเล กระแสลมด้านเรามาก เราจึงแล่นโดยใช้เกาะไซปรัสเป็นที่กำบังลมให้กับเรา⁵ พวกเราเล่นเรือข้ามทะเลที่เป็นน่านน้ำของแคว้นซีลีเชียและแคว้นบิฟีเลียจนมาถึงเมืองมิรา ในแคว้นลิเชีย⁶ ที่นี้นายร้อยได้พบเรือลำหนึ่งที่มาจากเมืองอเล็กซานเดรียและกำลังจะไปประเทศอิตาลี เขาเลยให้พวกเราลงเรือลำนี้⁷ เรือของพวกเราแล่นไปได้ช้ามากเป็นเวลาหลายวัน ในที่สุดก็มาถึงเมืองคินิธอย่างทุลักทุเล เราไม่สามารถเดินทางต่อไปได้เพราะกระแสลมแรงมาก จึงต้องเปลี่ยนเส้นทางแล่นไปแอบลมอยู่หลังเกาะคริต ที่อยู่ตรงข้ามกับแหลมลัลโมเน⁸ เรือแล่นเลียบชายฝั่งเกาะคริตไปด้วยความยากลำบาก แล้วก็มาถึงที่หนึ่งชื่อว่า ท่างามดี ใกล้เมืองลาเซีย

26:23 กษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ หรือพระคริสต์

26:30 เบอร์นิส น้องสาวของอากริปปาเป็นลูกสาวคนโตของเฮโรด อากริปปาที่ 1

26:32 ชัชชาร ตำแหน่งที่ใช้เรียกจักรพรรดิของโรมัน

27:2 เอเชีย ภาคตะวันตกของประเทศตุรกีในปัจจุบัน

⁹พวกเราเสียเวลาไปมาก และตอนนี้ก็ไม่ปลอดภัยแล้วที่จะแล่นเรือ เพราะวันอดอาหาร*ของยิวก็ผ่านไปแล้ว เปาโลจึงเตือนพวกเขาว่า ¹⁰“ท่านทั้งหลาย ผมเห็นว่าการเดินทางครั้งนี้จะประสบกับความหายนะ และจะทำให้เกิดความเสียหายอย่างใหญ่หลวง ไม่ใช่แต่เฉพาะสินค้าและเรือเท่านั้น แต่ยังรวมถึงชีวิตของเราด้วย” ¹¹แต่แทนที่นายร้อยจะฟังคำเตือนของเปาโล เขากลับไปเชื่อกับตันและเจ้าของเรือ ¹²เพราะท่าเรือนี้ ไม่เหมาะที่จะจอดเรือในฤดูหนาว คนส่วนใหญ่จึงตกลงที่จะแล่นเรือออกจากที่นั่น ถ้าเป็นไปได้พวกเขาอยากจะไปให้ถึงเมืองฟินีส์จะได้จอดเรืออยู่ที่นั่นในช่วงฤดูหนาว ฟินีส์เป็นเมืองท่าบนเกาะครีต เป็นท่าเรือที่หันหน้าไปทางทิศตะวันตกเฉียงใต้และทิศตะวันตกเฉียงเหนือ

พายุในทะเล

¹³เมื่อมีลมพัดมาจากทิศใต้เบาๆ พวกเขาคิดว่า “นี่แหละเป็นลมที่เราอยากได้” พวกเขาจึงถอนสมอเรือขึ้น แล้วแล่นไปตามชายฝั่งเกาะครีต ¹⁴แต่ไม่ช้าก็มีลมพายุคล้ายเฮอริเคน ที่เรียกว่าลมตะวันออกเฉียงเหนือ พัดมาจากเกาะ ¹⁵เรือติดอยู่ท่ามกลางพายุ และไม่สามารถต้านกระแสลมได้ พวกเขาจึงปล่อยให้เรือแล่นไปตามลม ¹⁶ในที่สุดเรือก็แล่นไปอยู่หลังเกาะเล็กๆ แห่งหนึ่ง ชื่อ คาวดา ที่ช่วยกำบังลมให้เรา พวกเขาได้ตั้งเรือชูชีพขึ้นมาผูกไว้กับเรือด้วยความทุลักทุเลยิ่งนัก ¹⁷หลังจากที่ตั้งเรือชูชีพขึ้นมาแล้ว พวกเขา ก็เอาเชือกลวดใต้ท้องเรือใหญ่แล้วมัดเรือใหญ่ให้แน่นขึ้น เพราะกลัวว่ามันอาจจะแล่นไปเกยตื้นบนสันดอนทรายของอ่าวเสอร์ทิส พวกเขาจึงทิ้งลูกทุ่น*ลงทะเล ปล่อยให้เรือลอยไปตามกระแสลม ¹⁸หลังจากถูกพายุโหมกระหน่ำอย่างแรง วันต่อมา พวกเขา ก็เริ่มโยนสินค้าลงทะเลไป ¹⁹ถึงวันที่สาม พวกเขาทิ้งอุปกรณ์ต่างๆ ในเรือลงทะเลด้วยมือตนเอง ²⁰พวกเราไม่เห็นเดือนเห็นตะวันมาหลายวันแล้ว พายุยังคงโหมกระหน่ำอย่างรุนแรง ในที่สุดพวกเราทั้งหมดหวังที่จะมีชีวิตรอด

²¹ไม่มีใครยอมกินอะไรมาหลายวันแล้ว เปาโลจึงยืนขึ้นต่อหน้าพวกเขาพูดว่า “พวกคุณน่าจะฟังคำแนะนำของผมว่าอย่าแล่นเรือออกจากเกาะครีต จะได้ไม่ต้องมาพบกับความเสียหายและสูญเสียชีวิตอย่างนี้ ²²แต่ตอนนี้ผมอยากให้คุณทำใจดีๆ กันไว้ จะไม่มีใครตายหรอกมีแต่เรือลำนี้เท่านั้นที่จะพังไป ²³เพราะเมื่อคืนนี้มีทูตสวรรค์ของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของผม และผู้ที่ผมรับใช้อยู่ได้มายืนอยู่ข้างๆ ผม ²⁴แล้วบอกว่า “ไม่ต้องกลัวเปาโล เจ้าจะต้องได้ยืนอยู่ต่อหน้าซีซาร์*แน่ และพระเจ้าจะช่วยชีวิตทุกคนบนเรือก็เพราะเจ้า” ²⁵เพราะฉะนั้นให้พวกคุณทำใจดีๆ ไว้เพราะผมไว้ใจพระเจ้าว่าเรื่องนี้จะเกิดขึ้นอย่างที่ทูตสวรรค์ได้บอกผมไว้อย่างแน่นอน ²⁶แต่พวกเราจะต้องวิ่งไปเกยตื้นที่เกาะไหนสักแห่ง”

²⁷มาถึงคืนที่สิบสี่ เรือของพวกเราลอยคออยู่ในทะเลเอาเดรีย* ประมาณเที่ยงคืนพวกลูกเรือรู้สึกว่ามีแผ่นดินบางแห่งอยู่ใกล้ๆ ²⁸พวกเขาหยั่งระดับน้ำดู และวัดความลึกได้สามสิบเจ็ดเมตร

27:9 วันอดอาหาร วันของการได้รับชำระล้างจากบาป วันสำคัญทางศาสนาของชาวยิวที่เกิดขึ้นในช่วงต้นฤดูใบไม้ร่วงของแต่ละปี ซึ่งในช่วงเวลานี้ของปีพายุร้ายในทะเลจะเริ่มก่อตัว

27:17 ลูกทุ่น เป็นแผ่นไม้ที่มีลวดปล้ำมัดอยู่ข้างบน และของหนักถ่วงอยู่ข้างล่าง ลากติดอยู่ที่ท้ายเรือเพื่อช่วยพยุงเรือไม่ให้หันหน้าคว่ำและช่วยทำให้เรือแล่นช้าลง

27:24 ซีซาร์ ตำแหน่งที่ใช้เรียกจักรพรรดิของโรมัน

27:27 ทะเลเอเดรีย ทะเลที่อยู่ระหว่างประเทศกรีซและประเทศอิตาลี รวมถึงตอนกลางของทะเล

เวลาผ่านไปสักพักพวกเขาที่ยังระดับน้ำอีก คราวนี้วัดความลึกได้ยี่สิบเจ็ดเมตร ²⁹พวกเขาแล้วว่าเรือจะไปเกยตื้นบนฝั่งที่มีหินจึงโยนสมอสี่ตัวลงจากด้านหลังของเรือ และอธิษฐานให้ถึงตอนเช้าเร็วๆ ³⁰พวกเขาถูกเรือพยายามหนีออกจากเรือ พวกเขาจึงหย่อนเรือชูชีพลงในทะเล แล่งๆทำเป็นว่าจะไปโยนสมอเรือจากทางหัวเรือ ³¹แต่เปาโล บอกกับนายร้อยและพวกทหารว่า “ถ้าคนพวกนี้ไม่อยู่บนเรือ พวกท่านทั้งหมดก็จะไม่รอด” ³²พวกทหารจึงตัดเชือกที่ผูกเรือชูชีพไว้ แล้วปล่อยให้มันลอยไป

³³พอใกล้จะสว่างแล้ว เปาโลก็ชักชวนให้พวกเขากินอาหาร เปาโลบอกว่า “นี่ก็สิบสี่วันแล้วที่พวกคุณได้เฝ้าคอยด้วยใจระทึก โดยไม่ได้กินอะไรเลย ³⁴กินอะไรบ้างเถอะ เพื่อจะได้อยู่ต่อไปไม่ต้องห่วงหอรอก จะไม่มีผมสักเส้นหลุดไปจากหัวของคุณแม้แต่นคนเดียว” ³⁵เมื่อเปาโลพูดเสร็จเขาก็เอาชนะมั้งมากล่าวขอบคุณพระเจ้าต่อหน้าคนทั้งหมดแล้วก็หักกิน ³⁶ทุกคนก็มีกำลังใจขึ้นมาและหยิบอาหารมากินกัน ³⁷บนเรือมีทั้งหมดสองร้อยเจ็ดสิบหกคน ³⁸หลังจากที่กินอาหารกันจนอิ่มแล้ว พวกเขาได้โยนข้าวสารทั้งหมดทิ้ง เพื่อให้เรือเบาขึ้น

เรือแตก

³⁹พอสว่างแล้ว พวกเขาไม่รู้ว่าแผ่นดินที่เห็นนั้นเป็นที่ไหน แต่พวกเขาสังเกตเห็นอ่าวที่มีชายหาดแห่งหนึ่งพวกเขาจึงตัดสินใจว่าถ้าเป็นไปได้จะนำเรือแล่นไปเกยตื้นบนหาดแห่งนั้น ⁴⁰พวกเขาจึงตัดสมอเรือทิ้งลงทะเล แล้วแกะเชือกที่มัดหางเสือออก จากนั้นดึงใบหัวเรือขึ้นให้รับลมและมุ่งหน้าเข้าหาชายหาด ⁴¹แต่พวกเขากลับชนสันดอนทรายและเกยตื้น หัวเรือติดแน่นไม่ขยับเขยื้อน ส่วนท้ายเรือก็ถูกคลื่นซัดจนเรือแตกออกเป็นเสี่ยงๆ

⁴²พวกทหารจึงวางแผนที่จะฆ่านักโทษเพราะกลัวว่าจะมีใครว่ายน้ำหนีไป ⁴³แต่นายร้อยอยากจะช่วยชีวิตเปาโล จึงสั่งห้ามมิให้พวกเขาทำตามแผนนั้น เขาสั่งคนที่ว่ายน้ำเป็นให้กระโดดลงน้ำแล้วว่ายน้ำขึ้นฝั่งไปก่อน ⁴⁴ส่วนคนที่เหลือก็ให้เกาะไม้กระดานหรือซากเรือที่แตก ในที่สุดทุกคนก็เข้าถึงฝั่งอย่างปลอดภัย

เปาโลบนเกาะมอลตา

28 หลังจากที่ทุกคนมาถึงฝั่งอย่างปลอดภัยแล้ว พวกเราถึงรู้ว่าเกาะแห่งนี้ชื่อว่ามอลตา ²คนพื้นเมืองที่นี่ใจดีกับพวกเราเหลือเกิน เนื่องจากฝนเพิ่งตกและอากาศหนาว พวกเขาได้ก่อไฟต้อนรับพวกเราทุกคน ³เปาโลได้เก็บกิ่งไม้กองหนึ่งมาสูมไฟ มีงูพิษตัวหนึ่งเลื้อยออกมาเพราะถูกความร้อน มันกัดติดอยู่กับมือของเปาโล ⁴เมื่อพวกคนพื้นเมืองเห็นงูห้อยอยู่ที่มือของเปาโล พวกเขาก็พูดกันว่า “คนผู้นี้ต้องเป็นฆาตกรแน่ๆ ถึงแม้เขาจะรอดตายจากทะเล แต่เจ้าแม่แห่งความยุติธรรมจะไม่ยอมให้เขารอดตายไปได้” ⁵แต่เปาโลสะบัดงูตกลงไปในกองไฟ โดยที่ตัวเขาไม่เป็นอันตรายแม้แต่นิดเดียว ⁶พวกเขาคาดว่าเปาโลคงจะต้องบวมขึ้น หรือไม่ก็ล้มลงขาดใจตายทันที แต่หลังจากที่ไม่เห็นมีอะไรผิดปกติเกิดขึ้นกับเปาโล พวกเขา ก็เปลี่ยนใจและพูดว่า เปาโลเป็นเทพเจ้า

⁷ใกล้ๆ แคว้นนั้น มีทุ่งหญ้าของหัวหน้าแกะที่ชื่อว่า ปูบลิสัส เขาเชิญพวกเราเข้าไปในบ้าน และเลี้ยงดูปูเลื่อพวกเราเป็นอย่างดีถึงสามวัน ⁸พ่อของปูบลิสัสนอนป่วยเป็นไข้ และเป็นโรคบิด* อยู่บนเตียง เปาโลจึงเดินเข้าไปหา หลังจากที่เปาโลอธิษฐานแล้วก็ได้วางมือบนตัวเขา รักษาเขา จนหาย ⁹เมื่อเรื่องนี้เกิดขึ้น คนป่วยคนอื่นๆ ที่อยู่บนเกาะนี้ ต่างก็พากันมาให้เปาโลรักษาจนหายหมดทุกคน ¹⁰คนบนเกาะนับถือพวกเรามาก เมื่อถึงเวลาที่จะแล่นเรือต่อไป พวกเขาได้จัดแจงหา ลิงของต่างๆ ที่เราจำเป็นสำหรับการเดินทางมาให้

เปาโลเดินทางไปที่กรุงโรม

¹¹สามเดือนหลังจากเรือแตกพวกเราได้ลงเรือที่มาแวะพักอยู่ที่เกาะนี้ในช่วงฤดูหนาว เป็นเรือ ที่มาจากเมืองอเล็กซานเดรีย โดยมีรูปพระแพด* แกะสลักอยู่ที่หัวเรือ ¹²พวกเรามาถึงเมืองไซราคิวส์ และพักอยู่ที่นั่นสามวัน ¹³จากที่นี่ พวกเราแล่นเรือต่อไปที่เมืองเรอูมูม ในวันรุ่งขึ้นก็มีลมพัดมาจาก ทางทิศใต้ วันที่สองพวกเราถึงเมืองโปทีโอสิ ¹⁴เราพบพี่น้องบางคนที่นี่ และพวกเขาชวนให้ พวกเราพักอยู่ด้วยเป็นเวลาเจ็ดวัน ต่อจากนั้นพวกเราก็เดินทางไปโรม ¹⁵เมื่อพวกพี่น้องในกรุงโรม ได้รับข่าวของพวกเรา พวกเขาอุตสาห์เดินทางออกมาพบพวกเราถึงตลาดอัปปีอัส* และโรงแรม สามหลัง* เมื่อเปาโลเห็นพวกเขา ก็ขอบคุณพระเจ้าและมีกำลังใจขึ้นมาก

เปาโลอยู่ในกรุงโรม

¹⁶เมื่อพวกเรามาถึงกรุงโรม เปาโลได้รับอนุญาตให้อยู่คนเดียวต่างหาก โดยมีทหารคนหนึ่ง คอยเฝ้าเขาไว้ ¹⁷หลังจากผ่านไปสามวัน เปาโลได้เรียกประชุมผู้นำของชาวยิว เมื่อทุกคนมาพร้อม กันแล้ว เปาโลจึงพูดขึ้นว่า “พี่น้องทั้งหลาย ผมได้ถูกจับที่เมืองเยรูซาเล็มแล้วถูกส่งไปให้กับ พวกโรมันเหมือนกับนักโทษ ทั้งๆ ที่ผมไม่ได้ต่อต้านคนของพวกเรา หรือต่อต้านประเพณีของ บรรพบุรุษของพวกเราเลย ¹⁸เมื่อพวกโรมันได้สวนผมแล้ว ก็จะปล่อยตัวผมไป เพราะผมไม่ได้ทำ อะไรผิดถึงกับต้องตาย ¹⁹แต่ชาวยิวไม่ยอม ผมจึงจำเป็นต้องขอให้ซีซาร์* สอบสวน ไม่ใช่เพราะ ผมมีเรื่องจะฟ้องร้องคนร่วมชาติของผมเอง²⁰นี่เป็นเหตุที่ผมขอพบเพื่อพูดคุยกับพวกคุณ ความจริง แล้วที่ผมต้องถูกล่ามโซ่อยู่นี้ ก็เพราะเห็นแก่ความหวังของชาวอิสราเอล*”

²¹พวกผู้นำชาวยิวจึงพูดกับเปาโลว่า “พวกเรายังไม่ได้รับจดหมายอะไรเกี่ยวกับท่าน ที่มาจาก แคว้นยูเดียเลย และยังไม่มีพี่น้องคนไหนที่เดินทางมาจากที่นั่น เพื่อรายงานหรือให้ร้ายเกี่ยวกับ ตัวท่าน ²²แต่พวกเราอยากจะได้ยินสิ่งที่ท่านคิด เพราะพวกเรารู้ว่าทุกหนแห่งต่อต้านลัทธินี้”

²³พวกเขาจึงนัดวันพบกับเปาโลอีก เมื่อถึงวันนัดพบ ก็มีคนมากกว่าเดิมมาหาเปาโลในที่พัก ของเขา เปาโลได้อธิบายและเป็นพยานถึงแผ่นดินของพระเจ้า พยายามชักจูงพวกนั้นให้เชื่อใน พระเยซู โดยอ้างจากกฎของโมเสสและจากสิ่งที่พวกผู้พูดแทนพระเจ้า[†] เขียนไว้ เปาโลได้ทำอย่าง

28:8 โรคบิด โรคที่มีอาการคล้ายกับโรคท้องร่วง

28:11 พระแพด รูปปั้นของคาสเตอร์และโพลลักซ์ พระสององค์ของกรีก

28:15 ตลาดอัปปีอัส เป็นเมืองที่อยู่ห่างจากกรุงโรมไปประมาณ 69 กิโลเมตร

28:15 โรงแรมสามหลัง เป็นเมืองที่อยู่ห่างจากกรุงโรมไปประมาณ 48 กิโลเมตร

28:19 ซีซาร์ ตำแหน่งที่ใช้เรียกจักรพรรดิของโรมัน

28:20 อิสราเอล ประชาชาติยิว

นี้ตั้งแต่เช้าจนเย็น ²⁴บางคนเชื่อในสิ่งที่เขาพูด บางคนก็ไม่เชื่อ ²⁵เกิดการขัดแย้งกันเองในหมู่พวกเขา บางคนเริ่มเดินหนีไปหลังจากที่เปาโลพูดว่า “พระวิญญาณบริสุทธิ์[†] พูดไว้ถูกต้องเลย เมื่อพูดกับบรรพบุรุษของพวกท่านผ่านทางอิสยาห์ ผู้พูดแทนพระเจ้าว่า

²⁶ให้ไปหาคนพวกนี้ และพูดกับเขาว่า

ท่านจะฟังแล้วฟังอีก แต่จะไม่เข้าใจ

ท่านจะมองแล้วมองอีก แต่จะไม่เห็นจริงๆ

²⁷เพราะจิตใจของคนพวกนี้ ตื้อดื้อ

หูของเขาไม่เต็มใจที่จะฟัง และพวกเขาก็ปิดตาของตนเอง

ไม่อย่างนั้น พวกเขาจะได้เห็นกับตา และได้ยินกับหู

และเข้าใจด้วยจิตใจของพวกเขา และหันกลับมาหาเรา

เพื่อให้เรารักษาพวกเขา’ (อิสยาห์ 6:9-10)

²⁸ดังนั้น พวกท่านควรรู้ไว้ว่า เรื่องความรอดจากพระเจ้านี้ได้ส่งไปให้คนที่ไม่ใช่ยิวแล้ว และพวกเขาจะฟัง” ^{29*}

³⁰เปาโลได้อยู่ในท้องที่ที่เขาได้เข้าไปเป็นเวลาถึงสองปีเต็ม และต้อนรับทุกคนที่มาหาเขา ³¹เขาประกาศเรื่องแผ่นดินของพระเจ้า และสั่งสอนเกี่ยวกับพระเยซูคริสต์เจ้าอย่างเปิดเผย โดยไม่มีใครขัดขวาง

28:29 สำเนากรีกฉบับล่าสุด พูดว่า ‘หลังจากเปาโลกล่าวสิ่งนี้แล้ว ชาวอิวทั้งหลายก็จากไป พวกเขาต่างโต้เถียงกันเองอย่างหนัก

ต่อจากนี้ไปเป็นหมวดของจดหมาย มีจดหมายทั้งหมดยี่สิบสองฉบับ มีถึงสิบสามฉบับเขียนโดยเปาโล ส่วนที่เหลือก็เขียนโดยศิษย์เอกคนอื่นๆ

ประวัติโดยย่อของเปาโล

เปาโลเดิมชื่อว่าเซาโล เขาเป็นชาวยิวที่มีการศึกษาดี เขามาจากเมืองทาร์ซัสในแคว้นซีลิเซีย (ปัจจุบันอยู่ทางด้านตะวันออกเฉียงใต้ของประเทศตุรกี) เขาเรียนอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม และต่อมาได้เป็นผู้นำในกลุ่มฟาริสี สมัยแรกๆ ที่คริสเตียนเพิ่งเกิดขึ้นนั้น เปาโลได้ข่มเหงคริสเตียนอย่างรุนแรง อยู่มาวันหนึ่งพระเยซูได้มาพบกับเขาในนิมิต ตั้งแต่นั้นมาชีวิตของเขาก็เปลี่ยนไป เขาได้ท่องเที่ยวไปทั่วเพื่อประกาศข่าวดีของพระเยซู ในช่วงเวลานี้เองที่เขาได้เขียนจดหมายหลายฉบับถึงหมู่ประชุมต่างๆ และถึงหลายคนเป็นส่วนตัว

หนังสือโรม

จดหมายฉบับนี้ เปาโลได้เขียนถึงผู้เชื่อที่อยู่ในกรุงโรม เป็นฉบับที่สมบูรณ์ที่สุดและยาวที่สุด ส่วนมากเขาจะเขียนถึงกลุ่มของคริสเตียนตามเมืองต่างๆ ที่เขาได้ไปสอน โดยให้แนวทางสำหรับชีวิตและความเชื่อแบบคริสเตียน แต่ตอนที่เปาโลเขียนจดหมายฉบับนี้ถึงคริสเตียนที่กรุงโรมนั้น ตัวเขาเองยังไม่เคยไปกรุงโรมเลย ตอนนั้นคือประมาณ ปี ค.ศ.57 (พ.ศ.600) เขายังอยู่ที่ประเทศกรีก วางแผนที่จะไปเยี่ยมชาวโรมัน หลังจากไปเมืองเยรูซาเล็ม ในจดหมายเขาได้อธิบายให้ชาวโรมันเข้าใจถึงข่าวดีที่มีสำหรับชนทุกชาติ

จดหมายจากเปาโลถึงหมู่ประชุมของพระเจ้า ในกรุงโรม

คำทักทายจากเปาโล

1 จากเปาโลทาสของพระเยซูคริสต์ พระเจ้าได้เรียกผมให้มาเป็นศิษย์เอก* และแต่งตั้งผมให้มาประกาศข่าวดี¹ ที่มาจากพระเจ้า ²พวกผู้พูดแทนพระเจ้าได้ประกาศข่าวดีนี้ไว้ก่อนหน้าแล้ว ในพระคัมภีร์¹ อันศักดิ์สิทธิ์³ ข่าวดีนี้เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับพระบุตรของพระเจ้า คือพระเยซูคริสต์เจ้าของเรา พระองค์ได้เกิดมาเป็นมนุษย์ผ่านทางเชื้อสายของดาวิด⁴ เมื่อพระองค์ฟื้นขึ้นจากความตาย พระเจ้าได้แต่งตั้งพระองค์ให้เป็นพระบุตรผู้เต็มไปด้วยฤทธิ์อำนาจผ่านทางพระวิญญาณบริสุทธิ์⁵ พวกเราได้รับสิทธิพิเศษผ่านทางพระเยซูให้มาเป็นศิษย์เอกเพื่อพวกเราจะได้นำคนที่ไม่ใช่ยิวให้มาไว้วางใจและเชื่อฟังพระเจ้า พวกเราทำงานนี้เพื่อให้เกียรติกับพระคริสต์⁶ พวกคุณก็รวมอยู่ในกลุ่มคนที่ไม่ใช่ยิวนี้ด้วย และพระเจ้าก็เรียกพวกคุณให้มาเป็นของพระเยซูคริสต์

⁷ผมเขียนจดหมายฉบับนี้ถึงพวกคุณทุกคนที่อยู่ในกรุงโรม พวกที่พระเจ้ารัก และเรียกให้มาเป็นผู้บริสุทธิ์⁷ ของพระองค์

ขอให้พระเจ้าพระบิดาของเราและพระเยซูคริสต์เจ้าให้ความเมตตากรุณา และสันติสุขกับพวกคุณทุกคนด้วยเถิด

เปาโลอธิษฐานขอบคุณพระเจ้า

⁸ก่อนอื่นผมขอบคุณพระเจ้าของผมนำผ่านทางพระเยซูคริสต์เจ้า สำหรับพวกคุณทุกคน เพราะคนทั่วโลกต่างก็พากันพูดถึงความเชื่อของพวกคุณ ⁹พระเจ้าที่ผมรับใช้สุดหัวใจในการประกาศข่าวดีเกี่ยวกับพระบุตรของพระองค์นั้น เป็นพยานให้กับผมได้ว่า ผมอธิษฐานให้พวกคุณตลอดเวลา ¹⁰ผมอธิษฐานขอตลอดเวลาว่า พระเจ้าจะเปิดโอกาสให้กับผมไม่ว่าทางใดก็ตามหนึ่ง แล้วในที่สุดผมก็จะได้มาเยี่ยมคุณตามที่ตั้งใจเอาไว้ ¹¹เพราะผมอยากเจอพวกคุณมาก ผมจะได้มาแบ่งปันพระพรที่มาจากพระวิญญาณกับพวกคุณ พวกคุณจะได้มีกำลังใจมากขึ้น ¹²อันที่จริงต้องพูดว่า เราจะได้ให้กำลังใจซึ่งกันและกันผ่านทางความเชื่อของเราทั้งสองฝ่าย ¹³พี่น้องครับ ผมอยากให้รู้ว่า ผมตั้งใจจะมาเยี่ยมพวกคุณหลายครั้งแล้ว เพื่อที่ว่าเวลาที่ผมอยู่กับพวกคุณ จะได้ช่วยพวกคุณให้เจริญขึ้นฝ่ายจิตวิญญาณ เหมือนกับที่ผมได้ช่วยชนชาติอื่นๆ มาแล้ว แต่ก็มีอุปสรรคมาตลอดจนถึงเดี๋ยวนี้

¹⁴ผมเป็นหนี้ทุกคนเลย ทั้งคนกรีกและคนที่ไม่ใช่กรีก* ทั้งคนฉลาดและคนโง่ ¹⁵นั่นเป็นเหตุที่ผมพร้อมที่จะประกาศข่าวดีให้กับพวกคุณที่อยู่ในกรุงโรม

¹⁶ผมไม่ละอายเกี่ยวกับข่าวดีนี้หรอก เพราะข่าวดีนี้เป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้าที่จะช่วยชีวิตทุกคนที่ไว้วางใจให้รอด ในตอนแรกช่วยพวกยิวก่อน แล้วต่อมาก็ช่วยคนที่ไม่ใช่ยิวด้วย ¹⁷เพราะในข่าวดีนั้น พระเจ้ากำลังเปิดเผยให้เห็นว่า พระองค์ทำในสิ่งที่ถูกต้องเสมอ เพราะพระเจ้าแสดงความซื่อสัตย์ของพระองค์ให้เห็นก่อน คนจึงไว้วางใจในพระองค์ เหมือนกับที่พระคัมภีร์ได้เขียนไว้ว่า

1:14 “คนกรีก...ไม่ใช่กรีก” คนกรีก คือคนที่มีความเจริญมากในสมัยนั้น ส่วนคนอื่นที่ไม่ใช่กรีกก็แสดงว่าไม่เจริญ

“คนที่พระเจ้ายอมรับจะใช้ชีวิตด้วยความไว้วางใจ” (ฮาบาคูก 2:4)

มนุษย์ทุกคนเป็นคนบาป

¹⁸ เพราะพระเจ้ากำลังแสดงความโกรธของพระองค์ให้เห็นจากสวรรค์ต่อความชั่วช้าทุกอย่าง และความผิดที่คนทำขึ้น ซึ่งได้ไปปิดบังความจริงไม่ให้คนรู้ ¹⁹ ที่พระเจ้าโกรธก็เพราะ เรื่องที่คนจะรู้เกี่ยวกับพระเจ้าได้นั้น คนก็เห็นอย่างชัดเจนแล้ว เพราะพระเจ้าได้เปิดเผยให้มันเห็นชัดเจนอยู่แล้ว ²⁰ นับตั้งแต่วันแรกที่สร้างโลกนี้มา คุณสมบัติต่างๆ ของพระเจ้าที่ไม่สามารถมองเห็น เช่น ฤทธิ์อำนาจที่ไม่มีวันเสื่อมสลาย หรือความเป็นพระเจ้าของพระองค์ มนุษย์เห็นได้ชัดเจนเพราะ เขาสามารถเข้าใจเรื่องนี้ได้กำลังต่างๆ ที่พระเจ้าสร้างขึ้นมา ด้วยเหตุนี้มนุษย์จึงไม่มีข้อแก้ตัวเลย ²¹ เพราะเขารู้จักพระเจ้า แต่ไม่ได้ให้เกียรติพระองค์ตามที่พระองค์สมควรจะได้รับ และไม่ขอบคุณพระองค์ด้วย แต่พวกเขากลับคิดเลอะเทอะไม่เป็นเรื่อง และจิตใจที่ขาดความเข้าใจของเขาก็มืดมนไป ²² ถึงแม้พวกเขาอ้างว่าเป็นคนฉลาด แต่กลับกลายเป็นคนโง่ไป ²³ เพราะเขาได้เอาความยิ่งใหญ่ของพระเจ้าที่ยิ่งแท้และไม่มีวันตายนี้ไปแลกกับรูปปั้นที่ทำขึ้นมาเป็นรูปของมนุษย์ที่ต้องตาย หรือรูปนกต่างๆ หรือสัตว์สี่เท้าหรือสัตว์เลื้อยคลาน

²⁴ เพราะเหตุนี้ พระเจ้าจึงปล่อยให้มนุษย์ทำสิ่งชั่วช้าลามก ตามกิเลสตัณหาที่อยู่ในใจของ พวกเขา เขาจึงทำผิดทางเพศ ใช้ร่างกายของกันและกันอย่างน่าละอาย ²⁵ พวกเขาเอาความจริงของพระเจ้ามาแลกกับความเท็จ และพวกเขาก็บูชาและรับใช้สิ่งที่พระเจ้าสร้างขึ้นมา แทนที่จะบูชาและรับใช้พระเจ้าผู้สร้างสิ่งเหล่านั้น พระองค์สมควรได้รับการสรรเสริญตลอดไป อาเมน

²⁶ ดังนั้นพระเจ้าจึงปล่อยให้พวกเขาตกอยู่ภายใต้กิเลสตัณหาอันน่าละอาย พวกเขาผู้หญิง แทนที่จะมีเพศสัมพันธ์ตามธรรมชาติแต่กลับทำให้มันผิดธรรมชาติไป ²⁷ ส่วนพวกผู้ชายก็เหมือนกัน แทนที่จะมีเพศสัมพันธ์กับผู้หญิงตามธรรมชาติ กลับไปเผาผลาญไฟระเคด้วยตัวเอง ผู้ชายกับผู้ชายทำสิ่งที่น่ารังเกียจต่อกัน นี่แหละเป็นผลกรรมที่พวกเขาได้รับเพราะทั้งความจริงไป

²⁸ เพราะเราไม่เห็นคุณค่าของการรู้จักพระเจ้า พระเจ้าจึงปล่อยให้เขามีความคิดที่ไร้ค่า และทำในสิ่งที่ไม่ควรทำ ²⁹ มนุษย์จึงเต็มไปด้วยความผิดทุกอย่าง ความชั่วร้าย ความโลภ การปองร้าย ความอิจฉาริษยา การฆ่าฟัน การทะเลาะวิวาท การหลอกลวง การเกลียดชัง การซุบซิบนินทา ³⁰ การพูดล่อลวง การเกลียดชังพระเจ้า ความหยาบคาย ความเย่อหยิ่งจองหอง การอวดดี การคิดค้นวิธีทำชั่วแบบใหม่ๆ การไม่เชื่อฟังพ่อแม่ ³¹ การเป็นคนโง่ ไม่รักษาคำพูด ไม่มีความรัก และขาดความเมตตา ³² ทั้งๆ ที่รู้กฎเกณฑ์ของพระเจ้าว่าคนที่ทำสิ่งเหล่านี้สมควรตาย พวกเขาไม่เพียงแต่ทำเองเท่านั้น แต่ยังไปเห็นดีเห็นชอบกับคนอื่นที่ทำอย่างนั้นด้วย

พระเจ้าลงโทษอย่างยุติธรรม

2 คุณครับ คุณไม่มีข้อแก้ตัวหรอก เพราะเวลาที่คุณตัดสินคนอื่นนั้น ก็เท่ากับว่าคุณตัดสินตัวคุณเองด้วย เพราะคุณก็ทำอย่างนั้นเหมือนกัน ² ตอนนี้เรารู้แล้วว่าพระเจ้านั้นยุติธรรมที่ตัดสินโทษคนที่ทำอย่างนั้น ³ คุณครับ คุณไปตัดสินโทษคนอื่นที่ทำอย่างนั้น แต่ตัวคุณกลับมาทำเสียเอง คุณคิดว่าจะหนีการลงโทษของพระเจ้าพ้นหรือ ⁴ คุณดูหมิ่นความกรุณาอันยิ่งใหญ่ และความอดทน

อดกลั้นของพระองค์ และไม่สนใจว่าความกรุณาของพระองค์นั้น มีไว้สำหรับนำคุณให้กลับตัวกลับใจ* เสียใหม่⁵ แต่เพราะคุณดื้อดึงไม่ยอมกลับตัวกลับใจ คุณจึงสะสมโทษไว้ให้กับตัวเอง เพื่อจะได้รับโทษนั้นในวันพิพากษาและในวันนั้นคุณก็จะได้เห็นพระเจ้าตัดสินอย่างยุติธรรม⁶ พระเจ้าจะตอบแทนแต่ละคนตามสิ่งที่เขาได้ทำไป⁷ ส่วนคนที่ทำความดีอย่างไม่ย่อท้อเพื่อแสวงหาศักดิ์ศรีเกียรติยศ และชีวิตที่ไม่มีวันตาย พระเจ้าจะให้เขามีชีวิตกับพระองค์ตลอดไป⁸ ส่วนคนที่เห็นแก่ตัว และไม่ยอมทำตามความจริงแต่กลับทำชั่ว พระเจ้าก็จะตอบแทนด้วยความโกรธแค้น และจะลงโทษเขา⁹ มนุษย์ที่ทำชั่วจะได้รับความทุกข์ยากและความเจ็บปวดรวดร้าว โดยพวกเขาวิวจะได้รับก่อน จากนั้นก็เป็นพวกคนที่ไม่ใช่ยิว¹⁰ แต่สำหรับทุกคนที่ทำความดีจะได้รับศักดิ์ศรีเกียรติยศ และสันติสุข โดยพวกเขาวิวจะได้รับก่อน ต่อไปก็พวกที่ไม่ใช่ยิว¹¹ เพราะพระเจ้าไม่ได้ลำเอียงเลย

¹²สำหรับคนที่อยู่นอกกฎ เมื่อทำบาปก็จะถูกทำลายโดยไม่ต้องอ้างกฎ ส่วนคนที่อยู่ใต้กฎ เมื่อทำบาปก็จะถูกลงโทษตามกฎนั้น¹³ ไม่ใช่แค่ไต่ยินกฎ พระเจ้าก็ยอมรับแล้ว แต่ต้องทำตามกฎด้วย พระเจ้าถึงจะยอมรับ¹⁴ พวกคนที่ไม่มีความเชื่อของโมเสสเพราะพวกเขาไม่ได้เกิดมาเป็นคนยิว แต่ได้ทำตามสิ่งที่กฎนั้นบอกเอาไว้ ก็แสดงว่าพวกเขามีกฎนั้นอยู่ในตัวเอง¹⁵ คนพวกนี้พิสูจน์ให้เห็นว่าสิ่งที่กฎบอกให้ทำนั้น ได้เขียนไว้ในใจของพวกเขา ดูได้จากใจที่ฟุ้งงูยิดของเขา และความคิดที่ต่อสู้นอกใจในใจระหว่างเห็นด้วยกับไม่เห็นด้วย¹⁶ ทั้งใจที่ฟุ้งงูยิด และความคิดที่ต่อสู้นอกใจในใจนี้ จะเป็นพยานถึงเรื่องนี้ ในวันที่พระเจ้าตัดสินความลับต่างๆของมนุษย์ ผ่านทางพระเยซูคริสต์ ชาวดี¹⁷ ที่ผมได้ประกาศให้กับพวกคุณนั้น บอกไว้อย่างนี้แหละ

พวกยิวและกฎ

¹⁷ถ้าคุณเรียกตัวเองว่ายิว คุณพึ่งในกฎของพระเจ้า คุณโอ้อวดพระเจ้า¹⁸ คุณรู้ว่าพระเจ้าต้องการให้คุณเป็นคนอย่างไร พระเจ้าต้องการอะไร คุณสามารถแยกแยะออกว่าเรื่องไหนสำคัญที่สุด เพราะคุณได้เรียนรู้มาแล้วจากกฎนั้น¹⁹ ถ้าคุณมั่นใจว่าคุณเป็นคนนำทางให้คนตาบอด คุณเป็นแสงสว่างให้คนที่อยู่ในความมืด²⁰ เป็นคนชี้แนะคนโง่ และเป็นครูสอนคนที่ไม่รู้เรื่องอะไรเลย ที่คุณมั่นใจอย่างนี้เพราะในกฎนั้นมีความรู้และความจริงในรูปแบบที่เข้าใจง่าย²¹ ถ้าอย่างนั้นทำไมคุณไม่สอนตัวเองบ้าง ดีแต่สอนคนอื่น คุณสอนคนอื่นว่ายิวโมย แล้วทำไมคุณจึงโมยเสียเอง²² คุณสอนว่ายิวมีชู แล้วทำไมคุณมีชูเสียเอง คุณเกลียดชังรูปเคารพ แล้วทำไมคุณไปปล้นวัดเสียเอง²³ คุณอวดว่ากฎของพระเจ้าดี แต่คุณฉีกหน้าพระเจ้าด้วยการไม่ทำตามกฎนั้น²⁴ เหมือนกับที่พระคัมภีร์เขียนไว้ว่า “คนที่ไม่ใช่ยิวต่างก็พากันดูหมิ่นพระเจ้าก็เพราะพวกคุณ”*

²⁵ถ้าคุณทำตามกฎจริงๆ ที่คุณทำพิธีชลิบก็มีค่า แต่ถ้าคุณไม่ทำตามกฎ ถึงคุณจะชลิบไปแล้วก็เหมือนกับไม่ได้ชลิบนั้นแหละ²⁶ แต่ถ้าคนไหนที่ไม่ได้ชลิบ แต่ว่าทำตามกฎ พระเจ้าก็ถือว่าเขาได้ทำพิธีชลิบแล้ว²⁷ ดังนั้นคนที่ไม่ได้เกิดมาเป็นยิวจึงไม่ต้องชลิบ แต่พวกเขาได้ทำตามกฎ พวกเขาจะทำให้เห็นว่าพวกคุณนั้นมีความผิด เพราะพวกคุณมีกฎที่เขียนไว้และทำพิธีชลิบ แต่กลับ

2:4 กลับตัวกลับใจ คือการที่เราเสียใจกับการกระทำบาป และตั้งใจว่าจะไม่ทำอีก

2:24 “คนที่...พวกคุณ” อ้างมาจากหนังสือ อีสยาห์ 52:5 และ เอเสเคียล 36:20

ไม่ทำตามกฎเสียเอง

²⁸เพราะคนที่เป็ยิวแต่เปลือกนออกนัันไม่ถือว่่าเป็ยิวแท้ๆ เหมือนกับคนที่ทำพิธีชลิบแต่เปลือกนออกก็่ไม่ถือว่่าเป็ยิวแท้ๆ ²⁹แต่คนยิวแท้ๆ คือคนที่เป็ยิวจากภายใน และได้ทำพิธีชลิบในจิตใจจริงๆ จากพระวิญญาน ไม่ใช่เพียงแต่ทำตามตัวหนังสือที่เขียนไว้ใกฎ คนอย่งนี้จะได้รับเกียรติจากพระเจ้า ไม่ใช่จากมนุษย์

3 ถ้าอย่างนั้น การเป็ยิวนั้นได้เปรียบตรงไหนหรือ ทำพิธีชลิบนั้นดีตรงไหนหรือ ²ดีแน่นอน มันมีประโยชน์มากในทุกเรื่อง เรื่องแรกคือ พระเจ้ามอบถ้อยคำของพระองค์ให้กับพวกยิว ³ถ้ามีคณยิวบางคนไม่ซื่อสัตย์กับพระองค์ พระเจ้าก็จะไม่ซื่อสัตย์ไปด้วยอย่างนั้นหรือ ⁴เป็นไปไม่ได้ถึงแม้มนุษย์จะโกหกกันหมด พระองค์ก็ยังซื่อสัตย์ตลอดไป เหมือนกับที่พระคัมภีร์¹ได้เขียนไว้ว่า

“เมื่อพระองค์พูด ปรากฏว่่าพระองค์ถูก

และเมื่อศาลตัดสินคดีของพระองค์ พระองค์ก็จะชนะ” (สดุดี 51:4)

⁵เราจะพูดอย่งไรดี ถ้าการทำที่เรากำลังทำให้เห็นความดีของพระเจ้าเด่นชัดขึ้น จะว่่าพระเจ้าไม่ยุติธรรมที่ลงโทษพวกเราหรือ(ผมพูดแบบคนทั่วๆไปนะ) ⁶เป็นไปไม่ได้ เพราะถ้าพระเจ้าไม่ยุติธรรม แล้วพระองค์จะมาตัดสินโลกนี้ได้อย่างไร ⁷แต่คุณอาจจะเถียงว่่า “ถ้าการทำที่ไม่ซื่อสัตย์นั้นทำให้เห็นความซื่อสัตย์ของพระองค์เด่นชัดขึ้น และทำให้พระองค์ได้รับเกียรติด้วย แล้วย่งจะมาลงโทษผมอีกทำไม” ⁸ทำไมคุณไม่พูดอย่งนี้เสียเลยว่่า “มาทำชั้วกันเถอะ ความดีจะได้เกิดขึ้น” (เหมือนกับที่มีบางคนใส่ร้ายเรา หาว่่าเราพูดอย่งนั้น) สมควรแล้วที่คนพวกนั้นจะถูกลงโทษ

มนุษย์ทุกคนเป็นคนบาป

⁹ถ้าอย่างนั้นจะว่่าอย่งไรพวกเราคณยิวได้เปรียบกว่าคนที่ไม่ใช่ยิวอย่งนั้นหรือ ไม่เลย เพราะเราบอกแล้วว่่า ทั้งคณยิวและคนที่ไม่ใช่ยิวก็อยู่ใต้อำนาจของบาปกันทั้งนั้น ¹⁰เหมือนกับที่พระคัมภีร์เขียนไว้ว่่า

“ไม่มีใครทำตามใจพระเจ้าเลย ไม่มีเลยสักคนเดียว

¹¹ไม่มีใครเลยที่เข้าใจ

ไม่มีใครเลยที่แสวงหาพระเจ้า

¹²ทุกคนหันหน้าหนีไปจากพระองค์

ทุกคนกลายเป็นคนไร้ค่า

ไม่มีใครที่แสดงความเมตตา ไม่มีเลยสักคนเดียว” (สดุดี 14:1-3)

¹³ “ลำคอของพวกเขาเหมือนหลุมศพที่เปิดอยู่

ลิ้นของพวกเขาใช้สำหรับหลอกลวงผู้คน” (สดุดี 5:9)

“ริมฝีปากของพวกเขาแอบด้วยพิษงูร้าย” (สดุดี 140:3)

¹⁴“ปากของพวกเขาเต็มไปด้วยคำแข่งด่าและคำขมขื่น” (สดุดี 10:7)

¹⁵“เท้าของพวกเขารีบวิ่งไปฆ่าคน

¹⁶เขาไปถึงไหน ก็ทำลายทุกอย่างจนหมด และสร้างความทุกข์เวทนา

¹⁷พวกเขาไม่รู้จักทางแห่งสันติสุข” (อิสยาห์ 59:7-8)

18.“เขาไม่เคยคิดที่จะเกรงกลัวพระเจ้าเลย” (สดุดี 36:1)

19 เราารู้แล้วว่า ทุกอย่างที่ถูกบอก ก็เพื่อบอกกับคนที่อยู่ภายใต้กฎนั้น เพื่อปิดปากทุกคนไม่ให้มีข้อแก้ตัว และเพื่อทุกคนในโลกจะต้องอยู่ภายใต้การตัดสินของพระเจ้า²⁰ เพราะไม่มีใครหรอกที่พระเจ้าจะยอมรับเนื่องจากทำสิ่งที่ถูกบอกให้ทำ เพราะกฎนั้นมีไว้ชี้ให้เราเห็นถึงความบาปของตัวเอง

พระเจ้าชื้อสัจย์และทำในสิ่งที่ถูกต้อง

21 แต่ตอนนี้ พระเจ้าได้เปิดเผยให้เห็นว่าพระองค์นั้นชื้อสัจย์และทำในสิ่งที่ถูกต้องเสมอ โดยไม่เกี่ยวข้องกับกฎเลย แต่ว่าทั้งกฎและพวกผู้พูดแทนพระเจ้าได้เป็นพยานถึงความชื้อสัจย์ของพระองค์²² พระเจ้าทำให้เราเห็นว่าพระองค์นั้นชื้อสัจย์ และทำในสิ่งที่ถูกต้องเสมอ พระองค์ทำอย่างนี้ผ่านทางความชื้อสัจย์ของพระเยซูคริสต์* เพื่อเป็นประโยชน์สำหรับทุกๆ คนที่ไว้วางใจ ไม่มีใครแตกต่างกันเลย²³ เพราะทุกคนทำบาปเหมือนกันหมด และชีวิตของเขาล้มเหลวในการเป็นเหมือนกับพระเจ้า²⁴ พระเจ้ามีความเมตตากรุณาและพระองค์ยอมรับทุกคนมาเป็นคนของพระองค์ โดยไม่คิดมูลค่า และเพราะสิ่งที่พระเยซูคริสต์ได้ทำ พระเจ้าได้ปลดปล่อยพวกเขาให้เป็นอิสระจากการเป็นทาสของบาป²⁵ พระเจ้าให้พระเยซูคริสต์เป็นเครื่องบูชาเพื่อจัดการกับบาป ที่พระเจ้าทำอย่างนี้ได้ก็เพราะพระเยซูนั้นชื้อสัจย์ และยอมที่จะหลังเลือดและตาย การที่พระเจ้าให้พระเยซูเป็นเครื่องบูชา ก็เพื่อแสดงให้เห็นว่าพระองค์นั้นชื้อสัจย์และทำในสิ่งที่ถูกต้องเสมอ เพราะพระองค์อดทน และไม่ได้ลงโทษคนที่ทำบาปในอดีต²⁶ นอกจากนี้พระเจ้ายังต้องการแสดงให้เห็นในปัจจุบันนี้ว่าพระองค์นั้นชื้อสัจย์และทำในสิ่งที่ถูกต้องเสมอ และพระองค์ยอมรับคนที่มีชีวิตตามความชื้อสัจย์ของพระเยซูคริสต์*

27 ที่นี้จะเหลืออะไรให้อวดอีก ไม่เหลืออะไรแล้ว ทำโมละ เป็นเพราะกฎข้อไหนหรือ ไข่เรื่องที่ทำให้ทำตามกฎหรือเปล่า ไม่ใช่เลย แต่เป็นเรื่องของความไว้วางใจต่างหาก²⁸ เพราะเรารู้ว่าการที่พระเจ้าจะยอมรับใครนั้นไม่ได้ขึ้นอยู่กับว่าเขาทำตามสิ่งต่างๆ ที่ถูกบอกให้ทำหรือเปล่า แต่ขึ้นอยู่กับว่าเขาไว้วางใจ

29 พระเจ้าเป็นของคนที่ยิวเท่านั้นหรือ พระองค์เป็นของคนที่ไม่ใช่ยิวด้วยไม่ใช่หรือ ไข่แล้วพระองค์เป็นพระเจ้าของคนที่ไม่ใช่ยิวด้วย³⁰ เนื่องจากมีพระเจ้าองค์เดียวเท่านั้นถ้าพระเจ้ายอมรับคนที่ทำพิธีขลิบ เพราะเขาไว้วางใจพระองค์ พระเจ้าก็จะยอมรับคนที่ไม่ได้ทำพิธีขลิบเพราะเขาไว้วางใจพระองค์ด้วยเหมือนกัน³¹ นี่แสดงว่าเรากำลังจะเอาเรื่องความไว้วางใจนี้มายกเลิกกฎหรืออย่างไร ไม่ใช่เลย แต่เรากำลังสนับสนุนกฎต่างหาก

ตัวอย่างของอับราฮัม

4 แล้วจะว่าอย่างไร กับเรื่องกฎที่อับราฮัมบรรพบุรุษของเราค้นพบ² เพราะถ้าพระเจ้ายอมรับอับราฮัมเพราะการกระทำของท่าน ท่านก็มีสิทธิ์ที่จะไ้อวดได้ แต่ความจริงแล้วท่านไม่มีอะไรที่จะไ้อวดต่อหน้าพระเจ้าได้เลย³ พระคัมภีร์เขียนไว้ว่าอย่างไร “อับราฮัมไว้วางใจพระเจ้า

3:22, 26 ความชื้อสัจย์ของพระเยซูคริสต์ หรืออาจจะแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า การไว้วางใจในพระเยซูคริสต์

พระเจ้าก็เลยนับว่าท่านเป็นคนที่พระองค์ยอมรับ”

⁴สำหรับคนที่ทำงานนั้น คำแรงของเขาไม่ได้นับว่าเป็นของขวัญจากนายจ้าง แต่เป็นสิ่งที่เขาสมควรจะได้รับ ⁵แต่ถ้าคนไหนแทนที่จะทำงาน แต่ไว้วางใจในพระเจ้าที่ยอมรับคนผิด พระเจ้าก็นับว่าเขาเป็นคนที่พระองค์ยอมรับ เพราะว่าเขาไว้วางใจพระองค์นั่นเอง ⁶คนที่พระเจ้านับว่าเป็นคนที่พระองค์ยอมรับโดยไม่ได้ขึ้นอยู่กับงานที่เขาทำ กษัตริย์ดาวิดก็ได้พูดถึงเกียรติของคนแบบนี้ว่า

⁷“เมื่อพระเจ้ายกโทษให้กับความผิดที่คนทำ

และกลบเกลื่อนความบาปของเขา

นั่นถือว่าเป็นเกียรติจริงๆ

⁸ เมื่อองค์เจ้าชีวิตไม่ได้นับความผิดของเขา

นั่นถือว่าเป็นเกียรติจริงๆ” (สดุดี 32:1-2)

⁹เกียรตินี้มิได้ไว้สำหรับคนที่ทำพิธีชลิบ¹ เท่านั้นหรือเปล่า หรือมิได้ไว้สำหรับคนที่ไม่ได้ทำพิธีชลิบด้วย ที่ผมถามก็เพราะเราพูดว่า “อับราฮัมไว้วางใจในพระเจ้า พระเจ้าก็เลยนับว่าท่านเป็นคนที่พระองค์ยอมรับ” ¹⁰พระเจ้านับว่าท่านเป็นคนที่พระองค์ยอมรับตอนไหนหรือ ก่อนหรือหลังจากที่ท่านทำพิธีชลิบ อันที่จริงพระเจ้ายอมรับท่านก่อนที่ท่านจะทำพิธีชลิบเสียอีก ¹¹แล้วตอนหลังท่านถึงได้มาทำพิธีชลิบ เพื่อให้ท่านเห็นว่าพระเจ้านับว่าท่านเป็นคนที่พระองค์ยอมรับ เพราะท่านมีความไว้วางใจ ก่อนที่ท่านจะทำพิธีชลิบเสียอีก ดังนั้นอับราฮัมจึงกลายเป็นบรรพบุรุษของทุกคนที่ไว้วางใจแต่ยังไม่ได้ทำพิธีชลิบ และพระเจ้านับคนพวกนี้ว่าเป็นคนที่พระองค์ยอมรับ ¹²นอกจากนั้นอับราฮัมก็ยังเป็นบรรพบุรุษของคนที่ทำพิธีชลิบด้วย คนพวกนี้ไม่ได้ทำแค่พิธีชลิบเท่านั้น แต่ยังมีความไว้วางใจในพระเจ้าเหมือนกับที่อับราฮัมบรรพบุรุษ ของเรามีก่อนที่ท่านจะทำพิธีชลิบด้วย

ต้องไว้วางใจในพระเจ้าจึงจะได้ตามสัญญา

¹³พระเจ้าสัญญากับอับราฮัมและลูกหลานของท่านว่า พวกเขาจะได้รับโลกนี้เป็นมรดก แต่ที่พระเจ้าสัญญากับท่านอย่างนั้นไม่ใช่เพราะท่านทำตามกฎ แต่เพราะท่านไว้วางใจพระเจ้าต่างหาก พระเจ้าจึงยอมรับท่าน ¹⁴ถ้าคนเราได้รับโลกนี้เป็นมรดกเพราะการทำตามกฎ การไว้วางใจพระเจ้าก็ไม่มี ความหมายอะไรเลย และสัญญาของพระองค์ก็ต้องถูกยกเลิกไปด้วย ¹⁵เพราะกฎมีแต่จะทำให้พระเจ้าลงโทษคนเท่านั้น เพราะคนทำผิดกฎเสมอ แต่ถ้าที่ไหนไม่มีกฎ ที่นั่นก็ไม่มีการทำผิดกฎ

¹⁶ดังนั้นคำสัญญาของพระเจ้าจึงขึ้นอยู่กับความไว้วางใจเพื่อคำสัญญานั้นจะได้เป็นของขวัญที่ให้กับเราเปล่าๆ และลูกหลานของอับราฮัมทุกคนจะได้รับสิ่งที่พระเจ้าสัญญาไว้อย่างแน่นอน ไม่ใช่แต่เฉพาะคนที่อยู่ใต้กฎเท่านั้นที่จะได้รับ แต่รวมถึงคนที่มีความไว้วางใจแบบเดียวกับอับราฮัมด้วย เพราะท่านเป็นบรรพบุรุษของเราทุกคน ¹⁷เหมือนกับที่พระคัมภีร์¹ ได้เขียนไว้ว่า “เราดีทำให้เจ้าเป็นบรรพบุรุษของคนหลายชนชาติ”^{*} อับราฮัมเป็นบรรพบุรุษของเราต่อหน้าพระเจ้าที่ท่านไว้วางใจ เป็นพระเจ้าที่ทำให้คนตายฟื้นขึ้นมาใหม่ และทำให้สิ่งที่ยังไม่เคยมีมาก่อนเกิดขึ้น

¹⁸เมื่อพระเจ้าสัญญากับอับราฮัมว่าเขาจะได้เป็นบรรพบุรุษของคนหลายชนชาติ ท่านก็ไว้

วางใจและมีความหวังอย่างเต็มที่ ทั้งๆ ที่คำสัญญา นั้นเหลือเชื่อ แต่ในที่สุดท่านก็ได้เป็นบรรพบุรุษของชนหลายชนชาติจริงตามที่พระเจ้าได้บอกกับท่านว่า “ลูกหลานของเจ้าจะมีมากมายเหมือนกับดวงดาวบนท้องฟ้า”¹⁹ ความไว้วางใจของอับราฮัมก็ไม่ได้ลดน้อยลงเลย ทั้งๆ ที่อับราฮัมรู้ว่าร่างกายของท่านหมดสภาพเหมือนตายแล้ว (เพราะท่านมีอายุประมาณหนึ่งร้อยปี) และท่านยังรู้จักด้วยว่าครุฑของนางซาราห์เมียของท่านเป็นหมันเหมือนกับตายไปแล้ว²⁰ แต่อับราฮัมไม่เคยสงสัยในคำสัญญาของพระเจ้าเลย กลับมีความไว้วางใจมากขึ้น ซึ่งเท่ากับเป็นการให้เกียรติกับพระเจ้า²¹ อับราฮัมเชื่ออย่างแน่วแน่ว่า พระเจ้าสามารถทำในสิ่งที่พระองค์ได้สัญญาไว้²² จึงมีคำเขียนไว้ว่า “พระเจ้าจึงนับว่าท่านเป็นคนที่พระองค์ยอมรับ”²³ อันที่จริง พระคัมภีร์ไม่ได้เขียนไว้ใช้สำหรับอับราฮัมเท่านั้น²⁴ แต่เขียนไว้สำหรับเราด้วย พระเจ้าได้นับว่าเราเป็นคนที่พระองค์ยอมรับ เพราะเราไว้วางใจพระองค์ผู้ที่ทำให้พระเยซูคริสต์เจ้าของเราฟื้นขึ้นจากความตาย²⁵ เพราะความพิชิตบาปของเรา พระเจ้าได้มอบพระเยซูให้เขาเอาไปฆ่า และพระเจ้าได้ทำให้พระเยซูฟื้นขึ้นจากความตายเพื่อเราจะได้เป็นคนที่พระองค์ยอมรับ

สันติสุขและความชื่นชมยินดี

5 พระเจ้าได้นับว่าเราเป็นคนที่พระองค์ยอมรับเพราะเราไว้วางใจ จึงเกิดความสงบสุขขึ้นระหว่างเรากับพระเจ้าผ่านทางพระเยซูคริสต์เจ้าของเรา² พระเยซูนำเราเข้าสู่ความเมตตาคุณากรณาที่เรามีอยู่นี้ เราก็อิ่มใจเพราะเรามีความหวังที่แน่นอนว่าเราจะได้เป็นเหมือนกับพระเจ้า³ นอกจากนั้น เรายังชื่นชมยินดีกับความทุกข์ยากต่างๆ ที่เราได้รับด้วย เพราะเรารู้ว่าความทุกข์ยากต่างๆ จะทำให้เราเรียนรู้ที่จะอดทน⁴ ความอดทนนี้จะทำให้เราเกิดความไว้วางใจ ที่ได้รับการพิสูจน์มาแล้วว่าเป็นของแท้ ซึ่งจะทำให้เราเกิดความหวัง⁵ ความหวังนั้นไม่เคຍทำให้เราผิดหวังเลย เพราะพระเจ้าได้เทความรักของพระองค์เข้ามาในจิตใจของเรา ผ่านทางพระวิญญาณบริสุทธิ์⁶ ที่พระองค์ได้ให้กับเราไว้⁶ เพราะในเวลาที่เราช่วยเหลือตัวเองไม่ได้นั้นเอง พระเยซูก็ได้มาตายเพื่อเป็นประโยชน์กับคนชั่วอย่างเรา⁷ คนที่ยอมตายเพื่อคนชั่วร้ายนั้นหายากมาก แต่อาจจะมียาคนกล้าตายเพื่อคนที่ดี⁸ แต่พระเจ้าได้แสดงความรักต่อเรา โดยการยอมส่งพระคริสต์มาตายเพื่อเรา ทั้งๆ ที่เรายังเป็นคนบาปอยู่

⁹ตอนนี้พระเจ้ายอมรับเราแล้วเพราะเลือดของพระคริสต์ ยิ่งกว่านั้นเราจะรอดพ้นจากความโกรธของพระเจ้าเพราะพระคริสต์อย่างแน่นอน¹⁰ ขนาดตอนที่เราเป็นศัตรูกับพระเจ้า ความตายของพระบุตรยังทำให้เรากลับมาคืนดีกับพระเจ้าได้เลย แล้วตอนนี้เราได้กลับมาคืนดีกับพระเจ้าแล้ว ชีวิตของพระบุตรจะต้องทำให้เราได้รับความรอดจากพระเจ้าได้อย่างแน่นอน¹¹ ยิ่งกว่านั้น เรายังได้ไถ่อดพระเจ้าผ่านทางพระเยซูคริสต์เจ้าของเราด้วย เพราะพระองค์ได้ทำให้เรากลับมาคืนดีกับพระเจ้าแล้ว

อาดัมและพระเยซู

¹²คนคนเดียวคืออาดัมที่ทำบาป บาปจึงได้เข้ามาในโลก บาปนี้้นำความตายมาด้วย มนุษย์

4:18 “ลูกหลาน...ดวงดาวบนท้องฟ้า” อ้างมาจากหนังสือ ปฐมกาล 15:5

4:22 “พระเจ้า...ยอมรับ” อ้างมาจากหนังสือ ปฐมกาล 15:6

ทุกคนจึงต้องตายเพราะมนุษย์ทุกคนทำบาป¹³บาปเกิดขึ้นในโลกนี้ก่อนที่จะมีกฎของโมเสสเสียอีก ตอนนั้นพระเจ้าจึงยังไม่ได้จัดบัญญัติบาปที่มนุษย์ทำกัน เพราะยังไม่มีกฎอะไรใช้เลย¹⁴แต่ความตายนั้นมีอำนาจอยู่แล้ว ตั้งแต่สมัยของอาดัมมาจนถึงสมัยของโมเสส มนุษย์ทุกคนจึงยังต้องตายถึงแม้เขาจะไม่ได้ซัดคำสั่งของพระเจ้าโดยตรงอย่างที่อาดัมทำ อาดัมกับพระคริสต์ที่มาตอนหลังนี้มีบางอย่างที่เหมือนกัน¹⁵ แต่ของขวัญของพระเจ้าที่ให้เปล่าๆนั้น แตกต่างกับความผิดที่อาดัมได้ทำเป็นอย่างมาก เพราะถ้าความผิดของคนคนเดียวคืออาดัม ทำให้คนจำนวนมากต้องตาย ถ้าอย่างนั้น ความเมตตาการุณาของพระเจ้าและของขวัญที่ผ่านมาจากความเมตตาของคนคนเดียวคือพระเยซูคริสต์นั้น ก็จะต้องยิ่งหลังไหลท่วมทับให้กับคนเป็นจำนวนมากด้วย

¹⁶แน่นอนผลจากของขวัญนั้น แตกต่างจากผลของความผิดที่อาดัมได้ทำเป็นอย่างมาก เพราะการทำผิดเพียงครั้งเดียวทำให้ทุกคนต้องถูกตัดสินว่าผิด แต่ของขวัญนั้นทำให้คนเราได้รับการตัดสินว่าไม่ผิด ทั้งๆที่ทำผิดตั้งหลายครั้ง¹⁷ถ้าอาดัมและการทำผิดของเขายังทำให้ความตายเข้ามาครอบครองคนเราได้เลย ถ้าอย่างนั้นคนพวกนั้นที่ได้รับความเมตตาการุณาอย่างเหลือล้น และได้รับของขวัญที่พระเจ้ายอมรับเขา ย่อมมีชีวิตและได้ครอบครองผ่านทางคนคนเดียวคือพระเยซูคริสต์อย่างแน่นอน¹⁸ก็เหมือนกับที่คนคนเดียวทำผิดทำให้คนเราต้องถูกตัดสินว่าผิด ดังนั้น การทำถูกต้องของคนคนเดียว ก็ทำให้พระเจ้ายอมรับและให้ชีวิตกับคนเราด้วยเหมือนกัน¹⁹ก็เหมือนกับที่คนคนเดียวไม่เชื่อฟัง ทำให้คนจำนวนมากกลายเป็นคนบาป ดังนั้นคนคนเดียวเชื่อฟังก็ทำให้คนเป็นจำนวนมากเป็นคนที่พระเจ้ายอมรับด้วย²⁰แต่เมื่อกฎของโมเสสเข้ามา เป็นผลให้คนทำบาปมากขึ้น แต่ยิ่งคนทำบาปมากขึ้นเท่าใด ความเมตตาการุณาของพระเจาก็เพิ่มมากขึ้นเท่านั้น²¹ก็เหมือนกับที่บาปเคยเป็นกษัตริย์และใช้ความตายปกครอง ในทำนองเดียวกัน ความเมตตาการุณาของพระเจ้าเป็นกษัตริย์และใช้การที่พระเจ้ายอมรับเราปกครอง ทำให้คนมีชีวิตกับพระเจ้าตลอดไป ผ่านทางพระเยซูคริสต์เจ้าของเรา

ตายจากบาป แล้วมีชีวิตในพระคริสต์

6 แล้วทีนี้จะว่ายังไง จะทำบาปต่อไปเพื่อพระเจ้าจะได้เมตตามากขึ้นอย่างนั้นหรือ²อย่าเลย ในเมื่อเราได้ตายจากบาปแล้ว ยังจะใช้ชีวิตอยู่ในความบาปอีกได้อย่างไร หรือพวกคุณไม่รู้ว่าการที่เราทำพิธีจุ่มน้ำเข้าในพระเยซูคริสต์นั้น คือการจุ่มเข้าไปในความตายของพระองค์นั่นเอง⁴ดังนั้น เมื่อเราจุ่มเข้าในความตายของพระเยซู ก็หมายถึงว่าเราถูกฝังร่วมกับพระองค์แล้ว เพื่อเราจะมีวิถีชีวิตใหม่เหมือนกับที่พระคริสต์ฟื้นขึ้นจากความตาย โดยฤทธิ์อำนาจอันยิ่งใหญ่ของพระบิดา⁵เพราะถ้าเราได้เข้าร่วมเป็นหนึ่งในเดียวกับพระองค์ในความตายนั้น เราจะได้เป็นหนึ่งในเดียวกับพระองค์ในการฟื้นขึ้นจากความตายด้วย⁶เรารู้ว่าคนเก่าของเราได้ถูกตรึงร่วมกันกับพระคริสต์แล้ว เพื่อตัวตนที่เต็มไปด้วยบาปจะได้หมดฤทธิ์ไป แล้วเราจะได้ไม่เป็นที่สาปของความบาปอีกต่อไป⁷เพราะคนที่ตายแล้วก็หลุดพ้นจากอำนาจของบาป

⁸เมื่อเราได้ตายร่วมกับพระคริสต์แล้ว เราเชื่อว่าเราจะมีชีวิตร่วมกับพระองค์ด้วย⁹เรารู้ว่าพระคริสต์ ผู้ที่ฟื้นขึ้นจากความตายนั้น จะไม่มีวันตายอีกต่อไป ความตายก็ไม่ได้เป็นนายเหนือพระองค์อีกต่อไป¹⁰พระองค์ได้ตายเพียงครั้งเดียวสำหรับตลอดไปเพื่อชนะอำนาจของบาป ชีวิต

ที่พระองค์มีอยู่นี้ พระองค์อยู่เพื่อพระเจ้า ¹¹พวกคุณก็เหมือนกัน ให้ถือว่าตัวคุณเองได้ตายจากบาปแล้ว และมีชีวิตอยู่เพื่อพระเจ้าในพระเยซูคริสต์นั้น

¹²ดังนั้นอย่าปล่อยให้บาปมาเป็นเจ้าครอบครองร่างกายที่ต้องตายของคุณอีกเลย ความบาปทำให้คุณต้องเชื่อฟังและทำตามกิเลสตัณหาของมัน ¹³คุณไม่ควรยอมให้บาปมาใช้อวัยวะส่วนไหนก็ตามของคุณเป็นเครื่องมือในการทำชั่ว แต่ให้มอบชีวิตของคุณเองกับพระเจ้า ให้สมกับเป็นคน ที่ตายไปและฟื้นขึ้นมาใหม่แล้ว ดังนั้นขอให้คุณยอมให้พระเจ้าใช้อวัยวะทุกส่วนของร่างกายคุณเป็นเครื่องมือในการทำความดี ¹⁴ความบาปก็ไม่มีอำนาจเหนือพวกคุณอีกต่อไปแล้ว เพราะพวกคุณไม่ได้อยู่ใต้อำนาจของกฎ แต่อยู่ใต้ความเมตตาการุณาของพระเจ้า

ทาสที่ทำตามใจพระเจ้า

¹⁵แล้วที่นี่เราจะว่าอย่างไรดี ทำบาปต่อไปดีไหม อย่าเลย เพราะตอนนี้เราไม่ได้อยู่ใต้อำนาจแล้ว แต่อยู่ใต้ความเมตตาการุณาของพระเจ้า ¹⁶พวกคุณไม่รู้หรือว่า เมื่อคุณยอมมอบตัวเป็นทาสเชื่อฟังใครก็ตาม คุณก็เป็นทาสของคนๆนั้นแล้ว ไม่ว่าจะเป็นทาสของความบาปที่ทำให้ต้องตาย หรือเป็นทาสที่เชื่อฟังพระเจ้าซึ่งจะนำไปถึงชีวิตที่พระเจ้าชอบใจ ¹⁷แต่ขอขอบคุณพระเจ้าที่ถึงแม้คุณเคยเป็นทาสของความบาปมาก่อน แต่เดี๋ยวนี้คุณได้เชื่อฟังแบบอย่างคำสอนที่พระเจ้าให้ครอบครองคุณนั้นอย่างสุดหัวใจ ¹⁸คุณจึงไม่เป็นทาสของความบาปอีกต่อไป แต่เป็นทาสที่ทำตามใจพระเจ้า ¹⁹(ที่ผมใช้ตัวอย่างเรื่องทาสมาอธิบายให้ฟัง ก็เพราะกลัวว่าคุณจะไม่เข้าใจ)* เหมือนที่ในอดีตคุณเคยมอบอวัยวะของคุณให้เป็นทาสของความสกปรกโสโครกและการแหกกฎ ซึ่งทำให้คุณแหกกฎมากขึ้นเรื่อยๆ เดี่ยวนี้ขอให้คุณยอมมอบอวัยวะของคุณให้เป็นทาสที่ทำตามใจพระเจ้า ซึ่งนำไปสู่ความบริสุทธิ์

²⁰แต่ก่อน เมื่อคุณเป็นทาสของความบาปนั้น คุณก็เป็นอิสระ ไม่ได้อยู่ใต้การควบคุมของสิ่งที่ถูกต้อง ²¹แต่คุณได้โละทิ้งจากการใช้ชีวิตแบบนั้น สิ่งที่คุณได้คือสิ่งที่คุณละอายกับมันตอนนี้ เพราะสิ่งเหล่านั้นนำไปถึงความตาย ²²แต่ตอนนี้คุณได้เป็นอิสระจากบาปและมาเป็นทาสของพระเจ้าแล้ว ผลที่คุณจะได้รับคือความบริสุทธิ์ที่นำไปถึงชีวิตที่อยู่กับพระเจ้าตลอดไป ²³เพราะค่าจ้างที่ความบาปจ่ายให้กับเราคือความตาย แต่ของขวัญที่พระเจ้าให้กับเรานั้นคือชีวิตที่อยู่กับพระเจ้าตลอดไป ในพระเยซูคริสต์เจ้าของเรา

ตัวอย่างจากการแต่งงาน

7พี่น้องครับ พวกคุณไม่รู้หรือว่ากฎนั้นมีอำนาจเหนือมนุษย์เฉพาะตอนมีชีวิตเท่านั้น (คุณก็คุ้นเคยกับกฎดีอยู่แล้ว) ²ยกตัวอย่างเช่น ผู้หญิงที่แต่งงานแล้วจะต้องผูกมัดอยู่กับสามีตามกฎหมายเมื่อสามีของเธอยังมีชีวิตอยู่ แต่ถ้าสามีของเธอตายไป เธอก็หลุดพ้นจากกฎการแต่งงานนั้น ³ แต่ถ้าสามีเธอยังมีชีวิตอยู่ แล้วเธอไปเป็นเมียชายอื่น ก็ถือว่าเธอคบชู้ แต่ถ้าสามีเธอตายแล้ว เธอก็เป็นอิสระจากกฎการแต่งงานนั้น และถ้าเธอไปเป็นเมียชายอื่น ก็ไม่ถือว่าเธอคบชู้

⁴พี่น้องก็เหมือนกัน เพราะความตายของพระคริสต์ คุณถึงได้ตายและเป็นอิสระจากกฎนั้น

6:19 *ที่ผมใช้ตัวอย่างเรื่องทาสมาอธิบายให้ฟัง ก็เพราะกลัวว่าคุณจะไม่เข้าใจ* หรือแปลตรงๆ ได้ว่า “ที่ผมพูดตามประสามนุษย์นี้ ก็เพราะร่างกายของคุณยังอ่อนแออยู่”

แล้ว เพื่อคุณจะได้เป็นของพระคริสต์ผู้ที่ฟื้นขึ้นจากความตาย และเพื่อที่เราจะได้เกิดผลสำหรับพระเจ้า⁵ แต่ก่อนตอนที่เรายังมีชีวิตตามสันดานนั้น กฎก็ได้กระตุ้นให้เกิดกิเลสตัณหาขึ้นมา แล้วก็กิเลสตัณหานี้ก็มาควบคุมอวัยวะในตัวเรา เราจึงไปทำในสิ่งที่นำไปสู่ความตาย⁶ แต่เดี๋ยวนี้เราได้ตายและหลุดพ้นจากกฎที่เคยขังเราไว้ ตอนนี้เราได้มารับใช้พระเจ้าผู้เป็นเจ้านายของเรา ด้วยชีวิตใหม่ที่พระวิญญาณนำไม่ใช่ชีวิตเก่าที่นำโดยกฎที่เขียนขึ้น

การต่อสู้กับความบาปในตัวเรา

⁷แล้วจะว่ายังไงดี กฎคือบาปหรือ ไม่ใช่เลย อันที่จริงถ้าไม่มีกฎ ผมก็ไม่รู้หรือว่าบาปคืออะไร เพราะถ้าไม่มีกฎเขียนไว้ว่า “อย่าโลภ” ผมไม่มีทางรู้หรือว่าความโลภเป็นอย่างไร แต่บาปได้ฉวยโอกาสจากกฎนั้นมาทำให้ผมเกิดความโลภทุกชนิด ถ้าไม่มีกฎ บาปก็หมดฤทธิ์เดชไปแล้ว⁹ ครั้งหนึ่งผมเคยมีชีวิตอยู่โดยไม่มีกฎแต่พอมีกฎขึ้นมาบาปก็ฟื้นคืนชีพ¹⁰ แต่ผมกลับต้องตาย ปรากฏว่ากฎอันนี้เองที่เคยมีไว้เพื่อนำชีวิตมาให้ กลับมาทำให้ผมต้องตาย¹¹ เพราะบาปได้ฉวยโอกาสใช้กฎนั้นมาล่อลวงผมและฆ่าผม¹² ดังนั้นสรุปได้ว่ากฎนั้นศักดิ์สิทธิ์และบัญญัตินั้นก็ศักดิ์สิทธิ์ยุติธรรมและดีด้วย¹³ แสดงว่าสิ่งที่ดีๆ นั้นความตายมาทำให้ผมอย่างนั้นหรือ ไม่ใช่เลย แต่เป็นบาปต่างหาก บาปได้ใช้สิ่งที่ดี ๆ นั้นฆ่าผม ผมจะได้รู้ธาตุแท้ของบาปว่าเป็นอย่างไร และบัญญัติจะทำให้เรารู้ว่าบาปนั้นมันชั่วร้ายขนาดไหน

ความบาปใช้กฎของพระเจ้าทำความชั่ว

¹⁴เรารู้ว่ากฎนั้นมาจากพระวิญญาณ แต่ผมเป็นแค่มนุษย์ธรรมดาๆ ที่ถูกขายไปเป็นทาสอยู่ใต้บังคับของบาป¹⁵ ผมไม่เข้าใจหรือว่าทำไมผมถึงทำในสิ่งที่ผมทำ เพราะสิ่งที่ผมอยากทำผมก็ไม่ได้ทำ แต่ผมกลับไปทำในสิ่งที่ผมเกลียด¹⁶ ถ้าผมทำในสิ่งที่ผมไม่อยากทำ นั่นแสดงว่าผมเห็นด้วยกับกฎและยอมรับว่ากฎนั้นดี¹⁷ ความจริงแล้ว ไม่ใช่ตัวผมหรือที่ทำสิ่งนี้ แต่บาปที่อยู่ในตัวผมต่างหากที่ทำ¹⁸ ใช่ ผมรู้ว่าสิ่งที่ดีนั้นไม่ได้อยู่ในตัวผม คือในสันดานของผมที่เป็นมนุษย์ฝ่ายเนื้อหนังนี้หรือ ผมอยากจะทำดีแต่ก็ทำไม่ได้¹⁹ สิ่งดีๆ ที่ผมอยากทำนั้น ผมไม่ได้ทำ แต่กลับไปทำในสิ่งที่ชั่วร้ายที่ผมไม่อยากทำ²⁰ เพราะฉะนั้นถ้าผมทำในสิ่งที่ผมไม่อยากทำ ก็แสดงว่าไม่ใช่ผมที่เป็นคนทำ แต่เป็นบาปที่อยู่ในผมต่างหากที่ทำ

²¹ผมเคยค้นพบกฎข้อหนึ่งว่า เมื่อไรก็ตามที่ผมอยากจะทำดี ความชั่วจะอยู่ที่นั่นกับผมเสมอ²² ในใจผมเห็นด้วยกับกฎของพระเจ้า²³ แต่ผมก็เห็นอีกกฎหนึ่งทำงานอยู่ในตัวผม มันต่อสู้กับกฎของพระเจ้าที่จิตใจของผมยอมรับอยู่ แล้วมันก็ทำให้ผมเป็นนักโทษของกฎแห่งบาปที่ทำงานอยู่ในตัวผมนี้²⁴ ผมนี่น่าสมเพชจริงๆ ใครจะช่วยชีวิตผมให้พ้นจากร่างกายนี้ที่นำความตายมาให้กับผมได้บ้าง²⁵ ขอคุณพระเจ้า ผ่านทางพระเยซูคริสต์เจ้าของเรา ใจของผมนั้นเป็นทาสของกฎของพระเจ้า แต่สันดานของผมนั้นเป็นทาสของกฎแห่งบาป

ชีวิตที่นำโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์

8 ดังนั้นต่อไปนี้คนที่ทั้งหลายที่มีส่วนในพระเยซูคริสต์จะไม่ต้องถูกกลองโทษ² เพราะในพระเยซูคริสต์กฎที่มาจากพระวิญญาณบริสุทธิ์¹ ที่ให้ชีวิตนั้น ได้ปลดปล่อยให้ผมเป็นอิสระจากกฎแห่งบาป

ที่นำไปถึงความตายแล้ว³สิ่งที่กฎของโมเสสช่วยไม่ได้ เพราะสันดานของเราทำให้กฎอ่อนแอไป พระเจ้าก็ได้ทำแล้ว พระองค์ได้ส่งพระบุตรของพระองค์มาเป็นมนุษย์เหมือนกับเราที่เป็นคนบาป และเพื่อจัดการกับบาป พระเจ้าได้ตัดลินลงไปโทษบาปโดยใช้ร่างที่เป็นมนุษย์ของพระเยซู⁴เพื่อสิ่งที่กฎสั่งไว้จะได้สำเร็จในชีวิตของเราผู้ที่ไม่ได้ใช้ชีวิตตามสันดาน แต่ตามพระวิญญานบริสุทธิ์

⁵เพราะคนที่ใช้ชีวิตตามสันดานก็มัวแต่คิดถึงความต้องการของกิเลส แต่คนที่ใช้ชีวิตตามพระวิญญานก็จะคิดถึงแต่เรื่องที่พระวิญญานต้องการ⁶จิตใจที่สันดานควบคุมอยู่นั้นจะนำไปถึงความตาย แต่จิตใจที่พระวิญญานควบคุมจะนำไปถึงชีวิตและสันติสุข⁷จิตใจที่สันดานควบคุมนั้นเป็นศัตรูกับพระเจ้า เพราะจิตใจนั้นไม่ยอมทำตามกฎของพระเจ้า และความจริงแล้วมันก็ไม่สามารที่จะทำตามกฎนั้นได้ด้วย⁸คนที่ใช้ชีวิตตามสันดานจึงไม่สามารถทำให้พระเจ้าพอใจได้

⁹ถ้าพระวิญญานของพระเจ้าอยู่ในพวกคุณ พวกคุณก็ไม่ใช้ชีวิตตามสันดาน แต่ใช้ชีวิตตามพระวิญญาน แต่ถ้าคุณไหนไม่มีพระวิญญานของพระคริสต์ แสดงว่าคุณนั้นไม่ได้เป็นของพระคริสต์¹⁰ แต่ถ้าพระคริสต์อยู่ในตัวพวกคุณ ถึงแม้ร่างของคุณต้องตายไปเพราะบาป แต่พระวิญญานจะนำชีวิตใหม่ให้กับคุณ เพราะพระเจ้ายอมรับคุณแล้ว¹¹ถ้าคุณมีพระวิญญานที่ทำให้พระเยซูฟื้นขึ้นจากความตายอยู่ในพวกคุณ พระเจ้าผู้ทำให้พระคริสต์ฟื้นขึ้นจากความตาย ก็จะใช้พระวิญญานของพระองค์ที่อยู่ในพวกคุณนั้น ให้ชีวิตกับร่างที่ต้องตายนี้ของคุณ

¹²ดังนั้นพี่น้องครับ เราไม่ได้เป็นหนี้อะไรกับสันดานเลยจึงจะต้องทำตามมันบอก¹³ถ้าคุณยังใช้ชีวิตตามสันดานอยู่ คุณจะตายนะ แต่ถ้าคุณยอมให้พระวิญญานชำระการกระทำบาปของร่างกาย คุณก็จะมีชีวิต

¹⁴เพราะพระวิญญานของพระเจ้านำใคร คนนั้นก็เป็ลูกของพระเจ้า¹⁵เพราะพระวิญญานที่คุณได้รับนั้นไม่ได้ทำให้คุณเป็นทาสที่ต้องกลัวอีก แต่ทำให้คุณเป็นลูกๆ ของพระเจ้า และพระวิญญานนี้ทำให้เราร้องดังๆ ว่า “อับบา พ่อ”¹⁶พระวิญญานนั้นทำให้เรามั่นใจว่าเราเป็นลูกๆ ของพระเจ้า¹⁷ถ้าเราเป็นลูกๆ ของพระเจ้าแล้ว เราก็เป็นทายาท คือทายาทของพระเจ้า และเป็นทายาทร่วมกับพระคริสต์ แต่เราจะต้องร่วมทุกข์กับพระคริสต์ เพื่อที่เราจะได้รับเกียรติร่วมกับพระองค์ด้วย

เราจะได้รับเกียรติในอนาคต

¹⁸ผมถือว่าความทุกข์ยากในชีวิตนี้ ไม่นหนักหนาอะไรเลย เมื่อเปรียบเทียบกับความยิ่งใหญ่ที่พระองค์จะเปิดเผยให้เราเห็นในอนาคต¹⁹เพราะทุกสิ่งที่พระเจ้าสร้างขึ้นมาในโลกนี้ กำลังตั้งตาคอยวันที่พระเจ้าจะเปิดเผยให้เห็นว่าใครเป็นลูกๆ ของพระองค์บ้าง²⁰ทุกสิ่งที่พระเจ้าสร้างขึ้นมาในโลกนี้ พระเจ้าทำให้มันอยู่ในสภาพที่ผิดเพี้ยนไป ไม่ใช่ว่าตัวมันเองอยากเป็นอย่างนั้น แต่พระเจ้าเป็นผู้กำหนดให้เป็นอย่างนั้น เพราะมีความหวังว่า²¹ทุกสิ่งที่พระองค์สร้างมานี้ จะได้หลุดพ้นจากการเป็นทาสของความเสื่อมโทรม แล้วจะได้เป็นอิสระและมีเกียรติเหมือนกับลูกๆ ของพระเจ้า²²เพราะเรารู้ว่าทุกสิ่งที่พระเจ้าสร้างมาในโลกนี้ยังร้องคร่ำครวญด้วยความเจ็บปวดรวดร้าว (เหมือนกับผู้หญิงที่กำลังจะคลอดลูก) มาจนถึงเดี๋ยวนี้²³ไม่ใช่แค่เฉพาะพวกนั้นที่ร้องคร่ำครวญ แม้แต่เราเองก็ร้องคร่ำครวญอยู่ในใจด้วย ทั้งๆ ที่เราได้รับพระวิญญานซึ่งเป็นพระ

พรส่วนแรกจากพระเจ้าแล้ว เรายังตั้งตารอคอยวันที่พระองค์จะทำให้เราเป็นลูกของพระองค์อย่างสมบูรณ์ เมื่อร่างกายของเราได้หลุดพ้นเป็นอิสระ²⁴ พระเจ้าได้ช่วยชีวิตเราแล้ว เราจึงมีความหวังนี้อยู่ในใจ ความหวังที่เราเห็นได้นั้นไม่เรียกว่าความหวังหรือ เพราะใครจะไปหวังกับสิ่งที่เขาเห็นแล้ว²⁵ แต่เราหวังในสิ่งที่เรายังมองไม่เห็น และเราก็ตั้งตารอคอยด้วยความอดทน

²⁶ในทำนองเดียวกัน ก็เหมือนกับที่เราร้องคร่ำครวญ พระวิญญาณก็ได้มาช่วยเราในเวลาที่เราอ่อนแอ เราไม่รู้ว่าเราควรจะขออะไรเวลาที่เราอธิษฐาน แต่พระวิญญาณเองได้ขอต่อพระเจ้าแทนเราด้วยเสียงร้องคร่ำครวญที่ไม่เป็นคำ²⁷ แต่พระเจ้าผู้หยั่งรู้จิตใจรู้ว่าอะไรอยู่ในจิตใจของพระวิญญาณ เพราะพระวิญญาณได้ร้องขอให้กับผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้า ตามที่พระเจ้าชอบใจ

²⁸เรารู้ว่า พระเจ้าทำให้ทุกอย่างเกิดผลดีสำหรับคนที่รักพระองค์ พวกเขาเป็นคนที่พระเจ้าเรียกตามแผนงานของพระองค์²⁹ พระเจ้าได้เลือกและแยกคนพวกนี้ไว้ก่อนล่วงหน้าแล้ว ให้เป็นเหมือนกับพระบุตรของพระองค์ เพื่อว่าพระบุตรนั้นจะได้เป็นบุตรคนแรกในหมู่พี่น้องมากมาย³⁰ ดังนั้น คนพวกนี้ที่พระองค์ได้แยกไว้แล้ว พระองค์ก็ได้เรียกมา และเมื่อเรียกมาแล้ว พระองค์ก็ยอมรับเขา และเมื่อยอมรับแล้ว พระองค์ก็ให้พวกเขามีเกียรติด้วย

ความรักของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์

³¹เราจะว่าอย่างไรดีเกี่ยวกับเรื่องนี้ ถ้าพระเจ้าอยู่ฝ่ายเรา ใครจะต่อต้านเราได้³² พระองค์ไม่หวงแม้แต่พระบุตรของพระองค์เอง แต่กลับมอบพระบุตรนั้นให้มาตายเพื่อเราทุกคน ถ้าอย่างนั้น พระองค์จะไม่ยิ่งให้ทุกสิ่งทุกอย่างกับเราพร้อมกับพระบุตรด้วยหรือ³³ ใครจะฟ้องคนพวกนี้ที่พระเจ้าเลือกมา พระเจ้าเองหรือ เป็นไปไม่ได้ เพราะพระองค์เป็นผู้ที่ยอมรับพวกนี้เอง³⁴ ใครจะกล่าวโทษเขา พระเยซูหรือ เป็นไปไม่ได้ เพราะพระเยซูคริสต์ได้ตายและฟื้นขึ้นมาใหม่ และตอนนี้พระองค์ก็ได้นั่งอยู่ทางขวามือของพระเจ้าวิงวอนพระเจ้าแทนเรา³⁵ ใครจะแยกเราออกจากความรักที่พระคริสต์มีต่อเราได้ ไม่มีเลย แม้แต่ความทุกข์ยากหรือความลำบาก หรือการถูกดขี่ข่มเหงหรือความอดอยากหิวโหย หรือการเบียดเบียน หรืออันตรายต่างๆ หรือแม้แต่การถูกฆ่าฟัน ก็ไม่มีทางแยกเราออกจากความรักที่พระคริสต์มีต่อเราได้³⁶ เหมือนกับที่พระคัมภีร์¹ เขียนไว้ว่า

“เพื่อพระองค์ เราเสี่ยงกับการถูกฆ่าวันยังค่ำ

คนทำกับเราเหมือนแกะที่จะเอาไปฆ่า” (สดุดี 44:22)

³⁷แต่ในทุกสิ่งทุกอย่างนี้ เราก็ได้รับชัยชนะอันยิ่งใหญ่ผ่านทางพระคริสต์ของเรา³⁸ เพราะผมมั่นใจว่า ไม่ว่าจะมีความตายหรือชีวิต ทุตสวรรค์หรือเทพเจ้า สิ่งที่เป็นอยู่ในปัจจุบันหรือ สิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคต ฤทธิอำนาจต่างๆ ของวิญญาณ³⁹ สิ่งที่อยู่เหนือเราหรือสิ่งที่อยู่ต่ำกว่าเรา หรืออะไรก็ตามที่ถูกสร้างขึ้นมา ไม่มีทางแยกเราออกจากความรักของพระเจ้าที่เราเห็นในพระเยซูคริสต์เจ้าของเรา

พระเจ้าและชนชาติอิสราเอล

9 ผมกำลังพูดความจริงในพระคริสต์ ไม่ได้พูดโกหก และใจของผมที่พระวิญญาณบริสุทธิ์¹ นำอยู่ ยืนยันในสิ่งที่ผมกำลังจะพูดนี้² ผมเป็นทุกข์มากและปวดร้าวใจอยู่ตลอดเวลา³ ถ้าเป็นไปได้ ผมอธิษฐานให้ผมถูกสาปแช่งและถูกตัดขาดจากพระคริสต์เสียเอง ถ้าสิ่งนี้จะช่วยพี่น้องยิวผู้

เป็นเพื่อนร่วมชาติของผมได้⁴ พวกเขาเป็นคนอิสราเอล[†] ที่ได้รับสิทธิพิเศษหลายอย่าง คือพระเจ้าได้รับเอาพวกเขามาเป็นลูกของพระองค์ ให้เขาเห็นถึงความยิ่งใหญ่ของพระองค์ ได้ทำข้อตกลงต่างๆ กับเขา ให้กฎของพระองค์กับเขา ให้เขารู้ถึงวิธินามัสการพระองค์ในวิหาร และยังให้คำสั่งสัญญาต่างๆ อีก⁵ รวมทั้งให้เขามีบรรพบุรุษที่ยิ่งใหญ่ด้วย และพระคริสต์ตอนที่มาเกิดเป็นมนุษย์ก็สืบเชื้อสายมาจากพวกเขา ขอให้พระเจ้าผู้อยู่เหนือทุกสิ่งทุกอย่าง ได้รับการสรรเสริญตลอดไป อาเมน[†]

⁶คนเราจะพูดว่าพระเจ้าผิดสัญญาไม่ได้หรอก เพราะไม่ใช่ทุกคนที่สืบเชื้อสายมาจากอิสราเอลคืออิสราเอลที่แท้จริง⁷ และไม่ใช่ลูกของอับราฮัมทุกคนจะถูกนับว่าเป็นผู้สืบเชื้อสายมาจากเขา เพราะพระเจ้าบอกกับอับราฮัมว่า “คนที่จะนับว่าสืบเชื้อสายมาจากเจ้าจะต้องสืบเชื้อสายมาจากอิสอัคเท่านั้น”⁸ แสดงว่าไม่ใช่ลูกทุกคน ของอับราฮัมที่เกิดตามธรรมชาติจะนับว่าเป็นลูกของพระเจ้า แต่ต้องเป็นลูกที่เกิดจากคำสั่งสัญญาของพระเจ้าเท่านั้นถึงจะนับว่าเป็นผู้สืบเชื้อสายจริง⁹ คำสัญญานั้นว่าไว้อย่างนี้คือ “ปีหน้าเวลานี้ เราจะกลับมา และซาราห์จะคลอดลูกชาย”⁸

¹⁰หรืออีกตัวอย่างหนึ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้ คือตอนที่เรเบคาห์ได้ตั้งท้องลูกชายฝาแฝดกับอิสอัค บรรพบุรุษของเรา¹¹⁻¹² ก่อนที่เด็กจะคลอดออกมาทำดีหรือชั่ว พระเจ้าได้บอกเรเบคาห์ว่า “คนที่จะรับใช้คนน้อง”^{*} เพื่อให้เป็นไปตามแผนในการเลือกของพระองค์ ทำให้เห็นว่าทางเลือกของพระเจ้านั้นไม่ได้ขึ้นอยู่กับการกระทำของคน แต่ขึ้นอยู่กับพระเจ้าผู้เรียกเอง¹³ ซึ่งเหมือนกับที่ได้เขียนไว้แล้วว่า “เรารักยาโคบ แต่เราเกลียดเอซาว”^{*}¹⁴ แล้วที่นี้จะว่ายังไงดี พระเจ้าไม่ยุติธรรมหรือ¹⁵ ไม่ใช่เลย เพราะพระองค์พูดกับโมเสสว่า “เราอยากจะทำเมตตาใคร เราก็จะเมตตาคนนั้น เราอยากจะทำสงสารใคร เราก็จะสงสารคนนั้น”^{*}

¹⁶ดังนั้น สิ่งนี้ไม่ได้ขึ้นอยู่กับความอยากได้หรือความพยายามของคนหรอก แต่ขึ้นอยู่กับความเมตตาของพระเจ้าต่างหาก¹⁷ เพราะในพระคัมภีร์[†] พระเจ้าบอกฟาโรห์[†] ว่า “ที่เราได้ยกเจ้าเป็นกษัตริย์นั้น ก็เพื่อว่าคนจะได้เห็นฤทธิ์เดชของเราในวิถีที่เราใช้จัดการกับเจ้า และชื่อเสียงของเราจะได้โด่งดังไปทั่วโลก”^{*}¹⁸ ดังนั้น พระเจ้าเลือกที่จะเมตตาคนไหน พระองค์ก็จะเมตตาคนนั้น พระเจ้าเลือกที่จะทำให้คนไหนต่อต้าน พระองค์ก็จะทำให้คนนั้นต่อต้าน

¹⁹เมื่อเป็นอย่างนี้ คุณคงจะพูดกับผมว่า “ถ้าอย่างนั้น พระองค์ยังจะมาโทษเรา อีกทำไม เพราะใครจะไปขัดขืนความต้องการของพระองค์ได้”²⁰ โหม่มมนุษย์เอ๋ย คุณคิดว่าคุณเป็นใคร สิ่งที่ถูกปั้นจะย้อนถามคนปั้นได้หรือว่า “ทำไมถึงปั้นเราแบบนี้”²¹ ช่างปั้นหม้อไม่มีสิทธิ์ที่จะเอาดินเหนียวก้อนเดียวกัน มาปั้นเป็นภาชนะหุรร่าอันหนึ่งและภาชนะธรรมดาอีกอันหนึ่งหรืออย่างไร

²²คุณจะทำอย่างไร ถ้าทั้งๆ ที่พระเจ้าตั้งใจจะแสดงความโกรธและฤทธิ์อำนาจของพระองค์

9:5 หรือ “ขอให้พระคริสต์ ผู้เป็นเจ้าเหนือทุกสิ่ง ได้รับการสรรเสริญตลอดไป อาเมน”

9:7 “คนที่จะ...เท่านั้น” อ้างมาจากหนังสือ ปฐมกาล 21:12

9:9 “ปีหน้า...ลูกชาย” อ้างมาจากหนังสือ ปฐมกาล 18:10,14

9:12 “คนที่จะรับใช้คนน้อง” อ้างมาจากหนังสือ ปฐมกาล 25:23

9:13 “เรา...เอซาว” อ้างมาจากหนังสือ มาลาคีย์ 1:2-3

9:13 หรือ “เราเลือกยาโคบแต่เราปฏิเสธเอซาว”

9:15 “เรา...คนนั้น” อ้างมาจากหนังสือ อพยพ 33:19

9:17 “ที่เรา...ทั่วโลก” อ้างมาจากหนังสือ อพยพ 9:16

แต่พระองค์กลับยอมอดทนอดกลั้นเป็นอย่างมากกับคนพวกนั้นที่พระองค์โกรธและพร้อมที่จะทำลาย ²³คุณจะว่าอย่างไร ถ้าพระองค์ทำอย่างนี้ ก็เพื่อแสดงให้เห็นถึงความยิ่งใหญ่มหาศาลต่อคนพวกนั้นที่พระองค์เมตตาและที่พระองค์ได้เตรียมไว้รับสง่าราศี ²⁴คนพวกนั้นที่พระองค์เรียกมาก็คือพวกเรานี่เอง พระองค์ไม่ได้เรียกคนจากพวกยิวเท่านั้น แต่จากคนที่ไม่ใช่ยิวด้วย ²⁵พระองค์ได้พูดถึงคนที่ไม่ใช่ยิวนี้ในหนังสือโฮเซยาวว่า

“คนพวกนั้นที่แต่ก่อนไม่ใช่คนของเรา เราก็จจะเรียกว่าเป็นคนของเรา และหญิงคนนั้นที่แต่ก่อนเราไม่ได้รัก เราก็จจะเรียกว่าเป็นที่รักของเรา” (โฮเซยา 2:23)

²⁶“ถึงแม้ว่าครั้งหนึ่งพระองค์เคยพูดว่า เจ้าไม่ใช่คนของเรา

แต่เดี๋ยวนี้ เขาจะได้อธิษฐานว่าเป็นลูกๆ ของพระเจ้าผู้มีชีวิตอยู่” (โฮเซยา 1:10)

²⁷แต่อิสยาห์ได้ร้องเกี่ยวกับคนอิสราเอล ออกมาว่า

“ถึงแม้ลูกๆ ของชนชาติอิสราเอล

จะมีจำนวนมากเหมือนกับทรายในทะเล แต่จะมีไม่กี่คนเท่านั้นที่จะรอด

²⁸องค์เจ้าชีวิตจะทำให้สิ่งที่พระองค์พูด สำเร็จครบถ้วนอย่างรวดเร็วในโลกนี้”

(อิสยาห์ 10:22-23)

²⁹และตามที่อิสยาห์ได้ทำนายไว้ว่า

“ถ้าองค์เจ้าชีวิตผู้ทรงฤทธิ์ ไม่เหลือผู้สืบเชื้อสายให้กับเรา

เราก็จจะถูกทำลายจนสิ้นซากไปแล้ว

เหมือนกับเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์”* (อิสยาห์ 1:9)

³⁰ถ้าอย่างนั้น จะว่ายังไงดี คนที่ไม่ใช่ยิวไม่ได้สนใจว่าพระองค์จะยอมรับเขาหรือไม่ แต่พระเจ้ากลับยอมรับเขา และที่พระองค์ยอมรับเขาก็เพราะเขาไว้วางใจ ³¹แต่คนอิสราเอลแสวงหากฎที่กำหนดว่า พระเจ้าต้องการอะไรจากคนของพระองค์ แต่สุดท้ายก็ไม่ได้บรรลุถึงกฎนั้น ³²ทำไมถึงเป็นอย่างนั้นล่ะ เพราะเขาแสวงหากฎนั้นเหมือนกับมันขึ้นอยู่กับการกระทำ แทนที่จะพึ่งความไว้วางใจ เขาก็เลยสะดุดหินล้ม ³³เหมือนกับที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์ว่า

“ดูสิ เราได้วางก้อนหินก้อนหนึ่งไว้ที่ศิโยน

เป็นหินที่จะทำให้คนสะดุด และเป็นหินที่จะทำให้คนล้มลง

แต่คนที่ไว้วางใจในหินก้อนนั้น* จะไม่มีวันอับอาย” (อิสยาห์ 8:14; 28:16)

10 ที่น้องครับ สิ่งที่ผมต้องการมาก และสิ่งที่ผมอธิษฐานต่อพระเจ้าสำหรับคนยิวก็คือ ขอให้พวกเขาได้รับความรอด ²ผมเป็นพยานว่าพวกเขาสนใจให้พระเจ้าแต่ขาดความรู้ ³พวกเขาไม่รู้จักรักความซื่อสัตย์สุจริตของพระเจ้า เขาพยายามที่จะยึดฐานะที่เป็นคนของพระเจ้าไว้ เขาจึงไม่ยอมรับแผนงานอันซื่อสัตย์สุจริตของพระองค์ ⁴พระคริสต์เป็นเป้าหมายของกฎ เพื่อที่พระเจ้าจะได้ยอมรับทุกคนที่ไว้วางใจพระคริสต์

⁵โมเสสได้เขียนถึงคนที่ไม่คิดว่าพระเจ้าจะยอมรับเขาเพราะเขาทำตามกฎว่า “คนที่ทำอย่างนี้

9:29 เมืองโสโดม และเมืองโกโมราห์ คือ เมืองที่คนชั่วอาศัยอยู่ พระเจ้าลงโทษพวกเขาโดยการทำลายเมืองทั้งสอง

9:33 ในหินก้อนนั้น หรือ ในพระองค์

10:5 “คนที่...นั้นทุกอย่าง” อ้างมาจากหนังสือ เลวีนิติ 18:5

จะต้องใช้ชีวิตตามกฎนั้นทุกอย่าง”⁶ สำหรับคนที่พระเจ้ายอมรับเพราะเขาไว้วางใจพระเจ้า โมเสสพูดว่า “ไม่ต้องคิดในใจว่า แล้วใครจะเป็นคนขึ้นไปบนสวรรค์” (หมายถึงขึ้นไปเชิญพระคริสต์ลงมาบนโลกเพื่อช่วยเรา)⁷ “หรือใครจะเป็นคนลงไปในหลุมที่ลึกมาก” (หมายถึงลงไปเชิญพระคริสต์ขึ้นมาจากความตาย)⁸ เพราะพระคัมภีร์พูดไว้ว่า “ถ้อยคำนั้นอยู่ใกล้กับคุณแล้ว มันอยู่ในปากและอยู่ในใจของคุณ”⁹ นี่แหละคือเรื่องที่เราระบุไว้ว่า “ถ้าคุณยอมรับด้วยปากว่า “พระเยซู คือองค์เจ้าชีวิต” และเชื่อในใจว่าพระเจ้าทำให้พระเยซูฟื้นขึ้นจากความตาย คุณก็จะรอด”¹⁰ เพราะพระเจ้ายอมรับคนที่ไว้วางใจ และคนที่ยอมรับด้วยปากว่าเชื่อก็จะรอด¹¹ เพราะพระคัมภีร์บอกไว้ว่า “ทุกคนที่ไว้วางใจพระองค์จะไม่มีความอาย”¹² ที่พระคัมภีร์บอกว่าทุกคน แสดงว่าคนยิวกับคนที่ไม่ใช่ยิวไม่มีอะไรแตกต่างกันเลย เพราะองค์เจ้าชีวิตองค์เดียวกันนี้เป็นองค์เจ้าชีวิตของทุกคน และพระองค์ก็เต็มไปด้วยความเมตตาต่อกับทุกคนที่ร้องเรียกให้พระองค์ช่วย¹³ เพราะ “ทุกคนที่ได้ร้องเรียกชื่อขององค์เจ้าชีวิต ก็จะได้รับ ความรอด”¹⁴

¹⁴ แต่พวกเขาจะร้องเรียกให้พระองค์ช่วยได้อย่างไร ในเมื่อพวกเขายังไม่ได้อำนาจไว้วางใจพระองค์เลย แล้วพวกเขาจะไว้วางใจได้อย่างไร ในเมื่อยังไม่เคยได้ยินเรื่องของพระองค์เลย แล้วพวกเขาจะเคยได้ยินได้อย่างไร ในเมื่อยังไม่เคยมีใครไปประกาศให้พวกเขาฟังเลย¹⁵ แล้วจะมีใครไปประกาศได้อย่างไรถ้าไม่มีคนส่งไป เหมือนกับที่พระคัมภีร์เขียนไว้ว่า “เป็นเวลาที่เหมาะสมจริงๆ ที่มีคนวิ่งมาบอกข่าวดีกับเรา”¹⁶ แต่ไม่ใช่ทุกคนที่ทำตามข่าวดีนั้น เพราะอิสยาห์พูดไว้ว่า “องค์เจ้าชีวิต มีใครบ้างที่ไว้วางใจในถ้อยคำของเรา”¹⁷ ดังนั้น ความไว้วางใจจะเกิดขึ้นได้ ก็ต่อเมื่อได้ยินข่าวดีที่เสียก่อน และคนจะได้ยินข่าวดีได้ ก็ต่อเมื่อมีคนออกไปประกาศเรื่องของพระคริสต์¹⁸ แต่ผมขอถามหน่อยว่า พวกยิวไม่ได้ยินข่าวดีที่เราไปประกาศหรืออย่างไร ได้ยินแน่ เพราะพระคัมภีร์พูดไว้ว่า

“เสียงของพวกเขาได้กระจายออกไปทั่วโลก

และถ้อยคำของพวกเขาได้แพร่ออกไปจนสุดขอบฟ้า” (สดุดี 19:4)

¹⁹ แต่ผมขอถามว่า คนอิสราเอลรู้เรื่องหรือเปล่า พวกเขารู้เรื่องแน่ ตอนแรกพระเจ้าพูดผ่านโมเสสว่า

“เราจะใช้ชนชาติกระจัดจางๆ ทำให้พวกเจ้าอิจฉา

เราจะใช้ชนชาติที่โง่ๆ ทำให้พวกเจ้าโมโห” (เฉลยธรรมบัญญัติ 32:21)

²⁰ ต่อมาพระเจ้าพูดผ่านทางอิสยาห์ และอิสยาห์ก็กล่าวพูดว่า

“คนที่ไม่ได้แสวงหาเรา ได้พบเรา

เราได้ปรากฏตัวให้กับคนที่ไม่สนใจเรา” (สดุดี 65:1)

²¹ แต่เรื่องของคนอิสราเอลนั้น พระเจ้าพูดว่า

“เราได้ยื่นมือของเราออกไปทั้งวัน

10:6-8 ข้อความที่ 6-8 ย่างมาจากหนังสือ เฉลยธรรมบัญญัติ 30:12-14

10:11 “ทุกคน...อับอาย” ย่างมาจากหนังสือ อีสยาห์ 28:16

10:13 “ทุกคน...ความรอด” ย่างมาจากหนังสือ โยเอล 2:32

10:15 “เป็นเวลา...กับเรา” ย่างมาจากหนังสือ อีสยาห์ 52:7

10:16 “องค์เจ้า...ของเรา” ย่างมาจากหนังสือ อีสยาห์ 53:1

ให้กับพวกที่ไม่เชื่อฟังและต่อต้านเรา” (อิสยาห์ 65:2)

พระเจ้าไม่ได้ลืมคนของพระองค์

11 ผมขอถามหน่อยว่า “พระเจ้าทอดทิ้งคนของพระองค์แล้วหรืออย่างไร” เป็นไปไม่ได้ ตัวผมเองก็เป็นคนอิสราเอล สืบเชื้อสายอับราฮัม¹ มาจากเผ่าเบนยามิน² พระเจ้าไม่ได้ทิ้งคนของพระองค์ที่พระองค์ได้เลือกไว้ก่อนหน้านี้แล้ว พวกคุณไม่เคยรู้เรื่องของเอลียาห์ที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์เลยหรือ ตอนที่เขามาต่อว่าคนอิสราเอลกับพระเจ้าว่า³ “องค์เจ้าชีวิต พวกนี้ได้ฆ่าพวกผู้พูดแทนพระองค์⁴ และได้รื้อพวกแท่นบูชา⁵ ของพระองค์ ตอนนี้เหลือแต่ผมคนเดียวเท่านั้น และพวกเขาที่กำลังตามล่าผมอยู่”⁶ แต่พระเจ้าตอบเขาว่า “ยังมีคนของเราเหลืออยู่อีกเจ็ดพันคนที่ไม่ได้กราบไหว้พระบาอัล”⁷ 5เวลานี้ก็เหมือนกัน ยังมีคนกลุ่มเล็กๆ เหลืออยู่ เป็นคนที่พระเจ้าเลือกไว้ด้วยความเมตตากรุณาของพระองค์⁸ ถ้าพระองค์เลือกเรามาด้วยความเมตตากรุณา แสดงว่ามันไม่ได้ขึ้นอยู่กับการกระทำ ไม่อย่างนั้นแล้วจะเรียกว่าเป็นความเมตตาได้อย่างไร

⁷ถ้าอย่างนั้นจะว่าอย่างไรดี คนอิสราเอลไม่ได้เจอสิ่งที่เขาหา แต่กลุ่มคนที่พระเจ้าได้เลือกไว้กลับเป็นผู้ที่ได้เจอ ส่วนคนอิสราเอลที่เหลือก็มีจิตใจต่อต้านไป⁸ เหมือนกับที่พระคัมภีร์พูดไว้ว่า

“พระเจ้าได้มอบจิตใจที่เย็นชา ตาที่มองอะไรก็ไม่เห็น
หูที่ฟังอะไรก็ไม่ได้ยิน ให้กับเขาจนถึงทุกวันนี้”

(เฉลยธรรมบัญญัติ 29:4, อิสยาห์ 29:10)

⁹กษัตริย์ดาวิดพูดเรื่องเดียวกันนี้ว่า

“ขอให้งานเลี้ยงต่างๆ ของพวกเขาเป็นหลุมพรางและกับดัก
ขอให้พวกเขาล้มลงและได้รับการกระทำไว้

¹⁰ขอให้ตาของพวกเขามืดบอดจนมองไม่เห็น

และขอให้พระองค์ทำให้หลังของพวกเขาจากการแบกปัญหาตลอดไป”

(สดุดี 69:22-23)

¹¹ผมขอถามหน่อยว่า พวกคนยิวสะดุดล้มลงจนเยียวยาไม่ได้เลยหรือ ไม่ใช่เลย แต่ตรงกันข้าม เพราะความผิดพลาดของคนยิว จึงทำให้คนที่ไม่ใช่ยิวได้รับความรอด ที่เป็นอย่างนี้เพราะพระเจ้าอยากจะทำให้คนยิวอิจฉา¹² แต่ถ้าการที่คนยิวทำผิดพลาดและล้มเหลว ยังทำให้โลกนี้และคนที่ไม่ใช่ยิวได้รับพระพรมากมายขนาดนี้ คิดดูสิว่า ถ้าคนยิวกลับมารบถวัน โลกนี้จะได้รับพระพรขนาดไหน

¹³ผมกำลังพูดกับพวกคุณคนที่ไม่ใช่ยิว เพราะพระเจ้าได้ตั้งให้ผมเป็นศิษย์เอก¹ สำหรับคนที่ไม่ใช่ยิว ผมตั้งใจที่จะให้งานรับใช้ของผมนี้โด่งดังไปทั่ว¹⁴ เพื่อให้พี่น้องยิวของผมอิจฉา เพื่อจะช่วยให้พวกเขาบางคนรอดได้¹⁵ เพราะถ้าโลกนี้ได้กลับมามีศรัทธาต่อพระเจ้า เมื่อพระองค์ทอดทิ้งพวกยิว แล้วจะเกิดอะไรขึ้นถ้าพระเจ้ายอมรับพวกยิว ก็จะทำให้การฟื้นคืนจากความตายนะสิ¹⁶ ถ้าแบ่งส่วนที่แบ่งออกมาถวายเป็นส่วนแรกนั้นเป็นของพระองค์ส่วนที่เหลือทั้งก่อนก็ต้องเป็นของพระองค์ด้วย

11:3 “องค์เจ้าชีวิต...ผมอยู่” อ้างมาจากหนังสือ 1พงศกษัตริย์ 19:10,14

11:4 พระบาอัล คือชื่อของพระปลอม

11:4 “ยังมี...พระบาอัล” อ้างมาจากหนังสือ 1พงศกษัตริย์ 19:18

และถ้ารากของต้นไม้เป็นของพระองค์ กิ่งก้านของมันก็จะต้องเป็นของพระองค์ด้วย¹⁷ แต่ถ้ากิ่งบางกิ่งถูกหักทิ้งไป แล้วเอาคุณที่เป็นกิ่งมะกอกป่ามาต่อเข้าไปแทน คุณก็จะเป็นส่วนหนึ่งของต้นมะกอกต้นนั้น และได้รับการหล่อเลี้ยงจากรากของมัน¹⁸ คุณไม่ควรจะคุยโวชมกิ่งที่ถูกหักทิ้งไป แต่ถ้าคุณคุยโวให้จำไว้ว่า คุณไม่ได้เป็นคนหล่อเลี้ยงราก รากต่างหากที่หล่อเลี้ยงคุณ

¹⁹ คุณอาจจะพูดว่า “กิ่งพวกนั้นถูกหักทิ้งไป ก็เพื่อจะได้เอาผมต่อเข้าไปแทน”²⁰ ถูกแล้ว ที่พวกเขาถูกหักทิ้งไปเพราะพวกเขาไม่ไว้วางใจ แต่คุณยังอยู่ได้เพราะคุณไว้วางใจ เพราะฉะนั้นอย่าหลง แต่ให้ระวังตัวให้ดี²¹ เพราะถ้าพระเจ้าไม่ได้เว้นโทษกิ่งเดิมของต้นมันเอาไว้ พระองค์ก็จะไม่เว้นโทษคุณเหมือนกัน²² ดูสิ พระเจ้านั้นทั้งเมตตาและเด็ดขาด พระองค์เด็ดขาดกับคนที่หลงผิด แต่มีเมตตา contigo ถ้าคุณยังคงอยู่ในความเมตตาของพระองค์ ไม่อย่างนั้น คุณก็จะถูกตัดทิ้งไปจากต้นเหมือนกัน²³ แต่ถ้าพวกนั้นกลับมาไว้วางใจพระเจ้าใหม่ พวกเขาก็จะถูกต่อเข้าไปกับต้นเดิมอีกครั้งหนึ่ง เพราะพระเจ้าสามารถต่อพวกเขาเข้าไปใหม่ได้²⁴ แม้แต่คุณที่เป็นกิ่งของต้นมะกอกป่า ยังตัดเอามาต่อเข้ากับกิ่งของมะกอกบ้านได้เลย ings ที่ขัดกับธรรมชาติ ถ้าจะเอากิ่งเดิมของมะกอกบ้านที่ถูกตัดทิ้งไปนั้นมาต่อเข้ากับต้นเดิมของมันจะยิ่งง่ายกว่านั้นมากขนาดไหน

²⁵ พี่น้องครับ ผมอยากให้พวกคุณเข้าใจความลึกซึ้งนี้ เพื่อคุณจะได้ไม่หลงตัวเอง ความลับนี้คือมีชาวอิสราเอล[†] ส่วนหนึ่งที่มีจิตใจต่อต้าน พวกเขาจะยังคงต่อต้านต่อไป จนกว่าจำนวนคนที่ไม่ใช่ยิวทั้งหมดได้เข้ามาในครอบครัวของพระเจ้า²⁶ ทางนี้แหละเป็นทางที่ชาวอิสราเอลทั้งหมดจะได้รับความรอด เหมือนกับที่พระคัมภีร์^{*} เขียนไว้ว่า

“พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดจะมาจากศิโยน[†] พระองค์จะกำจัดสิ่งชั่วร้ายทั้งหลาย
ให้ออกไปจากครอบครัวของยาโคบ[†] และเราก็จะทำสัญญา[†] กับพวกเขา
เมื่อเราเอาบาปของพวกเขาทิ้งไป” (อิสยาห์ 59:20-21)

²⁸ พวกยิวได้กลายเป็นศัตรูของพระเจ้า เพราะไม่ยอมรับข่าวดีนี้มันจึงกลายเป็นผลดีกับพวกคุณ แต่พวกยิวก็ยังเป็นพวกที่พระเจ้าเลือกและพระองค์ก็ยังรักพวกยิว เนื่องจากคำสัญญาที่พระเจ้าให้ไว้กับบรรพบุรุษของพวกเขา²⁹ เพราะพระเจ้าไม่เคยเอาพรสวรรค์ที่พระองค์ให้ไปแล้วกลับคืนและไม่เคยเรียกใคร แล้วเปลี่ยนใจ³⁰ ครั้งหนึ่งพวกคุณเคยไม่เชื่อฟังพระเจ้าเหมือนกัน แต่เดี๋ยวนี้พวกคุณก็ได้รับความเมตตาจากพระเจ้าแล้ว เพราะพวกยิวไม่ยอมเชื่อฟัง³¹ เหมือนกับตอนนี้ที่พวกยิวไม่ยอมเชื่อฟังพระเจ้า ก็เพื่อพวกเขาจะได้รับความเมตตาจากพระเจ้าเหมือนกับที่พวกคุณได้รับ³² เพราะทุกคนไม่ยอมเชื่อฟังพระเจ้า พระองค์จึงชิงพวกเขาไว้เหมือนเป็นนักโทษ แต่ที่พระองค์ทำอย่างนี้ ก็เพื่อจะได้เมตตาพวกเขาทุกคน

สรรเสริญพระเจ้า

³³ โอ ความมั่งคั่ง สถิติปัญญา และความรู้อของพระเจ้านั้นล้ำลึกเหลือเกิน ใครเล่าจะหยั่งรู้อการตัดสินใจของพระองค์ได้ และใครจะเข้าใจการกระทำของพระองค์ได้³⁴ เหมือนกับที่พระคัมภีร์[†] บอกไว้ว่า

“ใครจะรู้อองค์เจ้าชีวิตคิดอะไรรออยู่

ใครจะเป็นที่ปรึกษาของพระองค์ได้” (อิสยาห์ 40:13)

³⁵“ใครเคยให้ของกับพระองค์ก่อน

พระองค์ถึงต้องตอบแทนเขากลับ” (โยบ 41:11)

³⁶เพราะทุกๆ อย่างมาจากพระองค์ มาทางพระองค์และอยู่เพื่อพระองค์ ขอให้พระเจ้าได้รับเกียรติตลอดไป อาเมน†

ใช้ชีวิตของพวกเขาด้วยพระเจ้า

12 พี่น้องครับ พระเจ้าได้เมตตาคุณมาต่อเรา ผมขอร้องให้คุณมอบร่างกายของพวกคุณ เป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิตอยู่ เป็นเครื่องบูชาที่บริสุทธิ์ และเป็นที่ยอมรับของพระเจ้า ที่คุณบูชาพระเจ้าอย่างนี้เข้าท่ามากเลย ²อย่าได้ทำตามอย่างคนในโลกนี้ แต่ยอมให้พระเจ้าเปลี่ยนแปลงพวกคุณ คือพระองค์ให้จิตใจใหม่กับคุณเพื่อจะรู้ว่าพระเจ้าต้องการอะไร จะได้ว่าอะไรดี อะไรเป็นที่พอใจของพระองค์ และอะไรที่สมบูรณ์แบบ

³ตามพรสวรรค์ที่ผมได้รับมาให้เป็นศิษย์เอก ผมอยากจะขอเตือนพวกคุณทุกคนว่า อย่าคิดว่าตนเองสำคัญกว่าที่ควรจะเป็น คิดให้สมเหตุสมผลกับขนาดของพรสวรรค์ที่พระเจ้าได้มอบให้ กับคุณแต่ละคน ⁴เหมือนกับที่เรามีร่างกายแต่มีอวัยวะหลายส่วน และอวัยวะทั้งหลายก็ไม่ได้ทำหน้าที่อย่างเดียวกัน ⁵เหมือนกับพวกเราที่เป็นเหมือนอวัยวะต่างๆ ประกอบกันขึ้นมาเป็นร่างกายเดียวกันในพระคริสต์ และเราก็เป็นอวัยวะของกันและกันด้วย ⁶พระเจ้ามีเมตตาคุณมอบพรสวรรค์ให้กับเราแต่ละคนแตกต่างกันไป ถ้าคนไหนมีพรสวรรค์ในเรื่องที่จะพูดแทนพระเจ้า ก็ให้เขาพูดตามรูปแบบความเชื่อที่เขาได้รับมา ⁷ถ้าคนไหนมีพรสวรรค์ในการรับใช้ ก็ให้เขาอุทิศตัวในการรับใช้ ถ้าคนไหนมีพรสวรรค์ในการสั่งสอน ก็ให้เขาอุทิศตัวในการสั่งสอน ⁸ถ้าคนไหนมีพรสวรรค์ในการให้กำลังใจ ก็ให้เขาอุทิศตัวในการให้กำลังใจ คนที่มีพรสวรรค์ในการให้ ก็ให้เขาให้อย่างเต็มใจ คนที่มีพรสวรรค์ในเรื่องการช่วยเหลือ* ก็ให้ทำอย่างเอาจริงเอาจัง คนที่มีพรสวรรค์ในเรื่องการแสดงความเมตตา ก็ให้แสดงความเมตตาด้วยความยินดี

⁹ให้รักคนอื่นด้วยความจริงใจ เกลียดสิ่งชั่วร้าย ยึดมั่นสิ่งที่ดี ¹⁰ให้รักกันฉันท์พี่น้อง ให้เกียรติกับคนอื่นมากกว่าตัวเอง ¹¹ให้มุ่งมั่นอย่าชู้เกียจ เอาจริงเอาจังกับพระวิญญาณ รับใช้องค์เจ้าชีวิต ¹²ให้ชื่นชมยินดีในความหวังที่คุณมี ให้อดทนต่อความยากลำบาก ให้ชะมัดเข้มแข็งในการอธิษฐานอยู่เสมอ ¹³ให้แบ่งปันกับคนของพระเจ้าที่ขัดสน ให้ต้อนรับแขกแปลกหน้า ¹⁴ให้อวยพรกับคนที่ข่มเหงคุณ ให้อวยพรพวกเขาและอย่าสาปแช่งเขา ¹⁵ให้ยินดีกับคนที่มีความสุข ให้โศกเศร้ากับคนที่กำลังเสียใจ ¹⁶ให้เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน อย่าได้ถือตัวแต่ให้คบค้ากับคนที่ต่ำต้อย และอย่าคิดว่าตัวเองฉลาด ¹⁷อย่าได้ตอบแทนความชั่วด้วยความชั่ว ให้ทำในสิ่งที่คนอื่นเห็นว่าเป็นดี ¹⁸ในส่วนของคุณ ให้อยู่อย่างสงบสุขกับทุกคนเท่าที่จะเป็นไปได้ ¹⁹อย่าแค้นเคืองพี่น้องครับ แต่ปล่อยให้พระเจ้าลงโทษเขาเอง เพราะพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า “เราจะเป็นผู้แก้แค้นเอง เราจะเป็นผู้ตอบแทน

12:8 การช่วยเหลือ อาจแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า การนำ

12:19 “เราจะ...ไว้อย่างนั้น” อ้างมาจากหนังสือ เฉลยธรรมบัญญัติ 32:35

เอง องค์เจ้าชีวิตบอกไว้อย่างนั้น”*

²⁰แต่ “ถ้าศัตรูของคุณทิว ก็หาอาหารให้เขากิน และถ้าเขากระหาย ก็หาน้ำให้เขาดื่ม เพราะเมื่อคุณทำอย่างนี้ คุณก็ได้สวมถักที่ลูกโปลงไว้บนหัว*ของเขา”²¹ อย่าให้ความชั่วชนะคุณ แต่ให้คุณเอาชนะความชั่วด้วยความดี

13 ให้ทุกคนยอมเชื่อฟังผู้มีอำนาจของรัฐบาล เพราะอำนาจทุกอย่างมาจากพระเจ้า และพระเจ้าเป็นผู้ที่แต่งตั้งผู้มีอำนาจเหล่านั้นเอง ²ถ้าอย่างนั้น คนที่ขัดขืนต่ออำนาจนั้น ก็เท่ากับขัดขืนคำสั่งของพระเจ้า และคนที่ขัดขืนคำสั่งของพระเจ้า ก็จะต้องถูกลงโทษ ³คนที่ทำดีไม่กลัวผู้มีอำนาจพวกนั้นหรือ มีแต่คนที่ทำชั่วเท่านั้นที่กลัว ถ้าคุณไม่ยอมกลัวผู้มีอำนาจพวกนั้นก็ให้ทำดี แล้วพวกเขาจะโต้ชมเชยพวกคุณ ⁴ถูกแล้ว พวกเขาเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าที่มาทำงานช่วยพวกคุณ แต่ถ้าคุณทำเรื่องชั่วๆ ก็ให้กลัวไว้ เพราะเขาไม่ได้ถือดาบเอาไว้ชูเฉยๆ เขาเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า เป็นผู้แก้แค้นแทนพระเจ้า เพื่อลงโทษคนที่ทำชั่ว ⁵ดังนั้น จึงจำเป็นที่จะต้องเชื่อฟังรัฐบาล ไม่ใช่เพราะกลัวถูกลงโทษเท่านั้น แต่เพื่อใจจะไม่ฟ้องตัวเองว่าผิด ⁶นี่เป็นเหตุที่คุณต้องเสียภาษี เพราะผู้มีอำนาจพวกนี้เป็นคนรับใช้ของพระเจ้า ที่ดูแลเรื่องเหล่านี้เสมอ ⁷คุณเป็นหนี้อะไรกับใคร ก็ให้จ่ายคืนเขาไป เป็นหนี้สวยสาอากร ก็ให้จ่ายสวยสาอากร เป็นหนี้ภาษี ก็ให้จ่ายภาษี คุณต้องยำเกรงใคร ก็ให้ยำเกรงคนนั้น คุณต้องให้เกียรติใคร ก็ให้เกียรติคนนั้น

การรักผู้อื่นคือหัวใจของกฎ

⁸อย่าเป็นหนี้อะไรกับใครเลย นอกจากหนี้รักที่มีต่อกันและกัน เพราะคนที่รักคนอื่นก็ถือว่าได้ทำตามกฎ ครบถ้วนแล้ว ⁹ที่ผมพูดอย่างนี้ เพราะมีกฎว่า อย่าเป็นชู้ อย่าฆ่าคน อย่าขโมย อย่าโลภ และถ้ายังมีกฎอื่น ๆ อีก ก็สรุปได้ว่า รักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง ¹⁰ความรักไม่ทำร้ายเพื่อนบ้าน เป็นเหตุที่ว่า ถ้ามีความรักก็ถือว่าได้ทำตามกฎครบถ้วนแล้ว ¹¹ให้ทำอย่างที่ยกขึ้น เพราะถึงเวลาตื่นได้แล้ว ความรอดของเรานั้นได้เข้ามาใกล้มากยิ่งขึ้นกว่าตอนที่เราเพิ่งโง่เง่าใหม่ๆ ¹²กลางคืน* ใกล้จะผ่านไป ตอนเช้า*ใกล้จะมาแล้ว ดังนั้นขอให้เราเลิกทำในสิ่งที่ เป็นของความมืด และให้สวมอาวูทที่เป็นของความสว่าง ¹³ทำตัวให้น่านับถือเหมือนคนที่ใช้ชีวิตอยู่ในกลางวัน ไม่เที่ยวมั่วสุม ไม่เสพสุราเมามาย ไม่ทำผิดทางเพศ ไม่มักมากในกาม ไม่ทะเลาะวิวาทและไม่อิจฉาริษยา ¹⁴แต่ให้สวมใส่พระเยซูคริสต์เจ้า และอย่าให้ความสนใจกับกิเลสตัณหาที่มาจากสันดานเลย

อย่าตัดสินคนอื่น

14 ให้ยอมรับคนที่ยังมีความเชื่ออ่อนแออยู่และอย่าไปได้เสียดกับเขาในเรื่องความคิดเห็นที่แตกต่างกัน ²คนหนึ่งเชื่อว่าเขากินได้ทุกอย่าง แต่คนที่มีความเชื่ออ่อนแออยู่กินแต่ผักเท่านั้น ³คนที่กินได้ทุกอย่างก็อย่าไปดูถูกคนที่ไม่ได้กิน ส่วนคนที่ไม่ได้กินก็อย่าไปกล่าวโทษคนที่กินทุกอย่าง เพราะพระเจ้าได้ยอมรับเขาไว้แล้ว ⁴คุณคิดว่าคุณเป็นใครกัน ถึงได้เที่ยวไปกล่าว

12:20 สวมถักที่ลูกโปลงไว้บนหัว เป็นการทำให้เขาละอายใจ หมายความว่า “คุณจะรินถักที่ใหม่บนศีรษะของเขา” ในพระคัมภีร์เดิม คนจะนำถักถักไว้บนศีรษะของพวกเขาเพื่อแสดงว่าพวกเขาเสียใจ หรือโศกเศร้า

12:20 “ถ้าศัตรู...หัวของเขา” อ้างมาจากหนังสือ สุภาษิต 25:21-22

13:12 กลางคืน ใช้เป็นสัญลักษณ์ของโลกแห่งบาป

13:12 ตอนเช้า ใช้เป็นสัญลักษณ์ของช่วงเวลาแห่งความดีที่กำลังจะมา

โทษคนใช้ของคนอื่น เขาจะยืนหยัดหรือล้มลงก็ขึ้นอยู่กับเจ้านายของเขา แต่เขาจะยืนหยัดได้แน่ เพราะองค์เจ้าชีวิตสามารถช่วยให้เขายืนหยัดอยู่ได้⁵ ก็เหมือนกับที่ คนหนึ่งคิดว่าวันหนึ่งดีกว่าอีกวันหนึ่ง แต่อีกคนหนึ่งคิดว่าทุกๆ วันเหมือนกันหมด ใครเชื่ออย่างไรก็ให้มันใจอย่างเต็มที่ในสิ่งที่เชื่อนั้น⁶ คนที่คิดว่าวันหนึ่งพิเศษกว่าอีกวันหนึ่ง เขาก็ได้ทำอย่างนั้นเพื่อให้เกียรติกับองค์เจ้าชีวิต และคนที่กินได้ทุกอย่าง ก็ได้กินเพื่อให้เกียรติกับองค์เจ้าชีวิต เพราะเขาได้ขอบคุณพระเจ้าสำหรับอาหารนั้นแล้ว และคนที่ไม่ได้กินทุกอย่าง ก็ได้ทำเพื่อให้เกียรติกับองค์เจ้าชีวิตเหมือนกัน เพราะเขาก็ขอบคุณพระเจ้าแล้ว⁷ เพราะไม่มีใครในพวกเราที่มีชีวิตอยู่ หรือตายเพื่อผลประโยชน์ของตนเอง⁸ เพราะถ้าเรามีชีวิตอยู่ เราก็กินเพื่อองค์เจ้าชีวิต และถ้าเราตาย เราก็ตายเพื่อองค์เจ้าชีวิต ดังนั้นไม่ว่าเราจะอยู่หรือตาย เราก็กินขององค์เจ้าชีวิต⁹ รู้ไหมว่าทำไมพระคริสตเจ้าถึงได้ตายและฟื้นขึ้นมาใหม่ก็เพื่อพระองค์จะได้เป็นองค์เจ้าชีวิตของทุกคนตายและคนเป็นนั่นเอง¹⁰ แล้วคุณที่กินแต่ผัก ไปกล่าวโทษพี่น้องของคุณที่กินทุกอย่างทำไม และคุณที่กินทุกอย่างไปถูกพี่น้องของคุณที่กินแต่ผักทำไม เพราะเราทุกคนต่างก็ต้องยืนอยู่ต่อหน้าพระเจ้าเพื่อให้พระองค์ตัดสินด้วยกันทั้งนั้น¹¹ เหมือนกับที่พระคัมภีร์¹ เขียนไว้ว่า

“องค์เจ้าชีวิตพูดว่า เรามีชีวิตอยู่แน่นอนอย่างไร

ทุกหัวเข่าจะต้องกราบลงต่อหน้าเรา

และทุกสิ่งจะต้องสรรเสริญพระเจ้าอย่างนั้น” (อิสยาห์ 45:23)

¹²ดังนั้น เราทุกคนจะต้องรายงานเรื่องที่เรทำได้ทำไปต่อหน้าพระเจ้า

อย่าเป็นเหตุทำให้คนอื่นทำบาป

¹³ดังนั้นหยุดกล่าวโทษกันได้แล้วแต่ให้ตั้งใจว่าจะไม่เป็นต้นเหตุทำให้พี่น้องสะดุดล้มไปทำบาป¹⁴ ในฐานะคนของพระเยซูเจ้า ผมรู้และเชื่อมั่นว่า อาหารทุกชนิด กินได้หมด แต่ถ้าคนไหนคิดว่ากินแล้วผิด มันก็ผิดสำหรับคนนั้น¹⁵ แต่ถ้าอาหารที่คุณกินนั้น ไปทำร้ายจิตใจของพี่น้องคุณ แสดงว่าคุณไม่ได้ทำตามความรัก อย่าให้การกินของคุณไปทำลายคนที่พระคริสต์ยอมตายให้เลย¹⁶ ที่คุณเชื่อว่าการกินได้ทุกอย่างนั้นก็ดีแล้ว แต่อย่าให้ความเชื่อของคุณนี้ ทำให้คนอื่นดูถูกเอาได้

¹⁷เพราะแผ่นดินของพระเจ้า ไม่ได้เป็นเรื่องของอาหารและเครื่องดื่ม แต่เป็นเรื่องของการทำตามใจพระเจ้า* เรื่องสันติสุข และเรื่องความชื่นชมยินดีที่มาจากพระวิญญูญาณบริสุทธิ์¹⁸ คนที่รับใช้พระคริสต์อย่างนี้ พระเจ้าก็ชอบใจและคนก็เห็นดีด้วย

¹⁹ดังนั้น ขอให้เรตั้งใจทำในสิ่งที่ก่อให้เกิดสันติสุขและสิ่งที่เสริมสร้างกัน²⁰ อย่าให้อาหารที่คุณกินนั้นเป็นเหตุที่ทำให้ทำลายงานของพระเจ้าเลย อาหารทุกอย่างกินได้หมด แต่มันผิดถ้าหากสิ่งที่คุณนั้นกินเข้าไป เป็นเหตุทำให้พี่น้องสะดุดล้มไปทำบาป²¹ คุณทำดีแล้ว ที่ยอมไม่กินเนื้อสัตว์หรือดื่มเหล้าองุ่น หรือทำอะไรมากแล้วแต่ ที่จะมาเป็นเหตุทำให้พี่น้องของคุณสะดุดล้มไปทำบาป²² คุณเชื่ออย่างไรในเรื่องพวกนี้ ก็ให้เก็บไว้ระหว่างคุณกับพระเจ้า คนที่ทำในสิ่งที่เขาเห็นว่าดี แล้วใจของเขาไม่ฟ้องว่าผิด เป็นคนที่น่านับถือจริงๆ²³ แต่คนที่ยังกินต่างๆ ที่สงสัยว่าผิด พระเจ้าจะ

14:17 “แต่เป็นเรื่องของการทำตามใจพระเจ้า” หรือแปลได้อีกอย่างว่า “แต่เป็นเรื่องที่พระเจ้ายอมรับคน”

ตัดสินใจว่าเขาผิด เพราะเขาไม่ได้ทำตามที่เขาเชื่อ เพราะทุกอย่างที่ไม่ได้ทำตามความเชื่อก็เป็นบาป

15 พวกเราที่มีความเชื่อเข้มแข็ง มีหน้าที่ที่จะต้องอดทนกับคนที่มีความเชื่ออ่อนแอ และไม่ควรทำตามใจตนเอง² ให้เราทุกคนเอาใจใส่เพื่อนบ้าน เพื่อเป็นประโยชน์และเสริมสร้างเขาด้วย³ เพราะพระคริสต์ไม่ได้ทำตามใจตัวเอง แต่ตรงกันข้าม เหมือนกับที่พระคัมภีร์ได้เขียนไว้ว่า

“โอ องค์เจ้าชีวิต คำตักของคนที่ถูกพระองค์
ได้ตกอยู่กับเราแล้ว” (สดุดี 69:9)

⁴ทุกอย่างที่ได้เขียนไว้ในพระคัมภีร์ในสมัยก่อนนั้น ก็เขียนไว้เพื่อสั่งสอนเรา เพื่อว่าในขณะที่เราอดทนและได้รับกำลังใจจากพระคัมภีร์ เราจะได้ยึดมั่นในความหวังที่เรา⁵ ขอให้พระเจ้าผู้เป็นแหล่งของความอดทนและกำลังใจ ช่วยให้พวกคุณเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันตามแบบอย่างของพระเยซูคริสต์⁶ เพื่อพวกคุณทั้งหมดจะได้สรรเสริญพระเจ้า ผู้เป็นพระบิดาของพระเยซูคริสต์ เจ้าของเราเป็นเสียงเดียวกัน

⁷ดังนั้น ให้ยอมรับกันและกัน เหมือนกับที่พระคริสต์ยอมรับคุณ เพื่อพระเจ้าจะได้รับเกียรติ⁸ ผมขอบอกพวกคุณว่า พระคริสต์ได้มาเป็นผู้รับใช้ของยิว เพื่อทำให้เห็นถึงความซื่อสัตย์สุจริตของพระเจ้า เพื่อยืนยันคำสัญญาที่พระองค์ได้ให้ไว้กับบรรพบุรุษ⁹ และเพื่อคนที่ไม่ใช่ยิวจะได้สรรเสริญพระเจ้าที่ได้เมตตากรุณาแก่พวกเขา เหมือนกับที่พระคัมภีร์เขียนไว้ว่า

“เพราะเหตุนี้ ผมจะให้เกียรติพระองค์ในหมู่คนที่ไม่ใช่ยิว
และผมจะร้องเพลงสรรเสริญชื่อของพระองค์” (สดุดี 18:49)

¹⁰พระคัมภีร์พูดไว้อีกว่า

“คนที่ไม่ใช่ยิวทั้งหลายเอ๋ย

ให้มาชื่นชมยินดีพร้อมกับคนของพระเจ้า” (เฉลยธรรมบัญญัติ 32:43)

¹¹และยังพูดอีกว่า

“คนที่ไม่ใช่ยิวทั้งหลายเอ๋ย สรรเสริญองค์เจ้าชีวิตเถิด

และขอให้ชนชาติทั้งหลายสรรเสริญพระองค์” (สดุดี 117:1)

¹²และอิสยาห์ก็พูดไว้เหมือนกันว่า

“ลูกหลานคนหนึ่งของเจสซี* จะมา

และขึ้นปกครองคนที่ไม่ใช่ยิว

แล้วคนที่ไม่ใช่ยิวจะมีความหวังในพระองค์” (อิสยาห์ 11:10)

¹³ขอให้พระเจ้าผู้เป็นแหล่งของความหวัง ช่วยเติมให้คุณเต็มเปี่ยมบริบูรณ์ไปด้วยความชื่นชมยินดีและสันติสุข ตามที่คุณได้รักษาความไว้วางใจของคุณไว้ในพระองค์ เพื่อคุณจะได้มีความหวังอย่างเหลือล้น ด้วยอำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์[†]

เปาโลเล่าเรื่องงานของเขา

¹⁴พี่น้องครับ ผมมีความเชื่อมั่นในตัวพวกคุณว่า พวกคุณนั้นเต็มไปด้วยความดี และ

15:12 ลูกหลานคนหนึ่งของเจสซี เจสซีคือพ่อของดาวิดผู้เป็นกษัตริย์แห่งอิสราเอล พระเยซูเกิดมาจากตระกูลนี้

เพียบพร้อมไปด้วยความรู้ทุกอย่างพวกคุณสามารถที่จะตักเตือนกันและกันได้¹⁵ แต่ที่ผมกล้าเขียนบางเรื่องถึงคุณ เพื่อเตือนความจำของคุณอีกครั้งหนึ่ง ที่ผมทำอย่างนี้ก็ทำตามพรสวรรค์ที่พระเจ้ามอบให้¹⁶ คือให้ผมเป็นผู้รับใช้คนที่ไม่ใช่ยิวเพื่อพระเยซูคริสต์เจ้าและทำหน้าที่อันศักดิ์สิทธิ์ในการประกาศข่าวดี¹⁷ ของพระเจ้าเหมือนกับนักบวช เพื่อคนที่ไม่ใช่ยิวมันจะได้เป็นเครื่องบูชาที่พระเจ้ายอมรับ และที่พระวิญญาณบริสุทธิ์¹⁸ ได้ทำให้เป็นของพระองค์โดยเฉพาะ¹⁷ ในฐานะที่ผมเป็นคนของพระเยซูคริสต์ ผมภูมิใจในหน้าที่ของผมที่มีต่อพระเจ้า¹⁸ ผมไม่กล้าพูดถึงเรื่องอื่นหรือนอกจากเรื่องที่พระคริสต์ได้ทำผ่านผม ในการนำคนที่ไม่ใช่ยิวให้มาเชื่อฟังพระเจ้า โดยทางคำพูดและการกระทำของผม¹⁹ โดยฤทธิ์อำนาจแห่งปาฏิหาริย์¹⁹ และการอัศจรรย์¹⁹ ที่มาจากฤทธิ์อำนาจของพระวิญญาณของพระเจ้า ดังนั้นผมได้ประกาศข่าวดีของพระคริสต์จนทั่วแล้ว ตั้งแต่เมืองเยรูซาเล็มไปจนถึงแคว้นอิลลีริคุม²⁰ ผมตั้งเป้าไว้เสมอว่า จะไปประกาศข่าวดีของพระเจ้าในที่ที่ยังไม่มีใครเคยรู้จักพระคริสต์มาก่อน ผมจะได้ไม่ไปสร้างบนรากฐานที่คนอื่นวางไว้แล้ว²¹ แต่ให้เหมือนกับที่พระคัมภีร์เขียนไว้ว่า

“คนที่ไม่เคยมีใครไปบอก ก็จะได้เห็น

และคนที่ไม่เคยได้ยิน ก็จะได้เข้าใจ” (อิสยาห์ 52:15)

เป้าโลวางแผนจะไปกรุงโรม

²² เพราะงานที่ผมทำอยู่ในแคว้นเหล่านี้ ชัดขวางผมหลายครั้งไม่ให้มาหาคุณ²³ แต่ตอนนี้ไม่เหลือที่ไหนในแคว้นเหล่านี้ให้ผมต้องไปทำงานอีกแล้ว และผมก็ตั้งใจจะมาหาคุณตั้งหลายปีแล้วด้วย²⁴ ผมจึงวางแผนที่จะแวะมาเยี่ยมคุณเมื่อผมไปสเปน และอยู่สังสรรค์กับพวกคุณสักพักหนึ่ง แล้วหวังว่าหลังจากนั้น คุณจะช่วยสนับสนุนให้ผมเดินทางต่อไปที่สเปน²⁵ แต่ตอนนี้ ผมกำลังจะเดินทางไปเมืองเยรูซาเล็มเพื่อช่วยเหลือผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้าที่นั่น²⁶ เพราะบรรดาหมู่ประชุมของพระเจ้าในแคว้นมาซิโดเนีย และแคว้นอากายาได้ตัดสินใจเรียโรเพื่อช่วยเหลือผู้บริสุทธิ์ที่ยากจนของพระเจ้าในเมืองเยรูซาเล็ม²⁷ ดีแล้วที่พวกเขาตัดสินใจทำอย่างนั้น เพราะพวกเขาเป็นหนี้บุญคุณพวกนั้นอยู่ เพราะพี่น้องชาวยิวได้แบ่งปันพระพรฝ่ายพระวิญญาณ ของพวกเขาให้กับคนที่ไม่ใช่ยิว พี่น้องที่ไม่ใช่ยิวก็ควรจะแบ่งปันพระพรฝ่ายวัตถุให้กับพี่น้องชาวยิวด้วย²⁸ หน้าที่ที่ผมทำงานนี้เสร็จ โดยมอบเงินที่เรียโรมานี้ให้กับพวกเขาดูแลเรียบร้อยแล้ว ผมก็จะไปสเปนและแวะเยี่ยมคุณในระหว่างทาง²⁹ ผมรู้ว่า เมื่อผมมาหาคุณ ผมจะมาแบ่งปันพระพรอันเต็มเปี่ยมของพระคริสต์กับพวกคุณ³⁰ พี่น้องครับ เพราะเห็นแก่พระเยซูคริสต์เจ้า และความรักจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ ผมขอรับรองคุณให้มาร่วมต่อสู้กับผมคืออธิษฐานต่อพระเจ้าเพื่อผม³¹ อธิษฐานขอให้พระองค์ช่วยผมให้ปลอดภัยจากพวกที่ไม่เชื่อในแคว้นยูเดีย และอธิษฐานให้ผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้าที่เมืองเยรูซาเล็มเต็มใจรับเงินเรียโรที่ผมเอามาให้³² เพื่อว่าถ้าเป็นไปตามความต้องการของพระเจ้า ผมจะได้แวะมาหาคุณด้วยความยินดี และผมจะได้พักผ่อนหย่อนใจร่วมกับคุณ

³³ ขอให้พระเจ้าผู้เป็นแหล่งของสันติสุข อยู่กับคุณทุกคนเถิด อาเมน

เปาโลมีสิ่งสุดท้ายที่จะบอก

16 ผมขอแนะนำเพื่อนองสาวของเราให้กับคุณ เธอเป็นผู้รับใช้พิเศษ* ของหมู่ประชุมของพระเจ้าในเมืองเคนทรี² ขอให้คุณต้อนรับเธอให้สมกับที่พวกคุณเป็นผู้บริสุทธิของพระเจ้าด้วย และขอให้ช่วยเหลือเธอในสิ่งที่เธอจำเป็น เพราะเธอได้ช่วยเหลือดูแลคนจำนวนมาก รวมทั้งผมด้วย³ ผ่าความคิดถึงให้ปริศนาและอากิลลา เพื่อนร่วมงานของผมในพระเยซูคริสต์⁴ สองคนนี้ได้เสี่ยงชีวิตเพื่อป้องกันชีวิตของผม ไม่ใช่ผมเท่านั้นที่สำคัญในบุญคุณของเขาทั้งสอง แต่รวมถึงหมู่ประชุมของพระเจ้าทุกแห่งของคนที่ไม่ใช่ยิวด้วย⁵ ผ่าความคิดถึงให้กับหมู่ประชุมของพระเจ้าที่ประชุมกันในบ้านของพวกเขา ผ่าความคิดถึงให้เอเปเนทัสเพื่อนรักของผมด้วย เขาเป็นคนแรกในแคว้นเอเชีย* ที่ได้มาไว้วางใจในพระคริสต์⁶ ผ่าความคิดถึงให้มารีย์ผู้ที่ทำงานหนักเพื่อคุณ⁷ ผ่าความคิดถึงให้อันโดรนิคัสและยูนิอัส เพื่อนยิวที่เคยติดคุกอยู่กับผมและเป็นศิษย์เอกที่มีชื่อเสียงดี และเป็นคนที่ไว้วางใจในพระคริสต์ก่อนผมด้วย⁸ ผ่าความคิดถึงให้อัมพลีอาทัสเพื่อนรักของผมในองค์เจ้าชีวิต⁹ ผ่าความคิดถึงให้อูรบานัสเพื่อนร่วมงานของเราในพระคริสต์ และสทาคิสเพื่อนรักของผม¹⁰ ผ่าความคิดถึงให้อาเบิ้ลเลส ผู้ที่ผ่านการทดสอบแล้วว่าเป็นคริสเตียนที่แท้จริง ผ่าความคิดถึงให้บรรดาคนในครัวเรือนของอาร์ิสโทบูลัส¹¹ ผ่าความคิดถึงให้เฮโรดิโอน เพื่อนยิวของผม ผ่าความคิดถึงให้พวกคนในครัวเรือนของนารซิสลัส ผู้ที่ไว้วางใจในองค์เจ้าชีวิต¹² ผ่าความคิดถึงให้ตรีเฟนาและตรีโฟลา ผู้ทำงานหนักเพื่อองค์เจ้าชีวิต ผ่าความคิดถึงให้เปอร์ซิสเพื่อนรักของผม ผู้ที่ได้ตรากตรำทำงานหนักเพื่อองค์เจ้าชีวิต¹³ ผ่าความคิดถึงให้รุฟัส ผู้ที่องค์เจ้าชีวิตเลือก และผ่าความคิดถึงให้แม่ของเขา ที่เป็นเหมือนแม่ของผมด้วย¹⁴ ผ่าความคิดถึงให้อาสินครีทัส ฟเลโกน เฮอร์เมส ปัทโรบัส เฮอร์มาส และพวกพี่น้องที่อยู่กับพวกเขา¹⁵ ผ่าความคิดถึงให้ฟีโลโลกัส ยูเลีย เนเรอัสและน้องสาวของเขา แล้วก็โอลิมปัส และพวกคนของพระเจ้าที่อยู่กับพวกเขา¹⁶ ให้ทักทายซึ่งกันและกันด้วยจูบอันบริสุทธิ์ หมู่ประชุมของพระคริสต์ทั้งหมดผ่าความคิดถึงมาให้กับพวกคุณทุกคน

¹⁷ พี่น้องครับ ผมขออ้อน ให้พวกคุณคอยระวังพวกที่ชอบสร้างความแตกแยก และทำให้เกิดสะดุดล้มไปท่าบาป พวกเขาได้ทำในสิ่งที่ขัดแย้งกับหลักคำสอนที่คุณได้เรียนรู้มา หลีกไปให้ห่างจากคนพวกนี้¹⁸ เพราะคนอย่างนี้ไม่ได้รับใช้พระคริสต์องค์เจ้าชีวิตของเราหรอก แต่ทำเพื่อปากท้องของมันเอง และพวกนี้ก็ใช้คำโง่และคำประจบ มาล่อลวงจิตใจของคนชื่อ¹⁹ เรื่องที่พวกคุณเชื่อฟังพระเจ้านั้นได้เสียสละไปถึงทุกคนที่ไว้วางใจ ผมถึงดีใจมากเพราะคุณ แต่ผมอยากให้คุณเฉลียวฉลาดในเรื่องที่ดีๆ และไร้เดียงสาในเรื่องที่ชั่วร้าย²⁰ ในไม่ช้า พระเจ้าผู้เป็นแหล่งสันติสุขจะบดขยี้ซาตานให้อยู่ใต้เท้าของพวกคุณ ขอให้พระเยซูเจ้าเมตตากับพวกคุณด้วยเถิด²¹ ลิโมธี ผู้เป็นเพื่อนร่วมงานของผม รวมทั้งลูลิวัส ยาโสน และโสลิปาทอร์ เพื่อนคนยิวของผมผ่าความคิดถึงมาให้กับพวกคุณ²² ผมเทอร์ซิอัส ผู้ที่กำลังเขียนจดหมายฉบับนี้ตามคำบอกของเปาโล ผ่าความคิดถึงมาให้พวกคุณในองค์เจ้าชีวิตด้วย²³ กายอัส เจ้าของบ้านที่ผมอยู่เดี๋ยวนี้และได้เปิด

16:1 ผู้รับใช้พิเศษ หมายถึง "ผู้ช่วยเหลือ" ภาษากรีก หมายถึง "คนรับใช้" ดูในหนังสือ 1 ทิโมธี 3:11

16:5 เอเชีย ทางใต้ของเอเชียไมเนอร์

บ้านให้พี่น้องมาประชุมกัน ฝากความคิดถึงมาให้คุณด้วย เอรัสทัส ผู้ดูแลด้านการเงินของเมืองนี้ และควารทัสพี่น้องของเราก็กฝากความคิดถึงมา ^{24*}

²⁵สรรเสริญพระเจ้า พระองค์สามารถใช้ชาวดีที่ผมประกาศนั้นทำให้พวกคุณเข้มแข็ง ชาวดีนี่คือเรื่องของพระเยซูคริสต์ พระเจ้าได้เก็บเรื่องนี้ไว้เป็นความลับตั้งแต่เริ่มแรก

²⁶แต่ตอนนี้พระองค์ได้เปิดเผยเรื่องนี้แล้ว พระเจ้าผู้เป็นอยู่ตลอดกาล ได้สั่งพวกผู้พูดแทนพระองค์ ให้เขียนถึงชาวดีนี้ เพื่อว่าชนทุกชาติจะได้ไว้วางใจและเชื่อฟังพระองค์

²⁷มีพระเจ้าเที่ยงแท้แต่เพียงผู้เดียว สรรเสริญพระองค์เถิด พระองค์เต็มไปด้วยสติปัญญา ขอให้พระองค์ได้รับเกียรติตลอดไปเพราะพระเยซูคริสต์ อาเมน

หนังสือโครินธ์ ฉบับที่หนึ่ง และสอง

ส่วนจดหมาย 1 โครินธ์ และ 2 โครินธ์ เป็นจดหมายสองฉบับจากจำนวนจดหมายหลายๆ ฉบับที่เปาโลเขียนขึ้นมาถึงพี่น้องคริสเตียนที่เมืองโครินธ์ซึ่งตั้งอยู่ทางตอนใต้ของประเทศกรีก ในส่วนแรกของจดหมายทั้งสองฉบับนี้ เปาโลได้พูดถึงปัญหาบางอย่างที่พวกคริสเตียนมี และตอบปัญหาที่พวกพี่น้องเขียนมาถามเขา หัวข้อที่เปาโลเขียนถึงคือความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของคริสเตียน การแต่งงาน การทำผิดทางเพศ การหย่าร้าง พรสวรรค์จากพระวิญญาณบริสุทธิ์และอื่นๆ จุดเด่นของหนังสือ 1 โครินธ์นี้ อยู่ในบทที่ 13 ซึ่งเป็นบทที่เปาโลเขียนไว้เกี่ยวกับความรัก ซึ่งเขาเห็นว่าปัญหาทุกปัญหาแก้ได้ด้วยความรัก ใน 2 โครินธ์ เปาโลได้แก่ข่าวที่ไม่ดีเกี่ยวกับตัวเขา ที่สื่อกันในหมู่ชาวโครินธ์ และบอกให้พวกโครินธ์รู้ถึงลักษณะที่แท้จริงของผู้ที่ติดตามพระเยซู

จดหมายจากเปาโลถึงหมู่ประชุมของพระเจ้า ที่เมืองโครินธ์ ฉบับที่หนึ่ง

1 จากเปาโล คนที่พระเจ้าได้ตัดสินใจเรียกให้มาเป็นศิษย์เอก[†] ของพระเยซูคริสต์ และจาก โสสเธเนส พี่น้องของเรา

²ถึงหมู่ประชุมของพระเจ้าในเมืองโครินธ์ พระเจ้าได้เรียกพวกคุณมาเป็นคนของ พระองค์ โดยทางพระเยซูคริสต์ และได้เรียกพวกคุณให้มาเป็นผู้บริสุทธิ์ ของพระองค์ เหมือนกับที่พระองค์ ได้ทำกับทุกคนในทุกๆ ที่ที่อธิษฐานในนามของพระเยซูคริสต์ องค์เจ้าชีวิตของเขาและของเรา

³ขอให้พระเจ้าพระบิดาของเรา และพระเยซูคริสต์เจ้าของเรา ให้ความเมตตากรุณา และ สันติสุขกับพวกคุณ

เปาโลขอบคุณพระเจ้า

⁴ผมขอบคุณพระเจ้าของผมเสมอสำหรับพวกคุณ เพราะพระเจ้าได้เมตตากรุณาพวกคุณ ผ่าน ทางพระเยซูคริสต์ ⁵ในพระเยซูคริสต์นั้น พระเจ้าได้อวยพรพวกคุณอย่างล้นเหลือในทุกๆ ด้าน ไม่ว่าจะเป็ด้านคำพูดทุกชนิดหรือความรู้ทุกอย่าง ⁶ที่พวกคุณเป็นอย่างนี้ก็แสดงให้เห็นว่าทุกอย่าง ที่เรบอกเกี่ยวกับพระคริสต์นั้นเป็นความจริง ⁷ตอนนี้คุณจึงมีพรสวรรค์ทุกอย่างที่พระเจ้าให้ โดย ไม่ขาดอะไรเลย ในขณะที่คุณกำลังคอยพระเยซูคริสต์เจ้าของเรากลับมา ⁸พระองค์จะทำให้คุณ ยืนหยัดมั่นคงอยู่ได้จนถึงที่สุด เพื่อคุณจะได้ไม่มีที่ติในวันที่พระเยซูคริสต์เจ้าของเรากลับมา ⁹พระเจ้านั้นไว้วางใจได้แน่นอน พระองค์ได้เรียกให้พวกคุณเข้ามามีส่วนร่วมด้วยพระเยซูคริสต์พระบุตร ของพระองค์

การแตกแยกในหมู่ประชุมที่เมืองโครินธ์

¹⁰พี่น้องครับ ผมขอร้องพวกคุณในนามของพระเยซูคริสต์เจ้าของเรา ขอให้สามัคคีกันไว้ อย่า แบ่งพรรคแบ่งพวกกันเลย แต่ขอให้มีความคิดและเป้าหมายเดียวกัน ¹¹เพราะมีบางคนในพวก ของนางคะโลเอ ได้มาบอกผมว่า พวกคุณทะเลาะวิวาทกัน ¹²ผมหมายถึงว่า พวกคุณต่างคนต่าง ก็พูดกันว่า “ผมเป็นของเปาโล” หรือ “ผมเป็นของอปอลโล” หรือ “ผมเป็นของเบโตร” หรือ “ผม เป็นของพระคริสต์” ¹³พระคริสต์ถูกแยกออกเป็นกลุ่มๆ แล้วหรือ เปาโลถูกตรึงบนไม้กางเขนเพื่อ พวกคุณหรืออย่างไร พวกคุณเข้าพิธีจุ่มน้ำ เพื่อจะเป็นของเปาโลหรืออย่างไร ¹⁴ขอบคุณพระเจ้า ที่ผมไม่ได้ทำพิธีจุ่มน้ำให้กับพวกคุณคนไหนเลย นอกจากคริสตัสกับกายอัส ¹⁵จะได้ไม่มีใครพูดได้ ว่า เขาเข้าพิธีจุ่มน้ำเพื่อเป็นของผม ¹⁶(อันนี้ก็ได้แล้ว ยังมีครอบครัวของสเทฟานัสด้วยที่ผมทำพิธี จุ่มน้ำให้ นอกจากนั้น ผมก็จำไม่ได้แล้วว่าได้ทำให้ใครอีกบ้าง) ¹⁷เพราะพระคริสต์ไม่ได้ส่งผมมา ทำพิธีจุ่มน้ำ แต่ส่งผมมาประกาศข่าวดีและไม่ใช้ด้วยชั้นเชิงแพรวพราว เพราะเกรงว่ากางเขนของ พระคริสต์จะหมดฤทธิ์เดชไป

พระคริสต์คืออำนาจและสติปัญญาของพระเจ้า

¹⁸คนที่กำลังจะพิณาคันนั้น ก็ถือว่าเรื่องของไม้กางเขนเป็นเรื่องโง่ แต่คนที่กำลังจะรอดก็ถือว่า เป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้า ¹⁹เหมือนกับที่มีพระคัมภีร์[†] เขียนไว้ว่า

“เราจะทำลายสติปัญญาของคนฉลาด
และเราจะทำให้ความเข้าใจของผู้รอบรู้ ไม่มีความหมายอะไรเลย”*

²⁰ โทณะคนฉลาด โทณะคนสอนกฎบัญญัติ โทณะนักปราชญ์สมัยนี้ ไม่ใช่พระเจ้าหรือ
หรือ ที่ทำให้เรารู้ว่าสติปัญญาของโลกนี้มันโง่งมาขนาดไหน ²¹ มันเป็นแผนการอันเฉลียวฉลาด
ของพระเจ้า ที่จะไม่ให้โลกมารู้จักกับพระเจ้าด้วยการฟังความเฉลียวฉลาดของตัวเอง
พระเจ้าจึงตัดสินใจที่จะใช้เรื่องราวที่ดูเหมือนโง่งๆ ที่เราได้ประกาศอยู่นี้แหละช่วยคนที่ไว้วางใจ
ให้รอด ²² คนยิวอยากเห็นหมายสำคัญอันอัศจรรย์* ส่วนคนกรีกก็มองหาสติปัญญา ²³ แต่เรา
ประกาศเรื่องพระคริสต์ที่ถูกตรึงตายบนไม้กางเขน คนยิวเลยสะดุดยอมรับไม่ได้ และคนที่ไม่ใช่
ยิวก็ถือว่าเป็นเรื่องโง่งๆ ²⁴ แต่สำหรับคนที่พระเจ้าได้เรียกมา ไม่ว่าจะเป็ยิวหรือกรีกต่างก็ถือว่า
พระคริสต์คือฤทธิอำนาจและสติปัญญาของพระเจ้า ²⁵ เพราะความโง่งของพระเจ้าก็ยิ่งเหนือกว่า
ความฉลาดของมนุษย์ และความอ่อนแอของพระเจ้าก็ยิ่งเหนือกว่าความเข้มแข็งของมนุษย์

²⁶ พี่น้องครับ คิดดูสิว่า ตอนที่พระเจ้าเรียกคุณมานั้น คุณเป็นคนแบบไหนกัน ตามความคิด
ของมนุษย์แล้ว มีไม่กี่คนหรอกที่เป็นคนฉลาด มีไม่กี่คนหรอกที่เป็นผู้มีอิทธิพล และมีไม่กี่คน
หรอกที่มาจากตระกูลสูง ²⁷ แต่พระเจ้าได้เลือกสิ่งทีโลกนี้ถือว่าโง่งมาทำให้คนที่ฉลาดอับอาย และ
พระเจ้าได้เลือกสิ่งทีโลกนี้ถือว่าอ่อนแอ มาทำให้สิ่งที่เข้มแข็งต้องอับอาย ²⁸ พระเจ้าได้เลือกสิ่งที
โลกนี้ถือว่าต่ำต้อย น่ารังเกียจและไร้สาระ มาทำลายสิ่งทีโลกนี้ถือว่าสำคัญ ²⁹ จะได้ไม่มีใครมา
โอ้อวดเรื่องพวกนี้ต่อหน้าพระเจ้า ³⁰ พระเจ้าเท่านั้นที่ทำให้เรามีส่วนในพระเยซูคริสต์ได้ พระเจ้า
ทำให้พระคริสต์เป็นความเฉลียวฉลาดนั้นเพื่อประโยชน์ของเรา พระคริสต์ทำให้เราเป็นที่
ยอมรับของพระเจ้า และทำให้เราบริสุทธิ์[†] พระองค์เสียสละตัวเองเพื่อปลดปล่อยเราให้พ้นอิสระ
จากบาป ³¹ เหมือนที่พระคัมภีร์พูดว่า “คนที่อยากจะทำให้ออวดก็ให้ออวด แต่องค์เจ้าชีวิตเท่านั้น”*

เรื่องราวของพระคริสต์บนไม้กางเขน

2 ดังนั้น พี่น้องครับ ตอนแรกที่ผมมาประกาศความจริงอันลึกกลับของพระเจ้าให้กับพวกคุณนั้น
ผมไม่ได้ใช้คำพูดที่สวยงามหรือเต็มไปด้วยสติปัญญาอันเลอเลิศ ² มีแค่สิ่งเดียวเท่านั้นที่ผม
ตัดสินใจแน่วแน่ว่าผมจะต้องทำตอนที่อยู่กับพวกคุณ คือจะพูดเรื่องของพระเยซูคริสต์และ
ความตายของพระองค์บนไม้กางเขน ³ ผมมาหาคุณอย่างคนอ่อนแอที่กลัวจนตัวสั่น ⁴ และผมไม่
ได้ใช้คำพูดอันเฉลียวฉลาดของมนุษย์เพื่อโน้มน้าวคุณด้วย แต่ผมได้สำแดงความจริงด้วยฤทธิ
อำนาจของพระวิญญาณ[†] ⁵ เพื่อความเชื่อของคุณจะได้ไม่ขึ้นอยู่กับความเฉลียวฉลาดของมนุษย์
แต่ขึ้นอยู่กับฤทธิอำนาจของพระเจ้า

สติปัญญาของพระเจ้า

⁶ จริงๆ แล้วกับคนที่เป็นผู้ใหญ่ เราก็ดสอนเรื่องความเฉลียวฉลาด แต่ไม่ใช่เป็นความ
เฉลียวฉลาดของโลกนี้ หรือที่มาจากผู้ครอบครองโลกนี้ที่กำลังจะหมดอำนาจไป ⁷ แต่เราสอนถึง

1:19 “เราจะทำลาย...ความหมายอะไรเลย” - อ้างมาจากหนังสือ อีสยาห์ 29:14

1:22 หมายสำคัญอันอัศจรรย์ - เป็นสิ่งมหัศจรรย์ที่เกิดขึ้นจากอำนาจของพระเจ้า

1:31 “คนที่อยาก...องค์เจ้าชีวิตเท่านั้น” - อ้างมาจากหนังสือ เยเรมีย์ 9:24

สติปัญญาอันลึกลับของพระเจ้าที่ถูกปิดซ่อนไว้ และพระองค์ก็ได้กำหนด ไว้ก่อนที่จะมีโลกนี้เสีย อีกว่าสติปัญญานี้จะเป็นศักดิ์ศรีของเรา ⁸ไม่มีผู้ครอบครองคนไหนในยุคนี้รู้จักสติปัญญานั้น เพราะถ้าเขาารู้เขาก็คงจะไม่ตรึงองค์เจ้าชีวิตผู้ยิ่งใหญ่ไว้บนไม้กางเขน ⁹เหมือนกับที่พระคัมภีร์* พูดว่า

“ไม่มีตาของใครเคยเห็น ไม่มีหูของใครเคยได้ยิน
ไม่มีใจของใครเคยคิดขึ้นมาได้ ถึงสิ่งที่พระเจ้าได้เตรียมไว้
สำหรับคนที่รักพระองค์”*

¹⁰แต่พระเจ้าได้เปิดเผยสิ่งนี้ให้กับเราผ่านทางพระวิญญาณ เพราะพระวิญญาณรู้ทุกสิ่งทุกอย่าง แม้แต่ความลับอันล้ำลึกของพระเจ้า ¹¹เพราะไม่มีใครรู้ความคิดของคนอื่นได้นอกจากวิญญาณที่อยู่ในตัวของเขาเอง เช่นเดียวกัน ไม่มีใครรู้ความคิดของพระเจ้าได้นอกจากพระวิญญาณของพระองค์เอง ¹²เราไม่ได้รับวิญญาณของโลกนี้ แต่รับพระวิญญาณที่มาจากพระเจ้า เพื่อเราจะได้เข้าใจถึงสิ่งต่างๆ ที่พระเจ้าให้เรา และพระองค์ก็ให้เราอย่างใจกว้างจริงๆ

¹³สิ่งที่เราพูดมานี้ ไม่ใช่เป็นสติปัญญาของมนุษย์ แต่พระวิญญาณสอนให้พูด ซึ่งเป็นการอธิบายสิ่งต่างๆ ของพระวิญญาณด้วยคำพูดที่มาจากพระวิญญาณ ¹⁴คนที่ไม่มีพระวิญญาณก็ไม่ยอมรับสิ่งต่างๆ ที่พระวิญญาณของพระเจ้าเปิดเผยให้รู้ เพราะเห็นว่าเป็นเรื่องโง่ และเขาก็ไม่เข้าใจสิ่งเหล่านี้ เพราะสิ่งเหล่านี้จะต้องมีพระวิญญาณช่วยตัดสิน ¹⁵แต่คนที่ไม่มีพระวิญญาณก็จะตัดสินได้ทุกอย่าง แต่ไม่มีใครตัดสินเขาได้ เพราะพระคัมภีร์พูดไว้ว่า

¹⁶“ใครหรือที่จะหยั่งรู้ใจขององค์เจ้าชีวิต
เพื่อที่จะสั่งสอนพระองค์ได้”*

แต่เราเข้าใจสิ่งเหล่านี้เพราะเรามีใจของพระคริสต์

ครูเป็นแค่ผู้รับใช้ของพระเจ้าเท่านั้น

3 พี่น้องครับ ผมไม่สามารถพูดกับคุณเหมือนกับคนที่ไม่มีพระวิญญาณได้ แต่ต้องพูดกับคุณเหมือนกับคนที่ทำตามสันดานมนุษย์ พวกคุณเป็นเหมือนเด็กทารกในพระคริสต์ ²ผมเลยต้องให้น้ำนมคุณดื่มแทนที่จะเป็นอาหารแข็ง เพราะพวกคุณยังกินอาหารแข็งไม่ได้ ถึงเดี๋ยวนี้คุณก็ยังกินอาหารแข็งไม่ได้อยู่ดี ³เพราะคุณยังทำตามสันดานของมนุษย์ คือยังอิจฉาและทะเลาะวิวาทกัน แสดงว่าคุณยังทำตามสันดานมนุษย์เหมือนกับคนอื่นๆ ในโลกนี้ ⁴เมื่อมีคนหนึ่งพูดว่า “ผมเป็นของเปาโล” และอีกคนหนึ่งพูดว่า “ผมเป็นของอปอลโล” อย่างนี้ไม่ใช่ทำตัวเหมือนกับคนอื่นๆ ในโลกหรือ

⁵อปอลโลเป็นใคร และเปาโลเป็นใคร เราก็แค่คนรับใช้ที่ช่วยให้พวกคุณมาเชื่อ เราแค่ทำตามหน้าที่ของเราแต่ละคนตามที่องค์เจ้าชีวิตมอบหมายให้เท่านั้น ⁶ผมเป็นคนปลุก อปอลโลเป็นคนรดน้ำ แต่พระเจ้าเป็นผู้ทำให้เติบโต ⁷ดังนั้นทั้งคนปลุก และคนรดน้ำก็ไม่ได้สำคัญอะไรเลย แต่พระเจ้าผู้ทำให้เติบโตต่างหากที่สำคัญ ⁸ทั้งคนปลุกและคนรดน้ำก็มีเป้าหมายเดียวกัน และแต่ละคนก็จะได้รับรางวัลตามผลงานที่เขาได้ทำไว้ ⁹เพราะพวกเราเป็นเพื่อนร่วมงานในการรับใช้พระเจ้า พวกคุณเป็นไร่นา และตึกของพระเจ้า

2:9 “ไม่มีตาใคร...คนที่รักพระองค์” อ้างมาจากหนังสือ อิสยาห์ 64:4

2:16 “ใครหรือ...พระองค์ได้” อ้างมาจาก อิสยาห์ 40:13

¹⁰ ผมได้วางรากฐานเหมือนหัวหน้าวิศวกรผู้ชำนาญตามหน้าที่ที่พระเจ้าได้มอบให้กับผมแล้ว คนอื่นก็มาก่อขึ้นบนรากฐานนั้น แต่ให้แต่ละคนระวังว่าเขาจะก่อก่อขึ้นอย่างไร ¹¹ เพราะไม่มีใครที่จะมาวางรากฐานอื่นได้อีก นอกจากรากฐานอันที่ได้วางไว้แล้ว คือพระเยซูคริสต์ ¹² ถ้าใครก็ตามมาก่อสร้างบนรากฐานนั้น ไม่ว่าจะด้วยทองคำ เงิน เพชรพลอย ไม้ ภูเขาแห้งหรือฟาง ¹³ ผลงานของแต่ละคนจะปรากฏออกมาให้เห็นอย่างชัดเจนว่าเป็นอย่างไร เพราะทุกอย่างจะถูกเปิดเผยออกมาให้เห็นในวันที่พระเจ้ามาพิพากษาโลก วันนั้น* จะมาพร้อมกับไฟ และไฟนี้จะทดสอบคุณภาพงานของแต่ละคนว่าเป็นอย่างไร ¹⁴ ถ้างานของใครที่ก่อก่อสร้างบนรากฐานนั้นยังคงทนอยู่ได้ คนๆ นั้นก็จะได้รับรางวัล ¹⁵ แต่ถ้างานของใครถูกไฟเผาไหม้ไป คนๆ นั้นก็จะได้รับความเสียหาย ตัวเขาเองจะรอด เหมือนคนที่วิ่งฝ่าเปลวไฟออกมา

¹⁶ พวกคุณไม่รู้หรือว่าพวกคุณเป็นวิหารของพระเจ้า และพระวิญญาณ[†] ของพระเจ้าก็อยู่ในหมู่พวกคุณ ¹⁷ ถ้าใครมาทำลายวิหารของพระเจ้า พระเจ้าก็จะทำลายคนคนนั้น เพราะวิหารของพระเจ้านั้นศักดิ์สิทธิ์ และพวกคุณก็เป็นวิหารนั้น

¹⁸ อย่างหลอกตัวเองเลย ถ้าใครในพวกคุณคิดว่าตัวเองฉลาดตามความคิดของโลกนี้ ก็ให้เขายอมเป็นคนโง่เถอะ เพื่อเขาจะได้เป็นคนที่มีฉลาดอย่างแท้จริง ¹⁹ เพราะพระเจ้าเห็นว่าความฉลาดของโลกนี้มันไร้เงา เหมือนกับที่พระคัมภีร์[†] เขียนไว้ว่า “พระเจ้าใช้เล่ห์เหลี่ยมของคนฉลาดเป็นกับดักจับตัวพวกเขาเอง”* ²⁰ แล้วยังได้พูดอีกว่า “องค์เจ้าชีวิตรู้ว่าความคิดของคนฉลาดนั้น ไม่มีประโยชน์อะไรเลย”*

²¹ ถ้าอย่างนั้น เลิกเอามนุษย์มาอวดอ้างกันได้แล้ว เพราะทุกสิ่งทุกอย่างก็เป็นของพวกคุณอยู่แล้ว ²² ไม่ว่าจะเป็นเปาโล อพอลโล หรือเปโตร หรือโลกนี้ หรือชีวิต หรือความตาย หรือปัจจุบันนี้ หรืออนาคต ทั้งหมดนี้เป็นของพวกคุณ ²³ พวกคุณก็เป็นของพระคริสต์ และพระคริสต์ก็เป็นของพระเจ้า

ศิษย์เอก ของพระคริสต์

4 ดังนั้น คนอื่นน่าจะมองว่าเราเป็นคนรับใช้ของพระคริสต์ และเป็นคนที่พระเจ้าได้มอบหมายให้ดูแลความจริงอันลึกซึ้งของพระองค์นี้ ² คนที่ได้รับหน้าที่ดูแลนี้จะต้องเป็นคนที่ไว้ใจได้ ³ สำหรับตัวผมนั้น ผมไม่สนใจว่าพวกคุณหรือศาลจะตัดสินว่าผมเป็นคนอย่างไร อันที่จริงตัวผมเองก็ยังไม่เคยตัดสินตัวเองเสียด้วยซ้ำ ⁴ ใจของผมไม่ได้ฟ้องว่าผมทำอะไรผิด แต่นั่นก็ไม่ได้แสดงว่าผมเป็นคนบริสุทธิ์หรือกระทำความผิด องค์เจ้าชีวิตต่างหากที่เป็นผู้ตัดสินผม ⁵ ดังนั้นอย่าเพิ่งด่วนตัดสินอะไรก่อนเวลา เวลาที่องค์เจ้าชีวิตมา พระองค์จะเปิดเผยสิ่งต่างๆ ที่แอบซ่อนอยู่ในความมืด และแรงจูงใจของคนทั้งหลายออกมาให้เห็นชัดเจน จากนั้นพระเจ้าก็จะให้เกียรติพวกคุณแต่ละคนตามความเหมาะสม

⁶ พี่น้องครับ ผมได้ใช้อพอลโลและตัวผมเองเป็นตัวอย่างเพื่อพวกคุณจะได้เรียนรู้จากตัวอย่างของเรา จะได้รู้ถึงความหมายของคำพูดที่ว่า “อย่าทำเกินกว่าที่พระคัมภีร์[†] ได้เขียนไว้” เพื่อ

3:13 วันนั้น เป็นวันที่พระคริสต์จะมาตัดสินคนทั้งหลาย

3:19 “พระเจ้า...ตัวพวกเขาเอง” อ้างมาจากหนังสือ โยบ 5:13

3:20 “องค์เจ้าชีวิต...อะไรเลย” อ้างมาจากหนังสือ สดุดี 94:11

คุณจะได้ไม่พองตัวขึ้น โดยการยกคนหนึ่งไปชมอีกคนหนึ่ง ⁷ใครบอกว่าคุณวิเศษไปกว่าคนอื่น ๆ มีอะไรบ้างในบรรดาของที่คุณมีที่คุณไม่ได้รับมา ถ้าคุณได้รับมาทั้งนั้น แล้วคุณจะทำอะไรทำเหมือนกับว่าคุณไม่ได้รับมันมาอย่างนั้นแหละ

⁸ตอนนี้คุณคิดว่าแม้ไม่ต้องมีเรา คุณก็มีพร้อมทุกอย่างแล้ว รวยแล้ว และเป็นกษัตริย์แล้ว ขอให้เป็นอย่างนั้นจริงๆ เถอะ เราจะได้เป็นกษัตริย์กับพวกคุณด้วย ⁹ผมบอกว่าพระเจ้าได้ตั้งพวกเราที่เป็นศิษย์เอก ให้เป็นพวกที่กระจอกที่สุด เหมือนพวกที่ถูกตัดสินให้ตายในสังเวียน เพราะเราได้กลายเป็นตัวตลกในสายตาของคนทั้งโลก ต่อพวกทูตสวรรค์และต่อมนุษย์ด้วย

¹⁰เราโง่เพราะเห็นกับพระคริสต์ แต่พวกคุณฉลาดมากในพระคริสต์ เราอ่อนแอแต่พวกคุณแข็งแรงมาก พวกคุณได้รับการยกย่องแต่เราถูกเหยียดหยาม ¹¹จนถึงเดี๋ยวนี้เรายังหิวและกระหายน้ำ ใส่เสื้อผ้าเก่าๆชอมช่อ ถูกชกต่อย ไม่มีบ้านอยู่ ¹²ทำงานหนักด้วยมือของเราเอง ¹³เมื่อมีคนด่าว่าเรา เราก็อวยพรเขา เมื่อมีคนกดขี่ข่มเหงเรา เราก็ออดทน เมื่อมีคนใส่ร้ายเรา เราก็อุดดีๆ ตอบพวกเราเป็นเหมือนเศษสวะของโลกนี้ และเป็นเหมือนกากเดนของทุกอย่างจนถึงเดี๋ยวนี้

¹⁴ผมไม่ได้เขียนเรื่องนี้มาให้พวกคุณอับอายนะครับ แต่เพื่อเตือนพวกคุณเหมือนกับเตือนลูกที่รักของผม ¹⁵เพราะถึงแม้ว่าคุณจะมีที่เลี้ยงเป็นหมื่นในพระคริสต์ แต่ไม่ได้มีพ่อหลายคน และผมได้กลายเป็นพ่อของคุณในพระเยซูคริสต์ เมื่อคุณได้ไว้วางใจในชาติ[†]ที่ผมประกาศนั้น ¹⁶ดังนั้นขอร้องให้ทำตามผมเถอะ ¹⁷นั่นเป็นเหตุที่ผมได้ส่งทิโมธีมาหาพวกคุณ เขาเป็นลูกที่รักของผมและไว้วางใจได้ในองค์เจ้าชีวิต เขาจะเตือนพวกคุณว่าผมใช้ชีวิตอย่างไรในพระเยซูคริสต์เหมือนกับที่ผมได้สอนในหมู่ประชุมของพระเจ้าทุกที่

¹⁸บางคนก็หึงเสียเหลือเกิน ทำเหมือนกับว่าผมจะไม่มาหาพวกคุณอีกแล้ว ¹⁹อย่างไรก็ตามถ้าองค์เจ้าชีวิตเห็นด้วย ผมจะมาหาพวกคุณในเร็วๆ นี้ แล้วตอนนั้นผมก็จะได้ว่าพวกหญิงผยองนี้เก่งแต่พูดหรือมีฤทธิ์เดชของพระเจ้าจริง ²⁰เพราะแผ่นดินของพระเจ้าไม่ได้ขึ้นอยู่กับคำพูด แต่ขึ้นอยู่กับฤทธิ์เดชของพระองค์ ²¹พวกคุณอยากให้ผมมาแบบไหน มาพร้อมกับไม้เรียว หรือมาพร้อมกับความรักและจิตใจที่อ่อนโยน

ปัญหาทางด้านศีลธรรมในหมู่ประชุมของพระเจ้า

5 ไม่น่าเชื่อเลย มีคนมาบอกว่ามีความผิดทางเพศเกิดขึ้นในพวกคุณ เป็นประเภทที่ว่าคนที่ไม่รู้จักพระเจ้า^{*}ยังทนไม่ได้เลย คือมีคนไปร่วมเพศกับภรรยาของพ่อ² แต่พวกคุณกลับภูมิใจอยู่ได้ แทนที่จะเศร้าเสียใจ พวกคุณน่าจะไล่คนที่ทำอย่างนี้ออกไป³ถึงแม้ผมจะไม่ได้อยู่ด้วย แต่จิตวิญญาณของผมก็อยู่ด้วยกับพวกคุณ และผมก็ได้ตัดสินคนที่ทำผิดอย่างนี้แล้วเหมือนกับผมอยู่ที่นั่นแหละ ⁴เมื่อพวกคุณมาประชุมกันในนามของพระเยซูเจ้า จิตวิญญาณของผมและฤทธิ์เดชของพระเยซูเจ้าก็อยู่ที่นั่นกับคุณด้วย ⁵ให้มอบคนนี้ให้กับซาตานสันดานนั้นจะได้ถูกทำลายให้หมดไป จิตวิญญาณของเขาจะได้ออกในวันขององค์เจ้าชีวิต

⁶ที่พวกคุณโธ้อวดนั้นไม่ดีเลย คุณไม่รู้หรือยังง่า “เชื้อฟู^{*}นิดเดียวก็ทำให้แป้งทั้งก้อนฟูขึ้นได้” ⁷ถ้าจัดเชื้อฟูเก่าออกไปซะ เพื่อจะได้เป็นแป้งก้อนใหม่เหมือนกับที่คุณเป็นอยู่เดี๋ยวนี้ คือเป็น

5:1 คนที่ไม่รู้จักพระเจ้า หรือ คนที่ไม่ใช่यी

5:6 เชื้อฟู ในที่นี้หมายถึง ความชั่วร้าย หรืออิทธิพลที่ชั่วร้าย

ชนมบั๋งที่ไม่มีเชื้อฟู* เพราะพระคริสต์ผู้เป็นลูกแกะสำหรับเทศกาลวันปลดปล่อย[†]ของเรา ถูกฆ่าบูชาแล้ว⁸ ดังนั้นให้เรารักษาเทศกาลวันปลดปล่อยนี้ ไม่ใช่ด้วยชนมบั๋งที่ทำจากเชื้อฟูเก่าคือความชั่วร้ายเลวทรามนั้น แต่ด้วยชนมบั๋งที่ไม่มีเชื้อฟู คือชนมบั๋งแห่งความจริงใจและความจริง

⁹ที่ผมได้เขียนบอกคุณในจดหมายฉบับก่อนว่า อย่าคบคนที่ทำบาปทางเพศนั้น ¹⁰ผมไม่ได้หมายถึงคนในโลกนี้ที่ทำบาปทางเพศ หรือโลภ หรือขี้โกง หรือกราบไหว้รูปเคารพ เพราะถ้าเป็นอย่างนั้น คุณก็ต้องออกไปอยู่นอกโลกแล้ว ¹¹แต่ผมหมายถึงคนที่เรียกตัวเองว่าเป็นพี่น้องแต่ยังคงทำบาปทางเพศ โลก กราบไหว้รูปเคารพ ชอบใส่ร้ายป้ายสีผู้อื่น ขี้เมาหรือขี้โกง แม้แต่จะกินกับคนอย่างนี้ก็อย่าเลย

¹²ไม่ใช่เรื่องของผมซักหน่อยที่จะไปตัดสินคนนอก แต่พวกคุณจะต้องตัดสินคนใน ไม่ใช่หรือ ¹³พระเจ้าจะเป็นผู้ตัดสินคนนอกพวกนั้นเอง เหมือนกับที่พระคัมภีร์[†]พูดไว้ว่า “เอาคนชั่วนั้นออกไปจากกลุ่มของพวกคุณ”*

การตัดสินปัญหาระหว่างพี่น้องคริสเตียน

6 เมื่อมีใครในพวกคุณมีเรื่องกัน ทำให้เขาถึงกล้าไปฟ้องร้องกันต่อหน้าคนที่ไม่มียุติธรรม แทนที่จะเอาไปให้ผู้บริสุทธิ์[†]ของพระเจ้าตัดสิน ²พวกคุณไม่รู้หรือว่าผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้าจะตัดสินโลกนี้ และถ้าพวกคุณจะต้องเป็นคนตัดสินโลกนี้ เรื่องซึ่งผมแค่นี้ยังจัดการกันเองไม่ได้หรืออย่างไร ³พวกคุณไม่รู้หรือว่า เราตัดสินแม้แต่ทูตสวรรค์ แล้วเรื่องธรรมดาๆที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันนั้น ยิ่งไม่ต้องพูดถึงเลย ⁴ดังนั้นถ้ามีคดีฟ้องร้องอย่างนี้เกิดขึ้น พวกคุณจะเอาเรื่องนี้ไปให้คนที่หมู่ประชุมของพระเจ้าไม่นับถือตัดสินได้อย่างไร ⁵ที่ผมพูดอย่างนี้ ก็เพื่อทำให้พวกคุณละลายใจ ไม่มีคนฉลาดสักคนในพวกคุณที่พอจะจัดการกับคดีฟ้องร้องระหว่างพี่น้องนี้ได้เลยหรือ ⁶แต่กลับกลายเป็นว่าพี่น้องต้องไปขึ้นโรงขึ้นศาล และยิ่งกว่านั้นยังไปอยู่ต่อหน้าคนที่ไม่มีชื่ออีกด้วย

⁷ความจริงแล้ว เมื่อคุณฟ้องร้องกันนั้น คุณก็พ่ายแพ้อย่างราบคาบแล้ว คุณยอมให้เขาเอาเปรียบหรือยอมถูกโกงซะเองจะไม่ดีกว่าหรือ ⁸แต่คุณกลับไปเอาเปรียบและโกงแม้กระทั่งพี่น้องของคุณเอง

⁹พวกคุณไม่รู้หรือว่า คนที่ทำชั่วจะไม่ได้รับแผ่นดินของพระเจ้าเป็นมรดก อย่าหลอกตัวเองเลย คนที่ทำผิดทางเพศ คนที่กราบไหว้รูปเคารพ* คนที่เล่นชู้* ผู้ชายขายตัว พวกเกย์* ¹⁰คนขี้โมย คนโลภ คนขี้เมา คนชอบใส่ร้ายป้ายสีคนอื่น คนขี้โกง คนพวกนี้ไม่มีวันได้แผ่นดินของพระเจ้าเป็นมรดกหรือ ¹¹ในอดีตพวกคุณบางคนก็เป็นอย่างนั้น แต่ฤทธิ์เดชของพระเยซูคริสต์ และฤทธิ์เดชของพระวิญญาณของพระเจ้าได้ชำระเราจากบาป ทำให้เราเป็นของพระเจ้า และทำให้พระเจ้ายอมรับเราด้วย

5:7 ชนมบั๋งที่ไม่มีเชื้อฟู เป็นชนมบั๋งพิเศษที่ไม่ใส่เชื้อฟู เปาโลหมายความว่าชาวคริสต์จะไม่บาปเหมือนกับชนมบั๋งที่ไม่มีเชื้อฟู

5:13 “เอาคนชั่ว..พวกคุณ” อ้างจากหนังสือ เฉลยธรรมบัญญัติ 22:21, 24

6:9 รูปเคารพ พระเจ้าปลอม ที่คนที่ไม่ใช่ยิวนับถือ

6:9 คนที่เล่นชู้ การทำผิดสัญญาของการแต่งงาน โดยการผิดประเวณี

6:9 พวกเกย์ หรือชายรักร่วมเพศ ผู้ชายที่มีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายด้วยกัน

ใช้ร่างกายของคุณให้เกียรติกับพระเจ้า

¹²มีบางคนพูดว่า “ฉันมีสิทธิ์ที่จะทำอะไรก็ได้” แต่ผมว่าสิ่งที่ทำไปนั้นไม่ได้เป็นประโยชน์ไปเสียทุกอย่างหรอกครับ อย่างที่บางคนพูดว่า “ฉันมีสิทธิ์ที่จะทำอะไรก็ได้” แต่ผมจะไม่ยอมให้อะไรมาควบคุมผมหรอก ¹³บางคนพูดว่า “อาหารมีไว้สำหรับท้อง และท้องก็มีไว้สำหรับอาหาร” แต่พระเจ้าจะทำลายทั้งท้องและอาหารนั้น ร่างกายไม่ได้มีไว้สำหรับทำความผิดบาปทางเพศ แต่มีไว้สำหรับรับใช้องค์เจ้าชีวิต และองค์เจ้าชีวิตก็มีไว้สำหรับร่างกาย

¹⁴ด้วยฤทธิ์อำนาจของพระองค์ พระเจ้าไม่เพียงแต่ทำให้องค์เจ้าชีวิตฟื้นขึ้นจากความตายเท่านั้น แต่ยังจะทำให้เราฟื้นขึ้นจากความตายเหมือนกัน ¹⁵พวกคุณไม่รู้หรือว่า ร่างกายของพวกคุณนั้นเป็นส่วนต่างๆของพระคริสต์ รู้เช่นนั้นแล้ว ผมควรจะเอาส่วนต่างๆ ของพระคริสต์ไปเที่ยวโสเภณีหรือ เป็นไปไม่ได้ ¹⁶พวกคุณไม่รู้หรือว่าคนที่ไปยุ่งกับโสเภณีก็จะกลายเป็นร่างเดียวกับเธอเหมือนพระคัมภีร์¹ พูดไว้ว่า

“เขาทั้งสองจะกลายเป็นร่างเดียวกัน”*

¹⁷แต่คนที่เอาตัวเองไปรวมเป็นหนึ่งเดียวกับองค์เจ้าชีวิต จิตวิญญาณของเขาก็จะเป็นหนึ่งเดียวกับพระองค์ด้วย ¹⁸ให้หลีกเลี่ยงจากบาปทางเพศนี้ บาปอื่นๆ ทั้งหมดที่คนทำนั้นเป็นบาปภายนอกร่างกาย แต่คนทำผิดทางเพศได้ทำบาปต่อร่างของเขาเอง¹⁹ ¹⁹พวกคุณไม่รู้หรือว่าร่างกายของพวกคุณเป็นวิหารของพระวิญญาณบริสุทธิ์² พระเจ้าได้ให้พระวิญญาณนี้อยู่ในตัวพวกคุณ พวกคุณก็เลยไม่ได้เป็นเจ้าของตัวเองอีกต่อไป ²⁰เพราะพระเจ้าได้ซื้อพวกคุณมาด้วยราคาแพง ดังนั้นขอให้ ใช้ร่างกายของคุณให้เกียรติกับพระเจ้า

ตอบคำถามเรื่องชีวิตคู่

7 ตอนนี้ผมขอพูดถึงเรื่องที่คุณเขียนมาหาผมว่า “ดีแล้วที่ผู้ชายจะไม่นอนกับภรรยา”² แต่เพราะมีความผิดบาปทางเพศเกิดขึ้นมากมาย ผู้ชายแต่ละคนจึงควรมีเพศสัมพันธ์กับภรรยา และผู้หญิงแต่ละคนก็ควรมีเพศสัมพันธ์กับสามี ³สามีก็ควรจะทำให้ความสุขทางเพศกับภรรยาตามหน้าที่ ส่วนภรรยาก็ควรจะทำให้ความสุขทางเพศกับสามีตามหน้าที่เหมือนกัน ⁴ร่างกายของภรรยาไม่เป็นของเธออีกต่อไป แต่กลายเป็นของสามี ส่วนร่างกายของสามีก็ไม่เป็นของเธออีกต่อไป แต่กลายเป็นของภรรยา ⁵อย่าปฏิเสธการมีเพศสัมพันธ์กันเลยนอกจากทั้งสองคนจะตกลงกันเป็นการชั่วคราวเพื่อคุณจะได้ทุ่มเทตัวเองในการอธิษฐานหลังจากนั้นก็ค่อยกลับมาอยู่ร่วมกันอีกเพื่อชธาตนาจะได้ไม่มาลอลงคุณ เพราะคุณไม่สามารถควบคุมตัวเองได้ ⁶เรื่องที่อยู่หากันชั่วคราวนี้ผมไม่ได้สั่งให้ทำนะครับ แต่ถ้าคุณอยากทำตามใจ ⁷ความจริงแล้วผมอยากให้คุณคนเป็นโสดเหมือนผม แต่อย่างว่าแหละครับ พระเจ้าก็ให้พรสวรรค์แต่ละคนมาไม่เหมือนกัน คนนี้ได้แบบนี้ คนโน้นก็ได้อีกอย่างหนึ่ง

⁸ตอนนี้ขอพูดกับคนโสดและแม่เฒ่าว่า ถ้าพวกเขาจะอยู่เป็นโสดเหมือนกับผม ก็จะถูกว่านะ ⁹แต่ถ้าเห็นว่าคุณควบคุมตัวเองไม่ได้ก็ให้แต่งงานเสียเถอะ เพราะทำอย่างนี้ ย่อมดีกว่าถูกเผาจนเร่าร้อนไปด้วยราคาตะดินหา

6:16 “เขาทั้งสอง...เดียวกัน” อ้างมาจากหนังสือ ปฐมกาล2:24

6:18 บาปอื่นๆ...เขาเอง ข้อความนี้อาจแปลได้แตกต่างกันออกไปว่า “พวกคุณอาจจะคิดว่า ‘แต่ร่างกายไม่ได้เกี่ยวข้องอะไรกับบาปที่อื่นๆ หนึ่งอาจทำไปก็ได้’ “

¹⁰ตอนนี้ผมขอส่งคนที่แต่งงานแล้วว่า ไม่ใช่ผมส่งหรอกแต่เป็นองค์เจ้าชีวิตต่างหาก) ภรรยาต้องไม่หย่าจากสามี ¹¹(แต่ถ้าเธอหย่า เธอก็ต้องอยู่เป็นโสด หรือไม่ก็ให้กลับไปคืนดีกับสามีของเธอ) และสามีก็ต้องไม่หย่าภรรยาเหมือนกัน

¹²ตอนนี้ขอพูดถึงคนที่เหลือว่า (ที่นี้ผมพูดเองนะครับ ไม่ใช่องค์เจ้าชีวิตพูด) ถ้าพี่น้องคนไหนมีภรรยาที่ไม่ได้ไว้วางใจในพระคริสต์ และเขตกงใจที่จะอยู่กับเขา เขาก็ต้องไม่หย่ากับเธอ ¹³ถ้าหญิงคนไหนมีสามีที่ไม่ได้ไว้วางใจในพระคริสต์ และเขตกงใจที่จะอยู่กับเธอ เธอก็ต้องไม่หย่ากับเขา ¹⁴เพราะสามีที่ไม่ได้ไว้วางใจในพระคริสต์ก็บริสุทธิ์แล้วเพราะภรรยาของเขาที่ไว้วางใจ และสำหรับภรรยาที่ไม่ได้ไว้วางใจ ในพระคริสต์ก็บริสุทธิ์แล้ว เพราะสามีของเธอที่ไว้วางใจ ไม่อย่างนั้นลูกๆ ของพวกคุณจะสกรปรกต่อหน้าพระเจ้า แต่ความจริงตอนนี้ลูกๆ ของพวกคุณก็เป็นของพระเจ้าแล้ว

¹⁵แต่ถ้าคนที่ไม่ได้ไว้วางใจในพระคริสต์อยากจะหย่า ก็ให้เขาหย่าไป พี่น้องที่ไว้วางใจในพระคริสต์คนนั้นก็เป็นผู้อิสระแล้วเพราะพระเจ้าเรียกให้พวกเรามาอยู่กันอย่างสงบสุข ¹⁶คนที่เป็ภรรยาก็ไม่ต้องไปรังเขาไว้หรือ เพราะคุณแน่ใจหรือว่าคุณจะช่วยสามีที่ไม่ไว้วางใจในพระคริสต์ให้รอดได้ คนที่เป็นสามีก็เหมือนกัน คุณแน่ใจหรือว่าคุณจะช่วยภรรยาที่ไม่ไว้วางใจในพระคริสต์ให้รอดได้

ใช้ชีวิตตามที่พระเจ้าได้เรียกคุณ

¹⁷แต่อย่างไรก็ตาม องค์เจ้าชีวิตได้กำหนดให้คุณอยู่ในสภาพไหนก็ให้อยู่ในสภาพ นั้นตามที่พระเจ้าได้เรียกมา นี่แหละเป็นกฎที่ผมสั่งไว้ในทุกๆ หมู่ประชุม ¹⁸ตอนที่พระเจ้าเรียกนั้น ถ้ามีใครทำพิธีขลิบมาแล้ว ก็อย่าไปเปลี่ยนสภาพให้กลับมาเหมือนเดิมเลย หรือถ้ามีใครที่ยังไม่ได้ทำพิธีขลิบ ก็อย่าไปทำเลย ¹⁹เพราะจะทำหรือไม่ทำพิธีขลิบก็ไม่ได้สำคัญอะไรเลย เพราะสิ่งที่สำคัญคือการทำตามคำสั่งของพระเจ้า ²⁰ตอนที่พระเจ้าเรียก ใครอยู่ในสภาพไหนก็ให้อยู่ในสภาพนั้น ²¹ถ้าเป็นทาสอยู่ก็ไม่ต้องกลัวใจ แต่ถ้ามีโอกาเป็นผู้อิสระก็ให้ฉวยเอาไว้ ²²ตอนที่องค์เจ้าชีวิตเรียกนั้น คนที่เป็นทาสก็กลายเป็นคนอิสระขององค์เจ้าชีวิตส่วนคนที่เป็นผู้อิสระก็กลายเป็นทาสของพระคริสต์ ²³พระเจ้าซื้อพวกคุณมาในราคาแพง ดังนั้นก็อย่าเป็นทาสของมนุษย์คนไหนเลย ²⁴พี่น้องครับ พระเจ้าเรียกให้คุณมาอยู่ในสภาพไหน พวกคุณแต่ละคนก็ควรที่จะอยู่ในสภาพนั้นต่อหน้าพระเจ้า

คำถามเกี่ยวกับการแต่งงาน

²⁵ตอนนี้ขอพูดถึงคนที่ยังไม่แต่งงาน ผมไม่ได้รับคำสั่งอะไรเลยจากองค์เจ้าชีวิต ในเรื่องนี้ แต่ผมอยากจะเสนอความคิดเห็นของผมในฐานะคนที่องค์เจ้าชีวิตให้ความเมตตากรุณาจึงทำให้เป็นคนที่ไม่ได้ ²⁶เนื่องจากตอนนี้เป็นช่วงที่มีปัญหา ผมเห็นว่าคุณอยู่เป็นโสดอย่างที่คุณเป็นอยู่เดี๋ยวนี้ดีกว่า ²⁷แต่ถ้าคุณหมั่นกันแล้วก็อย่าคิดที่จะถอนหมั้นเธอเลย แต่ถ้าคุณยังเป็นโสดอยู่ก็อย่าคิดที่จะหาภรรยาเลย ²⁸แต่ถ้าคุณจะแต่งงานก็ไม่บาปหรือ และถ้าหากหญิงโสดจะแต่งงานก็ไม่บาปเหมือนกัน แต่ขอเตือนว่าคนที่แต่งงานจะเจอกับปัญหามากมายในชีวิต และผมก็ไม่อยากให้พวกคุณเจอกับปัญหาพวกนี้

²⁹พี่น้องครับ ผมกำลังพูดถึงเวลานั้นสั้นเหลือเกิน ต่อไปนี้ให้คนที่มีการหย่าแล้ว ทำเหมือนกับยังไม่มี ³⁰คนที่โศกเศร้าทำเหมือนกับไม่โศกเศร้า คนที่ร่ำเรงทำเหมือนกับไม่ร่ำเรง คนที่ชื่อของ

มาทำเหมือนกับไม่ได้เป็นเจ้าของอะไรเลย ³¹ คนที่ใช้ประโยชน์จากของในโลกนี้ทำเหมือนกับไม่ได้ใช้ประโยชน์มันอย่างเต็มที่ เพราะโลกในปัจจุบันนี้กำลังจะผ่านพ้นไป

³² ผมไม่อยากจะให้คุณกังวลอะไร ดูลิ ชายโสตกัสสนใจเรื่องต่างๆ ขององค์เจ้าชีวิต คือคิดแต่ว่าจะเอาใจองค์เจ้าชีวิตได้อย่างไร ³³ แต่ชายที่แต่งงานแล้วก็จะสนใจแต่เรื่องของโลกนี้ คือคิดแต่ว่าจะเอาใจภรรยาได้อย่างไร ³⁴ ความสนใจของเขาจึงถูกแบ่งออกสองทาง หญิงโสตกัสหรือหญิงที่ยังไม่เคยแต่งงานก็จะสนใจเรื่องต่างๆ ขององค์เจ้าชีวิต เพื่อนางจะได้บริสุทธิ์ทั้งกายและใจ ส่วนหญิงที่แต่งงานแล้วก็จะสนใจแต่เรื่องของโลกนี้คือคิดแต่ว่าจะเอาใจสามีได้อย่างไร ³⁵ ที่ผมพูดอย่างนี้ก็เพื่อประโยชน์ของคุณเอง ไม่ใช่เอาหวังมาคล้องคอคุณ แต่อยากจะทำให้คุณใช้ชีวิตที่ถูกต้องคือมีใจจดจ่อกับองค์เจ้าชีวิตโดยไม่ถูกดึงความสนใจไป

³⁶ ถ้าผู้ชายคนไหนคิดว่าเขาทำตัวไม่เหมาะสมกับคู่หมั้นของเขา เพราะทนต่อกิเลสของตัวเองไม่ไหว และเขาคิดว่าควรแต่งก็ให้เขาทำตามที่เขาอยากทำ เพราะมันไม่ผิดหรอกที่เขาจะแต่งงานกัน ³⁷ แต่คนที่จริงจังแน่นอน ไม่อยู่ภายใต้ความกดดันอะไร เขาก็มีสิทธิ์ที่จะตัดสินใจเรื่องนี้อย่างอิสระ และถ้าเขาตัดสินใจที่จะไม่แต่งกับคู่หมั้นของเขา เขาก็ทำถูกต้องแล้ว ³⁸ ดังนั้นคนที่แต่งงานกับคู่หมั้นของเขาที่ดีแล้ว แต่คนที่ไม่แต่งงานกับคู่หมั้นของเขาก็ดีกว่า

³⁹ ผู้หญิงจะผูกมัดกับสามีของนางไปตลอดชีวิตของเขา เมื่อสามีตายนางก็เป็นอิสระ อยากจะไปแต่งงานกับใครก็ได้ แต่ต้องเป็นคนที่มีความไว้วางใจในองค์เจ้าชีวิตเท่านั้น ⁴⁰ แต่ในความคิดของผม ถ้านางไม่แต่งงานอีก นางจะมีเกียรติมากกว่า และผมคิดว่าพระวิมูถญาณของพระเจ้าอยู่กับผมเมื่อผมพูดอย่างนี้

อาหารบุขารูปเคารพ

8 ตอนนี้ ผมขอพูดถึงเรื่องที่พี่น้องเขียนมา เรื่องเนื้อสัตว์ที่เอามาบุขารูปเคารพ* เราารู้ว่า “เราต่างก็มีความรู้” ความรู้นั้นทำให้คนลำพอง แต่ความรักนั้นเสริมสร้างขึ้นมา ² ถ้าใครคิดว่าเขารู้อะไรแล้ว เขาก็ยังไม่รู้ตามที่เขาคควรจะรู้หรอก ³ แต่ถ้าใครรักพระเจ้า พระเจ้าก็จะรู้จักคนนั้น ⁴ ดังนั้น พูดถึงเนื้อสัตว์ที่เอามาบุขารูปเคารพนั้น เราารู้อยู่แล้วว่า “พวกรูปเคารพในโลกนั้นไร้สาระ” แล้วก็ “มีพระเจ้าเที่ยงแท้เพียงองค์เดียวเท่านั้น” ⁵ ถึงแม้จะมีสิ่งที่คุณเรียกว่าพระเจ้า ไม่ว่าจะในสวรรค์หรือบนโลกนี้ก็ตาม (จริงๆ แล้วมีทั้งพระและเจ้าที่คนเรียกเต็มไปหมด) ⁶ แต่สำหรับเราแล้วมีพระเจ้าเพียงองค์เดียวเท่านั้น นั่นคือพระบิดาผู้สร้างทุกสิ่งทุกอย่าง และเราก็มีชีวิตอยู่เพื่อพระองค์ และสิ่งองค์เจ้าชีวิตเพียงองค์เดียวเท่านั้นคือพระเยซูคริสต์ พระเจ้าสร้างทุกอย่างผ่านทางพระองค์ และพระเจ้าให้ชีวิตกับเราผ่านทางพระองค์ด้วย

⁷ แต่ไม่ใช่ทุกคนที่รู้อย่างนี้ จนถึงเดี๋ยวนี้ก็ยังมียังมีบางคนที่เคยกราบไหว้รูปเคารพมาก่อน เมื่อเขากินเนื้อสัตว์ที่ไปบุขารูปเคารพมา เขาก็ยังคิดว่าเป็นเนื้อที่บุขารูปเคารพที่มีชีวิตจริงๆ ใจที่ขาดความรู้ของเขานั้นก็ฟ้องว่าเขาทำผิด ⁸ แต่อาหารไม่ทำให้เราใกล้ชิดพระเจ้าหรอก การกินก็ไม่ทำให้เราดีขึ้นและการไม่กินก็ไม่ทำให้เราเลวลง

8:1 รูปเคารพ คือ พระเจ้าปลอมที่ทำมาจากไม้หรือก้อนหิน ที่คนกรีกบูชา

⁹ แต่ระวังให้ดี อย่าใช้สิทธิ์ของคุณไปทำให้คนที่ขาดความรู้สะดุดหลงไปทำบาป ¹⁰ เพราะถ้าเพิกเฉยคนที่ขาดความรู้เกิดไปเห็นคุณผู้ที่มีความรู้ในเรื่องนี้กำลังกินอยู่ในวัดที่มีรูปเคารพ* แล้วไปทำให้เขาเกิดความกล้าที่จะกินเนื้อสัตว์ที่ใช้บูชารูปเคารพมาบ้าง ทั้งๆที่ใจของเขาฟ่องว่าผิด ¹¹ ก็จะกลายเป็นว่าความรู้ของคุณนั้นได้ไปทำลายพี่น้องคนนั้นของคุณที่พระเยซูได้ตายแทน* ¹² เพราะพวกคุณได้ทำบาปต่อพี่น้องของคุณ และทำร้ายใจที่ขาดความรู้ของเขาและพวกคุณก็ได้ทำบาปต่อพระคริสต์ด้วย ¹³ ดังนั้น ถ้าอาหารทำให้พี่น้องของพวกเราทำบาป พวกเราจะไม่มีวันกินเนื้ออีก เพื่อเราจะได้ไม่เป็นเหตุทำให้พี่น้องของพวกเราทำบาป

9 ผมเป็นอิสระไม่ใช่หรือ ผมเป็นศิษย์เอกไม่ใช่หรือ ผมเห็นพระเยซู องค์เจ้าชีวิตของเราไม่ใช่หรือ พวกคุณเป็นผลงานของผมในองค์เจ้าชีวิตไม่ใช่หรือ ² ถึงแม้คนอื่นจะไม่ยอมรับว่าผมเป็นศิษย์เอก แต่พวกคุณต้องยอมรับผมแน่ เพราะพวกคุณเป็นตราที่รับรองว่าผมเป็นศิษย์เอกขององค์เจ้าชีวิต

³ นี่คือคำตอบที่ผมให้กับคนที่ซักถามผม ⁴ เราไม่มีสิทธิ์ที่จะรับอาหารและเครื่องดื่มจากพี่น้องหรือ ⁵ เราไม่มีสิทธิ์ที่จะพากรรยาของเราที่มีความเชื่อไปไหนมาไหนหรือ ศิษย์เอกคนอื่นๆ และน้องๆ ขององค์เจ้าชีวิตและเปโตรยังทำได้เลย ⁶ หรือคุณว่ามีแต่บารนาบัสกับผมเท่านั้นที่จะต้องทำงานเลี้ยงชีพ ⁷ มีทหารคนไหนบ้างที่ต้องออกค่าใช้จ่ายเองเวลาออกรบ มีใครบ้างปลุกองุ่นแล้วไม่ได้กินองุ่นนั้น หรือมีใครบ้างเลี้ยงฝูงแกะแล้วไม่ได้ดื่มนมของแกะ

⁸ นี่ไม่ใช่เป็นเพียงแค่ว่าความคิดของมนุษย์เท่านั้น แม้แต่กฎบัญญัติก็ยังพูดอย่างนี้เลย ⁹ ในกฎของโมเสสพูดไว้ว่า “อย่าเอาตะกร้อสวมปากวัวไว้ตอนที่มันกำลังนวดข้าวอยู่”* พระเจ้าทรงแต่วัวเท่านั้นหรือ ¹⁰ พระองค์พูดเรื่องนี้เพราะเห็นแก่เราด้วยแน่นอน ข้อความนั้นเขียนขึ้นมาเพื่อพวกเราเพราะที่คนโง่และคนนวดข้าวทำไปก็หวังที่จะได้รับส่วนแบ่งกันทั้งนั้น ¹¹ ถ้าเราได้หว่านสิ่งที่มาจากพระวิญญานลงในพวกคุณ การที่เราจะเก็บเกี่ยวฝ่ายวัตถุจากพวกคุณบ้างจะเป็นการมากเกินไปหรือ ¹² ถ้าคนอื่นมีสิทธิ์ที่จะทำอย่างนี้กับพวกคุณ เราก็น่าจะมีสิทธิ์มากกว่านั้นอีก แต่เราไม่ได้ใช้สิทธิ์นี้เลย เรายอมทนทุกอย่างเสียเอง เพื่อจะได้ไม่เป็นอุปสรรคขัดขวางชาติ ของพระคริสต์ ¹³ พวกคุณไม่รู้หรือว่า คนที่ทำงานในวิหารก็ได้รับอาหารจากวิหารนั้น และคนที่รับใช้เป็นประจำที่แทนบูชา ก็ได้รับส่วนแบ่งจากเครื่องบูชาบนแท่นนั้น ¹⁴ ดังนั้น องค์เจ้าชีวิตได้สั่งไว้ว่าคนที่ประกาศข่าวดี ก็ควรได้รับการเลี้ยงดูจากชาวดีนั้นเหมือนกัน

¹⁵ แต่ผมไม่ได้ใช้สิทธิ์พวกนี้เลยและที่เขียนเรื่องนี้ก็ไม่ใช่อยากจะให้พวกคุณสนับสนุนผมด้วย ผมขอตายเสียดีกว่าที่จะให้ใครเอาความภาคภูมิใจนี้ไปจากผม ¹⁶ แต่เมื่อผมประกาศข่าวดีผมก็ไม่ได้โอ้อวดหรือ เพราะเป็นหน้าที่ที่ผมต้องทำอยู่แล้ว เพราะถ้าผมไม่ทำมันจะนำอายขนาดไหน ¹⁷ ถ้าผมเองเลือกที่จะประกาศข่าวดี ผมก็จะได้รับรางวัลตอบแทน แต่ถ้าผมไม่ได้สมัครใจ ผมก็แค่ทำตามหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายมาเท่านั้น ¹⁸ แล้วผมได้รับรางวัลอะไรหรือ รางวัลของผมก็คือความ

8:10 วัดที่มีรูปเคารพ เป็นสถานที่สำหรับบูชาพระเจ้าปลอม

8:11 หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า คนที่อ่อนแอคนนี้ ผู้ที่พระคริสต์ได้ยอมตายแทนนั้น ก็ได้ถูกทำลายไปโดยความรู้ของคุณ

9:9 “อย่าเอาตะกร้อ...นวดข้าวอยู่” อ้างมาจากหนังสือ เฉลยธรรมบัญญัติ 25:4

ภาคภูมิใจที่ผมได้รับ เนื่องจากผมประกาศข่าวดีให้เปล่าๆ โดยไม่คิดค่าตอบแทน และไม่ได้ใช้สิทธิ์ที่จะได้รับการสนับสนุนด้วย

¹⁹ ถึงแม้ผมจะเป็นอิสระไม่ได้เป็นทาสใครเลย แต่ผมก็ยอมทำตัวเป็นทาสของทุกคน เพื่อจะได้ชนะใจคนให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ²⁰ เวลาอยู่กับคนยิวผมก็ทำตัวเหมือนคนยิวเพื่อจะชนะใจคนยิว เวลาอยู่กับคนที่อยู่ภายใต้กฎปฏิบัติ ผมก็ยอมทำตัวเหมือนคนที่อยู่ใต้กฎปฏิบัตินั้น เพื่อจะชนะใจคนที่อยู่ใต้กฎปฏิบัตินั้น (ถึงแม้ตัวผมเองไม่ได้อยู่ภายใต้กฎปฏิบัติก็ตาม) ²¹ เวลาอยู่กับคนที่ไม่ใช่ยิวที่ไม่มีกฎปฏิบัติผมก็ทำตัวเหมือนคนที่ไม่มีการปฏิบัติ เพื่อผมจะได้ชนะใจคนที่ไม่มีการปฏิบัติ (ทั้งๆ ที่ผมมีกฎปฏิบัติของพระเจ้าและอยู่ภายใต้กฎของพระคริสต์) ²² เวลาอยู่กับคนที่ขาดความรู้ ผมก็ยอมเป็นคนที่ยึดความรู้เพื่อจะได้ชนะใจคนที่ขาดความรู้นั้น ผมยอมเป็นทุกอย่างกับทุกคนและทำทุกวิถีทางเท่าที่จะทำได้เพื่อจะช่วยให้คนรอดบ้าง ²³ ผมยอมทำทุกอย่างเพราะเห็นแก่ข่าวดีนี้ เพื่อผมจะได้รับพระพรร่วมกับคนอื่นในข่าวดีนี้ด้วย

²⁴ พวกคุณไม่รู้หรือว่า ทุกคนวิ่งในการแข่งขัน แต่มีแค่คนเดียวที่ได้รางวัล ในการวิ่งแข่งขอให้คุณตั้งใจว่าคุณจะชนะ ²⁵ ทุกคนที่แข่งขันกันต้องผ่านการฝึกฝนมาอย่างเข้มงวดทุกด้าน เขาทำเพื่อจะได้รับมงกุฎใบไม้ที่เน่าเปื่อยได้ แต่เราทำเพื่อที่จะได้รับมงกุฎที่ไม่ม้วยเน่าเปื่อย ²⁶ นี่เป็นวิธีที่ผมวิ่งคือวิ่งอย่างคนที่มีเป้าหมาย และนี่เป็นวิธีที่ผมชกคือไม่ใช่เหมือนคนที่ชกแตลม ²⁷ แต่ผมได้ฝึกฝนร่างกายอย่างหนักจนควบคุมมันได้ เพื่อว่าเมื่อผมได้ประกาศข่าวดีให้กับคนอื่น ๆ แล้วตัวผมเองจะไม่ถูกพระเจ้าปฏิเสธ

บทเรียนจากคนของพระเจ้าในอดีต

10 พี่น้องครับ ผมอยากให้คุณรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับบรรพบุรุษของเราพวกเขาอยู่ได้เมฆ และได้ผ่านทะเลไปทุกคน ² และพวกเขาทุกคนก็ถูกจุ่มเข้าไปในเมฆ และในทะเลเพื่อจะได้กลายเป็นผู้ติดตามโมเสส ³ เขาได้กินอาหารทิพย์อย่างเดียวกัน ⁴ ดื่มน้ำทิพย์เหมือนกัน ที่ไหลออกมาจากศิลาศักดิ์สิทธิ์นั้นที่ร่วมเดินทางมากับพวกเขาศิลานั้นคือพระคริสต์นั่นเอง ⁵ แต่พระเจ้าไม่พอใจพวกเขาส่วนใหญ่ ที่เรารู้ก็เพราะมีคนตายเกลื่อนกลาดในที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้งนั้น

⁶ และเรื่องพวกนี้เกิดขึ้นก็เพื่อเป็นตัวอย่าง ไม่ให้เราเกิดความอยากในสิ่งชั่วๆ นั้น เหมือนกับความอยากของคนพวกนั้น ⁷ เราต้องไม่บูชารูปเคารพเหมือนกับที่พวกเขาบางคนทำ พระคัมภีร์บอกไว้ว่า “ผู้คนนั่งลงกินดื่ม และลุกขึ้นมาเต้นรำมั่วสุมทางเพศ”* ⁸ เราต้องไม่ทำผิดทางเพศเหมือนกับที่บางคนในพวกเขาทำ จนมีคนต้องล้มตายลงถึงสองหมื่นสามพันคนในวันเดียว ⁹ เราต้องไม่ลองดีกับพระคริสต์เหมือนกับที่พวกเขาบางคนทำจนถูกงูกัดตาย ¹⁰ เราต้องไม่บ่นเหมือนกับที่บางคนในพวกเขาบ่น จนพระเจ้าต้องส่งทูตมาฆ่าพวกเขา

¹¹ สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นกับพวกเขาเพื่อเอาไว้เป็นตัวอย่าง และได้ถูกเขียนขึ้นมาเพื่อเตือนสติเราที่อยู่ในช่วงรอยต่อของยุคเก่าและยุคใหม่ ¹² ดังนั้นคนที่คิดว่าตัวเองยืนมั่นคงอยู่แล้วก็ระวังตัวให้ดี จะได้ไม่ล้มลง ¹³ การทดลองที่พวกคุณมีนั้นก็ไม่ได้แตกต่างไปจากที่คนอื่นมีหรอกครับ แต่พระเจ้า

นั้นชื่อสัตย์ พระองค์จะไม่ปล่อยให้พวกคุณถูกทดลองจนทนไม่ไหว แต่พระองค์จะมีทางออกให้เพื่อพวกคุณจะทนได้

¹⁴สรุปแล้ว เพื่อนรัก หลีกเสี่ยงการบูชารูปเคารพเสีย ¹⁵ผมกำลังพูดกับพวกคุณอย่างคนที่มึนสมอง ให้ตัดสินใจเอาเองถึงสิ่งที่ผมพูดนี้ ¹⁶เมื่อเราขอบคุณพระเจ้าและดื่ม “ถ้วยเหล้าองุ่น” ก็เป็นการเข้าส่วนในเลือดของพระคริสต์ไม่ใช่หรือ และขนมปังที่เราหักนั้นเป็นการเข้าส่วนในร่างกายของพระคริสต์ไม่ใช่หรือ ¹⁷เพราะมีขนมปังแค่ก้อนเดียว ที่พวกเรามีหลายคนได้เป็นกายเดียวกันก็เพราะเราทุกคนได้กินขนมปังก้อนเดียวกัน

¹⁸ดูชนชาติอิสราเอลสิ เมื่อพวกเขากินของที่บูชามา เขาก็เป็นส่วนหนึ่งในแท่นบูชานั้นไม่ใช่หรือ ¹⁹ผมกำลังพยายามจะพูดว่าอะไรหรือ ผมกำลังพูดว่าเนื้อสัตว์ที่เอามาเซ่นไหว้นั้นมีค่าและรูปเคารพนั้นสำคัญหรืออย่างไร ²⁰ไม่ใช่อย่างนั้นเลยแต่ผมกำลังพูดว่าเนื้อที่เอามาเซ่นไหว้รูปเคารพนั้นทำให้กับพวกปีศาจ*ไม่ใช่พระเจ้า ผมไม่อยากจะให้คุณคุณไปมีส่วนร่วมกับการบูชานั้น ²¹พวกคุณจะดื่มทั้งถ้วยขององค์เจ้าชีวิตพร้อมกับถ้วยของพวกปีศาจด้วยก็ได้ และจะร่วมโต๊ะขององค์เจ้าชีวิตพร้อมกับโต๊ะของพวกปีศาจด้วยก็ได้ ²²เราพยายามจะทำให้ องค์เจ้าชีวิตทวงแทนหรือ เราคิดว่าเราแข็งแรงกว่าพระองค์หรือ

ใช้เสรีภาพเพื่อให้เกิดเกียรติพระเจ้า

²³บางคนพูดว่า “ฉันมีสิทธิ์ที่จะทำอะไรก็ได้” แต่ผมว่าไม่ใช่ทุกอย่างที่ทำได้ไปนั้นจะเป็นประโยชน์ บางคนว่า “ฉันมีสิทธิ์ที่จะทำอะไรก็ได้” แต่ผมว่าไม่ใช่ทุกอย่างที่จะทำให้คนเข้มแข็งขึ้น ²⁴อย่าเห็นแก่ตัว ให้เห็นกับคนอื่น

²⁵เนื้อที่วางขายอยู่ตามท้องตลาดนั้นกินได้หมดไม่ต้องไปถามขอแซกว่าเนื้อมาจากไหน เพื่อความสบายใจของคุณเอง ²⁶เพราะพระคัมภีร์ บอกไว้ว่า “โลกและทุกสิ่งในโลกนี้เป็นขององค์เจ้าชีวิต”*

²⁷ถ้าคนที่ไม่ไว้วางใจพระเจ้าเชิญพวกคุณไปกินอาหาร และคุณก็ออกไป ก็ให้กินทุกอย่างที่เขาจัดมาให้โดยไม่ต้องถามอะไรทั้งนั้น เพื่อความสบายใจของตัวเอง ²⁸แต่ถ้ามีคนมาบอกพวกคุณว่า “เนื้อนี้อาไปบูชาหมา” ก็อย่ากินเลย เพื่อเห็นกับคนที่บอกคุณนั้น และเพื่อความสบายใจด้วย ²⁹ผมไม่ได้หมายถึงความสบายใจของคุณนะ แต่หมายถึงความสบายใจของคนนั้นที่คิดว่าถ้าคุณกินก็ผิดแน่ พวกคุณบางคนอาจจะย้อนถามผมว่า “ทำไมสิทธิ์ของผมจะต้องถูกจำกัดด้วยความคิดของคนอื่นด้วย ³⁰ถ้าผมกินร่วมกับพวกเขาและขอบคุณพระเจ้าแล้ว ทำไมผมจะต้องถูกต่อว่าในสิ่งที่ยังน้อยผมได้ขอบคุณพระเจ้าแล้ว”

³¹คำตอบคือ ไม่ว่าพวกคุณจะกิน หรือจะดื่ม หรือจะทำอะไรก็แล้วแต่ ให้ทำทุกอย่างเพื่อถวายเกียรติกับพระเจ้า ³²อย่าลสร้างปัญหาให้กับใครเลย ไม่ว่าจะเป็ยิวหรือไม่ใช่ยิวหรือหมู่ประชุมของพระเจ้า ³³เหมือนกับที่ผมพยายามจะเอาใจทุกคน ในทุกทางโดยไม่ได้คิดถึงประโยชน์ของตัวเอง แต่คิดถึงประโยชน์ของทุกๆ คน เพื่อพวกเขาจะได้รอด

10:20 ปีศาจ หมายถึง วิญญาณชั่วร้ายของเหล่าภูตผี

10:26 “โลกและ...องค์เจ้าชีวิต” ย่างมาจากหนังสือ สดุดี 24:1, 50:12, 89:11

11

เอาอย่างผมเถอะ เหมือนกับที่ผมเอาอย่างพระคริสต์

การคลุมหัว

²ผมขอชมพวกคุณที่คิดถึงผมบ่อยๆในทุกเรื่องและได้ทำตามสิ่งต่างๆที่ผมได้สอนพวกคุณ ³แต่ผมอยากให้พวกคุณรู้ว่า พระคริสต์เป็นศีรษะของผู้ชาย*ทุกคน และผู้ชายก็เป็นศีรษะของผู้หญิง และพระเจ้าก็เป็นศีรษะของพระคริสต์ ⁴ผู้ชายทุกคนที่อธิษฐานออกเสียงหรือพูดแทนพระเจ้า[†] โดยมีผ้าคลุมหัวอยู่ก็ลบลูศีรษะของเขา*เอง ⁵แต่ผู้หญิงทุกคนที่อธิษฐานออกเสียงหรือพูดแทนพระเจ้า และไม่ได้เอาผ้าคลุมหัวไว้ นางก็ลบลูศีรษะของนาง*เอง พอๆ กับที่นางไปโกนหัวมา ⁶ถ้าผู้หญิงไม่ได้มีผ้าคลุมศีรษะ นางก็ควรจะตัดผมเกรียนเสีย แต่ถ้าตัดผมเกรียนหรือโกนหัวก็จะทำให้นางขายหน้า เพราะฉะนั้นให้นางเอาผ้าคลุมศีรษะเสีย ⁷แต่ผู้ชายไม่ควรเอาผ้าคลุมศีรษะ เพราะเขาเป็นภาพสะท้อนและเป็นศักดิ์ศรีของพระเจ้า แต่ผู้หญิงก็เป็นศักดิ์ศรีของผู้ชาย ⁸เพราะผู้หญิงมาจากผู้ชาย ไม่ใช่ผู้ชายมาจากผู้หญิง ⁹และผู้ชายก็ไม่ได้ถูกสร้างมาเพื่อผู้หญิง แต่ผู้หญิงถูกสร้างมาเพื่อผู้ชาย ¹⁰เพราะเหตุนี้ พวกผู้หญิงจึงต้องรู้จักควบคุมตัวเองในเรื่องที่เกี่ยวกับศีรษะนี้* นางควรจะทำอย่างนี้เพื่อเห็นแก่พวกทูตสวรรค์ด้วย

¹¹อย่างไรก็ตามผู้หญิงก็ต้องฟังผู้ชายในองค์เจ้าชีวิต และผู้ชายก็ต้องฟังผู้หญิง ¹²เริ่มแรกผู้หญิงมาจากผู้ชาย แต่ต่อมาผู้ชายก็เกิดมาจากผู้หญิง แต่ทุกสิ่งทุกอย่างก็มาจากพระเจ้า ¹³พวกคุณตัดสินใจกันเอาเองก็แล้วกันว่ามันเหมาะหรือเปล่าที่ผู้หญิงจะอธิษฐานออกเสียงต่อพระเจ้าในที่ประชุม[†]โดยไม่มีผ้าคลุมศีรษะ ¹⁴โดยทั่วไปเรารู้ว่ามันเสียศักดิ์ศรีที่ผู้ชายจะไว้ผมยาว ¹⁵แต่สำหรับผู้หญิงที่ไว้ผมยาวก็สมศักดิ์ศรีเพราะเอาไว้คลุมหัวของนางตามธรรมชาติ¹⁶ตอนนี้ ถ้ามีใครคิดอยากจะได้ยินในเรื่องนี้ ผมขอบอกให้รู้เลยว่า พวกเรารวมทั้งหมู่ประชุมต่างๆ ของพระเจ้า ไม่ทำอย่างอื่นนอกจากสิ่งที่สอนนี้

อาหารมือเย็นของพระเยซูและพวกศิษย์

¹⁷ผมไม่มีอะไรจะชมเลยในเรื่องที่ผมจะส่งต่อไปนี้ เพราะเมื่อพวกคุณมาประชุมกัน แทนที่มันจะดีแต่กลับแย่ ¹⁸ข้อแรก ผมได้ยินมาว่า เมื่อคุณมาประชุม ก็แบ่งพรรคแบ่งพวกกัน ผมก็ว่าน่าจะมีมูลความจริง ¹⁹(อะไรกัน จะต้องมีการแตกแยกกันเพื่อพิสูจน์ว่าใครอยู่ฝ่ายพระเจ้าหรือ)* ²⁰ดังนั้นเมื่อพวกคุณมาประชุมกันสิ่งที่พวกคุณกินกันนั้นจะเรียกว่าเป็นงานเลี้ยงมือเย็นขององค์เจ้าชีวิตไม่ได้เลย ²¹เพราะพวกคุณต่างคนต่างกินอาหารของตัวเองอย่างตะกละตะกลาม ทั้งให้คนหนึ่งทิว ในขณะที่อีกคนเมาไปแล้ว ²²พวกคุณไม่มีบ้านที่จะกินและดื่มหรืออย่างไร คุณดูถูกพี่น้อง ในหมู่ประชุมของพระเจ้าหรืออย่างไร คุณจะทำให้คนจนอับอายขายขี้หน้าหรืออย่างไร แล้วอย่างนี้จะให้ผมว่าอย่างไรดี จะให้ผมชมหรือ ไม่มีทาง

11:3 ผู้ชาย คำนี้อาจจะแปลว่าสามีก็ได้ และผู้หญิง อาจจะแปลว่าภรรยา ก็ได้

11:4-5 ลบลูศีรษะของเขา สำหรับผู้ชายอาจจะหมายถึง ลบลูพระคริสต์ หรือลบลูตัวเอง สำหรับผู้หญิงอาจจะหมายถึงลบลูสามี หรือ ลบลูตัวเอง

11:10 เพราะเหตุนี้...ศีรษะนี้ หรือ "ดังนั้น พวกผู้หญิงควรจะมีสัญลักษณ์แห่งอำนาจอยู่บนหัวของพวกนาง"

11:19 หรือ พูดได้อีกอย่างหนึ่งว่า "แต่ยังคงก็ต้องมีการแตกแยกเกิดขึ้น เพื่อจะได้รู้ว่า ใครอยู่ฝ่ายพระเจ้า"

²³คำสั่งสอนที่ผมได้รับมาจากองค์เจ้าชีวิต และผมได้ถ่ายทอดให้กับพวกคุณนั้น คือในคืนที่พระเยซูเจ้าถูกทักหลังนั้น พระองค์ได้หยิบขนมปัง ²⁴แล้วหลังจากที่พระองค์ได้ขอบคุณพระเจ้า พระองค์ก็หักขนมปังและพูดว่า “นี่คือกายของเราที่เราได้มอบให้กับพวกคุณทั้งหลาย ให้ทำอย่างนี้เพื่อระลึกถึงเรา” ²⁵หลังจากที่พวกเขากินอาหารเย็นเสร็จแล้ว พระองค์ก็ได้หยิบถ้วยเหล้าองุ่นมาทำอย่างเดียวกันและพูดว่า “ถ้วยเหล้าองุ่นนี้ แสดงถึงคำสัญญาใหม่ที่พระเจ้าได้ทำขึ้นมาด้วยเลือดของเรา เมื่อไรก็ตามที่พวกคุณดื่มเหล้าองุ่นนี้ ก็ให้ทำอย่างนี้เพื่อระลึกถึงเรา” ²⁶เพราะเมื่อไหร่ก็ตามที่คุณกินขนมปังนี้และดื่มเหล้าองุ่นถ้วยนี้ พวกคุณก็ได้ประกาศการตายขององค์เจ้าชีวิตจนกว่าพระองค์จะมา

²⁷ดังนั้น ใครก็ตามที่กินขนมปังนี้และดื่มจากถ้วยขององค์เจ้าชีวิตอย่างไม่สมควร คนๆ นั้นก็ทำผิดบาปต่อร่างกายและเลือดขององค์เจ้าชีวิต ²⁸ก่อนที่จะกินขนมปังและดื่มเหล้าองุ่นจากถ้วยนี้ ขอให้ทุกคนสำรวจตัวเองเสียก่อน ²⁹เพราะคนที่กินขนมปังและดื่มจากถ้วยนี้ โดยไม่สำนึกว่าพวกคุณเป็นกายขององค์เจ้าชีวิตก็จะทำให้ตัวเองถูกลงโทษ ³⁰เพราะอย่างนี้แหละ พวกคุณหลายคนถึงได้อ่อนแอและเจ็บป่วย และมีหลายคนตายไป ³¹ แต่ถ้าพวกเราสำรวจตัวเองเสียก่อน เราก็จะได้ไม่ต้องถูกลงโทษ ³²เวลาที่องค์เจ้าชีวิตลงโทษเรานั้น พระองค์กำลังเตือน เพื่อเราจะได้ไม่ถูกตัดลึกลงโทษพร้อมกับคนอื่นๆ ในโลกนี้

³³ดังนั้น พี่น้องครับ เมื่อพวกคุณมากินด้วยกัน ให้คอยกันด้วย ³⁴ถ้าใครหิวจัด ก็ให้กินมาก่อนจากบ้าน เพื่อว่าพวกคุณจะไม่ถูกลงโทษเพราะการประชุมนั้น ส่วนเรื่องอื่นๆ เอาไว้เมื่อผมมาแล้วจะจัดการให้

พรสวรรค์จากพระวิญญาณบริสุทธิ์

12 ตอนที่ พี่น้องครับ ผมอยากให้พวกคุณรู้เกี่ยวกับพรสวรรค์ที่มาจากพระวิญญาณ ²คุณก็รู้แล้วว่าตอนที่คุณยังไม่ไว้วางใจพระเจ้าเพราะเหตุผลอะไรก็ตามนั้น คุณถูกชักจูงให้หลงผิด และไปกราบไหว้รูปเคารพ* ที่พูดไม่ได้ ³ ดังนั้นผมขอบอกให้รู้ว่า คนที่พูดผ่านทางพระวิญญาณของพระเจ้าจะไม่วันที่จะพูดว่า “ขอให้พระเยซูถูกสาปแช่ง” และคนที่พูดว่า “พระเยซูคือองค์เจ้าชีวิต” นั้น จะต้องเป็นคนที่พูดผ่านทางพระวิญญาณบริสุทธิ์เท่านั้น

⁴พรสวรรค์มีหลายอย่าง แต่มาจากพระวิญญาณองค์เดียวกัน ⁵งานรับใช้ก็มีหลายแบบ แต่ที่รับใช้องค์เจ้าชีวิตองค์เดียวกัน ⁶การงานมีหลายอย่างแต่เป็นพระเจ้าองค์เดียวกันที่ได้ทำงานทั้งหมดนี้ผ่านทางทุกคน ⁷พระเจ้าให้พระวิญญาณทำงานในแต่ละคนเพื่อประโยชน์ของส่วนรวม ⁸พระวิญญาณให้คนหนึ่งสามารถพูดอย่างชาญฉลาด และพระวิญญาณองค์เดียวกันนี้ทำให้อีกคนหนึ่งพูดด้วยความรอบรู้ ⁹พระวิญญาณนี้ก็ให้อีกคนหนึ่งมีความเชื่ออันยิ่งใหญ่ และให้อีกคนหนึ่งรักษาโรคได้ ซึ่งก็มาจากพระวิญญาณองค์เดียวกัน ¹⁰แล้วก็ให้อีกคนหนึ่งทำการอัศจรรย์ได้ และให้อีกคนหนึ่งพูดแทนพระเจ้า[†]ได้ และให้อีกคนหนึ่งแยกแยะออกว่า สิ่งที่คุณนั้นพูดมาจากพระเจ้าหรือเปล่า และให้อีกคนหนึ่งพูดภาษาแปลกๆ ได้ และให้อีกคนหนึ่งแปลภาษาเหล่านั้นได้ ¹¹แต่ทั้งหมดนี้ก็สำเร็จได้ด้วยพระวิญญาณองค์เดียวกัน และพระองค์ก็ให้พรสวรรค์กับแต่ละคนตามที่พระองค์เห็นสมควร

ร่างกายของพระคริสต์

¹²เหมือนกับที่พวกเรามีร่างกายเดียวแต่มีอวัยวะหลายส่วน และถึงแม้จะมีอวัยวะหลายส่วน อวัยวะทั้งหมดก็ประกอบขึ้นเป็นร่างกายเดียวกัน พระคริสต์ก็เป็นแบบนี้เหมือนกัน ¹³เพราะพวกเราทุกคนได้รับการจุ่มน้ำด้วยพระวิญญาณองค์เดียว เพื่อจะได้เป็นส่วนหนึ่งของร่างกายเดียวกัน ไม่ว่าเราจะเป็นใครก็ตาม คนยิวหรือไม่ใช่คนยิว เป็นทาสหรือเป็นคนอิสระ พวกเราก็ได้รับพระวิญญาณองค์เดียวกัน*

¹⁴ร่างกายของมนุษย์นั้นไม่ได้มีแค่อวัยวะเดียว แต่มีหลายอวัยวะ ¹⁵ถึงเท่าจะพูดว่า “เพราะฉันไม่ใช่มือ ฉันก็เลยไม่เป็นของร่างกายนี้” นั่นก็ไม่ได้ทำให้เท้าเล็กเป็นส่วนหนึ่งของร่างกายหรือกะ ¹⁶ถึงหูกจะพูดว่า “เพราะฉันไม่ใช่ตา ฉันก็เลยไม่เป็นของร่างกายนี้” นั่นก็ไม่ได้ทำให้หูเล็กเป็นส่วนหนึ่งของร่างกายนี้หรือกะ ¹⁷ถ้าทั้งร่างเป็นตาหมด แล้วเราจะได้ยินได้อย่างไร ถ้าทั้งร่างเป็นหูหมด แล้วเราจะได้กลิ่นได้อย่างไร ¹⁸แต่ความจริงแล้ว พระเจ้าก็ได้จัดอวัยวะแต่ละชิ้นในร่างกายตามที่พระองค์เห็นว่าเหมาะสมแล้ว ¹⁹ถ้าทั้งร่างมีอวัยวะเดียวเหมือนกันหมด แล้วจะมีร่างกายได้อย่างไร ²⁰เราจะเห็นว่ามืออวัยวะตั้งหลายส่วนก็จริง แต่มีกายแคegyาเดียว

²¹ตาจะบอกกับมือว่า “ฉันไม่ต้องการเธอ” ก็ไม่ได้ หรือหัวจะบอกกับเท้าว่า “ฉันไม่ต้องการพวกเธอ” ก็ไม่ได้ ²²อวัยวะของร่างกายที่เราคิดว่าอ่อนแอกลับเป็นสิ่งที่จำเป็นมาก ²³อวัยวะที่เราเห็นว่าไม่ค่อยสำคัญเท่าไรกลับต้องดูแลเป็นพิเศษ และอวัยวะที่เราอยาที่จะอวด กลับต้องดูแลเป็นอย่างดี ²⁴เพราะอวัยวะที่อวดได้นั้น กลับไม่จำเป็นต้องดูแลมากนัก พระเจ้าได้ประกอบอวัยวะต่างๆ เข้าด้วยกันในแบบที่ว่า อวัยวะส่วนไหนที่ดูเหมือนต่ำต้อย พระองค์ก็ให้เกียรติส่วนนั้นมากขึ้น ²⁵เพื่อจะได้ไม่เกิดการแตกแยกกันขึ้นในร่างกาย แต่ให้อวัยวะทุกส่วนเอาใจใส่ซึ่งกันและกันอย่างเท่าเทียมกันหมด ²⁶ถ้าอวัยวะหนึ่งเจ็บ อวัยวะทุกส่วนของร่างกายก็เจ็บด้วย ถ้าอวัยวะหนึ่งได้รับเกียรติ อวัยวะทุกส่วนก็จะร่วมฉลองด้วย

²⁷ดังนั้น พวกคุณเป็นร่างกายของพระคริสต์ และแต่ละคนก็เป็นอวัยวะของร่างกายนั้น ²⁸ยิ่งกว่านั้น ในหมู่ประชุมของพระเจ้า พระองค์ได้แต่งตั้งศิษย์เอกเป็นอันดับแรก อันดับที่สองผู้พูดแทนพระเจ้า อันดับที่สามครูสอน จากนั้นก็คนทำสิ่งอัศจรรย์ คนที่รักษาโรคได้ คนที่ช่วยเหลือผู้อื่นได้ คนที่เป็นผู้นำ คนที่พูดภาษาแปลกๆ ได้ ²⁹ทุกคนเป็นศิษย์เอกหรือทุกคนเป็นผู้พูดแทนพระเจ้า หรือ ทุกคนเป็นครูสอนหรือ ทุกคนทำสิ่งอัศจรรย์ได้หรือ ³⁰ทุกคนรักษาโรคได้หรือ ทุกคนพูดภาษาแปลกๆ ได้หรือ ทุกคนแปลภาษาพวกนั้นได้หรือ ³¹แต่ขอให้พวกคุณชวนชายาพรสวรรค์ต่างๆ ที่ยิ่งใหญ่

ความรักเป็นพรสวรรค์ที่ดีที่สุด

ตอนนี้ ผมจะชี้หนทางที่ดีที่สุดให้คุณเห็น

13 ถ้าผมพูดภาษาต่างๆ ของมนุษย์และภาษาของทูตสวรรค์ได้ แต่ไม่มีความรัก ผมก็เป็นแค่เสียงอึกทักของฆ้องหรือฉิ่งฉาบที่ตีกัน ²ถ้าผมเป็นผู้พูดแทนพระเจ้ารู้สิ่งลึกลับต่างๆ

12:2 รูปเคารพ พระเจ้าปลอมที่ทำมาจากไม้หรือก้อนหินที่คนกรีกบูชา

12:13 หรือแปลอีกอย่างหนึ่งว่า พวกเราได้ดื่มจากพระวิญญาณองค์เดียวกัน

ของพระเจ้า มีความรู้ทุกอย่าง และมีความเชื่อทั้งหมดถึงกับเลือนลางเขาได้ แต่ไม่มีความรัก ผมก็ไม่มีความอะไรเลย³ ถ้าผมเอาทุกสิ่งทุกอย่างที่ผมมีไปแจกให้กับคนจนและสละร่างของตัวเองจนถึงขั้นที่ไอ้อวดได้* แต่ไม่มีความรัก มันก็ไม่มีความประโยชน์อะไรเลย

⁴ความรักนั้นก็อดทน ไม่เมตตากรุณา ไม่อิจฉาริษยา ไม่ไอ้อวด ⁵ไม่หยิ่งจองหอง ไม่หยาบคาย ไม่เห็นแก่ตัว ไม่ฉุนเฉียว ไม่จดจำความผิดของคนอื่น ⁶ความรักไม่ยินดีเมื่อเห็นคนอื่นทำชั่วแต่ยินดีกับความจริง ⁷ความรักปกป้องเสมอ ไว้วางใจเสมอ มีความหวังเสมอ และทนต่อทุกอย่างเสมอ

⁸ความรักไม่มีวันสูญสิ้นไป แต่การพูดแทนพระเจ้าจะมีวันเล็กรา การพูดภาษาแปลกๆ ก็จะมีวันหยุดลง พรสวรรค์ที่มีความรู้พิเศษจากพระเจื่อก็จะมีวันเล็กรา ⁹เพราะเรารู้แค่เพียงเสี้ยวเดียวเท่านั้น เราพูดแทนพระเจื่อก็ได้แค่เสี้ยวเดียว ¹⁰แต่เมื่อความสมบูรณ์แบบมาถึง อะไรก็ตามที่ไม่สมบูรณ์ก็จะหมดไป ¹¹ตอนที่ผมเป็นเด็ก ผมก็พูดเหมือนเด็ก คิดเหมือนเด็ก ใช้เหตุผลเหมือนเด็ก แต่เมื่อผมโตเป็นผู้ใหญ่ ผมก็เลิกทำตัวเหมือนเด็ก ¹²ก็เหมือนกับสิ่งที่เราเห็นในตอนนี้เป็นภาพสะท้อนออกมาจากในกระจก แต่เมื่อความสมบูรณ์แบบมาถึง ในตอนนั้นเราก็จะมองเห็นกันต่อหน้าเลย ตอนนั้นผมรู้แค่เพียงเสี้ยวเดียว แต่เมื่อถึงตอนนั้นผมก็จะรู้หมดทุกอย่าง เหมือนกับที่พระเจ้ารู้จักผม ¹³แต่ตอนนี้เหลืออยู่สามอย่างคือความเชื่อ ความหวังและความรัก แต่ในสามอย่างนี้ความรักยิ่งใหญ่ที่สุด

ใช้พรสวรรค์จากพระวิญญาณเพื่อช่วยเหลือหมู่ประชุมของพระเจ้า

14 ให้มุ่งทำตามความรัก และให้ชวนชายที่จะได้พรสวรรค์จากพระวิญญาณ โดยเฉพาะพรสวรรค์ในการพูดแทนพระเจ้า¹ ²ความจริงแล้ว คนที่พูดภาษาแปลกๆ ได้นั้น ไม่ได้พูดกับมนุษย์หรอกแต่พูดกับพระเจ้า ไม่มีใครเข้าใจว่าเขากำลังพูดอะไร เพราะเขากำลังพูดถึงสิ่งลึกลับผ่านทางพระวิญญาณ ³แต่คนที่พูดแทนพระเจ้านั้นกำลังพูดในสิ่งที่เสริมสร้างให้กำลังใจและปลอบใจคน ⁴คนที่พูดภาษาแปลกๆ ได้นั้นก็เสริมสร้างตัวคนพูดเอง แต่คนที่พูดแทนพระเจ้านั้น ก็เสริมสร้างทั้งหมู่ประชุมของพระเจ้า ⁵เดี๋ยวนี้ ผมอยากให้พวกคุณทุกคนพูดภาษาแปลกๆ ได้ แต่ยิ่งกว่านั้นผมอยากให้พวกคุณพูดแทนพระเจ้าได้ เพราะคนที่พูดแทนพระเจ้านั้นยิ่งใหญ่กว่าคนที่พูดภาษาแปลกๆ ได้เสียอีก นอกจากว่าเขาจะแปลภาษาแปลกๆ นั้นได้ เขาจะได้เสริมสร้างหมู่ประชุมของพระเจ้า

⁶พี่น้องครับ ถ้าผมมาหาพวกคุณแล้วพูดภาษาแปลกๆ มันจะมีประโยชน์อะไรกับพวกคุณ นอกจากผมเอาสิ่งที่พระเจ้าเปิดเผยมาบอก หรือความรู้พิเศษที่มาจากพระเจ้า หรือมาพูดแทนพระเจ้า หรือเอาคำสอนมาให้ ⁷มันก็เหมือนกับสิ่งที่ไม่มีชีวิตที่ทำให้เกิดเสียงได้ เช่น ชลู่ หรือพิณ ถ้าเครื่องดนตรีนี้ทำเสียงไม่ชัดเจน แล้วใครจะรู้ว่ากำลังเล่นเพลงอะไรอยู่ ⁸ถ้าเสียงของแตรรบไม่ชัดเจน แล้วใครจะเตรียมตัวสู้รบ ⁹ก็เหมือนกัน ถ้าพวกคุณไม่ใช้ภาษาที่เข้าใจง่ายๆ ใครจะรู้ว่าคุณพูดอะไร ก็เหมือนกับพูดกับลม ¹⁰แน่นอนว่าในโลกนี้มีตั้งหลายภาษาและทุกภาษาก็ล้วนมีเสียงทั้งนั้น ¹¹ถ้าผมไม่เข้าใจความหมายของเสียงนั้น เราก็จะเป็นคนต่างดาวต่อกันเพราะคุยกันไม่รู้เรื่อง ¹²มันก็เหมือนกับพวกคุณ เนื่องจากพวกคุณชวนชายออกได้ พรสวรรค์จากพระ

วิญญานเสียเหลือเกิน ก็ให้พยายามชวนขวายเป็นที่จะได้พรสวรรค์ต่างๆ ที่จะมาช่วยเสริมสร้างหมู่ประชุมของพระเจ้า

¹³ด้วยเหตุนี้ คนที่พูดภาษาแปลกๆ ได้ ก็ให้ขอพระเจ้าให้แปลในสิ่งที่พูดได้ด้วย ¹⁴เพราะถ้าผมอธิษฐานเป็นภาษาแปลกๆ จิตวิญญานของผมอธิษฐานก็จริง แต่สมองของผมไม่เกิดผลที่จะเป็นประโยชน์กับใครเลย ¹⁵ดังนั้น ผมจะอย่างไรดี ผมก็จะอธิษฐานด้วยจิตวิญญาน และด้วยสมอง ผมก็จะร้องเพลงสรรเสริญด้วยจิตวิญญานและด้วยสมอง ¹⁶เพราะถ้าคุณสรรเสริญพระเจ้าด้วยจิตวิญญานเท่านั้น แล้วคนฟังไม่รู้เรื่องในสิ่งที่คุณขอบคุณพระเจ้า เขาจะพูด “อาเมน”*¹⁷ได้อย่างไร ¹⁷คุณอาจจะขอบคุณได้ดีทีเดียว แต่มันไม่ได้เสริมสร้างคนอื่นเลย

¹⁸ผมขอขอบคุณพระเจ้าที่ผมพูดภาษาแปลกๆ บ่อยกว่าพวกคุณ ¹⁹แต่ในหมู่ประชุมของพระเจ้า ผมจะใช้สมอง พูดแค่ห้าคำที่เข้าใจได้เพื่อสอนคนอื่น ก็ดีกว่าพูดสักหมื่นคำเป็นภาษาแปลกๆ

²⁰พี่น้องครับ เลิกคิดแบบเด็กๆ ได้แล้วในเรื่องซั้วๆ ให้ไว้เตียงสาเหมือนเด็กทารก แต่ในเรื่องความคิดให้เป็นเหมือนผู้ใหญ่ ²¹เหมือนกับที่มีเขียนไว้ในกฎว่า

“องค์เจ้าชีวิตพูดไว้ว่า เราจะใช้คนที่พูดภาษาอื่นๆ และเราจะใช้ริมฝีปากของคนต่างชาติพูดกับคนพวกนี้ แต่ถึงอย่างไรพวกเขาจะไม่ฟังเรา”*

²²ดังนั้น การพูดภาษาแปลกๆ นั้น จึงเป็นกลางร้าย*สำหรับคนที่ไม่เชื่อ ไม่ใช่สำหรับคนที่เชื่อ แต่การพูดแทนพระเจ้านั้นมีไว้สำหรับคนที่เชื่อ ไม่ใช่สำหรับคนที่ไม่เชื่อ ²³ดังนั้นถ้าทั้งหมู่ประชุมของพระเจ้ามารวมกัน และทุกคนก็พูดภาษาแปลกๆ เมื่อมีคนนอกหรือคนที่ไม่เชื่อเข้ามา พวกเขาจะไม่คิดว่าพวกคุณเป็นบ้าไปหมดแล้วหรือ ²⁴แต่ถ้าทุกคนพูดแทนพระเจ้าเมื่อคนที่ไม่เชื่อหรือคนนอกเข้ามา สิ่งที่คุณพูดก็จะทำให้เขารู้ตัวว่าเป็นคนบาปและเขาจะถูกตัดสินตามที่คุณได้พูดนั้น ²⁵แล้วความลับต่างๆ ในใจเขาจะถูกแฉออกมาจนหมด แล้วเขาก็จะก้มกราบลงนมัสการพระเจ้าและพูดว่า “พระเจ้าอยู่กับพวกคุณจริงๆ”

การประชุมของคุณควรจะเสริมสร้างหมู่ประชุมของพระเจ้า

²⁶พี่น้องครับ แล้วเราจะอย่างไรดี เมื่อพวกคุณมาประชุมกัน บางคนก็มีเพลงสรรเสริญ บางคนก็มีคำสั่งสอน บางคนก็มีสิ่งที่พระเจ้าเปิดเผยให้รู้ บางคนก็พูดภาษาแปลกๆ บางคนก็แปลภาษาพวกนั้นได้ ก็ให้ทำสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดเพื่อเสริมสร้าง หมู่ประชุมของพระเจ้า ²⁷ถ้าจะมีการพูดภาษาแปลกๆ ก็ขอให้พูดแค่สองหรือสามคนเป็นอย่างมาก และให้พูดทีละคน และให้มีการแปลด้วย ²⁸ถ้าไม่มีคนแปลได้ ก็ให้คนที่พูดนั้นเงียบเสียในหมู่ประชุมของพระเจ้า ให้เขาพูดกับพระเจ้าเป็นการส่วนตัว

²⁹สำหรับผู้พูดแทนพระเจ้า ก็ให้สองหรือสามคนพูด และให้คนอื่นแยกแยะว่าสิ่งที่พวกเขาพูดนั้นมาจากพระเจ้าหรือเปล่า ³⁰ถ้าพระเจ้าได้เปิดเผยอะไรกับคนที่นั่งอยู่ ผู้พูดแทนพระเจ้าคน

14:16 อาเมน เมื่อคนพูด “อาเมน” หมายถึง เขาเห็นด้วยกับสิ่งที่พูดมา

14:21 “องค์เจ้าชีวิต...ก็จะไม่ฟังเรา” อ้างมาจากหนังสือ อีสยาห์ 28:11-12; เฉลยธรรมบัญญัติ 28:49

14:22 ลางร้าย เป็นเพราะคนที่ไม่เชื่อฟังก็ไม่เข้าใจ จึงไม่มีการกลับใจ ก็จะถูกพิพากษาในที่สุด

แรกก็ควรจะเรียบก่อน ³¹ เพราะพวกคุณทุกคน จะพูดแทนพระเจ้าได้ทีละคนเท่านั้น เพื่อทุกคนจะได้เรียนรู้จากสิ่งที่พูดนั้นจะได้เกิดกำลังใจขึ้น ³² ผู้พูดแทนพระเจ้านั้นสามารถบังคับวิญญาณของตัวเองได้ ³³ เพราะพระเจ้าไม่ได้เป็นพระเจ้าแห่งความวุ่นวาย แต่เป็นพระเจ้าแห่งสันติสุข เหมือนกับที่พระองค์เป็นในที่ประชุมทุกแห่งที่ผู้บริสุทธิของพระเจ้าประชุมกันอยู่

³⁴ พวกผู้หญิง* ควรจะอยู่เงียบๆ ในหมู่ประชุมของพระเจ้า เพราะพวกเขาไม่ได้รับอนุญาตให้พูดสอดแทรกขึ้นมาอยู่เรื่อยๆ แต่ให้อยู่ในระเบียบเหมือนกับที่กฎบอกไว้ ³⁵ ถ้าพวกเขาอยากทำอะไร ก็ให้ไปตามสามีที่บ้าน เพราะมันเป็นเรื่องน่าอายที่ผู้หญิง จะพูดสอดแทรกขึ้นมาอยู่เรื่อยๆ ในที่ประชุมของพระเจ้า ³⁶ คุณคิดว่าถ้อยคำของพระเจ้าเกิดมาจากพวกคุณหรือ หรือมีแต่พวกคุณเท่านั้นที่ได้รับถ้อยคำนี้

³⁷ ถ้ามีใครคิดว่าตัวเองเป็นผู้พูดแทนพระเจ้าหรือคนที่มีความวิญญานอยู่คนๆ นั้นจะต้องยอมรับว่า สิ่งที่ผมเขียนมาให้พวกคุณนี้เป็นคำสั่งขององค์เจ้าชีวิต ³⁸ ถ้าใครไม่ยอมรับคำสั่งนี้ พระเจ้าก็จะไม่ยอมรับพวกเขาเหมือนกัน

³⁹ ดังนั้นพี่น้องครับ ให้ชนชายที่จะพูดแทนพระเจ้า และอย่าไปห้ามคนที่พูดภาษาแปลกๆ ⁴⁰ แต่ให้ทำทุกอย่างนี้ อย่างเหมาะสมและเป็นระเบียบ

ข่าวดีเกี่ยวกับพระคริสต์

15 พี่น้องครับ ตอนนี้ผมอยากจะเตือนพวกคุณไม่ให้ลืมข่าวดี[†] ที่ผมได้ประกาศให้กับพวกคุณ เป็นข่าวดีที่พวกคุณได้รับเอาไว้แล้ว และได้ยึดมั่นอยู่ในข่าวดีนี้ด้วย ² ถ้าคุณยังคงยึดมั่นในข่าวดีที่ผมบอก ข่าวดีนี้แหละจะช่วยให้พวกคุณรอดไม่อย่างนั้นความเชื่อของคุณก็ไม่มีประโยชน์อะไรเลย

³ ผมได้มอบเรื่องที่สำคัญที่สุดให้กับพวกคุณ เป็นเรื่องที่ผมเองก็ได้รับมอบมาอีกทีหนึ่งเหมือนกัน คือพระคริสต์ได้ตายเพื่อจัดการกับบาปของพวกเราเหมือนกับที่พระคัมภีร์ได้เขียนไว้ ⁴ พระองค์ถูกฝังและฟื้นขึ้นมาใหม่ในวันที่สามตามที่พระคัมภีร์บอก ⁵ แล้วพระองค์ก็ได้ไปปรากฏกับเปโตร[†] และศิษย์เอก[†] ทั้งสิบสองคน ⁶ จากนั้นพระองค์ก็ได้ไปปรากฏให้พี่น้องมากกว่าห้าร้อยคนเห็นในเวลาเดียวกัน ซึ่งพวกนี้ส่วนใหญ่ก็มีชีวิตอยู่จนถึงทุกวันนี้ ถึงแม้จะมีบางคนตายไปบ้างแล้ว ⁷ ต่อมาพระองค์ได้ปรากฏกับยากอบและศิษย์เอกทั้งหมดอีกครั้งหนึ่ง ⁸ แล้วสุดท้ายพระองค์ได้มาปรากฏกับผมด้วย ผมเหมือนเด็กที่คลอตก่อนกำหนด ⁹ เพราะผมต่ำต้อยที่สุดในพวกศิษย์เอกทั้งหมด ความจริงแล้วผมไม่เหมาะที่จะได้ชื่อว่าเป็นศิษย์เอกเสียด้วยซ้ำไป เพราะผมได้ชมเห็นหมู่ประชุมของพระเจ้ามาก่อน ¹⁰ แต่ที่ผมได้เป็นศิษย์เอกก็เพราะความเมตตาการุณาของพระเจ้า และผมก็ไม่ได้รับเอาความเมตตาการุณานี้มาไว้เฉยๆ หรือจนกระทั่ง แต่ผมได้ทำงานหนักกว่าพวกศิษย์เอกทุกคน อันที่จริงไม่ใช่ผมหรอกที่ทำ แต่เป็นความเมตตาการุณาของพระเจ้าที่อยู่กับผมต่างหากที่ทำ ¹¹ ดังนั้นไม่ว่าจะเป็นผมประกาศหรือศิษย์เอกคนอื่นๆ ประกาศให้กับพวกคุณ เราทุกคนก็ประกาศเรื่องนี้แหละ และนี่ก็เป็นเรื่องที่พวกคุณได้มาไว้วางใจ

พวกเราจะฟื้นขึ้นจากความตาย

¹² แต่ถ้าเราได้ประกาศว่าพระคริสต์ฟื้นขึ้นจากความตายแล้ว แล้วทำไมยังมีพวกคุณบางคนบอกว่า ไม่มีการฟื้นขึ้นจากความตายล่ะ ¹³ ถ้าไม่มีการฟื้นขึ้นจากความตาย ก็แสดงว่าพระคริสต์ไม่ได้ฟื้นขึ้นมา ¹⁴ ถ้าพระคริสต์ไม่ได้ฟื้นขึ้นมา สิ่งที่เราได้ประกาศไปก็ไม่มีความหมายอะไรเลย และความเชื่อของพวกคุณก็ไม่มีความหมายไปด้วย ¹⁵ ถ้าเป็นอย่างนั้นจริงๆ เราก็คงกลายเป็นคนที่พูดโกหกเกี่ยวกับพระเจ้า เพราะเราบอกว่าพระเจ้าทำให้พระคริสต์ฟื้นจากความตาย แต่ถ้าเป็นจริงตามที่เขาบอกว่าพระเจ้าไม่ได้ทำให้คนตายฟื้นขึ้นมา นั่นก็แปลว่าพระเจ้าไม่ได้ทำให้พระคริสต์ฟื้นขึ้นมา ¹⁶ และถ้าพระเจ้าไม่ได้ทำให้คนตายฟื้นขึ้นมา พระคริสต์ก็ไม่ได้ฟื้นขึ้นมาด้วย ¹⁷ และถ้าพระคริสต์ไม่ได้ฟื้นขึ้นมา ความเชื่อของพวกคุณก็ไม่มีประโยชน์ พระเจ้าก็ยังไม่ได้ยกโทษให้กับบาปของพวกคุณ ¹⁸ ถ้าอย่างนั้นคนของพระคริสต์ที่ตายไปก็ถูกทำลายไปหมดแล้ว ¹⁹ ถ้าเรามีความหวังในพระคริสต์เฉพาะแค่ชาตินี้เท่านั้นเราก็จะเป็นคนที่น่าสงสารที่สุดในบรรดาคนทั้งหลาย

²⁰ แต่ความจริงคือ พระเจ้าได้ทำให้พระคริสต์ฟื้นขึ้นจากความตาย และพระองค์เป็นคนแรกที่ฟื้นขึ้นซึ่งเป็นการรับรองว่าคนตายที่เหลือจะฟื้นขึ้นมาอย่างแน่นอน ²¹ เหมือนกับที่ความตายเกิดขึ้นเพราะคนๆ เดียว การฟื้นจากความตายก็เกิดขึ้นเพราะคนๆ เดียวด้วย ²² เพราะอาดัมทุกคนจึงต้องตาย ก็เหมือนกัน เพราะพระคริสต์ทุกคนก็ฟื้นขึ้นจากความตาย ²³ เรื่องนี้ก็จะเรียงตามลำดับคือพระคริสต์ฟื้นขึ้นเป็นคนแรก และเมื่อพระองค์มา คนของพระองค์ทั้งหมดก็จะฟื้นขึ้น ²⁴ แล้วเมื่อพระคริสต์ได้ทำลายผู้ครอบครอง ผู้มีสิทธิอำนาจและผู้มีฤทธิ์อำนาจทุกประเภทแล้ว พระองค์ก็จะมอบแผ่นดินให้กับพระเจ้าพระบิดาทุกอย่างก็จะจบ ²⁵ ที่เป็นอย่างนี้ ก็เพราะมันจำเป็นที่พระคริสต์จะต้องปกครองจนกว่าพระเจ้าจะจัดการกับศัตรูของพระคริสต์ให้อยู่ใต้อำนาจของพระคริสต์เสียก่อน ²⁶ ศัตรูตัวสุดท้ายที่จะถูกทำลายคือความตาย ²⁷ เพราะ “พระเจ้าได้ปราบทุกสิ่งทุกอย่างไว้ใต้เท้าของพระองค์แล้ว”* เมื่อพระคัมภีร์พูดว่า “ทุกสิ่งทุกอย่าง” ก็เข้าใจ ชัดเจนว่า ไม่ได้รวมถึงพระเจ้าผู้ได้ทำให้ทุกสิ่งทุกอย่างอยู่ใต้อำนาจของพระคริสต์ ²⁸ เมื่อทุกสิ่งทุกอย่างอยู่ใต้อำนาจของพระคริสต์แล้ว เมื่อนั้นแม้แต่พระคริสต์พระบุตรของพระเจ้าเองก็ยอมอยู่ใต้อำนาจของพระเจ้าผู้ปราบทุกสิ่งทุกอย่างให้อยู่ใต้อำนาจของพระคริสต์ ที่พระคริสต์ทำอย่างนี้ ก็เพื่อพระเจ้าจะได้เป็นใหญ่ที่สุดเหนือ ทุกสิ่งทุกอย่าง

²⁹ ถ้าไม่มีการฟื้นจากความตาย คนที่เข้าพิธีจุ่มน้ำ[†] เพราะอยากจะไปอยู่กับคนที่ตายไปแล้ว* จะทำอะไร พวกนี้จะเข้าพิธีจุ่มน้ำเพื่อจะไปอยู่กับคนที่ตายไปแล้วทำไมกัน

³⁰ ไม่อย่างนั้น ทำไมเราขอมเสี่ยงกับอันตรายทุกๆ ชั่วโมง ³¹ พี่น้องครับ สาบานได้เลยว่า ผมตายทุกวัน มันแน่นอนพอๆ กับที่ผมภาควุมิใจในพี่น้องที่อยู่ในพระเยซูคริสต์เจ้านั้นแหละ ³² ถ้าผมต่อสู้กับพวกสัตว์ป่าในเมืองเอเฟซัส(แต่เปรียบเทียบกับให้ฟังนะครับ) ผมจะได้ประโยชน์อะไร ถ้าคนตายไม่ฟื้น “ก็ให้กินและดื่มไปเลย เพราะพรุ่งนี้เราก็จะตายอยู่แล้ว”*

15:27 “พระเจ้า...พระองค์แล้ว” อ้างมาจาก เพลงสดุดี 8:6

15:29 เพราะอยากจะไปอยู่กับคนที่ตายไปแล้ว หรือ เพราะเห็นแก่ หรือเพื่อประโยชน์ของคนที่ตายไปแล้ว

15:32 “ก็ให้กิน...ตายอยู่แล้ว” อ้างมาจากหนังสืออิสยาห์ 22:13, 56:12

³³อย่าหลอกตัวเองเลย “คนคนพาล คนพาลก็จะพาให้เสียนิสัยๆ ไป” ³⁴เลิกเมามาย มีสติอย่างที่เราจะเป็นได้แล้ว เลิกทำบาปเสียเพราะพวกคุณบางคนยังไม่รู้เรื่องพระเจ้าเสียด้วยซ้ำไป ผมพูดอย่างนี้เพราะจะให้พวกคุณอับอายไปเลย

ตอนที่เรฟื้นจากความตายเราจะมีร่างแบบไหนหรือ

³⁵แต่อาจจะมียางคนถามว่า “คนตายจะฟื้นขึ้นมาได้อย่างไร พวกเขายังมีร่างแบบไหน” ³⁶ทำไมไม่อย่างนี้ สิ่งที่คุณหว่านนั้น มันจะต้องตายก่อนถึงจะมีชีวิตขึ้นมาได้ ³⁷และไม่ว่าคุณจะหว่านอะไรก็ได้แล้วแต่สิ่งที่คุณหว่านนั้น ไม่ใช่ต้นโตๆ เหมือนกับสิ่งที่กำลังจะขึ้นมานั้น มันเป็นแค่เมล็ด อาจจะเป็นเมล็ดข้าวสาลี หรือเมล็ดอย่างอื่นก็ตาม ³⁸แล้วพระเจ้าก็จะให้ต้นของมันตามที่พระองค์เลือก พระองค์ให้เมล็ดแต่ละชนิดมีลำต้นแตกต่างกันไป ³⁹เนื้อของสิ่งมีชีวิตก็แตกต่างกัน เนื้อมนุษย์ก็เป็นแบบหนึ่ง เนื้อของพวกสัตว์ก็เป็นอีกแบบหนึ่ง นกก็อย่างหนึ่ง ปลาาก็อีกอย่างหนึ่ง ⁴⁰มีรูปร่างสำหรับสิ่งที่อยู่บนท้องฟ้า และก็มีร่างกายสำหรับสิ่งที่อยู่ในโลกด้วย แต่ร่างกายสำหรับสวรรค์มีความงดงามอย่างหนึ่ง และร่างกายสำหรับโลกนั้นก็มีความงดงามอีกอย่างหนึ่ง ⁴¹ดวงอาทิตย์ก็มีความงดงามอย่างหนึ่ง ดวงจันทร์ก็อีกอย่างหนึ่ง ดวงดาวก็อีกอย่างหนึ่ง และแม้แต่ความงดงามของดวงดาวแต่ละดวงก็ยังแตกต่างกันเลย ⁴²มันจะเป็นอย่างนี้ เมื่อคนตายฟื้นขึ้นมาใหม่ ร่างที่ถูกฝังในดินนั้นก็เนาเปื่อยไป แต่ร่างที่ฟื้นขึ้นมาใหม่นี้ไม่มีวันเนาเปื่อย ⁴³ร่างที่ถูกฝังในดินนั้นไม่มีเกียรติ แต่ร่างที่ฟื้นขึ้นมานี้มีสง่าราศี ร่างกายที่ถูกฝังในดินนั้นอ่อนแอ แต่ร่างที่ฟื้นขึ้นมานี้มีฤทธิ์อำนาจ ⁴⁴ร่างที่ถูกฝังในดินนั้นเป็นเพียงร่างกายธรรมดา แต่ร่างที่ฟื้นขึ้นมานี้เป็นร่างทิพย์จากพระวิญญาณ ดังนั้นในเมื่อมีร่างกายธรรมดาที่ต้องมีร่างกายด้วย ⁴⁵เหมือนกับที่พระคัมภีร์¹ เขียนไว้ว่า “อาดัมผู้ชายคนแรก ได้กลายเป็นมนุษย์ธรรมดาที่มีชีวิต”² แต่พระคริสต์ผู้เป็นอาดัมคนสุดท้ายได้กลายเป็นวิญญาณที่ให้ชีวิต ⁴⁶ร่างทิพย์ไม่ได้เกิดก่อน แต่ร่างกายธรรมดาเกิดก่อนแล้วร่างทิพย์จึงตามมา ⁴⁷อาดัมมนุษย์คนแรกนั้นมาจากพงคลิดินในโลกนี้ ส่วนพระคริสต์มนุษย์คนที่สองมาจากสวรรค์ ⁴⁸พวกที่เป็นของโลกนี้ก็จะเป็นเหมือนอาดัมมนุษย์คนแรกที่มาจากพงคลิดินนั้น พวกที่เป็นของสวรรค์นั้นก็จะเป็นเหมือนพระคริสต์มนุษย์คนที่สองที่มาจากสวรรค์นั้น ⁴⁹เนื่องจากตอนนี้เรามีร่างเหมือนกับอาดัมมนุษย์คนแรกที่มาจากพงคลิดิน วันหนึ่งเราก็จะมีร่างเป็นเหมือนพระคริสต์มนุษย์คนที่สองที่มาจากสวรรค์ด้วย

⁵⁰พี่น้องครับ ผมจะบอกพวกคุณว่า ร่างที่เป็นเนื้อและเลือดของเราตอนนี้ ไม่สามารถที่จะมีส่วนในแผ่นดินของพระเจ้าได้ สิ่งที่เราเนาเปื่อยได้ก็ไม่สามารถจะมีส่วนร่วมกับสิ่งที่ไม่มีวันเนาเปื่อยเหมือนกัน ⁵¹ฟังให้ดี ผมจะบอกความลับให้รู้ พวกเราจะไม่ตายกันหมดทุกคนหรอก แต่พวกเราทุกคนจะถูกเปลี่ยนแปลงทันทีทันใด ⁵²ในช่วงพริบตาเมื่อเปาเตอร์ครั้งสุดท้าย เพราะเสียงแตรจะดังขึ้น และคนตายก็จะฟื้นขึ้นในรูปร่างที่ไม่มีวันเนาเปื่อย และพวกเราที่ยังมีชีวิตอยู่ก็จะถูกเปลี่ยนแปลงไป ⁵³เพราะสิ่งที่ไม่เนาเปื่อยจะเข้ามาสวมร่างที่เนาเปื่อย และร่างที่ต้องตายนี้จะต้องสวมด้วยสิ่งที่ไม่มีวันตาย ⁵⁴เมื่อร่างที่เนาเปื่อยนี้สวมสิ่งที่ไม่เนาเปื่อยแล้ว และร่างที่ต้องตายนี้สวมสิ่งที่ไม่มีวันตายแล้ว สิ่งที่พระคัมภีร์¹ เขียนไว้ก็จะเป็นความจริงที่ว่า

15:45 ที่มีชีวิต หมายถึง “วิญญาณ”

15:45 “อาดัม...ที่มีชีวิต” อ้างมาจากหนังสือ ปฐมกาล 2:7

“ความตายก็พ่ายแพ้อย่างราบคราบแล้ว”*

55“ว่าอย่างไรความตาย ชัยชนะของเจ้าหายไปไหนหมดแล้ว

ว่าอย่างไรความตาย พิชสง*ของเจ้าหายไปไหนหมดแล้ว”*

56 พิชสงของความตายนั่นคือบาป และอำนาจของบาปก็มาจากกฎ† 57 แต่ขอบคุณพระเจ้าที่ทำให้เราชนะผ่านทางพระเยซูคริสต์เจ้าของเรา

58 ดังนั้น พี่น้องที่รัก ให้มันคงอย่าหวั่นไหว และให้ทุ่มเทกับงานขององค์เจ้าชีวิตตลอดเวลา เพราะคุณก็รู้ว่าจะได้รับรางวัล จากงานหนักที่คุณทำเพื่อองค์เจ้าชีวิตนั้นแน่

เรียไรเพื่อช่วยคนของพระเจ้า

16 ที่นี้จะพูดถึงเรื่องการเรียไรเงินสำหรับคนของพระเจ้า ผมขอสั่งให้คุณทำแบบเดียวกับที่ผมได้สั่งหมู่ประชุมต่างๆ ของพระเจ้าในแคว้นกาลาเทียคือ 2 ทุกๆ วันอาทิตย์ให้แต่ละคนแบ่งเงินตามที่พระเจ้าอวยพรให้ แล้วเก็บรวบรวมไว้ที่บ้าน พอผมมาจะได้ไม่ต้องมีการเรียไรกันอีก 3 เมื่อมาถึงผมก็จะส่งคนที่พวกคุณเลือกไว้ให้เอาจดหมายแนะนำตัวและเงินที่พวกคุณได้บริจาคอย่างใจกว้างขวางไปที่เมืองเยรูซาเล็ม 4 ถ้าเห็นว่าผมน่าจะไปด้วย พวกนั้นก็จะได้ไปพร้อมกับผม

แผนของเปาโล

5 เมื่อผมผ่านแคว้นมาซิโดเนีย ผมจะมหาพาพวกคุณ เพราะผมตั้งใจที่จะผ่านมาทางนั้นอยู่แล้ว 6 แต่ผมอาจจะพักอยู่กับพวกคุณสักระยะหนึ่ง หรือไม่แน่ว่าอาจจะอยู่ตลอดฤดูหนาว เพื่อคุณจะได้ช่วยสนับสนุนให้ผมเดินทางต่อไปว่าผมจะไปไหนก็ตาม 7 ผมไม่อยากจะแะเยียมคุณแค่รู้เดียวแล้วก็ไป เพราะผมจะเจอกับพวกคุณให้นานหน่อยถ้าองค์เจ้าชีวิตอนุญาตให้เป็นอย่างนั้น 8 ตอนนี้ผมจะอยู่ที่เมืองเอเฟซัสไปก่อนจนกว่าจะถึงเทศกาลเพ็นเทคอสต์† 9 เพราะโอกาสเปิดกว้างให้ผมทำงานที่นี้อย่างได้ผล แต่ก็มีคนต่อต้านมากเหมือนกัน

10 คูโมธีมาถึงเมื่อไรก็อย่าทำให้เขาต้องรู้สึกอึดอัดเมื่ออยู่กับพวกคุณ เพราะเขาทำงานขององค์เจ้าชีวิตเหมือนกับผม 11 อย่าให้ใครดูถูกเขาได้ ช่วยส่งเขาเดินทางกลับมาหาผมด้วย เพราะผมกับพี่น้องคนอื่นๆ กำลังคอยเขาอยู่

12 ผมได้คะยั้นคะยอ อปอลโลสพี่น้องของเราอย่างเต็มที่ ให้เขาร่วมเดินทางมากับพี่น้องพวกนั้นเพื่อมาเยี่ยมคุณ แต่ตอนนี้เขายังไม่อยากจะมา รอให้มีโอกาสเหมาะๆ ก่อนแล้วเขาจะมา

เปาโลลงท้ายจดหมาย

13 พวกคุณระวังตัวให้ดี ให้ยืนหยัดมั่นคงในความไว้วางใจของพวกคุณมีใจกล้า และเข้มแข็งไว้ 14† ให้ทำทุกอย่างด้วยความรัก

15 พวกคุณก็รู้ว่าครอบครัวของสเทฟานัส เป็นครอบครัวแรกที่เป็นคริสเตียนในแคว้นอากายา และพวกเขาได้ทุ่มเทรับใช้ผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้า พี่น้องครับ ผมขออ้อลงละ 16 ขอให้ยินยอมคนอย่างนี้ รวมทั้งผู้ร่วมงานทุกคนและคนที่ทำงานอย่างตราคราตร้าด้วย

15:54 “ความตาย...ราบคราบแล้ว” อ้างมาจากหนังสือ อีสยาห์ 25:8

15:55 “โอ ความตาย...ไปไหนหมดแล้ว” อ้างมาจากหนังสือ โยเซยา 13:14

15:55 พิชสง หรือ เหล็กไน

¹⁷ ผมดีใจที่สเทพานัสและฟอร์ทูนาทัส และอากายคัสมาหา พวกเขาทำให้ผมไม่รู้สึกว่าขาดพวกคุณไป ¹⁸ เขาทำให้ผมสดชื่นขึ้นเหมือนกับที่เคยทำให้กับพวกคุณ ให้เกียรติกับคนแบบนี้

¹⁹ หมู่ประชุมต่างๆของพระเจ้าในแคว้นเอเชีย[†] ฝากความคิดถึงมา อาคิวิลลา ปริสคาและหมู่ประชุมของพระเจ้าที่ประชุมกันในบ้านของพวกเขา ก็ฝากความคิดถึงมาให้พวกคุณเป็นพิเศษในองค์เจ้าชีวิต ²⁰ พี่น้องทุกคนฝากความคิดถึงมาให้ เมื่อพวกคุณเจอกันก็ขอให้ทักทายกันด้วยจูบอันบริสุทธิ์

²¹ ผมเปาโลได้เขียนคำร่ำลานี้ด้วยมือของผมเอง

²² ถ้าใครไม่รักองค์เจ้าชีวิต ก็ขอให้คนนั้นถูกลาปแข่ง “มารานา ธา (มาเถอะ องค์เจ้าชีวิต)”

²³ ขอให้พระเยซูเจ้าให้ความเมตตาคุณรู่ณา กับพวกคุณด้วย

²⁴ ผมขอฝากความรักมาให้กับพวกคุณทุกคนในพระเยซูคริสต์

จดหมายจากเปาโลถึงหมู่ประชุมของพระเจ้า ที่เมืองโครินธ์ ฉบับที่สอง

1 จากเปาโล ผู้ที่พระเจ้าเลือกให้เป็นศิษย์เอก¹ ของพระเยซูคริสต์ และจากทิโมธีน้องของเรา ถึงหมู่ประชุมของพระเจ้าในเมืองโครินธ์ รวมถึงผู้บริสุทธิของพระเจ้าทุกคนทั่วแคว้นอาคาญา² ขอพระเจ้าพระบิดาของเราและพระเยซูคริสต์เจ้า ให้ความเมตตากรุณาและสันติสุขกับพวกคุณด้วยเถิด

เปาโลขอบคุณพระเจ้า

³สรรเสริญพระเจ้า พระบิดาของพระเยซูคริสต์เจ้าของเรา พระบิดาผู้เต็มไปด้วยความเมตตา กรุณา และเป็นพระเจ้าที่ปลอบโยนเราในทุกเรื่อง ⁴เมื่อเรามีความทุกข์ พระองค์ปลอบโยนเรา เพื่อว่าเมื่อคนอื่นมีความทุกข์ เราจะได้ปลอบโยนเขา เหมือนกับที่พระเจ้าทำกับเรา ⁵ยิ่งเราร่วมทุกข์กับพระคริสต์มากเท่าไร พระเจ้าก็จะปลอบโยนเรามากขึ้นเท่านั้น โดยผ่านทางพระคริสต์ ⁶ถ้า เราได้รับความทุกข์ทรมาน ก็เพื่อพวกคุณจะได้รับ การปลอบโยนและได้รับความรอด ถ้าเราได้รับการปลอบโยน ก็เพื่อพวกคุณจะได้รับ การปลอบโยนด้วย ซึ่งมีผลทำให้พวกคุณมีความทรหดอดทนต่อความทุกข์แบบเดียวกับที่เราได้รับ ⁷เรามีความมั่นใจในตัวพวกคุณมาก เพราะพวกคุณได้ร่วมทุกข์และร่วมการปลอบโยนกับเรา

⁸พี่น้องครับ เราอยากให้คุณรู้ถึงความทุกข์ทรมานอย่างแสนสาหัสที่เราเจอในแคว้นเอเชีย* ซึ่งหนักเกินกว่าที่เราจะทนได้และหมดหวังจนคิดว่าคงไม่รอดแล้ว ⁹เราคิดอยู่ในใจเหมือนว่าเราถูกตัดสินให้ตายเสียแล้ว แต่ที่มันเกิดขึ้นอย่างนี้ ก็เพื่อเราจะได้ไม่พึ่งตนเอง แต่พึ่งพระเจ้าผู้ทำให้คนตายฟื้นขึ้นมา ¹⁰พระเจ้าได้ช่วยให้เราพ้นจากอันตรายอันใหญ่หลวงและพระองค์ก็จะช่วยชีวิตเราต่อไป เรามีความหวังในพระองค์ว่า พระองค์จะช่วยชีวิตเราต่อไปในอนาคต ¹¹พวกคุณก็ช่วยเรา ได้ด้วยการอธิษฐาน แล้วคนจำนวนมากก็จะขอบคุณพระเจ้าที่พระองค์ได้ช่วยชีวิตเรา ตามที่พวกคุณอธิษฐานนั้น

เปาโลเปลี่ยนแผน

¹²เรื่องที่เราภูมิใจก็คือใจของเราบอกว่าทุกสิ่งที่เราทำในโลกนี้โดยเฉพาะสายสัมพันธ์กับพวกคุณนั้น เราได้ทำไปด้วยความบริสุทธิ์ใจ และด้วยความจริงใจที่มาจากพระเจ้า เราทำสิ่งเหล่านี้ก็เพราะความเมตตากรุณาของพระเจ้า ไม่ได้ทำตามความเฉลียวฉลาดของโลกนี้ ¹³แน่นอน ทุกอย่างที่เราเขียนมานี้ เราไม่ได้ปิดบังอะไรเลย เป็นสิ่งที่คุณอ่านเข้าใจได้ทั้งนั้น และผมหวังว่าคุณจะเข้าใจอย่างทะลุปรุโปร่ง ¹⁴เหมือนกับที่คุณเข้าใจเราอยู่บ้างแล้ว ที่ว่าในวันที่พระเยซูกลับมานั้น พวกคุณจะได้ภูมิใจในตัวเรา เหมือนกับที่เราภูมิใจในตัวคุณด้วย

¹⁵ผมมั่นใจว่าคุณคิดอย่างนี้ ผมก็เลยตัดสินใจมาเยี่ยมคุณก่อน เพื่อคุณจะได้ประโยชน์สองต่อ ¹⁶คือผมกะว่าจะมาแวะเยี่ยมคุณทั้งตอนขาไป และตอนขากลับจากแคว้นมาซิโดเนีย หลังจากนั้นคุณจะได้ช่วยสนับสนุนผมเดินทางต่อไปที่แคว้นยูเดีย ¹⁷คุณคิดว่าตอนที่ผมวางแผนนี้ ผมรวนเร

1:8 เอเชีย เป็นดินแดนที่อยู่ทางทิศตะวันตกของประเทศตุรกีในปัจจุบัน

เอาแน่เอานอนไม่ได้หรือ ผมวางแผนอย่างที่คุณในโลกนี้เขาทำกันหรือ ที่เดียวกับบอกว่า “ใช่” เดียวกับบอกว่า “ไม่”

¹⁸พระเจ้านั้นซื่อสัตย์ พระองค์เป็นพยานให้กับเราได้ว่า สิ่งที่เราบอกกับพวกคุณนั้นไม่เคย “ใช่” และ “ไม่” พร้อมๆ กันเลย ¹⁹เพราะพระบุตรของพระเจ้าคือพระเยซูคริสต์ที่ลิลิวันส์ ที่ไม่มี และผมได้ประกาศไปท่ามกลางพวกคุณนั้นไม่ได้เป็นทั้ง “ใช่” และ “ไม่ใช่” ในเวลาเดียวกัน แต่ตรงกันข้าม ในพระองค์นั้นมีแต่คำว่า “ใช่” เท่านั้น ²⁰เพราะไม่ว่าพระเจ้าจะสัญญาไว้มากมายขนาดไหนก็ตาม สัญญาที่ใช้อย่างนั้นทุกข้อในพระคริสต์ เพราะอย่างนี้เองเราถึงได้พูดคำว่า “อาเมน”* ผ่านทางพระเยซูคริสต์ เพื่อพระเจ้าจะได้รับเกียรติยศ ²¹พระเจ้านี้แหละที่ทำให้ทั้งเรา และพวกคุณตั้งมั่นคงอยู่ในพระคริสต์และพระองค์ก็ได้เจิมเรา* ²²พระองค์ได้ประทับตราว่า พระองค์เป็นเจ้าของเราด้วย และพระองค์ก็ได้ให้พระวิญญาณบริสุทธิ์[†] อยู่ในใจเราไว้เป็นมัดจำงวดแรกของทุกสิ่งทีพระองค์สัญญาว่าจะให้กับเรา

²³พระเจ้าเป็นพยานได้ ที่ผมไม่แฉมาที่เมืองโครินธ์ตอนซากลับนั้น ก็เพราะไม่อยากจะมาลงโทษพวกคุณ ²⁴นี่ไม่ได้หมายความว่าเราอยากจะเป็นเจ้านายเหนือความเชื่อของพวกคุณหรอกนะ เพราะพวกคุณมีความเชื่อที่มั่นคงดีอยู่แล้ว แต่เราเป็นเพื่อนร่วมงานกับคุณเพื่อสร้างความสุขให้กับคุณ

2 ตอนนั้นผมก็เลยตัดสินใจไม่มาเยี่ยมพวกคุณ เพื่อจะได้ไม่มีเรื่องทุกข์ใจเกิดขึ้นอีก ²เพราะถ้าผมทำให้พวกคุณเป็นทุกข์ แล้วที่นี้ใครจะมาทำให้ผมมีความสุขได้อีก ถ้าไม่ใช่พวกคุณที่ผมทำให้ทุกข์ใจ ³ผมถึงได้เขียนอย่างนั้นไปในฉบับก่อน เพื่อที่ว่าเมื่อผมมาเยี่ยม ผมจะได้ไม่ต้องเป็นทุกข์จากคนที่น่าจะทำให้ผมมีความสุข เพราะผมเชื่อว่าเมื่อพวกคุณเห็นผมมีความสุข พวกคุณก็จะมีความสุขด้วย ⁴ตอนที่ผมเขียนถึงพวกคุณนั้น ผมรู้สึกหนักใจมาก ปวดร้าวใจมาก และเต็มไปด้วยน้ำตา ที่เขียนมานั้นไม่ใช่จะให้คุณทุกข์ใจ แต่อยากจะทำให้คุณรู้ว่าผมรักคุณขนาดไหน

ควรให้อภัยกับคนที่ทำผิดไปแล้ว

⁵ถ้ามีใครก่อให้เกิดความทุกข์ เขาไม่ได้ทำให้ผมเป็นทุกข์หรอกนะ แต่เขาได้ทำให้พวกคุณทั้งหมดนั้นแหละเป็นทุกข์ไม่มากก็น้อย (ผมไม่อยากจะพูดให้มันเลวร้ายจนเกินไป) ⁶เมื่อพวกคุณส่วนใหญ่ลงโทษเขาแล้วก็พอแล้ว ⁷ต่อไปก็ให้พวกคุณอภัยและให้กำลังใจเขาดีกว่า เพื่อเขาจะได้ไม่จมอยู่ในความทุกข์นั้น ⁸ขอร้องให้พวกคุณแสดงความรักต่อเขาอย่างชัดเจนด้วย ⁹นั่นแหละเป็นเหตุที่ผมเขียนมาถึงพวกคุณในตอนนั้น เพื่อทดสอบดูว่าพวกคุณเชื่อฟังทุกเรื่องหรือเปล่า¹⁰ ถ้าคุณอภัยให้ใคร ผมก็อภัยให้กับคนนั้นแล้วเหมือนกัน และสิ่งที่ผมอภัยให้นั้น (ถ้ามี) ผมก็ทำเพื่อพวกคุณต่อหน้าพระคริสต์ ¹¹เราทำทั้งหมดนี้เพื่อจะได้ไม่ถูกซาตานหลอก เพราะเรารู้ทันกลอุบายต่างๆ ของมัน

1:20 อาเมน เมื่อมีคนพูดว่า “อาเมน” นั้นหมายถึง คนนั้นเห็นด้วยกับบางสิ่งที่ได้พูดหรือทำไปเป็นอย่างมาก ถ้าจะแปลเป็นภาษาไทย อาจจะใช้คำว่า “ขอให้เป็นไปตามนั้น” หรือ “สาธุ”

1:21 เจิมเรา เป็นวิธีที่พระเจ้าใช้แสดงว่าพระองค์เลือกคนคนนั้นเพื่อมารับใช้พิเศษ

เปาโลหาที่ดัสในเมืองโตรอัส

¹²ตอนที่ผมไปเมืองโตรอัส เพื่อประกาศข่าวดี¹ ของพระคริสต์ องค์เจ้าชีวิตได้เปิดโอกาสให้ กับผม ¹³แต่ผมไม่สบายใจเลย เพราะผมหาที่ดัสน้องของผมไม่เจอ ผมจึงลาคนที่นั่น แล้วเดินทาง ต่อไปที่แคว้นมาซิโดเนีย

ชัยชนะของพระคริสต์

¹⁴แต่ขอขอบคุณพระเจ้า เพราะในพระคริสต์นั้นเราเป็นเหมือนเชลยสงครามในขบวนแห่งแห่ง ชัยชนะ* ของพระองค์ที่พระองค์นำอยู่เสมอ พระองค์ใช้เราเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับพระองค์ในทุกๆ ที่ เหมือนกับกลิ่นหอมที่กระจายไปทั่ว ¹⁵เพราะเราคือกลิ่นรูปอันหอมหวานของพระคริสต์ที่ถวาย ต่อพระเจ้าท่ามกลางคนที่กำลังจะรอดและคนที่กำลังจะพินาศ ¹⁶สำหรับคนที่กำลังจะพินาศกลิ่น นั้นก็จะเป็นกลิ่นเหม็น ที่มาจากความตายและนำไปสู่ความตาย แต่สำหรับคนที่กำลังจะรอด กลิ่นนั้นเป็นกลิ่นหอมที่มาจากชีวิต และนำไปสู่ชีวิต ถ้าอย่างนั้นใครเล่าจะไปทำงานนี้ได้ ¹⁷เรา ไม่ใช่พ่อค้าเร่ที่หาเงินกับคำพูดของพระเจ้าเหมือนกับที่หลายคนทำกันแต่เราเป็นของพระคริสต์และ พูดความจริงต่อหน้าพระเจ้าด้วยความจริงใจ และเป็นคนที่พระเจ้าเองส่งมา

ผู้รับใช้พระเจ้าเพื่อสัญญาใหม่

3 เรากำลังรับรองคุณสมบัติตัวเองอีกแล้วหรืออย่างไรหรือเราจะต้องเอาหนังสือรับรองตัวเอง มาให้คุณ หรือต้องให้คุณออกหนังสือรับรองให้เหมือนกับที่คนอื่น ๆ เขาทำกันหรือ ²อันที่จริง ตัวพวกคุณนี่แหละที่เป็นตัวหนังสือของเรา ที่เขียนอยู่ในจิตใจของเราให้คนได้รู้และอ่านกัน ³คุณ ทำให้เห็นว่าคุณเป็นตัวหนังสือจากพระคริสต์ที่เป็นผลมาจากงานรับใช้ของเราไม่ได้เขียนด้วยน้ำ หมึก แต่ด้วยพระวิญญาณของพระเจ้าผู้มีชีวิตอยู่ และไม่ได้เขียนอยู่บนแผ่นหิน* แต่เขียนลงบน ใจมนุษย์

⁴พระคริสต์ทำให้เรากล้าพูดอย่างนี้ต่อหน้าพระเจ้า ⁵ผมไม่ได้หมายความว่า ความสามารถ ที่เรามีนี้มาจากตัวเราเอง แต่มาจากพระเจ้าต่างหาก ⁶พระเจ้าทำให้เราสามารถที่จะรับใช้พระองค์ ภายใต้อสัญญาใหม่นี้ เป็นสัญญาระหว่างพระเจ้ากับคนของพระองค์ เพราะสัญญาใหม่นี้ไม่ได้ขึ้น กับกฎที่เป็นตัวหนังสือ แต่ขึ้นกับพระวิญญาณ¹ เพราะกฎที่เป็นตัวหนังสือนั้นทำให้ตาย แต่พระ วิญญาณให้ชีวิต

สัญญาใหม่มีบริบทมากกว่า

⁷ขนาดงานรับใช้ที่นำความตายมาให้ และกฎที่สลักเป็นตัวหนังสือบนแผ่นหิน ยิ่งมากับรัศมี เป็นรัศมีที่เปล่งออกมาบนใบหน้าของโมเสส จนทำให้คนอิสราเอลจ้องหน้าโมเสสนานๆ ไม่ได้ แล้วสุดท้ายมันก็จางหายไป ⁸ถ้าอย่างนั้นแล้วงานรับใช้ของพระวิญญาณจะไม่มีเปลี่ยนแปลงมากกว่า นั้นอีกหรือ ⁹ขนาดงานรับใช้ที่ทำให้คนต้องถูกลงโทษยังมีรัศมีเลย แล้วงานรับใช้ที่ทำให้คนพ้นโทษ จะไม่มีเปลี่ยนแปลงมากกว่านั้นอีกหรือ ¹⁰ความจริงแล้ว รัศมีของสัญญาเดิมไม่น่าเรียกว่ารัศมีเลย

2:14 ขบวนแห่งแห่งชัยชนะ เมื่อแม่ทัพของอาณาจักรโรมชนะสงคราม เขาก็จะพาเชลยและทรัพย์สินของที่ยึดมาได้ นำ มาแห่ตามท้องถนนในกรุงโรม มีการจุดธูปเฉลิมฉลองกัน ผู้คนจะเรียกแม่ทัพคนนั้นว่า ผู้ช่วยให้รอด

3:3 แผ่นหิน หมายถึง กฎบัญญัติที่พระเจ้ามอบให้โมเสสซึ่งถูกเขียนลงบนแผ่นหิน (อพยพ 24:12; 25:16)

เมื่อเปรียบเทียบกับรัศมีอันเจิดจ้าของสัญญาใหม่นั้น¹¹ ดังนั้นถ้าสัญญาเดิมที่กำลังจะยกเลิกไปยังมีรัศมี แล้วสัญญาใหม่ที่จะคงอยู่ตลอดไป จะไม่ยังมีรัศมีมากกว่านั้นอีกหรือ

¹²ในเมื่อเรามีความหวังอย่างนี้ เราจึงกล้าพูดอย่างเปิดเผย¹³ เราไม่เหมือนกับโมเสสที่เอาผ้าคลุมหน้าไว้ เพื่อคนอิสราเอลจะไม่เห็นจุดประสงค์ของคำสัญญาชั่วคราวที่กำลังจะยกเลิกไป¹⁴ แต่จิตใจของพวกอิสราเอลแข็งกระด้าง เพราะถึงวันนี้เมื่ออ่านสัญญาเดิม ผ้าคลุมผืนเดิมก็ยังคงอยู่ไม่ได้ ถูกเอาออกไปเพราะในพระคริสต์เท่านั้นสัญญาเดิมนั้นถึงถูกยกเลิกไป¹⁵ แต่จนถึงทุกวันนี้ ทุกครั้งที่อ่านกฎของโมเสส ผ้านั้นก็ยังคลุมจิตใจของพวกอิสราเอลอยู่¹⁶ แต่จะเอาผ้าคลุมออกได้เหมือนกับที่พระคัมภีร์พูดเกี่ยวกับโมเสสว่า “เมื่อเขาหันมาทางองค์เจ้าชีวิต ผ้าคลุมนั้นก็ถูกเปิดออก”^{*} ¹⁷องค์เจ้าชีวิตที่ซ่อนไว้พูดถึงนั่นคือพระวิญญาณ และที่ไหนที่มีพระวิญญาณขององค์เจ้าชีวิต ที่นั่นก็มีอิสรภาพ¹⁸ พวกเราทุกคนที่ไม่มีผ้าคลุมหน้าแล้วก็มองเห็นความยิ่งใหญ่ขององค์เจ้าชีวิตเหมือนกับดูจากกระจก เรากำลังถูกเปลี่ยนให้เหมือนกับพระองค์ ทำให้เรามีเกียรติเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ทั้งหมดนี้มาจากองค์เจ้าชีวิตผู้เป็นพระวิญญาณ

สมบัติอันล้ำค่าจากสวรรค์ในโกดิน

4 เหตุที่เราไม่ย่อท้อง่ายๆ เพราะงานนี้พระเจ้าเองเป็นผู้มอบให้เราทำ² เราไม่ยอมใช้วิธีการต่างๆ ที่ต้องหลบๆ ซ่อนๆ ซึ่งน่าเลอะอาย เราไม่ใช้เล่ห์เหลี่ยมและเราก็ไม่ทำให้พระคำของพระเจ้าเจือจางไปด้วย แต่เราสอนความจริงอย่างตรงไปตรงมา เราทำอย่างนี้ต่อหน้าพระเจ้าเพื่อรับรองให้คนอื่นรู้ในใจของเขาว่า เราเป็นคนอย่างไร³ ถ้าชาวดีที่เราประกาศนี้ยังมีผ้าปิดอยู่ มันก็ปิดเฉพาะกับพวกที่กำลังจะพินาศไปเท่านั้น⁴ พระของยุคนี้^{*} ได้ทำให้ใจของคนที่ไม่ไว้วางใจมีดม่นไปเหมือนคนตาบอด คนพวกนี้ก็เลยมองไม่เห็นแสงสว่างที่มาจากชาวดี ชาวดีนี้พูดถึงเกียรติยศของพระคริสต์ผู้เป็นเหมือนกับพระเจ้าทุกอย่าง⁵ เราไม่ได้ประกาศตัวเราเอง แต่เราได้ประกาศว่าพระเยซูคริสต์เป็นองค์เจ้าชีวิต และตัวเราเองเป็นทาสของพวกคุณ เพราะเห็นแก่พระเยซู⁶ พระเจ้าองค์ที่พูดว่า “ให้มิแสงสว่างส่องออกมาจากความมืด” ก็เป็นองค์เดียวกับที่ได้ส่องสว่างเข้ามาในจิตใจของเรา ทำให้เราเห็นถึงสง่าราศีของพระองค์ซึ่งเห็นได้จากใบหน้าของพระเยซูคริสต์

⁷แต่เราเป็นเหมือนโกดินที่เก็บสมบัติอันล้ำค่านี้ไว้ข้างใน เพื่อให้เห็นว่าพลังวิเศษนี้มาจากพระเจ้า ไม่ใช่มาจากเรา⁸ เราถูกบีบคั้นทุกเรื่องตลอดเวลาแต่ไม่ถึงกับบีบแบน เราหมดปัญญาไม่รู้จะอย่างไรดีแต่ก็ไม่ย่อท้อ⁹ เราถูกขมเหงแต่ก็ไม่ถึงกับถูกทอด้ง เราถูกตีล้มลงแต่ก็ไม่ถึงกับถูกฆ่า¹⁰ เราแบกความตายของพระเยซูไว้กับตัวเสมอ เพื่อชีวิตของพระเยซูจะได้ปรากฏเด่นชัดในตัวเรา¹¹ เพราะเห็นแก่พระเยซู เราที่ยังมีชีวิตอยู่นี้จึงเสี่ยงกับความตายอยู่ตลอดเวลา เพื่อชีวิตของพระเยซูจะได้ปรากฏเด่นชัดในร่างกายที่จะต้องตายนี้¹² ดังนั้นเราจึงยอมตายเพื่อพวกคุณจะได้มีชีวิต¹³ ในพระคัมภีร์เขียนไว้ “เพราะผมเชื่อ ผมถึงพูด”^{*} เราก็เชื่อเหมือนกัน เราก็อเลยพูด¹⁴ เพราะเรารู้ว่าพระเจ้าผู้ที่ทำให้พระเยซูเจ้าฟื้นขึ้นจากความตายจะทำให้เราฟื้นขึ้นจากความตายแบบ

3:16 อ้างมาจากหนังสือ อพยพ 34:3

4:4 พระของยุคนี้ แปลตามตัวอักษรว่า “พระเจ้าของยุคนี้” ซึ่งหมายถึงซาตาน

4:13 “เพราะผมเชื่อ ผมถึงพูด” อ้างมาจากหนังสือ เพลงสดุดี 116:10

เดียวกันด้วย และพระเจ้าก็จะนำเราและพวกคุณมาอยู่ต่อหน้าพระองค์ ¹⁵ที่เรายอมทนทุกข์อย่างนี้ ก็เพราะเห็นแก่พวกคุณ เพราะยังมีคนได้รับความเมตตากรณาจากพระเจ้ามากเท่าไร คำขอคุณต่อพระองค์ก็จะยิ่งมากขึ้นเท่านั้น พระเจ้าก็จะได้รับเกียรติ

เกียรติยศที่เราจะได้รับ

¹⁶เราจึงไม่ยอมท้อแท้ถึงแม้สังขารภายนอกจะเสื่อมโทรมไป แต่จิตใจภายในของเราได้รับการสร้างขึ้นใหม่ในทุกๆวัน ¹⁷ความทุกข์เล็กๆ น้อยๆ ที่เกิดขึ้นกับเราแค่ประเดี๋ยวเดียวนั้นจะทำให้เราได้รับเกียรติถาวรตลอดไป เกียรตินั้นมีความเกินกว่าที่จะไปคิดถึงความทุกข์พวกนั้นมากนัก ¹⁸เราจึงไม่สนใจกับสิ่งที่เรามองเห็นได้ แต่สนใจกับสิ่งที่มองไม่เห็น เพราะสิ่งที่มองเห็นนั้นอยู่แค่ชั่วคราว แต่สิ่งที่มองไม่เห็นนั้นอยู่ถาวรตลอดไป

5 เพราะเรารู้ว่าถ้าเดินที่ของเราในโลกนี้ซึ่งก็คือร่างกายถูกรื้อลงเราก็จะมีบ้านที่มาจากพระเจ้า บ้านนั้นเป็นบ้านถาวรบนสวรรค์ที่ไม่ได้สร้างด้วยมือมนุษย์ ²ดังนั้น ตอนนี้อยู่อาศัยอยู่ในดินแดนนี้ เราจึงร้องคร่ำครวญเพราะอยากจะสวมใส่บ้านที่มาจากสวรรค์หลังนั้น เหมือนกับใส่เสื้อคลุม ³(แน่นอน เมื่อเราสวมใส่แล้ว เราจะได้ไม่เปลือยกาย) ⁴พวกเราที่อยู่ในดินแดนนี้ ต่างก็คร่ำครวญกับภาระหนักที่เราแบกไว้ เราไม่ได้อยากจะถอดร่างในปัจจุบันออก แต่อยากจะสวมร่างใหม่ทับเข้าไป เพื่อร่างที่มีชีวิตถาวรจะได้กลืนร่างที่ต้องตายนี้ไป ⁵พระเจ้าคือผู้ที่เตรียมเราไว้สำหรับสิ่งนี้ พระเจ้าได้ให้พระวิญญูญาณ¹ กับเราเป็นมัดจำงวดแรกของทุกสิ่งที่พระองค์สัญญาว่าจะให้กับเรา

⁶เราก็เลยมีความมั่นใจอยู่เสมอถึงแม้จะรู้ว่าเมื่อเรายังอยู่ในบ้านนี้ เราก็กินห่างจากบ้านที่จะอยู่กับองค์เจ้าชีวิต ⁷(เราจึงใช้ชีวิตตามความเชื่อ ไม่ใช่ตามสิ่งที่เรามองเห็น) ⁸เราถึงได้มั่นใจและอยากที่จะจากบ้านนี้ ไปอยู่บ้านกับองค์เจ้าชีวิตมากกว่า ⁹เพราะอย่างนั้นแหละ เราถึงได้ตั้งใจเอาไว้ว่าจะทำทุกอย่างเพื่อให้พระองค์พอใจ ไม่ว่าจะยังอยู่ในบ้านนี้หรือไม่อยู่แล้วก็ตาม ¹⁰เพราะเราทุกคนจะต้องอยู่ต่อหน้าบัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ เพื่อแต่ละคนจะได้รับผลตอบแทนตามความดีหรือความชั่วที่ทำมา ตอนที่ยังอยู่ในร่างกายนี้

งานนำคนมาคืนดีกับพระเจ้า

¹¹ดังนั้น เพราะเราเกรงกลัวองค์เจ้าชีวิต เราถึงได้พยายามชักชวนคนให้หันมาหาพระองค์ พระองค์รู้ดีว่าเราเป็นอย่างไรและเราก็หวังว่าพวกคุณรู้จักเราอย่างนั้นด้วย ¹²นี่เรากำลังรับรองคุณสมบัติตัวเองอีกแล้วหรืออย่างไร ไม่ใช่หรอก แต่เปิดโอกาสให้พวกคุณภูมิใจในเราบ้าง จะได้ไปโต้ตอบกับคนพวกนั้นที่ภูมิใจแต่สิ่งที่อยู่ภายนอก แทนที่จะเป็นสิ่งที่อยู่ในใจ ¹³ถ้าเรายกบาปเพื่อพระเจ้า และถ้าเรามีสติดี ก็เพื่อเป็นประโยชน์กับพวกคุณ ¹⁴เพราะความรักของพระคริสต์บังคับเราอยู่ เพราะเราเชื่อว่า คนหนึ่งได้ตายเพื่อมนุษย์ทุกคน ทุกคนก็เลยตายกันหมด ¹⁵พระองค์ได้ตายเพื่อทุกคน เพื่อคนที่ยังมีชีวิตอยู่จะได้ไม่อยู่เพื่อตัวเองอีกต่อไป แต่อยู่เพื่อพระองค์ที่ได้ตายและฟื้นขึ้นมาใหม่เพื่อพวกเขา

¹⁶เพราะอย่างนี้ จากนี้ไปเราจะไม่มองใครตามมาตรฐานของโลกนี้อีกแล้ว แม้ว่าครั้งหนึ่งเราเคยมองพระคริสต์อย่างนั้น ¹⁷ดังนั้น ใครก็ตามที่มีส่วนในพระคริสต์ก็เข้าสู่โลกใหม่ที่พระเจ้าได้สร้างขึ้นมาแล้ว* ลingsเก่าๆ หายไปหมดแล้ว ดูลิ ลingsใหม่ๆ ก็เกิดขึ้น ¹⁸ทั้งหมดนี้ก็เกิดมาจากพระเจ้า พระเจ้าทำให้เรากลับมาคืนดีกับพระองค์ใหม่ โดยผ่านทางพระคริสต์ และพระเจ้าได้มอบหมายงานให้กับเราทำคือไปนำคนอื่นๆ กลับมาคืนดีกับพระองค์ด้วย ¹⁹พระเจ้าเองทำให้คนในโลกนี้กลับคืนดีกับพระองค์ โดยผ่านทางพระคริสต์ และยกโทษบาปให้กับพวกเขา พระองค์ก็ได้มอบเรื่องการกลับคืนดีนี้ให้กับเราเพื่อไปบอกคนอื่นๆ ต่อ ²⁰ดังนั้นเราจึงทำงานเป็นทูตของพระคริสต์ เพราะเชื่อมั่นว่าพระเจ้ากำลังขอร้องพวกคุณผ่านทางเรา เราขออวิงวอนพวกคุณแทนพระคริสต์ว่า “กลับคืนดีกับพระเจ้าเถิด” ²¹พระเจ้าทำให้พระคริสต์ผู้ที่ไม่มีบาปกลายเป็นคนบาปเพื่อเรา* เพื่อว่าในพระคริสต์นั้น ความซื่อสัตย์ของพระเจ้า* จะให้เห็นเด่นชัดในตัวเรา

6 ในฐานะผู้ร่วมงานกับพระเจ้า เราขอร้องพวกคุณทุกคนว่าอย่ารับความเมตตากรุณาของพระเจ้ามาเปล่าๆ ²เพราะพระองค์พูดไว้ว่า

“เมื่อถึงเวลาที่เหมาะสม เราก็กังเสียงเจ้า

เมื่อถึงวันแห่งความรอด เราก็กังชีวิตเจ้า” (อิสยาห์ 49:8)

ฟังให้ดีนะ ตอนนี้นั่นเองคือเวลาที่เหมาะสมนั้น และเดี๋ยวนี้นั่นเองเป็นวันแห่งความรอดนั้น ³เราพยายามที่จะไม่ก่อปัญหาให้กับใครเลย จะได้ไม่มีใครมาติเตียนงานของเราได้ ⁴ตรงกันข้าม เราพยายามพิสูจน์ตัวเองทุกวิถีทาง ให้คนเห็นว่าเราเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า อย่างเช่นอดทนอดกลั้นมาก ลำบากแสนสาหัส ⁵ถูกเขียนตี ถูกจับขังคุก เจอกับการจลาจลวุ่นวาย ตรากตรำทำงานอย่างหนัก อดหลับอดนอน และไม่มีอาหารกิน ⁶มีใจบริสุทธิ์ มีความรู้ มีความอดทน มีความเมตตา มีพระวิญญาณบริสุทธิ์อยู่ด้วย และมีความรักที่จริงจัง ⁷เราพูดแต่ความจริง และมีฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า เราใช้ชีวิตที่ทำตามใจพระเจ้ามาถือเป็นอาวุธในมือชายชวา* ⁸ทั้งในเวลาที่คุณให้เกียรติและไม่ให้เกียรติ ทั้งในเวลาที่คุณพูดใส่ร้ายและพวยกย่อง คนมองว่าเราเป็นคนหลอกลวงทั้งๆ ที่เราพูดความจริง ⁹คนมองว่าไม่มีใครรู้จักเราทั้งๆ ที่เราเป็นที่รู้จักกันดี คนมองว่าเราใกล้จะตายแล้ว แต่ดูลิ เรายังมีชีวิตอยู่ คนมองว่าเราถูกพระเจ้าลงโทษ แต่ดูลิ เรายังไม่ตาย ¹⁰คนมองว่าเราเป็นคนอมทุกข์ แต่จริงๆ แล้วเรารื่นเริงอยู่เสมอ คนมองว่าเรายากจนข้นแค้น แต่จริงๆ แล้วเราทำให้หลายคนร่ำรวย คนมองว่าเราไม่มีอะไรเลย แต่จริงๆ แล้วเรามีครบทุกอย่าง ¹¹พี่น้องชาวโครินธ์ เราได้พูดกับคุณอย่างตรงไปตรงมา และเปิดใจเต็มที่ ¹²ไม่ใช่เราหรอกที่ปิดใจไม่ให้ความรักกับพวกคุณ แต่พวกคุณต่างหากที่ทำอย่างนั้นกับเรา ¹³เพื่อให้เป็นการยุติธรรม (ผมพูดแบบพูดกับลูกๆ ของผมเล่นนะ) คุณก็ควรจะให้เปิดใจให้กับเราด้วย

5:17 อาจเขียนว่า โลกใหม่ที่พระเจ้าสร้างขึ้นมา หรือเขาก็เป็นคนที่ถูกสร้างขึ้นมาใหม่แล้ว

5:21 กลายเป็นคนบาปเพื่อเรา หรือเป็นเครื่องบูชาจัดการกับบาปของเรา

5:21 ความซื่อสัตย์ของพระเจ้า หมายถึงพระเจ้าจะทำตามที่พระองค์สัญญาเสมอ ในที่นี้คือทำให้เรากลับคืนดีกับพระองค์ ผ่านทางพระเยซูคริสต์

6.7 ถือเป็นอาวุธในมือชายชวา หรือเอาไว้ต่อสู้และป้องกันตัว

คำเตือนเกี่ยวกับคนที่ยังไม่เชื่อ

¹⁴อย่าไปเข้าร่วมกับคนที่ไม่เชื่อในพระเจ้า เพราะคนดีกับคนชั่วจะไปด้วยกันได้อย่างไร ก็เหมือนกับความสว่างกับความมืดจะเข้ากันได้ได้อย่างไร ¹⁵พระคริสต์กับซาตาน¹ จะตกลงกันได้อย่างไร หรือคนที่เชื่อพระเจ้ากับคนที่ไม่เชื่อจะเข้ากันได้ได้อย่างไร ¹⁶หรือวิหารของพระเจ้า¹ กับพวกรูปเคารพ¹ จะอยู่ด้วยกันได้อย่างไร เพราะเรานี้แหละคือวิหารของพระเจ้าผู้มีชีวิตอยู่ เหมือนกับที่พระเจ้าพูดไว้ว่า

“เราจะอยู่กับพวกเขา และจะเดินอยู่กับพวกเขา

เราจะพระเจ้าของพวกเขา และเขาก็จะเป็นคนของเรา” (เลวีนิติ 26:11-12)

¹⁷องค์เจ้าชีวิตพูดว่า

“ตั้งนั้นจงแยกตัวเองออกมาจากกลุ่มพวกเขา

และอย่าแตะต้องสิ่งที่ไม่บริสุทธิ์อีก แล้วเราจะยอมรับพวกเขา” (อิสยาห์ 52:11)

¹⁸องค์เจ้าชีวิตที่เต็มไปด้วยฤทธิ์อำนาจพูดว่า

“แล้วเราจะเป็นพ่อของพวกเขา และพวกเขาจะเป็นลูกๆของเรา” (2ซามูเอล 7:14)

7 เพื่อนที่รัก เนื่องจากเรามีคำสัญญาพวกนี้ ก็ขอให้เราชำระตัวเองจากทุกสิ่งทุกอย่างที่ทำให้ร่างกายและจิตใจสกปรก ทำตัวให้บริสุทธิ์ครบถ้วนเพราะเราเกรงกลัวพระเจ้า

ความยินดีของเปาโล

²ช่วยเปิดใจรับเราด้วย เราไม่ได้ทำผิดต่อใคร เราไม่ได้ทำลายความเชื่อของใคร และเราไม่ได้โกงใคร ³ที่ผมพูดอย่างนี้ผมไม่ได้โทษคุณนะ เพราะผมเคยบอกแล้วว่า พวกคุณอยู่ในใจเรา เราพร้อมที่จะร่วมเป็นร่วมตายกับพวกคุณอยู่แล้ว ⁴ผมมั่นใจและภูมิใจในตัวพวกคุณมาก พวกคุณทำให้ผมมีกำลังใจมาก ทั้งๆ ที่เรามีความทุกข์แสนสาหัส แต่ผมก็ยังมีคามยินดีอย่างล้นเหลือ

⁵เมื่อเรามาถึงแคว้นมาซิโดเนียนั้นเราไม่ได้พักผ่อนเลย มองไปทางไหนก็มีแต่ปัญหา ภายนอกก็มีแต่การทะเลาะวิวาทกัน ส่วนภายในใจก็มีแต่ความหวาดกลัว ⁶แต่พระเจ้าผู้ปลอบโยนคนที่ท้อแท้ก็ได้ปลอบโยนเราด้วย เพราะพระองค์ส่งทูตัสมาหาเรา ⁷ไม่ใช่แค่เรื่องที่ที่ตัสมาเท่านั้นที่ปลอบโยนเรา แต่ยั้งรวมถึงเรื่องที่พวกคุณให้กำลังใจที่ตัสด้วย ที่ตัสเล่าให้เราฟังหมดแล้วว่า พวกคุณอยากเจอเราขนาดไหน พวกคุณเสียใจแค่ไหน และพวกคุณห่วงใยผมขนาดไหน ทำให้ผมดีใจมากขึ้นไปอีก

⁸ถึงแม้จดหมายของผมจะทำให้พวกคุณเศร้าโศกเสียใจ ผมก็ไม่ได้เสียใจหรอกที่เขียนไป แต่ยอมรับว่าผมเสียใจหลังจากได้เขียนไปแล้ว แต่ตอนนี้ผมก็เห็นแล้วว่าจดหมายนั้นทำให้คุณทุกข์ใจแค่ครู่เดียวเอง ⁹ตอนนี้ผมดีใจ ไม่ใช่เพราะคุณเศร้าเสียใจหรอกนะ แต่เพราะความเศร้าเสียใจนั้นทำให้คุณกลับตัวกลับใจ เป็นความเศร้าเสียใจแบบที่พระเจ้าต้องการ พวกคุณก็เลยไม่ได้รับผลกระทบอะไรจากเราเลย ¹⁰เพราะความเศร้าเสียใจแบบที่พระเจ้าต้องการนี้ทำให้คุณกลับตัวกลับใจ ทำให้คุณได้รับความรอดผมก็เลยไม่มีอะไรต้องเสียใจ แต่ความเศร้าเสียใจแบบโลกนี้ลึที่นำไปถึงความตาย ¹¹ลองมาสังเกตดูสิว่าความเศร้าเสียใจแบบที่พระเจ้าต้องการนั้นทำให้เกิดอะไรขึ้น

6:16 รูปเคารพ เป็นรูปปั้นของพระปลอมที่สร้างขึ้นจากไม้หรือหินเพื่อเป็นที่สักการะบูชาของชนชาติที่ไม่ใช่ยิว

กับคุณบ้าง เช่น ทำให้คุณเอาจริงเอาจัง อยากรจะพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของตัวเอง โกรธคนที่ทำผิด กลัวถูกลงโทษ อยากรจะเจอกับเราห่วงใยผม และลงโทษคนที่ทำผิด คุณก็ได้พิสูจน์ให้เห็นแล้วว่าในทุกๆ ทางว่าเรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้นนี้ไม่ใช่ความผิดของคุณ

¹² ดังนั้น เหตุผลที่ผมเขียนมาให้พวกคุณไม่ใช่เพราะเห็นกับคนที่ทำผิดหรือคนที่เสียหายหรอกนะ แต่อยากรจะทำให้คุณรู้ต่อหน้าพระเจ้าว่าคุณห่วงใยเราขนาดไหน ¹³ เรามีกำลังใจก็เพราะเรื่องนี้แหละ นอกจากนี้จะมีกำลังใจแล้วเรายังดีใจเป็นพิเศษอีกด้วยที่เห็นที่ตัดสินใจมีความสุข เพราะพวกคุณทำให้จิตใจของเขาสดชื่นขึ้น ¹⁴ ผมได้อ้อวดเรื่องพวกคุณให้ที่ติดสฟิง และผมก็ไม่ขายหน้าเลย เพราะเรื่องที่ผมบอกคุณเป็นจริงอย่างไร เรื่องที่ผมบอกกับที่ติดสฟิงเกี่ยวกับคุณก็เป็นจริงอย่างนั้นด้วย ¹⁵ ที่ติดสฟิงพวกคุณมากยิ่งขึ้นเมื่อเขานึกถึงว่าพวกคุณเชื่อฟังเขาขนาดไหน และยังต้อนรับเขา แบบกลัวจนตัวสั่น ¹⁶ ผมดีใจที่สามารถมั่นใจในตัวคุณได้อย่างเต็มที่

เปาโลขอให้พี่น้องบริจาคน

8 พี่น้องครับ ตอนนี้เรอยากรให้พวกคุณรู้ว่า พระเจ้าได้เมตตากรุณาต่อหมู่ประชุมต่างๆ ของพระองค์ในแคว้นมาซิโดเนียขนาดไหน ² ถึงแม้พวกเขาจะถูกทดสอบอย่างหนักด้วยความทุกข์มากมาย และยากจน แต่พวกเขาก็มีความสุขจนล้นพ้นออกมาเป็นใจที่เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ³ ผมรับรองว่าพวกเขาให้จนสุดกำลัง อันที่จริงเกินกำลังเสียด้วยซ้ำไป และให้ด้วยความสมัครใจด้วย ⁴ พวกเขาทราบเราขอมีส่วนร่วมในการบริจาคน ช่วยเหลือผู้บริสุทธิ์¹ ของพระเจ้า ⁵ พวกเขาให้แบบเกินคาดคือให้ชีวิตของพวกเขาที่บงศ์เจ้าชีวิตก่อน แล้วจากนั้นถึงได้ให้กับเราอย่างที่พระเจ้าต้องการ ⁶ นี่เป็นเหตุที่เราได้ขอร้องให้ที่ติดสฟิงช่วยพวกคุณจัดการกับเงินบริจาคนี้ให้เสร็จ เพราะเขาเป็นคนเริ่มชักชวนคุณให้บริจาคนตั้งแต่แรก ⁷ ในเมื่อพวกคุณเป็นเลิศไปซะทุกเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องความเชื่อ คำพูด ความรู้ ความกระตือรือร้น และความรักที่คุณเรียนรู้จากเรา ก็ขอให้คุณเป็นเลิศในเรื่องการบริจาคนด้วย

⁸ ผมไม่ได้สั่งให้คุณทำนะครับ ผมแค่อยากรจะเปรียบเทียบความรักของคุณกับความกระตือรือร้นของคนอื่น จะทดสอบดูว่าความรักของคุณนั้นแท้หรือเปล่า ⁹ พวกคุณก็รู้กันอยู่แล้วถึงความเมตตากรุณาของพระเยซูคริสต์เจ้าของเรา ที่ว่าถึงแม้พระองค์ร่ำรวย แต่ก็ยอมยากจนเพราะเห็นกับพวกคุณ พระองค์ยอมยากจนเพื่อคุณจะได้ร่ำรวย

¹⁰ สำหรับเรื่องนี้ผมขอแนะนำสิ่งที่จะเป็นประโยชน์ เมื่อปีที่แล้ว พวกคุณเป็นพวกแรกเลยที่อยากรจะช่วย และได้ช่วยเป็นพวกแรกด้วย ¹¹ ตอนนี้ ก็น่าจะทำให้สำเร็จตามที่ได้ตั้งใจไว้ตั้งแต่แรก และให้ช่วยตามกำลังที่มีอยู่ ¹² ถ้าคุณมีใจพร้อมที่จะให้อยู่แล้ว พระเจ้าก็จะยอมรับสิ่งที่คุณให้ตามความสามารถที่คุณมี ไม่ใช่เกินความสามารถของคุณ ¹³ ไม่อยากรให้คุณไปช่วยคนอื่นแล้วตัวเองต้องมาลำบากแทน ผมแค่อยากรจะให้ช่วยเหลือกันไปช่วยเหลือกันมาเท่านั้น ¹⁴ ผมตั้งใจว่าตอนนี้คุณมีเหลือเพื่อขอให้แบ่งไปช่วยคนที่ขัดสนบ้าง เกิดวันหลังเขามีเหลือเพื่อและคุณเกิดขัดสนขึ้นมา เขาก็จะได้มาช่วยคุณเหมือนกัน อย่างนี้ก็เป็นกรช่วยเหลือกันไปช่วยเหลือกันมา ¹⁵ เหมือนกับที่พระคัมภีร์¹ พูดไว้ว่า

“คนที่เก็บไว้มาก ก็ไม่ใช่จะมีเหลือเพื่อ
ส่วนคนที่เก็บไว้น้อย ก็ไม่ถึงกับขาดแคลน” (อพยพ 16:18)

ทิตัสและเพื่อนร่วมเดินทาง

¹⁶ขอบคุณพระเจ้าที่ผมห่วงใยพวกคุณมากขนาดไหน พระองค์ก็ใส่ความห่วงใย มากขนาดนั้นไว้ในใจของทิตัส ทำให้เขาอยากจะช่วยพวกคุณเหมือนกัน ¹⁷เราขอให้ ทิตัสมาเยี่ยมพวกคุณ และเขาก็ยินดีทำตามนั้น ความจริงเขาก็อยากจะมาเยี่ยมพวกคุณอยู่แล้ว ¹⁸เราส่งพี่น้องคนหนึ่ง มาพร้อมกับเขาด้วย พี่น้องคนนี้เป็นคนที่มีชื่อเสียงดีตามหมู่ประชุมต่างๆ ของพระเจ้าในด้านการประกาศข่าวดี ¹⁹นอกจากนี้ หมู่ประชุมต่างๆ ได้เลือกเขาให้เดินทางมากับพวกเราในการนำเงินไปบริจาคครั้งนี้ที่เรารับผิดชอบอยู่ การบริจาค่นี้ทำเพื่อถวายเกียรติให้กับองค์เจ้าชีวิต และทำให้คนเห็นว่าเราเต็มใจที่จะช่วย

²⁰เราระมัดระวังมากในการจัดการกับเงินบริจาคก้อนโตนี้ เพราะไม่อยากให้ใครมาตีได้ ²¹คือเราเป็นห่วงเรื่องชื่อเสียง อยากจะให้มันดีไม่ใช่เฉพาะกับองค์เจ้าชีวิตเท่านั้น แต่กับคนอื่น ๆ ด้วย

²²เราก็เลยส่งพี่น้องอีกคนหนึ่งมาพร้อมกับพวกเขาด้วย พี่น้องคนนี้แสดงให้เห็นหลายครั้งแล้วว่าเขาอยากจะช่วย ยิ่งตอนนี้เขายังอยากจะช่วยมากขึ้น เพราะเขามีความเชื่อมั่นในพวกคุณมากขึ้น

²³ถ้ามีใครถามเกี่ยวกับทิตัส ผมขอให้บอกว่า เขาเป็นหุ้นส่วนและเพื่อนร่วมงานของผมที่ส่งมาช่วยพวกคุณ และถ้ามีใครถามเกี่ยวกับพี่น้องสองคนนี้ ผมขอให้บอกว่า พวกเขาเป็นตัวแทนของหมู่ประชุมต่างๆ และเป็นคนที่น่าเกียรติมาให้กับพระคริสต์ด้วย ²⁴ดังนั้น ให้พิสูจน์ความรักของพวกคุณให้พวกเขาเห็นด้วย และให้เขาเห็นว่าที่เราอ้อวอดในเรื่องของคุณนั้นเป็นจริง เพื่อหมู่ประชุมของพระเจ้าจะได้เห็น

ความช่วยเหลือที่มีต่อเพื่อนคริสเตียนด้วยกัน

9 ผมว่าไม่จำเป็นต้องเขียนเกี่ยวกับเรื่องการช่วยเหลือผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้าที่เมืองเยรูซาเล็มอีกแล้ว ²เพราะผมรู้ว่าคุณพร้อมที่จะช่วยอยู่แล้วผมได้วอดเรื่องของคุณให้กับชาวมาซิโดเนีย ฟังอยู่บ่อยๆ ผมบอกเขาว่า พวกคุณที่อยู่ในแคว้นอาคายนัน พร้อมที่จะช่วยตั้งแต่ปีที่แล้ว และความกระตือรือร้นของคุณนี้ได้กระตุ้นให้พวกมาซิโดเนียอยากจะช่วยด้วย ³แต่ที่ผมส่งพี่น้องมาหาคุณนั้น ก็เพื่อให้เขาเห็นว่าเรื่องที่เราวอดเกี่ยวกับคุณนั้นเป็นจริง และผมก็อยากให้คุณพร้อมอย่างที่ผมบอกไปด้วย ⁴ไม่อย่างนั้น ถ้ามีชาวมาซิโดเนียบางคนมากับผม และพบว่าคุณไม่ได้เตรียมพร้อมอย่างที่เรابอก เราก็จะขายชู้หน้าที่เราได้มันนอกมันใจในพวกคุณเสียเหลือเกิน (ไม่ต้องบอกเลยว่าตัวคุณเองก็จะขายหน้าด้วย) ⁵ผมจึงคิดว่าจำเป็นที่จะต้องขอให้พี่น้องพวกนี้มาเยี่ยมพวกคุณก่อน พวกเขาจะได้มาช่วยเตรียมเงินที่คุณสัญญาว่าจะบริจาคนี้ ให้พร้อมตั้งแต่เนิ่นๆ ก่อนที่ผมจะมา เพื่อจะได้เป็นการบริจาค ด้วยความสมัครใจ ไม่ใช่ถูกบังคับ

⁶จำเอาไว้ว่า คนที่หว่านน้อยก็จะเก็บเกี่ยวน้อย และคนที่หว่านมากก็จะเก็บเกี่ยวมาก ⁷แต่ละคนควรจะให้ตามที่ตั้งใจไว้ ไม่ใช่ให้ด้วยความเสียใจหรือถูกบังคับ เพราะพระเจ้ารักคนที่ให้ด้วยใจที่ชื่นชมยินดี ⁸พระเจ้าสามารถทำให้มีสิ่งดีๆ ทุกอย่างอย่างท่วมท้น เพื่อว่าคุณจะได้มีทุกสิ่ง

ทุกอย่างที่คุณจำเป็นต้องใช้เวลา และมีอย่างเหลือเฟือเพื่อที่จะทำสิ่งที่ดีที่สุด ทุกอย่างได้⁹ เหมือนกับที่พระคัมภีร์พูดไว้ว่า

“เขาแจกจ่ายให้กับคนยากจนอย่างเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่

ใจกว้างขวางของเขาจะคงอยู่ตลอดไป” (สดุดี 112:9)

¹⁰พระเจ้าผู้ที่ทำให้เมล็ดกับคนหว่าน และให้อาหารกับคนกิน ก็จะทำให้เมล็ดกับคุณและทำให้มันเพิ่มมากยิ่งขึ้น และจะให้พวกคุณได้เก็บเกี่ยวชีวิตที่พระเจ้าพอใจเป็นผล และพระองค์จะใช้จิตใจกว้างขวางของคุณนี้ทำให้เกิดมีการเก็บเกี่ยวอย่างเหลือเฟือ ¹¹พระเจ้าจะทำให้คุณร่ำรวยในทุกทาง เพื่อคุณจะสามารถให้อย่างใจกว้างในทุกๆ โอกาส เมื่อคุณให้อย่างใจกว้างผ่านมาจากเรานั้น ก็จะทำให้คนขอบคุณพระเจ้า ¹²งานรับใช้ที่คุณทำนี้ได้ช่วยทั้งผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้าที่ขัดสน และยังทำให้มีการขอบคุณพระเจ้าอย่างท่วมท้นอีกด้วย ¹³ที่คุณรับใช้แบบนี้ได้พิสูจน์ให้เห็นถึงความเชื่อ จึงทำให้คนของพระเจ้าสรรเสริญพระองค์ เพราะคุณมีใจเชื่อฟังที่มาจากความเชื่อในข่าวดีเกี่ยวกับพระเยซูคริสต์ และเพราะความใจดีของคุณที่ได้ช่วยเหลือพวกเขาและคนอื่นๆ ด้วย ¹⁴เมื่อพวกเขาอธิษฐานให้คุณนั้น พวกเขาจะทำไปด้วยความรักและคิดถึงคุณ เพราะพระเจ้าได้เมตตาคุณอย่างล้นเหลือ ¹⁵ขอบคุณพระเจ้าสำหรับของขวัญอันยอดเยี่ยมของพระองค์ที่เกินกว่าจะบรรยายได้

เปาโลแก้ข้อกล่าวหาให้กับตัวเอง

10 ผมเปาโล ขอรับรองคุณเป็นการส่วนตัว ด้วยความอ่อนโยน และด้วยความเมตตาของพระคริสต์บางคนว่าผมขี้ขลาดเมื่ออยู่กับพวกคุณ แต่กลับกล้าหาญเมื่ออยู่ห่างไกล² เมื่อผมมา ผมขอรับรองว่าอย่าได้บังคับให้ผมต้องใช้ความกล้าหาญแบบที่ผมมักจะใช้กับคนพวกนั้น ที่ทำว่าผมใช้ชีวิตอย่างคนในโลกนี้เลย³ ถึงแม้เราจะใช้ชีวิตอยู่ในโลกนี้ก็จริง แต่เราก็ไม่ได้ต่อสู้เหมือนกับที่คนในโลกนี้ทำ⁴ เพราะอาวุธที่เราใช้นั้นไม่เหมือนกับอาวุธในโลกนี้ อาวุธของเราเป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้าที่จะทำลายที่มันต่างๆ เราใช้อาวุธนี้ทำลายข้อโต้แย้งต่างๆ ที่ต่อต้านพระเจ้า⁵ ทำลายกำแพงสูงทั้งหมดที่ขัดขวางไม่ให้คนรู้เกี่ยวกับเรื่องพระเจ้า เรายังจับความคิดของคนมาเป็นเชลยเพื่อเขาจะได้เชื่อฟังพระคริสต์⁶ แล้วก็พร้อมที่จะลงโทษการกระทำที่ไม่เชื่อฟังทุกอย่าง หลังจากที่พวกคุณเชื่อฟังจนครบถ้วนแล้ว

⁷ ลองดูความจริงที่อยู่ต่อหน้าคุณสิ ถ้าใครแน่ใจว่าตัวเองเป็นของพระคริสต์ ก็ให้คิดอีกทีและรู้เสียด้วยว่า เราก็คือของพระคริสต์พอๆ กับเขา⁸ ถ้าดูเหมือนว่าผมโอ้อวดมากเกินไปเกี่ยวกับสิทธิอำนาจที่องค์เจ้าชีวิตให้กับเรา ผมก็ไม่อายหรือ เพราะมันมีไว้สำหรับเสริมสร้างพวกคุณ ไม่ใช่ทำลาย⁹ ผมไม่ยอมให้คุณคิดว่าผมกำลังใช้จดหมายพวกนี้ข่มขู่ให้คุณตกใจ ¹⁰บางคนพูดว่า “จดหมายของเปาโลนั้นน่าประทับใจมากและมีพลังมาก แต่พอตัวเขามาอยู่ต่อหน้ากลับอ่อนแอและพูดไม่เอาไหน” ¹¹ คนที่พูดอย่างนี้ก็ให้จำเอาไว้ว่า เมื่อผมมาถึง ในจดหมายผมเป็นอย่างไร ผมก็จะเป็นอย่างนั้นต่อหน้าพวกคุณด้วย

¹² เราไม่กล้าไปเทียบชั้นหรือเอาตัวไปเปรียบกับคนพวกนั้นที่โอ้อวดเกี่ยวกับคุณสมบัตินี้ของเราหรอก พวกนี้ได้แต่อวดโง่ คือเอาตัวเองเป็นมาตรฐานวัดกันและเปรียบเทียบกัน ¹³ แต่เราจะไม่โอ้อวดจนเกินไป เราจะโอ้อวดเฉพาะภายในขอบเขตงานที่พระเจ้ามอบหมายให้เราทำเท่านั้น ซึ่ง

ขอบเขตนี้ก็รวมถึงงานที่เราทำกับพวกคุณด้วย ¹⁴เราไม่ได้โอ้อวดจนเกินไป แต่ถ้าเราไม่ได้มาหาพวกคุณสิ นั่นแหละแสดงว่าเราโอ้อวดเกินไป แต่เราเป็นพวกแรกที่นำข่าวดีเกี่ยวกับพระคริสต์มาให้กับพวกคุณ ¹⁵เราจะโอ้อวดเฉพาะงานที่เราทำ ไม่ใช่งานที่คนอื่นทำ แต่เราหวังว่าเมื่อพวกคุณมีความเชื่อมากขึ้น งานของเราก็จะขยายใหญ่โตมากขึ้นในหมู่พวกคุณด้วย ¹⁶แล้วเราก็จะไปประกาศข่าวดีในเมืองอื่นๆที่ยังไม่มีใครเคยไปบ้าง เพราะเราไม่อยากจะอวดอ้างในผลงานที่คนอื่นทำไว้ในพื้นที่ของเขา ¹⁷เหมือนกับที่พระคัมภีร์พูดไว้ว่า

“คนที่อยากจะโอ้อวด ก็ให้โอ้อวดต่อองค์เจ้าชีวิตเท่านั้น”[†] (เยเรมีย์ 9:24)

¹⁸ไม่ใช่ว่าคนที่ยกย่องตัวเองจะผ่านการสอบและเป็นที่ยอมรับแต่เป็นคนที่ยกย่องตัวเองต่างหาก

เปาโลและศิษย์เอกจอมปลอม

11 ผมหวังว่าคุณจะทนได้ ถ้าผมพูดอะไรต่างๆ ไปสักหน่อย ช่วยอดทนหน่อยก็แล้วกัน ²เพราะผมได้หมั้นหมายคุณไว้แล้วให้แต่งงานกับชายเพียงคนเดียวคือพระคริสต์ ผมก็เลยหวงคุณเหมือนกับที่พระเจ้าหวงเพื่อผมจะได้ส่งตัวคุณเหมือนเป็นสาวบริสุทธิ์ให้กับพระคริสต์ ³แต่ผมกลัวว่าจิตใจของคุณจะถูกนำให้หลงไปจากความซื่อสัตย์และความบริสุทธิ์ที่มีต่อพระคริสต์ เหมือนกับที่เอวาถูกงูหลอกลงด้วยเล่ห์เหลี่ยมของมัน ⁴ดูคุณช่างมีความอดทนกับคนพวกนั้นที่มาสอนเรื่องพระเยซูที่แตกต่างไปจากที่เราเคยสอนไว้หรือเรียกให้คุณรับวิญญาณอื่น หรือ “ข่าวดี” อื่นที่แตกต่างไปจากที่คุณเคยรับมาแล้วเสียเหลือเกินนะ

⁵ผมคิดว่าผมก็ไม่ได้ต้อยไปกว่าศิษย์เอกผู้เก่งกาจพวกนั้นที่คุณยกย่องหรอกนะ ⁶ใช่ ผมอาจจะพูดไม่เก่ง แต่ผมก็มีความรู้อย่างที่คุณก็เห็นแล้วจากทุกสิ่งทุกอย่างที่เราได้ทำ

⁷ผมทำบาปหรือเปล่านั้นที่ได้ถ่อมตัวลงเพื่อยกคุณขึ้น คือเมื่อผมประกาศข่าวดีให้กับพวกคุณแล้วไม่ได้คิดตอบแทน ⁸ผมกำลัง “ปล้น” หมู่ประชุมอื่นอยู่โดยการ ที่รับค่าจ้างจากพวกเขาแล้วมารับใช้พวกคุณ ⁹ตอนที่ผมอยู่กับพวกคุณ เมื่อผมขาดอะไรที่จำเป็นขึ้นมา ผมก็ไม่เคยรบกวนพวกคุณเลยเพราะพวกพี่น้องที่มาจากแคว้นมาซิโดเนียได้จัดหามาให้เรียบร้อยแล้ว ที่ผ่านมาผมเคยระวังตัวอย่างไรที่จะไม่เป็นภาระพวกคุณ ผมก็จะระวังตัวอย่างนั้นต่อไป ¹⁰พระคริสต์พูดความจริงตลอดเวลาอยู่ในตัวผม ดังนั้นขอให้พวกคุณมั่นใจได้เมื่อผมบอกว่า จะไม่ยอมให้ใครในแคว้นอาคายา* มาปิดปากผมไม่ให้โอ้อวดเกี่ยวกับเรื่องนี้ ¹¹ทำไมผมถึงไม่ยอมเป็นภาระกับพวกคุณ ผมไม่รักพวกคุณหรืออย่างไร พระเจ้ารู้ดีว่าผมรักพวกคุณ

¹²ผมไม่ได้เป็นภาระให้กับคุณอย่างไร ผมก็จะทำอย่างนั้นต่อไป เพื่อไอ้ขี้คุกพวกนั้นจะได้ไม่มีข้ออ้างว่าพวกมันทำงานแบบเดียวกับผม ¹³เพราะไอ้พวกนั้นมันศิษย์เอก[†] จอมปลอม เป็นคนงานที่หลอกลวง และได้ปลอมตัวมาเป็นศิษย์เอกของพระคริสต์ ¹⁴ไม่ต้องแปลกใจหรอก เพราะขนาดซาตานเองก็ยังปลอมตัวมาเป็นทูตแห่งความสว่างเลย ¹⁵ไม่เห็นจะแปลกอะไรเลยที่คนรับใช้ของซาตานจะปลอมตัวมา แกล้งเป็นคนรับใช้ที่ทำในสิ่งที่ถูกต้อง แต่ในที่สุดพวกมันก็จะต้องรับผลกรรมตามที่มันได้ก่อไว้

11:10 อาคายา แคว้นทางตอนใต้ของประเทศกรีซ ซึ่งเคยเป็นที่ตั้งของเมืองโครินธ์

เปาโลเล่าถึงเรื่องความทุกข์ทรมานของตนเอง

¹⁶ผมขอย้ำอีกที่ว่า อย่าให้ใครคิดว่าผมโง่เลยนะ แต่ถ้าพวกคุณคิดอย่างนั้นก็ช่วยยอมรับผมอย่างคนโง่ๆ คนหนึ่งก็แล้วกัน เพื่อผมจะได้ไอ้อวดบ้างสักนิด ¹⁷ที่ผมกำลังไอ้อวดตัวเองอยู่นี้ ผมพูดแบบคนโง่ๆ นะครับ ไม่ได้พูดอย่างที่องค์เจ้าชีวิตพูดหรอก ¹⁸ในเมื่อมีหลายคนพากันอวดตัวตามมาตรฐานของโลกนี้ ผมก็ขออวดบ้าง ¹⁹ที่พวกคุณยินดีทนฟังพวกโง่ๆ นั้นได้ ก็เพราะพวกคุณนี้ช่างฉลาดเสียเหลือเกิน ²⁰อันที่จริง ถึงแม้เขาจะเอาคุณไปเป็นทาส หลอกกินหลอกใช้คุณ เอารัดเอาเปรียบคุณ ยกตัวเหนือคุณ หรือแม้แต่ตบหน้าคุณ คุณก็ยังจะทนได้เลย ²¹ผมอายุที่จะบอกว่าเราอ่อนแอเกินไปที่จะทำกับคุณอย่างนั้น

จะให้พูดแบบโง่ๆ ก็คือ เขากล้าอวดเรื่องอะไรผมก็กล้าอวดเรื่องนั้นเหมือนกัน ²²เขาอวดว่าเขาเป็นคนฮีบรู* หรือ ผมก็เป็นเหมือนกัน เป็นชาวอิสราเอล* หรือ ผมก็เป็นด้วย เป็นลูกหลานของอับราฮัม* หรือ ผมก็เป็นเหมือนกัน ²³เป็นคนรับใช้ของพระคริสต์หรือ (ผมพูดอย่างคนเสียสติเลย) ผมเป็นมากกว่านั้นเสียอีก ผมทำงานหนักกว่ามาก คิดคูกบอยกว่าด้วย ถูกเย็บนตืออย่างโหดเหี้ยม เกือบจะตายก็หลายครั้ง ²⁴ผมโดนพวกยิวเย็บด้วยแส้รวมห้าครั้ง ครั้งละสามสิบเก้าที่ ²⁵ถูกตีด้วยกระบองสามครั้ง ถูกขังด้วยก้อนหินหนึ่งครั้ง เรือล่มสามครั้ง ลอยคออยู่ในทะเลหนึ่งวันกับหนึ่งคืน ²⁶ผมเดินทางหลายครั้งที่ต้องฝ่าอันตรายในแม่น้ำ อันตรายจากโจรผู้ร้าย อันตรายจากคนยิวด้วยกัน และจากคนที่ไม่ใช่ยิว อันตรายทั้งในเมืองและนอกเมือง อันตรายในทะเล และอันตรายจากพี่น้องจอมปลอม ²⁷ต้องตรากตรำทำงานอย่างหนัก อดหลับอดนอนหลายครั้ง หิวข้าวหิวน้ำ อดอาหารหลายหน หนาวเหน็บและไม่มีเสื้อผ้าใส่กันหนาว ²⁸นอกจากปัญหาพวกนี้แล้ว ผมยังมีปัญหาที่บีบคั้นผมอยู่ทุกๆ วันคือความหวังโยที่ผมมีต่อหมู่ประชุมของพระเจ้าทั้งหลาย ²⁹มีใครบ้างที่อ่อนแอ แล้วผมไม่ได้อ่อนแอกับเขาด้วย มีใครบ้างที่ถูกชักนำให้ไปทำบาปแล้วผมไม่เป็นเดือดเป็นแค้นแทน ³⁰ถ้าผมต้องไอ้อวด ผมก็จะไอ้อวดแต่เรื่องที่แสดงว่าผมอ่อนแอ ³¹พระเจ้า และพระบิดาของพระเยซูเจ้าผู้ที่คนจะสรรเสริญตลอดไปรู้ว่าผมไม่ได้โกหก ³²ตอนที่ผมอยู่ในเมืองดามัสกัสนั้น ผู้ว่าราชการเมืองของกษัตริย์อาระทาสได้สั่งให้ทหารยามเฝ้าประตูไว้เพื่อคอยจับผม ³³แต่ผมถูกหย่อนลงมาในกระเช้าจากช่องกำแพงเมือง และหลบหนีจากเงื้อมมือของเขามาได้

สิ่งต่างๆ ที่องค์เจ้าชีวิตแสดงให้เห็นเปาโลเห็น

12 ผมจะต้องไอ้อวดต่อไป ถึงแม้จะไม่มียศอะไร แต่ผมก็จะไอ้อวดต่อไปในเรื่องของนิมิต* และสิ่งที่องค์เจ้าชีวิตเปิดเผยให้รู้ ²ผมได้รู้จักกับชายคนหนึ่งที่เขาไว้วางใจในพระคริสต์ และเมื่อสิบสี่ปีก่อนพระเจ้าได้ยกเขาขึ้นไปบน “สวรรค์ชั้นที่สาม” (ไปในร่างนี้หรือนอกร่างนี้ผมก็ไม่รู้หรอก มีแต่พระเจ้าเท่านั้นที่รู้) ³ผมรู้ว่าคนคนนั้นถูกรับขึ้นไปในสวนสวรรค์* (ไปในร่างนี้หรือนอกร่างนี้ ผมก็ไม่รู้หรอก มีแต่พระเจ้าเท่านั้นที่รู้) ⁴เขาได้ยินคำพูดที่ไม่สามารถพูด

11:22 ชาวฮีบรู, ชาวอิสราเอล เป็นชื่อที่ใช้เรียกชาวยิว

12:1 นิมิต เป็นเหมือนความฝันที่พระเจ้าใช้พูดกับคน

12:1 สิ่งที่องค์เจ้าชีวิตเปิดเผยให้รู้ เป็นการทำให้ความจริงที่ถูกปิดบังไว้ปรากฏออกมา

12:2 ผมได้รู้จักกับชายคนหนึ่ง เปาโลคงกล่าวถึงตัวเองโดยใช้สรรพนามเป็นบุคคลที่สาม

12:3 สวนสวรรค์ คือสถานที่ซึ่งคนดีไปอยู่หลังจากตาย

ได้ (เป็นสิ่งที่มนุษย์ไม่มีสิทธิ์ที่จะพูดถึงด้วย) ⁵ ผมจะอวดถึงคนคนนี้แหละ แต่จะไม่อวดถึงตัวผมเองหรอก แต่ถ้าผมต้องอ้อวอด ก็จะไม่อ้อวอดแต่เรื่องที่แสดงว่าผมอ่อนแอเท่านั้น ⁶ แต่ถ้าผมอยากอวดตัว ผมก็ไม่ใช้คนใจ เพราะสิ่งที่ผมจะอวดนั้นเป็นความจริง แต่ผมจะไม่ทำอย่างนั้นหรอก เพราะผมไม่อยากให้คนคิดกับผมเกินกว่าที่เขาเห็นผมทำหรือพูด

⁷ พระเจ้าได้เปิดเผยให้ผมได้เห็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่เหนือธรรมชาติ และเพื่อไม่ให้ผมหลงระเรีง ผมก็เลยมีหนามอยู่ในร่างกาย* หนามนั้นคือทูดของซาตานที่มาคอยทรมานผม ⁸ ผมก็ได้วิงวอนต่อองค์เจ้าชีวิตถึงสามครั้งให้ช่วยเอาหนามนี้ออกไปจากผมที่ ⁹ แต่พระองค์ก็บอกว่า “ความเมตตากรุณาของเรามาเพียงพอแล้วสำหรับเจ้า เมื่อเจ้าอ่อนแอฤทธิ์อำนาจของเราก็ทำงานได้อย่างเต็มที่” ดังนั้นผมจึงตั้งใจที่จะอ้อวอดถึงความอ่อนแอของผมเพื่อฤทธิ์เดชของพระคริสต์จะได้อยู่ในผม ¹⁰ ถ้าเมื่อไหร่ที่ผมอ่อนแอ ถูกดูหมิ่น เจอกับความทุกข์ยาก ถูกข่มเหงและเจอกับความยุ่งยากต่างๆ เพื่อพระคริสต์ ผมก็ยินดี เพราะเมื่อไหร่ที่ผมอ่อนแอ เมื่อนั้นผมก็กลับเข้มแข็งขึ้น

เปาโลรักชาวคริสต์ในเมืองโครินธ์มาก

¹¹ ผมได้พูดอ้อวอดอย่างกับคนใจแต่ก็เพราะพวกคุณนั้นแหละที่บังคับให้ผมพูดอย่างนั้น ความจริงแล้วคุณน่าจะชมเชยผม เพราะผมก็ไม่ได้ด้อยไปกว่า “ไอ้พวกศิษย์เอกผู้ยิ่งใหญ่” พวกนั้นที่พวกคุณยกย่องหรอกนะ ถึงแม้ผมจะไม่มีดีอะไรเลยก็ตาม ¹² อย่างน้อยตอนที่อยู่กับพวกคุณ ผมก็ได้ตบตนพิลจนันตัวเองว่าผมเป็นศิษย์เอกจริง คือได้ทำหน้าที่สำคัญ การอัศจรรย์และปาฏิหาริย์ให้ดูแล้ว ¹³ โหนบอกลาสิว่า เราได้ทำให้พวกคุณต้องยกย่องว่าหมู่ประชุมอื่นๆ ของพระเจ้าตรงไหน อ้อรู้แล้ว ก็มีอยู่แค่เรื่องเดียวเท่านั้น คือที่ผมไม่ได้เป็นภาระให้กับพวกคุณ เรื่องนี้ผมผิดเองโปรดอภัยให้ผมด้วยที่ช่างไม่ยุติธรรมกับคุณเลย

¹⁴ นี่เป็นครั้งที่สามแล้วที่ผมจะมาเยี่ยมพวกคุณ และจะไม่มาเป็นภาระให้กับคุณหรอก ผมไม่อยากได้ทรัพย์สินสมบัติของคุณ แต่อยากได้ตัวคุณ เพราะลูกๆ ไม่ต้องจัดหาอะไรให้กับพ่อแม่ แต่พ่อแม่ต่างหากที่ต้องจัดหาให้กับลูกๆ ¹⁵ ส่วนตัวผมเองก็ยินดีที่จะสละทุกสิ่งทุกอย่างที่ผมมีรวมทั้งตัวผมเองให้กับพวกคุณ ถ้าผมรักพวกคุณมากขึ้น พวกคุณจะรักผมน้อยลงหรืออย่างไร

¹⁶ ใครๆ ก็รู้ว่าผมไม่ได้เป็นภาระให้กับพวกคุณเลย แต่ก็มีบางคนพูดว่าผมเป็นคนเหลี่ยมจัดและได้ใช้กลอุบายจับพวกคุณไว้ ¹⁷ คนที่ผมส่งมาเยี่ยมคุณนั้นผมใช้คนไหนโกงคุณแล้วหรือยัง ¹⁸ ผมขอให้ที่ตัสมาเยี่ยมคุณ และส่งพี่น้องอีกคนมากับเขาด้วย ที่ตัสไม่ได้โกงอะไรคุณใช่ไหมล่ะ คุณก็รู้ว่าที่ตัสกับผมเดินตามพระวิญญาณ องค์เดียวกันและเดินตามรอยเท้าเดียวกันด้วย

¹⁹ ที่เขียนมาทั้งหมดนี้ คุณคิดว่าเราพยายามแก้ตัวให้กับตัวเองหรืออย่างไร แต่ความจริงแล้วพี่น้องที่รัก ในฐานะคนที่มีส่วนในพระคริสต์ และต่อหน้าพระเจ้าด้วย จะบอกให้รู้ว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่เราพูดมานี้ก็เพื่อเสริมสร้างพวกคุณ ²⁰ ผมกลัวว่าเมื่อผมมา คุณจะไม่เป็นเหมือนกับที่ผมอยากให้เป็น และผมก็จะไม่เป็นเหมือนอย่างที่ คุณ อยากให้ผมเป็นเหมือนกัน กลัวว่าจะเห็นพวกคุณทะเลาะวิวาทกัน อิจฉาริษยากัน ระเบิดโทสะใส่กัน ชิงดีชิงเด่นกัน ใส่ร้ายกัน นินทากัน อวดดีกัน และมีแต่ความวุ่นวายต่างๆ ²¹ ผมกลัวว่า เมื่อผมมาเยี่ยมพวกคุณอีกครั้งหนึ่ง พระเจ้าของผมจะ

12:7 หนามอยู่ในร่างกาย หรืออาจจะเป็นความเจ็บปวดทางร่างกาย หรือศัตรูของเปาโล

13:1 “ซอกกล่าวหา...ถึงจะเชื่อถือได้” ย่างมาจากหนังสือ เฉลยธรรมบัญญัติ 19:15

ทำให้ผมต้องอับอายขายหน้าต่อหน้าพวกคุณ และทำให้ผมเศร้าโศกเสียใจกับคนพวกนั้นที่
ทำบาปมาแต่ก่อน และยังไม่ยอมกลับตัวกลับใจจากความโลโครก การทำผิดทางเพศ และความ
ลุ่มหลงในกามที่พวกเขาทำกันอยู่

คำเตือนและคำทักทายสุดท้าย

13 นี่เป็นครั้งที่สามแล้วที่ผมจะได้มาเยี่ยมพวกคุณ ตามที่มีข้อพระคัมภีร์เขียนเอาไว้ว่า
“ข้อกล่าวหาทุกข้อจะต้องมีพยานสองหรือสามปาก ถึงจะเชื่อถือได้”*

²เมื่อมาเยี่ยมครั้งที่สองนั้น ผมก็ได้เตือนพวกคุณไปแล้ว ตอนนี้อย่างไรผมจะไม่อยู่ที่ข้อย้ำอีก
ครั้ง ครั้งหน้าที่จะมา ผมจะไม่เว้นโทษให้กับคนพวกนั้นที่ทำบาปอยู่ก่อนแล้ว และคนอื่นๆ ทุกคน
³ที่ผมทำอย่างนี้ก็เพราะพวกคุณต้องการให้ผมพิสูจน์ว่าพระคริสต์พูดผ่านผมจริง พระคริสต์ไม่ได้
ทำตัวอ่อนแอกับพวกคุณแต่เต็มไปด้วยฤทธิ์อำนาจในหมู่พวกคุณ ⁴จริงอยู่ถึงแม้พระองค์จะถูกตรึง
บนไม้กางเขนเพราะความอ่อนแอของพระองค์ แต่เดี๋ยวนี้พระองค์ก็มีชีวิตอยู่ด้วยฤทธิ์อำนาจ
ของพระเจ้า ใช่แล้ว ในพระคริสต์เราก็อ่อนแอ แต่เราจะมีชีวิตอยู่กับพระคริสต์ด้วยฤทธิ์อำนาจ
ของพระเจ้า และใช้ฤทธิ์อำนาจนั้นจัดการกับพวกคุณ

⁵สำรวจตัวเองดูสิว่า คุณใช้ชีวิตอย่างคนที่ไว้วางใจหรือเปล่า ทดสอบตัวเองดู คุณไม่รู้หรือ
ว่าพระเยซูอยู่ในตัวคุณ นอกเสียจากว่าคุณจะสอบตก ⁶แต่เราหวังว่า คุณจะรู้ว่าเราไม่ได้สอบตก
⁷เราอธิษฐานต่อพระเจ้า ขออย่าให้พวกคุณทำอะไรผิดเลย ที่อธิษฐานอย่างนี้ ไม่ใช่เพื่อให้คนมอง
ว่าเราเป็นคนวิเศษอะไร แต่เพื่อคุณจะได้ทำในสิ่งที่ถูกต้อง ถึงแม้คนอื่นจะมองว่าเราล้มเหลวก็
ไม่เป็นไร ⁸มันเป็นไปได้ที่เราจะทำในสิ่งที่ขัดกับความจริง แต่เราจะทำเพื่อความจริงเท่านั้น
⁹เมื่อไรก็ตามที่เราอ่อนแอและพวกคุณเข้มแข็ง เราก็มั่นใจดี และเราอธิษฐานขอให้พระเจ้าทำให้พวก
คุณกลับไปอยู่ในสภาพสมบูรณ์แบบอย่างที่คุณควรจะเป็น ¹⁰ผมเขียนเรื่องนี้มาให้พวกคุณตอนนี้
ที่ผมไม่อยู่ ก็เพื่อว่าตอนที่ผมมา ผมจะได้ไม่ต้องใช้อำนาจเข้มงวดกวดขันกับพวกคุณ เพราะ
อำนาจที่องค์เจ้าชีวิตให้กับผมมานี้ เอาไว้สำหรับให้กำลังใจคุณ ไม่ใช่เอาไว้ทำลายคุณ

¹¹สุดท้ายนี้ ลาก่อนพี่น้อง พยายามกลับไปอยู่ในสภาพสมบูรณ์แบบอย่างที่คุณควรจะเป็น
ทำในสิ่งที่ผมบอกให้ทำด้วย ขอให้เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันและอยู่กันอย่างสันติ แล้วพระเจ้าแห่ง
ความรักและสันติสุขจะอยู่กับพวกคุณ

¹²ให้ต้อนรับกันด้วยจูบอันบริสุทธิ์ ¹³ผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้าทุกคนฝากความคิดถึงมาให้กับพวก
คุณด้วย

¹⁴ขอให้ความเมตตากรุณาของพระเยซูคริสต์เจ้า และความรักของพระเจ้าอยู่กับพวกคุณทุก
คน รวมถึงการมีส่วนร่วมในพระวิญญาณบริสุทธิ์[†] ด้วย

หนังสือกาลาเทีย

จดหมายของเปาโลที่เขียนถึงชาวกาลาเทียได้พูดถึงปัญหาต่างๆ ที่คริสเตียนในแคว้นกาลาเทียมี เปาโลเคยไปประกาศข่าวดีและก่อตั้งหมู่ประชุมหลายแห่งในแคว้นนี้ หลังจากนั้นก็มีคริสเตียนชาวยิวกลุ่มหนึ่งได้ไปที่นั่น และสอนสิ่งที่แตกต่างไปจากคำสอนอันแท้จริงของพระคริสต์ ปัญหานี้เป็นปัญหาที่สำคัญมากเพราะมันเป็นเรื่องที่จะบอกว่าเป็นสมาชิกที่แท้จริงในครอบครัวของพระเจ้า เนื่องจากเปาโลไม่สามารถไปที่แคว้นกาลาเทียได้ในเวลานั้น เขาจึงพูดถึงปัญหานี้อย่างชัดเจนในจดหมายฉบับนี้ นอกจากนั้น เขายังได้พูดถึงปัญหาอีกหลายๆ อย่างที่เขาจะพูดซ้ำอีกในจดหมายฉบับอื่นๆ ของเขา

จดหมายจากเปาโลถึงหมู่ประชุมของพระเจ้า ที่แคว้นกาลาเทีย*

1 จากเปาโล ผมได้เป็นศิษย์เอก¹ ไม่ใช่เพราะมนุษย์คนไหนหรือกลุ่มหนึ่งกลุ่มใดแต่งตั้ง แต่เป็นพระเยซูคริสต์ และพระเจ้าพระบิดาผู้ทำให้พระเยซูฟื้นขึ้นจากความตาย เป็นผู้แต่งตั้งผมเอง² และ จากพี่น้องที่อยู่กับผมที่นี่ด้วย

ถึงหมู่ประชุมต่างๆ ของพระเจ้าที่แคว้นกาลาเทีย*

³ขอให้พระเจ้าพระบิดาของเรา และพระเยซูคริสต์เจ้า ให้ความเมตตากรุณาและสันติสุขกับพวกคุณ ⁴พระเยซูได้ส่งพระองค์เอง เป็นเครื่องบูชา¹ สำหรับบาปของเรา เพื่อช่วยเราให้รอดพ้นจากยุคอันชั่วร้ายนี้ ทั้งหมดนี้เป็นไปตามความต้องการของพระเจ้าพระบิดาของเรา ⁵ขอให้พระเจ้าได้รับเกียรติตลอดไป อาเมน¹

ข่าวดีที่แท้จริง

⁶ผมงงมากเลย ที่ยังไม่ทันไรพวกคุณก็ทิ้งพระเจ้าผู้ที่ได้เรียกพวกคุณมาด้วยความเมตตากรุณาของพระคริสต์ แล้วหันไปติดตามชาวต่างชาติอื่นเสียแล้ว ⁷ซึ่งความจริงไม่ใช่ชาวดีเลย แต่มีบางคนทำให้คุณสับสน และพยายามบิดเบือนเรื่องข่าวดี¹ ของพระคริสต์ ⁸ถ้าใครมาประกาศข่าวดีอื่นๆ ที่แตกต่างไปจากที่เราเคยประกาศให้กับพวกคุณไว้แล้วนั้น ไม่ว่าจะ เป็นพวกเราเอง หรือทูตสวรรค์หรือใครก็ตาม ก็ขอให้คนนั้นถูกสาปแช่งให้ตกนรกตลอดไป ⁹ผมขอย้ำอีกครั้งหนึ่งเหมือนกับที่เคยพูดไปแล้วว่าใครก็ตามที่มาประกาศข่าวดีที่ขัดกับข่าวดีที่คุณได้รับไว้แล้วนั้น ก็ขอให้คนนั้นถูกสาปแช่งตลอดไป

¹⁰ดูเหมือนผมกำลังพูดให้คนยอมรับ หรือพระเจ้ายอมรับกันแน่ ผมคิดแต่จะเอาใจคนอย่างนั้นหรือ ถ้าผมอยากจะได้ใจคน ผมก็คงไม่มาเป็นทาสของพระคริสต์หรอก

¹¹พี่น้องครับ ผมอยากจะทำอะไรให้รู้ว่า ข่าวดีที่ผมประกาศอยู่นี้ ไม่ได้มาจากมนุษย์ ¹²ไม่มีมนุษย์คนไหนสอนผมหรือให้ผมมา แต่ผมได้มาจากพระเยซูคริสต์โดยตรง ตอนที่พระองค์มาปรากฏตัวให้ผมเห็น

¹³พวกคุณก็รู้อยู่แล้วว่าเมื่อก่อนผมเป็นอย่างไร ตอนที่ยังใช้ชีวิตตามแบบของชาวยิวนั้น ผมได้ข่มเหงหมู่ประชุมของพระเจ้าอย่างรุนแรง และพยายามทำลายให้สิ้นซาก ¹⁴ในสมัยนั้น ผมมีความลำพินในศาสนามากกว่าทุกคนในรุ่นเดียวกัน และยิ่งกว่านั้น ผมยังทุ่มเทอย่างเต็มที่ต่อประเพณีที่สืบทอดกันมาจากบรรพบุรุษของผม

¹⁵แต่พระเจ้ามีความเมตตากรุณาต่อผม พระองค์ได้เลือกผมตั้งแต่ผมยังอยู่ในท้องแม่ซะอีก แล้วพระองค์ก็ได้เรียกให้ผมมารับใช้พระองค์ ¹⁶พระองค์พอใจที่จะเปิดเผยพระบุตรของพระองค์กับผมเพื่อผมจะได้ประกาศข่าวดีเรื่องพระบุตรนั้นกับคนที่ไม่ใช่ยิว ตอนนั้นผมก็ไม่ได้ปรึกษาใครเลย

1:2 กาลาเทีย คือ สถานที่ที่คาดว่าเปาโลได้ก่อตั้งหมู่ประชุมของพระเจ้าขึ้นเป็นแห่งแรกในการเดินทางเผยแผ่ศาสนาคริสต์ ดูหนังสือ กิจการบทที่ 13-14

1:6 ปกติในจดหมายสมัยนั้น เริ่มต้นด้วยการขอบพระคุณพระต่างๆ ที่คนเขียนเคารพ และขอให้พระนั้นอวยพรผู้อ่าน แต่เปาโลไม่ได้ทำอย่างนั้น เพราะเปาโลโกรธและอึดอัดมากที่พี่น้องที่กาลาเทียได้เลิกเชื่อสิ่งที่เปาโลสอนเขาเพื่อไปตามครูชาวยิวบางคนที่สอนว่า พระเจ้าจะไม่ยอมรับคนที่ไม่ใช่ยิว นอกจากนี้ว่าเขาจะทำพิธีขลิบเสียก่อน

17 และก็ไม่ได้ขึ้นไปเมืองเยรูซาเล็ม เพื่อหารือกับพวกที่เป็นศิษย์เอกมาก่อนผมด้วย แต่ผมได้ตรงไปแถบอาระเบียทันที แล้วถึงค่อยกลับมาเมืองดามัสกัส

18 สามปีต่อมา ผมได้ขึ้นไปเมืองเยรูซาเล็ม เพื่อเยี่ยมเยียนเบโตร* และได้พักอยู่กับเขาสิบห้าวัน 19 ผมไม่ได้เจอกับศิษย์เอกคนอื่นๆ เลย นอกจากยากอบน้องชายขององค์เจ้าชีวิตเท่านั้น 20 สบาบันต่อหน้าพระเจ้าได้เลยว่า เรื่องที่เขียนมาทั้งหมดนี้เป็นความจริง 21 หลังจากนั้นผมก็ไปแคว้นซีเรียและแคว้นซีลีเซีย

22 แต่ในหมู่ประชุมต่างๆ ของพระเจ้าที่แคว้นยูเดีย ไม่มีใครรู้จักผมเป็นการส่วนตัวเลย 23 พวกเขาได้ยินแต่คนพูดกันว่า “คนที่เคยข่มเหงเราเมื่อก่อน ตอนนี้ได้กลับมาประกาศความเชื่อที่ครั้งหนึ่งเขาเคยพยายามจะทำลาย” 24 แล้วพวกเขาก็ได้สรรเสริญพระเจ้าเพราะผม

ศิษย์เอกคนอื่นๆ ยอมรับเอาไป

2 สิบสี่ปีต่อมา ผมได้กลับไปเมืองเยรูซาเล็มอีกครั้งหนึ่ง พร้อมกับบารนาบัสและได้พาติตัสไปด้วย 2 ที่ไปก็เพราะพระเจ้าเปิดเผยให้รู้ว่าผมควรจะไป แล้วผมก็ได้เจอกับพวกผู้นำหมู่ประชุมของพระเจ้าที่นั่นเป็นการส่วนตัว เพื่อจะได้อธิบายให้พวกเขาฟังเกี่ยวกับข่าวดี† ที่ผมเอาไปประกาศให้กับคนที่ไม่ใช่ยิวนั้น เพราะไม่อยากให้งานที่ผมได้ทำไปทั้งในอดีตและปัจจุบันสูญเสียไปเปล่าๆ 3 พวกเขา ก็ไม่ได้บังคับให้ ติตัส คนที่มากับผมเข้าพิธีขลิบ† ทั้งๆ ที่ติตัสเป็นคนกรีก 4 ที่เราต้องพูดถึงปัญหานี้ก็เพราะมีบางคนที่กำลังหลอกว่าเป็นพี่น้อง พวกนี้ได้แอบเข้ามาสอดแนมอยู่ในกลุ่มพวกเรา เพื่อแย่งเอาเสรีภาพที่เรามีในพระเยซูคริสต์ไป แล้วทำให้เราตกเป็นทาส 5 แต่พวกเราไม่ยอมพวกมันแม้สักเสี้ยววินาทีเลย เพื่อจะได้รักษาความจริงในข่าวดี† ให้กับพวกคุณ

6 ส่วนผู้นำที่สำคัญๆ ในหมู่ประชุมของพระเจ้า ก็ไม่ได้คิดที่จะเพิ่มเติมอะไรลงไป ในข่าวดี† ที่ผมได้ประกาศนั้น (ผมไม่สนใจหรอกว่าเขาจะสำคัญแค่ไหน เพราะพระเจ้าไม่เห็นแก่หน้าใครอยู่แล้ว) 7 แต่ตรงกันข้าม พวกเขาเห็นว่าพระเจ้าได้มอบหมายข่าวดี† ให้กับผม เพื่อผมจะได้เอาไปประกาศกับคนที่ไม่ใช่ยิว เหมือนกับที่เบโตรได้รับหน้าที่ให้ไปประกาศกับคนยิว 8 พระเจ้าได้ให้ฤทธิ์อำนาจกับเบโตรไปทำงานในฐานะศิษย์เอกกับคนยิว และพระองค์ก็ได้ให้ฤทธิ์อำนาจกับผมไปทำงานในฐานะศิษย์เอกกับคนที่ไม่ใช่ยิวด้วย 9 เมื่อยากอบ เบโตร และยอห์น พวกที่ได้ชื่อว่าเป็นคนสำคัญของหมู่ประชุมของพระเจ้า เห็นว่าพระเจ้าได้ให้งานพิเศษนี้กับผม พวกเขา ก็ได้จับมือผมและบารนาบัสเข้าเป็นเพื่อนร่วมงาน พวกเราทั้งหมดก็ตกลงกันว่า จะให้บารนาบัสกับผมไปประกาศข่าวดี† กับคนที่ไม่ใช่ยิว ส่วนพวกเขาจะไปประกาศข่าวดี† กับคนยิวต่อไป 10 สิ่งเดียวที่พวกเขาออกจากพวกเราคือ อายาลิมช่วยเหลือคนจนด้วย ซึ่งเป็นเรื่องที่ผมอยากจะทำอยู่แล้ว

เปาโลชี้แจงความผิดของเบโตร

11 ในระหว่างที่เบโตรอยู่ที่เมืองอันทิโอกนั้น ผมได้คัดค้านเขาต่อหน้าเขา เพราะเขาทำผิดอย่างเห็นได้ชัด 12 คือตอนแรกเขาก็กินอยู่กับพี่น้องที่ไม่ใช่ยิว แต่พอพี่น้องคนยิวที่ยากอบส่งมานั้นมาถึง เบโตรก็ได้ปลีกตัวออกจากพี่น้องที่ไม่ใช่ยิว เพราะกลัวพี่น้องยิวพวกนี้ที่มีความคิดว่าพี่น้องที่ไม่ใช่ยิวจะต้องเข้าพิธีขลิบ 13 เบโตรก็เลยทำให้พี่น้องยิวคนอื่นๆ กลายเป็นคนหน้าซื่อใจคดเหมือนกับ

1:18 เบโตร ในเนื้อเรื่องเรียก “เศฟาส” ซึ่งเป็นชื่อภาษายิวของเบโตร เขาเป็นศิษย์เอกคนหนึ่งในสิบสองคนของพระเยซู

เขาไปด้วย แม้แต่บารนาบัสก็ได้รับอิทธิพลไปกับเขาเหมือนกัน ¹⁴เมื่อผมเห็นว่าพวกเขาไม่ได้ทำตัวสอดคล้องกับความจริงในข่าวดี ผมก็พูดกับเปโตรต่อหน้าคนทั้งหมดว่า “ถ้าคุณที่เป็นคนยิวใช้ชีวิตไม่เหมือนกับคนยิวและคิดก็ไม่เหมือนกับคนยิวแล้วละก็ คุณจะไปบังคับคนที่ไม่ใช่ยิวให้มาใช้ชีวิตอย่างคนยิวทำไมกัน”

¹⁵พวกเราเกิดมาเป็นคนยิว ไม่ใช่คนบาปเหมือนกับคนที่ไม่ใช่ยิว ¹⁶แต่เรารู้ว่าการที่พระเจ้าจะยอมรับใครนั้น ก็เพราะคนนั้นไว้วางใจในพระคริสต์ ไม่ใช่เพราะเขาทำตามกฎ พวกเราก็เลยไว้วางใจในพระเยซูคริสต์ เพื่อพระเจ้าจะยอมรับเรา ดังนั้นเรื่องนี้ขึ้นอยู่กับความไว้วางใจในพระคริสต์ ไม่ใช่การทำตามกฎ เพราะจะไม่มีใครเป็นที่ยอมรับของพระเจ้าได้จากการทำตามกฎ[†]

¹⁷แต่ถ้าในช่วงนี้ ที่เราอยากจะให้พระเจ้ายอมรับเราผ่านทางพระคริสต์นั้น ปรากฏว่าเรายังเป็นคนบาปอยู่ นี่หมายถึงพระคริสต์สนับสนุนให้เราเป็นคนบาปหรือ ไม่ใช่แน่นอน ¹⁸เพราะถ้าผมสร้างสิ่งที่ผมทำลายไปแล้วขึ้นมาใหม่ ก็แสดงว่าผมทำผิดกฎตั้งแต่แรก ¹⁹เพราะกฎนี้แหละที่ทำให้ผมต้องตาย และเพราะผมได้ตายไปแล้ว ผมจึงเป็นอิสระพ้นจากกฎนั้น เพื่อผมจะได้มีชีวิตอยู่เพื่อพระเจ้า ²⁰ผมได้ถูกตรึงบนไม้กางเขนจนตายไปพร้อมกับพระคริสต์ คนที่มีชีวิตอยู่ตอนนี้ไม่ใช่ตัวผมแล้วแต่เป็นพระคริสต์ต่างหากที่อยู่ในตัวผม ชีวิตที่มีอยู่เดี๋ยวนี้ก็เป็นชีวิตที่ไว้วางใจในพระบุตรของพระเจ้า ผู้ที่รักผมและเสียสละชีวิตให้ผม ²¹ผมไม่ได้ทำให้ความเมตตากรุณาของพระเจ้าหมดความหมายไปหรอกนะ เพราะถ้าพระเจ้ายอมรับคนเพราะคนทำตามกฎของโมเสสเท่ากับว่าพระคริสต์ก็มาตายเปล่าๆ โดยไม่มีประโยชน์อะไรเลย

พระพรของพระเจ้ามาจากความไว้วางใจ

3 ชาวกาลาเทีย ทำไมถึงโง่งอย่างนี้ ใครร้ายมนตร์สะกดคุณหรืออย่างไร ผมได้อธิบาย จนคุณเห็นภาพที่พระเยซูคริสต์ถูกตรึงบนไม้กางเขนนั้นอย่างชัดเจนแล้ว ²ผมขอถามสักคำว่า คุณได้รับพระวิญญาณ[†] เพราะทำตามกฎ[†] หรือเพราะเชื่อฟังข่าวดี[†] กันแน่ ³ทำไมคุณถึงโง่งอย่างนี้ คุณได้เริ่มต้นชีวิตของคุณในพระคริสต์ด้วยพระวิญญาณ แล้วตอนนี้คุณคิดว่า คุณจะทำให้มันสำเร็จด้วยพลังอำนาจของคุณเองอย่างนั้นหรือ ⁴ประสบการณ์มากมายที่คุณเจอมา ไม่มีความหมายอะไรเลยหรือ ⁵ผมหวังว่ามันจะมีความหมายบ้าง ขอถามหน่อยว่า ที่พระเจ้าให้พระวิญญาณกับคุณและแสดงปาฏิหาริย์ท่ามกลางพวกคุณ เป็นเพราะคุณทำตามกฎหรือเป็นเพราะคุณเชื่อฟังข่าวดีที่ได้ยินกันแน่

⁶ดูอย่างอับราฮัม[†] ลี ท่านไว้วางใจในพระเจ้า* และเพราะความไว้วางใจของเขานั้นเอง พระเจ้าถึงยอมรับเขา ⁷ขอให้อ่านไว้ว่า คนที่ไว้วางใจในพระเจ้า ก็ถือว่าเป็นลูกหลานที่แท้จริงของอับราฮัม ⁸พระคัมภีร์รู้อ่วงหน้ามานานมาแล้วว่า พระเจ้าจะยอมรับคนที่ไม่ใช่ยิวเพราะพวกเขาจะไว้วางใจในพระองค์ และพระเจ้าได้ประกาศข่าวดีนี้กับอับราฮัมก่อนล่วงหน้าแล้วว่า “ทุกชนชาติจะได้รับพระพรเพราะอับราฮัม”* ⁹ดังนั้นคนที่ไว้วางใจในพระเจ้า ก็จะได้รับพระพรด้วยกันกับอับราฮัมที่ไว้วางใจในพระองค์ ¹⁰แต่คนที่ฟังการทำตามกฎจะตกอยู่ใต้คำสาปแช่ง เพราะพระคัมภีร์เขียนไว้

3:6 “เขาไว้วางใจในพระเจ้า” อ้างมาจากหนังสือ ปฐมกาล 15:6

3:8 “ทุกชนชาติ...อับราฮัม” อ้างมาจากหนังสือ ปฐมกาล 12:3

ว่า “คนที่ไม่ทำตามกฎทุกข้อที่เขียนไว้ตลอดเวลา ก็จะอยู่ภายใต้การคุกคามของคำสาปแช่ง”¹¹ แต่เรารู้อยู่แล้วว่า ไม่มีใครเป็นที่ยอมรับของพระเจ้าได้เพราะทำตามกฎ เพราะพระคัมภีร์บอกไว้ว่า “คนที่พระเจ้ายอมรับนั้น จะต้องมีชีวิตอยู่ด้วยความไว้วางใจ”¹² กฎไม่ได้ขึ้นอยู่กับความไว้วางใจ เพราะพระคัมภีร์พูดว่า “คนที่ทำตามกฎ ก็จะได้ชีวิตตามกฎนั้น”¹³ พระคริสต์ได้ช่วยพวกเราให้เป็นอิสระจากคำสาปแช่งของกฎด้วยการยอมถูกสาปแช่งเสียเอง เหมือนกับที่พระคัมภีร์เขียนไว้ว่า “ทุกคนที่ถูกแขวนอยู่บนต้นไม้ คือคนที่ถูกสาปแช่ง”¹⁴ พระคริสต์ทำอย่างนี้เพื่อว่าคนที่ไม่ใช่ยิว จะได้รับพระพรตามที่พระเจ้าได้สัญญาไว้กับอับราฮัม¹⁵ โดยผ่านทางพระเยซูคริสต์ และเพื่อว่าพวกเราทุกคนจะได้รับพระวิมูถตามตามที่พระเจ้าสัญญาไว้กับอับราฮัมโดยความไว้วางใจ

กฎและคำสัญญา

¹⁵พี่น้องครับ ผมขอยกตัวอย่างให้ฟังสักเรื่องหนึ่งจากชีวิตประจำวัน คือเมื่อคนสองฝ่ายตกลงเซ็นสัญญากันแล้ว ฝ่ายหนึ่งฝ่ายใด ก็ไม่สามารถเปลี่ยนแปลง แก้ไข หรือยกเลิกสัญญานั้นได้อีกแล้ว¹⁶ มันก็เหมือนกับสัญญาที่พระเจ้าได้ทำไว้กับอับราฮัมและลูกหลานของเขา สัญญานั้นไม่ได้บอกไว้ว่า “ลูกหลานของเขา” หมายถึง ลูกหลานมากมายของเขา แต่หมายถึง “ลูกหลานคนนั้นของเขา” เพียงคนเดียวคือพระคริสต์¹⁷ ความหมายของผมคือว่า กฎของโมเสสที่มาทีหลังถึงสี่ร้อยสามสิบปีไม่สามารถมาเปลี่ยนแปลง แก้ไข หรือยกเลิกข้อตกลงที่พระเจ้าได้สัญญาไว้ก่อนหน้านี้แล้วกับอับราฮัมได้หรอก¹⁸ แต่ถ้าการที่จะได้รับมรดกนี้ขึ้นอยู่กับกฎก็แสดงว่าไม่ได้ขึ้นอยู่กับคำสัญญาของพระเจ้า แต่ความจริงแล้ว พระเจ้าได้ให้มรดกนี้เปล่าๆ กับอับราฮัมโดยผ่านทางคำสัญญาของพระองค์

¹⁹ถ้าอย่างนั้นจะมีกฎเอาไว้ทำไมกัน ก็มีไว้ให้คนที่ทำผิดคิดว่าเขากำลังฝ่าฝืนกฎอยู่นั่นเอง กฎนี้จะอยู่แค่ชั่วคราวจนกว่าลูกหลานคนนั้นของอับราฮัมที่พระเจ้าได้พูดถึงในคำสัญญาจะมาถึงพระเจ้าได้ใช้ทูตสวรรค์ให้เอากฎนี้ไปให้กับโมเสส¹⁹ เพื่อโมเสสจะได้เป็นคนกลางเอาไปให้กับประชาชน²⁰ แต่พระเจ้าได้ให้คำสัญญานี้โดยตรงกับอับราฮัม จึงไม่ต้องมีคนกลาง เพราะพระองค์ทำเองฝ่ายเดียว

จุดมุ่งหมายของกฎโมเสส

²¹ถ้าอย่างนั้น กฎที่พระเจ้าให้กับโมเสส ก็ขัดแย้งกับคำสัญญาที่พระเจ้าให้กับอับราฮัมหรือเป็นไปไม่ได้หรอก เพราะถ้ากฎที่พระเจ้าให้กับโมเสสนี้ สามารถให้ชีวิตกับเราได้ ปานนี้พระเจ้าก็คงยอมรับเรา เพราะเราทำตามกฎนั้นแล้ว²² แต่พระคัมภีร์บอกไว้ว่า มนุษย์ทุกคนถูกขังไว้ในบาปที่เป็นอย่างนี้ ก็เพื่อว่า โดยความเชื่อสัตย์ของพระเยซูคริสต์* พระเจ้าจะได้ให้สิ่งที่พระองค์สัญญาไว้กับพวกคนที่ไว้วางใจ

3:10 “คนที่...สาปแช่ง” อ้างมาจากหนังสือ เฉลยธรรมบัญญัติ 27: 26

3:11 “คนที่...ความไว้วางใจ” อ้างมาจากหนังสือ ฮาบากุก 2:4

3:12 “คนที่...ชีวิตตามกฎนั้น” อ้างมาจากหนังสือ เลวีนิติ 18:5

3:13 แขวงอยู่บนต้นไม้ หนังสือ เฉลยธรรมบัญญัติ 21: 22-23 หมายถึง เมื่อคนถูกฆ่าตายเพราะทำความผิด ร่างของเขาจะถูกแขวนประจานไว้บนต้นไม้ เป้าหมายความถึงการที่พระเยซูถูกตรึงไว้บนไม้กางเขน

3:13 “คนที่ถูกสาปแช่ง” อ้างมาจากหนังสือ เฉลยธรรมบัญญัติ 21:23

²³ก่อนที่ความซื่อสัตย์* นั้นจะมาถึง เราได้ถูกขังไว้อย่างนักโทษภายใต้กฎ จนกว่าพระเจ้าจะแสดงความซื่อสัตย์* นั้นให้เห็น ²⁴กฎก็เลยเป็นเหมือนพี่เลี้ยง* จนกว่าพระคริสต์จะมาถึง เพื่อว่าพระเจ้าจะได้ยอมรับเราเพราะเราไว้วางใจ ²⁵ตอนนี้ความซื่อสัตย์* นั้นได้มาถึงแล้ว เราก็เลยไม่ต้องมีพี่เลี้ยง* อีกต่อไป

²⁶พวกคุณทุกคนเป็นลูกของพระเจ้า เพราะความไว้วางใจในพระเยซูคริสต์ ²⁷เพราะพวกคุณทุกคนที่ได้เข้าพิธีจุ่มเพื่อมีส่วนในพระคริสต์ ก็ได้สวมใส่พระคริสต์ เหมือนกับใส่เสื้อผ้า ²⁸ไม่มีคนยิวหรือคนกรีก ไม่มีทาสหรือคนอิสระ ไม่มีชายหรือหญิง เพราะพวกคุณทุกคนเป็นหนึ่งเดียวกันในพระเยซูคริสต์ ²⁹ถ้าคุณเป็นของพระคริสต์แล้ว คุณก็เป็นลูกหลานแท้ๆของอับราฮัม† และเป็นผู้รับมรดกตามที่พระเจ้าได้สัญญาไว้กับอับราฮัม*

4 ผมกำลังพูดว่า ตอนที่ผู้รับมรดกยังเป็นเด็กอยู่ เขาก็ไม่แตกต่างไปจากทาสหรือทาสหญิง ถึงแม้เขาจะเป็นเจ้าของทุกสิ่งทุกอย่างก็ตาม ²เพราะเขาจะต้องเชื่อฟังผู้ปกครองและผู้ดูแลมรดก จนกว่าจะถึงเวลาที่พ่อของเขากำหนดไว้ ³พวกเราก็เหมือนกัน เมื่อพวกเรายังเป็นเด็ก พวกเราตกเป็นทาสอยู่ภายใต้อำนาจของวิญญานชั่วที่ครอบครองโลกนี้ ⁴แต่เมื่อถึงเวลาที่เหมาะสม พระเจ้าก็ได้ส่งพระบุตรของพระองค์โดยคลอดออกมาจากผู้หญิง และมีชีวิตอยู่ภายใต้กฎ ⁵เพื่อมาปลดปล่อยคนที่อยู่ภายใต้กฎให้เป็นอิสระ และเพื่อเราทุกคนจะได้เป็นลูกของพระเจ้า

⁶เพราะคุณได้เป็นลูกของพระองค์แล้ว พระองค์จึงได้ส่งพระวิญญานของพระบุตรของพระองค์เข้ามาอยู่ในใจของพวกเรา เพื่อพวกเราจะร้องเรียกพระองค์ว่า “อับบา พ่อ” ⁷คุณจึงไม่ใช่ทาสอีกต่อไป แต่เป็นลูกของพระเจ้า และเพราะคุณเป็นลูก พระเจ้าก็ให้คุณเป็นผู้รับมรดกด้วย

ความรักของเปาโลต่อพี่น้องคริสเตียนในแคว้นกาลาเทีย

⁸แต่ก่อน ตอนที่พวกคุณยังไม่รู้จักพระเจ้านั้น คุณก็เป็นทาสของพวกวิญญานที่ไม่ได้เป็นพระเจ้า ⁹แต่ตอนนี้คุณได้รู้จักพระเจ้าแล้ว หรือที่ถูกคือพระเจ้าได้รู้จักคุณแล้ว คุณยังอยากกลับไปเป็นทาสพวกมันอีกหรือ ¹⁰คุณยังคงถือฤกษ์ยาม วัน เดือน ฤกษ์ และปี ¹¹ผมกลัวเหลือเกินว่างานที่ผมได้ทุ่มเทไปกับพวกคุณนั้นจะเปล่าประโยชน์

¹²พี่น้องครับ ผมขอร้องให้พวกคุณเป็นเหมือนผม เพราะผมได้เป็นเหมือนพวกคุณ พวกคุณไม่ได้ทำอะไรผิดต่อผมเลย ¹³คุณก็รู้อยู่แล้วว่า ตอนแรกที่ผมมาประกาศข่าวดีให้กับพวกคุณนั้น เป็นเพราะผมเจ็บป่วย ¹⁴ตอนนั้น ถึงแม้การเจ็บป่วย จะเป็นภาระให้กับพวกคุณ แต่พวกคุณก็ไม่ได้รับเกียรติหรือขับไล่ผม แต่กลับต้อนรับผมเหมือนกับผมเป็นทูตสวรรค์ หรือเป็นพระเยซูคริสต์เสียเอง ¹⁵แล้วตอนนี้ เกียรติพวกนั้นหายไปไหนหมดแล้ว ผมเป็นพยานได้ว่า ในตอนนั้น ถ้าคุณควักลูกตาให้กับผมได้ คุณก็คงทำไปแล้ว ¹⁶แล้วตอนนี้ผมกลายเป็นศัตรูของคุณ เพราะผมพูดความจริงกับคุณหรือ

3:22 ความซื่อสัตย์ของพระเยซูคริสต์ หรืออาจจะแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า ความไว้วางใจในพระเยซูคริสต์

3:24 พี่เลี้ยง คำนี้ในภาษาเดิมหมายถึง ทาสผู้ช่วยในครัวเรือนของชาวโรมันหรือชาวกรีก ทาสคนนี้มีหน้าที่ดูแลลูกๆ ของเจ้านายรับส่งไปโรงเรียน ดูแลความเป็นระเบียบเรียบร้อย และความปลอดภัยให้กับเด็ก แต่ไม่ใช่เป็นครูสอน

¹⁷คนพวกนั้น*เอาใจใส่คุณเป็นพิเศษ แต่ไม่ได้หวังดีหรอก พวกเขาแค่อยากจะดึงคุณออกไปจากผม เพื่อคุณจะได้ไปสนใจพวกเขาแทน ¹⁸แน่นอนมันดีอยู่แล้วที่จะมีคนเอาใจใส่คุณเป็นพิเศษ จากแรงจูงใจที่ดีด้วยความหวังดี ไม่ใช่มาจากผมคนเดียวเท่านั้นตอนที่ผมอยู่ด้วย ¹⁹ลูกๆ ที่รัก ผมจะต้องเจ็บปวดเหมือนเจ็บคลอดลูก เพราะพวกคุณไปอีกจนกว่าพระคริสต์จะก่อตัวขึ้นในชีวิตพวกคุณ ²⁰ผมอยากจะอยู่กับคุณตอนนี้จริงๆ ผมจะได้ไม่ต้องพูดกับคุณด้วยน้ำเสียงแบบนี้ เพราะพวกคุณทำให้ผมสับสนไปหมด

ตัวอย่างของนางฮาการ์และนางซาร่าห์

²¹พวกคุณบางคนอยากอยู่ภายใต้กฎของโมเสส คุณรู้หรือเปล่าว่ากฎนั้นเขียนไว้ว่าอย่างไร ²²พระคัมภีร์[†] เขียนไว้ว่า อับราฮัม[†] มีลูกสองคน คนหนึ่งเกิดจากหญิงที่เป็นทาส ส่วนอีกคนเกิดจากหญิงที่เป็นอิสระ ²³ลูกของหญิงที่เป็นทาสนั้นเกิดตามธรรมชาติ แต่ลูกของหญิงที่เป็นอิสระนั้นเกิดจากคำสั่งญาของพระเจ้า

²⁴เรื่องนี้ยังมีความหมายอีกอย่างหนึ่งคือ หญิงสองคนนี้เป็นตัวแทนของสัญญาสองฉบับ ฉบับแรกพระเจ้าทำขึ้นที่ภูเขาซีนาย นางฮาการ์ซึ่งเป็นหญิงทาส ก็เปรียบเหมือนสัญญาฉบับนี้ คนที่เกิดมาในครอบครัวของนางก็จะเป็นทาส ²⁵นางฮาการ์ถือเป็นตัวแทนของภูเขาซีนาย* ที่อยู่ในประเทศอาระเบีย และก็คือเมืองเยรูซาเล็มในตอนี้ เพราะทั้งตัวเธอและลูกหลานต่างก็เป็นทาส ²⁶แต่นางซาร่าห์ที่เป็นหญิงอิสระ ก็เปรียบเหมือนเมืองเยรูซาเล็มที่อยู่บนสวรรค์ เธอเป็นแม่ของพวกเรา ²⁷เหมือนกับที่พระคัมภีร์เขียนถึงเธอว่า

“หญิงที่เป็นหมั้นและไม่เคยคลอดลูก ให้ดีใจเกิด

คนที่ไม่เคยเจ็บท้องคลอดลูก ให้เปล่งเสียงร้องยินดี

เดี๋ยวนี้คุณโดดเดี่ยวอ้างว้าง*

แต่คุณจะมีลูกมากกว่าหญิงที่มีสามีเสียอีก” (อิสยาห์ 54:1)

²⁸พี่น้องครับ พวกคุณเป็นลูกที่เกิดจากคำสั่งญาของพระเจ้าเหมือนกับอิสอัค ²⁹แต่ในเวลา นั้น ลูกที่เกิดตามธรรมชาติ ได้ข่มเหงอิสอัคผู้ที่เกิดจากอำนาจของพระวิญญาณ[†] ซึ่งก็เหมือนกับเหตุการณ์ที่คุณเจอในตอนี้ ³⁰แต่พระคัมภีร์พูดว่าอย่างไร “ใส่หญิงที่เป็นทาสและลูกของเธอออกไป เพราะลูกของหญิงที่เป็นทาส จะมารับมรดกร่วมกับลูกของหญิงที่เป็นอิสระไม่ได้”* ³¹ดังนั้น พี่น้องครับ พวกเราไม่ใช่ลูกของหญิงที่เป็นทาส แต่เป็นลูกของหญิงที่เป็นอิสระ

5 เมื่อพระคริสต์ได้ปลดปล่อยให้เราเป็นอิสระแล้ว ก็ให้อยู่อย่างคนอิสระเถิด รักษามันไว้ให้ดี อย่ากลับไปเป็นทาสของกฎอีก ²ฟังไว้ให้ดี ผมเปาโล ขอบอกให้รู้ไว้ ถ้าพวกคุณยอมเข้าทำพิธีชลิบ[†] พระคริสต์ก็ไม่มีประโยชน์อะไรกับพวกคุณอีกแล้ว ³ผมขออัยว่า คนที่ยังทำพิธีชลิบนั้น ก็จะต้องรักษากฎให้ครบทุกข้อ ⁴ถ้าคุณพยายามที่จะให้พระเจ้ายอมรับคุณเพราะคุณรักษากฎ คุณก็ถูกแยกออกจากพระคริสต์แล้ว และหลุดจากความเมตตาการุณาของพระเจ้าด้วย ⁵พวกเรามีพระ

4:17 คนพวกนั้น พวกครุจจอมปลอมที่คอยรบกวนผู้ศรัทธาชาวกาลาเทีย

4:25 ภูเขาซีนาย ภูเขาในประเทศอาระเบีย สถานที่ที่พระเจ้าได้มอบกฎให้แก่โมเสส (อพยพ 19 และ20)

4:27 โดดเดี่ยวอ้างว้าง หมายถึงหญิงที่ถูกสามีทอดทิ้ง

4:30 “ใส่หญิง...ไม่ได้” อ้างมาจากหนังสือ ปฐมกาล 21:10

วิญญานเพราะได้ไว้วางใจ เราถึงได้ตั้งหน้าตั้งตาคอยสิ่งที่เราหวังไว้อย่างมั่นอกมั่นใจ ความหวังนั้นคือพระเจ้าจะยอมรับเราแน่ในวันสุดท้าย ⁶ เพราะในพระเยซูคริสต์ การทำหรือไม่ทำพิธีชลิบนั้นไม่สำคัญอะไรเลย แต่สิ่งที่สำคัญคือความเชื่อที่แสดงออกด้วยความรัก

⁷ พวกคุณก็กำลังวิ่งกันดีอยู่แล้ว ใครกันนะที่มาขัดจังหวะทำให้คุณเลิกติดตามความจริง ⁸ ใครก็ตามที่มาชักชวนให้คุณหยุด ไม่ได้มาจากพระเจ้าที่เรียกคุณมาแน่ ⁹ ระวังตัวให้ดี “เชื่อพูนิดเดียวก็ทำให้เบี่ยงทั้งก่อนพูนขึ้นมาได้” ¹⁰ ผมมั่นใจในองค์เจ้าชีวิตว่า คุณจะไม่มียอมรับความคิดที่แตกต่างออกไปจากนี้ และไม่ว่าใครก็ตามที่มาทำให้คุณสับสน จะต้องถูกพระเจ้าลงโทษแน่

¹¹ พี่น้องครับ ถ้าผมยังสั่งสอนให้ทำพิธีชลิบบ่อย แล้วทำไมผมยังถูกข่มเหงอยู่ล่ะ ถ้าเป็นจริงตามนั้น เรื่องไม่กางเขนที่ผมสอน ก็จะไม่เป็นปัญหาอีกต่อไปแล้ว ¹² ผมอยากให้ไอ้พวกที่มาวุ่นวายกับคุณนี้ ตอน*ตัวมันเองเลยแทนที่จะแคชลิบ*เท่านั้น

¹³ พี่น้องครับ พระเจ้าเรียกคุณมาใช้ชีวิตอย่างมีเสรีภาพ แต่อย่าเอาเสรีภาพนั้นมาเป็นข้ออ้างในการทำตามสันดานของตนเองที่เห็นแก่ตัว แต่ให้รับใช้กันและกันด้วยความรัก ¹⁴ เพราะกฎทั้งหมดสรุปออกมาได้ข้อเดียว คือ “รักเพื่อนบ้านเหมือนรักตัวเอง” ¹⁵ แต่ถ้าคุณยังคงฉีกเนื้อกัดกันกันเหมือนสัตว์ป่า ระวังให้ดี เพราะจะย่อยยับด้วยกันทั้งหมด

พระวิญญานและสันดานของมนุษย์

¹⁶ แต่ผมขอบอกว่า ให้ใช้ชีวิตตามพระวิญญาน แล้วคุณจะไม่ทำตามกิเลสตัณหาของสันดาน ¹⁷ ความต้องการของพระวิญญานนั้นขัดแย้งกับกิเลสตัณหาของสันดาน ทั้งสองจึงต่อต้านกันโดยตรง เพื่อขัดขวางไม่ให้คุณทำในสิ่งที่คุณอยากจะทำ ¹⁸ แต่ถ้าคุณยอมให้พระวิญญานนำชีวิตของคุณ คุณก็ไม่อยู่ภายใต้กฎ* อีกต่อไป

¹⁹ การกระทำที่เกิดจากสันดานมนุษย์ก็เห็นได้ชัดเจนคือ ความผิดบาปทางเพศ ความไม่บริสุทธิ์ ความคิดสลปรก กิเลสตัณหา ²⁰ การนับถือรูปเคารพ การใช้เวทมนตร์คาถา* การเป็นศัตรูกัน การขัดแย้งกัน การริษยา การโกรธเคืองกัน การชิงดีชิงเด่นกัน การไม่ลงรอยกัน การแบ่งพรรคแบ่งพวก ²¹ การอิจฉา การเมาเหล้า การจัดงานมั่วสุม และอื่นๆ ในทำนองเดียวกันนี้ ขอเตือนอีกครั้งอย่างที่เคยเตือนมาแล้วว่าคนที่ทำอย่างนี้จะไม่ได้รับแผ่นดินของพระเจ้าเป็นมรดกอย่างแน่นอน ²² แต่ผลของพระวิญญานคือ ความรัก ความชื่นชมยินดี สันติสุข ความอดทน ใจเมตตา ความดี ²³ ความซื่อสัตย์ ความอ่อนโยน และการรู้จักควบคุมตนเอง สิ่งเหล่านี้ไม่ขัดแย้งกับกฎข้อไหน* ²⁴ คนที่เป็นของพระเยซูคริสต์ ได้เอาสันดานมนุษย์พร้อมกับกิเลสตัณหาและความใคร่ที่มาจากมัน ไปตรึงไว้บนไม้กางเขนแล้ว ²⁵ เนื่องจากพระวิญญาน*ได้ใช้ชีวิตกับเราแล้ว เราก็ควรจะติดตามพระวิญญานในทุกสิ่งที่เราทำ ²⁶ อย่าवादตี ยัวโมโหหรืออิจฉากันเลย

5:9 เชื้อฟู ในที่นี้ใช้แทนสัญลักษณ์ของบิศาจหรือสิ่งชั่วร้าย

5:9 “เชื้อฟู... ขึ้นได้” เป็นสุภาษิตหมายถึงเรื่องเล็กๆ สามารถกลายเป็นเรื่องใหญ่ได้หรือคนไม่ดีเพียงคนเดียวแต่สามารถทำให้คนทั้งกลุ่มไม่ดีได้

5:12 ตอน คือการตัดอวัยวะเพศชายออก เปาโลใช้คำนี้เพราะมันคล้ายกับคำว่าชลิบ เปาโลแสดงให้เห็นว่าเขาโกรธพวกครูจอมปลอม

5:14 “รัก...ตัวเอง” อ้างมาจากหนังสือ เลวีนิติ 19:18

5:20 การใช้เวทมนตร์คาถาคือ การใช้มนตร์มายาหรือพลังของชาตนา

5:23 ไม่ขัดแย้งกับกฎข้อไหน หรือแปลได้อีกอย่างว่า ไม่มีกฎข้อไหนเกี่ยวกับเรื่องอย่างนี้

ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน

6 พี่น้องครับ ถ้าพี่น้องคนไหนถูกจับได้ว่าไปทำบาปก็ให้พวกคุณที่เป็นคนของพระวิญญาณช่วย ให้เขากลับมาอยู่ในทางที่ถูกต้อง แต่ต้องช่วยด้วยความสุภาพ และให้ระวังให้ดี เพราะไม่อย่างนั้นตัวคุณเองก็อาจจะถูกล่อลวงให้หลงไปทำบาปได้เหมือนกัน ²ให้แบ่งเบาภาระซึ่งกันและกัน เมื่อคุณทำอย่างนั้น คุณก็ได้ทำตามกฎของพระคริสต์จริงๆ ³ถ้าใครคิดว่าตัวเองดีกว่าคนอื่นทุกๆ ที่ไม่จริง เขาก็หลอกตัวเอง ⁴ให้แต่ละคนสำรวจการงานของตนเองจะได้ภูมิใจในงานที่เขาทำ แต่ไม่ต้องเที่ยวเอาไปเปรียบเทียบกับคนอื่นคนนี้ ⁵ให้ต่างคนต่างก็รับผิดชอบภาระของตนเอง

อย่าหยุดทำดี

⁶อย่าลืมนำสิ่งดีๆ ที่คุณมีให้ครูที่สอนคุณ เรื่องถ้อยคำของพระเจ้าด้วย ⁷อย่าโง่งไปหน่อยเลย ไม่มีใครหลอกพระเจ้าได้หรอก ใครหว่านพืชอะไรลงไป ก็ต้องเก็บเกี่ยวผลของพืชนั้น ⁸คนที่หว่านเพื่อกิเลสตัณหาของสันดาน ก็จะเก็บเกี่ยวความพินาศ ส่วนคนที่หว่านเพื่อเอาใจพระวิญญาณ ก็จะเก็บเกี่ยวชีวิตที่อยู่กับพระเจ้าตลอดไปจากพระวิญญาณนั้น ⁹อย่าเพิ่งท้อแท้ในการทำดี เพราะเมื่อถึงเวลาที่เหมาะ คุณก็จะได้เก็บเกี่ยวผลจากการทำดีนั้น ถ้าไม่เลิกไปซะก่อนนะ ¹⁰ดังนั้น เมื่อมีโอกาสก็ให้ทำความดีกับทุกคน โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับครอบครัวที่ไว้วางใจในพระเจ้า

เปาโลจบจดหมาย

¹¹คู่มือหนังสือที่ใหญ่โตนี้สิ เป็นลายมือของผมเอง ¹²คนพวกนั้นที่อยากได้หน้าพยายามบังคับให้คุณทำพิธีชลิบ ก็เพราะเหตุผลแค่ข้อเดียวคือกลัวจะถูกคนยิวข่มเหงตอนประกาศเรื่องไม้กางเขนของพระคริสต์* ¹³ขนาดพวกมันเองที่เข้าพิธีชลิบแล้ว ก็ยังไม่ทำตามกฎ แต่ที่พวกมันอยากให้คุณทำพิธีชลิบ ก็เพื่อจะได้ ไปไม่ไ้อวดว่าพวกมันนี่แน่ ที่ทำให้พวกคุณเข้าพิธีชลิบได้ ¹⁴ขอให้ผมอย่าได้ไ้อวดเรื่องอะไรเลย นอกจากเรื่องกางเขนของพระเยซูคริสต์เจ้าของเราเท่านั้น โลกนี้ก็ไ้อวดตาย*จากผมไปแล้ว และผมเองก็ได้ตาย*จากโลกนี้ไปแล้วเหมือนกัน ¹⁵จะทำหรือไม่ทำพิธีชลิบนั้น มันไม่ได้สำคัญอะไรเลย แต่สิ่งที่สำคัญคือ โลกใหม่ที่พระเจ้าได้สร้างขึ้นมา ¹⁶ขอให้พระเจ้ามีความเมตตากรุณาและให้สันติสุขกับทุกคนที่ใช้ชีวิตตามกฎนี้ ผู้เป็นอิสราเอลแท้ๆ ของพระเจ้าด้วย

¹⁷สุดท้ายนี้ อย่าให้ใครมาสร้างปัญหาให้กับผมเพิ่มขึ้นอีกเลย บาดแผล*ทั่วตัวของผม ก็แสดงให้เห็นแล้วว่า ผมเป็นของพระคริสต์

¹⁸พี่น้องครับ ขอให้ความเมตตากรุณาของพระเยซูคริสต์เจ้า อยู่กับจิตวิญญาณของพวกคุณ ด้วยเถิด อาเมน†

6:12 ไม้กางเขนของพระคริสต์ เปาโลใช้ไม้กางเขนแทนภาพเรื่องความตายของพระคริสต์ที่ต้องชดใช้แทนความผิดบาปของมนุษย์

6:14 ตาย หมายถึง "ถูกตรึงบนไม้กางเขน"

6:17 บาดแผล มีหลายครั้งที่เปาโลถูกผู้คนที่ต่อต้านเขาเขียนตี เพราะเขาสั่งสอนเรื่องเกี่ยวกับพระคริสต์ บาดแผลจึงเกิดจากการถูกเขียนตีนั้น

หนังสือเอเฟซัส

เปาโลเขียนจดหมายถึงชาวเอเฟซัสในขณะที่เขายังติดคุกอยู่ แต่ไม่มีหลักฐานแน่ชัดว่าที่ไหนและเมื่อไหร่ ใจความสำคัญของจดหมายฉบับนี้คือ แผนงานของพระเจ้าที่จะนำเอาคนทุกชาติมาอยู่ร่วมกันภายใต้กฎของพระคริสต์ เปาโลได้พยายามจูงใจให้พี่น้องคริสเตียนอยู่ร่วมกันอย่างสงบสุข และใช้ชีวิตตามวัตถุประสงค์ที่พระเจ้ามีให้พวกเขา

จดหมายจากเปาโลถึงหมู่ประชุมของพระเจ้า ที่เมืองเอเฟซัส

1 จากเปาโล คิษย์เอก¹ ของพระเยซูคริสต์ ตามความต้องการของพระเจ้า ถึง ผู้บริสุทธิของพระเจ้า ที่ชื่อสัตย์ในพระเยซูคริสต์ ในเมืองเอเฟซัส² ขอให้พระเจ้าพระบิดาของเรา และพระเยซูคริสต์เจ้าของเรา ให้ความเมตตากรุณาและสันติสุขกับพวกคุณทุกคน

พระพรจากพระวิญญาณบริสุทธิ์

³ ขอสรรเสริญพระเจ้าพระบิดาของพระเยซูคริสต์เจ้าของเรา พระองค์เป็นผู้ที่ได้วยพรเรา มากมายในโลกฝ่ายวิญญาณ โดยผ่านทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ เพราะเรามีส่วนในพระคริสต์⁴ พระเจ้ารักเรา พระองค์จึงได้เลือกเราผู้ที่มีส่วนในพระคริสต์ไว้ก่อนที่จะสร้างโลกนี้เสียอีก เพื่อเราจะได้รับสุทธิและไม่มียึดติดต่อหน้าพระองค์⁵ พระองค์ได้กำหนดไว้ล่วงหน้าแล้วว่า จะรับเรามาเป็นลูกๆ ของพระองค์ โดยทางพระเยซูคริสต์ นี่แหละเป็นความต้องการและความพอใจของพระองค์⁶ พระองค์ทำอย่างนี้เพื่อเราจะได้รับสรรเสริญพระบารมีของพระองค์ สำหรับความเมตตากรุณาของพระองค์ที่ให้กับเราเปล่าๆ ผ่านมาทางพระบุตรที่พระองค์รักมาก⁷ พระเจ้าได้ปลดปล่อยพวกเราที่มีส่วนในพระคริสตนั้นให้เป็นอิสระด้วยเลือดของพระองค์ และพระเจ้าได้อภัยโทษบาปของเรา เพราะความเมตตากรุณาอันมหาศาลของพระองค์⁸ พระเจ้าได้เมตตาเราอย่างเหลือล้นพร้อมกับให้สติปัญญาทุกอย่างและความเข้าใจอย่างต่องแท้กับเรา⁹ โดยที่พระองค์เต็มใจเปิดเผยแผนการลับที่อยู่ในใจของพระองค์ให้เรา รู้เป็นแผนการลับที่พระองค์ตั้งใจจะให้สำเร็จในพระคริสต์¹⁰ แผนการลับนั้นคือ เมื่อถึงเวลาที่เหมาะสม พระเจ้าจะรวบรวมทุกสิ่งในสวรรค์และบนโลกมาอยู่ภายใต้พระคริสต์

¹¹ พระเจ้าได้เลือกเราผู้ที่มีส่วนในพระคริสต์ไว้แล้ว ให้เป็นคนของพระองค์ สิ่งนี้ได้ถูกกำหนดไว้ก่อนล่วงหน้าแล้ว ซึ่งก็เป็นที่ตามความตั้งใจของพระเจ้า พระองค์ตั้งใจทำอะไร พระองค์ก็จะทำให้สำเร็จตามนั้น¹² พระองค์ตั้งใจให้เราผู้ที่มีความหวังในพระคริสต์ มีชีวิตอยู่เพื่อสรรเสริญพระบารมีของพระองค์¹³ พวกคุณก็มีส่วนในพระคริสต์เหมือนกัน พระองค์ได้ประทับตราเป็นเจ้าของพวกคุณแล้ว ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่พระองค์ได้สัญญาไว้ พระองค์ทำอย่างนี้ตอนที่พวกคุณได้ยินและเชื่อในถ้อยคำแห่งความจริง คือข่าวดีที่ทำให้คุณรอดนั้น¹⁴ พระวิญญาณนี้ เป็นเครื่องมัดจำมัดแรกสำหรับมรดกของเรา และเป็นผู้ที่รับรองว่า พระเจ้าจะปลดปล่อยพวกเราผู้ที่เป็นของพระองค์นั้นให้เป็นอิสระ ทั้งหมดนี้ก็เพื่อจะได้สรรเสริญพระบารมีของพระองค์

คำอธิษฐานของเปาโล

¹⁵ ตั้งแต่ผมได้ยินเรื่องความเชื่อที่พวกคุณมีต่อพระเจ้า และความรักที่พวกคุณมีให้กับผู้บริสุทธิ์ทั้งหลายของพระองค์¹⁶ เมื่อผมอธิษฐานก็ไม่เคยหยุดขอขอบคุณพระเจ้าสำหรับพวกคุณเลย¹⁷ ผมขอพระเจ้าของพระเยซูคริสต์ของเรา คือพระบิดาผู้ยิ่งใหญ่ โปรดให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ ที่

1:1 ในเมืองเอเฟซัส สำเนาพระคัมภีร์ที่เก่าแก่บางฉบับไม่มีคำว่า "ในเมืองเอเฟซัส"

จะให้สติปัญญาแก่คุณและเปิดเผยให้คุณรู้เรื่องของพระเจ้ามากขึ้น¹⁸ ขอให้ตาใจของคุณสว่างไสวขึ้นมา เพื่อจะได้รู้ว่า พระเจ้าเรียกให้คุณมามีความหวังอะไร และรู้ด้วยว่ามรดกที่พระเจ้ามอบให้กับผู้บริสุทธิของพระองค์นั้น มันยิ่งใหญ่มหาศาลขนาดไหน¹⁹ และให้คุณรู้จักด้วยว่าฤทธิ์อำนาจที่พระเจ้าให้กับเราผู้ที่เชื่อมันยิ่งใหญ่ขนาดไหน แบบหาอะไรมาเปรียบไม่ได้เลย ฤทธิ์อำนาจนี้ก็เหมือนกับฤทธิ์อำนาจอันยิ่งใหญ่²⁰ ที่พระองค์ได้ใช้ตอนที่พระองค์ทำให้พระคริสต์ฟื้นขึ้นจากความตายและนั่งอยู่ทางขวามือของพระองค์ในโลกฝ่ายวิญญาณนั้น²¹ พระเจ้าได้ตั้งให้พระคริสต์ อยู่เหนือผู้ครอบครอง ผู้มีสิทธิอำนาจ ผู้มีฤทธิ์ ผู้ครอบครองแผ่นดิน และเหนือตำแหน่งใดๆ ที่ตั้งขึ้นมาได้ ไม่ใช่แต่ในยุคนี้เท่านั้นแต่ในยุคที่กำลังจะมาถึงด้วย²² พระเจ้าได้วางทุกสิ่งไว้ใต้เท้าของพระคริสต์ และพระองค์ได้ตั้งพระคริสต์เป็นศีรษะเหนือทุกสิ่งเพื่อห่มประมุขของพระองค์²³ ห่มประมุขนี้ก็คือร่างกายของพระคริสต์ และห่มประมุขนี้ก็เต็มเปี่ยมไปด้วยพระคริสต์ และพระคริสต์ก็ทำให้ทุกสิ่งเต็มเปี่ยมไปด้วยพระองค์

จากความตายไปสู่ชีวิต

2 เมื่อก่อนพวกคุณได้ตายแล้วฝ่ายจิตวิญญาณ เพราะไม่เชื่อฟังและได้ทำบาป² พวกคุณเคยใช้ชีวิตตามทางชั่วของโลกนี้ ตามผู้มีอำนาจในย่านฟ้าอากาศซึ่งเป็นวิญญาณที่กำลังทำงานอยู่ภายในตัวของคนที่ไม่เชื่อฟังพระเจ้า³ ครั้งหนึ่งพวกเราทุกคนก็เคยใช้ชีวิตอย่างคนพวกนั้นเหมือนกัน คือชอบทำตามกิเลสตัณหาของตัวเอง ปล่อยตัวปล่อยใจไปตามกิเลสนั้น ซึ่งโดยสันดานของเราแล้ว เราก็มควรที่จะถูกลงโทษเหมือนพวกเขานั้นแหละ

⁴ แต่พระเจ้าเต็มเปี่ยมไปด้วยความเมตตากรุณา เพราะความรักอันยิ่งใหญ่ที่พระองค์มีต่อเรา⁵ พระองค์ได้ให้เราเริ่มชีวิตอยู่คู่กับพระคริสต์ทั้งๆ ที่เราเคยตายไปแล้ว เพราะไม่เชื่อฟัง (ที่พวกคุณรอดนั้น ก็เพราะความเมตตากรุณาของพระเจ้า)⁶ พระเจ้าก็ทำให้พวกเราฟื้นขึ้นจากความตายด้วยกันกับพระคริสต์ และให้เรานั่งกับพระคริสต์บนบัลลังก์ในโลกฝ่ายวิญญาณ ก็เพราะเรามีส่วนในพระเยซูคริสต์⁷ พระเจ้าทำอย่างนี้ ก็เพื่อแสดงให้ยุคต่อๆ ไปได้เห็นความเมตตากรุณาที่พระองค์ได้ให้กับเราเป็นความเมตตากรุณาอันมหาศาลอย่างหาที่เปรียบไม่ได้ ที่เป็นอย่างนี้ก็เพราะเรามีส่วนในพระเยซูคริสต์⁸ ที่พวกคุณรอดนั้นเป็นเพราะความเมตตากรุณาของพระเจ้า ผ่านมาทางความเชื่อของคุณ ไม่ใช่มาจากตัวของพวกคุณเอง แต่เป็นของขวัญที่มาจากพระเจ้า⁹ มันไม่ได้เป็นผลมาจากการกระทำของใคร เพื่อจะได้ไม่มีใครโอ้อวดได้¹⁰ เพราะเราเป็นผลงานของพระเจ้า ที่พระองค์สร้างผ่านมาทางพระเยซูคริสต์ เพื่อให้เราทำสิ่งดีๆ ที่พระเจ้าได้เตรียมไว้ล่วงหน้าแล้วที่จะให้เราทำ

ความเป็นหนึ่งเดียวในพระคริสต์

¹¹ คุณไม่ได้เกิดมาเป็นคนยิว พวกคนยิวที่เรียกตัวเองว่า “พวกเข้าพิธีขลิบ” ก็ได้เรียกพวกคุณว่า “พวกไม่ได้เข้าพิธีขลิบ”¹² จำไว้ว่า ในตอนนั้น พวกคุณยังไม่มีพระคริสต์ ไม่ได้รวมอยู่ในชุมชนชาวอิสราเอล¹ และไม่มีส่วนร่วมในข้อตกลงต่างๆ ที่พระเจ้าได้สัญญาไว้ คุณใช้ชีวิตอยู่ในโลกนี้แบบไม่มีความหวัง และไม่มีพระเจ้า¹³ เมื่อก่อนพวกคุณอยู่ห่างไกลจากพระเจ้าแต่เดี๋ยวนี้พระเจ้าได้นำพวกคุณเข้ามาใกล้พระองค์ โดยเลือดของพระเยซูคริสต์¹⁴ พระคริสต์ทำให้เกิด

สันติภาพขึ้นระหว่างเรา พระองค์ทำให้คนยิวและคนที่ไม่ใช่ยิวกลายเป็นพวกเดียวกัน และโดยความตายของพระองค์ พระองค์ได้ทำลายกำแพงแห่งความเกลียดชังที่แบ่งแยกเราลง¹⁵ พระองค์ได้ล้มเลิกกฎเกณฑ์และกฎข้อปฏิบัติต่างๆ ของโมเสส ก็เพื่อจะสร้างสันติภาพขึ้นมา ด้วยการนำเอาคนสองฝ่ายมาสร้างเป็นคนใหม่ขึ้นในพระองค์¹⁶ พระองค์ได้ทำลายความเป็นศัตรูกันของคนสองฝ่าย และทำให้เขากลับมาคืนดีกันกับพระเจ้าในกายเดียวกัน ผ่านทางความตายของพระคริสต์บนไม้กางเขน¹⁷ ดังนั้นพระองค์จึงมาประกาศข่าวดีเรื่องสันติภาพนี้กับพวกที่อยู่ห่างไกลพระเจ้า (คือพวกคุณที่ไม่ใช่ยิวนั่นแหละ) และกับคนยิวที่อยู่ใกล้พระเจ้าด้วย¹⁸ เพราะโดยทางพระคริสต์พวกเราทั้งสองฝ่าย ก็มีสิทธิ์ที่จะเข้าใกล้ชิดพระบิดาโดยพระวิมูถุนานบริสุทธิ์¹⁹ องค์กรเดียวกัน

¹⁹ ผลที่ตามมาก็คือ พวกคุณไม่ใช่คนแปลกหน้าและไม่ใช่คนต่างดาวอีกต่อไปแล้ว แต่เป็นพลเมืองเดียวกันกับคนของพระเจ้า²⁰ และเป็นสมาชิกในครอบครัวของพระเจ้าด้วย²⁰ พวกคุณคืออาคารที่พระเจ้าสร้างขึ้นมา โดยรากฐานของอาคารนี้ก็คือพวกศิษย์เอกของพระเยซู²¹ และพวกผู้พูดแทนพระเจ้า²¹ และมีพระเยซูคริสต์เป็นหินก้อนที่สำคัญที่สุด*²¹ ในพระคริสตนั้น ทุกส่วนของอาคารก็ถูกเชื่อมต่อนำเข้าด้วยกัน และเจริญขึ้นเป็นวิหารศักดิ์สิทธิ์ให้กับองค์เจ้าชีวิต²² ในพระคริสตนั้น พวกคุณกำลังถูกก่อสร้างมาด้วยกันกับคนอื่นๆ ให้เป็นที่อยู่ของพระวิมูถุนานของพระเจ้า

หน้าที่การงานของเปาโลเพื่อคนที่ไม่ใช่ยิว

3 นี่เป็นเหตุที่ผมอธิษฐานเผื่อพี่น้อง ผมเองเปาโลเป็นนักโทษเพราะเห็นแก่พระเยซูคริสต์ และเพื่อประโยชน์ของพวกคุณที่ไม่ใช่ยิว² แน่นนอน พวกคุณคงรู้แล้วว่าพระเจ้าได้เมตตาตามอบงานนี้ให้กับผม เพื่อช่วยเหลือพวกคุณ³ พระเจ้าได้เปิดเผยแผนการลับของพระองค์ให้ผมรู้ ตามที่ผมได้เขียนมาแล้วอย่างย่อๆ⁴ ถ้าคุณได้อ่านแล้ว คุณก็จะรู้ว่าผมเข้าใจเรื่องแผนการลับของพระคริสต์ขนาดไหน⁵ ในสมัยก่อน พระเจ้าไม่ได้เปิดเผยแผนการลับนี้ให้ใครรู้ แต่ในสมัยนี้ พระองค์ได้เปิดเผยแผนการลับนี้ ผ่านทางพระวิมูถุนานให้กับศิษย์เอกผู้บริสุทธิ์ของพระคริสต์และผู้พูดแทนพระเจ้า⁶ แผนการลับนี้คือ คนที่ไม่ใช่ยิวจะได้รับมรดกร่วมกันกับคนยิว เป็นอวัยวะในร่างกายเดียวกัน มีส่วนร่วมในคำสัญญาที่พระเจ้าได้ทำไว้ในพระเยซูคริสต์ ทั้งหมดนี้เกิดขึ้นได้เพราะข่าวดีที่ได้ประกาศอยู่นี้

⁷ ผมมาเป็นผู้รับใช้ในการประกาศข่าวดีนั้น ซึ่งเป็นของขวัญที่พระเจ้าเมตตาตามอบให้กับผมด้วยฤทธิ์อำนาจของพระองค์⁸ ถึงแม้ว่าผมจะเป็นคนเล็กน้อยกว่าคนที่เล็กน้อยที่สุดในหมู่ผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้า แต่พระเจ้าก็ยังเมตตาตามอบพระพรนี้ให้กับผมคือให้ประกาศกับคนที่ไม่ใช่ยิวเรื่องความมั่งคั่งของพระคริสต์ ซึ่งเป็นเรื่องที่เกินกว่าที่จะเข้าใจได้⁹ ทำให้ทุกคนเห็นชัดเจนถึงแผนการลับนี้ที่พระเจ้าผู้สร้างทุกสิ่งทุกอย่างได้เก็บซ่อนไว้ตั้งแต่สร้างโลกมา¹⁰ พระเจ้าเก็บซ่อนแผนการลับนี้ไว้เพื่อว่าตอนนี้พระองค์จะได้เปิดเผยสติปัญญาอันหลากหลายของพระองค์ให้กับผู้ครอบครองและผู้มีอำนาจในโลกฝ่ายวิมูถุนาน โดยพระองค์ได้ใช้หมู่ประชุมของพระองค์¹¹ เปิดเผยเรื่องนี้

2:19 พลเมืองเดียวกันกับคนของพระเจ้า หมายถึง ประชาชนของพระเจ้า ได้ชื่อว่าเป็นผู้บริสุทธิ์เพราะพระคริสต์ทำให้พวกเขาบริสุทธิ์ และเป็นคนของพระเจ้าแต่ผู้เดียว
 2:20 หินก้อนที่สำคัญที่สุด หมายถึง "หินที่อยู่ตรงมุม" เป็นหินก้อนแรกและก้อนที่สำคัญที่สุดของสิ่งก่อสร้าง

11 พระองค์ทำอย่างนี้ตามจุดประสงค์ที่อยู่ในใจของพระองค์ตั้งแต่แรกมา และเรื่องนี้พระองค์ก็ได้ทำให้สำเร็จในพระเยซูคริสต์ องค์เจ้าชีวิตของเรา 12 พวกเราที่มีส่วนในพระเยซูคริสต์ กล้าและมั่นใจที่จะเข้าไปอยู่ต่อหน้าพระเจ้า เพราะเราไว้วางใจในพระคริสต์ 13 ผมอธิษฐานขอให้พวกคุณไม่ท้อแท้เพราะเห็นผมต้องเดือดร้อน ที่ผมเดือดร้อนก็เพื่อประโยชน์ของพวกคุณ เพื่อที่พวกคุณจะได้รับศักดิ์ศรีด้วย

ความรักของพระคริสต์

14 นี่เป็นเหตุที่ผมได้คุกเข่าลงอธิษฐานต่อหน้าพระบิดา 15 คำว่า “ครอบครัวยุคในสวรรค์ และบนแผ่นดินโลก” ก็มาจากคำว่าพระบิดานี้แหละ* 16 ขอให้พระเจ้าที่มั่งคั่งมหาศาล ช่วยให้พวกคุณมีพลังใจที่เข้มแข็งผ่านทางพระวิญญาณบริสุทธิ์[†] ของพระองค์ 17 ขอให้พระคริสต์ ตั้งมั่นคงอยู่ในใจของพวกคุณเพราะพวกคุณไว้วางใจในพระองค์ ขอให้หลงรักสักมั่งคงในความรัก 18 ผมอธิษฐานให้พวกคุณและผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้าทุกคนมีความสามารถที่จะเข้าใจว่า ความรักที่พระคริสต์มีต่อเรานั้นมันกว้าง ยาว สูง และลึกขนาดไหน 19 ขอให้พวกคุณเข้าใจถึงความรักของพระคริสต์ ที่เกินกว่าจะเข้าใจได้ เพื่อพวกคุณจะได้เติมไปด้วยความบริบูรณ์ของพระเจ้า

20 พระเจ้าสามารถทำได้ทุกสิ่งมากกว่าที่เราจะขอหรือคิดได้ ด้วยฤทธิ์อำนาจของพระองค์ที่กำลังทำงานอยู่ในตัวเรา 21 ขอให้พระเจ้าได้รับเกียรติทั้งจากหมู่ประมุขของพระองค์[†] และจากพระเยซูคริสต์ทุกยุคทุกสมัยตลอดไป อาเมน[†]

ร่างเดียวกัน

4 ในฐานะที่ผมเป็นนักโทษเพราะเห็นแก่องค์เจ้าชีวิต ผมขออ้อนวอนให้พวกคุณใช้ชีวิตให้สมกับที่พระเจ้าได้เรียกพวกคุณมา 2 คือให้สภาพอ่อนน้อมอยู่เสมอ รวมทั้งให้ใจเย็นๆและอดทนต่อกันและกันด้วยความรัก 3 ให้พยายามสุดความสามารถที่จะรักษาความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันที่ได้รับจากพระวิญญาณ ด้วยการใช้สันติสุขเป็นเชือกผูกมัดพวกคุณไว้ด้วยกัน 4 มีเพียงกายเดียวและพระวิญญาณเดียว เหมือนที่พระเจ้าเรียกพวกคุณมาให้มีความหวังเดียว 5 มีองค์เจ้าชีวิตองค์เดียว ความเชื่อเดียว พิธีจุ่มน้ำ[†] เดียว 6 และมีพระเจ้าองค์เดียว ผู้เป็นพระบิดาของทุกสิ่ง อยู่เหนือทุกสิ่ง อยู่ทั่วทุกสิ่ง และอยู่ในทุกสิ่ง

7 พวกเราแต่ละคนได้รับของขวัญตามความเมตตาของพระคริสต์ 8 นั่นเป็นเหตุที่พระคัมภีร์ถึงได้พูดว่า

“เมื่อพระองค์ขึ้นไปอยู่ที่สูง

พระองค์ก็เอาเชลยสงครามไปด้วย

และพระองค์ก็ได้แจกของขวัญให้กับมนุษย์” (สดุดี 68:18)

9 ที่พูดว่า “พระองค์ขึ้นไป” ก็แสดงว่าพระองค์เคยลงมาที่โลกเบื้องล่างนี้ 10 พระองค์ที่ลงมาก็เป็นองค์เดียวกับที่ขึ้นไปสูงกว่าสวรรค์ทั้งปวง เพื่อพระองค์จะได้เติมไปในทุกสิ่งทุกอย่าง 11 พระเยซูได้แจกของขวัญคือ พากศิษย์เอก[†] ของพระองค์ พวกผู้พูดแทนพระเจ้า[†] พวกผู้ประกาศข่าวดี และพวกผู้เลี้ยงที่สอน 12 เพื่อคนพวกนี้ จะได้เตรียมคนของพระเจ้าให้สามารถทำงานรับใช้ ซึ่งจะ

3:14-15 เป็นการเล่นคำของเปาโล เพราะในภาษากรีก คำว่า ครอบครัวยุค กับคำว่า บิดา มีเสียงคล้ายกันมาก

เสริมสร้างกายของพระคริสต์ให้แข็งแกร่งขึ้นเรื่อยๆ¹³ จนกว่าพวกเราทั้งหมดจะเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในความเชื่อ และในความรู้เกี่ยวกับพระบุตรของพระเจ้า แล้วเราจะได้ได้เป็นผู้ใหญ่เต็มที่ คือเป็นเหมือนกับพระคริสต์ทุกประการ

¹⁴ ทั้งนี้ก็เพื่อเราจะได้ไม่เป็นเหมือนเด็กเล็กๆ อีกต่อไป หรือเหมือนคลิ่นที่ถูกขัดไปขัดมา หรือถูกพัดไปทางโน้นที่ทางนี้ด้วยคำสอนใหม่ๆ และด้วยเล่ห์เหลี่ยมและกลอุบายต่างๆ ของพวกผู้สอนเท็จ¹⁵ แต่ให้พวกเราพูดความจริงด้วยความรัก และให้โตขึ้นเป็นเหมือนพระคริสต์ในทุกๆ ทาง พระคริสต์คือศิระ¹⁶ ที่ร่างกายทุกส่วนต้องพึ่งพาและทั้งร่างกายก็ยึดติดสนิทกันด้วยเส้นเอ็นทุกๆ เส้น เมื่ออวัยวะต่างๆ ทำหน้าที่ของมันเองแล้ว พระคริสต์ทำให้ร่างกายทั้งหมดเจริญเติบโตและแข็งแรงขึ้นด้วยความรัก

แบบอย่างที่คุณควรเป็น

¹⁷ ในฐานะตัวแทนขององค์เจ้าชีวิต ผมขอบอกพวกคุณว่า ต่อจากนี้ไป อย่าใช้ชีวิตเหมือนกับคนที่ไม่รู้จักพระเจ้า ที่คิดแต่เรื่องไร้สาระ¹⁸ ความคิดของเขามืดมัวไปเพราะความโง่เขลาและจิตใจที่ตื้ออั้น ทำให้ถูกแยกออกจากชีวิตที่มาจากพระเจ้า¹⁹ พวกเขาไม่มีความละเอียดรอบคอบอีกแล้ว ปลอมตัวมัวเมาในกาม ทำเรื่องลามกทุกอย่างโดยไม่ยับยั้งชั่งใจ²⁰ แต่นั่นไม่ใช่สิ่งที่คุณได้เรียนรู้เกี่ยวกับพระคริสต์²¹ จริงๆ แล้ว คุณเคยได้ยินเรื่องของพระองค์และได้รับคำสอนเกี่ยวกับพระองค์ สิ่งที่คุณเรียนรู้มานั้นสอดคล้องกับความจริงที่พระเจ้าได้เปิดเผยในพระเยซู²² คำสอนนั้นบอกให้พวกคุณกำจัดตัวตนเก่าๆ ที่ถูกذنหาคำชักนำให้หลงและเสื่อมไป²³ คำสอนนั้นยังสอนให้คุณยอมให้พระเจ้าสร้างความคิดและจิตใจของคุณขึ้นมาใหม่²⁴ คำสอนนี้ยังบอกอีกว่าให้สวมคนใหม่นั้นที่พระเจ้าสร้างขึ้นมาเป็นเหมือนพระองค์ เพื่อจะได้มีชีวิตที่พระเจ้าชอบใจ เป็นชีวิตที่บริสุทธิ์²⁵ ตามความจริงที่เราสอนนั้น

²⁵ ถ้าอย่างนั้น ให้เลิกพูดโกหกซะ “ให้ต่างคนต่างพูดความจริงต่อเพื่อนของตน เพราะพวกเราเป็นอวัยวะในร่างกายเดียวกัน”²⁶ “ถ้าโกรธ ก็อย่าทำบาป”²⁷ ควรกำจัดความโกรธนั้นให้หมดไปก่อนดวงอาทิตย์ตกดิน²⁷ อย่าเปิดโอกาสให้กับมารเอาชนะพวกคุณได้²⁸ คนที่เคยขโมยมาก่อนก็ให้เลิกขโมยซะ แล้วหันมาทำงาน ใช้มือทำสิ่งที่มีประโยชน์ เพื่อจะได้มีสิ่งของไว้แจกคนที่ขัดสน

²⁹ อย่าพูดคำหยาบคายเลย แต่ให้พูดในสิ่งที่ดี เพื่อจะได้ให้กำลังใจกับคนที่ต้องการ เพื่อมันจะได้เป็นประโยชน์กับคนที่ได้ยิน³⁰ อย่าทำให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้าเสียใจ พระเจ้าได้เอาพระวิญญาณนี้มาประทับตราพวกคุณไว้ ก็เพื่อแสดงว่าพวกคุณเป็นของพระเจ้า และเพื่อรับรองว่าพระเจ้าจะปลดปล่อยให้พวกคุณเป็นอิสระในวันนั้น³¹ กำจัดสิ่งเหล่านี้ให้หมดสิ้นไปจากพวกคุณ คือความขมขื่นทั้งหมด ความโกรธแค้น การทะเลาะวิวาท และการใส่ร้ายป้ายสี รวมถึงความชั่วทุกชนิด³² ให้เมตตาต่อกัน เห็นอกเห็นใจกัน และอภัยให้กันและกันเหมือนกับที่พระเจ้าได้อภัยให้กับคุณผ่านทางพระคริสต์

4:25 “ต่างคน...เดียวกัน” อ้างมาจากหนังสือ เศคาริยาห์ 8:16

4:26 “ถ้าโกรธ...ทำบาป” อ้างมาจากหนังสือ สดดี 4:4

4:30 วันนั้น คือวันที่พระเยซูคริสต์เสด็จกลับมาอีกครั้งหนึ่ง

5 ในฐานะที่เป็นลูกที่รักของพระเจ้า ให้พวกคุณเลียนแบบพระองค์² ให้ใช้ชีวิตด้วยความรัก เหมือนกับที่พระคริสต์รักเราด้วย พระองค์ได้สละชีวิตเพื่อเรา เป็นเหมือนเครื่องถวาย[†] และเครื่องบูชาที่หอมหวานให้กับพระเจ้า

³ เรื่องความผิดบาปทางเพศ เรื่องลามกทุกอย่าง หรือความมักมากในกาม แม้แต่จะพูดถึงก็อย่าเลย เพราะมันไม่เหมาะกับบุรุษสิทธิ์[†] ของพระเจ้า⁴ รวมทั้งการพูดจาหยาบคายไร้สาระไม่เป็นเรื่อง หรือพูดตลกมากเกินไปก็ไม่เหมาะสมทั้งนั้น แต่ควรจะพูดขอบคุณพระเจ้าดีกว่า⁵ ให้พวกคุณรู้เอาไว้เลยว่าทุกคนที่ทำผิดบาปทางเพศ ลามก หรือมักมากในกาม จะไม่มีส่วนในแผ่นดินของพระคริสต์และของพระเจ้าเลย

⁶ อย่าให้ใครมาหลอกลวงพวกคุณด้วยคำพูดที่เหลวไหล เพราะเรื่องอย่างนี้แหละที่ทำให้พระเจ้าลงโทษคนพวกนั้นที่ไม่เชื่อฟัง⁷ เมื่อรู้อย่างนี้แล้ว ก็อย่าไปมีส่วนร่วมกับคนพวกนั้นเลย⁸ ที่ผมพูดอย่างนี้ก็เพราะเมื่อก่อนนี้พวกคุณเคยเป็นความมืด แต่เดี๋ยวนี้เป็นความสว่างแล้ว เพราะมีส่วนในองค์เจ้าชีวิต ถ้าอย่างนั้นก็ให้ใช้ชีวิตให้สมกับที่เป็นลูกของความสว่างนั้น⁹ (เพราะผลของความสว่างคือความดีทุกอย่าง ชีวิตที่พระเจ้าชอบใจ และการพูดความจริง)¹⁰ ให้พยายามค้นหาว่าองค์เจ้าชีวิตชอบใจอะไรบ้าง¹¹ อย่าไปมีส่วนกับการกระทำต่างๆ ของความมืดที่ไร้ประโยชน์นั้น แต่ให้เปิดโปงเรื่องพวกนั้นออกมาดีกว่า¹² เพราะแม้แต่จะพูดถึงเรื่องลับๆ ที่พวกเขาทำกันก็ยังไม่อายเลย¹³ แต่ความสว่างนั้นทำให้เห็นทุกสิ่งทุกอย่างชัดเจน¹⁴ เพราะความสว่างจะทำให้ทุกสิ่งทุกอย่างที่มันซ่อนนั้น กลายเป็นความสว่างไปด้วยนั้นเป็นเหตุที่มีคำพูดว่า

“ตื่นได้แล้ว เจ้าที่หลับอยู่
ลุกขึ้นมาจากความตายสิ
แล้วพระคริสต์จะส่องสว่างใส่เจ้า”

¹⁵ ถ้าอย่างนั้น ระวังให้ดีว่าพวกคุณใช้ชีวิตอย่างไร อย่าเป็นเหมือนคนโง่แต่ให้เป็นเหมือนคนฉลาด¹⁶ ใช้ทุกๆ โอกาสอย่างดีที่สุดในการทำดี เพราะทุกวันนี้มีแต่ความชั่วร้าย¹⁷ ฉะนั้นอย่าเป็นคนโง่ แต่ให้เข้าใจว่าองค์เจ้าชีวิตต้องการให้คุณทำอะไร¹⁸ อย่าเมาเหล้าองุ่น มันจะทำให้คุณเสียคนได้ แต่ให้เต็มไปด้วยพระวิญญาณดีกว่า¹⁹ คือร้องเพลงสดุดี เพลงสรรเสริญ และเพลงจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ ให้กันและกัน และให้ร้องเพลงสรรเสริญองค์เจ้าชีวิตจากใจของพวกคุณ²⁰ และขอบคุณพระเจ้าผู้เป็นพระบิดาของเราเสมอสำหรับทุกสิ่งทุกอย่าง ในฐานะเป็นคนของพระเยซูคริสต์เจ้า*

สามีและภรรยา

²¹ ให้ยินยอมซึ่งกันและกัน เพราะยำเกรงพระคริสต์

²² พวกคุณที่เป็นภรรยา ให้ยินยอมต่อสามี เหมือนที่ยินยอมต่อองค์เจ้าชีวิต²³ เพราะสามีคือศีรษะของภรรยา เหมือนกับที่พระคริสต์เป็นศีรษะของหมู่ประชุม หมู่ประชุมนี้เป็นร่างกายของพระองค์ที่พระองค์ได้ช่วยให้รอด²⁴ แต่หมู่ประชุมยินยอมต่อพระคริสต์อย่างไร ภรรยาก็ควรจะยินยอมต่อสามีของตนในทุกเรื่องอย่างนั้นด้วย

5:20 หรือแปลตรงๆ ได้ว่า ในนามของพระเยซูคริสต์เจ้า

²⁵พวกคุณที่เป็นสามีให้รักภรรยาของตนเหมือนกับที่พระคริสต์รักหมู่ประชุมของพระองค์ และได้สละพระองค์เองเพื่อประโยชน์ของหมู่ประชุม ²⁶ที่พระคริสต์ทำอย่างนี้ก็เพื่อชำระล้างหมู่ประชุมของพระองค์ ให้บริสุทธิ์ด้วยน้ำและถ้อยคำของพระองค์ ²⁷และเพื่อพระองค์จะได้มอบหมู่ประชุมที่สง่างามให้กับพระองค์เอง เหมือนกับเจ้าสาวที่ไม่มีตำหนิ ริ้วรอย หรือความบกพร่องอะไรเลย แต่จะบริสุทธิ์หมดจดทุกอย่าง ²⁸สามีก็เหมือนกัน ควรจะรักภรรยาของตนเหมือนกับร่างกายของตนเอง คนที่รักภรรยาก็คือรักตัวเองนั่นเอง ²⁹เพราะไม่มีใครหรอกที่เกลียดร่างกายของตนเอง มีแต่จะเลี้ยงดูและเอาใจใส่ เหมือนกับที่พระคริสต์เลี้ยงดูและเอาใจใส่หมู่ประชุมของพระองค์ ³⁰เพราะเราเป็นอวัยวะในร่างกายของพระองค์ ³¹เหมือนกับที่พระคัมภีร์พูดเอาไว้ว่า “ตั้งนั้นผู้ชายจะจากพ่อและแม่ของเขา ไปเป็นหนึ่งเดียวกับภรรยาของตน และเขาทั้งสองจะเป็นร่างกายเดียวกัน”* ³²เรื่องนี้เป็นเรื่องลึกซึ้งมาก และผมเอาเรื่องนี้มาเปรียบเทียบกับสายสัมพันธ์ระหว่างพระคริสต์กับหมู่ประชุมของพระองค์ ³³อย่างไรก็ตาม พวกคุณแต่ละคน ต้องรักภรรยาของตน เหมือนกับรักตนเอง ส่วนภรรยาจะต้องเคารพสามีของตน

ลูกและพ่อแม่

6 พวกคุณที่เป็นลูกๆ ต้องเชื่อฟังพ่อแม่ของตน ในฐานะที่คุณมีส่วนในองค์เจ้าชีวิต เพราะนั่นเป็นสิ่งที่ถูกต้อง ²กฎที่ว่า “ให้เกียรติพ่อแม่ของตน”* นี่เป็นกฎข้อแรกที่มีคำสั่งสัญญาฟ่วงมาด้วย ³“คือคุณจะทำเรื่องดีในทุกสิ่ง และอายุยืนยาวในแผ่นดินนี้”* ⁴พวกคุณที่เป็นพ่อ อย่าช่วยลูกรักของคุณให้โกรธ แต่ให้เลี้ยงดูเขาด้วยการอบรมสั่งสอน และเตือนสติตามแนวทางขององค์เจ้าชีวิต

ทาสและผู้เป็นนาย

⁵พวกคุณที่เป็นทาส ต้องเชื่อฟังเจ้านายฝ่ายโลกนี้ ควรเกรงกลัวจนตัวสั่น ด้วยความจริงใจ เหมือนที่ทำกับพระคริสต์ ⁶อย่าทำเป็นขยันแค่ต่อหน้าเมื่อมีคนมองเพื่อประจบสอพลอ แต่ควรจะทำงานเหมือนกับเป็นทาสของพระคริสต์ ที่เต็มใจทำตามความต้องการของพระเจ้า ⁷ให้เต็มใจรับใช้เหมือนกับที่ทำต่อองค์เจ้าชีวิตไม่ใช่ต่อมนุษย์ ⁸จำไว้ว่า ไม่ว่าคุณจะเป็นทาสหรือเป็นคนอิสระก็ตาม ถ้าทำความดีก็จะได้รับสิ่งตอบแทนจากองค์เจ้าชีวิต ⁹ในทำนองเดียวกัน พวกคุณที่เป็นเจ้านายอย่าได้ข่มขู่ทาสของตน จำไว้ว่าเจ้านายของคุณและของเขาก็อยู่บนสวรรค์ และพระองค์ก็ไม่ลำเอียงเข้าข้างใคร

จงสวมชุดเกราะของพระเจ้า

¹⁰สุดท้ายนี้ ขอให้พวกคุณเข้มแข็งในองค์เจ้าชีวิต และในฤทธิ์อำนาจอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ ¹¹สวมชุดเกราะที่พระเจ้ามอบให้อย่างเต็มยศ แล้วพวกคุณจะสามารถยืนขึ้นต่อสู้แผนการของมารร้าย ¹²เพราะพวกเราไม่ได้ต่อสู้กับมนุษย์แต่ต่อสู้กับผู้ครอบครอง ผู้มีอำนาจ ต่อสู้กับเทพเจ้าที่ครองโลกมีดนี้ และต่อสู้กับวิญญาณชั่วร้ายในโลกฝ่ายวิญญาณ ¹³เพราะอย่างนี้ให้สวมชุดเกราะที่พระเจ้ามอบให้อย่างเต็มยศ เพื่อคุณจะสามารถยืนหยัดได้เมื่อวันอันชั่วร้ายมาถึง และเมื่อทุกอย่างจบ

5:31 “ตั้งนั้น...เดียวกัน” อ้างมาจากหนังสือ ปฐมกาล 2:24
 6:2 “ให้เกียรติ...ของตน” อ้างมาจากหนังสือ อพยพ 20:12, เฉลยธรรมบัญญัติ 5:16
 6:3 “คือคุณ...แผ่นดินนี้” อ้างมาจากหนังสือ อพยพ 20:12, เฉลยธรรมบัญญัติ 5:16

สิ้นแล้ว พวกคุณก็ยังคงยืนหยัดต่อไปได้¹⁴ ดังนั้นให้ยืนหยัดไว้ เอาความจริงรัดเอาไว้เหมือนเข็มขัด เอาชีวิตที่พระเจ้าชอบใจมาสวมเป็นเกราะป้องกันออก¹⁵ เอาใจที่พร้อมจะประกาศข่าวดีเรื่องสันติสุขมาสวมเป็นรองเท้า¹⁶ นอกจากนี้แล้ว ให้เอาความเชื่อเป็นโล่ ที่พวกคุณจะใช้กันลูกธนูไฟทั้งหมดที่มารร้ายยิงเข้าใส่¹⁷ ให้เอาความรอดเป็นหมวกเหล็ก และให้ถือดาบของพระวิญญาณ ซึ่งก็คือถ้อยคำของพระเจ้า¹⁸ ในทุกโอกาสและทุกเรื่องที่คุณอธิษฐานหรือขอร้อง ก็ให้อธิษฐานด้วยความช่วยเหลือของพระวิญญาณ ด้วยเหตุนี้ ให้ตื่นตัวและอธิษฐานสำหรับผู้บริสุทธ์ของพระเจ้าอยู่ตลอดเวลา

¹⁹ให้อธิษฐานเพื่อผมด้วย เพื่อเมื่อเวลาที่ผมเปิดปากพูด พระเจ้าจะให้คำพูดกับผม เพื่อผมจะได้เปิดเผยเรื่องลับของชาวติน้อย่างกล้าหาญ²⁰ ผมก็เป็นทูตของพระเจ้าที่กำลังประกาศข่าวดีนี้อยู่ในคุก ช่วยอธิษฐานให้ผมกล้าที่จะประกาศข่าวดีนี้ ตามที่ผมควรจะพูดด้วย

คำอวยพรสุดท้าย

²¹ ศิคักัส ที่เป็นพี่น้องที่รัก และเป็นผู้ใช้ที่ซื่อสัตย์ขององค์เจ้าชีวิต จะเล่าเรื่องทั้งหมดของ ผมให้พวกคุณฟังว่าเป็นอย่างไรบ้างและทำอะไรอยู่²² ผมส่งเขามาเพื่อพวกคุณจะได้รู้ข่าวคราวของเราและเพื่อเขาจะได้ให้กำลังใจพวกคุณด้วย

²³ ขอให้พระเจ้าพระบิดาและพระเยซูคริสต์เจ้า ให้สันติสุข ความรักและความเชื่อกับพวกคุณ²⁴ ขอให้พระเจ้าให้ความเมตตากรุณากับพวกคุณทุกคนที่รักพระเยซูคริสต์เจ้าของเราอย่างไม่เสื่อมคลาย

หนังสือฟิลิปปี

เปาโลได้เขียนจดหมายถึงชาวฟิลิปปี จากในคุกเหมือนกัน ซึ่งอาจจะเป็นคุกที่กรุงโรม ในขณะนั้นเปาโลมีปัญหาหลายอย่าง แต่เขาก็ยังคงไว้วางใจในพระเจ้า จดหมายฉบับนี้จึงแสดงให้เห็นถึงความมั่นใจ และความชื่นบานที่เขา มี เปาโลได้เขียนจดหมายฉบับนี้ขึ้นมา เพื่อปลุกใจชาวฟิลิปปี และขอบคุณพวกเขาที่ส่งเงินมาช่วย

จดหมายจากเปาโลถึงหมู่ประชุมของพระเจ้า เมืองฟิลิปปี

1 จากเปาโลและทิโมธี พวกทาสของพระเยซูคริสต์ ถึงผู้บริสุทธิของพระเจ้าทุกคนที่มีส่วนร่วมในพระเยซูคริสต์ในเมืองฟิลิปปี รวมทั้งพวกผู้ดูแล[†] และผู้รับใช้พิเศษ[†]

²ผมขอให้พระเจ้าพระบิดาของเราและพระเยซูคริสต์เจ้าให้ความเมตตาและสันติสุขกับพวกคุณด้วยเถิด

คำอธิษฐานของเปาโล

³ผมขอบคุณพระเจ้าของผมทุกครั้งที่ผมคิดถึงพวกคุณ ⁴ผมดีใจตลอด ทุกครั้งที่ผมอธิษฐานขอพระเจ้าให้กับพวกคุณทุกคน ⁵ผมดีใจเพราะพวกคุณได้ร่วมประกาศข่าวดี[†]กับผม ตั้งแต่วันแรกที่คุณได้มาเชื่อจนถึงเดี๋ยวนี้ ⁶พระเจ้าได้เริ่มต้นการงานที่ดีไว้ในพวกคุณ และผมแน่ใจว่าพระองค์จะทำงานนี้ต่อไปจนกว่าจะสำเร็จในวันที่พระเยซูคริสต์กลับมา

⁷สมควรแล้วที่ผมจะคิดอย่างนี้กับพวกคุณทุกคน เพราะพวกคุณอยู่ในใจผม ที่เป็นอย่างนี้ก็เพราะพวกคุณได้คอยสนับสนุนผมมาตลอดในงานนี้ที่พระเจ้าได้ให้ผมทำ ทั้งเวลาที่ผมติดคุกอยู่ที่ดีหรือเวลาที่ผมปกป้องและพิสูจน์ความจริงเกี่ยวกับข่าวดีนี้ก็ดี ⁸พระเจ้าเป็นพยานได้ ผมคิดถึงพวกคุณทุกคนมากๆ ผมรักคุณเหมือนกับที่พระเยซูคริสต์รักคุณ

⁹ผมอธิษฐานขอพระเจ้าให้พวกคุณมีความรักอย่างล้นเหลือ รู้ว่าอะไรเป็นความจริง และเข้าใจว่าจะทำอะไรในทุกๆ สถานการณ์

¹⁰เพื่อคุณจะได้เลือกในสิ่งที่ดีที่สุด และจะได้เป็นคนบริสุทธิ ไม่มีความผิดในวันที่พระคริสต์กลับมา

¹¹คุณจะได้เต็มไปด้วยความดีงาม ที่มาจากฤทธิ์อำนาจที่พระเยซูคริสต์ให้ ทั้งหมดนี้ก็เพื่อพระเจ้าจะได้รับเกียรติและคำสรรเสริญ

ปัญหาของเปาโลในการประกาศ

¹²พี่น้องครับ ขอให้พวกคุณรู้ว่าสิ่งร้ายที่ได้ออกขึ้นกับผมนี้ ความจริงแล้วได้ช่วยทำให้ข่าวดีแพร่กระจายออกไปมากยิ่งขึ้น ¹³ตอนนี้ ทหารรักษาวังของจักรพรรดิโรมัน รวมทั้งคนอื่น ๆ ทุกคนที่รู้ว่าผมถูกล่่ามโซ่อยู่นี้ก็เพื่อพระคริสต์ ¹⁴นอกจากนี้ เพราะผมติดคุกนี้เอง พี่น้องส่วนใหญ่ที่นี่ จึงได้พึ่งความช่วยเหลือขององค์เจ้าชีวิตมากขึ้น มีใจกล้ามากขึ้น และไม่กลัวที่จะพูดเรื่องราวของพระเจ้า

¹⁵จริงอยู่มีพวกเขาบางคนประกาศเรื่องของพระคริสต์ เพราะอิจฉาและอยากชิงดีชิงเด่น แต่ก็มีคนที่ประกาศเพราะความหวังดีเหมือนกัน ¹⁶⁻¹⁷พวกเรานั้นประกาศเพราะอยากชิงดีชิงเด่นกับผม และเพราะมีความตั้งใจที่ไม่ดี คือพวกเขาคิดว่าจะเพิ่มความทุกข์ให้กับผมในระหว่างที่ผมยังติดคุกอยู่นี้ได้ แต่คนอื่น ๆ นั้นประกาศเพราะความรัก พวกเขารู้ว่าพระเจ้าให้ผมอยู่ที่นี้เพื่อปกป้องข่าวดีอันนั้น

¹⁸อย่างไรก็ตาม ไม่ว่าจะทำเพราะมีแรงจูงใจที่ผิดหรือทำเพราะหวังดี สิ่งที่สำคัญที่สุด คือ เรื่องพระคริสต์ก็ได้ประกาศออกไปอยู่ที่ ซึ่งทำให้ผมดีใจ ใช่แล้ว ผมจะยังดีใจต่อไปอีก ¹⁹เพราะรู้ว่าทุกอย่างที่ได้เกิดขึ้นกับผมนี้จะนำมาผมไปถึงความรอด มันจะเป็นอย่างนี้ได้ เพราะคำอธิษฐานของพวกคุณและพระวิญญานของพระเยซูคริสต์ที่พระเจ้าได้ให้กับผม ²⁰ซึ่งตรงกับสิ่งที่ผมคาดหวังอย่างยิ่งว่า ผมจะไม่อับอายในเรื่องอะไรทั้งนั้น แต่จะกล้าหาญมาก (เหมือนกับที่เคยกล้าหาญมาตลอด) และพระเยซูคริสต์จะได้รับเกียรติเพราะตัวผม ไม่ว่าผมจะมีชีวิตอยู่ต่อไปหรือจะตายก็ตาม ²¹สำหรับผม จะอยู่ที่อยู่เพื่อพระคริสต์ ถ้าจะตายก็ถือว่าได้กำไร* ²²แต่ถ้ายังมีชีวิตอยู่ต่อไป ผมจะได้ทำงานให้เป็นประโยชน์ ก็เลยไม่รู้ว่าจะเลือกอะไรดี ²³สองทางนี้มันเลือกยากมากจริงๆ แล้วผมอยากจะตายและไปอยู่กับพระคริสต์ เพราะนั่นเป็นสิ่งที่ดีกว่ามาก ²⁴แต่มันจะเป็นการดีสำหรับพวกคุณที่ผมจะอยู่ ²⁵เมื่อผมมั่นใจอย่างนี้ ผมจึงรู้ว่าผมจะอยู่ต่อไปเพื่อช่วยพวกคุณทุกคนให้เจริญขึ้นและมีความสุขในความเชื่อที่คุณมี ²⁶เพราะอย่างนี้ คุณจะไม่มีเหตุผลที่จะภูมิใจในพระเยซูคริสต์มากขึ้นไปอีกจากการที่ผมกลับมาอยู่กับพวกคุณอีกครั้งหนึ่ง

²⁷แต่สิ่งที่สำคัญที่สุดคือ ให้ตั้งใจที่จะใช้ชีวิตร่วมกัน อย่างสอดคล้องกับชาวติของพระคริสต์ แล้วไม่ว่าผมจะมาเจอพวกคุณหรือแค่ได้ฟังข่าวคราวของพวกคุณ ผมจะได้รู้ว่าพวกคุณได้ตั้งมั่นคงอยู่ในพระวิญญานองค์เดียวกัน และได้ต่อสู้เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน เพื่อความเชื่อที่เกิดมาจากชาวดินนั้น ²⁸แล้วคุณก็จะไม่กลัวคนที่ต่อต้านคุณเลยสักนิดเดียวเพราะความเป็นหนึ่งเดียวและความกล้าของคุณ จะทำให้เห็นว่าพวกมันจะถูกทำลาย แต่พวกคุณจะได้รับความรอด ซึ่งทั้งหมดนี้มาจากพระเจ้า ²⁹ที่ผมพูดอย่างนี้เพราะพระเจ้าไม่ได้ให้คุณมีสิทธิ์แค้นมาเชื่อในพระคริสต์เท่านั้น แต่ให้มาทนทุกข์เพื่อพระองค์ด้วย ³⁰ตอนนี้พวกคุณกำลังต่อสู้ซึ่งก็เหมือนกับที่คุณเคยเห็นผมต้องต่อสู้เมื่อก่อน และยังได้ยินว่าผมกำลังต่อสู้อยู่เดี๋ยวนี้ด้วย

เป็นหนึ่งเดียวกันและดูแลกันและกัน

2 ดังนั้น ถ้าใครเคยได้รับกำลังใจเพราะมีส่วนร่วมกับการกับพระคริสต์ หรือเคยได้รับการปลอบใจ จากความรักของพระเจ้า หรือเคยมีส่วนร่วมในพระวิญญาน[†] หรือเคยได้รับความเมตตา กรุณาและความปรานีจากพระเจ้า

²ถ้าเคยมี ก็ขอช่วยทำในสิ่งที่จะทำให้ผมมีความสุขเต็มที่ คือให้เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน มีความรักอย่างเดียวกัน เป็นใจเดียวกัน และมีเป้าหมายเดียวกัน

³อย่าทำอะไรแบบชิงดีชิงเด่นกัน หรือเพราะหลงคิดว่าตัวเองเก่ง แต่ให้ถ่อมตัวลง และมองคนอื่นว่าสำคัญกว่าตัวเอง ⁴อย่าให้ใครคิดแต่เรื่องประโยชน์ส่วนตัว แต่ให้เห็นแก่ประโยชน์ของคนอื่นด้วย

ตามแบบอย่างของพระเยซู

⁵ให้พวกคุณคิดแบบเดียวกับพระเยซูคริสต์คือ ⁶ถึงแม้พระองค์จะมีสภาพเป็นพระเจ้า พระองค์ก็ไม่ได้คิดที่จะใช้ความเท่าเทียมกับพระเจ้าของพระองค์เพื่อผลประโยชน์ของพระองค์เองเลย

1:21 *กำไร ในที่นี้แปลโดยอิงการตายดีกว่าการมีชีวิตอยู่ เพราะว่าการตายจะทำให้เขาไปได้เข้าใกล้ชิดกับพระคริสต์มากยิ่งขึ้น*

⁷ แต่พระองค์ได้ทั้งความเป็นตัวของพระองค์เองไปจนหมด คือยอมรับสภาพเป็นทาส และได้มาเกิดเป็นมนุษย์ ⁸ เมื่อพระองค์ได้มาปรากฏตัวในร่างมนุษย์แล้ว พระองค์ได้ถ่อมตัวของพระองค์ลง ยอมเชื่อฟังพระเจ้าทุกอย่าง จนทำให้พระองค์ต้องตาย คือตายบนไม้กางเขน

⁹ นี่เป็นเหตุผลที่พระเจ้าได้ยกพระเยซูขึ้นสูงที่สุด และให้ชื่อกับพระองค์ซึ่งยิ่งใหญ่กว่าชื่อทั้งหมด ¹⁰ เพื่อทุกๆ คนที่อยู่ในสวรรค์ก็ดี ในโลกนี้ก็ดี หรือใต้โลกนี้ก็ดี จะได้คุกเข่าลงให้เกียรติกับพระเยซู ¹¹ ทุกๆ คนจะยอมรับว่า พระเยซูคริสต์คือองค์เจ้าชีวิต แล้วพระเจ้าพระบิดาก็จะได้รับเกียรติยศ

ให้เป็นอย่างที่เราต้องการ

¹² เพื่อนๆ ที่รัก คุณก็เชื่อฟังเป็นอย่างดีมาตลอด ดังนั้นผมขอให้คุณทำงานหนักต่อไปด้วยใจที่เคารพและยำเกรงพระเจ้า จนกว่าพวกคุณจะบรรลุถึงความรอด ตอนนี้ผมอยากให้พวกคุณทำอย่างนี้ต่อไป ไม่ใช่แค่ตอนที่ผมอยู่ด้วยเท่านั้น แต่โดยเฉพาะอย่างยิ่งตอนที่ผมไม่ได้อยู่ด้วย ¹³ พวกคุณสามารถทำสิ่งเหล่านี้ได้เพราะพระเจ้าเองที่กำลังทำงานอยู่ในหมู่พวกคุณ พระองค์ทำให้คุณเต็มใจที่จะทำในสิ่งที่พระองค์ต้องการ และให้ฤทธิ์อำนาจกับคุณในการทำด้วย

¹⁴ ให้ทำทุกอย่างโดยไม่บังคับหรือเกลียดกัน ¹⁵ เพื่อพวกคุณจะได้ไม่มีที่ติ และบริสุทธิ์ พวกคุณจะได้เป็นลูกของพระเจ้าที่ไม่มีตำหนิเลย ทั้งๆ ที่คนรอบข้างคิดโกง และวิปริตผิดเพี้ยนไปหมดแล้ว แต่พวกคุณจะได้ส่องแสงอยู่ท่ามกลางพวกเขาเหมือนกับแสงสว่างต่างๆ ในห้องฟ้าที่ส่องสว่างเข้ามาในโลกมืด ¹⁶ ให้ทำทั้งหมดนี้ในขณะที่พวกคุณเสนอคำสอนที่ให้ชีวิตกับพวกเขา เพื่อในวันที่พระเยซูคริสต์กลับมาผมจะได้ภูมิใจในตัวคุณ และจะได้เห็นชัดเจนว่าผมวิงชนะและทำงานสำเร็จ

¹⁷ ความเชื่อของพวกคุณเป็นเหตุที่ทำให้พวกคุณถวายตัวรับใช้พระเจ้า เหมือนถวายเครื่องตีมนูซา ถ้าหากผมเป็นเหมือนเครื่องตีมนูซาที่ต้องถูกเทออกมารวมๆ กับพวกคุณ ตัวผมเองดีใจและก็ดีใจกับพวกคุณด้วย ¹⁸ ในทำนองเดียวกัน พวกคุณทุกคนควรจะได้ใจ และร่วมดีใจกับผมด้วย

ทิโมธีและเอปาไฟรดิทัส

¹⁹ ถ้าเป็นความต้องการของพระเจ้า ผมหวังว่าจะได้ส่งทิโมธีไปหาพวกคุณในเร็วๆ นี้ ผมจะได้มีกำลังใจ เมื่อรู้ข่าวคราวของพวกคุณ ²⁰ มีแต่ทิโมธีเท่านั้นที่มีความคิดเหมือนกับผมและสนใจในเรื่องทุกสิ่งของพวกคุณจริงๆ ²¹ ส่วนคนอื่นๆ ที่อาจจะส่งมาได้ ก็สนใจแต่เรื่องของตัวเองเท่านั้น ไม่ได้สนใจเรื่องของพระเยซูคริสต์ ²² คุณก็รู้อยู่แล้วว่านิสัยของทิโมธีนั้นเป็นอย่างไร และเขาได้รับใช้ในการประกาศข่าวดีด้วยกันกับผม เหมือนลูกช่วยพ่อ ²³ ดังนั้นพอรู้ว่าเรื่องของผมที่นี้จะเป็นอย่างไรผมก็หวังที่จะส่งทิโมธีไปหาพวกคุณทันที ²⁴ ผมเชื่อว่า องค์เจ้าชีวิตจะช่วยให้ผมได้มาเจอพวกคุณในเร็วๆ นี้เหมือนกัน

²⁵ แต่ตอนนี้ คิดว่าจำเป็นจะต้องส่งเอปาไฟรดิทัสกลับมาหาพวกคุณก่อน เขาเป็นทั้งน้องชายเพื่อนร่วมงาน และเพื่อนทหารของผม พวกคุณได้ส่งเขามาดูแลผมตอนที่ผมขาดแคลน ²⁶ ผมส่งเขามา เพราะเขาอยากเจอพวกคุณมาก และเขาก็กลัวผมมากเพราะพวกคุณได้ข่าวว่าเขาป่วย ²⁷ ตอนนั้นเขาก็ป่วยหนักจริงๆ จนเกือบจะตายอยู่แล้ว แต่พระเจ้าเมตตาเขา ซึ่งถือว่าเมตตาผมด้วย เพื่อผมจะได้ไม่เป็นทุกข์มากเกินไป ²⁸ ผมจึงตั้งใจจะส่งเขากลับมาหาพวกคุณ เพื่อพวกคุณ

จะได้ดีใจเมื่อเจอเขาอีกครั้งหนึ่ง และตัวผมเองจะได้ทุกขใจน้อยลง²⁹ ดังนั้น ให้ต้อนรับเขาด้วยความดีใจอย่างยิ่ง เพราะเขามีส่วนร่วมในองค์เจ้าชีวิตเหมือนกัน และให้เกียรติกับเขาและทุกคนที่เป็นอย่างเขา³⁰ เพราะเขาเกือบจะตายจากงานที่เขาทำเพื่อพระคริสต์ เขาได้เสี่ยงชีวิตเพื่อรับใช้ผม ในเรื่องที่คุณเองก็ทำให้ผมไม่ได้

พระเยซูสำคัญที่สุด

3 สุดท้ายนี้ พี่น้องครับ ให้ดีใจเพราะสิ่งที่องค์เจ้าชีวิตได้ทำ สำหรับผมแล้ว ไม่มีปัญหาเลยที่จะเขียนเรื่องดีๆ ให้กับพวกคุณ และสิ่งที่ผมเขียนนี้จะช่วยป้องกันพวกคุณด้วย² ให้ระวังไอ้หมาพวกนั้น ระวังไอ้พวกนั้นที่ท้าว ระวังไอ้พวกนั้นที่ขอบั่นเนื้อหนังคน*³ เพราะพวกเรานี้แหละที่ได้รับพิธีขลิบที่แท้จริง พวกเรานี้แหละที่นมัสการด้วยพระวิญญาณของพระเจ้า พวกเรานี้แหละที่ทอวดพระเยซูคริสต์ไม่ได้ฟังฝ่ายเนื้อหนังหรือสิ่งที่เรา⁴ มี⁴ ทั้ๆ ที่ผมมีเหตุผลมากมายที่จะฟังสิ่งต่างๆ พวกนี้ แต่ถ้าใครคิดว่าเรามีเหตุผลที่จะไว้วางใจในสิ่งที่อยู่ภายนอกแล้วละก็ ผมเปาโล มีมากกว่าเขาเสียอีก⁵ คือผมได้เข้าพิธีขลิบตอนอายุได้แปดวัน ผมเป็นคนอิสราเอล¹ มาจากเผ่าเบนยามิน เป็นชาวฮีบรู¹ แท้ๆ เกิดจากพ่อแม่ชาวฮีบรู ในเรื่องศาสนา ผมอยู่ในกลุ่มที่เคร่งครัดที่สุดคือกลุ่มฟาริสี⁶ ผมมีความตั้งใจมากถึงขนาดไปชมแหงหมูประชุมของพระเจ้า¹ ส่วนในเรื่องการทำตามกฎหมายของโมเสสนั้น ผมไม่เคยทำผิดเลย⁷ แต่เพราะเห็นแก่พระคริสต์ สิ่งต่างๆ เหล่านั้นที่ครั้งหนึ่งผมถือว่ามีค่ามาก ตอนนั้นผมถือว่าไร้ค่าแล้ว⁸ ความจริงแล้ว ผมถือว่าทุกอย่างนั้นไร้ค่า เพราะเห็นแก่สิ่งที่มีความค่านัก คือการที่ได้รู้จักพระเยซูคริสต์เจ้าของผม ผมยอมสูญเสียทุกอย่างเพื่อพระคริสต์ และถือว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นเหมือนขยะ เพื่อจะได้พระคริสต์⁹ ผมอยากจะมีสายสัมพันธ์ที่ถูกต้องกับพระเจ้าที่เกิดจากความซื่อสัตย์สุจริตของพระคริสต์* ไม่ใช่ขึ้นอยู่กับกฎหมายโมเสส สายสัมพันธ์ที่ถูกต้องนี้มาจากพระเจ้า และขึ้นอยู่กับความเชื่อ¹⁰ ผมอยากจะรู้จักกับพระคริสต์ และฤทธิ์อำนาจอันเดียวกันที่ทำให้พระองค์ฟื้นขึ้นจากความตาย ผมอยากร่วมทุกข์กับพระองค์ และตายไปเหมือนพระองค์¹¹ เพื่อผมเองจะได้ฟื้นขึ้นจากความตายด้วย แต่จะฟื้นอย่างไรผมเองก็ยังไม่เข้าใจเหมือนกัน

พยายามให้ถึงเป้าหมาย

¹²ไม่ใช่ว่าผมได้สิ่งเหล่านั้นแล้ว หรือถึงเป้าหมายแล้ว แต่ผมมุ่งหน้าไปอย่างแน่วแน่ให้ถึงเป้าหมายนั้น เพื่อจะได้คว้ารางวัลนั้นมาได้ เพราะนั่นเป็นสาเหตุที่พระเยซูคริสต์ได้คว่ำผมมาไว้เป็นของพระองค์¹³⁻¹⁴ พี่น้องครับ ผมถือว่าผมยังคว้ารางวัลนั้นมาได้ แต่สิ่งเดียวที่ผมทำอยู่คือลืมเรื่องในอดีตเสียและโน้มตัวไปข้างหน้า วิ่งตรงดิ่งเข้าสู่เส้นชัย เพื่อจะได้รับรางวัลที่พระเจ้าได้เรียกพวกเราขึ้นไปรับบนสวรรค์ในพระเยซูคริสต์นั้น

¹⁵ดังนั้น พวกเราทุกคนที่เป็นผู้ใหญ่ในความเชื่อ ควรจะคิดแบบเดียวกัน ถ้าหากพวกคุณคิดไม่เหมือนกันในบางเรื่อง พระเจ้าจะเปิดเผยให้คุณรู้เองว่าคุณคิดผิดตรงไหน¹⁶ ขอแค่ทำให้เราใช้ชีวิตให้สอดคล้องกับระดับความเจริญก้าวหน้าที่เราถึงแล้วนั้น

3:2 หันเนื้อหนังคน คำนี้ในภาษากรีกออกเสียงคล้ายกับ "พิธีขลิบ" แต่ศัพท์คำนี้หมายถึง "การตัดออกจนหมดสิ้น"

3:9 ความซื่อสัตย์สุจริตของพระคริสต์ หรือ ความไว้วางใจในพระคริสต์

17พี่น้องที่รัก ให้พวกคุณทุกคนเลียนแบบผม และให้จับตาคุณพวกรั้วที่ทำตามแบบอย่างที่เราได้ให้ไว้กับคุณแล้ว 18ที่ผมพูดอย่างนี้เพราะมีคนจำนวนมากที่ทำตัวเป็นศัตรูกับไม้กางเขนของพระคริสต์ ผมพูดเรื่องนี้ตั้งหลายครั้งแล้ว เดียวนี้ก็ขอพูดอีกด้วยน้ำตา 19คนพวกนั้นจะถูกทำลายไปในที่สุด พระเจ้าของเขาก็คือความอยากของปากท้องของเขาเอง และพวกเขาชอบคุยโวในสิ่งที่เขาควรจะอับอาย และหมกมุ่นอยู่กับสิ่งของในโลกนี้ 20ดังนั้นคุณจะต้องเลิกนิสัยของคนในโลกนี้ เพราะบ้านเมืองแท้ๆ ของเราอยู่บนสวรรค์ และเรากำลังรอคอยพระผู้ช่วยให้รอดของเรา คือพระเยซูคริสต์เจ้ากลับมาจากสวรรค์

21พระองค์จะใช้ฤทธิ์อำนาจของพระองค์เปลี่ยนร่างกายที่เราใช้ดำเนินชีวิตที่น่าสมเพชของเรานี้ ให้เป็นร่างกายที่เต็มไปด้วยเกียรติอันสูงส่งของพระองค์ ฤทธิ์อำนาจนี้เป็นอันเดียวกับที่พระองค์ได้ใช้ในการทำให้ทุกสิ่งมาอยู่ภายใต้พระองค์

สิ่งที่ต้องทำ

4 พี่น้องที่รัก ผมอยากเจอพี่น้องมาก พี่น้องเป็นความยินดีของผม เป็นความภาคภูมิใจของผม ขอให้พี่น้องตั้งมั่นคงในองค์เจ้าชีวิตเถิด

2 ผมได้ขอร้อง ยูโอเดีย กับ ลินทิเค ให้เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในองค์เจ้าชีวิต

3 เพื่อนร่วมงานที่แท้จริงของผมครับ ผมขอร้องให้คุณไปช่วยผู้หญิงสองคนนี้ให้ทำอย่างนั้นให้ได้ ทั้งสองคนนี้ได้ประกาศข่าวดี ทำงานอย่างหนักด้วยกันกับผม พร้อมกับเคลเมนต์และเพื่อนร่วมงานคนอื่นๆ ของผม ชื่อของพวกเขาได้จดไว้แล้วในหนังสือแห่งชีวิต*

4 ให้อินดีในองค์เจ้าชีวิตตลอดเวลา ขออย่าอีกที่ให้อินดีเถอะ

5 ขอให้ทุกคนได้เห็นถึงความสุขภาพอ่อนโยนและความเมตตาของคุณ องค์เจ้าชีวิตกำลังจะกลับมา 6 เลิกกังวลได้แล้ว แต่ให้อิทธิฐานในทุกๆ สถานการณ์ และขอในสิ่งที่คุณต้องการจากพระเจ้า และเมื่ออิทธิฐานก็ให้ขอบคุณพระเจ้าด้วย 7 แล้วสันติสุขที่มาจากพระเจ้าซึ่งเป็นสิ่งที่เกินกว่ามนุษย์จะเข้าใจได้จะปกป้องรักษาจิตใจ และความคิดของคุณไว้ในพระเยซูคริสต์

8 สุดท้ายนี้ พี่น้องครับ อะไรรักที่จริง ที่น่านับถือ ที่ถูกต้อง ที่บริสุทธิ์ ที่น่ารัก ที่น่ายกย่อง นั่นคืออะไรรักที่ดีและน่าสรรเสริญ ให้เอาใจใส่ในเรื่องเหล่านั้น 9 ให้ฝึกฝนในทุกสิ่งทุกอย่างที่คุณได้เรียนรู้มา ได้รับมา ได้ยินมาจากผม และได้เห็นผมทำด้วย แล้วพระเจ้าแห่งสันติสุขจะอยู่กับพวกคุณ

เปาโลขอบคุณคริสเตียนชาวฟิลิปปี

10 ผมดีใจและขอบคุณองค์เจ้าชีวิตมาก เพราะในที่สุดพวกคุณก็กลับมาหาวงเฝ้าผมอีกครั้ง อันที่จริงคุณห่วงใยผมตลอดมาอยู่แล้ว แต่ไม่มีโอกาสแสดงออกมาเท่านั้นเอง 11 ผมไม่ได้พูดอย่างนี้เพราะผมขัดสน เพราะผมเรียนรู้ที่จะพอใจไม่ว่าจะอยู่ในสภาพไหนก็ตาม 12 ผมรู้ว่าจะพอใจได้อย่างไรทั้งตอนที่ผมขัดสน และตอนที่มีย่างเหลือเฟือด้วย ไม่ว่าจะอยู่ในสภาพไหนก็ตาม ผมได้เรียนรู้เคล็ดลับว่าจะอยู่อย่างไร ในเวลาที่อึดท้องหรือหิวโหย ในเวลาที่มีเหลือเฟือหรือขาดแคลน 13 พระคริสต์ให้ผมมีกำลังที่จะทนได้กับทุกสิ่ง

4:3 หนังสือแห่งชีวิต เป็นหนังสือของพระเจ้าที่มีรายชื่อของคนทั้งหมดที่พระเจ้าได้เลือกไว้ (วิวรณ์ 3:5, 21:27)

¹⁴แต่เป็นสิ่งที่ดีที่พวกคุณได้มาช่วยแบ่งเบาความทุกข์ของผม ¹⁵พวกคุณชาวฟิลิปปีรู้อยู่แล้วว่า ในสมัยแรกๆ ที่ผมได้จากแคว้นมาซิโดเนียไปประกาศข่าวดีนั้น นอกจากพวกคุณแล้วไม่มีหมู่ประชุมไหนเลย ที่มามีส่วนร่วมกับผมในการช่วยเหลือกันและกัน ¹⁶ตอนที่ผมอยู่เมืองเธสะโลนิกา พวกคุณได้ส่งของมาช่วยเหลือผมครั้งแล้วครั้งเล่า ¹⁷ไม่ใช่ว่าตอนนี้ผมอยากจะได้ของอีก แต่ผมอยากให้คุณได้รับสิ่งตอบแทนในส่วนที่คุณควรจะได้ ¹⁸คุณได้จ่ายเงินผมครบถ้วนแล้ว และมากเกินไปด้วยซ้ำ ผมมีครบทุกอย่างที่จำเป็นแล้ว และผมได้รับของที่คุณฝากมากับเอปาโพรดิสแล้ว ของฝากพวกนั้นเป็นเหมือนกับเครื่องบูชา[†]ที่หอมหวาน ที่พระเจ้ายอมรับและพอใจ ¹⁹พระเจ้าของ ผมจะให้ทุกสิ่งที่เป็นสำหรับคุณ จากความมั่งคั่งอันมหาศาลของพระองค์ที่อยู่ในพระเยซูคริสต์ ²⁰ขอให้พระเจ้าพระบิดาของเรา ได้รับเกียรติทั้งตอนนี้ และตลอดไป อาเมน[†]

²¹ช่วยทักทายผู้บริสุทธิ์[†]ทุกคนในพระเยซูคริสต์ด้วย พี่น้องที่อยู่กับผมที่นี่ ฝากความคิดถึง มาให้กับพวกคุณทุกคน ²²ผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้าทุกคนที่นี่ ฝากความคิดถึงมาให้พวกคุณ โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนพวกนั้นที่ทำงานให้กับซีซาร์[†] ²³ขอให้ความเมตตากรุณาของพระเยซูคริสต์เจ้าอยู่กับ พวกคุณทุกคนด้วย

หนังสือโคโลสี

เปาโลเขียนจดหมายถึงชาวเมืองโคโลสี (ซึ่งเมืองนี้ในปัจจุบันอยู่ในประเทศตุรกี) เพื่อพูดถึงคำสอนผิดๆ ที่กำลังเป็นปัญหาอยู่ในหมู่ประชุมของพระเจ้าที่นั่น จดหมายฉบับนี้บางส่วนคล้ายกับจดหมายที่เปาโลเขียนถึงชาวเอเฟซัส เปาโลเขียนสอนพวกเขาถึงวิธีที่จะใช้ชีวิตแบบที่คริสเตียนควรจะใช้

จดหมายจากเปาโลถึงหมู่ประชุมของพระเจ้า ในเมืองโคโลส

1 จากเปาโล ที่เป็นศิษย์เอก[†]ของพระเยซูคริสต์ เพราะพระเจ้าต้องการให้เป็นอย่างนั้น และจากทิโมธีพี่น้องของเรา

²ถึงผู้บริสุทธิของพระเจ้า[†]ในเมืองโคโลส ซึ่งเป็นพี่น้องที่ซื่อสัตย์ในพระคริสต์ด้วย ขอพระเจ้าพระบิดาของเราให้ความเมตตากรุณาและสันติสุขกับคุณ

³พวกเราขอบคุณพระเจ้าพระบิดาของพระเยซูคริสต์เจ้าของเราเสมอ เมื่อเราอธิษฐานเพื่อคุณ ⁴เพราะเราได้ยินถึงความไว้วางใจที่คุณมีในพระเยซูคริสต์ และได้ยินถึงความรักที่คุณมีต่อผู้บริสุทธิของพระเจ้าทุกคน ⁵ความไว้วางใจและความรักนี้ เกิดมาจากความหวังที่เก็บไว้สำหรับพวกคุณในสวรรค์ ความหวังนี้แหละที่พวกคุณได้ยินมาก่อนแล้วในถ้อยคำแห่งความจริง ซึ่งก็หมายถึงข่าวดีนั้น ⁶ที่มาถึงพวกคุณแล้ว ข่าวดีนี้กำลังเกิดผลและเจริญไปทั่วโลกเหมือนกับที่กำลังเกิดขึ้นในหมู่พวกคุณ นับตั้งแต่วันแรกที่คุณได้ยิน และเข้าใจถึงความจริงทั้งหมดเกี่ยวกับความเมตตากรุณาของพระเจ้า ⁷คุณได้เรียนรู้เรื่องนี้จากเอปาทรัสเพื่อนที่เป็นทาสของพระคริสต์ด้วยกันกับเรา เรารักเขามาก และเขาก็เป็นผู้รับใช้ที่ซื่อสัตย์ของพระคริสต์ เพื่อประโยชน์สำหรับพวกคุณ ⁸เขาได้มาบอกพวกเราให้รู้ถึงความรักที่พวกคุณมี เป็นความรักที่มาจากพระวิญญาณ[†]

⁹เพราะอย่างนี้ เราถึงไม่เคยหยุดอธิษฐานให้พวกคุณเลย นับตั้งแต่วันแรกที่เราได้ยินเรื่องของพวกคุณ เราขอให้พระเจ้าเติมพวกคุณให้เต็มไป ด้วยความรู้ถึงความต้องการของพระองค์คือ ให้มีความเฉลียวฉลาดทุกอย่าง และมีความเข้าใจที่มาจากพระวิญญาณด้วย

¹⁰เราอธิษฐานอย่างนี้ เพื่อคุณจะมีชีวิตที่สมกับเป็นคนขององค์เจ้าชีวิต แล้วจะทำให้พระองค์พอใจในทุกสิ่ง คือให้การทำดีทุกอย่างเกิดผล และมีความรู้เกี่ยวกับพระเจ้ามากขึ้น

¹¹ให้เข้มแข็งขึ้นด้วยพลังอำนาจทั้งสิ้นที่เป็นไปตามฤทธิ์อำนาจที่ยิ่งใหญ่ของพระองค์เพื่อคุณจะได้มีความทรหดอดทน และมีความสุข ¹²พวกคุณจะได้ขอบคุณพระบิดาด้วยความชื่นชมยินดี พระบิดาได้ทำให้คุณเหมาะสมที่จะได้รับส่วนแบ่งในมรดกซึ่งอยู่ในความสว่างใสสว่างร่วมกับพวกผู้บริสุทธิของพระเจ้า ¹³พระเจ้าได้ช่วยชีวิตเราให้พ้นจากอำนาจของความมืด และนำเราเข้าไปอยู่ในแผ่นดินของพระบุตร ซึ่งก็คือพระบุตรที่พระเจ้ารัก ¹⁴พระองค์ได้ปลดปล่อยเราให้เป็นอิสระและอภัยบาปให้กับเราด้วย

เมื่อเรามองดูพระคริสต์ เราเห็นพระเจ้า

¹⁵พระคริสต์เป็นภาพสะท้อนของพระเจ้าผู้ที่ตามนุษย์มองไม่เห็น พระคริสต์เป็นลูกหัวปีที่อยู่เหนือทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเจ้าสร้างขึ้นมา ¹⁶พระเจ้าใช้พระคริสต์สร้างทุกสิ่งทุกอย่าง ไม่ว่าจะเป็สิ่งที่อยู่ในสวรรค์หรือบนโลก ไม่ว่าจะเป็สิ่งที่มองเห็นหรือมองไม่เห็น ไม่ว่าจะเป็พวกวิญญาณที่หนึ่งบนบัลลังก์ หรือผู้ครอบครองแผ่นดิน หรือพวกผู้ครอบครอง หรือพวกผู้มีสิทธิอำนาจ พระคริสต์เป็นผู้สร้างทุกสิ่งทุกอย่างนี้ และทุกสิ่งทุกอย่างนี้ก็เกิดขึ้นมาเพื่อให้เกียรติกับพระองค์ ¹⁷ก่อนที่ทุกสิ่งทุกอย่างจะถูกสร้างขึ้นมา ก็มีพระองค์อยู่แล้ว และทุกอย่างยังคงอยู่ได้ก็เพราะพระองค์ยึดมั่นไว้ด้วยกัน ¹⁸พระองค์เป็นศีรษะของร่างกาย ซึ่งก็คือหมู่ประชุมของพระองค์ พระองค์

เป็นจุดเริ่มต้น เป็นคนแรกที่ฟื้นขึ้นจากความตาย เพื่อพระองค์จะได้เป็นที่หนึ่งในทุกเรื่อง ¹⁹เพราะพระเจ้าตัดสินใจว่าจะให้ความเต็มบริบูรณ์ของพระองค์อยู่ในตัวพระคริสต์ ²⁰พระองค์ทำให้ทุกสิ่งทุกอย่างไม่ว่าจะอยู่บนโลกหรือในสวรรค์ กลับมาคืนดีกับพระองค์ คือทำให้เกิดสันติภาพขึ้นด้วยเลือดของพระคริสต์ที่หลั่งบนไม้กางเขนนั้น

²¹ในอดีตนั้นพวกคุณได้เหินห่างจากพระเจ้า และมีใจที่เป็นศัตรูกับพระองค์ เพราะสิ่งชั่วร้ายต่างๆ ที่พวกคุณได้ทำ ²²แต่เดี๋ยวนี้พระเจ้าได้ทำให้พวกคุณกลับมาคืนดีกับพระองค์อีกครั้งหนึ่งโดยการตายของพระคริสต์ในร่างมนุษย์นี้ พระองค์ทำอย่างนี้ก็เพื่อจะได้นำคุณไปอยู่ต่อหน้าพระเจ้าอย่างคนบริสุทธิ์ [†] ไม่มีข้อกล่าวหา และไม่มีที่ติเตียน ²³แต่คุณจะต้องยืนหยัดและยึดมั่นในความเชื่อต่อไป และไม่เลิกหวังในชาวดี [†] ที่คุณได้ยืมแล้วนั้น ชาวดีนี้เป็นสิ่งที่ได้ประกาศไปแล้วกับทุกคนที่อยู่ใต้ฟ้านี้ ผมเปาโล ได้มาเป็นผู้รับใช้ในการประกาศชาวดีนี้

งานที่เปาโลทำเพื่อห่มประชุมของพระเจ้า

²⁴ผมดีใจที่ในขณะที่ผมกำลังได้ทนทุกข์เพื่อพวกคุณแต่ยังเหลือความทุกข์ที่พระคริสต์จะต้องแบกอยู่อีก ผมกำลังทำให้ความทุกข์ที่เหลือนี้ครบถ้วนในตัวผม และผมทำทั้งหมดนี้เพื่อร่างกายของพระองค์ คือห่มประชุมของพระองค์ ²⁵เพราะเห็นแก่ประโยชน์ของพวกคุณ พระเจ้าได้มอบหมายให้ผมมาเป็นผู้รับใช้ห่มประชุมของพระองค์ เพื่อประกาศถ้อยคำของพระเจ้าอย่างครบถ้วนให้กับพวกคุณ ²⁶ความจริงที่ลึกกลับนี้ได้ถูกซ่อนไว้มาหลายยุคหลายสมัย แต่ตอนนี้พระเจ้าได้เปิดเผยให้กับพวกผู้บริสุทธิ์ [†] ของพระองค์ ²⁷พระเจ้าอยากให้ผู้บริสุทธิ์ของพระองค์รู้ว่า ความจริงอันลึกกลับที่ได้เปิดเผย ในหมู่คนที่ไม่ใช่ยิวนั้นรุ่งโรจน์ยิ่งใหญ่มากขนาดไหน ความจริงอันลึกกลับนั้นก็คือ พระคริสต์อยู่ในพวกคุณนั่นเองทำให้เราเกิดความหวังที่จะมีส่วนร่วมในเกียรติของพระเจ้า ²⁸เราประกาศเรื่องของพระคริสต์ เตือนสติและสั่งสอนทุกคน ด้วยความรู้ความสามารถทั้งหมดที่มีอยู่ เพื่อเราจะได้นำทุกคนไปอยู่ต่อหน้าพระเจ้า ให้เป็นผู้ใหญ่เต็มตัวในพระคริสต์ ²⁹นี่เป็นเหตุที่ผมต่อสู้ตรากตรำทำงานอย่างหนักโดยพึงฤทธิ์เดชของพระคริสต์ ที่ทำงานอย่างมากมายมหาศาลอยู่ในตัวผม

2 ผมอยากให้คุณรู้ว่าผมต้องดิ้นรนต่อสู้มากขนาดไหนเพื่อพวกคุณ เพื่อคนที่อยู่เมืองเลาดีเซีย และคนอื่นๆ ที่ยังไม่เคยเจอมาก่อน ²ที่ผมทำทั้งหมดนี้ ก็เพราะผมอยากให้พวกเขาได้รับกำลังใจ อยากให้เขารักใคร่กลมเกลียวกัน อยากให้เขาได้รับพระพรอย่างเหลือล้น เนื่องจากความมั่นใจอย่างเต็มที่ที่เกิดมาจากความเข้าใจของเขา แล้วก็อยากให้เขามีความรู้ถึงความจริงอันลึกกลับของพระเจ้าอย่างลึกซึ้ง ความลับนั้นคือพระคริสต์ ³สติปัญญาทั้งหมดและความรู้ทุกอย่างเป็นขุมทรัพย์ที่ถูกเก็บซ่อนไว้ในพระคริสต์

⁴ที่ผมพูดเรื่องนี้ ก็เพื่อจะได้ไม่มีใครมาใช้เหตุผลต่างๆที่นำพียงเพื่อหลอกลวงคุณ ⁵ถึงแม้ตัวผมจะไม่ได้อยู่ แต่ใจของผมก็ยังอยู่กับคุณ และผมก็ดีใจที่ได้เห็นคุณอยู่ด้วยกันอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย และมีความเชื่อที่มั่นคงในพระคริสต์

ใช้ชีวิตต่อไปในพระคริสต์

⁶พวกคุณได้รับพระเยซูคริสต์เจ้าอย่างไร ก็ขอให้ใช้ชีวิตร่วมกันกับพระองค์ต่อไปอย่างนั้น ⁷คือ เหมือนกับที่พวกคุณได้รับการอบรมสั่งสอนมาแล้ว ก็ให้วางรากลงไปในพระองค์ ให้พระองค์ เป็นรากฐานของคุณ ให้ยึดมั่นในความเชื่อ และให้ชอบคุณพระเจ้าอย่างล้นเหลือ

⁸ระวังให้ดีอย่าให้ใครใช้หลักปรัชญาอันหลอกลวงและไร้ค่ามาทำให้คุณเป็นเชลย เรื่องแบบนี้มนุษย์สอนสืบต่อกันมา และมันมาจากวิญญาณชั่วในโลกนี้ ไม่ได้มาจากพระคริสต์ ⁹เพราะความเต็มบริบูรณ์ทั้งหมดของพระเจ้า ได้มาอยู่ในสภาพของร่างมนุษย์คือในร่างของพระคริสต์นั่นเอง ¹⁰แล้วเมื่อคุณอยู่ในพระคริสต์ คุณก็เต็มบริบูรณ์เหมือนกัน พระคริสต์เป็นศิระเหนือพวกผู้ครอบครอง และเหนือพวกผู้มีสิทธิอำนาจทั้งสิ้นในจักรวาล

¹¹ในพระคริสต์พวกคุณก็ได้เข้าพิธีขลิบด้วย แต่ไม่ใช่พิธีขลิบที่มีมนุษย์ทำหอก แต่คุณได้เข้าร่วมพิธีขลิบของพระคริสต์เอง ที่เกิดขึ้นตอนที่พระองค์สละร่างกายที่เป็นเนื้อหนังทั้งตอนตาย ¹²คุณได้ถูกฝังร่วมกันกับพระคริสต์ในพิธีจุ่มน้ำ¹ และได้ฟื้นขึ้นจากความตายพร้อมกับพระองค์ เพราะคุณไว้วางใจในฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า ผู้ทำให้พระคริสต์ฟื้นขึ้นมา¹³ เมื่อคุณได้ตายไปแล้ว (เพราะความผิดบาปของคุณ และเพราะคุณไม่ใช่ยิวและไม่ได้เข้าพิธีขลิบ) พระเจ้าก็ได้ทำให้คุณมีชีวิตอยู่ร่วมกับพระคริสต์ และพระองค์ได้ยกโทษความผิดบาปทั้งหมดของเรา ¹⁴พระเจ้ายกเลิกข้อกล่าวหาที่ได้บันทึกไว้ พระองค์ได้เอามันไปตรึงที่กางเขน ¹⁵พระเจ้าได้ปราบปรามพวกผู้ครอบครองและพวกผู้มีสิทธิอำนาจทั้งหลายจนต้องวางอาวุธลง พระเจ้านำเขาไปเป็นเชลยในขบวนแห่แห่งชัยชนะ* ทำให้พวกนี้อับอายขายหน้าในที่สาธารณะ พระเจ้าทำอย่างนี้ได้เพราะความตายของพระคริสต์

กฎที่มนุษย์ตั้งขึ้นเอง

¹⁶ดังนั้นอย่าให้ใครมาประจานพวกคุณ เพราะสิ่งที่กินและดื่ม หรือในเรื่องงานเทศกาลทางศาสนา งานฉลองพระจันทร์ข้างขึ้น* หรือวันหยุดทางศาสนา¹ ¹⁷สิ่งเหล่านี้เป็นแค่เงาของสิ่งที่จะตามมาจากหลัง แต่แก่นแท้ของสิ่งเหล่านี้คือพระคริสต์ ¹⁸บางคนชอบที่จะขจัดกิเลสของตัวเอง และชอบนมัสการพระเจ้ากับทูตสวรรค์* เพราะเขาบอกว่าเขาเห็นสิ่งต่างๆในสวรรค์ได้ด้วยนิมิต* ของเขา อย่าให้คนอย่างนั้นมาตัดสินสิทธิ์ไม่ให้คุณได้รับรางวัลจากพระเจ้า เพราะคุณไม่ได้ทำตามเขา ความคิดอย่างนั้นเป็นแค่ความคิดมนุษย์ที่ทำให้พวกเขาเยอหยิ่งจองหองไม่เข้าเรื่อง ¹⁹คนพวกนั้นไม่ได้ยึดติดอยู่กับศิระซึ่งก็คือพระคริสต์ พระคริสต์นี่เองเป็นแหล่งทำให้ร่างกายทั้งหมดได้รับการบำรุงเลี้ยงดู และยึดส่วนต่างๆ ของร่างกายเข้าด้วยกันด้วยข้อและเอ็นต่างๆ ทำให้ทั้งร่างเจริญเติบโตขึ้นตามที่พระเจ้าต้องการ

²⁰ในเมื่อคุณได้ตายร่วมกับพระคริสต์ และเป็นอิสระจากวิญญาณชั่วของโลกนี้แล้ว ทำไมคุณยังทำตัวเหมือนว่าตัวเองยังเป็นของโลกนี้อยู่ และยังคงมอมอยู่ใต้กฎต่างๆ ²¹เช่น “ห้ามจับ” “ห้าม

2:15 ขบวนแห่แห่งชัยชนะ เมื่อแม่ทัพของอาณาจักรโรมชนะสงครามแล้ว เขาก็จะพาพวกเชลยและทรัพย์สินที่ยึดมาได้เอามาแห่ตามท้องถนนในกรุงโรม มีการจูดูและเฉลิมฉลองกัน ผู้คนที่เรียกแม่ทัพคนนั้นว่า ผู้ช่วยให้รอด งานฉลองพระจันทร์ข้างขึ้น วันแรกของเดือนที่นับตามแบบปฏิทินของยิว ถือเป็นวันศักดิ์สิทธิ์ของชาวยิว
2:16 ขอบนมัสการพระเจ้ากับทูตสวรรค์ หรือ ขอบนมัสการทูตสวรรค์
2:18 นิมิต บางสิ่งคล้ายกับความฝัน เหมือนกับว่าได้พูดคุยกับพระเจ้า

ชิม” หรือ “ห้ามและต้อง” ²²กฎพวกนี้มันเกี่ยวกับสิ่งของที่ใช้แล้วก็หมดไป กฎพวกนี้ก็เป็นแค่คำสั่งหรือคำสอนจากมนุษย์เท่านั้น ²³กฎพวกนี้ฟังดูฉลาดเข้าท่าทีเดียว พวกเขาเคร่งครัดในศาสนาที่มนุษย์คิดขึ้น ทำให้เขาต้องทำอะไรหลายอย่างเพื่อขจัดกิเลสของตัวเอง รวมทั้งทรมาณร่างกายด้วย แต่มันไม่ได้ช่วยยับยั้งความต้องการของสันดานเลย

ชีวิตใหม่ในพระคริสต์

3 เนื่องจากพระเจ้าได้ทำให้คุณพ้นขึ้นจากความตายกับพระคริสต์แล้ว ดังนั้นก็ให้แสงสว่างหลังต่างๆ ที่อยู่เบื้องบน ซึ่งเป็นที่ที่พระคริสต์อยู่ พระองค์นั่งอยู่ทางขวามือของพระเจ้า ²ให้ใจของคุณจดจ่ออยู่กับสิ่งที่อยู่เบื้องบน ไม่ใช่สิ่งที่อยู่ในโลก ³ตัวตนเก่าของคุณได้ตายไปแล้ว ชีวิตใหม่ที่ให้คุณได้รับนั้นถูกซ่อนอยู่กับพระคริสต์ในพระเจ้า ⁴พระคริสต์เป็นชีวิตของพวกคุณ เมื่อพระองค์ปรากฏตัวขึ้น คุณก็จะปรากฏตัวขึ้นร่วมรับเกียรติพร้อมกับพระองค์ด้วย

⁵ดังนั้นให้ฆ่าความชั่วร้ายทุกอย่างที่มีอยู่ในตัวคุณ เช่นบาปทางเพศ ความลามก ราคะตันทา ความฝักใฝ่ในเรื่องชั่วๆ และความโลภซึ่งเท่ากับการกราบไหว้รูปเคารพ ⁶ความโกรธของพระเจ้ากำลังจะมาเพราะคนทำอย่างนี้แหละ ⁷คุณก็เคยทำสิ่งเหล่านี้มาก่อน เมื่อครั้งที่คุณใช้ชีวิตแบบนั้น

⁸แต่ตอนนี้ ให้กำจัดสิ่งต่อไปนี้ให้หมดไปจากชีวิตของคุณ คือความโกรธ ความบ้าคลั่ง ความพยายา การใส่ร้ายป้ายสี และการพูดลามก ⁹อย่าโกหกกัน เพราะคุณได้ถอดตัวตนเก่าทิ้งไปพร้อมกับการกระทำชั่วๆของตัวมันแล้ว ¹⁰คนใหม่นี้ พระเจ้าได้ซ่อมแซมเราอยู่เรื่อยๆให้กลับไปมีสภาพดีเหมือนเดิม คือให้เป็นแบบภาพสะท้อนของพระเจ้าผู้สร้างมากยิ่งขึ้นจนกว่าคุณจะมีความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าเต็มที่ ¹¹ในเรื่องของคนใหม่นี้มันไม่สำคัญว่าจะเป็นยิวหรือกรีก จะเข้าพิธีขลิบ[†]หรือไม่ได้เข้าพิธีขลิบ พวกโพรหรือปาเถียน* เป็นทาสหรือเป็นไท แต่สิ่งเดียวที่สำคัญคือพระคริสต์ และพระคริสต์นี่เองที่อยู่ในตัวพวกคุณทุกคน

¹²ดังนั้นในฐานะที่เราเป็นคนที่พระเจ้าได้เลือก เป็นผู้บริสุทธิ์[†] และเป็นคนที่พระองค์รัก ก็ขอให้สวมใส่ความเมตตา ความกรุณา ความถ่อมตัว ความสุภาพอ่อนโยน และความอดทน ¹³ให้ผ่อนหนักผ่อนเบาซึ่งกันและกัน และยกโทษให้กันด้วย ถ้าใครมีเรื่องกัน ก็ให้ยกโทษกัน องค์เจ้าชีวิตยกโทษให้กับคุณอย่างไร ก็ให้พวกคุณยกโทษให้กันและกันอย่างนั้นด้วย¹⁴นอกจากนี้แล้ว ขอให้สวมใส่ความรัก ความรักจะผูกพันความดีทั้งหมดที่พูดมาแล้วเข้าด้วยกันและทำให้สิ่งเหล่านี้สมบูรณ์แบบ ¹⁵ขอให้พวกคุณยอมให้สันติสุขจากพระคริสต์ มาครอบครองจิตใจของพวกคุณ เพราะทุกคนเป็นร่างกายเดียวกัน พระเจ้าได้เรียกคุณทุกคนให้อยู่กันอย่างสันติ และเป็นคนที่รู้จักขอบคุณพระเจ้าอยู่เสมอ ¹⁶ขอให้ถ้อยคำของพระคริสต์ตั้งรกรากอยู่ในกลุ่มพวกคุณอย่างเหลือล้น คือให้สั่งสอนเตือนสติซึ่งกันและกันด้วยสติปัญญาทั้งสิ้น และร้องเพลงสดุดี เพลงสรรเสริญ และเพลงจากพระวิญญานบริสุทธิ์ ให้ร้องเพลงเหล่านี้สุดหัวใจถวายให้กับพระเจ้าด้วยใจดีด้วย ¹⁷ไม่ว่าจะทำหรือจะพูดอะไรก็ตาม ก็ให้ทำและพูดเพื่อพระเยซูเจ้า และให้ขอบคุณพระเจ้า พระบิดาผ่านทางพระเยซู

3:11 ปาเถียน ตามภาษาเดิมใช้ว่า ชาวลิเบียซึ่งเป็นที่รู้จักว่าเป็นชนชาติปาเถียน ไม่มีอารยธรรม

ระเบียบในครัวเรือนของผู้เชื่อ

¹⁸พวกคุณที่เป็นภรรยา ให้ยินยอมต่อสามีของตน เพราะมันเป็นสิ่งที่ถูกต้องในองค์เจ้าชีวิต

¹⁹พวกคุณที่เป็นสามี ให้รักภรรยาของตน และอย่าได้ก้าวร้าวกับเธอ

²⁰พวกคุณที่เป็นเด็กๆ ให้เชื่อฟังพ่อแม่ของตนในทุกๆ เรื่อง ถ้าทำอย่างนี้ องค์เจ้าชีวิตก็จะพอใจ

²¹พวกคุณที่เป็นพ่อ อย่าทำให้ลูกของตนเคืองแค้นใจ เพื่อพวกเขาจะได้ไม่ท้อใจ

²²พวกคุณที่เป็นทาส ให้เชื่อฟังนายในโลกนี้ทุกอย่าง อย่าเพียงแต่ทำดีแค่ต่อหน้าอย่างคนประจบประแจง แต่ให้ทำจากใจจริง และทำเพราะเกรงกลัวองค์เจ้าชีวิต ²³ไม่ว่าคุณจะทำอะไรก็ตาม ให้ทุ่มสุดใจเหมือนกับว่าไม่ได้ทำเพื่อมนุษย์ แต่ทำเพื่อองค์เจ้าชีวิต ²⁴เพราะคุณก็รู้ว่าจะได้รับมรดกจากองค์เจ้าชีวิตเป็นรางวัลและพระคริสต์องค์เจ้าชีวิตนี้แหละที่คุณกำลังรับใช้อยู่ ²⁵ส่วนคนที่ทำความผิดก็จะได้รับผลตอบแทนตามความผิดที่เขาทำ พระองค์จะไม่เห็นแก่หน้าใครทั้งนั้น

4 พวกคุณที่เป็นนายให้ทำในสิ่งที่ถูกต้องและยุติธรรมกับทาสของตัวเอง จำไว้ว่าคุณก็มีเจ้านายองค์หนึ่งบนสวรรค์เหมือนกัน

เปาโลให้คำแนะนำเพิ่มเติม

²ทุ่มเทตัวเองในการอธิษฐานให้อธิษฐานแบบตื่นตัวอยู่เสมอและมีใจขอบคุณ ³ช่วยอธิษฐานให้พวกเราด้วย เพื่อพระเจ้าจะเปิดโอกาสให้ประกาศถ้อยคำของพระองค์ เพื่อเราจะได้ประกาศความจริงอันลึกกลับเกี่ยวกับพระคริสต์ที่ผมถูกขังอยู่นี้ก็เพราะประกาศเรื่องนี้แหละ ⁴ช่วยอธิษฐานให้ผมประกาศเรื่องความจริงอันลึกกลับนี้ได้แจ่มแจ้งชัดเจนอย่างที่ผมควรจะทำ

⁵ทำตัวให้ดีเมื่อติดต่อกับคนนอก ฉกฉวยทุกๆ โอกาสไว้ เพื่อพวกคุณจะได้มีอิทธิพลในทางที่ดีต่อเขา ⁶เมื่อพูดกับใคร ให้ใช้คำพูดที่มีเสน่ห์ดึงดูดใจและน่าสนใจ เพื่อคุณจะได้รู้ว่าควรจะตอบทุกคนอย่างไรดี

ข่าวจากคนที่อยู่กับเปาโล

⁷ที่คิดส์ผู้เป็นน้องที่รัก ผู้รับใช้ที่ซื่อสัตย์ และเพื่อนร่วมเป็นทาสด้วยกันในองค์เจ้าชีวิต เขาจะบอกข่าวคราวของผมให้คุณรู้ ⁸ผมส่งเขาไปหาคุณเพื่อเรื่องนี้โดยเฉพาะ คือให้คุณได้รู้ข่าวคราวเกี่ยวกับเรา แล้วจะได้มีกำลังใจขึ้น ⁹ผมส่งเขาไปพร้อมกับ ไอเนลิมัส น้องชายที่ซื่อสัตย์และเป็นที่รักยิ่งของเรา เขาก็เป็นคนหนึ่งที่มาจากพวกคุณ สองคนนี้จะเล่าให้คุณฟังถึงเรื่องต่างๆ ที่เกิดขึ้นที่นี่

¹⁰อาร์สทาร์คัส เพื่อนที่ติดคุกอยู่กับผมฝากความคิดถึงมาให้ด้วย รวมทั้งมาระโกหลานของบารนาบัส ก็ฝากความคิดถึงมาให้เหมือนกัน (คุณได้รับคำสั่งเรื่องของมาระโกแล้วนะว่า ถ้าเขามาเยี่ยมคุณก็ให้ต้อนรับเขาอย่างดี) ¹¹เยซูคนที่เราเรียกว่ายูลทัส ก็ฝากความคิดถึงมาให้คุณด้วย ในหมู่เพื่อนร่วมงานของผมที่ทำงานรับใช้ในการเผยแพร่เรื่องแผ่นดินของพระเจ้าที่นี่ ก็มีแต่สามคนนี่เท่านั้นที่เป็นยิว พวกเขาปลอบใจผมได้มากทีเดียว

¹²เอปาฟรัส ที่เป็นคนหนึ่งจากพวกคุณ และเป็นผู้รับใช้ของพระเยซูคริสต์ได้ฝากความคิดถึงมาให้ด้วย เขาสู้อธิษฐานให้กับคุณเสมอ เพื่อคุณจะได้ไต่เป็นผู้ใหญ่ และจะได้มั่นใจเต็มที่ในสิ่งที่

พระเจ้าต้องการให้คุณทำ ¹³ผมรับรองได้ว่าเขาตราครุฑอย่างหนักเพื่อประโยชน์ของพวกเขา รวมทั้งพวกที่อยู่ในเมืองเลาดีเซียและเมืองฮีเอราโปลิสด้วย ¹⁴หมอลูกาเพื่อนที่รักของเรากับเดมาสก็ฝากความคิดถึงมาให้คุณเหมือนกัน

¹⁵ผมขอฝากความคิดถึงไปให้กับพี่น้องในเมืองเลาดีเซีย และนางนุมฟากับหมู่ประชุมของพระเจ้าที่ประชุมในบ้านของเธอด้วย ¹⁶เมื่อคุณได้อ่านจดหมายฉบับนี้แล้วช่วยส่งต่อไปที่หมู่ประชุมในเมืองเลาดีเซียอ่าน และคุณก็ควรจะอ่านจดหมายที่ผมได้เขียนไปถึงพวกเขาด้วย ¹⁷ให้บอกกับอารคิปัสว่า “งานที่คุณได้รับมอบหมายจากองค์เจ้าชีวิตนั้น ทำให้เสร็จจล”

¹⁸ผมเปาโลได้ใช้มือผมเองเขียนคำทักทายนี้ อย่าลืมน่าผมถูกล่ามโซ่อยู่ ขอให้พระเจ้ามีเมตตา กรุณาต่อคุณ

หนังสือเฮสะโลนิกา ฉบับที่หนึ่ง และฉบับที่สอง

จดหมายถึงชาวเฮสะโลนิกา ฉบับที่หนึ่งและฉบับที่สอง น่าจะเป็นจดหมายสองฉบับแรกที่เปาโลเขียน เปาโลได้พูดถึงชีวิตคริสเตียนให้ชาวเฮสะโลนิกาฟัง ระหว่างทางที่เขาจะไปมาซิโดเนีย (ประเทศกรีกตอนเหนือ) ในครั้งแรกมีหลายคนมาเชื่อ แต่เปาโลก็อยู่ที่นั่นได้ไม่นาน เปาโลจึงเขียนจดหมายสองฉบับนี้เพื่อปลุกใจคนเหล่านี้เกี่ยวกับความเชื่อใหม่ที่พวกเขาเริ่มได้พูดถึงหลายสิ่งทีคนพวกนี้ยังสงสัยอยู่ โดยเฉพาะเรื่องเกี่ยวกับวันที่พระเยซูจะกลับมา

จดหมายจากเปาโลถึงหมู่ประชุมของพระเจ้า ในเมืองเรสเสโลนิกา ฉบับที่หนึ่ง

1 จากเปาโล สilas และทิโมธี
ถึงหมู่ประชุมของชาวเมืองเรสเสโลนิกา ที่อยู่ในพระเจ้าพระบิดาและในพระเยซูคริสต์เจ้า
ขอให้พระเจ้ามีความเมตตากรุณาและให้สันติสุขกับพวกคุณ

ชีวิตและความเชื่อของพี่น้อง

²พวกเราขอบคุณพระเจ้าเสมอ สำหรับพวกคุณทุกคน และอธิษฐานให้พวกคุณด้วย ³ต่อหน้า
พระเจ้าพระบิดาของเรา พวกเรายังนึกถึงอยู่ตลอดเวลา ถึงการงานที่คุณทำเพราะความเชื่อ
งานหนักที่คุณยอมเหน็ดเหนื่อยเพราะความรัก ความทรหดอดทนที่คุณมีเพราะความหวัง
เป็นความหวังที่คุณมีในพระเยซูคริสต์เจ้าของเรา ⁴พี่น้องครับ พวกเราว่าพระเจ้ารักคุณ และ
ได้เลือกพวกคุณให้มาเป็นคนของพระองค์ ⁵เพราะตอนที่พวกเรานำข่าวดี¹ มาให้กับพวกคุณนั้น*
ไม่ได้มาด้วยคำพูดเท่านั้น แต่มาด้วยฤทธิ์เดช ด้วยพระวิญญานบริสุทธิ์¹ และด้วยความมั่นใจเต็มที่
ว่าเป็นจริง พวกคุณก็รู้อยู่แล้วว่าตอนที่พวกเรายังอยู่กับพวกคุณนั้น พวกเราใช้ชีวิตอย่างไร คือ
พวกเราอยู่เพื่อประโยชน์ของพวกคุณทั้งนั้น ⁶พวกคุณได้เลียนแบบพวกเราและองค์เจ้าชีวิต คือ
พวกคุณยอมรับถ้อยคำของพระเจ้าท่ามกลางความทุกข์ยากลำบากมากมายด้วยความชื่นชม
ยินดีที่มาจากพระวิญญานบริสุทธิ์ ⁷ด้วยเหตุนี้ พวกคุณจึงกลายเป็นตัวอย่างให้กับคนที่ไว้วางใจ
ทั้งหมดในแคว้นมาซิโดเนียและในแคว้นอาคาญา ⁸เป็นเพราะพวกคุณนี่แหละ ถ้อยคำขององค์
เจ้าชีวิต จึงได้เลื่องลือออกไป ไม่ใช่เฉพาะในแคว้นมาซิโดเนีย และในแคว้นอาคาญาเท่านั้น แต่
ข่าวของความเชื่อที่พวกคุณมีในพระเจ้านั้น ได้เลื่องลือไปจนทั่วทุกหนทุกแห่ง จนพวกเราไม่
จำเป็นต้องพูดอะไรเกี่ยวกับเรื่องนี้เลย ⁹ทุกคนกำลังพูดถึงพวกคุณว่า พวกคุณได้ต้อนรับพวกเรา
อย่างไร และได้หันจากรูปเคารพ*ไปรับใช้พระเจ้าอย่างไรคือพระเจ้าที่เที่ยงแท้และมีชีวิตอยู่ ¹⁰เขา
ยังพูดถึงเรื่องที่คุณตั้งตาคอยพระบุตรของพระเจ้าที่จะมาจากสวรรค์อีกด้วย พระเจ้าได้
ทำให้พระบุตรของพระองค์ คือพระเยซูฟื้นขึ้นจากความตาย และพระเยซูจะช่วยพวกเราให้พ้น
จากโทษที่พระเจ้ากำลังจะส่งมา

งานรับใช้ของเปาโลในเรสเสโลนิกา

2 พี่น้องทั้งหลายก็รู้ว่า เมื่อพวกเรามาเยี่ยมเยียนนั้น ไม่ได้เป็นการเสียเวลาเลย ²แต่คุณก็รู้
แล้วว่าก่อนหน้านั้นในเมืองฟิลิปปี* พวกเราได้รับความทุกข์ยากลำบากขนาดไหน แต่พระเจ้า
ได้ช่วยให้พวกเรากล้าที่จะประกาศข่าวดีที่มาจากพระองค์นั้นให้กับพวกคุณ ทั้งๆ ที่มีคนจำนวน
มากต่อต้านพวกเราอย่างหนัก ³แน่นอน เมื่อพวกเราอ่อนอ่อนให้คนมายอมรับข่าวดีนั้น มันไม่ได้
มาจากแรงจูงใจที่ผิดๆ หรือความไม่จริงใจ หรือหวังที่จะหลอกหลวงใคร ⁴แต่ตรงกันข้าม พระเจ้า
พอใจพวกเราจึงได้มอบข่าวดีนี้ให้กับพวกเรา พวกเราถึงได้ประกาศออกไป เราไม่ได้ทำเพื่อเอาใจคน

1:5 เรื่องของเปาโลในเมืองเรสเสโลนิกา อ่านได้จากหนังสือกิจการ 17:1-9

1:9 รูปเคารพ พระปลอมที่ทำขึ้นจากไม้หรือหิน ที่คนที่ไม่ใช่ยิวกราบไหว้กัน

2:2 เรื่องของเปาโลในเมืองฟิลิปปี อ่านได้จากหนังสือ กิจการ 16:11-4

แต่เพื่อเอาใจพระเจ้า ผู้ตรวจสอบใจของพวกเรา ⁵พวกคุณก็รู้อยู่แล้วว่า พวกเราไม่เคยประจบสอพลอ หรือเอาคำสอนมาบังหน้าความโลภ พระเจ้ารับรองได้ว่าเป็นความจริง ⁶พวกเราไม่สนใจคำเยินยอของมนุษย์คนไหนหรอก ไม่ว่าจะ เป็นพวกคุณหรือคนอื่น ๆ ก็ตาม

⁷ในฐานะที่พวกเราเป็นพวกศิษย์เอก¹ ของพระคริสต์ พวกเรามีสิทธิ์ที่จะบังคับพวกคุณก็ได้ แต่เมื่ออยู่กับพวกคุณ พวกเรากลับอยู่อย่างสุภาพอ่อนโยน* เหมือนแม่คนที่รักและเอาใจใส่ลูกๆ ของเธอ ⁸พวกเรารักพวกคุณมากจนพร้อมที่จะทุ่มชีวิตทั้งหมดให้กับพวกคุณ ไม่ใช่แค่เอาข่าวดี¹ จากพระเจ้ามาบอกเฉยๆ ⁹พี่น้องทั้งหลายคงจำได้ว่า ตอนที่พวกเรามาประกาศข่าวดีจากพระเจ้าให้กับพวกคุณนั้น พวกเราได้ทำงานอย่างหนัก อาบเหงื่อต่างน้ำทั้งวันทั้งคืน เพื่อจะได้ไม่เป็นภาระของใคร

¹⁰พวกคุณและพระเจ้านั้นเป็นพยานได้ว่า ตอนที่พวกเราอยู่กับพวกคุณที่ไว้วางใจนั้น พวกเราได้ทุ่มเทตัวเองให้กับพระเจ้า ทำตามใจพระองค์ และมีชีวิตที่สะอาดหมดจดขนาดไหน ¹¹พวกคุณก็รู้อยู่แล้วว่าพวกเราได้ทำกับคุณแต่ละคนอย่างไรพวกเราได้ทำเหมือนกับพ่อที่กับลูกๆ ของเขาเอง ¹²พวกเราได้ให้กำลังใจ ปลอบใจ และพูดย้ำแล้วย้ำอีกให้พวกคุณใช้ชีวิตแบบที่พระเจ้าชอบใจ พระองค์เองที่เรียกพวกคุณเข้ามามีส่วนร่วมในแผ่นดินและเกียรติยศของพระองค์

¹³นี่เป็นเหตุที่พวกเราขอบคุณพระเจ้าอยู่เสมอ เพราะตอนที่พวกคุณได้ยอมรับถ้อยคำของพระเจ้าที่ได้ยินจากพวกเรานั้น พวกคุณไม่ได้รับไว้เหมือนเป็นแค่คำพูดของมนุษย์ แต่ยอมรับว่าเป็นถ้อยคำของพระเจ้า และมันก็เป็นอย่างนั้นจริงๆ ถ้อยคำนี้เองกำลังทำงานอยู่ในตัวพวกคุณที่ไว้วางใจ ¹⁴พี่น้องทั้งหลาย พวกคุณได้เลียนแบบหมู่ประชุมของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์ที่แคว้นยูเดีย* คือพวกคุณได้รับความทุกข์ยากแบบเดียวกันจากคนของคุณเอง เหมือนกับที่พวกเขาได้รับจากพวกยิวที่เป็นคนของเขาเอง ¹⁵พวกยิวพวกนี้ ก็เป็นพวกที่ฆ่าพระเจ้าและพวกผู้พูดแทนพระเจ้า¹ ยิวพวกนี้แหละที่ได้ทำร้ายพวกเราอย่างสาหัส และขับไล่พวกเราออกมา พวกนี้ทำให้พระเจ้าไม่พอใจ พวกนี้ยังต่อต้านทุกคนด้วย ¹⁶พวกเราประกาศกับคนที่ไม่ใช่ยิวเพื่อเขาจะได้รอดด้วย แต่คนยิวพวกนี้พยายามขัดขวางไม่ให้พวกเราทำ เมื่อพวกเขาทำอย่างนี้ เขาก็เพิ่มความบาปขึ้นเรื่อยๆ จนเต็มขนาด แล้วในที่สุดพระเจ้าก็ได้ลงโทษพวกเขา

เปาโลอยากจะทำกลับมาเยี่ยมเยียนพวกเขาอีก

¹⁷พี่น้องทั้งหลาย สำหรับพวกเราแล้ว ก็ถูกแยกจากกันแค่ชั่วคราวเท่านั้น จากกันแค่อายแต่ใจนั้นยังอยู่กับพวกคุณ พวกเราอยากจะทำหน้าพวกคุณจนแทบจะขาดใจอยู่แล้ว¹⁸อันที่จริงพวกเราได้พยายามที่จะมาหาพวกคุณ ที่แน่ๆ อย่างน้อยตัวผมเอง เปาโล ก็ได้พยายามแล้วพยายามอีก แต่ซาตานก็ขัดขวางพวกเราไว้ ¹⁹แล้วใครกันล่ะจะเป็นความหวัง ความชื่นชมยินดี หรือสามารถทำให้เราคุยโอ้อวดได้ต่อหน้าพระเจ้าเมื่อพระองค์กลับมา ก็พวกคุณนั้นแหละ ²⁰พวกคุณเป็นเกียรติยศและความชื่นชมยินดีของพวกเรา

2:7 แต่เมื่อ...สุภาพอ่อนโยน ดินฉาบข้างฉาบเขียนว่า "แต่พวกเราทำตัวเหมือนเป็นเด็กในหมู่พวกคุณ"

2:14 ยูเดีย คือดินแดนของชาวยิวที่พระเยซูอาศัยอยู่และสั่งสอน นอกจากนี้หมู่ประชุมของพระเจ้าก็เริ่มต้นขึ้นที่นี่

3 ในที่สุดเมื่อพวกเขาทนคอยต่อไปไม่ไหวแล้ว พวกเขาจึงตัดสินใจที่จะอยู่ในเฮเธลส์ต่อไป² แล้วส่งน้องทีโมธี เพื่อนร่วมทำงานของพระเจ้าในการประกาศข่าวดีของพระคริสต์ มาหาพวกคุณ เพื่อช่วยพวกคุณให้ยืนหยัดมั่นคงในความเชื่อ และไว้วางใจในพระเจ้าต่อไป³ จะได้ไม่มีใครหวั่นไหวไปกับการข่มเหงที่เจออยู่ในตอนนี้ เพราะพวกคุณรู้อยู่แล้วว่า พระเจ้าได้กำหนดให้เราต้องเจอกับการข่มเหงพวกนี้อยู่แล้ว⁴ ความจริงแล้ว ตอนที่พวกเราอยู่กับพวกคุณนั้น พวกเราได้เตือนว่า พวกคุณจะต้องเจอกับการข่มเหงมากมาย และมันก็เป็นจริงตามนั้นอย่างที่คุณก็รู้อยู่แล้ว⁵ เพราะอย่างนั้น เมื่อผมทนคอยต่อไปไม่ไหวแล้ว ก็เลยส่งทีโมธีให้มาพูดว่า ความเชื่อของพวกคุณเป็นอย่างไร กลัวว่าซาตานจอมอัยยวน อาจจะมายั่วยวนพวกคุณให้หลงไปแล้ว ทำให้งานที่พวกเราลงแรงกันไปนั้นสูญเปล่า

⁶ตอนนี้ ทีโมธีได้กลับมาถึงแล้วหลังจากที่ไปเยี่ยมคุณมา และนำข่าวดีเกี่ยวกับความเชื่อและความรักของคุณมาบอกพวกเราด้วย เขาได้บอกอีกว่า พวกคุณยังมีความทรงจำที่ดีๆเกี่ยวกับพวกเรา และอยากจะเจอพวกเรามากพอๆกับที่พวกเราอยากจะเจอคุณ⁷ ดังนั้น พี่น้องทั้งหลาย ถึงแม้พวกเราจะมีความทุกข์และปัญหามากมาย แต่พวกเราก็ได้รับกำลังใจจากพวกคุณ เพราะความเชื่อของพวกคุณนั่นเอง⁸ ถูกแล้ว พวกเรารู้สึกโล่งอกที่ได้รู้ว่าพวกคุณยังตั้งมั่นคงอยู่ในองค์เจ้าชีวิต⁹ โอ พวกเราจะขอบคุณพระเจ้าอย่างไรดี ให้สมกับความสุกที่พวกเราเฝ้าต่อหน้าพระเจ้าเพราะพวกคุณ¹⁰ พวกเราอธิษฐานอย่างจริงจังทั้งวันทั้งคืน หวังจะได้เจอพวกคุณอีก เพื่อจะได้เติมความเชื่อของพวกคุณในส่วนที่ยังขาดอยู่ให้เต็มบริบูรณ์

¹¹ขอให้พระเจ้าพระบิดาของพวกเรา และพระเยซูเจ้าของพวกเรา ช่วยเปิดโอกาสให้เราเรามาหาคุณด้วย¹² ขอให้องค์เจ้าชีวิตทำให้คุณมีความรักมากขึ้นจนล้นออกมาให้กันและกัน และให้กับทุกๆ คน เหมือนกับที่พวกเรามีความรักให้กับพวกคุณด้วย¹³ ดังนั้น ขอให้พระเจ้าทำให้จิตใจของพวกคุณตั้งมั่นคงขึ้น เพื่อพวกคุณจะได้บริสุทธิ์* และไม่มีตำหนิ ต่อหน้าพระเจ้าพระบิดาของพวกเรา เมื่อพระเยซูเจ้าของพวกเรากลับมาพร้อมกับบรรดาผู้บริสุทธิ์ทั้งหมดของพระองค์

ชีวิตที่พระเจ้าพอใจ

4 พี่น้องทั้งหลาย พวกเรายังมีเรื่องอื่นที่จะบอกกับคุณอีก ตามที่พวกเราได้สอนพวกคุณแล้ว ว่าให้ใช้ชีวิตอย่างไรพระเจ้าถึงจะชอบใจพวกเรา คุณก็กำลังทำอย่างนี้อยู่แล้วในเวลานี้ ของเราขอรับรองและขอเร้าใจคุณในนามของพระเยซูเจ้า ให้ทำแบบนี้มากยิ่งขึ้น² พวกคุณก็รู้อยู่แล้วว่า พวกเราได้สั่งอะไรไว้กับพวกคุณบ้างด้วยสิทธิอำนาจของพระเยซูเจ้า³ นี่เป็นสิ่งที่พระเจ้าต้องการคือให้พวกคุณบริสุทธิ์ และอยู่ห่างจากความผิดบาปทางเพศ⁴ ให้แต่ละคนหาภรรยาของตัวเองมาในทางที่บริสุทธิ์และมีเกียรติ*⁵ ไม่ลุ่มหลงมัวเมาในราคะตัณหา เหมือนกับคนนอกศาสนาที่ไม่รู้จักพระเจ้าทำกัน⁶ อย่าเอาเปรียบหรือทำบาปต่อพี่น้องด้วยการเป็นชู้กับภรรยาเขา เพราะพวกเราได้บอกและเตือนพวกคุณไปแล้วว่าองค์เจ้าชีวิตจะลงโทษคนที่ทำเรื่องพวกนี้⁷ พระเจ้าไม่ได้เรียกให้พวกเรามาเป็นคนสกปรกมากมาย แต่เรียกให้พวกเราเป็นคนบริสุทธิ์สำหรับพระองค์⁸ ดังนั้น

3:13 บริสุทธิ์ คนที่พระเยซูได้ทำให้บริสุทธิ์และอยู่กับพระเจ้าตลอดไป

4:4 หรือแปลได้อีกอย่างว่า รู้จักควบคุมร่างกายตนเองในทางที่บริสุทธิ์และมีเกียรติ

คนที่ปฏิเสธคำสอนนี้ก็ได้ปฏิเสธมนุษย์ แต่ได้ปฏิเสธพระเจ้าผู้ที่มอบพระวิญญาณบริสุทธิ์^๑ ของพระองค์ให้กับพวกคุณ

^๙ส่วนเรื่องที่จะรักพี่น้องนั้น พวกเราไม่จำเป็นต้องเขียนถึงเลย เพราะเป็นพระเจ้าเองที่ได้สอนให้พวกคุณรักซึ่งกันและกันอยู่แล้ว ¹⁰แน่นอน พวกคุณรักพี่น้อง ทุกคนทั่วทั้งมาซิโดเนีย แต่พี่น้องทั้งหลาย พวกเราขอหนุนใจให้พวกคุณรักกันมากขึ้นเรื่อยๆ

¹¹ให้พวกคุณตั้งเป้าไว้เลยว่า จะพยายามอย่างดีที่สุดที่จะใช้ชีวิตอย่างสงบสุข ยุ่งแต่เรื่องของตัวเอง ลงมือทำงานด้วยตัวเอง เหมือนกับที่พวกเราได้บอกไว้แล้ว ¹²ถ้าคุณทำอย่างนี้ คนภายนอกก็จะเคารพนับถือชีวิตของคุณ และพวกคุณจะได้ไม่ต้องไปพึ่งพาใครเลย

องค์เจ้าชีวิตกำลังจะมา

¹³พวกเราอยากให้พี่น้องเข้าใจเรื่องเกี่ยวกับคนที่ตายไปแล้ว คุณจะได้ไม่เศร้าโศกเสียใจ เหมือนกับคนอื่นๆ ที่ไม่มีความหวัง ¹⁴ถ้าพวกเราเชื่อว่าพระเยซูตายไปแล้ว และได้ฟื้นขึ้นมาอีก พวกเราก็ต้องเชื่อว่า พระเจ้าจะนำผู้เชื่อเหล่านั้นที่ได้ตายไปแล้วกลับมาพร้อมกับพระเยซู โดยทางพระเยซู ¹⁵เรื่องที่เราจะบอกคุณต่อไปนี้ องค์เจ้าชีวิตเป็นผู้พูดเอง คือว่าในวันนั้นตอนที่องค์เจ้าชีวิตมา พวกเรายังมีชีวิตอยู่จะไม่ได้เปรียบคนพวกนั้นที่ตายไปแล้วหรอก ¹⁶เพราะเมื่อคนได้ยินคำสั่งอันดังกึกก้อง เสียงดังสนั่นของหัวหน้าทูตสวรรค์* และเสียงเป่าแตรของพระเจ้าดังขึ้น องค์เจ้าชีวิตก็จะลงมาจากสวรรค์ และบรรดาคนที่ได้ตายไปแล้วในพระคริสต์ จะฟื้นคืนชีวิตขึ้นมา ก่อน ¹⁷หลังจากนั้น พวกเราที่ยังมีชีวิตอยู่ในโลกนี้ ก็จะถูกนำตัวขึ้นไปในเมฆพร้อมกับคนเหล่านั้น เพื่อไปพบกับองค์เจ้าชีวิตบนท้องฟ้า และพวกเรา ก็จะได้อยู่กับพระองค์ตลอดไป ¹⁸ขอให้พูดเรื่องนี้เพื่อให้กำลังใจซึ่งกันและกัน

ให้เตรียมพร้อม สำหรับการกลับมาขององค์เจ้าชีวิต

5 พี่น้องทั้งหลาย พวกเราไม่จำเป็นต้องเขียนบอกพวกคุณเลยถึงเรื่องวัน และเวลานั้น ²เพราะพวกคุณก็รู้ดีอยู่แล้วว่า องค์เจ้าชีวิตจะมาเหมือนกับขโมยที่มาในเวลากลางคืน ³เมื่อคนพูดว่า “ทุกอย่างสงบสุขและปลอดภัยดีแล้ว” การทำลายล้างก็จะเกิดขึ้นกับพวกเขาทันทีเหมือนกับการปวดท้องคลอดลูก และพวกเขาหนีไปไหนไม่พ้นด้วย ⁴แต่พี่น้องทั้งหลาย พวกคุณไม่ได้อยู่ในความมืด ดังนั้นพวกคุณจะไม่แปลกใจเลยเมื่อวันนั้นมาถึงอย่างกับขโมยมา ⁵เพราะพวกคุณทุกคนเป็นของกลางคืน และเป็นของกลางวัน พวกเราไม่ได้เป็นของกลางคืนหรือของความมืด ⁶ดังนั้น อย่านอนหลับเหมือนคนอื่น ๆ แต่ให้ตื่นตัว และมีสติอยู่เสมอ ⁷เพราะคนที่นอนก็จะนอนในตอนกลางวัน และคนที่เมาก็จะเมาในตอนกลางวัน ⁸แต่พวกเราเป็นของกลางวัน จึงต้องมีสติให้สวมใส่ความเชื่อและความรักเป็นเกราะป้องกันอกของพวกเรา และให้เอาความหวังที่พระเจ้าจะช่วยให้รอดนั้นมาเป็นหมวกเหล็ก ⁹เพราะพระเจ้าไม่ได้เลือกพวกเราให้มาถูกพระองค์ลงโทษ แต่ให้มารับความรอดผ่านทางพระเยซูคริสต์เจ้าของพวกเรา ¹⁰พระเยซูยอมตายเพื่อพวกเรา ดังนั้น เมื่อพระองค์มา ไม่ว่าพวกเราจะมีชีวิตอยู่หรือตายไปแล้ว พวกเราก็คงได้มี

4:16 หัวหน้าทูตสวรรค์ แปลได้อีกอย่างว่า ผู้นำพวกทูตสวรรค์ของพระเจ้า

ชีวิตอยู่ร่วมกับพระองค์¹¹ ฉะนั้น คอยให้กำลังใจซึ่งกันและกัน และเสริมสร้างฝ่ายจิตวิญญาณซึ่งกันและกัน เหมือนกับที่กำลังทำกันอยู่แล้วในตอนนี

คำแนะนำสุดท้ายและการทักทาย

¹²พวกเราขอร้องให้พี่น้องทั้งหลายเคารพคนกลุ่มนี้ที่ทำงานหนักอยู่ในหมู่พวกคุณที่กำลังนำทางคุณในองค์เจ้าชีวิต และที่คอยให้คำแนะนำตักเตือนพวกคุณ¹³ ขอให้พวกคุณเคารพนับถือพวกเขาอย่างสูงด้วยความรักเพราะงานที่พวกเขาได้ทำ และขอให้พวกคุณอยู่กันอย่างสงบสุข¹⁴ พวกเราขอหนุนใจพี่น้องทั้งหลายให้ตักเตือนคนที่ซึ่งเกี่ยวข้องหลังยาว ช่วยปลดปล่อยคนซึ่กั้ว ช่วยเหลือคนอ่อนแอ และให้อดทนกับทุกคน¹⁵ ระวังอย่าให้ใครทำชั่วตอบแทนความชั่ว แต่พยายามทำดีต่อกันและต่อทุกคนเสมอ

¹⁶ขอให้พวกคุณเบิกบานแจ่มใสอยู่ตลอด¹⁷ให้อธิษฐานตลอดเวลา¹⁸ และให้ขอบคุณพระเจ้าในทุกสถานการณ์ นี่แหละเป็นสิ่งที่พระเจ้าอยากให้คุณทำในพระเยซูคริสต์

¹⁹อย่าดับไฟของพระวิญญาณ[†] ²⁰อย่าลบหลู่คำพูดของผู้พูดแทนพระเจ้า[†] ²¹แต่ให้ทดสอบทุกอย่างเพื่อให้แน่ใจว่าสิ่งนั้นมาจากพระเจ้าจริง แล้วยึดมั่นในสิ่งที่ดี²² หลีกหนีจากสิ่งชั่วร้ายทุกชนิด

²³ขอให้พระเจ้าผู้ให้สันติสุข ทำให้พวกคุณบริสุทธิ์หมดจดในทุกเรื่องสำหรับพระองค์ และขอให้ร่างกาย จิตใจ และวิญญาณของพวกคุณทุกคนถูกเก็บรักษาไว้ไม่ให้มีที่ติ จนกว่าพระเยซูคริสต์เจ้าของพวกเราจะกลับมา²⁴ พระองค์จะทำอย่างนี้แน่นอน เพราะพระเจ้าที่เรียกพวกคุณมานั้นชื่อสัตย์

²⁵พี่น้องทั้งหลาย อธิษฐานเพื่อพวกเราด้วย²⁶ ทักทายพี่น้องทุกคนด้วยจูบที่บริสุทธิ์²⁷ ให้สัญญาต่อหน้าองค์เจ้าชีวิตว่า พวกคุณจะอ่านจดหมายฉบับนี้ให้พี่น้องทุกคนฟัง²⁸ ขอให้พระเยซูคริสต์เจ้าของพวกเรา มีเมตตากรุณาต่อพวกคุณเถิด

จดหมายจากเปาโลถึงหมู่ประชุมของพระเจ้า ในเมืองเธสะโลนิกา ฉบับที่สอง

1 จากเปาโล สilas และทิโมธี
ถึงหมู่ประชุมของชาวเมืองเธสะโลนิกา ที่เป็นของพระเจ้าพระบิดาของเรา และของพระ
เยซูคริสตเจ้า

²ขอให้พระเจ้าพระบิดาของเราและพระเยซูคริสตเจ้า ให้ความเมตตากรุณาและสันติสุขกับ
พวกคุณ

³พี่น้องทั้งหลาย เราต้องขอบคุณพระเจ้าสำหรับพวกคุณอยู่เสมอ ซึ่งการทำแบบนี้ก็ถูกต้อง
แล้ว เพราะความเชื่อของพวกคุณกำลังเจริญยิ่งขึ้นจริงๆ และความรักที่พวกคุณแต่ละคนมีให้
กันและกันนั้นก็เพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ ⁴เราก็เลยไปพูดโอ้อวดถึงพวกคุณให้หมู่ประชุมของพระเจ้าใน
ที่อื่นๆ ฟัง เราพูดถึงความทรหดอดทน และความเชื่อของพวกคุณ ทั้งๆ ที่ถูกข่มเหงและต้องเจอกับ
ความทุกข์ยากลำบากมากมาย

พระเจ้าจะตัดสินลงโทษ

⁵ที่พวกคุณอดทนต่อการข่มเหงแบบนี้จะเป็นหลักฐานแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าตัดสินโทษอย่าง
ยุติธรรม นั่นก็คือ สำหรับพวกคุณที่ยอมทนทุกข์เพื่อแผ่นดินของพระเจ้า พระองค์ก็เห็นว่า
สมควรที่จะให้แผ่นดินนั้นกับคุณ ⁶แต่สำหรับพวกนั้นที่ทรามานคุณ พระเจ้าก็เห็นว่ายุติธรรมแล้ว
ที่จะให้ความทุกข์ทรามานกับพวกเขาเป็นการตอบแทน ⁷พระเจ้าจะให้พวกคุณที่ได้รับความทุกข์
ทรามานได้พักผ่อนพร้อมกับเราด้วย เมื่อพระเยซูเจ้ามาจากสวรรค์พร้อมกับพวกทูตสวรรค์ของ
พระองค์ที่มีฤทธิ์อำนาจ ⁸และเปลวไฟโซดิดช่วง แล้วพระองค์จะลงโทษคนที่ไม่รู้จักพระเจ้า และ
คนที่ไม่ยอมเชื่อฟังข่าวดีเกี่ยวกับพระเยซูเจ้าของเรา ⁹โทษของพวกเขาคือจะถูกทำลายตลอดไป
และถูกแยกออกมา ไม่ได้ยู่ต่อหน้าองค์เจ้าชีวิตและต่อหน้าฤทธิ์อำนาจที่ยิ่งใหญ่ของพระองค์ ¹⁰สิ่ง
เหล่านี้จะเกิดขึ้นในวันนั้นที่พระองค์มารับเกียรติจากพวกผู้บริสุทธิ* ของพระองค์ ในวันนั้นทุกคน
ที่ไว้วางใจในพระองค์ก็จะต้องอัศจรรย์ใจ (รวมทั้งพวกคุณด้วย เพราะพวกคุณเชื่อเรื่องที่เรา
บอกเกี่ยวกับพระองค์)

¹¹เพราะอย่างนี้เราถึงได้อธิษฐานเพื่อพวกคุณอยู่เสมอ ขอให้พระเจ้าของเรา ช่วยให้คุณ
ใช้ชีวิตให้สมกับที่พระองค์เรียกมา และขอให้พระเจ้าใช้ฤทธิ์อำนาจของพระองค์ช่วยให้คุณ
ประสบความสำเร็จในการทำทุกสิ่งทุกอย่างที่ตั้งใจไว้และการงานต่างๆที่เกิดจากความเชื่อ ¹²แล้ว
พระเยซูเจ้าจะได้รับเกียรติจากชีวิตของพวกคุณ และพวกคุณก็จะได้รับเกียรติเพราะพระองค์
ตามความเมตตากรุณาของพระเจ้าของเรา และของพระเยซูคริสตเจ้า

สิ่งชั่วร้ายที่จะเกิดขึ้น

2 ตอนนี้พี่น้องทั้งหลายเราจะพูดถึงเรื่องที่พระเยซูคริสตเจ้าจะกลับมาและที่พวกเราจะชุมนุม
กันกับพระองค์นั้น ²ขออย่าได้ตกใจหรือวุ่นวายใจไป เมื่อมีคำพยากรณ์ คำพูด หรือจดหมาย

1:10 พวกผู้บริสุทธิ อาจจะไม่แปลได้อีกอย่างว่า ทูตสวรรค์ที่บริสุทธิของพระเจ้า

ที่อ้างว่ามาจากเรา ที่บอกว่าวันขององค์เจ้าชีวิตมาถึงแล้ว ³อย่าให้ใครหลอกเอา ไม่ว่าเขาจะมา ไม่นานก็ตาม ที่เราพูดอย่างนี้ก็เพราะว่าวันขององค์เจ้าชีวิตจะยังไม่มา จนกว่าจะมีการทรยศต่อพระเจ้าครั้งยิ่งใหญ่เกิดขึ้นก่อน และคนชั่วร้ายคนนั้นจะปรากฏตัวขึ้น จุดหมายปลายทางของมันคือนรก* ⁴มันจะต่อต้าน และจะยกย่องตัวมันเองขึ้นเหนือทุกสิ่งทุกอย่างที่คนเรียกว่า“พระเจ้า” หรืออะไรก็ตามที่คนบูชากัน มันจะทำถึงขนาดที่ว่า เข้าไปในวิหารของพระเจ้าและขึ้นไปนั่งบนบัลลังก์ และป่าวประกาศว่าตัวมันเองคือพระเจ้า

⁵จำได้ไหม ผมพูดถึงเรื่องนี้บ่อยๆ ตอนที่ผมยังอยู่กับพวกคุณ ⁶ตอนนี้ มีสิ่งหนึ่งที่เหนียวรั้งมันไว้ เพื่อให้มันปรากฏตัวออกมาในเวลาที่เหมาะสม และพวกคุณก็รู้แล้วว่าสิ่งนั้นคืออะไร ⁷ที่เราพูดอย่างนี้ก็เพราะพลังความชั่วอันลึกซึ้งนี้ก็ได้ทำงานอยู่ในโลกแล้ว แต่มีผู้หนึ่งที่กำลังรั้งตัวมันอยู่ และจะรั้งต่อไปจนกว่าผู้รั้งนี้จะไม่อยู่ ⁸แล้วคนชั่วร้ายนั้นก็จะปรากฏตัวออกมา พระเยซูเจ้าจะฆ่ามันด้วยลมหายใจ จากปากของพระองค์ เมื่อพระองค์กลับมาครั้งยิ่งใหญ่ และพระองค์จะทำลายล้างมันจนสิ้นซาก ⁹คนชั่วร้ายนี้ เมื่อมากจะใช้อำนาจของซาตาน พร้อมกับทำอิทธิฤทธิ์สัญญาอันสำคัญและปาฏิหาริย์ที่ดูเหมือนมาจากพระเจ้า แต่ความจริงมาจากซาตาน ¹⁰มันจะใช้รูปแบบอื่นๆ อีกมากมาย ในการหลอกหลวงคนที่กำลังหลงหาย พวกนี้หลงหายก็เพราะไม่ยอมรักความจริง ซึ่งเป็นความจริงที่จะช่วยให้เรารอดได้ ¹¹เพราะเขาไม่รักความจริงอย่างนี้ พระเจ้าจึงทำให้คนพวกนี้เห็นผิดเป็นชอบ เพื่อจะได้หลงเชื่อในสิ่งที่ผิด ¹²พระองค์จะลงโทษพวกเขาที่ไม่ยอมเชื่อความจริง แต่กลับไปสนุกสนานกับความชั่ว

พระเจ้าเลือกคุณให้ได้รับความรอด

¹³พี่น้องทั้งหลาย องค์เจ้าชีวิตรักพวกคุณ พระเจ้าได้เลือกพวกคุณไว้แล้วตั้งแต่เริ่มต้นเพื่อให้ได้รับความรอด ที่พวกคุณรอดก็เพราะพวกคุณเชื่อในความจริงและพระวิญญาณ¹⁴ได้ทำให้พวกคุณบริสุทธิ์ ¹⁴พวกคุณรอดโดยผ่านทางข่าวดีที่เราได้ประกาศนั้น พระเจ้าได้เรียกให้พวกคุณมารับความรอดนั้น ก็เพื่อพวกคุณจะได้มีส่วนร่วมในเกียรติของพระเยซูคริสตเจ้าของเรา ¹⁵ดังนั้น พี่น้องทั้งหลาย ให้ตั้งมั่นคงไว้ และยึดมั่นในคำสอนที่ได้ตกทอดมาถึงคุณ ไม่ว่าจะเป็คำพูด หรือจดหมายจากเรากก็ตาม

¹⁶เรามีกำลังใจที่ไม่มีวันสิ้นสุด และความหวังที่มั่นคง ก็เพราะพระเจ้าเมตตาต่อเรา ขอให้พระเยซูคริสตเจ้า และพระเจ้าพระบิดาของเราผู้ที่รักเรา ¹⁷ให้กำลังใจและให้พลังกับพวกคุณ เพื่อคุณจะได้ทำและพูดในสิ่งที่ดีๆ ต่อไป

อธิษฐานให้เราด้วย

3 สุดท้ายนี้ พี่น้องทั้งหลาย ช่วยอธิษฐานให้เราด้วย ขอให้ถ้อยคำขององค์เจ้าชีวิต แพร่หลายไปอย่างรวดเร็วและเป็นที่น่าพอใจ เหมือนกับที่พวกคุณนับถือ ²ขอให้พระเจ้าช่วยให้เราปลอดภัยจากพวกหัวดื้อ และพวกคนชั่ว (เพราะไม่ใช่ทุกคนที่เชื่อในองค์เจ้าชีวิต)

³แต่องค์เจ้าชีวิตนั้นชื่อสัตย์พระองค์จะให้พลังและจะคุ้มครองพวกคุณจากมารร้าย ⁴เรามั่นใจว่าองค์เจ้าชีวิตจะช่วยพวกคุณให้ทำตามคำสั่งสอนของเรา และจะช่วยให้พวกคุณทำต่อไปอีก

อย่างแน่นอน ⁵ขอให้องค์เจ้าชีวิตนำพวกคุณให้มีความรักแบบเดียวกับพระเจ้าและมีความอดทนอดกลั้นแบบเดียวกับพระคริสต์

ให้ทำงาน อย่าขี้เกียจ

⁶พี่น้องทั้งหลาย ตอนนี้ขอสั่งพวกคุณด้วยอำนาจของพระเยซูคริสตเจ้าของเราว่า อยู่ให้ห่างจากพวกพี่น้องที่ขี้เกียจหลังยาวทุกคนที่ไม่ทำตามคำสั่งสอนที่เราให้ไว้ ⁷เพราะพวกคุณก็รู้ว่าควรจะทำตามเรา เพราะตอนที่อยู่กับพวกคุณเราไม่ได้ขี้เกียจหลังยาวเลย ⁸เราไม่เคยกินของใครฟรีๆ เราได้ทำงานหนัก อาบเหงื่อต่างน้ำทั้งวันทั้งคืน เพื่อจะได้ไม่เป็นภาระให้กับใคร ⁹จริงๆ แล้วเรามีสิทธิ์ที่จะขอความช่วยเหลือจากพวกคุณ แต่เราอยากจะทำตัวเป็นแบบอย่างให้พวกคุณทำตาม ¹⁰เราถึงได้ตั้งกฎขึ้นมาตอนที่อยู่กับพวกคุณว่า “ถ้าใครไม่ทำงาน ก็ไม่ต้องกิน”

¹¹เราได้ยินมาว่ามีพวกคุณบางคนขี้เกียจหลังยาวไม่ยอมทำงาน ที่ว่ายุงแต่เรื่องของชาวบ้าน ¹²เราขอสั่งและเตือนคนอย่างนี้ด้วยอำนาจของพระเยซูคริสตเจ้าว่า ให้เขาทำมาหากินด้วยลำแข้งของตัวเองและไม่สร้างความสะดวกสบายให้ใคร ¹³แต่พี่น้องเองอย่าเพิ่งเบื่อหน่ายท้อแท้ที่จะทำดี

¹⁴ถ้ามีใครไม่เชื่อฟังคำสั่งสอนของเราในจดหมายฉบับนี้ หมายหัวเอาไว้และอย่าไปคบหาด้วย เพื่อเขาจะได้ยับอายชายหน้า ¹⁵อย่ามองว่าเขาเป็นศัตรู แต่ให้เตือนเขาเหมือนกับพี่น้อง

คำพูดสุดท้าย

¹⁶ขอให้องค์เจ้าชีวิตแหล่งที่มาของสันติสุข ให้พวกคุณมีสันติสุขอยู่ทุกเวลาในทุกๆ ทาง และขอให้พระองค์อยู่กับพวกคุณทุกคน

¹⁷ผม เปาโล ได้เขียนคำทักทายนี้ ด้วยลายมือของผมเอง นี่เป็นลายเซ็นของผมในจดหมายทุกฉบับ ผมเขียนอย่างนี้แหละ

¹⁸ขอให้พระเยซูคริสตเจ้าของเรามีเมตตากรุณากับพวกคุณทุกคน

หนังสือทิโมธี ฉบับที่ 1 และฉบับที่ 2

ในช่วงปลายชีวิตของเปาโล เขาได้เขียนจดหมายทิโมธี ฉบับที่หนึ่ง และฉบับที่สอง รวมทั้งหนังสือติดส ทิโมธีเป็นเพื่อนสนิทของเปาโล เปาโลปล่อยให้ทิโมธีทำงานในเมืองเอเฟซัส และให้ติดสทำงานบนเกาะคริต เพื่อให้พวกเขาช่วยแก้ปัญหาบางอย่างในหมู่ประชุมที่เมืองนั้นๆ เห็นได้ชัดว่าทิโมธีกำลังพยายามช่วยให้หมู่ประชุมเหล่านั้น มีผู้นำเป็นของตนเองและสามารถยืนหยัดได้ด้วยตัวเอง

ในจดหมายฉบับแรกที่เปาโลเขียนถึงทิโมธี เขาได้แนะนำวิธีเลือกผู้นำของหมู่ประชุมและวิธีรับมือกับปัญหาต่างๆ ส่วนฉบับที่สองนั้น เขาเขียนตอนที่ติดคุกอยู่ ซึ่งตอนนั้นเปาโลคิดว่าเขาคงใกล้ตายแล้ว หนังสือทิโมธีฉบับที่สอง จึงเป็นฉบับที่พูดถึงเรื่องส่วนตัว เปาโลพยายามปลุกใจและแนะนำให้ทิโมธีใช้ชีวิตตามแบบอย่างที่เขาได้วางไว้ให้ ทั้งทางด้านความเชื่อ ความกล้าหาญ และความอดทน

จดหมายจากเปาโลถึงทิโมธี ฉบับที่หนึ่ง

1 จากเปาโล ผู้เป็นศิษย์เอกของพระเยซูคริสต์ ตามคำสั่งของพระเจ้าพระผู้ช่วยให้รอด และของพระเยซูคริสต์ ผู้เป็นความหวังของเรา
 2 ถึงทิโมธี ลูกที่แท้จริงในความเชื่อ
 ขอให้พระเจ้าพระบิดา และพระเยซูคริสต์องค์เจ้าชีวิตของเรา ให้ความเมตตากรุณาและสันติสุขกับคุณ

คำเตือนเรื่องคำสอนที่ผิดๆ

3 ตอนที่ผมเดินทางต่อไปที่แคว้นมาซิโดเนียนั้น ผมได้ขอร้องให้คุณอยู่ที่เมืองเอเฟซัสต่อ เพื่อจะได้สั่งให้คนบางคนเลิกสอนเรื่องที่ผิดๆ เสียที⁴ ให้เลิกสนใจนยายปรัมปราต่างๆ และรายชื่อของบรรพบุรุษที่ไม่รู้จักจบสิ้นได้แล้ว เพราะมันไม่ได้ช่วยอะไรในแผนงานของพระเจ้า มีแต่จะทำให้ทะเลาะกันเปล่าๆ เพราะแผนงานของพระเจ้านั้น จะสำเร็จได้ด้วยความสำเร็จ⁵ ที่ผมสั่งอย่างนี้ ก็เพื่อให้เกิดความรักขึ้น ซึ่งเป็นความรักที่มาจากใจอันบริสุทธิ์ใจที่ไม่ฟุ้งว่าผิดและความเชื่อที่จริงใจ⁶ บางคนได้หลงจากสิ่งเหล่านี้ แล้วหันไปพูดเรื่องไร้สาระ⁷ พวกเขาอยากจะเป็นครูสอนกฎหมายของโมเสส⁸ กัน แต่ตัวเขากลับไม่เข้าใจเรื่องที่ตัวเองพูดหรือยืนยันเลย

8 ราวรู้ว่าคุณนั้นดีถ้ารู้จักใช้อย่างถูกต้อง⁹ และเรารู้ด้วยว่าคุณนั้นไม่ได้มีไว้ใช้กับคนที่ทำตามใจพระเจ้า แต่มีไว้ใช้กับคนที่ทำผิดกฎ พวกชอบแหกกฎ คนที่ไม่มีศาสนาและคนบาป คนที่ไม่มีศีลธรรม และคนที่หลงระเริงกับโลกนี้ พวกที่ฆ่าพ่อ ฆ่าแม่ พวกฆาตกร¹⁰ คนที่ทำผิดทางเพศ คนที่เป็นเกย์* คนที่ค้าขายทาส คนโกหก คนที่ให้การเท็จในศาลและคนที่ชอบทำในสิ่งที่ขัดกับคำสอนที่เป็นประโยชน์¹¹ คำสอนนี้สอดคล้องกับข่าวดี† เรื่องความยิ่งใหญ่ของพระเจ้าผู้ทรงเกียรติพระเจ้าได้มอบข่าวดีนี้ให้กับผม

ขอขอบคุณในความเมตตาของพระเจ้า

12 ผมขอบคุณพระเยซูคริสต์องค์เจ้าชีวิตของเรา ผู้ที่ให้อำนาจกับผม ที่ผมขอบคุณก็เพราะพระองค์เห็นว่าผมเป็นคนที่มีชื่อเสียง และได้แต่งตั้งผมให้เป็นผู้รับใช้พระองค์¹³ ถึงแม้ว่าแต่ก่อนนี้ผมเคยพูดดูหมิ่นพระองค์ ข่มเหงคนของพระองค์ และเป็นคนโหดร้าย แต่พระเจ้าก็ยังเมตตาผม เพราะเห็นว่าคุณมาไปเพราะยังไม่เชื่อ และไม่รู้ว่ากำลังทำอะไรอยู่¹⁴ องค์เจ้าชีวิตของเราได้มอบความเมตตาพร้อมกับความเชื่อ และความรักที่มีอยู่ในพระเยซูคริสต์ให้กับผมอย่างล้นเหลือ

15 คำพูดนี้เชื่อถือได้และคุ้มค่าที่จะรับเอาไว้ ซึ่งคำพูดนี้ก็คือ พระเยซูคริสต์ได้มาในโลกนี้เพื่อช่วยให้คนบาปหลุดพ้น และผมเองก็เลวที่สุดในพวกคนบาปนั้น¹⁶ แต่ก็เพราะอย่างนี้ พระเจ้าจึงได้เมตตาผม พระเยซูคริสต์ได้แสดงความอดทนอย่างถึงที่สุดต่อคนเลวที่สุดอย่างผม เพื่อเป็นตัวอย่างให้กับคนทั้งหลายที่จะมาไว้วางใจในพระองค์ และมีชีวิตกับพระเจ้าตลอดไป¹⁷ ขอให้พระองค์ผู้เป็นกษัตริย์ของคนทุกยุคทุกสมัย ผู้ไม่มีวันตาย ผู้ไม่มีใครมองเห็นได้ และผู้เป็นพระเจ้าแต่เพียงองค์เดียว ได้รับเกียรติและสง่าราศี อยู่เสมอและตลอดไป อาเมน†

1:10 เกย์ หมายถึง ผู้ชายที่มีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายด้วยกัน

¹⁸ทิโมธี ลูกเอเย่ สิ่งที่ผมสั่งไว้นี้ ก็สอดคล้องกับสิ่งที่ผู้พูดแทนพระเจ้า¹ได้พูดเกี่ยวกับคุณไว้ก่อนหน้านั้นแล้ว เพื่อว่าเมื่อคุณทำตามคำสั่งนี้ คุณจะได้ออกสู่อย่างดี¹⁹ยึดความเชื่อที่คุณมีอยู่ในพระคริสต์ไว้ให้มั่น และรักษาใจที่ฟ่องถูกผิดไว้ให้ดี เพราะมีบางคนตั้งใจที่ฟ่องถูกผิดนี้ไป ทำให้ความเชื่อของเขาถูกทำลายไปเหมือนเรือแตก²⁰ในคนพวกนั้นก็ยังมีเฮเลนัสและอเล็กซานเดอร์รวมอยู่ด้วย ผมจึงมอบพวกเขาให้กับซาตาน เพื่อพวกเขาจะได้รับบทเรียนว่าไม่ควรดูหมิ่นพระเจ้าอีกต่อไป

คำแนะนำในการอธิษฐานและนมัสการพระเจ้า

2 เรื่องแรกที่ผมขอให้ทำก็คือ ให้อ่อนนวย อธิษฐาน ขอร้อง และขอบคุณพระเจ้าสำหรับทุกๆ คน ²รวมทั้งกษัตริย์ทั้งหลายและผู้มีอำนาจทุกคน ที่ให้ทำอย่างนี้ ก็เพื่อเราจะได้อยู่กันอย่างสงบสุขและมีสันติ มีชีวิตที่ให้เกิดเกียรติกับพระเจ้าอย่างเต็มที่ และเป็นที่น่าับถือ ³การทำอย่างนี้ดีและเป็นที่พอใจพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเรา ⁴พระองค์อยากให้คุณคนรอดและรู้จักความจริง ⁵เพราะมีพระเจ้าเพียงองค์เดียวเท่านั้น และมีคนกลางเพียงคนเดียวระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ คือพระเยซูคริสต์ผู้เป็นมนุษย์ ⁶พระองค์ได้สละชีวิตของพระองค์เองเพื่อไถ่ทุกคนให้เป็นอิสระจากการเป็นทาส เรื่องนี้พิสูจน์ให้เห็นถึงความต้องการของพระเจ้าที่จะช่วยทุกคนให้รอดในเวลาที่เหมาะสม ⁷นี่เป็นเหตุที่พระเจ้าได้แต่งตั้งผมให้เป็นผู้ประกาศ และเป็นศิษย์เอกของพระเยซู¹ (ผมพูดความจริง ไม่ได้โกหก) นอกจากนี้พระเจ้ายังได้แต่งตั้งให้ผมไปเป็นครูสอนเรื่องความเชื่อและความจริงนี้กับคนที่ไม่ใช่ยิวอีกด้วย

⁸ดังนั้น ผมอยากให้ผู้ชายในทุกที่ อธิษฐานด้วยการยกมืออธิษฐานขึ้น คือไม่โกรธหรือเถียงกัน

⁹ส่วนผู้หญิงก็เหมือนกัน แต่งตัวให้ดูดี สุภาพเรียบร้อยและถูกกาลเทศะ ไม่ใช้ท่าผมเสียหุหุหร่า หรือใส่ทอง ไหม้กุ หรือเสื้อผ้าแพงๆ ¹⁰แต่ให้แต่งตัวด้วยความดีจะดีกว่า ให้เหมาะสมกับเป็นผู้หญิงที่นับถือพระเจ้า ¹¹ผู้หญิงควรจะเรียนอย่างสงบเสงี่ยมและเชื่อฟัง ¹²ผมไม่อนุญาตให้ผู้หญิงสั่งสอนหรือใช้อำนาจต่อผู้ชาย แต่ให้พวกเธออยู่อย่างสงบสุข ¹³เพราะพระเจ้าสร้างอาดัมก่อน แล้วถึงสร้างเอวา ¹⁴และคนที่ถูกล่อลวงไม่ใช่อาดัม* แต่เป็นผู้หญิงที่ถูกล่อลวงแล้วกลายเป็นคนบาป ¹⁵อย่างไรก็ตามผู้หญิงจะรอดได้ด้วยการศึกษาคลออดลูก ถ้าพวกเขายังรักษาความเชื่อไว้ มีความรัก มีใจบริสุทธิ์ และรู้จักควบคุมตนเองอย่างดี

พวกผู้นำในหมู่ประชุมของพระเจ้า

3 คำพูดต่อไปนี้เป็นจริงและเชื่อถือได้ คือคำพูดที่ว่า ถ้าใครอยากจะเป็นผู้ดูแลหมู่ประชุมของพระเจ้า* แสดงว่าคนนั้นอยากจะทำหน้าที่ดี ²ผู้ดูแลหมู่ประชุมของพระเจ้า จะต้องเป็นคนที่ไม่มียศ มีเมียแค่คนเดียว ควบคุมตัวเองได้ มีสติรอบคอบ น่าับถือ ยินดีต้อนรับแขกแปลกหน้า และสอนแก่ ³ต้องไม่ขี้เมา ไม่ชอบต่อยดี แต่สุภาพอ่อนโยน ไม่ชอบโต้เถียง ไม่โลภเงินทอง ⁴ต้องรู้จักเอาใจใส่คนในครัวเรือนของตนเป็นอย่างดี ต้องมีลูกที่ว่านอนสอนง่ายและให้ความเคารพยำเกรงเขาอย่างยิ่ง ⁵(เพราะถ้าคนในครัวเรือนของตนเอง ยังเอาไม่รอด แล้วจะมาดูแลหมู่ประชุม

2:14 คนที่ถูกล่อลวงไม่ใช่อาดัม บิดาจอทอลองงอวา และเอวาเป็นคนที่ทำให้อาดัมทำบาป

3:1 ผู้ดูแลหมู่ประชุมของพระเจ้า คือพวกผู้ชายที่ได้รับเลือกให้เป็นคนประสานงานและดูแลหมู่ประชุมของพระเจ้า เรียกอีกอย่างว่า "ผู้ดูแล" และ "ผู้นำอาวุโส" (อ่านได้จากหนังสือ กิจการ 20:17,28; เอเฟซัส 4:11; ทิตัส 1:5-9)

ของพระเจ้าได้อย่างไร) ⁶เขาจะต้องไม่ใช่คนที่เพิ่งเชื่อใหม่ๆ เพราะดีไม่ดีเขาอาจจะหลงได้ แล้วถูกลงโทษแบบเดียวกับมาร ⁷นอกจากนั้น เขาจะต้องเป็นคนที่มิชื่อเสียงดีในหมู่คนภายนอกด้วย เพื่อจะได้ไม่อับอายขายหน้าเพราะถูกคนต่อว่า และเข้าไปติดกับดักของมาร

ผู้รับใช้พิเศษในหมู่ประชุมของพระเจ้า

⁸ผู้รับใช้พิเศษ* ก็เหมือนกัน จะต้องเป็นคนที่น่านับถือ ไม่หน้าไหว้หลังหลอก ไม่ใช่เหล่า ไม่โลภเงินทอง ⁹ต้องยึดมั่นข้อสัจกลับในหลักความเชื่อที่พระเจ้าได้เปิดเผยให้เราแล้วด้วยใจที่ไม่พองว่าผิด ¹⁰ให้คนพวกนี้ผ่านการทดสอบเสียก่อน ถ้าไม่มีข้อตำหนิอะไร ก็คอยให้เขามารับใช้ ¹¹ผู้ช่วยพิเศษที่เป็นผู้หญิง* ก็เหมือนกัน จะต้องเป็นคนที่น่านับถือ ต้องไม่ใส่ร้ายคนอื่น แต่ต้องเป็นคนที่รู้จักควบคุมตนเอง และไว้ใจได้ในทุกเรื่อง ¹²ผู้รับใช้พิเศษที่เป็นผู้ชาย ต้องมีเมียแค่คนเดียว ต้องดูแลคนในครัวเรือนของตน และอบรมลูกๆ เป็นอย่างดี ¹³เพราะคนที่ทำหน้าที่ผู้รับใช้พิเศษนั้น จะเป็นที่น่านับถือ และตัวเขาเองจะมีความมั่นใจในความเชื่อที่เขามีต่อพระเยซูคริสต์มากขึ้น

ความลับในศาสนาเรา

¹⁴ถึงแม้ผมหวังว่าจะได้มาเยี่ยมคุณในเร็วๆ นี้ แต่ผมก็ยังเขียนข้อความเหล่านี้มาให้ ¹⁵เพื่อว่าถ้าผมมาช้า คุณจะรู้ว่าสมาชิกในบ้านเรือนของพระเจ้านั้นจะต้องทำตัวอย่างไรบ้าง บ้านเรือนนี้คือหมู่ประชุมของพระเจ้าผู้มีชีวิตอยู่ และหมู่ประชุมนี้เป็นเสาหลักและรากฐานแห่งความจริง ¹⁶ไม่ต้องสงสัยเลย นี่แหละคือความยิ่งใหญ่ของความลับในศาสนาอันแท้จริงของเรา คือ พระคริสต์[†] ได้มาปรากฏในร่างของมนุษย์ พระวิญญาณ[†] ได้พิสูจน์แล้วว่าเป็นจริง เหล่าทูตสวรรค์ก็เห็น เรื่องของพระองค์ได้ถูกประกาศไปทั่วทุกชนชาติ ผู้คนในโลกต่างเชื่อในพระองค์ และพระเจ้าได้รับพระองค์ขึ้นไปสู่สง่าราศีอันยิ่งใหญ่

คำเตือนเรื่องครุจอมปลอม

4 พระวิญญาณบริสุทธิ์[†] ได้พูดไว้ชัดเจนว่า ต่อไปในอนาคตจะมีบางคนทิ้งความเชื่อ แล้วหันไปเชื่อถือวิญญาณที่หลอกลวง รวมทั้งคำสอนต่างๆ ของพวกมารทั้งหลาย ²และคำหลอกลวงของพวกหน้าซื่อใจคด ใจของพวกเขาชินชากับความผิดเสียแล้ว เหมือนถูกเหล็กร้อนนาบจนตายด้าน ³พวกเขาสั่งว่าห้ามแต่งงานและห้ามกินอาหารบางชนิด อันที่จริงพระเจ้าได้สร้างอาหารขึ้นมาให้คนที่มีความเชื่อ และคนที่รู้จักความจริง กินกันด้วยความขอบคุณ ⁴ทุกอย่างที่พระเจ้าสร้างขึ้นมานั้นดีหมด ถ้ารับมาด้วยการขอบคุณพระเจ้าก็กินได้หมดทุกอย่าง ⁵เพราะถ้อยคำของพระเจ้าและคำอธิษฐานทำให้สิ่งเหล่านั้นบริสุทธิ์แล้ว

3:8 ผู้รับใช้พิเศษ ในภาษากรีก หมายถึง คนรับใช้ คนพวกนี้ได้รับเลือกมาเพื่อทำหน้าที่รับใช้หมู่ประชุมของพระเจ้า
3:11 ผู้ช่วยพิเศษที่เป็นผู้หญิง หรืออาจหมายถึงภรรยาของผู้รับใช้พิเศษก็ได้

ผู้รับใช้ที่ดีของพระเยซูคริสต์

6 ถ้าคุณอธิบายเรื่องนี้ให้พี่น้องฟัง คุณก็จะเป็นผู้รับใช้ที่ดีของพระเยซูคริสต์ ซึ่งจะพิสูจน์ให้เห็นว่า คุณได้รับการเลี้ยงดูด้วยถ้อยคำแห่งความเชื่อ และด้วยคำสั่งสอนที่ดี ที่คุณได้ทำตามอยู่นั้น ⁷อย่าไปเสียเวลากับนิยายปรัมปราไร้สาระที่หญิงแก่ๆพวกนั้นชอบเล่ากัน แต่ให้ฝึกฝนตนเองเพื่อรับใช้พระเจ้า ⁸เพราะการฝึกฝนทางร่างกายก็มีประโยชน์อยู่บ้าง แต่การรับใช้พระเจ้านั้นมีประโยชน์ทุกอย่างทั้งในชีวิตนี้ และชีวิตหน้า ⁹นั่นเป็นความจริงที่เชื่อถือได้และคุ้มค่าที่จะรับเอาไว้ ¹⁰ที่เรายอมทำงานหนัก และต่อสู้ดิ้นรนอยู่นี้ เพราะเรามีความหวังในพระเจ้าผู้มีชีวิตอยู่พระองค์ เป็นผู้ช่วยให้รอดของทุกคน โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนที่เชื่อ

¹¹ให้สั่งสอนเรื่องเหล่านี้ ¹²อย่าให้ใครมาดูถูกคุณ เพราะเห็นว่าคุณเป็นแค่เด็กหนุ่ม แต่ให้คำพูด การกระทำ ความรัก ความเชื่อ และความบริสุทธิ์ของคุณ เป็นแบบอย่างให้กับทุกคนที่เชื่อ ¹³ให้เอาใจใส่ทั้งในเรื่องการอ่านพระคัมภีร์¹⁴ ให้คนอื่นฟัง การให้กำลังใจและการสั่งสอนจนกว่าผมจะมา ¹⁴อย่าละเลยที่จะใช้พรสวรรค์ของคุณที่ได้รับมาตอนที่พวกผู้พูดแทนพระเจ้าพูดเกี่ยวกับคุณและตอนที่พวกผู้นำอาวุโสได้วางมือ*บนคุณ ¹⁵ให้เอาใจใส่และทุ่มเทในเรื่องเหล่านี้ ทุกคนจะได้เห็นชัดว่าคุณก้าวหน้าไปมากแค่ไหนแล้ว ¹⁶ให้ระมัดระวังชีวิตและคำสอนของคุณให้ดี ยึดเรื่องเหล่านี้ไว้ให้มั่น เพราะถ้าทำอย่างนี้คุณก็จะช่วยทั้งตัวคุณเองและคนที่ฟังคุณให้รอด

กฎการอยู่ร่วมกัน

5 อย่าดำวาคานที่สูงอายุ แต่ให้เตือนเหมือนว่าคนคนนั้นเป็นพ่อ ส่วนพวกหนุ่มๆ ก็ให้เตือนเหมือนพวกเขาเป็นพี่น้อง ²ส่วนหญิงสูงอายุก็ให้เตือนเหมือนเธอเป็นแม่ ส่วนสาวๆก็ให้เตือนเหมือนกับพวกเธอเป็นพี่น้อง ด้วยจิตใจที่บริสุทธิ์ผุดผ่อง ³ให้เกียรติพวกแม่ฝ่ายที่ไม่มีญาติพี่น้อง ⁴แต่ถ้าแม่ฝ่ายคนไหนมีลูกหรือหลาน ให้ลูกหลานพวกนั้นเรียนรู้ที่จะทำตามศาสนา คือ ให้ดูแลครอบครัวของพวกเขาซึ่งเป็นการตอบแทนบุญคุณผู้ที่เลี้ยงดูเขามา เพราะพระเจ้าชอบให้ทำอย่างนี้ ⁵ส่วนแม่ฝ่ายที่ถูกทอดทิ้งให้อยู่คนเดียว เขาฝากความหวังไว้กับพระเจ้าและอธิษฐานอ่อนวอนทั้งวันทั้งคืน ⁶แต่แม่ฝ่ายที่ปล่อยตัวปล่อยใจก็ถือว่าตายทั้งเป็นแล้ว ⁷ให้สั่งเรื่องเหล่านี้ด้วยจะได้ไม่มีใครโดนตำหนิ ⁸แต่ถ้ามีใครไม่ยอมเลี้ยงดูญาติพี่น้องโดยเฉพาะครอบครัวของตัวเอง เขาก็ได้ทิ้งความเชื่อแล้ว และแยยิ่งกว่าคนที่ไม่เชื่อเสียอีก

⁹ส่วนแม่ฝ่ายที่จะขึ้นทะเบียนแม่ฝ่ายที่หมู่ประหลาดสนับสนุนได้นั้น จะต้องมียุไม่น้อยกว่าหกสิบปี มีสามีเพียงคนเดียว ¹⁰ต้องมีชื่อเสียงดีในหลายด้าน เช่นเคยเลี้ยงดูลูก เคยต้อนรับแขก แปลกหน้า เคยล้างเท้าให้กับผู้รับใช้ของพระเจ้า เคยช่วยเหลือคนตกทุกข์ได้ยาก และทุ่มเทในการทำความดีทุกอย่าง

¹¹แต่อย่าให้แม่ฝ่ายที่ยังสาวๆอยู่ ขึ้นทะเบียนแม่ฝ่ายเลย เพราะเมื่อพวกเธอได้คู่ก็ติดตัวให้กับพระคริสต์แล้ว แต่เกิดระคะตัมหาขึ้นมายุากจะแต่งงานใหม่อีก ¹²ก็จะถูกประณามได้ว่าผิดคำสั่งญาติญาติให้ไว้กับพระเจ้าตั้งแต่แรก ¹³นอกจากนั้น ยังจะทำให้พวกเธอเป็นคนขี้เกียจล้นหลังยาว เทียวไปบ้านโน้นบ้านนี้ ไม่ใช่แต่จะขี้เกียจเท่านั้น แต่ยังชอบนินทาเรื่องของชาวบ้านอีกด้วย

4:14 วางมือ เป็นการแต่งตั้ง หรือมอบหมายงานให้กับคนหนึ่งคนใดทำ

และขอบพุดในเรื่องที่ไม่ควรพุด¹⁴ ดังนั้น ผมจึงอยากให้แม่มายที่ยังสาวนั้นแต่งงานใหม่และมีลูกเสีย และดูแลบ้านเรือนของพวกเธอเพื่อไม่ให้คนที่ต่อต้านเราตำหนิได้¹⁵ ที่ผมพุดอย่างนี้เพราะมีแม่มายบางคนได้หันตามซาตานไปแล้ว

¹⁶ถ้าผู้หญิงคนไหนที่เป็นผู้เชื่อ และมีญาติพี่น้องเป็นแม่มาย ก็ขอให้เขาช่วยเหลือญาติพวกนั้นด้วย จะได้ไม่เป็นภาระให้กับหมู่ประชุมของพระเจ้า เพื่อหมู่ประชมนั้นจะได้ไปช่วยเหลือแม่มายที่ต้องการความช่วยเหลือจริงๆ

¹⁷ผู้นำอาวุโส[†]ที่เป็นผู้นำที่ดีนั้น สมควรจะได้รับเกียรติเป็นสองเท่า โดยเฉพาะคนที่ทุ่มเทให้กับการเทศนาและสั่งสอน¹⁸ เพราะมีชื่อพระคัมภีร์[†]พุดไว้ว่า

“อย่าเอาตะกร้อครอบปากไว้ ขณะที่มันกำลังนวดข้าว”*

และ “คนงานก็สมควรจะได้รับค่าจ้างของตน”*

¹⁹ถ้ามีใครมากล่าวหาผู้นำอาวุโสก็อย่าเพิ่งเชื่อ นอกจากจะมีพยานสองสามคนยืนยัน²⁰ ถ้าผู้นำอาวุโสเหล่านั้นยังคงทำบาปต่อไป ให้ประณามเขาต่อหน้าคนทั้งหมู่ประชุมของพระเจ้า เพื่อคนอื่นจะได้กลัว²¹ ผมขอสั่งอย่างเด็ดขาดต่อหน้าพระเจ้า พระเยซูคริสต์และทูตสวรรค์ที่พระองค์ได้เลือกไว้ว่า คุณจะต้องรักษาและทำตามสิ่งเหล่านี้โดยไม่เลือกที่รักมักที่ชังและไม่เล่นพรรคเล่นพวก

²²ไม่ต้องรีบร้อนวางมือบนใครเพื่อจะแต่งตั้งเขาในการทำงานขององค์เจ้าชีวิต อย่ามีส่วนร่วมในบาปของคนอื่น หมั่นรักษาตนเองให้บริสุทธิ์อยู่เสมอ

²³อย่าดื่มแต่น้ำเปล่าอย่างเดียว แต่ให้ดื่มเหล้าองุ่นบ้างเล็กน้อย เพื่อประโยชน์ในการย่อยอาหารและการเจ็บป่วยที่คุณเป็นอยู่บ่อยๆ

²⁴บาปของบางคนก็เห็นชัดเจน ใครๆ ก็รู้ว่าเขาจะต้องถูกตัดสินลงโทษ แต่บาปของบางคนจะเห็นได้ทีหลัง²⁵ ก็เหมือนกับความคิดของบางคนก็เห็นชัดเจนทันที แต่ความคิดที่ยังไม่เห็นก็จะไม่ถูกซ่อนไว้ตลอดไป

6 ทุกคนที่เป็นทาสอยู่ภายใต้แอกของเจ้านายที่ไม่เชื่อพระเจ้า ให้เคารพนับถือนายของเขาในทุกเรื่องจะได้ไม่มีใครดูหมิ่นชื่อของพระเจ้าและคำสอนของเรา² ส่วนทาสที่มีเจ้านายที่เชื่อในพระเจ้าก็ไม่ควรดูหมิ่นเจ้านายนั้น เพราะเห็นว่าเขาเป็นพี่น้อง แต่ควรจะเคารพนับถือเขามากยิ่งขึ้น เพราะถือว่ากำลังรับใช้คนที่เขารักซึ่งเป็นคนที่เชื่อในพระเจ้าด้วยกัน นี่แหละคือสิ่งที่คุณจะต้องสั่งสอนและขอร้องให้คนทำ

คำสั่งสอนที่ไม่ถูกต้องและความรำรวยที่แท้จริง

³ถ้ามีใครมาสอนเรื่องอื่นที่แตกต่างออกไปจากนี้ หรือสอนขัดกับคำสอนที่เป็นประโยชน์ของพระเยซูคริสต์เจ้าของเรา หรือสอนเพี้ยนไปจากคำสอนตามหลักศาสนาที่แท้จริง⁴ เขาก็เป็นคนที่หยิ่งโสและไม่รู้เรื่องอะไรเลย แล้วยังเป็นโรคชอบเถียง และชอบขัดแย้งในความหมายของคำต่างๆ แล้วทำให้เกิดการอิจฉาริษยา การแก่งแย่งชิงดี การใส่ร้ายป้ายสี การระแวงสงสัยกัน

5:18 “อย่าเอาตะกร้อ...นวดข้าว” อ้างมาจากหนังสือ เฉลยธรรมบัญญัติ 25:4

5:18 “คนงานก็สมควรจะได้รับค่าจ้างของตน” อ้างมาจากหนังสือ ลูกา 10:7

⁵การกระตบกระทั้งกันอย่างไม่มีสิ้นสุดคนพวกนี้มีจิตใจที่ชั่วร้ายและความจริงถูกปล้นไปจากเขาเสียแล้ว และคนพวกนี้ยังคิดแสวงหาความรู้ร้ายจากการเอาศาสนาบังหน้าอีกด้วย

⁶ศาสนาอันแท้จริงจะทำให้เราร่ำรวยมหาศาลอย่างแน่นอนถ้าเรารู้จักพอใจในสิ่งที่เรามี ⁷เราไม่ได้เอาอะไรเข้ามาในโลกนี้ เราก็ก้ออะไรออกไปไม่ได้เหมือนกัน ⁸มีอาหารกินกับเสื้อผ้าใส่ แต่นี้เราก็ก็น่าจะพอใจได้แล้ว ⁹ส่วนคนที่อยากจะร่ำรวย ก็ตกลงไปในกการทดลองและกับดัก ความอยากได้ที่โง่ๆ และเต็มไปด้วยอันตรายทั้งหลาย ทำให้เขาจมดิ่งลงสู่ความพินาศและสูญสิ้นไป ¹⁰เพราะการรักเงินทอง เป็นรากเหง้าของความชั่วทุกชนิด ความอยากรวยนี้ทำให้บางคนทิ้งความเชื่อไป และตัวทั้งร่างกายก็ถูกทิ่มแทงอย่างเจ็บปวด

บางสิ่งที่คุณควรจดจำ

¹¹ส่วนคุณที่เป็นคนของพระเจ้าให้วังหนีไปให้ไกลจากเรื่องพวกนี้ และให้ใช้ชีวิตตามที่พระเจ้าชอบใจ ทำตามหลักศาสนาที่แท้จริง มีความเชื่อ ความรัก ความอดทนอดกลั้น และความสุภาพอ่อนโยน ¹²รักษาความเชื่อไว้ให้มั่นคงเหมือนพยายามวิ่งเข้าสู่เส้นชัยยึดชีวิตที่จะได้อยู่กับพระเจ้าตลอดไปเอาไว้ ซึ่งเป็นชีวิตที่พระเจ้าเรียกให้คุณมารับตอนที่คุณได้ประกาศความเชื่อต่อหน้าคนจำนวนมากเป็นอย่างดี ¹³ต่อหน้าพระเจ้าผู้ให้ชีวิตกับทุกสิ่งทุกอย่าง และต่อหน้าพระเยซูคริสต์ผู้ได้ประกาศความเชื่อต่อหน้าปอนทัสปีลาต* เป็นอย่างดี ¹⁴ผมขอสั่งให้คุณทำตามคำสั่งนี้ อย่างไม่มีข้อบกพร่องหรือมีที่ติ จงกว่าพระเจ้าผู้ทรงชีวิตจะกลับมา ¹⁵เมื่อถึงเวลานั้น พระเจ้าจะเป็นผู้เปิดเผยให้เห็นเอง พระองค์เป็นพระเจ้าผู้ทรงเกียรติ และเป็นผู้ครอบครองแต่เพียงผู้เดียว พระองค์เป็นกษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งปวงและเป็นองค์เจ้าชีวิตเหนือเจ้าชีวิตทั้งหลาย ¹⁶เป็นผู้เดียวที่ไม่มีวันตาย และเป็นผู้ที่อยู่ในความสว่างที่มนุษย์เข้าไม่ถึง พระองค์เป็นผู้ที่ไม่มีมนุษย์คนไหนเคยเห็นหรือสามารถมองเห็นได้ ขอให้พระองค์ได้รับเกียรติและมีฤทธิ์อำนาจตลอดไป อาเมน†

¹⁷สั่งคนร่ำรวยในยุคนี้ออย่าหยิ่งโสหรือฝากความหวังไว้กับความร่ำรวยนั้น เพราะมันไม่เที่ยงแท้ แต่ให้ฝากความหวังไว้กับพระเจ้าผู้แบ่งปันทุกสิ่งให้กับเราอย่างล้นเหลือ เพราะเห็นแก่ความสุขสบายของเรา ¹⁸สั่งคนร่ำรวยพวกนั้นให้ทำความดี ให้ร่ำรวยในการทำดี ให้จิตใจกว้างและรู้จักแบ่งปันด้วย ¹⁹เมื่อทำอย่างนี้ เขาก็ได้เก็บทรัพย์สมบัติไว้ให้กับตัวเองในสวรรค์ ซึ่งเป็นรากฐานที่มั่นคงสำหรับอนาคต เพื่อจะได้ยึดชีวิตที่แท้จริงไว้

²⁰ทิโมธีเอ๋ย รักษาสิ่งที่พระเจ้าได้ฝากไว้กับคุณให้ดี อยู่ให้ห่างจากการพูดไร้สาระ และหลีกเลี่ยงการโต้เถียงเรื่องที่คนเข้าใจผิดที่เรียกว่า “ความรู้” ²¹บางคนยอมรับสิ่งนั้น และได้พลัดไปจากเป้าหมายของความเชื่อ ขอให้พระเจ้ามีเมตตาคุณร่วมกับพวกคุณ

6:13 ปอนทัสปีลาต เป็นผู้ว่าราชการของแคว้นยูเดีย ในระหว่าง ค.ศ.26-ค.ศ.36 อ่านได้ในหนังสือลูกา 23:1-3

จดหมายจากเปาโลถึงทิโมธี ฉบับที่สอง

1 จากเปาโล ผู้เป็นศิษย์เอกของพระเยซูคริสต์ โดยความต้องการของพระเจ้า พระเจ้าได้ส่งผมออกไปบอกผู้คนที่เกี่ยวกับชีวิต ที่พระองค์สัญญาว่าจะให้ในพระเยซูคริสต์ ²ถึงทิโมธีผู้รัก ขอให้พระเจ้าพระบิดา และพระเยซูคริสต์เจ้าของเรา ให้ความเมตตากรุณา และสันติสุขกับคุณ

การขอบคุณพระเจ้าและการให้กำลังใจทิโมธี

³ผมขอบคุณพระเจ้า ผู้ที่ผมรับใช้อยู่ด้วยใจที่ไม่พองว่าผิด เหมือนกับที่บรรพบุรุษของผมรับใช้ ผมได้อธิษฐานให้คุณเสมอทั้งวันทั้งคืน ⁴คิดถึงตอนที่คุณร้องให้เพื่อผมแล้ว ทำให้ผมอยากเจอคุณมาก ซึ่งจะทำให้ผมมีความสุขจริงๆ ⁵ผมยังนึกถึงความเชื่อที่จริงใจของคุณ ซึ่งตอนแรกมีอยู่ในโลอิสยาห์ของคุณ และยูนิสแม่ของคุณ และตอนนี้ผมก็เชื่อว่ามิอยู่ในคุณด้วย ⁶นี่เป็นเหตุที่ผมขอเตือนให้คุณใช้พรสวรรค์ที่พระเจ้าให้ ตอนที่ผมวางมือ*ลงบนคุณ กระพือพรสวรรค์นั้นให้มันลุกโชติช่วงขึ้น ⁷เพราะพระวิญญานที่พระเจ้าให้กับเรานั้นไม่ทำให้เราขี้ขลาด แต่พระวิญญานนั้นทำให้เราเต็มไปด้วยฤทธิ์อำนาจ ความรัก และการควบคุมตนเอง

⁸ไม่ต้องอับอายที่จะบอกคนเกี่ยวกับองค์เจ้าชีวิตของเรา หรืออับอายในตัวผมที่เป็นนักโทษ เพราะเห็นแก่พระองค์ แต่ให้พึ่งฤทธิ์เดชของพระเจ้า แล้วยอมทนทุกข์ด้วยกันกับผมเพื่อชาวดินนั้นดีกว่า ⁹พระเจ้าเป็นผู้ที่ช่วยเรา และเรียกเรามาให้มีชีวิตที่บริสุทธิ์* ซึ่งไม่ได้ขึ้นอยู่กับการกระทำของเราหรอก แต่เป็นไปตามความต้องการของพระเจ้า และพระองค์ได้ให้ความเมตตากรุณานี้กับเราผ่านมาทางพระเยซูคริสต์ ก่อนที่จะมีโลกนี้เสียอีก ¹⁰แต่ตอนนี้พระเจ้าได้เปิดเผยเรื่องนี้แล้วโดยพระเยซูคริสต์ พระผู้ช่วยให้รอดของเราได้มาปรากฏตัวให้เห็น พระองค์ได้มาทำลายความตาย และทำให้เราเห็นถึงชีวิตที่ไม่มีความตายที่ผ่านทางชาวดินนี้ ¹¹เพราะชาวดินนี้เอง พระองค์ถึงได้แต่งตั้งให้ผมเป็นคนประกาศข่าว เป็นศิษย์เอก และเป็นครู ¹²ด้วยเหตุนี้เองผมถึงได้รับความทุกข์ทรมานอย่างที่เป็นอยู่นี้ แต่ผมก็ไม่อับอายหรอก เพราะผมรู้จักผู้ที่ผมเชื่อ และผมก็มั่นใจว่าพระองค์สามารถรักษาสิ่งที่ผมได้มอบไว้ให้กับคนอื่น* จนกว่าวันนั้น*จะมาถึง ¹³ขอให้คุณยึดถือคำสอนที่มีประโยชน์ ที่คุณได้อินจากผมนี้ไว้เป็นแบบอย่าง และทำตามด้วยความเชื่อและความรักที่มีอยู่ในพระเยซูคริสต์ ¹⁴ขอให้เก็บรักษาสิ่งที่ได้มอบไว้ให้กับคุณนี้เอาไว้ให้ดี ด้วยความช่วยเหลือจากพระวิญญานบริสุทธิ์*ที่อยู่ในตัวเรา

¹⁵คุณก็รู้ว่า ทุกคนในแคว้นเอเชีย*ได้ทิ้งผมไปหมดแล้วรวมทั้งทีเจสัสและเฮอริโมเกเนสด้วย ¹⁶ขอให้องค์เจ้าชีวิตมีเมตตากรุณาต่อครอบครัวของไอเนลัสที่ปารีสด้วย เพราะเขาได้ให้กำลังใจผมหลายครั้งและก็ไม่อับอายที่ผมติดคุกอยู่ ¹⁷ตรงกันข้าม เมื่อเขามาถึงกรุงโรม เขาก็ยังอุตส่าห์ตาม

1:6 วางมือ เป็นท่าทางที่แสดงออกตอนอธิษฐาน เพื่อขอให้พระเจ้าอวยพรคนนั้นเป็นพิเศษ
 1:9 บริสุทธิ์ ประชาชนของพระเจ้าถูกเรียกว่าบริสุทธิ์เพราะพระคริสต์ได้ทำให้พวกเขาบริสุทธิ์ และเป็นคนของพระเจ้าตลอดไป
 1:12 สิ่งที่ผมได้มอบไว้ให้กับคนอื่น อาจแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า สิ่งที่ผมได้มอบไว้กับพระเจ้า
 1:12 วันนั้น วันที่พระคริสต์มาพิพากษามนุษย์ทุกคนและนำคนที่หมดที่เชื่อไปอยู่กับพระองค์
 1:15 เอเชีย ภาคตะวันตกของประเทศไทยในปัจจุบัน

หาผมจนพบ ¹⁸ของค้เจ้าชีวิตโปรดให้ความเมตตากับเขาในวันนั้นด้วยเถิด และคุณก็รู้ว่าตอนที่ผมอยู่ที่เมืองเอเฟซัสนั้น เขาได้ช่วยผมมากขนาดไหน

ทหารผู้ซื่อสัตย์ของพระเยซูคริสต์

2 ลูกทิโมธีเอ๋ย ขอให้ความเมตตาที่มีอยู่ในพระเยซูคริสต์ทำให้คุณเข้มแข็ง ²ให้เอาคำสอนต่างๆ ที่คุณได้ยินจากผมต่อหน้าพยานมากมายนั้น ไปให้กับคนที่ไว้ใจได้ และคนที่สามารถจะนำไปสอนต่อได้ ³มาร่วมทุกซั๊กกับผมดีกว่า เหมือนทหารที่ดีของพระเยซูคริสต์ ⁴ไม่มีใครทรอกที่มาเป็นทหารแล้วยังมัวยุ่งกับเรื่องของทางบ้าน เพราะเขาก็อยากจะทำใจผู้บังคับบัญชาของเขา ⁵นักกีฬาที่เข้าแข่งขันก็เหมือนกันจะต้องแข่งขันตามกฎกติกาเสียก่อนถึงจะได้รับรางวัลของผู้ชนะ ⁶ชาวนาที่ทำงานหนัก ก็ควรจะเป็นคนแรกที่ได้รับส่วนแบ่งจากพืชผลนั้น ⁷คิดดูให้ดีถึงเรื่องที่ผมพูดให้คุณฟังนี้ แล้วของค้เจ้าชีวิตจะทำให้คุณเข้าใจมันทั้งหมด

⁸จำไว้ว่า ชาวดีที่ที่ผมประกาศ คือพระเยซูคริสต์ได้ฟื้นขึ้นมาจากความตาย และพระองค์เป็นลูกหลานของดาวิด * ⁹เพราะชาวดีนี้แหละ ผมถึงทนทุกข์อยู่ตอนนี้ ถึงกับถูกล่ามโซ่เหมือนกับผู้ร้าย แต่ด้วยคำของพระเจ้าฉัน เออาโซ่ล่ามไว้ไม่อยู่หรอกนะ ¹⁰ผมจึงยอมอดทนทุกอย่าง เพราะเห็นแก่คนที่พระเจ้าได้เลือกเอาไว้ เพื่อที่ว่าพวกเขาจะได้รับความรอดซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์ของเรา และรับส่งาราคีตลอดไปด้วย

¹¹นี่เป็นคำพูดที่เชื่อถือได้ คือ

ถ้าเราตายกับพระองค์

เราก็จะมีชีวิตกับพระองค์

¹²ถ้าเราอดทนต่อความทุกข์ยาก

เราก็ได้ปกครองร่วมกับพระองค์

ถ้าเราทิ้งพระองค์

พระองค์ก็จะทิ้งเราเหมือนกัน

¹³ถ้าเราไม่ซื่อสัตย์

พระองค์ก็ยังคงซื่อสัตย์อยู่ดี

เพราะพระองค์จะทำตัวขัดกับอุปนิสัย

ที่แท้จริงของพระองค์เองไม่ได้

คนงานแบบที่พระเจ้ายอมรับ

¹⁴ให้เตือนพวกเขาบ่อยๆ ในเรื่องพวกนี้ และตักเตือนพวกเขาต่อหน้าพระเจ้าว่า อย่าถกเถียงกันในเรื่องคำพูด มันไม่มีประโยชน์อะไร มีแต่จะทำลายคนฟังเท่านั้น ¹⁵พยายามเต็มที่ให้เป็นคนที่พระเจ้ารับรอง เป็นคนงานที่ไม่มီးอะไรต้องอาย และเป็นคนงานที่สอนถ้อยคำแห่งความจริงของพระเจ้าได้อย่างถูกต้อง ¹⁶แต่ให้หลีกเลี่ยงจากการพูดคุยที่โง่ ไร้สาระ และไม่เกรงกลัวพระเจ้า

2:8 ดาวิด กษัตริย์ของอิสราเอลมีชีวิตอยู่ในราวหนึ่งพันปีก่อนพระเยซูมา

2:19 รากฐาน ส่วนล่างสุด หรือส่วนแรกสุดที่รองรับส่วนต่างๆของตัวบ้าน

2:19 “องค์เจ้าชีวิตรู้จักคนเหล่านั้นที่เป็นของพระองค์” อ้างมาจากหนังสือ ก้นดาราวิถี 16:5

เพราะยิ่งหมกมุ่นอยู่กับมันมากเท่าไรก็ยิ่งจะเลวร้ายมากขึ้นเท่านั้น ¹⁷ คำสอนของพวกเขาที่จะลามไปทั่วเหมือนกับมะเร็ง ฮีเมเนอัสและพิเลทัสก็รวมอยู่ในคนพวกนั้นด้วย ¹⁸ สองคนนี้ได้หลงไปจากความจริง เขาพูดว่าการฟื้นคืนมาจากความตายสำหรับเรานั้นได้เกิดขึ้นไปแล้ว สองคนนี้ได้ทำลายความเชื่อของบางคนไป ¹⁹ อย่างไรก็ตาม รากฐาน* ที่แข็งแกร่งของพระเจ้ายังยืนหยัดอย่างมั่นคง และยังมีข้อความจารึกไว้ว่า “องค์เจ้าชีวิต รู้จักคนเหล่านั้นที่เป็นของพระองค์*” และ “ให้คนที่อ้างว่าเป็นคนขององค์เจ้าชีวิต เลิกทำชั่วทุกชนิด”

²⁰ ในบ้านหลังใหญ่ ไม่ได้มีแต่ของใช้ที่ทำจากทองและเงินเท่านั้น แต่ยังมีของใช้ที่ทำจากไม้และดินเหนียวด้วย ของใช้บางอย่างก็ใช้สำหรับงานพิเศษต่างๆ และบางอย่างก็ใช้สำหรับงานประจำวัน ²¹ ดังนั้น ถ้าคนไหนได้ชำระล้างตนเองจากสิ่งชั่วร้ายเหล่านี้แล้ว คนนั้นก็จะเป็นของใช้ที่ใช้สำหรับงานที่พิเศษ เขาจะบริสุทธิ์* เป็นประโยชน์สำหรับเจ้าของ และพร้อมสำหรับภารกิจที่ดีทุกอย่าง

²² ให้วังหนีจากราคะตันทาของคนหนุ่มสาว แต่ไล่ตามสิ่งที่ถูกต้อง เช่นความเชื่อ ความรัก และสันติสุข ร่วมกับคนเหล่านั้นที่ร้องเรียกองค์เจ้าชีวิตด้วยใจที่สะอาดบริสุทธิ์ ²³ อย่าไปยุ่งเกี่ยวกับการโต้เถียงที่เหลวไหลและโง่เขลา เพราะคุณก็รู้ว่ามันจะทำให้เกิดการทะเลาะวิวาทกัน ²⁴ ส่วนผู้รับใช้ขององค์เจ้าชีวิตต้องไม่ทะเลาะวิวาท แต่ต้องสุภาพกับทุกคน ต้องสอนคนอื่นได้ และต้องอดทน ²⁵ เขาจะต้องสอนคนที่ต่อต้านเขาอย่างใจเย็นด้วยหวังว่าพระเจ้าจะทำให้คนพวกนี้กลับตัวกลับใจ และได้รู้ถึงความจริง ²⁶ ซึ่งจะช่วยให้พวกนี้ได้สติคืนมาอีกครั้งหนึ่ง และหลุดพ้นจากกับดักของมารที่จับพวกเขาไว้ให้ทำตามใจของมัน

ช่วงสุดท้ายของเวลา

3 รู้เอาไว้เถอะว่า ในช่วงเวลาสุดท้าย จะเป็นเวลาที่ลำบากมาก ² จะมีแต่คนเห็นแก่ตัว เห็นแก่เงิน โอ้อวด จองทอง ชอบด่าว่าคนอื่น ไม่เชื่อฟังพ่อแม่ ไม่รู้จักบุญคุณ ไม่มีศาสนาที่แท้จริง ³ ไม่มีความรัก ไม่ให้อภัย ใส่ร้ายป้ายสี ไม่รู้จักยับยั้งชั่งใจ โหดร้ายทารุณ ไม่รักดี ⁴ คิดคดทรยศ ใจร้อนวู่วาม หัวสูง และรักสนุกแทนที่จะรักพระเจ้า ⁵ พวกเขาหนีถือศาสนาที่แท้จริงแต่เพียงเปลือกนอก แต่ไม่ยอมให้ฤทธิ์อำนาจของศาสนาที่แท้จริงนั้นเปลี่ยนชีวิตเขาเลย คุณจะต้องอยู่ให้ห่างจากคนพวกนี้ ⁶ มีบางคน ย่องเข้าไปตามบ้านต่างๆ ไปจู่โจมพวกผู้หญิงหัวอ่อน และบาปหนา ที่ถูกกิเลสตัณหาต่างๆ ลากไป ⁷ พวกผู้หญิงเหล่านี้ชอบที่จะเรียนรู้เรื่องใหม่ๆ อยู่เรื่อย แต่ก็ไม่เคยเข้าใจอย่างแจ่มจានในเรื่องของความจริงเลย ⁸ ยันเนสและยัมเบร์สต่อต้าน โมเสสอย่างไร พวกนี้ก็ต่อต้านความจริงอย่างนั้น คนพวกนี้มีจิตใจที่เสื่อมทราม และความเชื่อของเขาก็จอมปลอม ⁹ พวกนี้ไปได้ไม่กี่น้ำหอก เดี่ยวความโง่ของพวกเขาก็จะโผล่ออกมาให้ทุกคนเห็น เหมือนกับที่เกิดขึ้นกับยันเนสและยัมเบร์ส

คำแนะนำสุดท้าย

¹⁰ อย่างไรก็ตาม ทิโมธี คุณก็รู้จักผมดีอยู่แล้วในทุกด้าน คุณรู้ว่าผมสอนอะไร ใช้ชีวิตอย่างไร มีเป้าหมายอะไรในชีวิต มีความเชื่อ ความอดทน ความรักและความมุ่งมั่นอย่างไร ¹¹ และคุณก็รู้

2:21 บริสุทธิ์ประชาชนของพระเจ้าถูกเรียกว่าบริสุทธิ์ เพราะพระคริสต์ได้ทำให้พวกเขาบริสุทธิ์ และเป็นคนของพระเจ้าตลอดไป

ว่าผมถูกข่มเหงและทนทุกข์ทรมานขนาดไหน เหมือนที่ได้เกิดขึ้นกับผมในเมืองอันทิโอก เมืองอิโคนูม และเมืองลิสตราต่อองค์เจ้าชีวิตได้ช่วยผมให้รอดพ้นจากสิ่งเหล่านั้นมาโดยตลอด ¹²ความจริงแล้ว ทุกคนที่อยากจะมีชีวิตที่อุทิศให้กับพระเจ้าในพระเยซูคริสต์นั้นจะต้องถูกข่มเหง ¹³แต่คนชั่วและนักต้มตุ๋น จะเลวร้ายยิ่งขึ้น มีทั้งโกงเขาและถูกเขาโกงด้วย

¹⁴ส่วนคุณก็ให้เชื่อในสิ่งที่คุณได้เรียนรู้และมั่นใจแล้วนั้นต่อไป เพราะคุณก็รู้จักคนพวกนั้นที่สอนคุณอยู่แล้วว่าพวกเขาเป็นใคร ¹⁵แล้วคุณก็รู้จักพระคัมภีร์¹ อันศักดิ์สิทธิ์นี้มาตั้งแต่เด็กแล้ว พระคัมภีร์นี้จะทำให้คุณฉลาด และนำคุณไปถึงความรอด เมื่อไว้วางใจในพระเยซูคริสต์ ¹⁶ทุกๆ ข้อในพระคัมภีร์ พระเจ้าเป็นผู้ตลใจให้เขียนขึ้นมา เพื่อเป็นประโยชน์ในการสั่งสอนความจริง ชี้ให้คนเห็นถึงความบาปในชีวิต ช่วยปรับปรุงแก้ไขให้คนดีขึ้น และฝึกคนให้ทำตามใจพระเจ้า ¹⁷เพื่อเตรียมคนของพระเจ้าให้พร้อมที่จะทำดีทุกอย่าง

4 ต่อหน้าพระเจ้า และพระเยซูคริสต์ผู้ที่จะพิพากษาทั้งคนที่มีชีวิตและคนตาย เมื่อพระองค์กลับมาครอบครองอย่างกษัตริย์ ผมขอสั่งคุณว่า ²ให้ประกาศถ้อยคำของพระเจ้า* และพร้อมที่จะประกาศเสมอ ไม่ว่าจะสะดวหรือไม่สะดวกก็ตาม บอกให้คนรู้ว่าเขาจะต้องทำอะไร ตักเตือนเมื่อเขาทำผิด ให้กำลังใจเขา และเวลาสั่งสอนก็ให้อดทนมากๆ ³เพราะจะมีเวลาหนึ่งที่คนจะไม่ยอมทนต่อคำสอนที่มีประโยชน์นี้ แต่พวกเขาจะไปรวบรวมครมมากมายมาพูดในสิ่งที่หูของพวกเขาอยากฟัง ⁴พวกเขาจะหันหนีไปจากความจริง และหันไปฟังนิยายปรัมปราต่างๆ ⁵ส่วนคุณเอง ขอให้มัสติรอบคอบในทุกสถานการณ์ ออดทนต่อความทุกข์ยากลำบาก ทำหน้าที่ประกาศข่าวดี และทำงานที่พระเจ้าได้มอบหมายไว้ในฐานะผู้รับใช้ของพระเจ้าให้สำเร็จ

⁶ตอนนี้ถึงเวลาแล้วที่ผมจะต้องตาย ชีวิตของผมก็เหมือนกับเครื่องตีมบูซา ที่กำลังถูกเทลงบนแท่นบูชา ⁷ผมได้ต่อสู้อย่างสมศักดิ์ศรี ได้วิ่งถึงเส้นชัยแล้ว และผมยังคงรักษาความเชื่อไว้ได้ ⁸ตอนนี้รางวัลแห่งชัยชนะนั้นกำลังรอผมอยู่ คือการที่พระเจ้ายอมรับผม องค์เจ้าชีวิตผู้พิพากษาที่ซื่อสัตย์จะมอบรางวัลนี้ให้กับผมในวันนั้น* และไม่ได้ให้กับผมคนเดียวเท่านั้น แต่ยังให้กับทุกคนที่ตั้งหน้าตั้งตารอคอยพระองค์กลับมา

คำพูดส่วนตัว

⁹พยายามมาหาผมเร็วๆ นะ ¹⁰เพราะเดมาสรักโลกนี้ เขาจึงทอดทิ้งผมไปเมืองเฮสเปโลนิกาแล้ว ส่วนเครสเซนส์ไปแคว้นกาลาเทีย และทิตัสก็ไปเมืองดาลมาเทีย ¹¹เหลือแต่ลูกาเท่านั้นที่ยังอยู่กับผม ให้พามาระโก มาด้วยนะเพราะเขาช่วยงานผมได้ ¹²ผมได้ส่งทิตัสไปที่เมืองเอเฟซัส ¹³เมื่อคุณมาหาผม ให้เอาเสื้อคลุมที่ผมทิ้งไว้กับคารบัสในเมืองโตรอัสมาด้วยรวมทั้งหนังสือ โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่เป็นม้วนกระดาษหนัง*

¹⁴ช่างทองแดงที่ชื่อเล็กซานเดอร์ได้ทำร้ายผมอย่างสาหัส องค์เจ้าชีวิตจะตอบแทนเขาอย่างสาสมกับสิ่งที่เขาได้ทำ ¹⁵คุณก็เหมือนกัน ระวังเขาไว้ให้ดี เพราะเขาต่อต้านคำสอนของเราอย่างรุนแรง

4:2 ถ้อยคำของพระเจ้า ข่าวดีที่พระเจ้าแสดงให้มนุษย์ได้เห็นถึงหนทางแห่งการไถ่บาป และมีชีวิตอยู่ร่วมกับพระองค์ตลอดไป

4:8 วันนั้น วันที่พระคริสต์จะมาพิพากษามนุษย์ทุกคนและนำคนที่เชื่อทั้งหมดไปอยู่ร่วมกับพระองค์

4:13 ม้วนกระดาษหนัง ของที่ดูแล้วยกระดาษทำจากหนังแกะ ใช้สำหรับเขียนหนังสือ

¹⁶ตอนที่ผมสู้คดีครั้งแรกนั้นไม่มีใครมาช่วยผมเลย พวกเขาทอดทิ้งผมไปหมด ขอให้พระเจ้ายกโทษให้กับพวกเขาในเรื่องนี้ ¹⁷แต่องค์เจ้าชีวิตยืนอยู่ข้างผมและทำให้ผมเข้มแข็ง เพื่อผมจะได้ประกาศถ้อยคำของพระองค์ได้อย่างเต็มทีและเพื่อคนที่ไม่ใช่วิวทั้งหมดจะได้ยิน ผมจึงรอดจากปากสิงโตมาได้ ¹⁸องค์เจ้าชีวิตจะช่วยผมให้รอดพ้นจากทุกคนที่พยายามจะทำร้ายผม และจะนำผมไปสู่แผ่นดินของพระองค์ในสวรรค์อย่างปลอดภัย ขอให้พระองค์ได้รับเกียรติตลอดไป อาเมน

คำทักทายสุดท้าย

¹⁹ขอฝากความคิดถึงให้กับปรีสคากับอาควิลลาและทุกคนในครอบครัวของโอเนลีไฟรัส ²⁰ส่วนเอรัสทัสก็ยังคงอยู่ที่เมืองโครินธ์ ผมได้ทั้งโทรฟิมัสไว้ที่เมืองมิเพทส์เพราะเขายังป่วยอยู่ ²¹คุณพยายามมาถึงที่นี่ให้ได้ก่อนฤดูหนาวนะ ยูบูลัส ปูเดนส์ ลินัส คลาวเดีย และพี่น้องทั้งหมดฝากความคิดถึงมาให้คุณ

²²ขอให้องค์เจ้าชีวิตอยู่กับจิตวิญญาณของคุณ และขอให้พระเจ้าเมตตากรรณาพวกคุณด้วย

จดหมายจากเปาโลถึงทิตัส

จดหมายฉบับนี้ เปาโลได้เขียนถึงทิตัสเพื่อให้คำแนะนำ ทิตัสในการดูแล และจัดการแต่งตั้งคณะผู้นำอาวุโสให้กับ หมู่ประชุมของพระเจ้าในที่ต่างๆ บนเกาะครีต

ทิตัสเป็นคนกรีกที่ได้มารับเชื่อในพระเยซู และเป็นเพื่อนสนิทกับเปาโล ต่อมาได้กลายเป็นตัวแทนของเปาโลบนเกาะครีต

จดหมายจากเปาโลถึงทิตัส

1 จาก เปาโล ทาสของพระเจ้าและศิษย์เอก¹ ของพระเยซูคริสต์
 หน้าที่ของผมคือช่วยส่งเสริมความเชื่อของคนที่คุณได้เลือกไว้ และช่วยให้พวกเขาเข้าใจ
 ความจริงมากขึ้น ความจริงนี้จะทำให้พวกเขาใช้ชีวิตที่ให้เกียรติกับพระเจ้า² หน้าที่ของผมนี้ตั้งอยู่
 บนความหวังที่ว่า เราจะมีชีวิตกับพระเจ้าตลอดไปตามที่พระองค์ได้สัญญาไว้ก่อนที่โลกนี้จะเกิดเสีย
 อีก พระเจ้าไม่เคยโกหก³ เมื่อถึงเวลาที่พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเราได้กำหนดไว้ พระองค์ก็ได้เปิดเผย
 ถ้อยคำของพระองค์ผ่านทาง การประกาศ พระองค์ได้มอบชีวิต⁴ นี้กับผม และสั่งให้ผมเอาไปประกาศ
⁴ผมจึงได้เขียนจดหมายนี้มาให้ทิตัส ลูกแท้ๆ ในความเชื่อที่เราร่วมกัน
 ขอให้พระเจ้าพระบิดาและพระเยซูคริสต์ผู้ช่วยให้รอดของเรา ให้ความเมตตากรุณาและ
 สันติสุขกับคุณ

หน้าที่ของทิตัสบนเกาะครีต

⁵ที่ผมได้ทิ้งคุณไว้ที่เกาะครีต ก็เพื่อคุณจะได้สะสางงานที่ยังค้างอยู่ให้เสร็จ และให้แต่งตั้ง
 ผู้นำอาวุโส⁶ ตามเมืองต่างๆตามที่ผมได้สั่งกำชับไว้แล้ว ⁶ผู้นำอาวุโส นั้น จะต้องไม่มีที่ติ มีเมีย
 เพียงคนเดียว มีลูกๆ ที่มีความเชื่อ และต้องไม่ได้ชื่อว่าเป็นเด็กเสเพลและไม่เชื่อฟังพ่อแม่⁷ เนื่องจาก
 ผู้ดูแลนี้ จะต้องรับผิดชอบครอบครัวของพระเจ้า เขาจะต้องไม่มีอะไรเสื่อมเสียในชีวิต ไม่หยิ่ง
 จองหอง ไม่ขี้โมโห ไม่ขี้เหล้า ไม่ชอบต้อยดี ไม่ขี้โกง⁸ แต่เขาจะต้องชอบรับแขกแปลกหน้า รัก
 ความดี สุขุมรอบคอบ ยุติธรรม บริสุทธิ์ และต้องรู้จักควบคุมตนเอง⁹ เขาจะต้องมีความเชื่อที่มั่น
 คงในคำสอนที่เป็นประโยชน์ที่เราได้สอนไปนั้น เพื่อจะได้เอาคำสอนนี้ไปให้กำลังใจคนอื่น และ
 เอาไปพิสูจน์ให้คนที่ต่อต้านคำสอนนี้เห็นว่าพวกตนผิด

¹⁰เรื่องนี้สำคัญ เพราะมีหลายคนที่ยึดติดไม่ยอมเชื่อฟัง พุดแต่เรื่องไร้สาระ และชักนำคน
 อื่นให้หลงผิด พวกที่ผมพูดถึงนี้ส่วนใหญ่จะเป็นพวกยิวที่มาเชื่อในพระเยซู¹¹ จะต้องทำให้คนพวก
 นี้หยุดพุดให้ได้ เพราะคนพวกนี้โลก เห็นแก่เงินจึงสอนในสิ่งที่ไม่ควรสอน เลยทำให้หลาย
 ครอบครัวต้องถูกทำลายไป¹² ขนาดผู้พยากรณ์คนหนึ่งของเขาเองยังพุดเลยว่า

“ชาวเกาะครีต พุดโกหกเสมอ
 เป็นเหมือนสัตว์ป่าที่ดุร้าย เป็นคนขี้เกียจและตะกละตะกลาม”

¹³แล้วเขาก็เป็นอย่างที่พุดนั้นจริงๆ คุณต้องต่อว่าพวกนี้ให้เจ็บๆ เพื่อเขาจะได้เจริญขึ้นใน
 ความเชื่อ¹⁴ จะได้ไม่ไปสนใจนิยายปรัมปราเหลวไหลของยิว และกฎต่างๆ ของคนที่หันหน้าหนี
 จากความจริง¹⁵ สำหรับคนที่บริสุทธิ์ อะไรๆ ก็บริสุทธิ์ไปหมด ส่วนคนที่สกปรกและไม่เชื่อ ก็ไม่
 มีอะไรบริสุทธิ์เลย เพราะความคิดและใจที่พองอู้อืดของเขาสกปรกไปหมดแล้ว¹⁶ พวกนี้อ้างว่า
 รู้จักพระเจ้า แต่การกระทำนั้นตรงกันข้าม พวกนี้น่ารังเกียจ ไม่เชื่อฟัง และไม่เหมาะที่จะ
 ทำความดีอะไรเลย

สอนให้คนทำตามคำสอนที่เป็นประโยชน์

2 ส่วนคุณให้พูดในสิ่งที่สอดคล้องกับคำสอนที่เป็นประโยชน์ ²สอนชายสูงอายุให้รู้จักควบคุมตนเอง ทำตัวให้น่านับถือ สุขุมรอบคอบ ให้เจริญขึ้นทั้งในด้านความเชื่อ ความรัก และความอดทน

³ส่วนหญิงสูงอายุก็เหมือนกัน สอนให้เขามีชีวิตที่บริสุทธิ์อย่างผู้ที่นับถือพระเจ้า อย่าเที่ยวไปซุบซิบนินทา หรือดิดเดาะ แต่ให้เป็นคนสอนในสิ่งที่ดี ⁴จะได้อบรมหญิงสาวให้รักสามีและลูก ⁵ให้มีความสุขุมรอบคอบและบริสุทธิ์ ดูแลบ้านช่องเป็นอย่างดี มีใจโอบอ้อมอารีและยินยอมสามี จะได้ไม่มีใครพูดจาดูหมิ่นคำสอนของพระเจ้าได้

⁶พวกคนหนุ่มๆ ก็เหมือนกัน ตักเตือนเขาให้เป็นคนสุขุมรอบคอบ ⁷คุณควรจะทำสิ่งที่ดีๆ ให้พวกเขาดูเป็นตัวอย่าง เวลาที่คุณสอนก็ให้จริงจังและจริงจัง ⁸ให้สอนคำสอนที่เป็นประโยชน์ จะได้ไม่มีใครตำหนิได้ และจะทำให้คนที่ต่อต้านคุณ อับอายขายหน้า เพราะไม่รู้จะเอาอะไรมาต่อว่าพวกเรา

⁹สอนพวกทาส ให้เชื่อฟังเจ้านายในทุกเรื่อง ต้องเอาใจเจ้านาย และไม่ได้เถียง ¹⁰สอนอย่าให้เขาขโมยของเจ้านาย แต่ให้แสดงให้เจ้านายเห็นว่าสามารถไว้ใจพวกเขาได้อย่างเต็มที่ ที่บอกให้ทำทั้งหมดนี้ก็เพื่อจะใช้ทุกวิถีทางทำให้คนมาสนใจคำสอนของพระเจ้าองค์เจ้าชีวิตของเรามากขึ้น

¹¹ที่ผมพูดอย่างนี้ ก็เพราะความเมตตาการุณาของพระเจ้าได้มาถึงแล้ว เป็นความเมตตาการุณาที่นำความรอดมาให้กับทุกคน ¹²ความเมตตาการุณานี้ ได้สอนให้เราละทิ้งชีวิตที่ไม่ได้ให้เกียรติกับพระเจ้า และทิ้งกิเลสตัณหาของโลกนี้ ความเมตตาการุณานี้สอนให้เราเป็นคนมีสติ คนที่ยึดธรรม และคนที่รู้จักให้เกียรติกับพระเจ้า ¹³เราควรจะทำอย่างนี้ ในขณะที่เราตั้งหน้าตั้งตาคอยให้ความหวังที่นำเกียรติมาให้เราเป็นจริง ความหวังนั้นคือเราจะได้เห็นเกียรติยศของพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ และของพระเยซูคริสต์ผู้ช่วยให้รอดของเรา ¹⁴พระองค์ได้ให้ชีวิตของพระองค์เองเพื่อเรา เพื่อจะได้ปลดปล่อยเราให้เป็นอิสระ เพื่อชำระล้างเราให้บริสุทธิ์จะได้เป็นคนของพระองค์โดยเฉพาะ คือเป็นคนที่ยพยายามจะทำแต่ความดี

¹⁵ให้สอนเรื่องพวกนี้ และขอร้องตักเตือนพวกเขา คุณมีสิทธิ์เต็มทีในการทำอย่างนี้ อย่าให้ใครดูถูกเอาได้

การใช้ชีวิตที่ถูกต้อง

3 คอยเตือนพวกเขา ให้ยินยอมเชื่อฟังผู้ปกครองบ้านเมืองและผู้มีอำนาจด้วย เตือนให้พวกเขาพร้อมอยู่เสมอที่จะทำดีทุกอย่าง ²อย่าใส่ร้ายป้ายสีคนอื่น ให้อยู่อย่างสงบสุข และสุภาพอ่อนโยน เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่กับทุกคน

³เพราะในอดีต เราก็เคยเป็นคนโง่ ไม่เชื่อฟัง และหลงผิด ตกเป็นทาสของกิเลสตัณหา และหลงระเหิงไปกับความชั่วทุกอย่าง ชีวิตก็เต็มไปด้วยความชั่วร้าย อิจฉาริษยา เป็นที่เกลียดชังของคนอื่น และเกลียดชังกันเอง ⁴เมื่อพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเรา แสดงความรักและความเมตตาให้เราเห็น ⁵พระองค์ได้ช่วยให้เรารอด ไม่ใช่เพราะเราทำดี แต่เป็นเพราะความเมตตาการุณาของพระองค์ต่างหาก พระองค์ได้ชำระล้างเรา ซึ่งทำให้เราเกิดใหม่ และถูกสร้างขึ้นมาใหม่ด้วยฤทธิ์

เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์[†] ⁶พระเจ้าใจกว้างมาก พระองค์ได้เทพระวิญญาณให้กับเรา ผ่านทางพระเยซูคริสต์ผู้ช่วยให้รอดของเรา ⁷ตอนนี้พระเจ้ายอมรับเราแล้ว เราเป็นผู้รับมรดกคือมีชีวิตกับพระองค์ตลอดไปอย่างที่เราหวังไว้ ซึ่งมาจากความเมตตากรุณาของพระองค์ ⁸คำพูดนี้เชื่อถือได้ ผมอยากให้คุณเน้นเรื่องนี้ เพื่อว่าคนเหล่านั้นที่เชื่อพระเจ้า จะได้อุทิศตัวเองในการทำความคิดเพราะคำสอนนี้เป็นสิ่งที่ดีและมีประโยชน์มากสำหรับทุกคน

⁹แต่ให้หลีกเลี่ยงการโต้เถียงโง่ๆที่เกี่ยวกับบรรพบุรุษและการทะเลาะวิวาทกันเกี่ยวกับกฎของโมเสส เพราะไม่มีประโยชน์อะไรและไร้สาระด้วย ¹⁰เมื่อได้เตือนคนที่ชอบขูแหย่ให้เกิดการแตกแยกครั้งสองครั้งแล้ว ก็อย่าไปยุ่งกับเขามาก ¹¹เพราะคุณรู้อยู่แล้วว่า เขาเป็นคนนอกกลุ่มนอกทางและบาปหนา บาปที่เขาทำก็จะเป็นบาปของเขาเอง

บางอย่างที่ไม่ควรจะมี

¹²เมื่อผมส่ง อารเทมัส หรือที่คึกีสมาหาคุณ ขอให้คุณพยายามมาหาผมที่นิโคโปลิสให้ได้นะ เพราะตอนหน้าหนาวนี้ ผมตัดสินใจจะอยู่ที่นั่น ¹³ให้ช่วยเหลือคนที่เป็นทนายความ กับบอพลโล ในสิ่งที่เขาจำเป็นต้องใช้ในการเดินทาง เขาจะได้ไม่ขาดอะไรเลย ¹⁴คนของเราควรที่จะเรียนรู้ที่จะทุ่มเทตัวเองในการทำความคิด เพื่อช่วยเหลือคนที่เดือดร้อน เพราะถ้าทำอย่างนี้ชีวิตของเขาจะมีประโยชน์

¹⁵ทุกคนที่อยู่กับผมส่งความคิดถึงมาให้คุณช่วยส่งความคิดถึงไปให้กับกลุ่มผู้เชื่อที่รักเราด้วย ขอพระเจ้ามีความเมตตากรุณากับพวกคุณทุกคน

หนังสือฟีเลโมน

หนังสือฟีเลโมนเป็นจดหมายฉบับสั้นๆ ที่เปาโลเขียนพร้อมๆ กับจดหมายถึงชาวโคโลสี ฟีเลโมนเป็นคริสเตียนคนหนึ่งในเมืองโคโลสี และฟีเลโมนมีทาสคนหนึ่งชื่อโอนีสิมัส ทาสคนนี้ได้หนีไปจากฟีเลโมน แต่ต่อมาได้เป็นคริสเตียนจากการชักจูงของเปาโล จดหมายฉบับนี้เปาโล จึงเขียนขึ้นเพื่อให้ฟีเลโมนยกโทษให้กับโอนีสิมัสทุกอย่าง และยอมรับเขากลับเข้าไปใหม่

จดหมายจากเปาโลถึงฟีเลโมน

1 จาก เปาโล ผู้เป็นนักโทษเพราะเห็นแก่พระเยซูคริสต์ และจากทิโมธีน้องชายของเรา ถึง ฟีเลโมนเพื่อนร่วมงานที่เรารัก ²และถึงอัปเฟียนน้องสาวของเรา และอาร์คิปบัส ซึ่งเป็นทหารของพระคริสต์ด้วยกันกับเรา และหมู่ประชุมของพระเจ้าที่บ้านของคุณ ³ขอให้พระเจ้าพระบิดาของเรา และพระเยซูคริสต์เจ้าให้ความเมตตากรุณา และสันติสุขกับพวกคุณทุกคน

ความรักและความเชื่อของฟีเลโมน

⁴ผมขอบคุณพระเจ้าของผมเสมอเมื่อผมอธิษฐานเพื่อคุณ ⁵เพราะผมได้ยินเรื่องความเชื่อของคุณที่มีต่อพระเจ้าและความรักที่คุณมีต่อผู้บริสุทธิของพระเจ้าทุกคน ⁶ผมอธิษฐานขอให้ความเชื่อที่เรามีส่วนร่วมกันนี้ ทำให้คุณเข้าใจอย่างลึกซึ้ง ถึงสิ่งดีๆ ทั้งหมดที่เรามีในพระคริสต์ ⁷น้องเอ๋ย ความรักของคุณทำให้ผมมีความสุขมาก และมีกำลังใจด้วย เพราะคุณทำให้ผู้บริสุทธิทั้งหลายของพระเจ้าชื่นใจ

ให้ต้อนรับโอนีสมีสเหมือนเขาเป็นพี่น้อง

⁸ถึงแม้ว่าในพระคริสต์ ผมกล้าพอที่จะสั่งให้คุณทำในสิ่งที่คุณควรทำก็จริง ⁹แต่เพราะความรักของคุณ ผมอยากจะขอร้องคุณมากกว่า ผมเปาโลคนแก่คนนี้และตอนนี้ก็ยังเป็นนักโทษ เพราะเห็นแก่พระเยซูคริสต์ด้วย ¹⁰ผมขอร้องละ เกี่ยวกับเรื่องของโอนีสมีส* ซึ่งเขาได้กลายมาเป็นลูกของผมตอนที่ผมอยู่ในคุกนี้ ¹¹เมื่อก่อนนี้ เขาเคยเป็นคนที่ไม่มีประโยชน์อะไรกับคุณเลย แต่เดี๋ยวนี้เขากลับมีประโยชน์มาก ทั้งกับคุณและกับผมด้วย

¹²เขาเป็นเหมือนดวงใจของผมทีเดียว และผมก็ได้ส่งเขากลับมาหาคุณ ¹³ความจริงแล้วผมอยากจะให้เขาอยู่ที่นี้กับผมเพื่อจะได้ช่วยเหลือผมแทนคุณในขณะที่ผมติดคุกอยู่ที่นี่เพราะเห็นแก่ข่าวดีนั้น ¹⁴แต่ผมไม่อยากจะทำอะไรรองไปนอกจากคุณจะอนุญาตเสียก่อน เพื่อว่าความดีต่างๆที่คุณทำนั้นจะได้เป็นไปตามความสมัครใจของคุณเอง ไม่ใช่เพราะผมบังคับ

¹⁵ไม่แน่นอน ที่เขาต้องจากคุณไปสักหนึ่ง อาจจะเป็นเพราะเขาจะได้กลับมาอยู่กับคุณตลอดไปก็ได้ ¹⁶และไม่ใช่ว่ากลับมาอย่างทาสอีกแล้ว แต่ดีกว่าทาสเสียอีก คือเป็นพี่น้องที่รัก ผมรักเขามาก แต่คุณจะรักเขามากยิ่งกว่า ไม่ใช่เป็นเพียงแค่เพื่อนมนุษย์เท่านั้น แต่เป็นน้องชายในองค์เจ้าชีวิตด้วย

¹⁷ดังนั้นถ้าคุณยังเห็นว่าผมเป็นหุ้นส่วนอยู่ก็ขอให้ต้อนรับเขาเหมือนกับที่คุณจะต้อนรับผมด้วย ¹⁸ถ้าเขาทำอะไรผิดต่อคุณ หรือเป็นหนี้อะไรคุณ ก็ให้มาคิดเอากับผมได้เลย ¹⁹ผม เปาโล เขียนด้วยมือของผมเองเลยว่า ผมจะจ่ายเงินให้กับคุณเอง และจะไม่พูดถึงเรื่องที่คุณเป็นหนี้ชีวิตผมด้วย ²⁰ถูกแล้ว น้องชาย ขอให้ผมได้ประโยชน์จากคุณบ้างในองค์เจ้าชีวิต ช่วยทำให้ผมชื่นใจขึ้นในพระคริสต์ด้วย ²¹ที่ผมเขียนจดหมายนี้มาให้เพราะผมแน่ใจว่าคุณจะเชื่อฟัง และทำมากกว่าที่ผมขอเสียอีก

²²อีกอย่างหนึ่ง ช่วยจัดเตรียมห้องให้กับผมด้วย เพราะผมเชื่อว่า พระเจ้าจะส่งผมมาหาคุณ ตามที่พวกคุณได้อธิษฐานนั้น

คำลงท้าย

²³เอปาฟรัสเพื่อนที่ติดคุกกับผมเพราะเห็นแก่พระคริสต์ฝากความคิดถึงมาให้คุณด้วย ²⁴รวมทั้งเพื่อนร่วมงานของผม มาระโก อาริสทาร์คัส เดมาส และลูกาก็ฝากความคิดถึงมาให้กับคุณ ด้วยเหมือนกัน ²⁵ขอให้ความเมตตากรุณาของพระเยซูคริสต์เจ้าอยู่กับวิญญานของพวกคุณด้วย

หนังสือฮีบรู

สำหรับจดหมายฮีบรูนั้น เราไม่ทราบว่ามีใครเป็นคนเขียน แต่เชื่อว่าเป็นจดหมายที่เขียนถึงคริสเตียนชาวยิว ในขณะที่นั้นพวกเขาเกือบจะทิ้งทางของพระเยซู จดหมายฉบับนี้จึงเขียนขึ้นเพื่อปลุกใจและเสริมความเชื่อของคริสเตียนเหล่านี้ คนเขียนได้เน้นว่าพระเยซูนั้นอยู่เหนือทุกสิ่งทุกอย่างและอยู่เหนือมนุษย์ทุกคนในโลกนี้ ตอนจบของจดหมายคนเขียนได้ปลุกใจให้คริสเตียนชาวยิว ไว้วางใจในพระเยซูและใช้ชีวิตเพื่อพระองค์ต่อไป

ฮีบรู

พระเจ้าพูดผ่านพระบุตรของพระองค์

1 ในสมัยก่อน พระเจ้าได้พูดกับบรรพบุรุษของเรา พระองค์ได้พูดผ่านทางผู้พูดแทนพระเจ้า¹ หลายครั้งด้วยวิธีการที่หลากหลาย² แต่ในครั้งสุดท้ายนี้ พระองค์ได้พูดกับเราผ่านทางพระบุตร ผู้ที่พระองค์ได้แต่งตั้งให้เป็นผู้รับมรดกทุกอย่าง พระเจ้าได้สร้างจักรวาลโดยผ่านทางพระบุตร ด้วย³ พระบุตรนั้นได้สะท้อนให้เห็นถึงความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า และเป็นพิมพ์เดียวกับพระเจ้าทุกอย่าง พระบุตรได้ใช้คำพูดอันทรงฤทธิของพระองค์คำจุนทุกสิ่งในโลกไว้ เมื่อพระบุตรได้ล้างบาปให้มนุษย์แล้ว พระองค์ได้นั่งลงทางขวามือของผู้ยิ่งใหญ่สูงสุดในสวรรค์*⁴ ดังนั้นพระบุตรจึงยิ่งใหญ่กว่าพวกทูตสวรรค์มากมายนัก เหมือนกับชื่อที่พระองค์ได้รับนั้นก็ยิ่งใหญ่มากกว่าชื่อของพวกทูตสวรรค์ด้วย

⁵ เพราะพระเจ้าไม่เคยพูดกับทูตสวรรค์องค์ไหนเลยว่า

“เจ้าคือลูกของเรา วันนี้เราได้เป็นพ่อของเจ้าแล้ว” (สดุดี 2:7)

และพระเจ้าก็ไม่เคยพูดถึงทูตสวรรค์องค์ไหนด้วยว่า

“เราจะเป็นพ่อของเขา และเขาจะเป็นลูกของเรา” (2 ซามูเอล 7:14)

⁶ เมื่อพระเจ้านำบุตรหัวปี* ของพระองค์มาที่โลกนี้ พระองค์พูดว่า

“ขอให้พวกทูตสวรรค์ทั้งหมดของพระเจ้ากราบไหว้เขา” (เฉลยธรรมบัญญัติ 32:43)

⁷ พระเจ้าพูดถึงทูตสวรรค์ว่า

“พระเจ้าจะทำให้ทูตสวรรค์ของพระองค์เป็นเหมือนลม*^{*}

และทำให้ทาสรับใช้ของพระองค์ เป็นเหมือนเปลวไฟ” (สดุดี 104:4)

⁸ แต่พระเจ้าพูดกับพระบุตรว่า

“โอ พระเจ้า บัลลังก์ของพระองค์ จะอยู่ถาวรตลอดไป

และพระองค์จะปกครองแผ่นดินของพระองค์อย่างยุติธรรม

⁹ พระองค์รักความถูกต้องและเกลียดความชั่ว

นั่นเป็นเหตุที่พระเจ้าของพระองค์เจิมพระองค์

ด้วยน้ำมันแห่งความชื่นชมยินดี

มากกว่าเพื่อนๆ ของพระองค์” (สดุดี 45:6-7)

¹⁰ พระเจ้ายังพูดอีกว่า

“โอ องค์เจ้าชีวิต ในตอนเริ่มต้นนั้น

พระองค์ได้วางรากฐานของแผ่นดินโลกนี้

และพระองค์ได้สร้างฟ้าสวรรค์ด้วยมือของพระองค์เอง

¹¹ สิ่งเหล่านี้จะสูญสลายไป แต่พระองค์จะยังคงอยู่

สิ่งเหล่านี้จะเปื่อยไปเหมือนเสื้อผ้า

1:3 ผู้ยิ่งใหญ่สูงสุดในสวรรค์ คือ พระเจ้า

1:6 บุตรหัวปี หมายถึง พระคริสต์ ซึ่งเป็นบุตรคนแรกและคนที่สำคัญที่สุดของพระเจ้า

1:7 ลม หมายถึง พระวิญญาณ ก็ได้

¹²พระองค์จะม้วนสิ่งเหล่านี้เก็บเหมือนกับเสื้อคลุม และสิ่งเหล่านี้จะเปลี่ยนไปเหมือนกับเปลี่ยนเสื้อผ้า แต่พระองค์จะยังคงเหมือนเดิม และวันเวลาของพระองค์จะไม่มีวันสิ้นสุด” (สดุดี 102:25-27)

¹³พระเจ้าไม่เคยพูดกับทูตสวรรค์องค์ไหนด้วยว่า “นั่งลงทางขวามือของเรา จนกว่าเราจะทำให้ศัตรูของเรา เป็นที่วางเท้าสำหรับเจ้า” (สดุดี 110:1)

¹⁴พวกทูตสวรรค์เหล่านี้ เป็นวิญญาณที่รับใช้พระเจ้า และพระองค์ได้ส่งไปช่วยคนที่กำลัง จะได้รับความรอด ไม่ใช่หรือ

ความรอดอันยิ่งใหญ่ของเรา

2 นั่นเป็นเหตุที่เราจะต้องให้ความสนใจเป็นพิเศษกับความจริงที่เราได้ยินมา ไม่อย่างนั้นเรา จะค่อยๆ หางเหินไป ² เพราะถ้าข้อความที่พระเจ้าพูดผ่านทูตสวรรค์ ยังมีผลบังคับในตอนนั้น จนทุกคนที่ฝ่าฝืนหรือไม่เชื่อฟังได้รับโทษที่สาม ³ แล้วเราจะละจะพ้นโทษได้หรือ ถ้าหากเราไม่สนใจ ในความรอดอันยิ่งใหญ่นี้ ความรอดนี้องค์เจ้าชีวิตได้มาประกาศในตอนแรกๆ แล้วคนพวกแรก นั้นที่ได้ฟังพระองค์ก็ได้มายืนยันเรื่องความรอดนี้ให้กับเรา ⁴ พระเจ้าใช้หมายสำคัญ การอัศจรรย์ ปาฏิหาริย์ต่างๆ และพรสวรรค์ที่มาจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ ¹ ตามใจชอบพระองค์ มายืนยันเรื่อง ความรอดนี้ให้กับเราด้วย

พระเยซูถูกทดลองเหมือนพี่น้องของพระองค์

⁵โลกใหม่ที่เรากำลังพูดถึงนี้ พระเจ้าไม่ได้มอบให้อยู่ใต้อำนาจของพวกทูตสวรรค์ ⁶ แต่มีคน เขียนไว้ในพระคัมภีร์ที่หนึ่งว่า

“มนุษย์เป็นใครกันพระองค์ถึงได้ห่วงใย หรือบุตรมนุษย์* เป็นใครกันพระองค์ถึงได้เอาใจใส่รัก

⁷พระองค์ทำให้เขาต่ำกว่าพวกทูตสวรรค์แค่ชั่วคราว แล้วพระองค์ได้มอบสง่าราศี

และเกียรติยศให้กับเขาเป็นรางวัล

⁸และวางทุกสิ่งไว้ใต้เท้าของเขา” (สดุดี 8:4-6)

เมื่อพระเจ้าวางทุกสิ่งไว้ใต้เท้าเขา แสดงว่าทุกสิ่งทุกอย่างล้วนอยู่ใต้อำนาจของเขา แต่ตอนนี้เรายังไม่ได้เห็นทุกสิ่งอยู่ใต้อำนาจของเขาเลย ⁹ แต่เราเห็นพระเยซูที่พระเจ้าทำให้ต่ำกว่าพวกทูตสวรรค์แค่ชั่วคราว พระองค์ได้รับสง่าราศีและเกียรติยศเป็นรางวัลเพราะพระเยซูได้ทนทุกข์ทรมาน จนตาย เป็นเพราะพระเจ้ามีเมตตากรุณา พระเยซูถึงต้องมาลิ้มรสความตายเพื่อประโยชน์ของ มนุษย์ทุกคน

2:6 บุตรมนุษย์ ในที่นี้อาจหมายถึงคนทั่วไปก็ได้ แต่ส่วนใหญ่แล้วคำว่า “บุตรมนุษย์” หมายถึงพระเยซู

¹⁰พระเจ้าสร้างทุกสิ่งทุกอย่าง และทุกสิ่งทุกอย่างเกิดขึ้นมาเพื่อพระองค์ พระเจ้าต้องการที่จะนำลูกๆ มากมาย มามีส่วนร่วมในเกียรติยศของพระองค์ พระองค์จึงยอมให้พระเยซูมาทนทุกข์ทรมาน เพื่อพระเยซูจะได้สมบูรณ์แบบครบถ้วน แล้วนำคนมาถึงความรอด ¹¹ทั้งพระเยซูผู้ที่ทำให้คนอื่นบริสุทธิ์¹¹ และคนที่พระองค์ทำให้บริสุทธิ์ด้วย ต่างมาจากครอบครัวเดียวกัน พระเยซูเลยไม่อายุที่จะเรียกพวกเขาว่าเป็นพี่น้องของพระองค์ ¹²พระเยซูพูดว่า

“เราจะประกาศชื่อของพระองค์ให้กับพี่น้องของเรา

เราจะร้องเพลงสรรเสริญพระองค์ต่อหน้าหมู่ประชุม” (สดุดี 22:22)

¹³พระองค์พูดอีกว่า

“เราจะไว้วางใจในพระองค์” (อิสยาห์ 8:17)

และพระองค์ยังพูดอีกว่า

“เราอยู่ที่นี้พร้อมๆ กับลูกๆ ที่พระเจ้าให้กับเรา” (อิสยาห์ 8:18)

¹⁴เพราะพวกลูกๆ นั้นเป็นมนุษย์ที่มีเลือดเนื้อ พระเยซูก็เลยต้องมาเป็นมนุษย์ที่มีเลือดเนื้อเหมือนกัน เพื่อจะได้ตายและทำลายมารที่มีอำนาจทำให้คนตายได้¹⁵ คนพวกนี้กลัวตายเลยตกเป็นทาสของความกลัว พระเยซูมาตายเพื่อปลดปล่อยคนพวกนี้ให้เป็นอิสระ¹⁶ แน่นอนพระเยซูไม่ได้มาช่วยพวกทูตสวรรค์ แต่มาช่วยลูกหลานของอับราฮัม¹⁷ เพราะอย่างนี้ พระองค์จึงต้องเป็นเหมือนกับพี่น้องของพระองค์ทุกอย่างเพื่อพระองค์จะได้เป็นหัวหน้านักบวชสูงสุด¹⁸ ที่มีความเมตตาและซื่อสัตย์ในการรับใช้พระเจ้า และเพื่อจะจัดการกับความบาปของประชาชนได้ด้วย¹⁸ เดียวนี้พระองค์สามารถช่วยคนที่ถูกทดลองได้แล้ว เพราะพระองค์เองได้รับความทรมานและถูกทดลองมาก่อน

พระเยซูนั้นยิ่งใหญ่กว่าโมเสส

3 ดังนั้น พี่น้องผู้บริสุทธิ์¹ทั้งหลาย ผู้ที่พระเจ้าเรียกมา ขอให้ใส่ใจจดจ่ออยู่กับพระเยซูผู้ที่เรายอมรับกัน พระองค์เป็นทั้งทูตพิเศษจากพระเจ้า และเป็นหัวหน้านักบวชสูงสุด² ด้วย² พระองค์ซื่อสัตย์ต่อพระเจ้าผู้ที่ได้แต่งตั้งพระองค์ เหมือนกับที่โมเสสซื่อสัตย์เมื่อรับใช้อยู่ในบ้านเรือนของพระเจ้า³ จะเห็นว่าพระเยซูนั้นสมควรที่จะได้รับเกียรติมากกว่าโมเสสเสียอีกเหมือนกับคนที่สร้างบ้านได้รับเกียรติมากกว่าตัวบ้านเอง⁴ แน่นอนบ้านทุกหลังจะต้องมีคนสร้าง แต่พระเจ้าเป็นผู้สร้างทุกสิ่งทุกอย่าง

⁵โมเสสนั้นซื่อสัตย์ในหน้าที่ทุกอย่างในฐานะคนใช้ในครัวเรือนของพระเจ้า และเขามีหน้าที่บอกให้คนรู้ถึงสิ่งที่พระเจ้าจะเปิดเผยในอนาคต⁶ แต่พระคริสตนั้นซื่อสัตย์ในฐานะบุตรเหนือครัวเรือนของพระเจ้า และเราก็คือครัวเรือนของพระองค์ ถ้าเรายังกล้าหาญและภูมิใจในความหวังที่เราอยู่นั้น

เราต้องติดตามพระเจ้าต่อไป

⁷เหมือนกับที่พระวิญญาณบริสุทธิ์¹ พูดว่า

“วันนี้ ถ้าพวกเจ้าได้ยินเสียงของพระเจ้า

⁸ก็อย่ามีใจดี้อัน เหมือนกับตอนที่เจ้าได้กับฏต่อพระเจ้า

ในวันนั้นที่เจ้าได้ลองดีกับพระเจ้า ในที่เปล่าเปลี่ยว”

⁹ พระเจ้าพูดว่า

“บรรพบุรุษของพวกเจ้า ได้ลองดีและทำทนายเรา

ในที่เปล่าเปลี่ยวนั้น ทั้งๆ ที่พวกเขาได้เห็น

เราทำสิ่งที่ยิ่งใหญ่ตลอดสี่สิบปี

¹⁰ นั่นเป็นเหตุที่เราโกรธคนรุ่นนั้น และเราพูดว่า

‘ใจของเขาหลงผิดเสมอ คนพวกนี้ไม่เคยเข้าใจเส้นทางของเรา’

¹¹ ดังนั้น ตอนที่เราโกรธ เราได้สาบานว่า

‘พวกเขาจะไม่มีวันได้เข้าไปหยุดพักพ่อน* กับเรา’” (สดุดี 95:7-11)

¹² ที่นี้องครับ ระวังให้ดีอย่าให้มีใครสักคนเลยในพวกคุณที่มีจิตใจชั่วร้ายที่ไม่ไว้วางใจพระเจ้า เพราะใจอย่างนี้จะทำให้คุณหันไปจากพระเจ้าผู้มีชีวิตอยู่ ¹³ แต่ให้กำลังใจกันและกันทุกๆ วัน ตราบเท่าที่ยังมีชีวิตอยู่ใน “วันนี้”* เพื่อบาปจะได้ไม่หลอกพวกคุณ ทำให้มีใจแข็งกระด้าง ¹⁴ เพราะเราทุกคนมีส่วนร่วมในพระคริสต์ ถ้าเรายังยึดความมั่นใจที่เรามิได้ตั้งแต่แรกนั้นจนถึงที่สุด ¹⁵ เหมือนกับที่พระคัมภีร์¹ พูดไว้ว่า

“วันนี้ ถ้าเจ้าได้ยินเสียงของพระเจ้า

ก็อย่ามีใจดื้ออั้น เหมือนตอนที่เจ้าได้กบฏต่อพระเจ้า” (สดุดี 95:7-8)

¹⁶ ใครกันที่ได้ยินเสียงพระเจ้า แล้วยังกล้ากบฏอีก ก็พวกนั้นทุกคนที่ไม่เสสได้พาออกมาจากประเทศอียิปต์ไม่ใช่หรือ ¹⁷ แล้วใครกันที่พระเจ้าโกรธตลอดสี่สิบปี ก็คนบาปพวกนั้นที่ล้มตายลง ในที่เปล่าเปลี่ยว ไม่ใช่หรือ ¹⁸ แล้วใครกันที่พระเจ้าสาบาน ว่าจะไม่มีการเข้าไปหยุดพักพ่อนกับพระองค์ ก็พวกที่ไม่ยอมเชื่อฟังนั้นไม่ใช่หรือ ¹⁹ เราได้เห็นเวลาที่พวกนั้นเข้าไปหยุดพักพ่อนกับพระเจ้าไม่ได้ ก็เพราะพวกเขาไม่ไว้วางใจนั่นเอง

4 เนื่องจากคำสัญญาที่พระเจ้าจะให้เราเข้าไปหยุดพักพ่อนกับพระองค์นั้น ยังไม่ได้ถูกยกเลิก ถ้าอย่างนั้นให้ระวังตัวให้ดี เพื่อจะได้ไม่มีใครในพวกคุณพลาดโอกาสนั้นไป ² ทั้งเราและคนอิสราเอลก็ได้ยินข่าวดีเหมือนกัน แต่ชาวดินนั้นไม่มีประโยชน์อะไรกับพวกเขาเลย เพราะคนที่ได้ยินก็ไม่ได้ไว้วางใจในพระเจ้า ³ แต่พวกเราที่ไว้วางใจแล้ว กำลังเข้าไปหยุดพักพ่อนกับพระเจ้า ส่วนคนที่ไม่ได้ไว้วางใจจะเป็นเหมือนกับที่พระเจ้าได้พูดไว้ว่า

“ตอนที่เราโกรธ เราได้สาบานว่า

‘พวกเขาจะไม่มีวันได้เข้าไปหยุดพักพ่อนกับเรา’” (สดุดี 95:11)

ถึงแม้พระเจ้าได้หยุดพักพ่อนจากการงานของพระองค์แล้วตั้งแต่ตอนที่พระองค์สร้างโลกเสร็จ ⁴ เพราะมีข้อหนึ่งในพระคัมภีร์ที่พระองค์ได้พูดถึงวันที่เจ็ดว่า

“และในวันที่เจ็ด พระเจ้าได้หยุดพักจากการงานทั้งหมดของพระองค์” (ปฐมกาล 2:2)

3:11 หยุดพักพ่อน หมายถึง การหยุดพักจากการงานอันเหน็ดเหนื่อย และได้พักพ่อนกับพระเจ้าตลอดไป

3:13 วันนี้ คำนี้มาจากข้อ 7 หมายความว่าสำคัญอย่างยิ่งที่จะต้องทำสิ่งเหล่านี้เดี๋ยวนี้ ขณะที่ยังมีโอกาสอยู่

⁵แต่ในข้อข้างบนที่เราได้อ้างไปแล้วนั้น พระองค์พูดว่า

“พวกเขาจะไม่มีวันได้เข้าไปหยุดพักผ่อนกับเรา” (สดุดี 95:11)

⁶เนื่องจากคำสัญญาที่พระเจ้าบอกว่าจะให้คนของพระองค์หยุดพักผ่อนยังไม่เกิดขึ้นในตอนนั้น ที่เป็นอย่างนี้ก็เพราะคนที่ได้รับข่าวดีก่อนหน้านี้ไม่ได้เชื่อฟังจึงไม่ได้เข้าไปหยุดพักผ่อนกับพระองค์ ⁷พระเจ้าจึงกำหนดอีกวันหนึ่งที่จะให้คนเข้าไปหยุดพักผ่อน แล้วพระองค์เรียกมันว่า “วันนี้” อีกหลายปีต่อมา พระองค์ก็ได้พูดถึง “วันนี้” ผ่านดาวิด ตามที่ได้ยกมาข้างบนนี้แล้วว่า

“วันนี้ ถ้าเจ้าได้ยินเสียงพระเจ้า ก็อย่ามีใจดื้อรั้น” (สดุดี 95:7-8)

⁸เรารู้ว่าโยชูวา⁴ไม่ได้นำพวกอิสราเอลเข้าไปหยุดพักผ่อนกับพระองค์หรือเพราะถ้าเป็นเช่นนั้น พระองค์คงไม่พูดถึงวันหยุดพักผ่อนอื่นอีกหลังจากนั้น ⁹แสดงว่ายังมีวันหยุดพักผ่อนพิเศษ⁵นั้น รอค้นของพระเจ้าอยู่ ¹⁰เพราะคนที่ได้เข้าไปหยุดพักผ่อนกับพระเจ้านั้น จะได้หยุดพักผ่อนจากการงานของตน เหมือนกับที่พระเจ้าได้หยุดพักผ่อนจากการงานของพระองค์ ¹¹ดังนั้น ขอให้เราทุกคนพยายามทุกวิถีทางที่จะได้เข้าไปหยุดพักผ่อนกับพระองค์ จะได้ไม่มีใครถูกทำลาย เพราะไปทำตามตัวอย่างของชาวอิสราเอลพวกนั้นที่ไม่ยอมเชื่อฟัง

¹²ถ้อยคำของพระเจ้า⁶นั้นมีชีวิต และเกิดผลมาก คมยิ่งกว่าดาบสองคมทุกชนิด มันแทงทะลุจิตและวิญญาณ ตลอดจนถึงข้อต่อและไขกระดูก มันสามารถแยกแยะแม้แต่ความนึกคิดและเจตนาในใจ ¹³ทุกอย่างที่พระองค์สร้างขึ้นมา ไม่มีอะไรที่จะหลบซ่อนไปจากสายตาของพระองค์ ได้ แต่ทุกอย่างจะถูกเปิดโปงและตีแผ่ต่อสายตาของพระองค์ ผู้ที่เราจะต้องรายงานตัวด้วย

พระเยซูเป็นหัวหน้านักบวชสูงสุดของเรา

¹⁴เรามีหัวหน้านักบวชสูงสุด⁷ที่ยิ่งใหญ่คือพระเยซู พระบุตรของพระเจ้า ผู้ที่ได้ขึ้นไปอยู่บนสวรรค์แล้ว ดังนั้น ขอให้เรายึดมั่นในความเชื่อที่เราได้ยอมรับไว้แล้ว ¹⁵เพราะหัวหน้านักบวชสูงสุดของเราคนนี้เข้าใจและเห็นใจในจุดอ่อนของเรา เพราะพระองค์ก็เคยถูกทดลองเหมือนกับเราทุกอย่าง แต่ไม่ได้ทำบาปเลย ¹⁶ดังนั้น ขอให้เราทุกคนมีความมั่นใจอย่างเต็มที่ ที่จะมายืนอยู่ต่อหน้าบัลลังก์ของพระเจ้าผู้มีความเมตตากรุณา เพื่อเราจะได้รับความปราณี และพบกับความเมตตากรุณาที่พระเจ้าจะช่วยเหลือเราในเวลาที่เราต้องการความช่วยเหลือ

5 หัวหน้านักบวชสูงสุดแต่ละคน ก็เป็นคนเหมือนกับเรานี้แหละ แต่ถูกคัดเลือกมาเป็นตัวแทนของเราต่อหน้าพระเจ้า คือนำของขวัญและถวายเครื่องบูชา¹ จัดการกับบาปมาให้พระเจ้า² เพราะเขาก็มีจุดอ่อนเหมือนกับเรา เขาก็สามารถที่จะเห็นอกเห็นใจและช่วยคนที่ไม่รู้เรื่องและคนที่ทำผิดได้³ เพราะเขามีจุดอ่อนเหมือนกัน เขาก็ต้องถวายเครื่องบูชาจัดการกับบาปของตัวเองก่อน แล้วถึงค่อยทำให้กับประชาชนที่หลัง

4:8 โยชูวา คือ ผู้นำของชาวยิว หลังจากที่โมเสสตายเขาได้นำชาวยิวไปยังแผ่นดินที่พระเจ้าสัญญาว่าจะให้นั้น

4:9 วันหยุดพักผ่อนพิเศษ หมายถึง วันหยุดทางศาสนา หมายความว่า การพักผ่อนกันระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ ซึ่งเริ่มตั้งแต่หลังจากที่พระเจ้าได้สร้างโลกขึ้นมาแล้ว

4:12 ถ้อยคำของพระเจ้า หมายถึง คำสอนและคำสั่งของพระเจ้า

4:14 หัวหน้านักบวชสูงสุด คือ นักบวชที่มีความสำคัญที่สุดสำหรับประชาชนของพระเจ้า

⁴ตำแหน่งที่มีเกียรตินี้ไม่ใช่ใครคิดอยากเป็นก็เป็นได้ แต่พระเจ้าจะเรียกเอง เหมือนกับที่พระองค์เรียกอาโรน* ⁵พระคริสต์ไม่ได้ตั้งตัวเองเป็นหัวหน้านักบวชสูงสุด พระองค์ไม่ได้หาเกียรติให้กับตัวเอง แต่พระเจ้าได้พูดกับพระองค์ว่า

“เจ้าเป็นลูกของเรา วันนี้เราได้เป็นพ่อของเจ้าแล้ว” (สดุดี 2:7)

⁶และพระเจ้าได้พูดไว้ในพระคัมภีร์[†] อีกตอนหนึ่งว่า

“เจ้าเป็นนักบวชตลอดไป เหมือนกับเมลคีเซเดค*” (สดุดี 110:4)

⁷ตอนที่พระเยซูยังใช้ชีวิตอยู่บนโลกนี้ พระองค์ได้อธิษฐานและอ้อนวอนด้วยเสียงอันดังและด้วยน้ำตา ถึงพระเจ้าผู้ที่สามารถช่วยพระองค์ให้พ้นจากความตายได้ แล้วพระเจ้าก็รับฟัง เพราะพระเยซูเคารพและยำเกรงพระองค์ ⁸ถึงแม้พระองค์จะเป็นลูกของพระเจาก็ตาม แต่พระองค์ก็ต้องยอมทนทุกข์ยากเพื่อจะได้เรียนรู้ถึงความหมายของคำว่าเชื่อฟัง ⁹หลังจากที่พระเจ้าทำให้พระเยซูสมบูรณ์แบบแล้ว พระเยซูก็กลายเป็นแหล่งของความรอดที่จะได้อยู่กับพระเจ้าตลอดไป สำหรับทุกคนที่เชื่อฟังพระองค์ ¹⁰พระเจ้าได้ประกาศแต่งตั้งให้พระองค์เป็นหัวหน้านักบวชสูงสุด[†] เหมือนกับเมลคีเซเดค*

การเตือนไม่ให้หลงผิดไป

¹¹เรามีอีกหลายอย่างที่จะพูดกับคุณเกี่ยวกับเรื่องนี้แต่มันยากที่จะอธิบายให้เข้าใจเพราะคุณกลายเป็นคนหัวทึบไปซะแล้ว ¹²อันที่จริง ตอนนี้คุณน่าจะเป็นครูกันแล้ว แต่คุณกลับต้องการให้คนมาสอนคุณถึงบทเรียนเบื้องต้นเกี่ยวกับคำสอนของพระเจ้าอีก คุณยังต้องตีมนมแทนที่จะกินอาหารแข็ง ¹³คนที่ยังตีมนมก็ยังเป็นเด็กทารกอยู่ และยังไม่คุ้นเคยกับคำสอนที่เกี่ยวกับชีวิตที่พระเจ้าชอบใจ แต่ตรงกันข้าม อาหารแข็งนั้นมิไฉนสำหรับผู้ใหญ่ที่ได้รับการฝึกฝนจิตใจมาแล้ว ทำให้เขารู้จักแยกแยะว่าอะไรดีอะไรชั่ว

6 ถ้าอย่างนั้น ให้เรามุ่งหน้าต่อไปสู่ความเป็นผู้ใหญ่ อย่าได้วนเวียนอยู่แต่กับคำสอนเบื้องต้นเกี่ยวกับพระคริสต์อีกเลย อย่าให้เราต้องวางพื้นฐานกันใหม่อีกเลย คือเรื่องการกลับตัวกลับใจจากการกระทำที่นำไปสู่ความตาย และเรื่องการไว้วางใจพระเจ้า ²อย่าให้เราต้องสอนกันใหม่เลยในเรื่องพิธีจุ่มน้ำ[†] เรื่องพิธีวางมือ* เรื่องการฟื้นคืนจากความตาย และเรื่องการถูกตัดสินลงโทษถาวรตลอดไป ³ถ้าพระเจ้าอนุญาต เราก็จะมุ่งหน้าต่อไป

⁴บางคนเคยอยู่ในความสว่างของพระเจ้า เคยลิ้มรสของของขวัญจากสวรรค์ เคยมีส่วนร่วมับพระวิญญาณบริสุทธิ์ ⁵เคยได้ลิ้มรสคำพูดที่ดีของพระเจ้า และฤทธิ์อำนาจของยุคที่กำลังจะมา ⁶แต่ก็ได้ทิ้งพระคริสต์ไป เป็นไปไม่ได้ที่คนอย่างนี้จะกลับมาหาพระเจ้าได้อีก เพราะพวกเขากำลังตรึงพระบุตรของพระเจ้าบนไม้กางเขนอีกครั้งหนึ่ง และทำให้พระองค์ต้องอับอายขายหน้าต่อหน้าทุกคน

5:4 อาโรน คือ หัวหน้านักบวชสูงสุดคนแรก เขาเป็นพี่น้องกับโมเสส

5:6-10 เมลคีเซเดค คือ นักบวชและกษัตริย์ที่มีชีวิตอยู่ในยุคของอับราฮัม (อ่านได้ที่หนังสือปฐมกาล 14:17-24)

6:2 พิธีวางมือ เป็นพิธีที่แสดงให้เห็นว่า มนุษย์ได้รับมอบหมายให้ทำงานพิเศษ หรือได้รับพร

⁷แผ่นดินที่ดูดซึมน้ำฝนที่ตกลงมา และเกิดพืชผลที่ให้อาหารประชาชนแก่ผู้ปลูก ก็จะได้รับพระพรจากพระเจ้า ⁸แต่แผ่นดินที่เกิดต้นหนามใหญ่น้อย ก็ไร้ค่าและเสี่ยงต่อการโดนสาปแช่ง ในที่สุดก็จะถูกเอาไปเผาไฟ

⁹เพื่อนที่รัก ถึงเราจะพูดอย่างนี้ เรายังมั่นใจว่าพวกคุณจะมีชีวิตและจะรอด ¹⁰เพราะพระเจ้าในยุติธรรม พระองค์จะไม่ลืมการงานที่พวกคุณได้ทำและความรักที่คุณมีต่อพระองค์ คือการที่พวกคุณได้ช่วยเหลือผู้บริสุทธิ์ของพระองค์* จนถึงเดี๋ยวนี้ ¹¹แต่เราอยากให้พวกคุณแต่ละคนเอาใจจริงเอาใจอย่างนี้ต่อไปตลอดชีวิต เพื่อคุณจะได้รับสิ่งที่หวังไว้อย่างแน่นอน ¹²เราไม่希望你ให้เป็นคนขี้เกียจ แต่ให้เอาอย่างคนพวกนั้นที่ไว้วางใจและอดทน จนกว่าจะได้รับสิ่งที่พระเจ้าได้สัญญาไว้เป็นมรดก

¹³ตอนที่พระเจ้าทำสัญญากับอับราฮัมนั้น เพราะไม่มีใครที่ยิ่งใหญ่ไปกว่าพระองค์อีกแล้ว พระองค์จึงสาบานโดยอ้างถึงตัวเอง ¹⁴พระองค์พูดว่า “เราจะอวยพรเจ้าและจะให้ลูกหลานของเจ้าทวีคูณมากยิ่งขึ้น”* ¹⁵อับราฮัมก็ได้รับตามที่พระเจ้าสัญญาไว้ หลังจากที่เขารอคอยด้วยความอดทน

¹⁶เมื่อคนเราจะสาบานกัน ก็จะอ้างถึงผู้ที่ยิ่งใหญ่กว่าตน เพราะคำสาบานทำให้คำพูดของเขาน่าเชื่อถือและจะหยุดการโต้เถียงทุกอย่างลง ¹⁷พระเจ้าก็ได้สาบานเหมือนกัน เป็นการรับรองคำสัญญาของพระองค์เพื่อทายาทของคำสัญญาจะได้แน่ใจว่าพระองค์จะไม่วันเปลี่ยนใจอย่างเด็ดขาด ¹⁸ดังนั้นพระเจ้าได้ให้เราทั้งคำสัญญาและคำสาบาน และทั้งสองอย่างนี้ไม่มีวันเปลี่ยนแปลง เพราะเป็นไปได้ที่พระเจ้าจะพูดโกหก ดังนั้น เราที่ได้หนีมาพึ่งความหวังที่พระองค์ยื่นให้ นั้น จะต้องมีกำลังใจอย่างมากมาย ¹⁹ความหวังของเรานี้เป็นเหมือนสมอเรือที่มั่นคงและดีดแน่น ความหวังนี้ได้นำเราผ่านเข้าไปหลังม่านสุสานที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดในสวรรค์ ²⁰พระเยซู ได้เข้าไปในนั้นก่อนแล้ว เพื่อเรา พระองค์จึงเป็นหัวหน้านักบวชสูงสุด ๑ ตลอดไป เหมือนกับเมลคีเซเดค

นักบวชเมลคีเซเดค

7 เมลคีเซเดคคนนี้เป็นกษัตริย์เมืองซาเลม และเป็นนักบวชของพระเจ้าสูงสุด ท่านได้พบกับอับราฮัม ในขณะที่อับราฮัมกลับมาหลังจากที่ได้รับพระพรจากพระเจ้าแล้ว ท่านได้อวยพรให้อับราฮัม ²อับราฮัมได้แบ่งของที่ยึดมาได้ให้กับเมลคีเซเดคไปหนึ่งในสิบ ชื่อของเมลคีเซเดค* หมายถึง “กษัตริย์ที่ทำตามใจพระเจ้า” และท่านเป็นกษัตริย์ของเมืองซาเลมด้วย ซึ่งหมายถึง “กษัตริย์แห่งสันติสุข” ³ไม่มีใครรู้เรื่องเกี่ยวกับพ่อแม่และตระกูลของท่าน* ชีวิตของท่านไม่มีวันเริ่มต้นและไม่มิจุดจบ เมลคีเซเดคจึงเหมือนกับพระบุตรของพระเจ้า ตรงที่ว่าเป็นนักบวชตลอดไป

⁴ดูสิว่าท่านยิ่งใหญ่ขนาดไหน แม้แต่อับราฮัมผู้เป็นต้นตระกูลของเรา ยังได้แบ่งของที่ยึดมาได้ให้กับท่านไปหนึ่งในสิบเลย ⁵พวกนักบวชที่มาจากตระกูลเลวี* นั้น กฎของโมเสสสั่งให้เขาเก็บส่วนแบ่งหนึ่งในสิบจากประชาชน ซึ่งก็คือพี่น้องของเขานั่นเอง ทั้งๆ ที่พวกเขาทั้งหมดสืบเชื้อสาย

6:10 ผู้บริสุทธิ์ของพระองค์ หมายถึง ประชาชนของพระองค์

6:14 เราจะ...ทวีคูณมากยิ่งขึ้น อ้างมาจากหนังสือ ปฐมกาล 22:17

7:2 เมลคีเซเดค คือนักบวชและพระราชามีชีวิตอยู่ในยุคของอับราฮัม(ดูที่หนังสือ ปฐมกาล 14:17-24)

7:3 ไม่มีใครรู้...ของท่าน พระคัมภีร์ไม่ได้พูดถึงพ่อแม่หรือบรรพบุรุษของเมลคีเซเดค รวมทั้งที่มาและที่ไปของเขาด้วย

7:5 ตระกูลเลวี หมายถึง เผ่าหนึ่งในสิบสองเผ่าของชาวยิวที่ตั้งชื่อตามลูกชายคนที่สิบสองของยาโคบ

มาจากอับราฮัม⁶ แต่เมลคีเซเดคไม่ได้สืบเชื้อสายมาจากตระกูลเลวี แต่ก็ยังได้รับส่วนแบ่งหนึ่งในสิบจากอับราฮัม และท่านยังได้อวยพรให้กับอับราฮัมคนที่ได้รับคำสัญญาจากพระเจ้า⁷ ซึ่งเรารู้ว่า ผู้ใหญ่จะเป็นคนที่อวยพรให้กับผู้น้อย⁸ ในกรณีของนักบวชชาวเลวีที่ได้รับส่วนแบ่งหนึ่งในสิบนั้น เป็นแค่คนธรรมดาที่ต้องตาย แต่ในกรณีของเมลคีเซเดคที่ได้รับส่วนแบ่งหนึ่งในสิบนั้น คือคนที่พระคัมภีร์⁹ ได้พูดไว้ว่า จะยังคงมีชีวิตอยู่* ต่อไป⁹ อาจจะถูกพูดได้ว่าเลวีคนที่ได้รับส่วนแบ่งหนึ่งในสิบนั้น จริงๆแล้วได้ให้ส่วนแบ่งหนึ่งในสิบกับเมลคีเซเดคด้วยโดยผ่านทางอับราฮัม¹⁰ ถึงแม้ตอนที่เมลคีเซเดคพบกับอับราฮัมนั้น เลวียังไม่เกิดเลยแต่ก็อยู่ในสายเลือดของอับราฮัมบรรพบุรุษของเขา

¹¹ชาวอิสราเอลได้รับกฎของโมเสส ซึ่งกฎนั้นขึ้นอยู่กับระบอบนักบวชของเลวี แต่ระบอบนี้ไม่สามารถทำให้เกิดความสมบูรณ์แบบนั้นได้ เพราะถ้ามันทำได้ ทำไมยังต้องมีนักบวชอีกคนหนึ่งมาซึ่งเป็นไปตามแบบของเมลคีเซเดค ไม่ใช่ตามแบบของอาโรน*¹² เมื่อเปลี่ยนระบอบนักบวชไป กฎก็ต้องเปลี่ยนไปเป็นอย่างอื่นด้วย¹³ เราเห็นได้ว่าระบอบนั้นเปลี่ยนแปลงไปแล้ว เพราะพระเยซูคนที่เราพูดถึงนี้ มาจากอีกเผ่าหนึ่งที่ไม่ใช่เผ่าเลวี และยังไม่มีใครเลยในเผ่าของพระเยซู ที่เคยเป็นนักบวชคอยรับใช้ผู้ที่หน้าแทนบูชา*¹⁴ เพราะเห็นชัดว่า องค์เจ้าชีวิตของเราสืบเชื้อสายมาจากเผ่ายูดาห์ และโมเสสก็ไม่เคยพูดว่าจะมีนักบวชมาจากเผ่านี้เลย

พระเยซูเป็นนักบวชเหมือนเมลคีเซเดค

¹⁵การเปลี่ยนแปลงนี้ยังเห็นชัดมากขึ้น เมื่อมีนักบวชคนหนึ่งเกิดขึ้นตามแบบอย่างของเมลคีเซเดค¹⁶ ซึ่งคนนี้ไม่ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นนักบวชตามกฎที่จะต้องสืบเชื้อสายมาจากเผ่าเลวี แต่เป็นเพราะฤทธิ์อำนาจของชีวิตที่ไม่สามารถทำลายได้¹⁷ เหมือนกับที่ในพระคัมภีร์¹⁸ ได้พูดถึงคนนี้ว่า “เจ้าเป็นนักบวชตลอดไป ตามแบบอย่างของเมลคีเซเดค”*

¹⁸ข้อบังคับอันเก่า ตอนนี้อยู่ยกเลิกไปแล้ว เนื่องจากมันอ่อนแอและไร้ประโยชน์¹⁹ อันที่จริงแล้วกฎของโมเสสไม่ได้ทำให้อะไรสมบูรณ์แบบได้เลย แต่ตอนนี้เราได้รับความหวังที่หวังในสิ่งที่ดีกว่า เพราะความหวังนี้เราจึงเข้าใกล้พระเจ้าได้

²⁰ที่สำคัญคือว่า พระเจ้าได้แต่งตั้งพระเยซูให้เป็นหัวหน้านักบวชสูงสุด[†] นั้น ตามคำสาบานของพระองค์ ในขณะที่คนอื่น ๆ ได้เป็นนักบวชนั้น โดยไม่มีคำสาบาน²¹ แต่พระเยซูได้เป็นหัวหน้านักบวช เมื่อพระเจ้าสาบานกับพระเยซูว่า

“องค์เจ้าชีวิตได้สาบานไว้แล้ว

และจะไม่วันเปลี่ยนใจเลย

‘พระองค์เป็นนักบวชตลอดไป’” (สดุดี 110:4)

²²คำสาบานนี้หมายความว่า พระเยซูเป็นผู้ประกันว่าสัญญาอันใหม่[†] นี้ดีกว่าสัญญาอันเก่า

7:8 จะมีชีวิตอยู่ หมายถึง มีชีวิตอยู่ถาวรตลอดไป

7:11 อาโรน หมายถึง หัวหน้านักบวชคนแรกของชาวฮิวผู้เป็นพี่น้องกับโมเสส

7:13 แทนบูชา หมายถึง ใต้หินสำหรับเผาเครื่องบูชาที่ถวายแก่พระเจ้า

7:17 “เจ้าเป็น...ตามแบบอย่างของเมลคีเซเดค” อ้างมาจากหนังสือ สดุดี 110:4

7:22 สัญญา หมายความว่า พระเจ้าได้ให้สัญญาหรือพันธสัญญาแก่ประชาชนของพระองค์ สำหรับชาวฮิว สัญญานั้นก็คือกฎของโมเสส แต่ตอนนี้พระเจ้าได้ให้สัญญาใหม่ที่ดีกว่าแก่ประชาชนของพระองค์ผ่านทางพระคริสต์

²³ เหตุที่มีหัวหน้านักบวชหลายคน ก็เพราะพวกเขาต้องตายไป และทำหน้าที่ต่อไปไม่ได้ ²⁴ แต่พระเยซูนั้นมีชีวิตถาวรตลอดไป จึงทำหน้าที่หัวหน้านักบวชได้ตลอดไป ²⁵ ดังนั้น ทุกคนที่มาหาพระเจ้า โดยผ่านทางพระเยซู พระองค์สามารถที่จะช่วยชีวิตของเขาได้ครบถ้วน* เพราะพระองค์อยู่เสมอที่จะขอความเมตตาให้กับพวกเขา

²⁶ หัวหน้านักบวชสูงสุดอย่างพระเยซูนี้แหละที่เราต้องการ เพราะพระองค์เป็นที่พอใจของพระเจ้า ไม่มีที่ติ ไม่มีจุดต่างพร้อย แยกจากคนบาปทั้งหลาย และได้รับการยกขึ้นอยู่เหนือฟ้าสวรรค์ ²⁷ พระองค์ไม่ต้องถวายเครื่องบูชาทุกวัน เหมือนกับพวกหัวหน้านักบวชอื่นๆ คืออย่างแรกเขาต้องถวายเครื่องบูชาจัดการกับบาปของตัวเองก่อน แล้วถึงค่อยทำให้กับประชาชน แต่พระเยซูถวายเครื่องบูชาเพียงครั้งเดียวสำหรับทุกคน พระเยซูทำอย่างนี้ตอนที่พระองค์ถวายชีวิตของพระองค์เอง ²⁸ จริงๆแล้วกฎของโมเสสได้แต่งตั้งมนุษย์ที่มีความอ่อนแอ ให้มาเป็นหัวหน้านักบวชสูงสุด† แต่คำสาบานที่มาจากหลังกฎของโมเสสนั้น ได้แต่งตั้งพระบุตรผู้ที่พระเจ้าได้ทำให้สมบูรณ์แบบทุกอย่างตลอดไป

พระเยซูเป็นหัวหน้านักบวชสูงสุดตลอดไป

8 ประเด็นที่เรากำลังพูดถึงคือ เรามีสหัวหน้านักบวชสูงสุด† อย่างนี้ผู้ที่นั่งอยู่ทางขวาของบัลลังก์พระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ในสวรรค์ ² หัวหน้านักบวชสูงสุดนี้ ทำหน้าที่รับใช้อยู่ในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด* คือในเต็นท์* ที่แท้จริง ที่ไม่ใช่มนุษย์ตั้งขึ้นแต่เป็นองค์เจ้าชีวิตตั้งขึ้นเอง

³ หัวหน้านักบวชสูงสุดทุกคนได้รับการแต่งตั้งให้เอาของขวัญและเครื่องบูชา† มาถวาย ดังนั้นจึงจำเป็นที่หัวหน้านักบวชสูงสุดของเราคนนี้จะต้องมีของที่เอามาถวายด้วย ⁴ ถ้าพระองค์อยู่ในโลก พระองค์คงไม่ได้เป็นนักบวชหรอก เพราะนักบวชที่คอยถวายของขวัญตามกฎหมายของโมเสส มีอยู่แล้ว ⁵ แต่พวกเขาทำงานรับใช้ในที่ที่เป็นแค่สิ่งทีเลียนแบบ และเป็นเงาของสิ่งที่อยู่ในสวรรค์ เหมือนกับเมื่อโมเสสกำลังจะตั้งเต็นท์ พระเจ้าได้เตือนว่า “ระวังให้ดี ให้ทำทุกอย่างตามแบบที่ได้แสดงให้เจ้าดูบนภูเขา* นั้น” ⁶ แต่งานในหน้าที่ของนักบวชที่พระเยซูได้รับนั้น ยิ่งใหญ่กว่างานของนักบวชพวกนั้นมากนัก เช่นเดียวกับคำสัญญาของพระเจ้าที่พระเยซูได้เป็นคนกลางนำมานั้น ก็ดีกว่าคำสัญญาเดิมมากนัก เพราะพระเจ้าได้ตั้งคำสัญญาใหม่นี้ไว้บนคำสัญญาที่ชี้ถึงสิ่งที่ดีกว่า ⁷ เพราะถ้าคำสัญญาเดิมนั้นไม่บกพร่องแล้ว ก็ไม่จำเป็นต้องหาคำสัญญาอันที่สองมาแทน ⁸ แต่พระเจ้าได้เตือนประชาชนชาวอิสราเอลว่า

“องค์เจ้าชีวิตพูดว่า เวลาที่เราจะทำสัญญาใหม่กับชาวอิสราเอล† และชาวยูดาห์* กำลังจะมาถึงแล้ว

⁹ ซึ่งจะไม่เหมือนกับคำสัญญา ที่เราได้ทำไว้กับบรรพบุรุษของพวกเขา

7:25 ครบถ้วนหรือตลอดไป

8:2 สถานที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด หมายถึง “ศักดิ์สิทธิ์มาก” เป็นสถานที่แห่งพระวิญญาณ ที่พักของพระเยซูและเป็นที่พักการบูชาพระองค์

8:2 เต็นท์ หมายถึง เต็นท์พิเศษซึ่งเป็นที่ที่พระเจ้าอยู่ท่ามกลางประชาชนของพระองค์ และเป็นสถานที่สักการบูชาของชาวยิว

8:5 ระวัง...ภูเขา ข้อความนี้อ้างมาจากหนังสือ อพยพ 25:40

8:8 ยูดาห์ หมายถึง ตอนใต้ของประเทศยิว

ตอนที่เรารู้เรื่องมือพวกเขา ออกมาจากประเทศอียิปต์ เพราะพวกเขาไม่ซื่อสัตย์ ต่อคำสัญญาของเราอีกต่อไป เราจึงหันหลังไม่สนใจพวกเขา องค์เจ้าชีวิตพูดอย่างนี้แหละ¹⁰ นี่เป็นคำสัญญาใหม่ที่เราจะทำกับประชาชนชาวอิสราเอล[†] หลังจากเวลานั้น องค์เจ้าชีวิตพูดอย่างนี้แหละ เราจะใส่กฎของเราเข้าไปในจิตใจของพวกเขา เราจะเขียนพวกมันลงไปบนหัวใจของพวกเขา เราจะเป็นพระเจ้าของพวกเขา และพวกเขาจะเป็นคนของเรา¹¹ เขาจะไม่ต้องมาสอนเพื่อนบ้าน หรือพี่น้องของเขาว่า ‘คุณต้องรู้จักองค์เจ้าชีวิต’ เพราะตั้งแต่คนต่ำต้อยที่สุด จนถึงคนยิ่งใหญ่ที่สุด พวกเขาทุกคนจะรู้จักเรา¹² เพราะเราจะยกโทษให้กับความชั่วของพวกเขา และเราจะไม่จดจำความบาปของพวกเขาอีกต่อไป” (เยเรมีย์ 31:31-34)

¹³เมื่อพระองค์เรียกคำสัญญานี้ว่า “อันใหม่” แสดงว่าพระองค์ได้ทำให้คำสัญญาเดิม* นั้น ล้าสมัยไปแล้ว สิ่งที่ล้าสมัยและเก่าไปแล้ว ก็จะสูญหายไปไม่ช้า

การนมัสการแบบเก่า

9 คำสัญญาเดิม* นั้น มีกฎระเบียบในการนมัสการ และมีสถานที่อันศักดิ์สิทธิ์ในโลกนี้² เพราะมีเต็นท์ที่กางขึ้นมา เต็นท์นี้มีสองห้อง ห้องแรกเรียกว่า “ห้องที่บริสุทธิ์” ภายในห้องแรกนี้มี โคมไฟตั้งพื้น มีโต๊ะและขนมปังศักดิ์สิทธิ์วางอยู่³ ส่วนห้องที่สองนั้นมีม้านั่งอยู่ ห้องนี้มีชื่อเรียกว่า “ห้องที่บริสุทธิ์ที่สุด”⁴ ภายในห้องที่สองนี้ มีแท่นบูชา ทองคำ* เอาไว้เผาเครื่องหอม* และมีหีบแห่งคำสัญญา* หีบนี้หุ้มด้วยทองคำทั้งหมด ภายในหีบมีโถทองคำที่ใส่อาหารทิพย์*⁵ไว้ มีไม้เท้าของอาโรนที่มีใบอ่อนงอกออกมา และมีแผ่นหินสองแผ่นของคำสัญญาที่สลักกฎปฏิบัติสิบประการไว้⁶ บนหีบนั้น มีรูปปั้นทูตสวรรค์* ที่แสดงความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า ปีกทั้งสองของทูตสวรรค์นั้น กางออกคลุมฝาหีบตรงที่ที่บาปได้รับการยกโทษ* ตอนนี้เราไม่สามารถอธิบายถึงเรื่องนี้ได้อย่างละเอียดได้

⁶เมื่อจัดตั้งพวกนี้เข้าที่แล้วพวกนักบวชจะเข้าไปในห้องแรกทำหน้าที่รับใช้พระเจ้าเป็นประจำ⁷ ส่วนในห้องที่สองนั้นมีแต่หัวหน้านักบวชสูงสุด[†] คนเดียวที่เข้าไปได้ แต่เข้าไปปีละครั้งเท่านั้น และเขาจะต้องเอาเลือดเข้าไปด้วย เพื่อจัดการกับบาปของตัวเอง และบาปของประชาชนอิสราเอลที่ได้

8:13 คำสัญญาเดิม หมายถึง สัญญาที่พระเจ้าให้แก่ชาวอียิวเมื่อพระองค์ให้กฎของโมเสสแก่พวกเขา

9:3 ห้องที่บริสุทธิ์ที่สุด หมายถึง “ศักดิ์สิทธิ์มาก” เป็นสถานที่แห่งพระวิญญาณ ที่พักของพระเยซูและเป็นທີ່สักการะบูชาพระองค์

9:4 แท่นบูชาทองคำ หมายถึง โต๊ะสำหรับเผาเครื่องบูชาที่ถวายแก่พระเจ้า

9:4 เครื่องหอม หมายถึง ต้นไม้เทศที่นำมาตากแห้งใช้เป็นเครื่องบูชา โดยนำไปเผาให้มีควันหอม

9:4 หีบแห่งคำสัญญา หมายถึง กล่องไม้หุ้มทองคำ ภายในมีกฎของพระเจ้าจารึกบนแผ่นหินสองแผ่น

9:4 อาหารทิพย์ อาหารจากสวรรค์ซึ่งพระเจ้ามอบให้กับชาวอิสราเอลที่อยู่ในที่เปลี่ยวแห้งแล้ง หลังจากที่ยอกจากประเทศอียิปต์ ดูเพิ่มเติมได้จากหนังสืออพยพ บทที่ 16

9:5 รูปปั้นทูตสวรรค์ หรือ เครูบ หมายถึง รูปปั้นทูตสวรรค์สองชั้น

9:5 ที่ที่บาปได้รับการยกโทษ หมายถึง บริเวณที่อยู่บน “หีบศักดิ์สิทธิ์ที่ใส่คำสัญญา” ซึ่งหัวหน้านักบวชสูงสุดจะนำเลือดสัตว์มาวางไว้ปีละครั้ง เพื่อชำระบาปให้มนุษย์

ทำไปโดยไม่รู้ตัว⁸ จากเรื่องนี้ พระวิญญาณบริสุทธิ์⁹ ชี้ให้เห็นว่า ทางที่จะเข้าไปในห้องที่บริสุทธิ์ที่สุดนั้น จะยังไม่เปิดเผยให้รู้ ตราบใดที่ห้องแรกยังใช้ทำพิธีศาสนาکنونอยู่⁹ นี่เป็นเรื่องเปรียบเทียบให้เห็นว่าของขี้ฉ้อและเครื่องบูชา¹⁰ ที่เอามาถวายให้กับพระเจ้านั้นไม่สามารถชำระจิตใจของคนที่เขาเอเครื่องบูชามาให้บริสุทธิ์ได้หรอก¹⁰ เพราะมันเป็นแค่เรื่องของอาหาร เครื่องดื่มและพิธีชำระล้างต่างๆ ซึ่งล้วนแต่เป็นกฎที่เกี่ยวข้องกับเรื่องภายนอกที่ใช้กันจนกว่าจะถึงเวลาของระบบใหม่

การน้สการแบบใหม่

¹¹ แต่ตอนนี้พระคริสต์ได้มาในฐานะหัวหน้านักบวชสูงสุด¹¹ สิ่งดีๆ พวกนี้ที่มาถึงแล้ว พระองค์ได้นำเข้าไปในเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ที่ยิ่งใหญ่สมบูรณ์แบบกว่า เป็นเต็นท์ที่ไม่ได้ทำด้วยมือมนุษย์ และไม่ได้เป็นของโลกที่ถูกสร้างมา¹² พระองค์เข้าไปในห้องที่บริสุทธิ์ที่สุดนั้นเพียงครั้งเดียวเป็นพอดลอดไป พระองค์ไม่ได้เอาเลือดแพะและเลือดลูกวัวเข้าไป แต่ได้ถวายเลือดของพระองค์เอง พระองค์จึงทำให้เราเป็นอิสระจากบาปตลอดไป¹³ ถ้าเลือดของแพะและวัวตัวผู้ และขี้เถ้าของวัวตัวเมียที่เอามาประพรมลงบนคนที่ไม่สะอาดตามพิธีทางศาสนา แล้วทำให้เขาสะอาดภายนอกได้¹⁴ แล้วเลือดของพระคริสต์ล่ะ จะชำระเรายิ่งกว่านั้นอีกขนาดไหน พระองค์ได้ถวายตัวเองให้กับพระเจ้า เป็นเครื่องบูชา¹⁵ ที่ไม่มีตำหนิ ผ่านทางพระวิญญาณที่คงอยู่ตลอดไป ดังนั้นเลือดของพระองค์จะชำระล้างจิตใจของเราจากการกระทำที่นำไปถึงความตาย เพื่อเราจะได้มารับใช้พระเจ้าผู้มีชีวิตอยู่

¹⁵ นี่เป็นเหตุที่พระคริสต์ได้นำคำสัญญาใหม่¹⁶ มาให้ พระองค์เป็นคนกลางระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ เพื่อให้คนที่พระเจ้าเรียกมานั้น ได้รับมรดกถาวรตามที่พระเจ้าได้สัญญาไว้ ความตายของพระเยซู ทำให้มนุษย์ได้รับการปลดปล่อยให้เป็นอิสระพ้นจากบาปที่ได้ทำไปภายใต้คำสัญญาแรก¹⁷ แล้ว

¹⁶ มีพินัยกรรม* อยู่ที่ไหนก็จำเป็นจะต้องพิสูจน์ให้เห็นว่าคุณทำพินัยกรรมนั้นตายแล้ว¹⁷ เพราะพินัยกรรมจะมีผลบังคับใช้ก็ต่อเมื่อคนทำตายแล้วเท่านั้น แต่ถ้าคนทำพินัยกรรมนั้นยังอยู่ มันก็ไม่มีผลบังคับอะไรเลย¹⁸ นั่นเป็นเหตุที่ถ้าไม่มีเลือด คำสัญญาแรกก็ยังไม่ผลบังคับใช้¹⁹ เมื่อโมเสสได้ประกาศคำสั่งทุกอย่างให้กับประชาชนแล้ว ท่านก็เอาเลือดของลูกวัวและแพะพร้อมกับน้ำและขนแกะสีแดงและกิ่งหุสุมมาประพรมหนังสือม้วนของคำสัญญาและประชาชนทุกคน²⁰ โมเสสพูดว่า "นี่คือเลือดแห่งคำสัญญา คำสัญญานี้พระเจ้าได้สั่งให้พวกคุณรักษาไว้"²¹ แล้วโมเสสก็ได้ประพรมเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์* และของทุกอย่างที่ใช้ในการน้สการพระเจ้า²² อันที่จริง ตามกฎของโมเสสนั้นถือว่าเกือบทุกอย่างที่จะต้องชำระล้างให้บริสุทธิ์ และถ้าไม่มีการล้างเลือดออกมากก็จะไม่มีการยกโทษให้

9:15 สัญญาใหม่ หมายถึง "สัญญาที่ดีกว่า" ซึ่งพระเจ้าได้มอบให้ประชาชนของพระองค์ผ่านพระเยซู

9:15 คำสัญญาแรก หมายถึง สัญญาที่พระเจ้าให้ไว้กับชาวฮิว เมื่อตอนที่พระองค์ได้ให้กฎของโมเสสแก่พวกเขา

9:16 พินัยกรรม หมายถึงเอกสารที่ผู้ลงนามแสดงให้เห็นว่าผู้ใดที่เขาต้องการให้มีสิทธิ์ครอบครองสมบัติของเขาหลังจากที่เขาตายไปแล้ว

9:21 เต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ หมายถึง เต็นท์พิเศษซึ่งเป็นที่ที่พระเจ้าอยู่ท่ามกลางประชาชนของพระองค์ และเป็นสถานที่สักการบูชาของชาวฮิว

พระคริสต์กำจัดบาปได้

²³ ดังนั้น ของพวกนี้ที่จำลองแบบมาจากของจริงในสวรรค์ จำเป็นที่ต้องเอาเลือดของสัตว์มาชำระมัน แต่กับของจริงที่อยู่ในสวรรค์นั้นจะต้องใช้เครื่องบูชาที่ดีกว่านี้ชำระ ²⁴ เพราะพระคริสต์ไม่ได้เข้าไปในห้องบริสุทธิ์ที่สุดที่มีอมมนุษย์สร้าง หรือที่จำลองแบบจากของจริง แต่ตอนนี้พระองค์ได้เข้าไปอยู่ต่อหน้าพระเจ้าในสวรรค์ที่แท้จริงเพื่อเรา ²⁵ และไม่ได้เข้าไปถวายพระองค์เองซ้ำแล้วซ้ำอีก เหมือนกับที่หัวหน้านักบวชสูงสุด ต้องเอาเลือดที่ไม่ใช่ของเขาเองเข้าไปในห้องบริสุทธิ์ที่สุดทุกๆ ปี ²⁶ เพราะไม่เช่นนั้น พระคริสต์ก็ต้องถวายตัวเองหลายต่อหลายครั้งแล้ว นับตั้งแต่สร้างโลกมา แต่ตอนนี้ซึ่งเป็นยุคสุดท้ายแล้ว พระองค์ได้ปรากฏตัวเพียงครั้งเดียวเป็นพอสำหรับตลอดไปเพื่อถวายพระองค์เองเป็นเครื่องบูชากำจัดบาปให้หมดไป ²⁷ มนุษย์ตายแค่ครั้งเดียวแล้วเจอกับการพิพากษา ²⁸ พระคริสต์ก็เหมือนกัน ที่ถวายตัวเองเพียงครั้งเดียว เพื่อกำจัดบาปของคนเป็นจำนวนมาก และพระองค์จะมาปรากฏตัวอีกเป็นครั้งที่สอง แต่ครั้งนี้ไม่ใช่เพื่อมากำจัดบาป แต่มาช่วยคนพวกนั้นให้รอด คือคนที่กำลังรอพระองค์อย่างใจจดใจจ่ออยู่

พระคริสต์ถวายตัวเองครั้งเดียวเป็นพอตลอดไป

10 กฎของโมเสส[†] เป็นแค่เงาของสิ่งดีๆ ที่กำลังจะมาถึง มันไม่ใช่ของจริง ดังนั้นกฎของโมเสสที่สั่งให้คนต้องเอาเครื่องบูชาแบบเดิมๆ มาถวายพระเจ้าซ้ำแล้วซ้ำอีกในทุกๆ ปีนั้นไม่มีวันทำให้คนที่มาเข้าเฝ้าพระเจ้าสมบูรณ์แบบได้ ² เพราะถ้ากฎทำให้คนสมบูรณ์แบบได้จริง คนคงจะเลิกถวายเครื่องบูชาไปแล้ว เพราะเขาคงได้รับการชำระครั้งเดียวเป็นพอแล้ว และใจของเขาคงไม่รู้สึกรอคอยบาปที่เขาได้ทำ ³ แต่แทนที่จะเป็นอย่างนั้น เครื่องบูชากลับกลายเป็นสิ่งที่เตือนให้เขาระลึกถึงบาปที่ได้ทำทุกๆ ปี ⁴ เพราะเป็นไปไม่ได้ที่เลือดของวัวตัวผู้และของแพะจะมาล้างบาปได้

⁵ ดังนั้น เมื่อพระคริสต์ได้เข้ามาในโลกนี้ พระองค์พูดว่า

“พระองค์ (พระเจ้า) ไม่ต้องการเครื่องบูชา[†] และของขวัญ แต่พระองค์ได้เตรียมร่างกายสำหรับข้าพเจ้า

⁶ พระองค์ไม่ได้พอใจกับเครื่องเผาบูชา[†] และเครื่องบูชาจัดการกับบาป

⁷ แล้วข้าพเจ้า (พระเยซู) ก็พูดว่า

โอพระเจ้า ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้

ข้าพเจ้ามาเพื่อทำตามความต้องการของพระองค์

เหมือนกับที่มีเขียนไว้เกี่ยวกับข้าพเจ้าในหนังสืออิมมานูเอล” (สดุดี 40:6-8)

⁸ ครั้งแรกพระองค์ (พระคริสต์) ได้พูดว่า “พระองค์ (พระเจ้า) ไม่ต้องการและไม่ได้อใจในเครื่องบูชา[†] สัตว์ที่นำมาบูชา เครื่องเผาบูชาและเครื่องบูชาได้บาป” (ถึงแม้กฎของโมเสสสั่งให้ทำอย่างนี้ก็ตาม) ⁹ แล้วต่อมาพระองค์ (พระคริสต์) ได้พูดอีกว่า “ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้แล้ว ข้าพเจ้ามาเพื่อทำตามความต้องการของพระองค์” ดังนั้น พระเจ้าจึงยกเลิกระบบแรกเสีย เพื่อจะจัดตั้งระบบอันที่สองขึ้นมาใหม่ ¹⁰ เพราะพระเยซูคริสต์ได้ทำในสิ่งที่พระเจ้าต้องการให้ทำ และพระองค์ได้เสียสละร่างกายของพระองค์เองเป็นเครื่องบูชาเพียงครั้งเดียวเป็นพอตลอดไป เราจึงได้รับ

การชำระให้บริสุทธิ์

¹¹นักบวชชาวยิวทุกคนยื่นทำหน้าที่รับใช้พระเจ้าทุกวัน และเขาได้ถวายเครื่องบูชา¹อย่างเดียวกันซ้ำแล้วซ้ำอีก แต่มันไม่สามารถจะกำจัดบาปได้ ¹²แต่หลังจากที่พระคริสต์ได้สละตัวเองเป็นเครื่องบูชา¹เพียงครั้งเดียวเพื่อจัดการกับบาปตลอดไป แล้วพระองค์ได้นั่งอยู่ทางขวามือของพระเจ้า ¹³พระองค์จะนั่งรอจนกว่าพระเจ้าจะทำให้ศัตรูของพระองค์มาเป็นที่วางเท้าของพระองค์ ¹⁴เพราะเมื่อพระองค์ถวายตัวเพียงครั้งเดียวก็ทำให้คนที่ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์¹ แล้วนั้นสมบูรณ์แบบตลอดกาล

¹⁵พระวิญญาณบริสุทธิ์¹ ได้เป็นพยานยืนยันกับเราในเรื่องนี้ พระองค์ได้พูดว่า

¹⁶“นี่คือคำสัญญาใหม่*ที่เราจะทำกับประชาชนของเราหลังจากสมัยนั้น

เราจะใส่กฎของเราเข้าไปในจิตใจของพวกเขา

และจะเขียนพวกมันลงไปบนหัวใจของพวกเขา” (เยเรมีย์ 31:33)

¹⁷“และเราจะลืมนบาป และการกระทำที่ผิดๆ ของพวกเขาตลอดไป” (เยเรมีย์ 31:34)

¹⁸เมื่อพระเจ้าอภัยบาปให้แล้ว ก็ไม่จำเป็นจะต้องมีการถวายเครื่องบูชา¹ เพื่อจัดการกับบาปอีกต่อไป

เข้ามาใกล้ๆ พระเจ้า

¹⁹ดังนั้น พี่น้องครับ เรามีความมั่นใจที่จะเข้าไปในห้องบริสุทธิ์ที่สุด*โดยเลือดของพระเยซู ²⁰เราเข้าไปได้ตามทางใหม่ที่ให้ชีวิต ซึ่งพระองค์ได้เปิดให้เราผ่านเข้าไปทางม่านนั้น คือที่พระองค์ได้สละร่างกายเป็นเครื่องบูชา ²¹เรามีหัวหน้านักบวชผู้ยิ่งใหญ่ ที่คอยจัดการดูแลครัวเรือนของพระเจ้า ²²ดังนั้นขอให้เราทุกคน เข้ามาใกล้ๆพระเจ้า ด้วยความจริงใจ และมีความมั่นใจอย่างเต็มที่ มีใจที่ได้รับการประพรมให้สะอาดจากความรู้สึกลึกๆเพราะบาป และมีร่างกายที่ได้ชำระด้วยน้ำบริสุทธิ์แล้ว ²³ขอให้เราทุกคนยึดมั่นในความหวังที่เราได้ยอมรับไว้แล้วอย่างไม่หวั่นไหว เพราะพระองค์ผู้ให้สัญญากับเรานั้นซื่อสัตย์

ช่วยกันและกันให้เข้มแข็ง

²⁴ขอให้เราทุกคนพิจารณากันและกันเพื่อจะได้กระตุ้นกันให้มีความรักและทำแต่ความดี ²⁵ขออย่าให้เราทิ้งการประชุมไปเหมือนกับที่บางคนทำอยู่ แต่ให้กำลังใจกันและกันมากยิ่งขึ้น ยิ่งพวกคุณรู้อยู่แล้วว่าวันนั้น* กำลังใกล้มาถึงแล้ว ก็ยิ่งน่าจะทำอย่างนี้

อย่าหนีพระเจ้าไป

²⁶ถ้าเรายังตั้งใจทำผิดอยู่หลังจากที่เรารู้เรื่องความจริงแล้วก็จะไม่มีเครื่องบูชา¹ จัดการกับบาปให้อีกแล้ว ²⁷มีแต่จะรอคอยการพิพากษาด้วยความหวาดกลัว และรอคอยไฟรอนแรงที่จะเผาผลาญคนที่ต่อต้านพระเจ้า ²⁸คนไหนที่ไม่ยอมเชื่อฟังกฎของโมเสส และมีพยานสักสองสามปาก คนนั้นก็ถูกประหารชีวิตอย่างไร้ความเมตตา ²⁹คิดดูสิว่า คนที่เหยียบย่ำพระบุตรของพระเจ้า และมอง

10:16 คำสัญญาใหม่ หมายถึง คำสัญญาอันใหม่ที่ดีกว่าเดิม ซึ่งพระเจ้าได้มอบให้แก่ประชาชนของพระองค์ผ่านทางพระเยซู

10:19 ห้องบริสุทธิ์ที่สุดหมายถึง “ศักดิ์สิทธิ์มาก” เป็นสถานที่แห่งพระวิญญาณที่ทั้งของพระเยซูและเป็นสัญลักษณ์ของพระเยซู

10:25 วันนั้น ในที่นี้หมายถึง เวลาที่พระคริสต์จะกลับมาอีกครั้งหนึ่ง

เลือดของคำสัญญาใหม่*ที่ได้ชำระเขาให้บริสุทธิ์นั้นว่าไร้ค่าและแถมยังดูถูกพระวิญญาณแห่งความเมตตากรุณา คนพวกนี้สมควรจะได้รับโทษหนักกว่าคนพวกนั้นขนาดไหน³⁰ เพราะเรารู้จักพระองค์ที่พูดว่า “การแก้แค้นเป็นเรื่องของเรา เราจะตอบสนองพวกเขาเอง”* และได้พูดอีกว่า “องค์เจ้าชีวิตจะพิพากษาประชาชน*ของพระองค์”³¹ เป็นสิ่งที่น่าหวาดกลัวยิ่งนักที่จะตกอยู่ในมือของพระเจ้าผู้มีชีวิตอยู่นั้น

ขอให้มีความกล้าและอดทนไว้

³²ขอให้คิดถึงสมัยก่อนตอนที่คุณเพิ่งได้รับความสว่าง คุณได้อึดทนต่อความทุกข์ยากอย่างแสนสาหัส ³³บางครั้งคุณถูกประจานให้ขายหน้าและคนดูถูกข่มเหง บางครั้งคุณก็ช่วยเหลือคนอื่นที่ถูกข่มเหง ³⁴พวกคุณไม่ได้แค่ช่วยเหลือและร่วมทุกข์กับคนที่ติดคุก แต่คุณยังยินดียอมให้คนมายึดเอาทรัพย์สินของคุณไป เพราะคุณรู้ว่าคุณได้เป็นเจ้าของทรัพย์สินที่ยอดเยียมกว่านั้น และเป็นทรัพย์สินที่จะอยู่ถาวรตลอดไป

³⁵ดังนั้น อย่าทิ้งความมั่นใจของคุณ เพราะมันจะนำรางวัลอันยิ่งใหญ่มาให้ ³⁶พวกคุณต้องมีความอดทน เพื่อว่าเมื่อคุณได้ทำตามความต้องการของพระเจ้าแล้ว คุณก็จะได้รับสิ่งที่พระองค์สัญญาไว้ ³⁷พระเจ้าบอกไว้

“อีกไม่นานนัก พระองค์ผู้ที่กำลังจะมานั้นก็จะมาถึงแล้ว

พระองค์จะไม่ชักช้า

³⁸แต่คนที่เรายอมรับนั้น จะใช้ชีวิตด้วยความไว้วางใจ

และถ้าเขาหันหลังเลิกไว้วางใจ เราจะไม่พอใจในตัวเขา*เลย” (ฮีบรู 2:3-4)

³⁹แต่เราไม่ใช่นคนพวกนั้นที่เลิกไว้วางใจ แล้วต้องถูกทำลายไป แต่เราเป็นคนพวกนั้น ที่ยังไว้วางใจอยู่ แล้วได้รับชีวิต

ความไว้วางใจ

11 ดังนั้น ความไว้วางใจรับประกันว่าเราจะได้รับในสิ่งที่เราหวังไว้ และสามารถสัมผัสได้ถึงหลักฐานของสิ่งที่เรามองไม่เห็น² เป็นเพราะคนในสมัยก่อนไว้วางใจนี้เอง พระเจ้าถึงได้ยกย่องเขา

³เป็นเพราะเราไว้วางใจนี้เอง เราถึงได้เข้าใจว่า พระเจ้าสร้างจักรวาลนี้ขึ้นมาโดยคำสั่งของพระองค์ ดังนั้นสิ่งที่มองเห็นจึงเกิดมาจากสิ่งที่มองไม่เห็น

⁴เป็นเพราะอาเบลไว้วางใจนี้เอง เขาถึงได้นำเครื่องบูชา[†] ที่ดีกว่าของคาอินมาถวายพระเจ้า และเพราะเขาไว้วางใจแบบนี้ พระเจ้าถึงได้ยกย่องเขาว่าเป็นคนที่ทำตามใจพระองค์ และยอมรับของถวายของเขา เป็นเพราะเขาไว้วางใจนี้เอง ถึงแม้เขาจะตายไปแล้ว เขาก็ยังพูดอยู่

⁵เป็นเพราะเอโนคไว้วางใจนี้เอง พระเจ้าถึงได้รับเขาขึ้นไปอยู่กับพระองค์ ดังนั้น เอโนคจึงไม่เคยตาย และไม่มีใครหาเขาเจออีกเลย เพราะพระเจ้าได้รับเขาไปแล้ว แต่ก่อนที่พระองค์จะ

10:29 สัญญาใหม่ หมายถึง “คำสัญญาที่ดีกว่า” ซึ่งพระเจ้าได้มอบให้แก่ประชาชนของพระองค์ผ่านทางพระเยซู
10:30 “เราจะตอบสนองพวกเขาเอง” อ้างมาจากหนังสือ เฉลยธรรมบัญญัติ 32:35
10:30 “องค์เจ้าชีวิต...ประชาชน” อ้างมาจากหนังสือ สดุดี. 135:14
10:38 “เรา...ตัวเขา” ข้อความตอนนี้อ้างจากพระคัมภีร์เดิมฉบับภาษากรีก

รับเขาขึ้นไปนั้น ⁶เขาได้รับการยกย่องว่าเป็นคนหนึ่ง que พระเจ้าพอใจ แต่ถ้าไม่มีความไว้วางใจแล้ว ก็เป็นไปไม่ได้ที่จะทำให้พระเจ้าพอใจ เพราะคนที่มาเฝ้าพระเจ้าจะต้องเชื่อว่าพระองค์มีจริง และต้องเชื่อว่าพระองค์จะให้รางวัลกับทุกคนที่แสวงหาพระองค์

⁷เป็นเพราะโนอาห์ไว้วางใจนี้เอง เมื่อพระเจ้าเตือนเขาให้รู้ถึงเหตุการณ์ที่ยังมองไม่เห็น เขาก็เคารพยำเกรงพระเจ้า และได้ต่อเรือใหญ่เพื่อช่วยชีวิตคนในครอบครัวของเขา เพราะเขามีความไว้วางใจนี้เอง เขาถึงเป็นผู้ที่ทำให้เห็นว่าโลกนี้ผิด และพระเจ้าได้ยอมรับเขาแบบที่พระองค์ได้ยอมรับคนที่ไว้วางใจพระองค์

⁸เป็นเพราะอับราฮัมไว้วางใจนี้เอง เมื่อพระเจ้าเรียกเขาออกเดินทางไปที่แผ่นดินที่เขาจะได้รับเป็นมรดก เขาก็เชื่อฟังและออกเดินทางไป แม้ไม่รู้ว่ากำลังจะไปไหน ⁹เป็นเพราะอับราฮัมไว้วางใจนี้เอง เขาถึงได้มาอยู่อย่างคนต่างด้าวในแผ่นดินที่พระเจ้าสัญญาไว้ เขาได้พักอยู่ในเต็นท์เหมือนกับอิสอัคและยาโคบลูกหลานของเขา ผู้ที่จะได้รับมรดกร่วมกันกับอับราฮัมตามสัญญาอันเดียวกันที่พระเจ้าให้มัน ¹⁰ที่อับราฮัมทำอย่างนี้ก็เพราะเขากำลังรอคอยเมือง*ที่มีรากฐานมั่นคงถาวร เป็นเมืองที่พระเจ้าออกแบบและสร้างเอง

¹¹เป็นเพราะอับราฮัมไว้วางใจนี้เอง เขาเชื่อว่าพระเจ้าซื่อสัตย์และจะทำตามสัญญา พระเจ้าถึงให้อับราฮัมมีลูกได้ ถึงแม้ว่าตัวเขาเองจะแก่เกินกว่าที่จะมีลูกได้แล้ว และซาราห์เองก็เป็นหมัน ¹²ด้วยเหตุนี้ จากชายคนเดียวกันนี้ที่มีสภาพเหมือนกับคนที่ตายไปแล้ว ยังสามารถที่จะมีลูกหลานเกิดขึ้นมากมายเท่ากับดวงดาวในท้องฟ้า และมากมายเท่ากับเม็ดทรายบนฝั่งทะเลที่นับไม่ถ้วน

¹³คนพวกนี้ทั้งหมดได้ตายไปในขณะที่ยังไว้วางใจอยู่ ถึงแม้พวกเขายังไม่ได้รับสิ่งที่พระเจ้าได้สัญญาไว้ เพียงแค่ได้เห็นและยินดีต้อนรับสิ่งที่พระเจ้าได้สัญญานั้นไว้แต่ไกล พวกเขาที่ยอมรับอีกว่าตัวพวกเขาเองเป็นแค่คนแปลกหน้าและคนต่างด้าวในโลกนี้ ¹⁴ที่เขาพูดอย่างนี้แสดงว่าพวกเขากำลังแสวงหาบ้านเมืองที่จะเป็นของเขาเอง ¹⁵ถ้าพวกเขาคิดถึงบ้านเมืองที่พวกเขาจากมา เขาก็ยังมีโอกาสที่จะกลับไปได้ ¹⁶แต่พวกเขากำลังเฝ้านถึงบ้านเมืองที่ดีกว่านั้น คือเมืองสวรรค์ พระเจ้าถึงไม่อับอายที่ได้ชื่อว่าเป็นพระเจ้าของพวกเขา เพราะพระองค์ได้เตรียมบ้านเมืองไว้สำหรับพวกเขาแล้ว

¹⁷⁻¹⁸เป็นเพราะอับราฮัมไว้วางใจนี้เอง เมื่อพระเจ้ามาลงใจเขา เขาก็ได้ถวายอิสอัคลูกชายเพียงคนเดียวเป็นเครื่องบูชา[†] เรื่องนี้เกิดขึ้นหลังจากที่พระเจ้าได้สัญญากับอับราฮัมว่า “ลูกหลานของเจ้าจะสืบเชื้อสายมาจากอิสอัค” อับราฮัมรับคำสัญญาแล้ว แต่ก็ยังพร้อมที่จะถวายลูกชายเพียงคนเดียว ¹⁹เพราะอับราฮัมถือว่าพระเจ้าสามารถทำให้คนตายฟื้นขึ้นมาได้ อาจจะมีพูดได้ว่า เขาก็ได้รับอิสอัคกลับคืนมาจากความตาย

²⁰เป็นเพราะอิสอัคไว้วางใจนี้เอง เขาถึงได้ให้พรกับทั้งยาโคบและเอซาว สำหรับสิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคต

²¹เป็นเพราะยาโคบไว้วางใจนี้เอง เมื่อเขากำลังจะตาย เขาถึงได้ให้พรกับลูกทั้งสองคนของโยเซฟ และได้ันมัสการพระเจ้าขณะที่พึ่งอยู่ที่ปลายไม้เท้าของเขา

11:10 เมือง หมายถึง “เมือง” แห่งพระวิญญูญาณ ที่ซึ่งพระเจ้าอาศัยอยู่กับประชาชนของพระองค์ หรือเรียกอีกชื่อหนึ่งว่า “เยรูซาเล็มแห่งสวรรค์” (ฮีบรู 12:22)

²²เป็นเพราะโยเซฟไว้วางใจนี้เอง ในบั้นปลายชีวิตเขาได้พูดถึงเรื่องที่เขาเชื่อที่ประชาชน อิสราเอล[†] จะอพยพออกจากอียิปต์ และสั่งเสียให้เอากระดูกของเขาไปด้วย

²³เป็นเพราะพ่อแม่ของโมเสสไว้วางใจนี้เอง เมื่อโมเสสเกิดมาพวกเขาถึงได้ซ่อนตัวเด็กไว้ถึงสามเดือน เพราะพ่อแม่เห็นว่าเขาเป็นเด็กที่มีหน้าตาโดดเด่น และพวกเขากลัวคำสั่งของกษัตริย์ด้วย

²⁴เป็นเพราะโมเสสไว้วางใจนี้เอง เมื่อเขาโตขึ้นถึงได้ยอมสละฐานะลูกของลูกสาวฟาโรห์[†] ²⁵เขาเลือกที่จะถูกกดขี่ข่มเหงร่วมกับประชาชนของพระเจ้า แทนที่จะมีความสุขสนุกสนานชั่วคราวกับความบาป ²⁶เขาถือว่ายับอายขายหน้าเพื่อพระคริสต์[†] ฝักใฝ่มากกว่าทรัพย์สมบัติของประเทศอียิปต์ เพราะเขามองไปข้างหน้าถึงรางวัลที่จะได้รับ ²⁷เป็นเพราะโมเสสไว้วางใจนี้เอง เขาถึงได้ออกจากประเทศอียิปต์โดยไม่เกรงกลัวความโกรธของฟาโรห์ เขามีใจมานะอดทนราวกับว่าเขาได้เห็นพระเจ้าผู้ที่ไม่สามารถมองเห็นได้ ²⁸เป็นเพราะโมเสสไว้วางใจนี้เอง เขาถึงได้จัดตั้งเทศกาลวันปลดปล่อย[†] และสั่งให้ประพรมเลือดที่ประตู เพื่อไม่ให้ทูตแห่งความตาย^{*} มาแตะต้องลูกชายหัวปี^{*}ของประชาชนอิสราเอลได้

²⁹เป็นเพราะคนอิสราเอลไว้วางใจนี้เอง พวกเขาถึงได้เดินข้ามทะเลแดงเหมือนกับเดินอยู่บนพื้นดินแห้ง แต่เมื่อพวกเขาอียิปต์พยายามที่จะทำอย่างนั้นบ้าง พวกเขาถึงจมน้ำตายหมด

³⁰เป็นเพราะคนอิสราเอลไว้วางใจนี้เอง หลังจากที่พวกเขาเดินรอบกำแพงเมืองเยรีโคเป็นเวลาเจ็ดวัน กำแพงนั้นก็พังลงมา

³¹เป็นเพราะราหับหญิงโสเภณีไว้วางใจนี้เอง เธอถึงไม่ถูกฆ่าตายไปพร้อมกับคนที่ไม่เชื่อฟังพวกนั้น เพราะเธอได้ต้อนรับและช่วยคนสอดแนมอย่างเป็นมิตร

³²จะต้องให้ผมพูดมากกว่านี้อีกหรือ ผมไม่มีเวลาพอที่จะเล่าถึงเรื่องกิเดโอน บาราค แซมสัน เยฟธาห์ ดาวิด ซามูเอล และพวกผู้พูดแทนพระเจ้า[†] ³³เป็นเพราะพวกเขาไว้วางใจนี้เอง พวกเขาเหล่านี้ถึงได้รับชัยชนะเหนือดินแดนต่างๆ และได้ทำสิ่งที่ถูกต้อง ยุติธรรม และได้รับสิ่งต่างๆ ที่พระเจ้าสัญญาไว้ และได้ขับปากสิงโต ³⁴พวกเขาได้ดับไฟที่ไหม้ไหม้อย่างรุนแรง และรอดตายจากคมดาบ เขาได้รับกำลังจากพระเจ้าเมื่ออ่อนแอ และมีกำลังในสนามรบ และขับไล่กองทัพต่างชาติให้แตกกระเจิดกระเจิงไป ³⁵พวกผู้หญิงก็ได้รับคนที่เขารักที่ฟื้นขึ้นจากความตาย บางคนก็ยอมถูกทรมาณ^{*} จนตายไม่ยอมออกมาจากคุก เพื่อที่จะได้ฟื้นขึ้นจากความตายอย่างถาวรไม่ใช่แค่ชั่วคราว ³⁶บางคนต้องทนถูกเยาะเย้ยและถูกเขียนด้วยแล้ ในขณะที่บางคนถูกล่ามโซ่และถูกขังคุก ³⁷บางคนโดนหินขว้าง บางคนถูกลือยออกเป็นสองท่อน บางคนถูกดาบฟัน บางคนยากจนขัดสน บางคนร้อนรุ่มเพราะเหงื่อเหนียวเหนียวแฉะเหงื่อเหนียวเหนียวแฉะ ถูกกดขี่ข่มเหง^{*} และถูกทารุณอย่างไม่ยุติธรรม ³⁸โลกนี้ไม่คู่ควรกับคนพวกนี้เลย พวกเขาอ่อนโรไปตามที่เปเลาเบลีซัวและภูเขาอยู่ตามถ้ำตามโพรงในพื้นดิน

11:28 ทูตแห่งความตาย หรือ ผู้ฆ่า หมายถึง ผู้ที่จะลงโทษประชาชนชาวอียิปต์ พระเจ้าได้ส่งผู้ฆ่าไปฆ่าลูกชายคนโตของแต่ละบ้าน (อพยพ 12:29-32)

11:28 ลูกชายหัวปี หมายถึง ลูกชายคนแรกของครอบครัว

11:35 ถูกทรมาณ หมายถึง ถูกจับมัดและถูกลงโทษให้ได้รับบาดเจ็บ

11:37 ถูกกดขี่ข่มเหง หมายถึง ถูกทำร้ายหรือถูกรังแก

³⁹พวกเขาทุกคนได้รับการยกย่อง เพราะพวกเขาได้ไว้วางใจ แต่พวกเขาก็ยังไม่ได้รับสิ่งที่พระเจ้าได้สัญญาไว้ ⁴⁰พระเจ้าได้วางแผนที่จะให้สิ่งที่ดียิ่งกว่านั้นสำหรับเรา เพราะพวกเขาจะสมบูรณ์แบบได้ก็ต่อเมื่อมีเรารวมอยู่ด้วยเท่านั้น

พวกเราควรทำตามแบบอย่างของพระเยซู

12 ดังนั้น เมื่อเรามีพยานมากมายล้อมรอบเราอยู่อย่างนี้แล้ว ขอให้เราละทิ้งทุกอย่างที่ถ่วงเราไว้ และบาปที่เกาะติดเราแน่น และขอให้วิ่งแข่งด้วยความมานะอดทนไปตามทางที่อยู่ข้างหน้าเรา ²ขอให้เราจึงอยู่ที่พระเยซู ซึ่งเป็นผู้นำความเชื่อของเราและเป็นผู้ทำให้ความเชื่อของเราสมบูรณ์แบบ พระองค์ได้อดทนต่อการถูกตรึงบนไม้กางเขน เพื่อความยินดีที่รอพระองค์อยู่ พระองค์ไม่สนใจกับความอับอายที่ต้องตายบนไม้กางเขน และในตอนนี้พระองค์ได้นั่งอยู่ทางขวาของบัลลังก์ของพระเจ้า ³พระองค์ต้องทนทุกข์กับคนบาปที่ต่อต้านพระองค์มาก ขอให้นึกถึงพระองค์ แล้วคุณจะได้ไม่ท้อใจหรือยอมแพ้

พระเจ้าเป็นเหมือนพ่อ

⁴ในเรื่องที่คุณต้องต่อสู้กับบาปนั้น พวกคุณยังไม่ต้องต่อสู้จนถึงกับเลือดตกยางออกเลย ⁵พวกคุณคงจะลืมน้ำคำที่ให้กำลังใจพวกคุณ คำพูดนี้เป็นน้ำคำที่ได้พูดกับคุณในฐานะที่เป็นลูกของพระเจ้าว่า

“ลูกเอ๋ย อย่าถือเป็นเรื่องเล่นๆกับการติสอนขององค์เจ้าชีวิตนั้น

และอย่าหมัดกำลังใจ เมื่อพระองค์มาตักเตือนเจ้า

⁶เพราะองค์เจ้าชีวิตจะติสอนคนที่พระองค์รัก

และจะลงโทษทุกคน ที่พระองค์รับเป็นลูก” (สุภาพนิต 3:11-12)

⁷ให้พวกคุณอดทนต่อความยากลำบาก เพราะเป็นการติสอน แสดงว่าพระเจ้ากำลังทำกับคุณเหมือนเป็นลูกของพระองค์ มีลูกคนไหนบ้างที่พ่อแม่ไม่เคยติสอน ⁸ถ้าพวกคุณไม่ถูกติสอนเหมือนกับลูกทั่วๆ ไป แสดงว่าคุณไม่ได้เป็นลูกแท้ๆ แต่เป็นลูกที่ไม่มีพ่อ ⁹นอกจากนี้ เราทุกคนมีพ่อที่เป็นมนุษย์ที่คอยติสอนเรา แต่เรายังเคารพเขาอยู่ดี ยิ่งกว่านั้น เราควรจะเชื่อฟังพระบิดาของจิตวิญญาณเรา เพื่อเราจะได้มีชีวิตอยู่ต่อไป ¹⁰พ่อที่เป็นมนุษย์ของเราจะติสอนเราแค่ชั่วคราวตามที่เห็นว่าดีที่สุด แต่พระเจ้าจะติสอนเราเพื่อประโยชน์ของเรา เพื่อเราจะได้มีส่วนร่วมในความบริสุทธิ์ของพระองค์ ¹¹ตอนที่ถูกติสอนนั้นไม่มีใครชอบหรือกลัวเพราะมันเจ็บ แต่ภายหลังการติสอนนั้นจะฝึกฝนเรา แล้วผลที่ออกมาก็คือสันติสุข และชีวิตที่พระเจ้าชอบใจ

ใช้ชีวิตอย่างระมัดระวัง

¹²ดังนั้น ยกมือที่ไม่มีแรงขึ้นและทำให้หัวเข่าที่อ่อนแอมีกำลังขึ้น ¹³ทำทางให้ตรงไปสำหรับเท้าของคุณเดิน เพื่อว่าเท้าที่เป็นง่อนนัยนั้นจะได้ไม่พลิก แต่จะกลายเป็นปกติ

¹⁴พยายามให้อยู่กันอย่างสงบสุขกับคนทั้งหลาย และพยายามให้มีชีวิตที่บริสุทธิ์ ¹ เพราะถ้าไม่มีความบริสุทธิ์ก็จะมีใครเห็นองค์เจ้าชีวิต ¹⁵ระวังตัวให้ดี อย่าให้ใครพลาดไปจากความเมตตากรุณาของพระเจ้า และระวังอย่าให้มีรากชอนขึ้นออกขึ้นมาก่อปัญหา ที่จะทำให้คนจำนวนมากต้องต่างพร้อย ¹⁶ระวังอย่าให้ใครทำผิดทางเพศ หรือหมกมุ่นแต่เรื่องของโลกนี้เหมือนกับเฮซาว

ที่ชายลี้ภัยลูกชายหัวปี เพราะเห็นแก่อาหารเพียงมือเดียว ¹⁷พวกคุณก็รู้ว่า ต่อมาเมื่อเอชาวอยากได้พรนั้น เขาก็ถูกปฏิเสธ เพราะว่าเขาไม่สามารถแก้ไขอะไรได้ในสิ่งที่เขาได้ทำลงไปแล้ว ถึงแม้เขาจะต้องการมากจนน้ำตานองหน้าก็ตาม

¹⁸พวกคุณไม่ได้มาถึงภูเขาที่ตะตองได้ และไม่ได้มาถึงไฟที่ไหม้อยู่ ไม่ได้มาถึงที่มืด ความมืดมืดอันน่ากลัวหรือพายุ ¹⁹พวกคุณไม่ได้มาถึงเสียงแตร หรือเสียงพูดของพระองค์ ที่คนที่ได้ยินนั้นอ่อนอ่อนไม่ให้พูดกับเขามาก ²⁰เพราะเขาทนคำสั่งของพระองค์ไม่ไหวที่ว่า “แม่แต่สัตว์ ถ้าตะตองภูเขานี้ ก็จะต้องถูกหินขว้าง”* ²¹สิ่งที่เห็นนั้นน่ากลัวจริงๆ จนโมเสสได้พูดว่า “ผมกลัวจนตัวสั่น”*

²²แต่พวกคุณได้มาถึงภูเขาไซโยน* มาถึงเมืองของพระเจ้าผู้มีชีวิตอยู่ คือเมืองเยรูซาเล็มแห่งสวรรค์* และคุณได้มาถึงที่ที่ทูตสวรรค์นับพันนับหมื่นชุมนุมรื่นเริงกัน ²³และได้มาถึงหมู่ประชุมของบุตรหัวปี*ทั้งหลาย ซึ่งชื่อของพวกเขาจารึกอยู่ในสวรรค์ มาถึงพระเจ้าผู้พิพากษามนุษย์ทั้งหลาย และมาถึงวิญญาณของคนที่ทำตามใจพระเจ้า ที่พระเจ้าทำให้สมบูรณ์แบบแล้ว ²⁴พวกคุณได้มาถึงพระเยซูคนกลางสำหรับคำสั่งสัญญาใหม่* และมาถึงเลือดที่ประพรหม* ซึ่งบอกถึงสิ่งที่ดีกว่าเลือดของอาเบล*ได้บอก

²⁵ระวังให้ดี อย่าปฏิเสธที่จะฟังพระองค์ที่กำลังพูดกับคุณอยู่ ถ้าคนพวกนั้นที่ปฏิเสธไม่ยอมฟังคำเตือนของพระองค์ในโลกนี้ ยังหนีการลงโทษไม่พ้นเลย แล้วคิดว่าเราที่เมินหน้าหนีจากพระองค์ที่เตือนเรามาจากสวรรค์นั้น จะหนีพ้นหรือ ²⁶ในครั้งก่อนนั้น เสียงของพระองค์ทำให้แผ่นดินสั่นสะเทือน แต่ตอนนี้พระองค์ได้สัญญาว่า “เราจะทำให้สั่นสะเทือนอีกครั้งหนึ่ง ไม่ใช่เพียงแต่โลกนี้เท่านั้น แต่สวรรค์ด้วย”* ²⁷คำพูดที่ว่า “อีกครั้งหนึ่ง” แสดงว่าสิ่งที่สั่นสะเทือนได้หมายถึงทุกสิ่งทุกอย่างที่พระองค์สร้างขึ้นมา จะถูกทำลายให้หมดไป เพื่อจะได้เหลือแต่สิ่งที่ไม่มีอะไรมาสั่นสะเทือนได้

²⁸เนื่องจากเรากำลังได้รับแผ่นดินที่ไม่มียะไรสามารถมาสั่นสะเทือนมันได้ ก็ขอให้เรากตัญญูรู้คุณพระเจ้าและนมัสการพระองค์ ซึ่งเป็นที่ชอบใจพระเจ้า อย่างเคารพและยำเกรง เพราะพระเจ้าของเรานั้นเป็นไฟที่เผาผลาญ

13 ขอให้เรารักกันเหมือนพี่น้องต่อไป ²อย่าลืมที่จะเลี้ยงดูแลกเปลี่ยนกันที่บาบานของคุณ เพราะบางคนที่ทำอย่างนั้นได้ต้อนรับทูตสวรรค์โดยไม่รู้ตัว ³ขอให้เป็นห่วงคนเหล่านั้นที่ถูกขังคุกอยู่เหมือนกับคุณถูกขังร่วมกับเขาด้วย และช่วยเหลือคนที่ถูกกดขี่ข่มเหงราวกับว่าคุณถูกกดขี่ข่มเหงเสียเอง

12:20 “แม่แต่สัตว์... ถูกหินขว้าง” อ้างมาจากหนังสือ อพยพ 19:12-13

12:21 “ผมกลัวจนตัวสั่น” อ้างมาจากหนังสือ เฉลยธรรมบัญญัติ 9:19

12:22 ภูเขาไซโยน เป็นชื่ออีกชื่อหนึ่งที่ใช้เรียกเยรูซาเล็ม

12:22 เยรูซาเล็มแห่งสวรรค์ ไม่ได้หมายถึงเมืองเยรูซาเล็มในโลกนี้ แต่เป็นเมืองที่พระเจ้าและประชาชนของพระองค์อยู่กัน

12:23 บุตรหัวปี หมายถึง ลูกชายคนแรกที่เกิดในครอบครัวชาวยิว ซึ่งมีความสำคัญที่สุดในครอบครัว และจะได้รับพรพิเศษ เช่นเดียวกับลูก ๆ ของพระเจ้า

12:24 คำสัญญาใหม่ หมายถึง “พันธสัญญาที่ดีกว่า” ที่พระเจ้าได้มอบให้ประชาชนของพระองค์ทางพระเยซู

12:24 เลือดที่ประพรหม หมายถึง เลือด (ความตาย) ของพระเยซู

12:24 อาเบล คือ ลูกชายของอาดัมและเอวา ซึ่งถูกคาอินฆ่าตาย (ปฐมกาล4:8)

12:26 “อีกครั้งหนึ่ง...สวรรค์ด้วย” อ้างมาจากหนังสือ ยักกัย 2:6

⁴ขอให้ทุกคนให้เกียรติกับชีวิตสมรส และขอให้เตียงสมรสนั้นบริสุทธิ์ เพราะพระเจ้าจะลงโทษคนที่มิซุ้และทำผิดทางเพศ* ⁵อย่าเป็นคนเห็นแก่เงิน แต่ให้พอใจในสิ่งที่ตนเองมีอยู่ เพราะว่าพระเจ้าได้พูดว่า

“เราจะไม่ทอดทิ้งเจ้า เราจะไม่หนีเจ้าไป” (เฉลยธรรมบัญญัติ 31:6)

⁶ดังนั้น เราจึงพูดด้วยความมั่นใจได้ว่า

“องค์เจ้าชีวิตเป็นผู้ช่วยของผม ผมจะไม่กลัวอะไร
มนุษย์จะทำอะไรผมได้” (สดุดี 118:6)

⁷ให้ระลึกถึงผู้นำของคุณ คนที่เคยประกาศถ้อยคำของพระเจ้าให้กับคุณ ให้สังเกตชีวิตของเขาว่าเขาอยู่และตายอย่างไร แล้วให้เลียนแบบความเชื่อของเขานั้น

⁸พระเยซูคริสต์เหมือนเดิมเสมอ ไม่ว่าจะ เป็นเมื่อวานนี้ วันนี้ หรือตลอดไป

⁹อย่าปล่อยให้คำสอนที่แปลกๆ นำคุณให้หลงไป เพราะความเมตตาการุณาของพระเจ้านั้นคืออยู่แล้ว ทำให้จิตใจของเราเข้มแข็งขึ้น แต่การกินอาหารตามธรรมเนียม พิธีนั้นไม่ได้ช่วยจิตใจของคนที่ดีอย่างนั้นเลย

¹⁰เรามีแท่นบูชาที่คนที่รับใช้อยู่ในเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ ไม่มีสิทธิ์ที่จะกินจากแท่นนั้น ¹¹หัวหน้านักบวชสูงสุด นำเลือดของสัตว์เข้าไปในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด เพื่อถวายเป็นเครื่องบูชาจัดการกับบาป แต่ร่างของสัตว์นั้น เขาเอาออกไปเผาอกค้าย ¹²ก็เหมือนกับที่พระเยซูต้องทนทุกข์ทรมานอยู่นอกประตูเมือง และใช้เลือดของพระองค์ชำระประชาชนให้บริสุทธิ์ ¹³ดังนั้น ขอให้เราออกไปหาพระองค์นอกค้ายกันเถอะ และยอมทนต่อความอับอายขายหน้าเพื่อพระองค์ ¹⁴เพราะในโลกนี้เราไม่มีเมืองที่ถาวร แต่เรากำลังแสวงหาเมืองที่กำลังจะมาถึง ¹⁵ดังนั้น เพราะสิ่งที่พระเยซูทำ เราควรถวายเครื่องบูชาต่อพระเจ้าเสมอ เครื่องบูชานั้นคือคำสรรเสริญ ที่ออกมาจากริมฝีปากที่ยกย่องพระองค์ ¹⁶อย่าลืมทำความดีและแบ่งปันสิ่งของให้กับคนอื่นด้วย เพราะการทำอย่างนี้เป็น การถวายเครื่องบูชาต่อพระเจ้าจริงๆ

¹⁷ให้เชื่อฟังและอยู่ในโอวาทผู้นำของคุณ เพราะพวกเขาเฝ้าดูแลชีวิตของพวกคุณอยู่ เหมือนกับคนที่ต้องรายงานตัวต่อพระเจ้า ขอให้ทำอย่างนี้ เพื่อพวกเขาจะได้ทำงานด้วยความสุขและไม่ต้องนั่งถอนใจ เพราะถ้าเขาต้องเป็นอย่างนั้น มันก็จะเป็นประโยชน์อะไรกับพวกคุณเลย

¹⁸ให้อธิษฐานเพื่อเรา เพราะเราแน่ใจว่าเรามีใจที่บริสุทธิ์ คือเราอยากจะทำดีในทุกเรื่องตลอดเวลา ¹⁹ผมขอรับรองคุณเป็นพิเศษให้คุณอธิษฐาน เพื่อผมจะได้กลับไปอยู่กับพวกคุณเร็วขึ้น

²⁰⁻²¹พระเจ้าเป็นพระเจ้าแห่งสันติสุข พระองค์ทำให้พระเยซูฟื้นขึ้นจากความตาย เพราะพระองค์ได้สละเลือดของพระองค์เองเพื่อทำสัญญาอันถาวร พระเยซูเจ้าของเราเป็นผู้เลี้ยงแกะที่ดีเลิศขอให้พระเจ้าให้ทุกสิ่งทุกอย่างที่ดีๆกับคุณเพื่อเตรียมคุณให้พร้อมที่จะทำตามใจของพระองค์ ขอให้พระองค์ทำงานอยู่ในตัวคุณ เพื่อคุณจะเป็นที่ขบใจต่อหน้าพระเจ้าผ่านทางพระเยซูคริสต์ ขอให้พระองค์ได้รับเกียรติตลอดไป อาเมน†

²²พี่น้องครับ ผมอ้อนวอนให้พวกคุณฟังคำเตือนนี้ ซึ่งผมได้เขียนให้พวกคุณเพียงย่อๆ เท่านั้น ²³ขอให้พวกคุณรู้ว่า พวกเขาล่องมือมิถนึ่งของเรากอกจากคุกแล้ว ถ้าเขามาที่นี้ทัน ผมจะพาเขาไปหาพวกคุณ พร้อมกับผม

²⁴ผมขอฝากความคิดถึงมายังผู้นำของพวกคุณ และผู้บริสุทธิของพระเจ้า[†]ทุกคน พวกพี่น้อง
ที่มาจากอิตาลีก็ฝากความคิดถึงมาให้พวกคุณทุกคนด้วย

²⁵ขอพระเจ้ามีความเมตตากรุณากับพวกคุณทุกคนเถิด

จดหมายของยากอบ

หนังสือยากอบนั้น เป็นจดหมายที่ถือว่า สามารถนำเอามาใช้ในชีวิตประจำวันได้มากที่สุดฉบับหนึ่ง เชื่อว่ายากอบเป็นน้องชายคนหนึ่งของพระเยซู ยากอบได้แสดงความเป็นชาวียออกมาให้เห็นผ่านทางคำสอนต่างๆของเขา อย่างเช่นเรื่องความยุติธรรม การช่วยเหลือคนยากจน การเป็นมิตรกับโลก สติปัญญา การควบคุมตนเอง การถูกลองใจ และสิ่งล่อลวงต่างๆ ความเชื่อและการงาน นอกจากนั้นเขายังได้พยายามจูงใจให้คนอธิษฐานมากๆ และให้มีความอดทนอีกด้วย

จดหมายจากยากอบ

1 จากยากอบ ผู้รับใช้ของพระเจ้า และของพระเยซูคริสต์เจ้า ถึงคนทั้งสิบสองตระกูลของพระเจ้าที่ได้กระจัดกระจายไปทั่วโลก สวัสดีครับ

ความซื่อสัตย์และความเฉลียวฉลาด

²พี่น้องครับ เมื่อคุณถูกลองใจในเรื่องต่างๆ ก็ให้ถือว่าเป็นเรื่องที่น่ายินดี ³เพราะคุณก็รู้อยู่แล้วว่า การถูกลองใจนั้นจะทดสอบความเชื่อของคุณ ซึ่งจะช่วยให้คุณเกิดความอดทนอดกลั้น ⁴คุณต้องเรียนรู้ที่จะอดทนอดกลั้นกับทุกอย่าง เพื่อจะได้เติบโตเป็นผู้ใหญ่เต็มที่ จะได้ไม่ขาดตกบกพร่องอะไรเลย ⁵แต่ถ้าคนไหนในพวกคุณขาดความฉลาด ก็ให้ขอจากพระเจ้าแล้วพระองค์จะให้ เพราะพระองค์ใจดีและจะให้กับทุกคนโดยไม่คิดค่าเลย ⁶แต่คนนั้นจะต้องขอด้วยความเชื่อ อย่าสงสัยเลย เพราะคนที่สงสัยพระเจ้าก็เหมือนกับคลื่นในทะเลที่ถูกลมพัดซัดไปซัดมา ⁷คนอย่างนั้นไม่ต้องหวังว่าจะได้รับอะไรจากองค์เจ้าชีวิตเลย ⁸เพราะเป็นคนโลเล เอาแน่เอาอนไม่ได้สักเรื่อง

ความร่ำรวยที่แท้จริง

⁹พี่น้องที่ยากจนก็ควรจะมีใจอดทนที่พระเจ้าได้ทำให้เขาร่ำรวยฝ่ายวิญญาณ ¹⁰ส่วนคนที่ร่ำรวยเมื่อพระเจ้าทำให้เขาตกต่ำลง ก็ควรจะมีใจอดทนด้วยเหมือนกัน เพราะคนร่ำรวยนี้จะร่วงโรยไปเหมือนดอกหญ้า ¹¹เมื่อดวงอาทิตย์ขึ้น แสงแดดก็จะแผดเผาต้นหญ้าให้เหี่ยวแห้งไป ดอกของมันร่วงโรยไป และความสวยงามของมันก็ถูกทำลายไปจนหมดสิ้น คนรวยก็เหมือนกัน จะต้องตายไปในขณะที่กำลังยุ่งกับงานของเขาอยู่

การล่อลวงไม่ได้มาจากพระเจ้า

¹²สำหรับคนที่ทนต่อการทดลองและการล่อลวงต่างๆ ได้ ก็ถือว่าเป็นเกียรติจริงๆ เพราะเมื่อเขาผ่านการทดลองนี้ไปได้ เขาจะได้รับรางวัล* แห่งชีวิตแท้ เป็นรางวัลที่พระเจ้าได้สัญญาว่าจะให้กับคนที่รักพระองค์ ¹³อย่าให้คนที่กำลังถูกล่อลวงพูดว่า “พระเจ้าล่อลวงฉัน” เพราะพระเจ้าจะไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องชั่วร้ายและพระองค์ก็ไม่เคยล่อลวงใครด้วย ¹⁴แต่เป็นเพราะกิเลสของตัวเองต่างหากที่มาล่อลวงและชักนำให้หลงไป ¹⁵เมื่อเกิดกิเลสขึ้นในใจ ก็นำไปสู่การทำบาป และเมื่อทำบาปก็นำไปสู่ความตาย

¹⁶พี่น้องที่รักอย่าให้ถูกหลอกเอาละ ¹⁷ของดีๆ และยอดเยี่ยมทุกอย่างมาจากพระเจ้า พระองค์เป็นผู้สร้างดวงสว่างต่างๆ ในท้องฟ้า แต่พระองค์ไม่เหมือนกับดวงสว่างเหล่านั้นหรือเงาของมันที่เคลื่อนไหวไปมาหรือกระพริบ เพราะพระองค์ไม่เคยเปลี่ยนแปลง ¹⁸พระเจ้าได้เลือกเราให้มาเป็นลูกของพระองค์ ด้วยถ้อยคำแห่งความจริง เพื่อในสิ่งสารพัดที่พระเจ้าได้สร้างขึ้นมานั้น เราจะเป็นสิ่งแรก*ที่ได้รับการสร้างขึ้นใหม่

1:12 รางวัล ในสมัยนี้ คนที่ชนะการแข่งขันจะได้รับเหรียญทอง แต่ในสมัยก่อนเขาจะได้รับมงกุฎที่ทำจากใบไม้ นอกจากนี้หมายถึงเป็นผู้ชนะแล้วบางครั้งยังมีการสวมมงกุฎเพื่อแสดงให้เห็นว่าเป็นผู้มีอำนาจหรือมีฐานะสูงหรือมีเกียรติ
 1:18 สิ่งแรก ถ้าแปลตรงๆ แปลได้ว่า ผลแรกแบบเตแบบหนึ่งของทุกสิ่งทุกอย่างที่พระองค์สร้างขึ้น เมื่อชาวอิสราเอลเก็บเกี่ยวเขาก็จะถวายส่วนแรกที่เขาเก็บเกี่ยวได้ให้กับพระเจ้า เพื่อเป็นตัวแทนของผลผลิตทั้งหมด และเป็นการรับรองว่าจะมีการถวายตามมาอีกในภายหลัง

ให้รับฟังและเชื่อฟัง

¹⁹พี่น้องที่รัก จำไว้ว่าให้ทุกคนว่องไวในการฟัง ให้ช้าในการพูด และช้าในการโกรธ ²⁰เพราะความโกรธนั้น ไม่ได้ช่วยทำให้ใครมีชีวิตที่พระเจ้าชอบใจหรอก ²¹กำจัดความสกปรกเลวทรามทุกชนิดและความชั่วร้ายอันล้นเหลือออกจากชีวิตให้หมดสิ้น แล้วเอาถ้อยคำของพระเจ้าฟังลงไป ในใจคุณแทนอย่างสุภาพอ่อนน้อม เพราะถ้อยคำของพระเจ้าสามารถช่วยให้คุณรอดได้ ²²ให้ทำตามคำสั่งสอนของพระเจ้าอยู่เสมอ อย่าเอาแต่ฟังเฉยๆ เพราะนั่นเป็นการหลอกตัวเอง ²³เพราะคนที่ฟังคำสั่งสอนของพระเจ้า แล้วไม่ทำตาม ก็เหมือนกับคนที่ส่องหน้าตัวเองในกระจก ²⁴พอส่องเสร็จ เดินไปก็ลืมแล้วว่าหน้าตาเป็นอย่างไร ²⁵แต่คนที่เอาใจใส่ในกฎที่สมบูรณ์แบบของพระเจ้า ที่ให้เสรีภาพนี้ และสำรวจมันอย่างถี่ถ้วน ไม่ใช่เป็นคนฟังที่ซี้หลังซี้ลิ้ม แต่ทำตามคำสั่งสอน คนนั้นจะได้รับเกียรติในสิ่งที่เขาทำ

ศาสนาที่แท้จริง

²⁶ถ้าใครคิดว่าเขาเป็นคนเคร่งศาสนา แต่ไม่รู้จักควบคุมลึนของตัวเอง เขาก็หลอกหลวงตัวเอง การเคร่งศาสนาของเขา ก็ไม่มีประโยชน์อะไรเลย

²⁷ศาสนาที่บริสุทธิ์ และแท้จริงตามแบบของพระเจ้าพระบิดา คือ การช่วยเหลือเด็กกำพร้า และแม่ม่ายที่เดือดร้อน และการรักษาตัวเองไม่ให้แปดเปื้อนกับความชั่วร้ายของโลกนี้

ความรักต่อผู้อื่น

2พี่น้องครับในฐานะที่คุณเป็นผู้ที่เชื่อในพระเยซูคริสต์องค์เจ้าชีวิตผู้ยิ่งใหญ่ของเราอย่าลำเอียง ²สมมุติว่า มีชายคนหนึ่งเดินเข้ามาในที่ประชุมของคุณ เขาสวมใส่แหวนทองคำและเสื้อผ้าอย่างดีและมีคนจนคนหนึ่งเข้ามาสวมใส่เสื้อผ้าที่สกปรกมอมแมม ³แล้วคุณก็เอาใจใส่เป็นพิเศษ ต่อคนที่แต่งตัวดี และพูดกับเขาว่า “เชื่อนั่งตรงนี่ครับ” แต่คุณพูดกับคนยากจนว่า “ยืนอยู่นั่นแหละ” หรือ “มานั่งตรงพื่นนี้มา” ⁴ถ้าคุณทำอย่างนั้น คุณก็แบ่งชนชั้นและตัดสินคนด้วยความคิดที่ชั่วร้าย ⁵ฟังให้ดีนะ พี่น้องที่รัก พระเจ้าได้เลือกคนที่คนอื่นเห็นว่ายากจน ให้มาเป็นคนร่ำรวยในความเชื่อและให้มารับแผ่นดินที่พระเจ้าได้สัญญาว่าจะให้กับคนที่รักพระองค์ ⁶แต่คุณกลับดูถูกคนยากจนเหล่านั้น ก็ไม่ใช่พวกคนรวยหรือ ที่ข่มเหงและลากคอคุณไปขึ้นศาล ⁷แล้วยังดูหมิ่นองค์เจ้าชีวิตของพวกคุณอีกด้วย

⁸พระคัมภีร์ว่า “ให้รักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง”* ถ้าพวกคุณทำตามกฎข้อนี้ คุณก็ทำถูกต้องแล้ว ⁹แต่ถ้าคุณลำเอียง คุณก็ทำบาปและถือว่าเป็นผู้ฝ่าฝืนกฎ ¹⁰เพราะเมื่อคุณพยายามรักษา กฎทุกข้อ แต่ผิดแค่ข้อเดียวก็ถือว่าผิดกฎทั้งหมดด้วย ¹¹เพราะพระเจ้าที่พูดว่า “อย่าเป็นขี้ผู้เมียเขา”* ก็พูดว่า “อย่าฆ่าคน”* ด้วย ถ้าคุณไม่ได้เป็นขี้ผู้เมียเขา แต่กลับไปฆ่าคน คุณก็กลายเป็นผู้ฝ่าฝืนกฎอยู่ดี ¹²ไม่ว่าคุณจะพูดหรือทำอะไรก็ตาม ก็ให้จำเอาไว้ว่า พระเจ้าจะตัดสินคุณด้วยกฎที่จะทำให้คุณเป็นอิสระ ¹³เพราะฉะนั้น คุณก็ควรมีเมตตากับคนอื่นด้วย ไม่อย่างนั้นพระเจ้าก็จะไม่เมตตาคุณเหมือนกัน แต่ถ้าคุณมีความเมตตา คุณก็ไม่ต้องกลัวคำตัดสินของพระเจ้า

2:8 “ให้รัก...รักตนเอง” อ้างมาจากหนังสือ เลวีนิติ 19:18 และมีทธิ 22:39

2:11 “อย่าเป็น...เมียเขา” อ้างมาจากหนังสือ อพยพ 20:14 และเฉลยธรรมบัญญัติ 5:18

2:11 “อย่าฆ่าคน” อ้างมาจากหนังสือ เฉลยธรรมบัญญัติ 5:17

ความเชื่อและการกระทำ

¹⁴พี่น้องครับ มันจะมีประโยชน์อะไรกันถ้าคนหนึ่งอ้างว่า เขามีความเชื่อ แต่เขาไม่ทำอะไรเลย แล้วความเชื่อนั้นจะช่วยให้เขารอดได้หรือ เป็นไปไม่ได้ ¹⁵ถ้าพี่น้อง ไม่มีเสื้อผ้าใส่ และไม่มีอาหารกิน ¹⁶แล้วคุณคนหนึ่งพูดว่า “ขอให้มีความสุข ขอให้อบอุ่นกายและขอให้อิมหนาสำราญ” แต่ไม่ช่วยอะไรเลย แล้วมันจะมีประโยชน์อะไร ¹⁷ความเชื่อก็เหมือนกัน ถ้าไม่มีการกระทำด้วย ก็ตายแล้วในตัวของมันเอง

¹⁸อาจจะมีย่างคนพูดว่า “คนหนึ่งมีความเชื่อ อีกคนมีการกระทำ” ผมจะบอกเขาว่า “ไหนแสดง ความเชื่อของคุณที่ไม่ต้องทำอะไรเลยให้ผมดูหน่อย แล้วเดี๋ยวผมจะแสดง ความเชื่อที่คู่กับการกระทำของผมให้คุณดู” ¹⁹คุณเชื่อว่าพระเจ้าเพียงองค์เดียวหรือ ดีจังเลย ไร้อัย แม่แต่พวกปีศาจก็เชื่ออย่างนั้นเหมือนกัน แล้วมันก็ล้วนจนตัวลั่นด้วย

²⁰เจ้าคนโง่อยากรู้หรือว่าความเชื่อที่ไม่ต้องทำอะไรเลยนั้น มันไม่ตรงไหน ²¹พระเจ้ายอมรับ อับราฮัมบรรพบุรุษของเรา ก็เพราะการกระทำของท่าน ตอนที่ท่านถวายลูกชายคืออิสอัคบนแท่นบูชา ²²เห็นไหมว่า ความเชื่อกับการกระทำของท่านนั้นไปด้วยกัน และเพราะการกระทำนั้นเอง จึงทำให้ความเชื่อของท่านสมบูรณ์ ²³นี่ทำให้เห็นชัดเจนถึงความหมายของข้อพระคัมภีร์ที่ว่า “อับราฮัมเชื่อพระเจ้า และความเชื่อของท่าน ก็ทำให้พระเจ้ายอมรับท่าน”* และด้วยเหตุนี้ ท่านถึงได้ชื่อว่าเป็น “เพื่อนของพระเจ้า”* ²⁴เห็นไหมว่า คนที่พระเจ้าจะยอมรับนั้น จะต้องมีการกระทำด้วย ไม่ใช่มีแต่ความเชื่อเพียงอย่างเดียวเท่านั้น

²⁵ดูอย่างราอับลิล เธอเป็นหญิงโสเภณี แต่พระเจ้าก็ยอมรับเธอเพราะการกระทำของเธอ ตอนที่เธอให้ที่พักกับพวกผู้สอดแนม และช่วยให้พวกเขาหลบหนีไปทางอื่น

²⁶ดูอย่างร่างกายที่ไม่มีวิญญาณลิล ก็ตายแล้ว ความเชื่อที่ไม่มีการกระทำก็ตายแล้วเหมือนกัน

ให้ระมัดระวังคำพูด

3พี่น้องครับ อย่าอยากเป็นครูกันมากนักเลย เพราะรู้กันอยู่แล้วว่า พวกครูทั้งหลายจะถูกตัดสิน เข้มงวดกว่าคนอื่น ๆ ²เพราะเราทุกคนทำผิดพลาดกันอยู่เรื่อย ถ้าใครที่บังคับลิ้นไม่ให้พูดผิดพลาดได้ คนคนนั้นก็เป็นคนดีพร้อม เขาก็จะบังคับส่วนอื่นๆ ในตัวเขาได้ด้วย ³ดูอย่างมามีลี ถ้าเราอยากให้มันเชื่อฟัง เราก็เอาบังเหียนใส่ไว้ในปากของมัน เท่านั้นเราก็บังคับมันได้ทั้งตัวแล้ว ⁴ดูอย่างเรือลิล ถึงแม้จะลำใหญ่โตแล่นไปด้วยกระแสลมแรง แต่ก็ถูกบังคับด้วยหางเสืออันเล็กๆ เท่านั้น คนซบถก็บังคับให้แล่นไปไหนมาไหนได้ตามชอบใจ ⁵ก็เหมือนกับลิ้น ถึงแม้จะเป็นอวัยวะเล็กๆ แต่ไม่เรื่องใหญ่โตได้ คิดดูสิ ไฟป่าที่ลุกลามใหญ่โตนั้นเกิดจากเปลวไฟเล็กๆ เท่านั้น ⁶ลิ้นก็คือไฟนี้แหละ มันเป็นโลกของความชั่วร้าย ที่อยู่ท่ามกลางอวัยวะอื่นๆ ของร่างกายเรา และมันทำให้ทั้งร่างของเราเสื่อมไป มันเผาเราทั้งชีวิตด้วยไฟที่ตรงมาจากนรก ⁷สัตว์ทุกชนิดทำให้เชื่อได้ทั้งนั้น ไม่ว่าจะ เป็น นก สัตว์เลื้อยคลาน และสัตว์น้ำ แล้วก็มีคนเคยทำให้พวกมันเชื่อมาแล้วด้วย ⁸แต่กับลิ้นนี้ ไม่มีใครทำให้มันเชื่อได้เลย มันดุร้ายและชั่วช้า เต็มไปด้วยพิษสงต่างๆ ⁹เราใช้ลิ้นสรรเสริญองค์

2:23 “อับราฮัม...ยอมรับเขา” อ้างมาจากหนังสือ ปฐมกาล 15:6
 2:23 “เพื่อนของพระเจ้า” อ้างมาจากหนังสือ 2 พงศาวดาร 20:7 และอิสยาห์ 41:8

เจ้าชีวิต และพระบิดา และเราก็ใช้มันสาปแช่งคนที่พระเจ้าสร้างมาตามแบบของพระองค์ด้วย ¹⁰ปากอันเดียวกันนี้แหละ ที่มีทั้งคำสรรเสริญ และคำสาปแช่งออกมา ขออย่าให้เป็นอย่างนี้เลย ครับพี่น้อง ¹¹จะให้น้ำจืดและน้ำเค็มพุ่งออกมาจากตาน้ำอันเดียวกันได้อย่างไร ¹²พี่น้องครับ จะให้ต้นมะเดื่อออกลูกเป็นมะกอกเทศ หรือจะให้ต้นองุ่นออกลูกเป็นมะเดื่อได้อย่างไร เป็นไปไม่ได้ น้ำพุที่ให้น้ำเค็มจะให้น้ำจืดด้วย ก็เป็นไปไม่ได้เหมือนกัน

สติปัญญาที่ถูกต้อง

¹³ใครในพวกคุณที่คิดว่าตัวเองฉลาดและมีความรู้ความเข้าใจดี ก็ให้เขาแสดงออกด้วยการ ใช้ชีวิตอย่างถูกต้อง และถ่อมตัวทำทุกอย่างด้วยความฉลาด ¹⁴แต่ถ้าใครคิดว่าตัวเองเป็นคนขี้โอ้อวด และเห็นแก่ตัว ก็ไม่ต้องอวดฉลาด และพยายามที่จะปกปิดความจริง ¹⁵ความฉลาดอย่างนี้ไม่ได้มาจากพระเจ้า แต่มาจากโลกนี้ ไม่ได้มาจากพระวิญญาณแต่มาจากปีศาจ ¹⁶ที่ไหนที่มีแต่การโอ้อวด ริษยาและเห็นแก่ตัว ที่นั่นก็มีแต่ความวุ่นวาย และจะมีแต่เรื่องชั่วร้ายเต็มไปหมด ¹⁷แต่ความฉลาด ที่มาจากพระเจ้านั้น อันดับแรกคือความบริสุทธิ์ และต่อมาคือการสร้างความสงบสุข เห็นอกเห็นใจซึ่งกันและกัน มีใจกว้างขวาง เต็มไปด้วยความเมตตา และเกิดผลดีมากมาย มีความยุติธรรม และซื่อสัตย์ ¹⁸คนที่สร้างความสงบสุขด้วยสันติวิธี ก็จะได้เก็บเกี่ยวชีวิตที่พระเจ้าชอบใจ

ให้ถวายตัวต่อพระเจ้า

4 รู้หรือเปล่าว่า ที่พวกคุณทะเลาะวิวาทกันนั้น มันเกิดมาจากอะไร ก็เกิดจากกิเลสตัณหาที่ ต่อสู้กันอยู่ในจิตใจของพวกคุณไง ²คุณอยากได้ พอไม่ได้ก็เลยฆ่ากัน คุณอิจฉากันเลยทะเลาะ วิวาทกัน ที่คุณไม่ได้ ก็เพราะไม่ได้ขอจากพระเจ้า ³แต่ที่คุณขอแล้วยังไม่ได้ ก็เพราะขอผิดๆ คิด ไร่ว่าจะเอาไปสนองตัณหาของตัวเอง ⁴พวกไม่เชื่อทั้งหลาย คุณไม่รู้หรือว่า การเป็นมิตรกับโลก*ก็ เท่ากับเกลียดชังพระเจ้า ดังนั้นคนที่อยากเป็นมิตรกับโลกก็เท่ากับทำตัวเป็นศัตรูกับพระเจ้า ⁵คุณคิดว่าพระคัมภีร์เขียนเรื่อยเปื่อยไปอย่างนั้นเองหรืออย่างไร คุณคิดว่าวิญญาณที่พระเจ้าให้อาศัยอยู่ในพวกเรานั้น ขี้โอ้อวดริษยาอย่างรุนแรงหรืออย่างไร ไม่ควรเป็นอย่างนั้นเลย ⁶แต่พระเจ้าได้ให้ความเมตตามากยิ่งขึ้นไปอีก พระคัมภีร์ถึงได้พูดไว้ว่า

“พระเจ้าต่อต้านคนหยิ่งโส

แต่ให้ความเมตตาแก่คนที่ถ่อมสุภาพ” (สุภาพิต 3:34)

⁷ดังนั้น ให้อุทิศตัวต่อพระเจ้าต่อสู้กับมาร แล้วมันจะหนีไปจากคุณ ⁸เข้ามาอยู่ใกล้ชิดกับพระเจ้า แล้วพระองค์จะเข้ามาอยู่ใกล้ชิดกับคุณ พวกคนบาปทั้งหลาย ล้างมือให้สะอาดและคน โหลเหลวทั้งหลาย ทำใจให้บริสุทธิ์ ⁹ให้เศร้าโศกเสียใจ และร้องไห้ ให้เปลี่ยนเสียงหัวเราะเป็นเสียง คร่ำครวญ ให้เปลี่ยนความสนุกสนานเป็นความเศร้าหมอง ¹⁰ให้ถ่อมตัวลงต่อหน้าองค์เจ้าชีวิต แล้วพระองค์จะยกคุณขึ้น

คุณไม่ใช่ผู้พิพากษา

¹¹พี่น้องครับ อย่าใส่ร้ายป้ายสีกันเลย เพราะคนที่ใส่ร้ายป้ายสีพี่น้อง หรือตัดสินพี่น้องของตน ก็เท่ากับว่ากำลังใส่ร้ายป้ายสีกฎ และตัดสินกฎด้วย และถ้าคุณตัดสินกฎ ก็แสดงว่าคุณไม่ได้เป็นคน

4:4 การเป็นมิตรกับโลก หมายถึงให้ความสำคัญกับสิ่งของในโลกนี้มากกว่าพระเจ้า

ทำตามกฎ แต่ทำตัวเป็นผู้ตัดสินตัวเอง ¹²ผู้ตั้งกฎ และผู้ตัดสิน มีเพียงผู้เดียวเท่านั้น คือพระเจ้า พระองค์เป็นผู้มีอำนาจที่จะช่วยให้รอดหรือทำลาย แล้วคุณเป็นใครถึงเที่ยวไปตัดสินคนโน้นคนนี้

ให้พระเจ้าเป็นผู้นำชีวิต

¹³ฟังไว้ให้ดีๆ นะ คนที่ชอบพูดว่า “วันนี้หรือพรุ่งนี้ เราจะไปเมืองนั้นเมืองนี้ อยู่ที่นั่นสักปี คำขายเอากำไร” ¹⁴ตัวคุณเองก็ยังไม่รู้เลยว่า พรุ่งนี้ชีวิตของคุณจะเป็นอย่างไรบ้าง เพราะคุณเป็นเพียงแค่มงอกที่เกิดขึ้นประเดี๋ยวเดียว แล้วก็จางหายไป ¹⁵คุณควรจะพูดว่า “ถ้าเป็นความต้องการขององค์เจ้าชีวิต เราก็จะมีชีวิตอยู่และทำสิ่งนั้นสิ่งนี้” ¹⁶แต่ตอนนี้ คุณกำลังคุยโม้อวด ถึงความเก่งกาจของคุณ ซึ่งเป็นสิ่งที่ชั่วร้ายนัก ¹⁷ดังนั้น สำหรับคนที่รู้ตัวว่าอะไรเป็นสิ่งที่ดีที่ควรจะทำแต่ไม่ยอมทำ ก็ถือว่าคนนั้นกำลังทำบาป

คนรวยที่เห็นแก่ตัวจะถูกลงโทษ

5 คนรวยทั้งหลาย ฟังไว้ให้ดี ร้องไห้คร่ำครวญซะ เพราะความทุกข์ยากกำลังมาถึงคุณแล้ว ²ในไม่ช้านี้ทรัพย์สินสมบัติของคุณก็จะเนาเอื่อยไป และเสื้อผ้าของคุณก็จะถูกแมลงกัดกิน ³เงินทองของคุณก็ขึ้นสนิมหมดแล้ว สนิมพวกนี้แหละที่จะใช้เป็นหลักฐานมัดตัวคุณในวันพิพากษา และมันจะกัดกินคุณเหมือนไฟ ดูสิ จนถึงยุคสุดท้ายนี้แล้วคุณก็ยังตั้งหน้าตั้งตาสะสมมันอยู่อีก ⁴ดูนั่นสิ ค่าแรงที่คุณโกงคนงานที่ถางหญ้าในทุ่งของคุณนั้นได้ร้อออกมาแล้ว และเสียงร้องของคนงานพวกนี้ก็ดังไปถึงหูขององค์เจ้าชีวิตผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นแล้ว ⁵ในโลกนี้คุณใช้ชีวิตอย่างหรูหรา และหาความสุขให้กับตัวเอง กินจนอ้วนพีเหมือนวัวที่พร้อมจะเอาไปฆ่าแล้ว ⁶คุณได้ตัดสินโทษ และฆ่าคนที่ไม่มีความคิดและไม่มีความกลัว

ให้ออดทน

⁷ดังนั้น พี่น้องครับ ออดทนไว้จนกว่าองค์เจ้าชีวิตจะกลับมา จำไว้ว่าชาวนาที่รอคอยผลผลิตที่มีค่าจากผืนดินนั้น พวกเขาตั้งหน้าตั้งตาคอยอย่างอดทน ตั้งแต่ฝนต้นฤดูจนถึงฝนปลายฤดู* ⁸คุณก็เหมือนกัน ต้องรอคอยอย่างอดทนและทำให้เข้มแข็งไว้ เพราะใกล้ถึงวันที่องค์เจ้าชีวิตจะกลับมาแล้ว ⁹พี่น้องครับ เลิกบ่นต่อกันได้แล้ว เพื่อจะได้ไม่ถูกตัดสินลงโทษ ดูนั่นสิ ผู้พิพากษา ยืนอยู่ที่ประตูแล้ว ¹⁰พี่น้องครับ เอาอย่างผู้พูดแทนองค์เจ้าชีวิตพวกนั้นสิ พวกเขาอดทนมาก ทั้งๆที่ต้องทนทุกข์กับเรื่องเลวร้ายมากมาย ¹¹เรารู้ว่าพวกคนที่อดทนอดกลั้นนั้นมีเกียรติจริงๆ คุณก็เคยได้ยินเรื่องความอดทนอดกลั้นของโยบ* มาแล้วนี่ และรู้ว่าตอนจบขององค์เจ้าชีวิตได้ให้อะไรกับเขาบ้าง เพราะองค์เจ้าชีวิตนั้นเต็มเปี่ยมไปด้วยความเมตตาสงสาร

ให้ระวังคำพูดของคุณ

¹²พี่น้องครับ ที่สำคัญว่าอะไรทั้งหมด อย่าสาบานเลย ไม่ต้องอ้างถึงฟ้าสวรรค์ หรือแผ่นดินโลก หรืออะไรทั้งนั้น ถ้า “ใช่” ก็บอกว่า “ใช่” ถ้า “ไม่ใช่” ก็บอกว่า “ไม่ใช่” แค่นี้ก็พอแล้ว คุณจะไม่ต้องถูกพิพากษา

5:7 ฝนต้นฤดูกับฝนปลายฤดู ในประเทศอิสราเอลจะมีฝนตกสองช่วง ช่วงแรกจะมาราวเดือนตุลาคม ถึงพฤศจิกายน (หว่านเสร็จพอดี) ส่วนช่วงที่สองจะมาราวเดือนมีนาคม-เมษายน (ก่อนเก็บเกี่ยว)

5:11 โยบ เรื่องนี้ของโยบ อ่านได้จากหนังสือ โยบ 1:21-22

แรงอธิษฐาน

¹³ในพวกคุณ มีใครบ้างที่มีปัญหา ก็ให้เขาอธิษฐาน มีใครบ้างที่มีความสุข ก็ให้เขาร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้า ¹⁴มีใครบ้างที่เจ็บป่วย ก็ให้เขาไปเชิญพวกผู้นำอาวุโส¹ ของหมู่ประชุมของพระเจ้า มาอธิษฐานให้กับเขา และเจิมเขาด้วยน้ำมันในนามขององค์เจ้าชีวิต ¹⁵เมื่ออธิษฐานด้วยความเชื่อ ก็จะช่วยคนป่วยได้ แล้วองค์เจ้าชีวิตก็จะยกเขาขึ้นมา ถ้าเขาทำบาปพระองค์ก็จะยกโทษให้กับเขา ¹⁶ดังนั้น ให้สารภาพบาปต่อกันและกัน และอธิษฐานเพื่อกันและกัน เพื่อคุณจะได้รับการรักษา คำอธิษฐานของคนที่ทำตามใจพระเจ้านั้นมีพลังและเกิดผล ¹⁷ดูอย่างเอลียาห์² เขาก็เป็นคนธรรมดาๆ เหมือนกับเรา แต่เมื่อเขาได้ทูลขออธิษฐานขออย่าให้ฝนตก ฝนก็ไม่ตกเป็นเวลาถึงสามปีครึ่ง ¹⁸แต่ต่อมาเขาก็ได้อธิษฐานขอให้ฝนตก ฝนก็เทลงมาจากท้องฟ้าและพื้นดินก็ชุ่มฉ่ำ เมล็ดพืชก็แตกหน่อออกผลอีกครั้งหนึ่ง

¹⁹พี่น้องครับ ถ้าคนไหนในพวกคุณ ถูกชักนำให้หลงไปจากความจริง และมีบางคนไปนำเขากลับมา ²⁰ก็ให้จำเอาไว้ว่า คนที่นำคนบาปกลับมาจากทางผิดนั้น ก็ได้ช่วยชีวิตคนบาปคนนั้นให้หลุดพ้นจากความตาย และทำให้ความบาปมากมายได้รับการยกโทษ

5:20 เอลียาห์ เป็นผู้ทดแทนพระเจ้า ในสมัยพระคัมภีร์เดิม ดูได้จากหนังสือ 1พงศกัษัตริย์ 17:1

จดหมายจากเปโตร ฉบับที่หนึ่ง และฉบับที่สอง

จดหมายจากเปโตรฉบับที่หนึ่ง และฉบับที่สองนั้น เปโตร ซึ่งเป็นศิษย์เอกคนหนึ่งในสิบสองคนของพระเยซู ได้เขียนขึ้นมาถึงคริสเตียนที่อาศัยอยู่ในที่ต่างๆ เพื่อสอนพวกเขาเกี่ยวกับความหวังที่พวกเขาควรจะมี และการดำเนินชีวิตอยู่ในสังคมที่เต็มไปด้วยคนที่ไม่เชื่อในพระเจ้า ในเวลานั้น คริสเตียนเหล่านี้เจอกับปัญหาต่างๆ มากมาย เปโตรจึงได้พยายามย้ำพวกเขาว่า พระเจ้ายังไม่ลืมพวกเขา พวกเขาจะเติบโตขึ้นผ่านทางปัญหาเหล่านั้น เปโตรยังได้ให้คริสเตียนคิดถึงพระพรที่พวกเขาเคยได้รับอย่างมากมาย และการที่พระเจ้าได้ยกโทษความผิดบาปให้พวกเขา พวกเขาจึงควรใช้ชีวิตอย่างถูกต้องเพื่อเป็นการขอบคุณพระเจ้า

ในจดหมายฉบับที่สองของเปโตรนี้ เขาได้พูดถึงพวกอาจารย์ที่สอนผิดๆ เกี่ยวกับความรู้ที่แท้จริง และวันที่พระคริสต์จะกลับมา

จดหมายจากเปโตร ฉบับที่หนึ่ง

1 จาก เปโตรศิษย์เอก[†] ของพระเยซูคริสต์ ถึง คนที่พระเจ้าได้เลือกไว้ที่เป็นคนต่างดาวในโลกนี้ และได้กระจัดกระจายไปอยู่ตามแคว้นปอนทัส กาลาเทีย คัปปาโดเซีย เอเชีย และบิธีเนีย ²พระเจ้าพระบิดาได้เลือกคุณมาตามแผนที่พระองค์ได้วางไว้ตั้งนานมาแล้ว โดยให้พระวิญญาณชำระล้างคุณให้บริสุทธิ์[†] พระเจ้าทำอย่างนี้เพื่อคุณจะได้เชื่อฟังพระเจ้า และเข้าเป็นคนของพระองค์เพราะความตายของพระเยซูคริสต์* ขอพระเจ้าให้ความเมตตากรุณาและสันติสุขกับคุณอย่างล้นเหลือ

เรามีความหวังอันยั่งยืน

³สรรเสริญพระเจ้าพระบิดาของพระเยซูคริสต์เจ้าของเรา พระองค์ได้ทำให้พวกเราเกิดใหม่เพราะความเมตตาอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ เรื่องนี้เป็นไปได้ก็เพราะพระเยซูได้ฟื้นขึ้นจากความตาย พวกเราก็เลยมีความหวังที่แน่นอน ⁴พระเจ้าได้เก็บมรดกไว้ให้กับคุณที่สวรรค์ เป็นมรดกที่ไม่มีวันสูญหาย หนาวเปียก หรือจางหายไป ⁵เพราะคุณไว้วางใจพระเจ้า พระองค์จึงคุ้มครองคุณด้วยฤทธิ์เดชของพระองค์ จนกว่าคุณจะได้รับความปลอดภัยที่จะเปิดเผยให้เห็นในวันสุดท้ายนั้น ⁶เรื่องนี้ทำให้พวกคุณมีความชื่นชมยินดีมาก ถึงแม้จะต้องทนทุกข์ด้วยปัญหาสารพัดชั่วพระเศวตหนึ่ง ⁷นี่เป็นการทดสอบดูความเชื่อของคุณ ความเชื่อที่แท้จริงมีค่ามากกว่าทองคำ เพราะขนาดทองคำที่ถูกไฟหลอมจนบริสุทธิ์แล้ว ยังถูกทำลายได้ เมื่อคุณผ่านการทดสอบแล้ว คุณก็จะได้รับการยกย่องสรรเสริญ เต็มไปด้วยสง่าราศีและเกียรติยศ ในวันที่พระเยซูคริสต์กลับมา ⁸ถึงแม้คุณยังไม่เคยเห็นพระองค์ แต่ก็ยังรักพระองค์อยู่ ตอนนี้คุณยังไม่เห็นพระองค์ แต่ก็ยังไว้วางใจและยังมีความสุขมากเกินกว่าจะพูดได้ ⁹สิ่งที่พวกคุณกำลังจะได้รับและเป็นเป้าหมายของความเชื่อของพวกคุณด้วย คือความปลอดภัยของพวกคุณนั่นเอง

¹⁰พวกผู้พูดแทนพระเจ้า[†] ได้พูดถึงความเมตตาของพระเจ้าที่มีมาถึงพวกคุณ พวกเขาได้พยายามสืบเสาะค้นหาเกี่ยวกับความปลอดภัย ¹¹พระวิญญาณของพระคริสต์ที่อยู่ในพวกผู้พูดแทนพระเจ้านี้ ได้บอกกับพวกเขาล่วงหน้าถึงความทุกข์ทรมานของพระคริสต์ และถึงเกียรติยศที่พระองค์จะได้รับในภายหลัง พวกเขา ก็เลยอยากจะรู้ว่าเรื่องนี้จะเกิดขึ้นเมื่อไหร่ แล้วเวลานั้นจะเป็นอย่างไร ¹²แต่พระเจ้าได้เปิดเผยให้พวกเขารู้ว่า เรื่องที่เขาเอามาบอกพวกคุณนี้ไม่ใช่สำหรับพวกเขา แต่มีไว้สำหรับพวกคุณ แล้วตอนนี้ก็มีคนมาประกาศข่าวดีนี้ด้วยฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ส่งมาจากสวรรค์ให้พวกคุณแล้ว ขนาดทูตสวรรค์ก็ยังอยากจะรู้เรื่องนี้เลย

ใช้ชีวิตอย่างบริสุทธิ์

¹³คุณต้องตั้งสติไว้ให้พร้อม บังคับตัวเองไว้ให้ดี ตั้งความหวังให้เต็มที่ในความเมตตากรุณาของพระเจ้าที่คุณจะได้รับในวันที่พระเยซูคริสต์มาปรากฏ ¹⁴ให้เป็นเหมือนกับลูกๆ ที่เชื่อฟัง อย่าไปทำตามกิเลสตัณหาเหมือนกับเมื่อก่อน คือตอนที่คุณยังไม่รู้เรื่องพระเจ้า ¹⁵แต่ให้ทำทุกอย่างด้วย

1:2 “เพื่อคุณ...พระเยซูคริสต์” ตามภาษาเดิม คือ “เพื่อเชื่อฟังและได้รับการประมุขด้วยเลือดของพระเยซูคริสต์” ซึ่งเหมือนกับที่ไม่เสสได้เอาเลือดประมุขคนอิสราเอล เลือดนี้เป็นเลือดของคำสั่งสัญญาที่พระเจ้าทำกับคนของพระองค์ เพื่อแสดงว่าพวกเขาเป็นของพระเจ้าอย่างเป็นทางการแล้ว (อ้างมาจากหนังสือ อพยพ 24:3-8)

ความบริสุทธิ์ เหมือนกับพระเจ้าผู้ที่เรียกคุณมานั้นบริสุทธิ์¹⁶ เหมือนที่พระคัมภีร์เขียนไว้ว่า “พวกเจ้าต้องบริสุทธิ์ เพราะเราบริสุทธิ์”*

¹⁷ถ้าพระเจ้าผู้ที่คุณเรียกว่าพระบิดาตอนที่คุณอธิษฐานนั้นตัดสินใจไปตามการกระทำของแต่ละคนโดยไม่เห็นแก่หน้าใครเลย ก็ให้คุณมีชีวิตที่เกรงกลัวพระองค์ ในเวลาที่คุณเป็นคนต่างดาวในสังคมรอบข้างคุณนี้¹⁸ เพราะคุณก็รู้ว่าเมื่อพระองค์ปลดปล่อยพวกคุณให้เป็นอิสระจากชีวิตที่ไร้ค่าที่คุณได้รับสืบทอดมาจากบรรพบุรุษนั้น พระองค์ไม่ได้ใช้สิ่งที่เสื่อมสลายได้อย่างเช่นเงินและทอง¹⁹ แต่ใช้เลือดอันมีค่าของพระคริสต์ เหมือนกับเลือดของลูกแกะที่ไม่มีรอยตำหนิหรือจุดตำหนิพร้อยเลย²⁰ พระเจ้าได้เลือกพระคริสต์ไว้ก่อนที่จะสร้างโลกนี้เสียอีก แต่เพียงให้พระคริสต์มาปรากฏในช่วงสุดท้ายนี้เพื่อพวกคุณ²¹ เพราะพระคริสต์นี่แหละ พวกคุณถึงมาไว้วางใจพระเจ้าได้ พระเจ้าได้ทำให้พระคริสต์ฟื้นขึ้นจากความตาย และให้เกียรติยศกับพระองค์ด้วย นี่เป็นเหตุผลที่พวกคุณฝากความเชื่อและความหวังไว้กับพระเจ้า

²²ตอนที่คุณเชื่อฟังความจริงนั้น คุณก็ได้ชำระตัวเองให้บริสุทธิ์แล้ว ตอนนี้เป้าหมายของคุณก็คือการมีความรักที่จริงใจให้กับพี่น้อง เพราะฉะนั้นขอให้รักกันและกันอย่างสุดหัวใจ²³ พวกคุณควรจะรักกันเพราะได้เกิดใหม่แล้ว ไม่ใช่จากเมล็ดที่เนาเปื่อยได้ แต่จากเมล็ดที่ไม่มีวันเนาเปื่อย เมล็ดนั้นคือถ้อยคำของพระเจ้าที่มีชีวิตถาวรตลอดไป

²⁴เหมือนกับที่พระคัมภีร์[†] เขียนไว้ว่า

“คนทุกคนเป็นเหมือนกับหญ้า

เกียรติยศของเขาเป็นเหมือนดอกไม้ป่าในทุ่ง

หญ้าก็เหี่ยวแห้งไปและดอกไม้ก็ร่วงโรยไป

²⁵แต่ถ้อยคำของพระเจ้า ยืนยงถาวรตลอดไป” (อิสยาห์ 40:6-8)

และถ้อยคำของพระเจ้านี้ก็คือข่าวดีที่เอามาประกาศให้คุณรู้แล้ว

พระเยซูเป็นหินที่มีชีวิต

2 ดังนั้น ให้กำจัดสิ่งต่างๆ ต่อไปนี้ให้หมดไปจากตัวคุณ เช่นการปองร้าย การหลอกลวงทุกชนิด ความหน้าซื่อใจคด ความอิจฉาริษยา และการใส่ร้ายป้ายสี² แต่ให้คุณเป็นเหมือนเด็กทารกแรกเกิดที่หิวกระหายน้ำนมบริสุทธิ์ซึ่งคือถ้อยคำของพระเจ้า เพื่อคุณจะได้เติบโตขึ้นแล้วได้รับความรอด³ เพราะตอนนี้คุณก็ได้ลิ้มรสแล้วว่าองค์เจ้าชีวิตนั้นดีขนาดไหน

⁴ให้เข้ามาใกล้พระเยซูคริสต์ผู้เป็นหินที่มีชีวิตอยู่คนในโลกนี้ไม่ยอมรับหินนี้ แต่พระองค์เป็นหินที่มีค่ามากสำหรับพระเจ้าผู้ที่เลือกพระองค์มา⁵ พวกคุณก็เหมือนกัน พวกคุณเป็นเหมือนหินที่มีชีวิตอยู่ ที่กำลังถูกสร้างขึ้นเป็นวิหารสำหรับพระวิญญาณ พวกคุณเป็นพวกนักบวชที่บริสุทธิ์ทำหน้าที่ถวายเครื่องบูชา[†] ฝายพระวิญญาณพระเจ้าชอบใจกับเครื่องบูชาแบบนี้ก็เพราะถวายผ่านทางพระเยซูคริสต์⁶ เหมือนกับที่มีเขียนไว้ในพระคัมภีร์ว่า

“ดูสิ เรวางหินก้อนหนึ่งไว้ในเมืองศิโยน[†]

เป็นหินที่สำคัญที่สุด* มีค่าและได้รับการคัดเลือกมาแล้ว

1:16 “พวกเจ้า...บริสุทธิ์” อ้างมาจากหนังสือ เลวีนิติ 11:44, 45; 19:2; 20:7

2:6 หินที่สำคัญที่สุด หมายถึง “หินที่อยู่ตรงมุม” เป็นหินก้อนแรกและก้อนที่สำคัญที่สุดของสิ่งก่อสร้าง

และคนที่ไว้วางใจในหินนั้น

จะไม่มีวันอับอายขายหน้าเลย” (อิสยาห์ 28:16)

⁷หินนี้มีค่ามากสำหรับพวกคุณที่ไว้วางใจแล้ว แต่สำหรับคนที่ไม่ไว้วางใจ ก็เท่ากับว่า

“หินก้อนนี้ ที่คนก่อสร้างได้โยนทิ้งไป

กลับกลายเป็นหินที่สำคัญที่สุด*” (สดุดี 118:22)

⁸ และ “เป็นหินที่ทำให้คนเดินสะดุด

และเป็นก้อนหินที่ทำให้คนหกล้ม” (อิสยาห์ 8:14)

พวกเขาสะดุดล้มก็เพราะไม่ยอมเชื่อฟังถ้อยคำของพระเจ้า เรื่องนี้เป็นไปตามที่พระเจ้าได้กำหนดไว้แล้ว

⁹แต่คุณเป็นผู้ที่พระเจ้าคัดเลือกมาเป็นนักบวชของพระองค์ผู้เป็นกษัตริย์เป็นชนชาติที่บริสุทธิ์ และเป็นคนของพระเจ้าโดยเฉพาะ พระองค์ทำอย่างนี้เพื่อคุณจะได้ไปข่าวประกาศการกระทำอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ พระองค์ได้เรียกคุณออกมาจากความมืด ให้เข้ามาหาความสว่างที่สุดแสนจะวิเศษของพระองค์ ¹⁰แต่ก่อนนั้นคุณไม่มีชนชาติ แต่เดี๋ยวนี้คุณเป็นชนชาติของพระเจ้าแล้ว แต่ก่อนนั้นพระเจ้าไม่ได้เมตตาคุณ แต่เดี๋ยวนี้พระองค์ได้เมตตาคุณแล้ว

อยู่เพื่อพระเจ้า

¹¹เพื่อนรัก ให้อยู่อย่างคนต่างดาวและคนแปลกถิ่นในสังคมนี้ ผมขอร้องว่าอย่าไปยอมแพ้กับกิเลสตัณหาของสันดานที่ต่อสู้กับใจของคุณ ¹²ถึงแม้คนที่ไม่ไว้วางใจพระเจ้าพวกนั้นจะพูดใส่ร้ายว่าพวกคุณทำผิด ก็ขอให้ทำตัวให้ดีในหมู่พวกเขา เขาจะได้เห็นความดีของคุณ แล้วจะโดยยกย่องพระเจ้าในวันที่พระองค์กลับมา

ยอมเชื่อฟังผู้มีอำนาจ

¹³ให้คุณยอมอยู่ใต้อำนาจต่างๆ ที่มีมนุษย์ตั้งขึ้น* เพื่อเห็นแก่องค์เจ้าชีวิต ไม่ว่าจะเป็นอำนาจของจักรพรรดิผู้มีอำนาจสูงสุด ¹⁴หรือเจ้าเมืองต่างๆ ที่จักรพรรดินั้นส่งมา เพื่อลงโทษคนทำผิด และยกย่องคนที่ทำดี ¹⁵เพราะพระเจ้าต้องการให้ชีวิตที่ดีงามของพวกคุณไปหุบปากคนโง่ที่พูดจาไร้สาระ ¹⁶ขอให้พวกคุณใช้ชีวิตอย่างอิสระ แต่อย่าใช้ความเป็นอิสระนั้นมาเป็นข้ออ้างบังหน้าเพื่อจะทำชั่ว แต่ให้ใช้ชีวิตสมกับที่เป็นทาสของพระเจ้าดีกว่า ¹⁷ให้เกียรติกับทุกๆ คน รักพี่น้องในพระคริสต์ เกรงกลัวพระเจ้า และให้เกียรติกับกษัตริย์ด้วย

¹⁸พวกคุณที่เป็นทาสให้ยอมเชื่อฟังเจ้านายของตนด้วยความเคารพอย่างสูง ไม่ใช่ยอมเชื่อฟังเจ้านายที่ดื้อและมีน้ำใจเท่านั้น แต่ให้ยอมเชื่อฟังเจ้านายที่โหดร้ายด้วย ¹⁹คนที่ยอมทนต่อความเจ็บปวดที่ไม่ยุติธรรมเพราะต้องการทำตามใจพระเจ้านั้นเป็นคนที่น่ายกย่องจริงๆ ²⁰การที่คุณอดทนต่อการถูกเยียดเพราะทำผิดมันน่ายกย่องตรงไหน แต่การที่คุณต้องอดทนต่อความทุกข์ยากเพราะทำดีอย่างนี้ลึกลับจะน่ายกย่องในสายตาพระเจ้า ²¹พระเจ้าเรียกให้คุณมาทนทุกข์อย่างนี้แหละ

2:7 หินที่สำคัญที่สุด หมายถึง “หินที่อยู่ตรงมุม” เป็นหินก้อนแรกและก้อนที่สำคัญที่สุดของสิ่งก่อสร้าง
2:13 ให้คุณยอม...ตั้งขึ้น หรือแปลได้ว่า ให้ออบน้อมกับมนุษย์ทุกคนที่พระเจ้าสร้างขึ้น

เหมือนกับที่พระคริสตียอมทนทุกข์เพื่อคุณ พระองค์ได้วางตัวอย่างให้คุณ เพื่อคุณจะได้เดินตามรอยเท้าของพระองค์

²² “พระองค์ไม่ได้ทำบาป และไม่ได้โกหกด้วย” (อิสยาห์ 53:9)

²³ เมื่อเขาตำว่าพระองค์ พระองค์ก็ไม่ได้โต้ตอบ เมื่อพระองค์ทนทุกข์ พระองค์ก็ไม่ได้ขู่อาฆาต พระองค์ได้มอบเรื่องของพระองค์ไว้กับพระเจ้าผู้ตัดสินอย่างยุติธรรม ²⁴ ตัวพระองค์เอง ได้แบกบาปของเราไว้ในตัวของพระองค์บนไม้กางเขนนั้น เพื่อเราจะได้ตายต่อบาปและใช้ชีวิตตามใจพระเจ้า พวกคุณได้รับการรักษาให้หายก็เพราะบาดแผลของพระองค์นี้แหละ ²⁵ แต่ก่อนนั้นพวกคุณเคยหลงทางไปเหมือนแกะ แต่ตอนนี้ได้กลับมามาหาผู้เลี้ยงและผู้ดูแลรักษาชีวิตของคุณแล้ว

สามิและภรรยา

3 ในทำนองเดียวกัน พวกคุณที่เป็นภรรยาให้ยินยอมสามิ เพื่อว่าถ้ามีสามิบางคนที่ไม่เชื่อฟัง ถ้อยคำของพระเจ้า ชีวิตที่ดีของคุณอาจจะชนะใจเขา และทำให้เขามาไว้วางใจพระเจ้าได้ โดยที่คุณไม่ต้องพูดอะไรเลยสักคำ ² เพราะเขาสังเกตเห็นว่าชีวิตของคุณบริสุทธิ์ และมีใจยาเกรงพระเจ้า ขนาดไหน ³ ความงามของคุณ ไม่ควรจะมาจากการตกแต่งภายนอก เช่นการทาผมหงูทาพู่ผาใส่เครื่องทอง หรือ ใส่เสื้อผ้าราคาแพง ⁴ แต่ให้งามจากภายในที่ไม่มีวันจืดจาง ซึ่งก็หมายถึงความสุภาพอ่อนโยน สงบเรียบร้อย ซึ่งมีค่านั่งในสายตาพระเจ้า ⁵ ผู้หญิงในสมัยก่อนที่บริสุทธิ์ และหวังใจในพระเจ้านั้นได้ตกแต่งตัวเองให้มีเสน่ห์ด้วยการยินยอมสามิ ⁶ เหมือนกับที่นางซาร่าห์เชื่อฟังอับราฮัมและเรียกเขาว่า “นายของฉัน” ถ้าคุณทำอย่างนี้ คุณก็จะเป็นลูกสาวที่แท้จริงของนาง แต่จะต้องทำในสิ่งที่ถูกต้องตามใจพระเจ้า โดยไม่กลัวว่าสามิมีจะทำอะไรคุณ

ในทำนองเดียวกัน พวกคุณที่เป็นสามิมีก็น่าอยู่กินกับภรรยาด้วยความเข้าอกเข้าใจ เพราะเธออ่อนแอกว่า พระเจ้าได้เมตตาตายชีวิตใหม่ให้พวกคุณเป็นมรดก และเพราะเธอเป็นหุ้นส่วนกับคุณในมรดกนี้ด้วย คุณจึงควรจะให้เกียรติกับเธอ ถ้าคุณไม่ทำอย่างนั้น พระเจ้าก็จะไม่ฟังคำอธิษฐานของคุณ

ทนทุกข์เพราะทำดี

⁸ สุดท้ายนี้ พวกคุณควรจะเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน เห็นอกเห็นใจกัน รักกันฉันพี่น้อง มีใจเมตตาและรู้จักถ่อมตัว ⁹ อย่าตอบแทนความชั่วด้วยความชั่ว หรือคำคนที่ตำว่าเรา แต่ให้อวยพรเขาแทนเพราะนั่นเป็นสิ่งที่พระเจ้าต้องการให้คุณทำแล้วพระองค์จะอวยพรคุณ ¹⁰ เพราะพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า

“ถ้าคุณอยากมีความสุขและเจอแต่วันที่ดีๆ

ก็อย่าใช้ลิ้นทำร้ายคนอื่น อย่าใช้ปากพูดโกหก

¹¹ ให้เลิกทำชั่วและหันมาทำดี

ให้แสวงหาสันติสุขและติดตามทางแห่งสันติสุขนั้นไป

¹² เพราะดวงตาองค์เจ้าชีวิต ดูแลทุกคนที่ทำตามใจพระองค์

และหูของพระองค์ฟังคำอธิษฐานของเขา

แต่หน้าของพระองค์หันเข้าต่อต้านพวกที่ทำชั่วนั้น” (สดุดี 34:12-16)

¹³ถ้าคุณพยายามจริงๆ ที่จะทำความดีอยู่ตลอด แล้วใครล่ะจะทำร้ายคุณได้จริงๆ ¹⁴แต่คุณจะต้องทนทุกข์เพราะทำตามใจพระเจ้า คุณมีเกียรติอย่างแท้จริง “คุณไม่ต้องกลัวพวกมันหรือกังวลหรอก” ¹⁵แต่หัวใจของคุณนับถือพระคริสต์เป็นองค์เจ้าชีวิต และให้พร้อมที่จะอธิษฐานกับทุกคนที่มาถามว่า ความหวังที่คุณมีนี่เป็นอย่างไร แต่ให้ตอบเขาอย่างสุภาพและเคารพนบนอบ ¹⁶เมื่อคุณใช้ชีวิตในทางที่ดีเพราะเป็นคนของพระคริสต์ แล้วมีคนมาพูดใส่ร้ายคุณ ก็ให้คุณทำแต่สิ่งที่คุณรู้ว่าถูกต้อง เพื่อเขาจะได้อับอาย ¹⁷ถ้าเป็นความต้องการของพระเจ้า ให้ทนทุกข์เพราะทำดีก็ยิ่งดีกว่าทนทุกข์เพราะทำชั่ว ¹⁸พระคริสต์ทนทุกข์เพื่อจัดการกับความบาปครั้งเดียวก็เพียงพอแล้ว พระองค์ทำอย่างนี้เพื่อนำคุณไปหาพระเจ้า พระองค์ถูกฆ่าทางกายแต่มีชีวิตขึ้นมาใหม่โดยทางพระวิญญาณ ¹⁹ด้วยอำนาจของพระวิญญาณ พระองค์ได้ไปประกาศชัยชนะของพระองค์ให้กับพวกวิญญาณที่ถูกขังอยู่ ²⁰ในสมัยก่อนนานมาแล้ว วิญญาณพวกนี้ไม่ได้เชื่อฟังพระเจ้า ตอนที่โนอาห์สร้างเรือ พระเจ้าได้รอคอยอย่างอดทนให้คนในโลกนี้กลับตัวกลับใจ สุดท้ายมีแปดคนที่อยู่ในเรือลำนั้น แล้วพระเจ้าใช้น้ำช่วยเขาให้รอดจากคนที่ชั่วร้ายในสมัยนั้น ²¹เหมือนกับที่พระเจ้าใช้ฟิโรจุ่มน้ำช่วยให้พวกคุณรอดในสมัยนี้ การจุ่มน้ำนี้ไม่ใช่เป็นการล้างร่างกายให้สะอาด แต่เป็นการให้คำมั่นสัญญาต่อพระเจ้าว่าคุณจะทำแต่สิ่งที่คุณรู้ว่าถูกต้อง และทั้งหมดนั้นก็เป็นไปได้เพราะพระเยซูคริสต์ฟื้นขึ้นจากความตาย ²²พระองค์ได้ขึ้นไปสวรรค์และนั่งอยู่ทางขวาของพระเจ้า พระองค์ทำให้พวกทูตสวรรค์ผู้มีสิทธิและผู้มีฤทธิ์อำนาจทั้งสิ้นมาอยู่ภายใต้อำนาจของพระองค์

เปลี่ยนชีวิตเสียใหม่

4 ในเมื่อพระคริสต์ได้ทนทุกข์ทรมานในร่างกายนี้แล้ว คุณก็ควรเตรียมตัวให้พร้อมและให้คิดอย่างเดียวกันกับพระองค์ คือให้คิดว่าคนที่ยอมทนทุกข์ในร่างกายนี้ ได้เลิกทำบาปแล้ว ²ผลที่เกิดขึ้นคือ ในช่วงชีวิตที่เหลืออยู่นี้เราไม่ได้อยู่ตามกิเลสตัณหาชั่วๆ ของมนุษย์ แต่เรามีชีวิตอยู่ตามความต้องการของพระเจ้า ³ในอดีตคุณก็ได้ใช้ชีวิตอย่างคนที่ไม่เชื่อพระเจ้ามามากพอแล้ว ทั้งมั่วโลภก็ กามราคะ เมมาเหล้า มั่วสุมทางเพศ เลี้ยงฉลองเมามาย และกราบไหว้รูปเคารพซึ่งเป็นสิ่งที่น่าขยะแขยง ⁴เพื่อนๆ ของคุณก็สงสัยว่า ทำไมคุณถึงได้เลิกสำมะเลเทเมาไปกับพวกเขา พวกเขาเลยแข่งด่าคุณ ⁵แต่พวกเขาจะต้องตอบพระเจ้าผู้พร้อมจะตัดสินโทษทุกคน ทั้งที่ยังมีชีวิตอยู่และที่ตายไปแล้วด้วย ⁶นั่นเป็นเหตุที่มีการประกาศข่าวดีนี้ในอดีตให้กับผู้เชื่อซึ่งตอนนี้ได้ตายไปแล้ว ถึงแม้ว่าในสายตาของคนอื่นจะตัดสินว่าเขาผิดตอนที่เขายังอยู่ในร่างกาย แต่เรามีชีวิตอยู่ด้วยพระวิญญาณในสายตาของพระเจ้า

ใช้พรสวรรค์ที่พระเจ้าให้มาอย่างฉลาด

⁷ใกล้จะถึงวันสิ้นโลกแล้ว ตั้งสติไว้ให้ดีและรู้จักควบคุมตัวเอง คุณจะได้อิสรฐาน ⁸สิ่งที่สำคัญที่สุดคือ ให้รักกันและกันอย่างลึกซึ้ง เพราะความรักจะปกปิดความบาปได้มากมาย ⁹ให้เลี้ยงดูปู่เสื่อกัน อย่ายับเลย ¹⁰พระเจ้าได้เมตตาคุณมาให้พรสวรรค์หลากหลายกับพวกคุณ ให้แต่ละคนใช้พรสวรรค์ที่ได้รับมานั้นรับใช้ซึ่งกันและกัน เหมือนอย่างคนดูแลที่สัตย์ซื่อ ¹¹ถ้าคุณมีพรสวรรค์ในด้าน การพูด ก็ให้พูดเหมือนว่าคำพูดนั้นเป็นคำที่มาจากพระเจ้าเอง ถ้าคุณมีพรสวรรค์ในด้าน การรับใช้ ก็ให้รับใช้สุดกำลังที่พระเจ้าให้มา เพื่อพระเจ้าจะได้รับเกียรติจากทุกสิ่งทุกอย่างที่

เราทำ ทั้งหมดนี้เป็นไปได้เพราะพระเยซูคริสต์ ขอให้เกียรติยศและฤทธิ์เดช มีกับพระเยซูคริสต์ ตลอดไป อาเมน[†]

ทนทุกข์เพราะเป็นคริสเตียน

¹²เพื่อนรัก อย่าเพิ่งแปลกใจกับปัญหาที่เกิดขึ้นกับพวกคุณ มันไม่ใช่เรื่องแปลกอะไรเลย แต่ปัญหาก็คือการลงใจคุณ ¹³ให้จิตใจที่คุณได้ร่วมทุกข์กับพระคริสต์ เพราะคุณจะได้จิตใจเป็นล้นพ้น เมื่อพระคริสต์กลับมาอย่างมีเกียรติ ¹⁴เมื่อมีคุณประณามคุณเพราะคุณเป็นของพระคริสต์ คุณมีเกียรติอย่างแท้จริง เพราะแสดงว่าพระวิญญาณผู้ทรงเกียรติของพระเจ้านั้นอยู่กับพวกคุณ ¹⁵ถ้าคุณจะต้องทนทุกข์ ก็ขออย่าให้เป็นเพราะคุณไปฆ่าคนมา ไปขโมย ไปทำชั่ว หรือไปยุ่งเรื่องของคนอื่นเลย ¹⁶แต่ถ้าคุณต้องทนทุกข์เพราะเป็นคริสเตียน ก็อย่าอายเลย แต่ให้สรรเสริญพระเจ้า เพราะคุณได้ชื่อว่าคริสเตียน ¹⁷ถึงเวลาสำหรับการตัดสินโทษแล้ว การตัดสินนั้นจะเริ่มต้นจากครอบครัวของพระเจ้าก่อน แล้วลองคิดดูสิว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับคนที่ไม่เชื่อฟังชาวดีจากพระเจ้า ¹⁸เหมือนกับที่พระคัมภีร์เขียนไว้ว่า

“ขนาดคนที่ทำตามใจพระเจ้า ยังเกือบจะไม่รอดเลย

แล้วมันจะเกิดอะไรขึ้นกับคนชั่วและคนบาปละ” (สุภาพิต 11:31)

¹⁹ถ้าอย่างนั้น คนที่ต้องทนทุกข์เพราะเป็นความต้องการของพระเจ้านั้น ก็ต้องมอบตัวเองไว้กับพระเจ้าผู้สร้างที่ซื่อสัตย์ และให้ทำดีต่อไป

ฝูงแกะของพระเจ้า

5 ผมเขียนมาขอร้องผู้นำอาวุโสที่อยู่กับพวกคุณ ในฐานะที่ผมก็เป็นผู้นำอาวุโสคนหนึ่ง เป็นคนหนึ่งที่เปยานถึงเรื่องที่พระคริสต์ต้องทนทุกข์ทรมาน และเป็นคนหนึ่งที่จะมีส่วนร่วมในสง่าราศีของพระคริสต์เมื่อพระองค์กลับมา ²ขอให้เลี้ยงดูฝูงแกะของพระเจ้าที่พระเจ้าให้คุณดูแลอยู่นี้ ไม่ใช่ฝันใจทำ แต่เพราะพระเจ้าต้องการให้เต็มใจทำ ไม่ใช่เพราะเห็นแก่เงิน แต่เพราะคุณอยากจะทำจริงๆ ³ไม่ทำตัวเป็นนายเหนือคนพวกนั้นที่พระองค์ได้มอบให้คุณดูแล แต่ให้ทำตัวเป็นแบบอย่างกับฝูงแกะนั้น ⁴เพื่อเมื่อพระคริสต์ผู้เป็นหัวหน้าคนเลี้ยงแกะกลับมาคุณก็จะได้รับรางวัลอันยิ่งใหญ่ ที่ไม่มีวันร่วงโรยไป

⁵ในทำนองเดียวกัน คนที่มีอายุน้อยกว่า ก็ให้เชื่อฟังผู้นำอาวุโส แต่ความจริงแล้ว ทุกๆ คนควรจะอ่อนน้อมถ่อมตัวรับใช้ซึ่งกันและกันเหมือนกับที่พระคัมภีร์เขียนไว้ว่า

“พระเจ้าต่อต้านคนที่เยอหยิ่งจองหอง

แต่มีเมตตาต่อคนที่อ่อนน้อมถ่อมตน” (สุภาพิต 3:34)

⁶ถ้าอย่างนั้น ให้พวกคุณอ่อนน้อมถ่อมตัวลงใต้อำนาจที่ยิ่งใหญ่ของพระเจ้า เพื่อพระเจ้าจะได้ยกคุณขึ้นเมื่อถึงเวลาที่เหมาะสม ⁷ให้เอาความกังวลทั้งหมดของคุณฝากไว้กับพระเจ้า เพราะพระองค์ห่วงใยคุณ

⁸ให้รู้จักบังคับตนเอง ระวังตัวให้ดี เพราะศัตรูของคุณคือมาร ที่เดินด้อมๆ มองๆ เหมือนสิงโตที่คำรามจ้องตะครุบเหยื่อมากิน ⁹ให้ขัดชินมรานั้น และยึดมั่นในความเชื่อ เพราะคุณรู้อยู่แล้วว่า ฟันองก์ทั่วโลกก็เจอความทุกข์ยากเหมือนคุณ

¹⁰พระเจ้าผู้เป็นแหล่งของความเมตตาทุกอย่างได้เรียกคุณผ่านทางพระเยซูคริสต์ให้คุณเข้ามามีส่วนร่วมในเกียรติของพระองค์ที่ไม่มีวันหมด คุณจะต้องทนทุกข์อยู่ประเดี๋ยวหนึ่ง แล้วหลังจากนั้นพระเจ้าก็จะช่วยให้คุณกลับคืนสู่สภาพสมบูรณ์แบบ พร้อมกับให้คุณเข้มแข็งมีกำลังขึ้นและมั่นคง ¹¹ขอให้ฤทธิ์เดชเป็นของพระองค์ตลอดไป อาเมน†

คำทักทายสุดท้าย

¹²ผมได้เขียนจดหมายสั้นๆ ฉบับนี้ และได้ฝากลิลาสมาให้กับคุณ เขาเป็นพี่น้องที่ซื่อสัตย์ในพระคริสต์ ผมเขียนมาเพื่อให้กำลังใจพวกคุณ และยืนยันว่าทุกอย่างที่เขียนมานี้เป็นความเมตตากรุณาที่แท้จริงของพระเจ้า ให้คุณยืนหยัดมั่นคงในความเมตตากรุณา

¹³หมู่ประชุมที่เมืองบาบิโลนที่พระเจ้าได้เลือกไว้เหมือนกับที่พระองค์ได้เลือกพวกคุณ ได้ฝากความคิดถึงมาให้กับคุณ มาระโกลูกของผมก็ฝากความคิดถึงมาเหมือนกัน ¹⁴เมื่อเจอกันก็ขอให้จูบทักทายกันด้วยความรัก

ขอให้ทุกคนที่มีส่วนในพระคริสต์ได้รับความสงบสุข

จดหมายจากเปโตร ฉบับที่สอง

1 จาก ซีโมน เปโตร ผู้เป็นทาสและศิษย์เอก[†]ของพระเยซูคริสต์ ถึง คนเหล่านั้นที่มีความเชื่อที่มีค่าเท่ากับของเรา เพราะพระเจ้าของเราคือพระเยซูคริสต์ พระผู้ช่วยให้รอดนั้น^{*} ยุติธรรม

²ขอพระเจ้าให้ความเมตตากรุณา และสันติสุขกับพวกคุณมากยิ่งขึ้น เพราะพวกคุณรู้จักพระเจ้าและพระเยซูเจ้าของเราอย่างแท้จริง

พระเจ้าได้ให้ทุกสิ่งที่เราต้องการ

³ด้วยฤทธิ์อำนาจของพระองค์พวกเราได้รับทุกสิ่งทุกอย่างที่จำเป็นสำหรับชีวิตที่จะให้เกียรติพระเจ้า เราได้รับสิ่งเหล่านี้ ก็เพราะเรารู้จักพระองค์ ผู้ที่เรียกเรามาด้วยเกียรติและฤทธิ์เดชของพระองค์⁴ และด้วยเกียรติและฤทธิ์เดชนี้แหละ พระเจ้าได้ให้สัญญาต่างๆ ที่มีค่าและยิ่งใหญ่กับเราแล้ว พระองค์ให้สิ่งเหล่านี้เพื่อคุณจะได้หลุดพ้นจากความเสื่อมทรามที่อยู่ในโลกนี้ เนื่องจากกิเลสตัณหาของคน เพื่อเราจะได้รับสภาพที่เหมือนพระเจ้า

⁵ด้วยเหตุนี้ คุณจะต้องพยายามอย่างเต็มที่ ที่จะใช้ความเชื่อสร้างความดี ใช้ความดีสร้างความรู้ ใช้ความรู้เพื่อบังคับตน ใช้การบังคับตนสร้างมอดทน ใช้ความอดทนสร้างชีวิตที่ให้เกียรติพระเจ้า ใช้ชีวิตที่ให้เกียรติพระเจ้าสร้างความผูกพันฉันพี่น้อง⁷ ใช้ความผูกพันฉันพี่น้องสร้างความรัก⁸ เพราะถ้าคุณมีสิ่งเหล่านี้ในตัว มันก็จะเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ คุณจะไม่ได้เป็นคนที่ยุยงหรือไร้ประโยชน์ในฐานะคนที่รู้จักพระเยซูคริสต์เจ้า⁹ แต่คนที่ไม่มีสิ่งเหล่านี้ในตัว ก็เป็นคนสายตาสั้นจนเหมือนบอด และได้ล้มไปว่าบาปที่เขาได้ทำในอดีตนั้น พระเจ้าได้ล้างให้แล้ว

¹⁰ดังนั้น พี่น้องครับ พยายามเต็มที่ เพื่อจะได้แน่ใจว่าคุณจะได้ในสิ่งที่พระเจ้าได้เรียกและเลือกให้คุณมารับนั้น เพราะถ้าคุณทำอย่างนี้ คุณจะไม่มีวันสะดุดและล้มหายไป¹¹ แล้วคุณยังจะได้รับการต้อนรับอย่างเต็มที่เข้าไปในแผ่นดินนิรันดร์ของพระเยซูคริสต์องค์เจ้าชีวิตและพระผู้ช่วยให้รอดของเรา¹² ด้วยเหตุนี้ ผมจะคอยเตือนคุณอยู่เรื่อยๆเกี่ยวกับเรื่องพวกนี้ ถึงแม้คุณจะรู้และตั้งมั่นคงอยู่ในความจริงนี้แล้วก็ตาม¹³ ผมว่าผมทำถูกแล้วนะที่จะเตือนความจำพวกคุณอยู่เรื่อยๆ ในขณะที่ผมยังมีชีวิตอยู่¹⁴ เพราะรู้ว่าอีกไม่นาน ผมจะต้องจากร่างนี้ไปแล้ว ตามที่พระเยซูคริสต์เจ้าของเราได้บอกกับผมไว้อย่างชัดเจน¹⁵ ดังนั้น ผมจะต้องทำอย่างดีที่สุด เพื่อที่ว่าเมื่อผมจากโลกนี้ไปแล้ว คุณก็ยังจะจำเรื่องนี้ได้อยู่ตลอดเวลา

พวกเราได้เห็นความยิ่งใหญ่ของพระเยซู

¹⁶เมื่อเราประกาศเรื่องพระเยซูคริสต์เจ้าของเรากับพวกคุณว่าพระองค์จะกลับมาด้วยฤทธิ์เดชนั้น เราไม่ได้เล่าตามนิยายต่างๆ ที่คนแต่งขึ้นมาอย่างเก่งกาจ แต่เราได้เห็นความยิ่งใหญ่ของพระองค์เองกับตา¹⁷ เราเห็นพระองค์ได้รับเกียรติและความยิ่งใหญ่จากพระเจ้าพระบิดา ตอนที่มิเสียมพิเศษจากผู้ยิ่งใหญ่สูงสุด^{*} มาถึงพระเยซูว่า “นี่เป็นลูกที่เรารัก เราพอใจเขามาก”¹⁸ เมื่อเราอยู่กับพระเยซูบนภูเขาอันศักดิ์สิทธิ์นั้น เราก็ได้ยินเสียงนั้นที่มาจากสวรรค์

1:1 หรือพระเจ้าของเราและพระเยซูคริสต์พระผู้ช่วยให้รอด

1:17 ผู้ยิ่งใหญ่สูงสุด หมายถึง พระเจ้า

¹⁹ เรายังเห็นอีกว่า คำทำนายของผู้พูดแทนพระเจ้า¹ นั้นเชื่อถือได้มากจริงๆ ที่พวกคุณสนใจเรื่องนี้ก็ดีมาก เพราะมันเป็นเหมือนแสงสว่างที่ส่องเข้าไปในความมืด จนกว่าจะเข้าและมีดาวรุ่งผุดขึ้นในใจของพวกคุณ ²⁰ แต่ก่อนอื่นคุณต้องเข้าใจเรื่องนี้เสียก่อนว่า คำของผู้พูดแทนพระเจ้าในพระคัมภีร์นั้น ไม่ใช่คำที่พวกเขาคิดขึ้นมาเอง ²¹ หรืออยากจะถูกตีพูดเอาเอง แต่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ดลใจคนเหล่านี้ให้พูดสิ่งที่มาจากพระเจ้า

ครูที่สอนผิด

2 แต่ก็มีผู้พูดแทนพระเจ้าจอมปลอมเกิดขึ้นในกลุ่มคนของพระเจ้าซึ่งก็เหมือนกับที่จะมีครูสอนผิดๆ เกิดขึ้นในกลุ่มพวกคุณนั่นแหละ พวกนี้จะเอาความคิดนอกกลุ่มนอกรทางมาสอนกัน คำสอนพวกนี้ทำให้คนถูกทำลายได้ ถึงแม้องค์เจ้าชีวิตได้ชื่อเขาไว้แล้ว เขาก็ยังปฏิเสธองค์เจ้าชีวิตอยู่ดี ซึ่งจะทำให้เขาถูกทำลายโดยเร็ว ² จะมีหลายคนหันไปท้าวขี้ตามคนพวกนี้ คนพวกนี้แหละที่ทำให้คนดูหมิ่นทางแห่งความจริง ³ เพราะความโลภ พวกนี้จะถูกรื้อขึ้นมาสอนหวังจะหลอกเอาเงินของคุณ คำตัดสินโทษของพวกนี้ ที่ประกาศไว้ตั้งนานแล้วนั้น ไม่ได้เอาไว้ขู่เล่นๆ แต่ความพิณาศนั้นพร้อมแล้วและกำลังจะมาในเร็วๆ นี้

⁴ พระเจ้าไม่ได้ละเว้นโทษแก่ทูตสวรรค์เมื่อพวกเขาทำบาป แต่ส่งไปขังไว้ในหลุมที่ลึกมาก ล่ามโซ่ไว้ในความมืดเพื่อรอวันพิพากษา ⁵ ในสมัยโบราณ พระเจ้าก็ได้ละเว้นโทษให้กับโลกนี้ที่เต็มไปด้วยคนที่ต่อต้านพระองค์ แต่ส่งน้ำมาท่วมโลก อย่างไรก็ตามพระองค์ได้คุ้มครองโนอาห์ซึ่งเป็นคนที่ไปประกาศให้คนใช้ชีวิตอย่างถูกต้องกับพระองค์ และพระเจาก็ได้คุ้มครองอีกเจ็ดคนด้วย ⁶ พระเจ้าได้ตัดสินโทษเผาเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ไปทั้งเมือง เพื่อให้เป็นตัวอย่างกับคนที่ต่อต้านพระเจ้าว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับพวกเขา ⁷ แต่พระองค์ได้ช่วยชีวิตโลทคนที่ทำตามใจพระองค์ ความลามกของคนที่ชั่วช้านั้นทำให้โลทเจ็บปวดรวดร้าวใจ ⁸ (โลทเป็นคนดี แต่เพราะอยู่กับคนชั่วได้เห็นการกระทำชั่วๆ และได้ยินคำพูดเลวๆ ของพวกเขาทุกๆ วัน ทำให้จิตใจที่ดีของเขาเจ็บปวดรวดร้าว) ⁹ ถ้าเป็นอย่างนี้องค์เจ้าชีวิตย่อมรู้ว่าจะช่วยคนที่อุทิศตัวให้กับพระองค์ได้อย่างไร เมื่อเขาตกทุกข์ได้ยาก แล้วจะเก็บคนชั่วไว้ลงโทษในวันพิพากษา ¹⁰ โดยเฉพาะคนพวกนั้นที่หลงระเริงไปกับความสกปรกโสรมของสันดาน และดูถูกสิทธิอำนาจขององค์เจ้าชีวิต คนพวกนี้ยโสโอหังและหัวรั้น ถ้ามองดูหมิ่นแม้แต่ทูตสวรรค์ที่เต็มไปด้วยสง่าราศี ¹¹ ขนาดทูตสวรรค์ที่มีฤทธิ์และอำนาจมากกว่า ยังไม่ฟ้องดูหมิ่นพวกนี้ต่อหน้าองค์เจ้าชีวิต ¹² พวกครูที่สอนผิดๆ นี้ ดูถูกในสิ่งที่ตัวเองก็ยังไม่เข้าใจเลยว่าเป็นอย่างไรวกนี้เป็นเหมือนกับสัตว์ที่ทำทุกอย่างตามสัญชาตญาณ เพราะคิดไม่เป็น เกิดมาเพื่อถูกจับและถูกฆ่าเท่านั้น แล้วครูพวกนี้ก็จะถูกทำลายไปเหมือนกับสัตว์ด้วย ¹³ เขาจะได้รับความทุกข์เป็นการตอบแทนให้สมกับความทุกข์และความผิดที่เขาทำไว้กับคนอื่น ความสนุกสนานของเขาคือการจัดงานมั่วสุมเมากันกลางวันแสบๆ เขาเป็นจุดสกปรกและมีตำหนิต่างๆ กลางพวกคุณ และชอบสำมะเลเทเมากันเมื่อกินเลี้ยงกับพวกคุณ ¹⁴ พวกนี้สอดส่ายสายตา หาแต่ผู้หญิงมหาลั่นนอนด้วยตลอดเวลา ไม่เคยรู้จักพอ เขาปล่อยให้จิตใจเลวร้ายให้บาปใจพวกนี้ชั่วลงในความโลภ และอยู่ภายใต้คำสาปแช่ง ¹⁵ พวกครูสอนผิดนี้ได้ทั้งทางที่ถูกต้องและหลงไปติดตามทางของบาโลอัม ลูกของเบโอร์คนที่ รักเงินค่าจ้างที่ได้มาจากการทำผิด ¹⁶ แต่ลาที่

ปกติแล้วพูดไม่ได้ กลับพูดเป็นเสียงคน ต่อว่าเขาในความผิดที่เขาทำและได้หยุดการกระทำโง่ๆ ของผู้พูดแทนพระเจ้าคนนี้

¹⁷ พวกครูสอนผิดนี้ เป็นน้ำพุที่แห้งขอด และเป็นเมฆที่ถูกพายุพัดพาไป ชุมนรกรมีดวงเตรียมไว้แล้วสำหรับคนพวกนี้ ¹⁸ พวกนี้ดีแต่ไม่เรื่องไร้สาระของตน และใช้ราคาต้นทุนของร่างกายมา ยั่วคนที่เพิ่งจะหลุดพ้นมาจากการใช้ชีวิตผิดๆ ¹⁹ ครูพวกนี้ได้สัญญาว่าจะให้เสรีภาพกับคนพวกนั้น ทั้งๆ ที่ตัวเองยังคงเป็นทาสของนิสัยชั่วๆ อยู่เลย คนที่พ่ายแพ้กับอะไรเขาก็เป็นทาสของสิ่งนั้น ²⁰ ดังนั้น คนโง่ที่หลุดพ้นออกมาจากความสกปรกโสภมของโลกรนี้ได้แล้ว เพราะได้รู้จักองค์เจ้าชีวิต และพระเยซูคริสตเจ้าพระผู้ช่วยให้รอดของเรา แต่กลับพ่ายแพ้ และกลับไปพัวพันกับสิ่งเหล่านั้นอีก สภาพของเขาตอนหลังนี้จะเลวร้ายยิ่งกว่าตอนแรกเสียอีก ²¹ เพราะถ้าคนนี้ไม่ได้รู้จักทางที่ถูกต้อง นี้ตั้งแต่แรก ก็ยังดีกว่าได้รู้จักแล้วหันหน้าหนีไปจากคำสั่งสอนอันศักดิ์สิทธิ์ที่ให้เขาไว้ ²² สิ่งที่เกิดขึ้นกับคนพวกนี้ก็จะเป็นไปตามคำสุภาษิตที่ว่า “หมาก็หันกลับไปกินอ้วกของมัน”* หรือที่ว่า “หมูที่ล้างสะอาดแล้ว ก็กลับไปเกลือกกลิ้งอยู่ในโคลนตมอีก”

พระเยซูจะกลับมาอีกครั้ง

3 เพื่อนที่รัก นี่เป็นจดหมายฉบับที่สองแล้วที่ผมได้เขียนมาให้พวกคุณ ในจดหมายทั้งสองฉบับนี้ ผมพยายามที่จะสะกิดความคิดที่บริสุทธิ์ในใจคุณด้วยเรื่องพวกนี้ ² ผมอยากให้คุณคิดถึง คำที่ผู้พูดแทนพระเจ้าพวกนั้นที่ศักดิ์สิทธิ์ได้พูดไว้ในอดีต และคำสั่งสอนขององค์เจ้าชีวิตพระผู้ช่วยให้รอดของเราที่พวกศิษย์เอก[†] บอกกับพวกคุณ ³ ก่อนอื่นอยากจะทำให้คุณรู้ว่า ในช่วงสุดท้ายของโลก นั้นจะมีคนทำตามกิเลสตัณหาของตัวเอง และหัวเราะเยาะเย้ยพวกคุณ ⁴ พวกเขาจะถามคุณว่า “พระคริสต์สัญญาว่าจะกลับมาแล้ว ไหนล่ะ พอแมกก็ตายไปแล้ว แต่ทุกสิ่งทุกอย่างก็ยิ่ง เหมือนกับวันแรกที่โลกนี้ถูกสร้างขึ้นมา” ⁵ ตอนที่พวกเขาพูดอย่างนี้ พวกเขาลืมไปว่านานมาแล้ว นั้น พระเจ้าได้สร้างท้องฟ้าและแผ่นดินขึ้นมา โดยที่พระองค์สั่งให้แผ่นดินโลกแยกจากน้ำ ทำให้แผ่นดินโผล่ขึ้นมาจากน้ำ และให้น้ำล้อมรอบแผ่นดินไว้ ⁶ พระองค์ยังได้ใช้น้ำในการทำลายล้างโลกนี้เมื่อเกิดน้ำท่วมใหญ่ ⁷ แล้วยังสั่งอีกว่า ในวันพิพากษา ท้องฟ้าและแผ่นดินโลกที่เหลือ อยู่เดี๋ยวนี้จะถูกทำลายด้วยไฟ ในวันนั้นคนที่ต่อต้านพระเจ้าจะถูกทำลายไป

⁸ ที่น้องที่รักอย่าลืมข้อนี้ ไปสำหรับองค์เจ้าชีวิตนั้นหนึ่งวันก็เหมือนพันปี และหนึ่งพันปีก็เหมือนหนึ่งวัน ⁹ องค์เจ้าชีวิตไม่ได้รีรอที่จะทำตามสัญญาเหมือนกับที่บางคนคิดหรอก แต่พระองค์ได้อดทนต่อพวกคุณ เพราะพระองค์ไม่อยากจะให้มีใครถูกทำลายเลย แต่พระองค์อยากให้ทุกคนกลับใจเสียใหม่ ¹⁰ แต่วันที่องค์เจ้าชีวิตกลับมา นั้นจะมาเหมือนกับขโมย ในวันนั้นท้องฟ้าก็จะสูญหายไปด้วยเสียงร็อกเก็ตของลูกไฟและดวงสว่างต่างๆ ในท้องฟ้าก็จะถูกทำลายไป และคนในโลกนี้ ก็กับการกระทำของเขาจะถูกเปิดเผยออกมาให้พระองค์พิพากษา ¹¹ เมื่อรู้ว่สิ่งต่างๆ จะถูกทำลายไปอย่างนี้แล้ว คิดให้ดีๆว่าคุณควรจะเป็นคนแบบไหน คุณควรจะใช้ชีวิตให้บริสุทธิ์ และให้เกียรติพระเจ้า ¹² ในขณะที่กำลังรอคอยวันของพระเจ้าและเร่งให้มันมาถึงเร็วๆ นั้นนั้นท้องฟ้าจะถูกทำลายด้วยไฟและทุกอย่างในท้องฟ้าจะถูกหลอมละลายด้วยเปลวไฟนั้น ¹³ แต่ตามสัญญาของพระเจ้านั้น เราตั้งหน้ตั้งตาคอยสวรรค์ใหม่และแผ่นดินโลกใหม่ ซึ่งเป็นที่สำหรับทุกคนที่ทำตามใจพระองค์

¹⁴ ดังนั้น เพื่อนรัก ในเมื่อพวกคุณตั้งหน้าตั้งตากอยลิ่งเหล่านี้อแล้วก็ขอให้ทำอย่างดีที่สุดที่จะไม่ให้มีจุดสกรปรกและต่างพร้อยต่อหน้าพระเจ้าและมีสันติสุขกับพระเจ้า ¹⁵อย่าลืมนะว่าที่องค์เจ้าชีวิตอดทนนั้นก็เพราะพระองค์ต้องการให้ผู้คนรอด ตอนที่เปาโลพี่น้องที่รักของเราเขียนหาคุณตามสติปัญญาที่พระเจ้าได้ให้กับเขานั้น เขาก็พูดถึงเรื่องนี้เหมือนกัน ¹⁶ในจดหมายของเขาทุกฉบับพูดถึงเรื่องพวกนี้ มีบางเรื่องในจดหมายนั้นที่เข้าใจยาก ซึ่งทำให้คนที่ไม่เคยเรียนรู้มาก่อนและเป็นคนโง่ได้เอาเรื่องที่เข้าใจยากพวกนี้ไปอธิบายจนผิดเพี้ยนไปจากเดิม เหมือนกับที่พวกเขาทำกับพระคัมภีร์¹ ข้ออื่นๆ ด้วย จึงทำให้ตัวเองถูกทำลายไป

¹⁷ ดังนั้นเพื่อนที่รักในเมื่อพวกคุณได้รู้เรื่องนี้ก่อนแล้วก็ให้ระวังตัวให้ดี คุณจะได้ไม่หลงไปตามคำสอนที่ผิดๆ ของพวกนอกคอกนั้น และสูญเสียความมั่นคงที่คุณมี ¹⁸แต่ขอให้เจริญขึ้นในความเมตตาการุณา และความรู้เกี่ยวกับพระเยซูคริสตเจ้า พระผู้ช่วยให้รอดของเรา ขอให้พระองค์ได้รับเกียรติ ทั้งเดี๋ยวนี้และตลอดไป อาเมน¹

จดหมายจากยอห์น ฉบับที่หนึ่ง ฉบับที่สอง และฉบับที่สาม

จดหมายจากยอห์น ฉบับที่หนึ่ง ฉบับที่สอง และฉบับที่สามนั้น คาดว่าศิษย์เอกของพระเยซูที่ชื่อยอห์นน่าจะเป็นผู้เขียน จดหมายทั้งสามฉบับนี้มีเนื้อหาเกี่ยวกับความรัก ทำให้ผู้ที่เชื่อในพระเยซูมั่นใจยิ่งขึ้นว่าพระเจ้าจะยอมรับพวกเขาเสมอ ยอห์นเขียนถึงวิธีที่พวกเขาจะแสดงความรักที่พวกเขามีต่อพระเจ้า นั่นก็คือรักคนรอบข้าง และทำในสิ่งที่พระเจ้าต้องการให้พวกเขาทำ

ส่วนจดหมายของยอห์น ฉบับที่สองและที่สามนั้น ยอห์นบอกให้คริสเตียนทั้งหลายรักซึ่งกันและกัน รวมทั้งเตือนคริสเตียน ให้ระวังคำสอนที่ผิดๆ และระวังตัวอย่าทำในสิ่งที่ไม่ดี

จดหมายจากยอห์น ฉบับที่หนึ่ง

1 มีเรื่องหนึ่งซึ่งมีมาตั้งแต่ก่อนวันแรกของโลกแล้ว เป็นเรื่องที่เราได้ยินมากับหู เห็นมากับตา ได้ฟังดูอย่างละเอียด และได้สัมผัสมากับมือของเราเอง เรื่องนี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับถ้อยคำ* แห่งชีวิต ² และชีวิตนั้นเองได้มาปรากฏให้เราเห็น และตอนนี้เราได้เป็นพยานและประกาศเรื่องของชีวิตนั้นให้พวกคุณ คือชีวิตที่จะอยู่กับพระเจ้าตลอดไป ชีวิตนั้นอยู่กับพระบิดาและได้มาปรากฏให้เราเห็น ³ เพราะเราได้เห็นและได้ยินเรื่องชีวิตนั้นแล้ว เราจึงมาบอกให้พวกคุณรู้เดี๋ยวนี้ หวังว่าพวกคุณจะได้มีสายสัมพันธ์กับพวกเราเหมือนกับที่พวกเรามีสายสัมพันธ์กับพระบิดาและกับพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ด้วย ⁴ เพราะอย่างนี้ เราจึงเขียนเรื่องพวกนี้ให้กับพวกคุณ เพื่อพวกเรา* จะได้มีความสุขอย่างเต็มที่

พระเจ้ายกโทษให้กับเรา

⁵นี่คือเรื่องที่เราได้ยินจากพระเยซูคริสต์เจ้า และเป็นเรื่องเดียวกับที่เรากำลังบอกพวกคุณอยู่เดี๋ยวนี้ คือพระเจ้าเป็นความสว่าง และไม่มีความมืดในพระองค์เลย ⁶ ถ้าเราบอกว่าเรามีสายสัมพันธ์กับพระเจ้า แต่เรายังใช้ชีวิตอยู่ในความมืด เราก็โกหกและไม่ได้ทำตามความจริง ⁷ แต่ถ้าเราใช้ชีวิตอยู่ในความสว่างเหมือนกับที่พระเจ้าอยู่ในความสว่าง เราก็จะมีสายสัมพันธ์กับพระองค์ และเลือดของพระเยซูพระบุตรของพระเจ้างก็ล้างความบาปทุกอย่างของเราจนหมดสิ้น

⁸ถ้าเราบอกว่าเราไม่มีบาป เราก็หลอกตัวเอง และไม่รู้จักความจริง ⁹ แต่ถ้าเรายอมสารภาพความบาปของเรา พระเจ้าผู้รักษาคำสัญญาและทำในสิ่งที่ถูกต้องเสมอ จะยกโทษบาปให้กับเรา และจะล้างเราให้สะอาดจากความผิดทุกอย่างด้วย ¹⁰ แต่ถ้าเราบอกว่า เราไม่ได้ทำบาป เราก็กำลังว่าพระเจ้าโกหก และคำพูดของพระองค์ก็ไม่ได้อยู่ในใจเราเลย

พระเยซูเป็นผู้ช่วยของเรา

2 ลูกๆ ที่รัก ผมได้เขียนสิ่งเหล่านี้ถึงพวกคุณ เพื่อพวกคุณจะได้ไม่ทำบาป แต่ถ้าใครทำบาป เราก็มีพระเยซูคริสต์ผู้ซื้อสัตย์ที่แก้ตัวแทนเราต่อหน้าพระบิดา ² พระองค์เป็นเครื่องบูชา† ที่จัดการกับบาปของเรา และไม่ใช่แต่ความบาปของเราเท่านั้นแต่รวมถึงบาปของคนทั้งโลกด้วย

³ถ้าเรารักษาคำสั่งของพระองค์ เราก็จะมั่นใจได้ว่าเรารู้จักพระองค์จริงๆ ⁴คนที่พูดว่าฉันรู้จักพระเจ้า แต่ไม่ได้ทำตามคำสั่งของพระองค์ ก็เป็นคนโกหก เขาไม่ได้รู้จักความจริง ⁵แต่คนที่ทำตามคำสั่งสอนของพระเจ้านั้น รักพระองค์ครบถ้วนอย่างแท้จริง* สิ่งนี้ทำให้เราแน่ใจว่าเราอยู่ในพระองค์ ⁶คนที่บอกว่าตัวเองอยู่ในพระเจ้า ก็ต้องใช้ชีวิตเหมือนกับพระเยซูด้วย

คำสั่งให้เรารักคนอื่น

⁷เพื่อนๆ ที่รัก ผมไม่ได้เขียนคำสั่งใหม่ให้กับคุณ แต่เป็นคำสั่งอันเก่าที่พวกคุณมีอยู่แล้วและเคยได้ยินมาแล้ว ⁸แต่จริงๆ แล้ว สิ่งที่ผมกำลังเขียนถึงคุณนี้อาจจะเรียกได้ว่าเป็นคำสั่งใหม่ก็ได้

1:1 ถ้อยคำ ในที่นี้หมายถึง พระคริสต์

1:4 สำเนาฉบับภาษากรีกบางเล่ม ใช้คำว่า "พวกคุณ" แทน "พวกเรา"

2:5 รักพระองค์ครบถ้วนอย่างแท้จริง หรือความรักของพระเจ้างก็สำเร็จครบถ้วนในคนคนนั้น

คุณดูได้จากชีวิตของพระคริสต์ หรือดูจากชีวิตของพวกคุณเอง แล้วจะรู้ว่าคำสั่งใหม่นี้เป็นความจริง เพราะความมืดกำลังจะผ่านพ้นไป และความสว่างอันแท้จริงก็ได้ส่องแสงเข้ามาแล้ว

⁹คนที่พูดว่าเขาอยู่ในความสว่างแต่ยังเกลียดชังพี่น้องอยู่ที่แสดงว่าเขายังอยู่ในความมืด ¹⁰คนที่รักพี่น้องของเขาที่อยู่ในความสว่าง ชีวิตของเขาจะไม่มีอะไรไม่ดีที่จะไปทำให้คนอื่นสะดุดทำบาป ¹¹คนที่เกลียดชังพี่น้องของตนก็ยังคงอยู่ในความมืด เขายังเดินอยู่ในความมืด และก็ไม่ว่าตัวเองเดินไปที่ไหน เพราะความมืดทำให้ตาของเขาบอด

¹²ลูกเล็กๆ ที่รัก ผมได้เขียนถึงพวกคุณ ก็เพราะบาปที่พวกคุณได้ทำนั้น พระเจ้าได้ยกโทษแล้วเพราะพระคริสต์

¹³คุณพ่อทั้งหลาย ผมได้เขียนถึงพวกคุณ ก็เพราะพวกคุณได้รู้จักกับพระองค์ ผู้ซึ่งเป็นอยู่ตั้งแต่เริ่มแรก คนหนุ่มๆ ทั้งหลาย ผมได้เขียนถึงพวกคุณ ก็เพราะพวกคุณได้เอาชนะมารร้ายนั้น

¹⁴ลูกเล็กๆ ทั้งหลาย ผมได้เขียนถึงพวกคุณ ก็เพราะพวกคุณได้มารู้จักกับพระบิดา คุณพ่อทั้งหลายผมได้เขียนถึงพวกคุณ ก็เพราะพวกคุณได้มารู้จักกับพระองค์ผู้ซึ่งได้เป็นอยู่ตั้งแต่เริ่มแรก คนหนุ่มๆ ทั้งหลาย ผมได้เขียนถึงพวกคุณ ก็เพราะพวกคุณมีกำลังมาก และพระคำของพระเจ้าอยู่ในพวกคุณทั้งหลาย และพวกคุณก็ได้เอาชนะมารร้ายนั้น

¹⁵อย่ารักโลกหรือรักสิ่งของในโลกนี้อีกต่อไป ถ้าคนไหนรักโลกนี้ คนนั้นก็ไม่ได้รักพระบิดา ¹⁶เพราะทุกสิ่งทุกอย่างในโลกนี้ คือกิเลสตัณหาของสันดาน กิเลสตัณหาของตา และการอื้ออวนในสิ่งที่ทำหรือมี สิ่งเหล่านี้ไม่ได้มาจากพระบิดา แต่มาจากโลกนี้ ¹⁷โลกนี้กำลังจะผ่านพ้นไป พร้อมๆ กับกิเลสตัณหาของมัน แต่คนที่ทำตามความต้องการของพระเจ้าจะยังอยู่ตลอดไป

อย่าติดตามศัตรูของพระคริสต์

¹⁸ลูกรๆ เอ๋ย วันสุดท้ายใกล้มาถึงแล้ว เหมือนที่พวกคุณได้ยินแล้วว่าศัตรูของพระคริสต์กำลังจะมา เดียวนี้พวกศัตรูนั้นก็ได้มากันมากมายแล้ว ซึ่งทำให้เรารู้ว่าวันสุดท้ายใกล้มาถึงแล้ว ¹⁹ศัตรูพวกนี้เป็นพวกที่ได้เดินออกไปจากพวกเรา แต่ความจริงแล้วพวกเขาไม่ได้เป็นคนของพวกเราหรอก เพราะถ้าเป็นพวกเราจริงก็ต้องอยู่กับเราตลอดไป แต่พวกเขาได้ออกไปจากพวกเราแล้ว แสดงว่าไม่มีใครสักคน ในพวกเขาที่เป็นคนของพวกเรา

²⁰พระคริสต์ผู้บริสุทธิ์ได้เจิม* พวกคุณด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์[†] ทำให้พวกคุณทุกคนรู้ความจริง ²¹ที่ผมเขียนจดหมายมาหาพวกคุณ ไม่ใช่เพราะพวกคุณไม่รู้ความจริงนี้ แต่เพราะพวกคุณรู้แล้วและรู้ด้วยว่าไม่มีคำหลอกลวงออกมาจากความจริง

²²แล้วคนโกหกคือใคร คนโกหกก็คือคนที่พูดว่าพระเยซูไม่ใช่พระคริสต์[†] คนนี้แหละคือศัตรูของพระคริสต์และเป็นคนที่ปฏิเสธทั้งพระบิดาและพระบุตรด้วย ²³ทุกคนที่ปฏิเสธพระบุตรก็ไม่มีความสัมพันธ์กับพระบิดา แต่คนที่ยอมรับพระบุตรอย่างเปิดเผย ก็มีพระบิดาด้วย

²⁴ขอให้พวกคุณเก็บรักษาคำสั่งสอนที่คุณได้ยินมาตั้งแต่ต้นเพราะถ้าคุณเก็บรักษาคำสั่งสอนนี้ไว้ คำสั่งสอนนี้ก็จะเก็บรักษาคุณไว้ในพระบุตรและพระบิดาด้วย ²⁵นี่เป็นสิ่งที่พระเจ้าสัญญาว่าจะให้กับเรา คือชีวิตที่อยู่กับพระเจ้าตลอดไป

2:20 เจิม เป็นวิธีที่พระเจ้าใช้ในการแต่งตั้งคนเพื่อทำงานรับใช้พิเศษ

²⁶ทั้งหมดที่ผมเขียนมานี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับการที่มีคนพยายามจะมาหลอกลวงพวกคุณ ²⁷พระคริสต์ได้เจิม*พวกคุณด้วยพระวิญญาณ และพระวิญญาณก็ยังอยู่กับพวกคุณ คุณก็เลยไม่ต้องให้ใครมาสอนอีก เพราะพระวิญญาณนั้นได้สอนให้คุณรู้เกี่ยวกับทุกสิ่ง พระวิญญาณนั้นเป็นความจริงและจะไม่หลอกลวง ดังนั้นพวกคุณควรจะต้องมั่นใจคงอยู่ในพระคริสต์เหมือนกับที่พระวิญญาณได้สอนนั้น

²⁸เดี๋ยวนี้ขอให้ลูกเล็กๆทั้งหลายตั้งมั่นคงอยู่ในพระคริสต์ เพื่อว่าเมื่อวันที่พระคริสต์มาปรากฏ เราจะได้มีความมั่นใจ และไม่ต้องละอายเมื่อพระองค์กลับมา ²⁹เพราะพวกคุณรู้แล้วว่า พระเจ้าทำในสิ่งที่ถูกต้อง และทุกคนที่ทำการที่ถูกต้องก็ได้เป็นลูกของพระเจ้า

เราเป็นลูกของพระเจ้า

3 ดุลี พระบิดาได้ให้ความรักอันยิ่งใหญ่กับเรามากขนาดไหน ถึงได้เรียกเราว่าเป็นลูกของพระองค์ และเราก็ได้เป็นอย่างนั้นจริงๆ โลกนี้ไม่รู้จักพระองค์ ซึ่งเป็นเหตุที่โลกไม่รู้จักรเราเหมือนกัน ²เพื่อนๆ ที่รัก ตอนที่เราได้เป็นลูกของพระเจ้าแล้ว เรายังไม่รู้ว่าจะต้องไปข้างหน้าเราจะเป็นอย่างไร แต่เรารู้ว่าเมื่อพระคริสต์มาปรากฏ เราจะเป็นเหมือนพระองค์ เพราะเราจะเห็นพระองค์ตามที่พระองค์เป็นจริงๆ ³ทุกคนที่มีความหวังอย่างนี้ ก็จะทำตัวเองให้บริสุทธิ์เหมือนอย่างที่พระคริสต์บริสุทธิ์

⁴ทุกคนที่ทำบาปก็ฝ่าฝืนกฎของพระเจ้า เพราะความบาปก็คือการฝ่าฝืนกฎนั่นเอง ⁵พวกคุณรู้แล้วว่า ที่พระคริสต์มาปรากฏก็เพื่อมารับเอาความบาปของทุกคนไปจนหมด และคุณก็รู้ว่าในพระคริสต์นั้นไม่มีความบาปเลย ⁶ทุกคนที่ตั้งมั่นคงในพระคริสต์จะไม่ทำบาปอีกต่อไป ส่วนคนที่ยังทำบาปอยู่ ก็ไม่เคยเห็นพระองค์ และไม่ได้รู้จักกับพระองค์ด้วย

⁷ลูกๆ ที่รัก อย่าให้ใครมาหลอกลวงเอาได้ คนที่ทำในสิ่งที่พระเจ้าชอบใจก็เป็นคนที่พระเจ้ายอมรับ เหมือนกับที่พระเจ้ายอมรับพระคริสต์นั้น ⁸คนที่ยังทำบาปอยู่ก็เป็นพวกของมาร เพราะมารได้ทำบาปมาตั้งแต่ต้น นี่เป็นเหตุที่พระบุตรของพระเจ้ามาปรากฏ เพื่อพระองค์จะได้ทำลายการทำงานของมารเสีย

⁹ทุกคนที่เป็นลูกของพระเจ้าจะไม่ทำบาปอีกต่อไป เพราะธรรมชาติของพระเจ้าได้เข้าไปอยู่ในคนนั้นแล้ว ด้วยเหตุนี้คนนั้นก็ไม่สามารถที่จะทำบาปได้อีกต่อไป เพราะเขาได้มาเป็นลูกของพระเจ้าแล้ว ¹⁰แบบนี้ถึงจะรู้ว่าใครเป็นลูกของพระเจ้า หรือใครเป็นลูกของมาร คือทุกคนที่ไม่ได้ทำในสิ่งที่ถูกต้องและไม่ได้รักพี่น้องของเขา ก็ไม่ใช่ลูกของพระเจ้า

เราต้องรักซึ่งกันและกัน

¹¹พวกคุณได้ยินได้ฟังคำสอนนี้มาตั้งแต่ต้นแล้วว่าให้เรารักกันและกัน ¹²อย่าให้เราเป็นเหมือนคาอิน*ที่เป็นพวกของมารและได้ฆ่าน้องชายของเขา เขาฆ่าน้องทำไม ก็เพราะการกระทำของเขาชั่วแต่ของน้องชายเขานั้นถูกต้อง

¹³พี่น้องครับ ไม่ต้องแปลกใจหรอกถ้าโลกนี้เกลียดพวกคุณ ¹⁴เรารู้ว่าเราได้ผ่านจากความตายไปสู่ชีวิตแล้ว ก็เพราะเรารักพี่น้องของเรา ส่วนคนที่ไม่รักคนอื่นก็ยังคงอยู่ในความตาย ¹⁵ทุกคน

3:12 คาอิน เป็นลูกของอาดัมกับเอวา คาอินได้ฆ่าอาเบลน้องชายของเขา เพราะความอิจฉา อ่านได้จากหนังสือปฐมกาล 4:1-16

ที่เกลียดชังพี่น้องของเขาก็เป็นฆาตกร พวกคุณรู้ว่าคนที่เป็นฆาตกรนั้นจะไม่มีชีวิตตลอดไปกับพระเจ้า¹⁶ แบบนี้ลีเราถึงรู้ว่าความรักเป็นอย่างไร คือพระคริสต์ได้ให้ชีวิตของพระองค์เพื่อเรา เราจึงควรให้ชีวิตของเรา เพื่อพี่น้องของเราด้วย¹⁷ คนที่มีทรัพย์สมบัติมากมายในโลกนี้ เมื่อเห็นพี่น้องของเขา ขัดสนและต้องการความช่วยเหลือ แต่ใจจืดใจดำไม่ช่วย ก็แสดงว่าความรักของพระเจ้าไม่ได้อยู่ในคนคนนี้เลย¹⁸ ลูกเล็กๆ ที่รัก อย่าให้เรารักกันแค่คำพูดหรือรักแต่ปากเท่านั้น แต่ให้เรารักกันด้วยการกระทำและด้วยความจริงใจ

¹⁹⁻²⁰ แบบนี้ลีเราถึงแน่ใจว่าเราอยู่ฝ่ายความจริง ถึงแม้ว่าใจของเราจะฟ้องว่าเราผิด แต่เราก็ยังสามารถที่จะมีสันติสุขต่อหน้าพระเจ้าได้ เพราะพระเจ้านั้นยิ่งใหญ่กว่าใจเรา และพระองค์รู้ทุกสิ่งทุกอย่าง

²¹ เพื่อนๆ ที่รัก ถ้าใจเราไม่ได้ฟ้องว่าเราทำผิด เราก็มั่นใจที่จะเข้าพบพระเจ้า²² และเราจะได้รับทุกสิ่งที่เราขอจากพระเจ้า เพราะได้ทำตามคำสอนของพระองค์และได้ทำสิ่งที่พระองค์พอใจ²³ คำสั่งสอนของพระองค์คือให้เราไว้วางใจในพระเยซูคริสต์เจ้าพระบุตรของพระองค์ และให้เรารักกันและกันเหมือนกับที่พระองค์ได้สั่งเราไว้แล้ว²⁴ คนที่ทำตามคำสั่งสอนของพระเจ้าก็อยู่ในพระเจ้า และพระเจ้าก็อยู่ในใจของเขาด้วย เรารู้ว่าพระเจ้าอยู่ในเรา เพราะว่าพระเจ้าได้ให้พระวิญญาณไว้กับเรา

ยอห์นเตือนให้ระวังผู้สอนผิดๆ

4 เพื่อนๆ ที่รัก อย่าเชื่อในวิญญาณทุกชนิดที่มาทำนาย แต่ให้ทดสอบพวกวิญญาณเหล่านั้นเสมอ ว่ามาจากพระเจ้าจริงหรือไม่ เพราะมีผู้ทำนายที่หลอกลวงเป็นจำนวนมากได้ออกมาอยู่ในโลกนี้แล้ว² พวกคุณสามารถรู้จักพระวิญญาณของพระเจ้าได้ ถ้าวิญญาณดวงไหนยอมรับว่าพระเยซูคริสต์ได้มาเกิดเป็นมนุษย์ในโลกนี้ ก็แสดงว่าวิญญาณนั้นมาจากพระเจ้า³ วิญญาณดวงไหนที่ไม่ยอมรับพระเยซูที่ไม่ได้มาจากพระเจ้าและวิญญาณนี้แหละเป็นศัตรูกับพระคริสต์ ที่คุณได้ยินว่าศัตรูของพระคริสต์กำลังจะมา เต็มนี้ก็จะได้เข้ามาในโลกแล้ว

⁴ ลูกๆ เอ๋ย พวกคุณเป็นของพระเจ้า จึงมีชัยชนะเหนือพวกศัตรูของพระคริสต์ เพราะพระเจ้าที่อยู่ในพวกคุณยิ่งใหญ่กว่ามารที่อยู่ในโลกนี้⁵ พวกคนเหล่านั้นเป็นของโลกนี้ ดังนั้นสิ่งที่พวกเขาพูดก็มาจากโลกนี้⁶ แต่พวกเราเป็นของพระเจ้า คนที่รู้จักพระเจ้าจะฟังเรา แต่คนที่ไม่ได้เป็นของพระเจ้าจะไม่ฟังเรา แบบนี้ลีเราถึงสามารถบอกได้ว่าวิญญาณไหนเอาความจริงมาให้และวิญญาณไหนที่โกหก

ความรักมาจากพระเจ้า

⁷ เพื่อนๆ ที่รัก ขอให้เรารักกันและกัน เพราะความรักนั้นมาจากพระเจ้า ทุกคนที่มีความรักก็ได้ชื่อว่าเป็นลูกของพระเจ้า และเขาก็รู้จักพระเจ้า⁸ ส่วนคนที่ไม่มีความรัก ก็ไม่รู้จักพระเจ้า เพราะว่าพระเจ้าเป็นความรัก⁹ นี่คืวิธีที่พระเจ้าได้แสดงความรักให้กับเรา คือพระองค์ได้ส่งพระบุตรเพียงองค์เดียวมาอยู่ในโลกเพื่อเราจะได้มีชีวิตโดยผ่านทางพระบุตรของพระองค์นั้น¹⁰ นี่แหละคือความรักแท้ ไม่ใช่ว่าเราไปรักพระองค์ แต่พระองค์รักเราและส่งพระบุตรของพระองค์มาเป็นเครื่องบูชา¹¹ เพื่อจัดการกับบาปของเราให้หมดไป

11 เพื่อนๆ ที่รัก ถ้าพระเจ้ารักเราขนาดนี้ เราก็ควรจะรักกันและกันด้วย 12 ไม่มีใครเคยเห็นพระเจ้า แต่ถ้าเรารักกันและกัน พระเจ้าก็อยู่ในเราและความรักของพระองค์ก็ได้สำเร็จในชีวิตของเราตามเป้าหมายของพระองค์

13 แบบนี้ลีเราถึงรู้ว่าเราได้อยู่ในพระองค์และพระองค์อยู่ในเรา คือพระองค์ได้ยอมให้เรามีส่วนร่วมด้วยพระวิญญาณของพระองค์ 14 เราได้เห็นและเราได้เป็นพยานว่า พระบิดาได้ส่งพระบุตรของพระองค์มาเป็นผู้ช่วยให้โลกนี้รอดพ้นจากบาป 15 คนที่ยอมรับว่าพระเยซูเป็นพระบุตรของพระเจ้า พระเจ้าก็อยู่ในคนนั้นและคนนั้นก็อยู่ในพระเจ้า 16 ดังนั้นเราจึงแน่ใจและไว้วางใจในความรักที่พระเจ้ามีต่อเรา พระเจ้าคือความรักและคนที่อยู่ในความรักต่อไปก็อยู่ในพระเจ้า และพระเจ้าก็อยู่ในคนนั้นด้วย 17 แบบนี้ลีความรักของพระเจ้าถึงสำเร็จตามเป้าหมายของพระองค์ในพวกเรา เราจึงมีความมั่นใจในวันพิพากษา ที่เรามีความมั่นใจอย่างเต็มเปี่ยมก็เพราะชีวิตที่เรามีในโลกนี้ เป็นชีวิตที่เหมือนกับชีวิตของพระคริสต์ 18 ในความรักนั้นไม่มีความกลัวเพราะความรักที่สำเร็จตามเป้าหมายของพระองค์นั้น ได้ไล่ความกลัวออกไปหมดแล้ว ความกลัวนั้นเกี่ยวกับการถูกลงโทษ และคนที่ยังกลัวการถูกลงโทษก็เพราะความรักนั้นยังไม่สำเร็จตามเป้าหมายของพระองค์ในคนคนนั้น

19 ที่พวกเรามีความรักก็เพราะว่าพระเจ้ารักเราก่อน 20 ถ้าคนไหนพูดว่าฉันรักพระเจ้า แต่ยังไม่เกลียดชังพี่น้องของเขาเองคนนั้นก็โกหก เพราะคนที่ไม่รักพี่น้องของเขาที่มองเห็นได้ ก็จะไม่สามารถรักพระเจ้าที่เขา มองไม่เห็น 21 เราได้รับคำสั่งนี้จากพระคริสต์คือคนที่รักพระเจ้าต้องรักพี่น้องของตนด้วย

ลูกของพระเจ้าชนะโลกนี้แล้ว

5 คนที่เชื่อว่าพระเยซูเป็นพระคริสต์ก็ได้ชื่อว่าเป็นลูกของพระเจ้า และคนที่รักพระเจ้าก็จะรักลูกๆ ของพระองค์ด้วย 2 แบบนี้ลีเราถึงรู้ว่าเรารักลูกๆ ของพระเจ้าจริง คือเมื่อเรารักพระเจ้า และทำตามคำสั่งของพระองค์ 3 การที่จะรักพระเจ้าหมายความว่าเราจะทำตามคำสั่งของพระองค์ และคำสั่งของพระองค์ก็ไม่ยากหรอก 4 เพราะทุกคนที่เป็นลูกของเจ้ามีชัยชนะเหนือโลก และความเชื่อของเราเองคือฤทธิ์อำนาจที่เอาชนะโลกแล้ว 5 ใครกันล่ะที่เอาชนะโลกนี้ได้ ก็คนที่เชื่อว่าพระเยซูเป็นพระบุตรของพระเจ้า

พระเจ้าบอกเราเรื่องของพระบุตร

6 พระเยซูคริสต์เป็นผู้ที่มาโดยน้ำ* และเลือด* พระองค์ไม่ได้มาโดยน้ำเท่านั้น แต่มาโดยน้ำ และเลือด พระวิญญาณก็ได้ยืนยันว่าเรื่องนี้เป็นความจริง เพราะพระวิญญาณเป็นความจริง 7 มีอยู่สามสิ่งที่ยืนยันว่าเรื่องนี้เป็นจริงคือ 8 พระวิญญาณ น้ำ และเลือด ทั้งสามอย่างนี้ได้ยืนยันตรงกันหมด 9 ถ้าเรายอมรับพยานที่เป็นมนุษย์ว่าเชื่อถือได้ แล้วเมื่อพระเจ้ามาเป็นพยาน เราก็ควรเชื่อเชื่อถือคำพยานของพระองค์มากยิ่งขึ้นอีก เพราะพระเจ้าเองเป็นพยานให้กับพระบุตรของพระองค์ 10 คนที่ไว้วางใจในพระบุตรของพระเจ้า ก็ได้เชื่อความจริงที่พระเจ้าได้ยืนยันกับเรา คน

5:6 น้ำ อาจหมายถึง น้ำตอนที่พระเยซูเข้าที่จุ่มน้ำ

5:6 เลือด อาจหมายถึง เลือดตอนที่พระเยซูตาย

ที่ไม่เชื่อพระเจ้าก็หาว่าพระเจ้าโกหก เพราะเขาไม่เชื่อในคำยืนยันของพระเจ้าที่เกี่ยวกับพระบุตรของพระองค์ ¹¹สิ่งที่พระเจ้าได้ยืนยันกับเราคือ พระองค์จะให้เรามีชีวิตกับพระองค์ตลอดไป และชีวิตนี้มีอยู่ในพระบุตรของพระองค์เท่านั้น ¹²คนที่มีพระบุตรของพระเจ้าอยู่ด้วย ก็จะมีชีวิตตลอดไปกับพระเจ้า แต่คนที่ไม่มีพระบุตรของพระองค์ ก็ไม่มีชีวิตตลอดไปกับพระเจ้า

¹³ผมได้เขียนเรื่องนี้ถึงพวกคุณที่ไว้วางใจในพระบุตรของพระเจ้า เพื่อพวกคุณจะได้รู้ว่า คุณยังมีชีวิตตลอดไปกับพระเจ้าอยู่ ¹⁴พวกเรามีความเชื่อมั่นในพระเจ้าว่า ถ้าเราขออะไรตามที่พระเจ้าต้องการ พระองค์ก็จะฟังเรา ¹⁵ถ้าเรารู้ว่าพระองค์ฟังเรา ไม่ว่าเราจะขออะไรก็ตาม เราจะได้รับตามที่เราขอนั้น

¹⁶คนที่เห็นพี่น้องของตัวเองทำบาป แต่เป็นบาปที่ไม่ได้นำไปถึงความตาย เขาควรจะขอต่อพระเจ้าสำหรับพี่น้องคนนั้น และพระเจ้าจะให้ชีวิตกับพี่น้องคนนั้น ผมกำลังพูดถึงคนที่ทำบาปซึ่งไม่ได้นำไปถึงความตาย แต่บาปที่นำไปถึงความตายก็มีด้วย ผมไม่ได้บอกให้คุณขอสำหรับคนที่ทำบาปแบบนั้น ¹⁷การกระทำผิดทุกอย่างเป็นความบาป แต่มีบาปบางอย่างที่ไม่นำไปถึงความตายด้วย

¹⁸เรารู้ว่าคนที่เป็นลูกของพระเจ้าจะไม่ทำบาปอีกต่อไป พระบุตรของพระเจ้าก็ได้ดูแลให้เขาปลอดภัย และมารนั้นก็ไม่สามารถมาทำร้ายเขาได้ ¹⁹เรารู้ว่าเราเป็นของพระเจ้า ถึงแม้ว่าโลกนี้จะอยู่ในมือของมารก็ตาม ²⁰แต่เรารู้ว่าพระบุตรของพระเจ้าได้มาแล้ว พระองค์ได้มาให้ความเข้าใจกับเรา เพื่อเราจะได้รู้จักพระเจ้าผู้เป็นความจริงแท้ เราได้อยู่ในพระองค์ผู้เป็นความจริงนั้นโดยผ่านทางพระเยซูคริสต์ พระบุตรของพระองค์ พระองค์ผู้นี้เป็นพระเจ้าเที่ยงแท้และเป็นผู้ที่ทำให้คนมีชีวิตกับพระองค์ตลอดไป ²¹ลูกๆ เอ๋ย อยู่ให้ห่างจากรูปเคารพทั้งหลาย

จดหมายจากยอห์น ฉบับที่สอง

1 จากผู้น่าอาวโล^{*}

ถึงคุณผู้หญิง^{*}ที่พระเจ้าได้เลือกไว้และลูกๆของเธอ ผมรักพวกคุณทุกคนจริงๆ และไม่ใช้ผมคนเดียวหรอก แต่ทุกคนที่รู้จักความจริงก็รักพวกคุณด้วย ²ที่พวกเรารักคุณก็เพราะพวกเรามีความจริง* อยู่ในใจ และความจริงนี้จะอยู่กับพวกเราตลอดไป

³ขอให้พระเจ้าพระบิดาและพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระบิดาให้ความเมตตากรุณา และสันติสุขกับพวกเรา ในขณะที่พวกเราใช้ชีวิตตามความจริงและมีความรักต่อกันและกัน

⁴ผมดีใจมากที่รู้ว่าลูกๆ ของคุณบางคนเชื่อฟังความจริงเหมือนกับที่พระบิดาของพวกเราได้สั่งไว้ ⁵แล้วตอนนี้ คุณผู้หญิงครับ ผมไม่ได้เขียนกฎใหม่ให้กับคุณ แต่เป็นกฎที่เรามีมาตั้งแต่แรกแล้ว คือขอให้รักกันและกัน ⁶จริงๆ แล้วความรักหมายถึง การทำตามคำสั่งของพระเจ้า คำสั่งนี้คือให้รักกันและกันเสมอ เหมือนกับที่พวกเราเคยได้ยินมาแล้วตั้งแต่แรก

⁷มีพวกหลอกลวงมากมายเที่ยวออกไปในโลกนี้ คนพวกนี้ไม่ยอมรับว่าพระเยซูได้เข้ามาในโลกนี้อย่างมนุษย์จริงๆ คนแบบนี้เป็นทั้งคนหลอกลวงและเป็นศัตรูกับพระคริสต์ ⁸ระวังตัวให้ดี อย่าให้สิ่งที่พวกเราได้ลงแรงไปแล้วนั้นต้องหลุดมือไป เพื่อคุณจะได้รับรางวัลนั้นอย่างเต็มที่

⁹คนไหนที่วิ่งไล่หน้าไป และไม่ได้ยึดถือคำสั่งสอนที่แท้จริงเกี่ยวกับพระคริสต์อีกต่อไป คนนั้นก็ไม่มีพระเจ้าอยู่ด้วย ส่วนคนไหนที่ยึดถือคำสั่งสอนที่แท้จริง คนนั้นก็ยังมีทั้งพระบิดาและพระบุตรอยู่ด้วย ¹⁰ถ้ามีใครมาหาคุณแล้วไม่ได้เอาคำสั่งสอนที่แท้จริงเกี่ยวกับพระคริสต์มาด้วยก็อย่าไปต้อนรับเขา เข้าบ้านหรือไปพักทักทายเขา ¹¹เพราะถ้าคนไหนต้อนรับเขา ก็เท่ากับว่าคนนั้นมีส่วนร่วมในสิ่งชั่วร้ายที่เขาทำด้วย

¹²ยังมีอีกหลายเรื่องที่ผมอยากจะพูด แต่ไม่อยากเขียนเป็นจดหมาย เพราะผมหวังว่าจะได้มาเยี่ยมคุณ จะได้พูดคุยกันต่อหน้า เพื่อเราจะได้มีความสุขอย่างเต็มที่

¹³ลูกๆ ของน้องสาวคุณที่พระเจ้าได้เลือกไว้ ก็ฝากความคิดถึงมาให้คุณด้วย

1:1 ผู้น่าอาวโล ในที่นี้หมายถึง ยอห์น ศิษย์เอกของพระเยซู

1:1 คุณผู้หญิง อาจหมายถึงผู้หญิงคนหนึ่งจริงๆ หรืออาจหมายถึงหมู่ประชุมของพระเจ้า ถ้าหมายถึงหมู่ประชุมลูกๆ ของเธอ ก็หมายถึงพี่น้องในหมู่ประชุมนั้น และลูกๆ ของน้องสาวคุณ (ในข้อ 13) คงหมายถึงพี่น้องในหมู่ประชุมอีกแห่งหนึ่ง

1:2 ความจริง หรือข่าวดีเกี่ยวกับพระเยซูคริสต์เจ้า

จดหมายจากยอห์น ฉบับที่สาม

1 จากผู้นำอาวุโส*

ถึงกายอัสเพื่อนรัก เพื่อนที่ผมรักจริงๆ

²เพื่อนรัก ผมขออธิษฐานให้คุณเจริญรุ่งเรืองในทุกอย่างและมีสุขภาพที่ดีเหมือนกับที่คุณกำลังเป็นอยู่ ³ผมดีใจมากเมื่อมีพี่น้องบางคนมาบอกว่า คุณยังยึดมั่นอยู่ในความจริง* และยังใช้ชีวิตตามความจริงนั้น ⁴ไม่มีอะไรทำให้ผมดีใจมากไปกว่านี้อีกแล้ว เมื่อได้ยินว่าลูกๆ ของผมใช้ชีวิตตามความจริง

⁵เพื่อนรัก คุณแสดงให้เห็นถึงความซื่อสัตย์ของคุณ เมื่อคุณช่วยเหลือพี่น้องต่างๆ ที่บางคนคุณไม่เคยรู้จักมาก่อนเลย ⁶พวกเขาได้รายงานเรื่องความรักของคุณให้กับหมู่ประชุม*[†] ที่นี้ฟัง จะเป็นการดีมากเลยถ้าคุณจะช่วยสนับสนุนส่งพวกเขาเดินทางต่อไป ถ้าคุณทำอย่างนี้พระเจ้าก็จะพอใจ ⁷เพราะพวกเขาเดินทางไปเพื่อรับใช้พระคริสต์ และไม่ยอมรับความช่วยเหลือจากคนที่ไม่เชื่อพระเจ้า ⁸ดังนั้นพวกเราจึงควรจะช่วยเหลือคนเช่นนี้เพื่อจะได้ร่วมมือกับพวกเขาในการเผยแพร่ความจริงด้วย

⁹ผมได้เขียนถึงหมู่ประชุม แต่ดิโอเตรเฟส คนที่ชอบทำตัวใหญ่โตลั่นโน่นสั่งนี้ในหมู่ประชุม นั้นไม่ยอมฟังเรา ¹⁰รอให้ผมมาถึงก่อน แล้วผมจะชี้ให้เห็นว่าเขาได้ทำอะไรลงไปบ้าง รวมถึงเรื่องที่เขาไปนิทาให้ร้ายพวกเรา แค่นั้นยังไม่พอ ตัวเขาเองไม่ยอมต้อนรับพี่น้องพวกนั้นที่เดินทางแล้วยังไปสั่งห้ามพี่น้องที่อยากต้อนรับคนพวกนี้อีกด้วย ถ้าใครไม่ทำตาม เขาก็จะไล่ออกจากหมู่ประชุม

¹¹เพื่อนรัก อย่าไปเลียนแบบสิ่งที่ชั่วร้ายแต่ให้เลียนแบบสิ่งที่ดี คนที่ทำดีนั้นก็เป็นที่รักของพระเจ้า ส่วนคนที่ทำชั่วนั้นก็ไม่เคยเห็นพระเจ้า

¹²ทุกคนพูดยกย่องเดเมตรีอัส พวกเราก็ยกย่องเขาด้วย แม้แต่ความจริงของพระเจ้าเองก็ยกย่องเขาเลย และคุณก็รู้ว่าที่เราพูดมาทั้งหมดนี้เป็นความจริง

¹³ผมยังมีอีกหลายเรื่องที่จะบอกคุณ แต่ไม่อยากเขียนเป็นจดหมาย ¹⁴ผมหวังว่าจะได้เจอคุณในเร็วๆ นี้ แล้วเราจะได้คุยกันต่อหน้า

¹⁵ขอพระเจ้าให้สันติสุขกับคุณ เพื่อนๆ ที่นี้ฝากความคิดถึงมาให้คุณ ช่วยฝากความคิดถึงให้กับเพื่อนๆ แต่ละคนที่นี่ด้วย

1:1 ผู้นำอาวุโส ในที่นี้หมายถึง ยอห์น ศิษย์เอกของพระเยซู
1:3 ความจริง หรือชีวิตเกี่ยวกับพระเยซูคริสต์เจ้า

จดหมายจากยูดา

จดหมายฉบับนี้ ยูดาเป็นคนเขียน เขาเป็นน้องชายของ
พระเยซู และเป็นน้องชายของยากอบ ยูดาเขียนจดหมายฉบับนี้
เพื่อปลุกใจพี่น้องให้มีความเชื่อมากขึ้น และเขียนต่อต้าน
พวกที่ชอบสร้างปัญหาและพวกอาจารย์ที่สอนผิดๆ

จดหมายจากยูดา

1 จากยูดา ทาสของพระเยซูคริสต์ และเป็นน้องของยากอบ ถึงคนทั้งหลายที่พระเจ้าได้เรียกมาเป็นคนที่พระเจ้าพระบิดารัก และเป็นคนที่พระเยซูคริสต์คุ้มครองไว้

²ขอพระเจ้าให้ความเมตตากรุณา สันติสุข และความรักกับคุณมากขึ้นอย่างเหลือเฟือ

พระเจ้าจะลงโทษคนที่ทำผิด

³เพื่อนๆ ที่รัก ตอนแรกผมตั้งใจจะเขียนถึงพวกคุณเกี่ยวกับความรอดที่เรามีร่วมกัน แต่ผมเห็นว่าจำเป็นจะต้องเขียนมากระตุนพวกคุณก่อน ให้ต่อสู้เพื่อหลักความเชื่อที่พระเจ้าได้มอบให้กับผู้บริสุทธิ์ของพระองค์พระเจ้าได้มอบความเชื่อนี้เพียงครั้งเดียวซึ่งเพียงพอแล้วสำหรับตลอดไป

⁴เพราะมีบางคนได้แอบเข้ามาในกลุ่มของพวกคุณ พวกนี้เป็นพวกที่พระเจ้าได้ตัดสินลงโทษไว้นานมาแล้ว ตามที่ผู้พูดแทนพระเจ้าได้เขียนไว้ พวกนอกศาสนาใช้ความเมตตากรุณาของพระองค์มาเป็นข้ออ้างที่จะทำผิดบาปทางเพศ และพวกนี้ได้ทิ้งพระเยซูคริสต์ ผู้เป็นเจ้านายและองค์เจ้าชีวิตแต่เพียงผู้เดียวของเราด้วย

⁵ผมอยากจะช่วยเตือนความจำของคุณในเรื่องที่คุณรู้อยู่แล้ว จำได้ไหม องค์เจ้าชีวิตได้ช่วยคนของพระองค์ออกจากประเทศอียิปต์ แต่ต่อมาพระองค์ได้ทำลายทุกคนในพวกนั้นที่ไม่ไว้วางใจพระองค์ ⁶และคุณยังจำได้ไหม เรื่องของพวกทูตสวรรค์ที่ไม่พอใจกับตำแหน่งหน้าที่ที่พระเจ้ามอบให้ แต่กลับทิ้งที่อยู่ของตัวเองไป พระเจ้าได้ลأمพวกนี้ไว้ด้วยโซ่ที่ไม่มีวันขาด ชังไว้ในที่มืดมืดเพื่อรอตัดสินโทษในวันที่ยิ่งใหญ่ ⁷จำได้ไหม เรื่องของเมืองโสโดม เมืองโกโมราห์ และเมืองอื่นๆ รอบๆ สองเมืองนั้น ที่ได้มไปด้วยพวกทำผิดบาปทางเพศ พวกวิปริตผิดเพศ พระเจ้าจึงลงโทษพวกเขาด้วยไฟที่ไม่มีวันดับ เพื่อเอาไว้เป็นตัวอย่างให้ดู

⁸มันก็เหมือนกับคนพวกนี้ที่แอบเข้ามาในกลุ่มของคุณ พวกเขาอ้างว่าเห็นนิมิตมากมาย จึงทำให้พวกเขาทำตัวสกปรกโสถมเต็มไปด้วยวาระคะตันทา ไม่ยอมรับอำนาจขององค์เจ้าชีวิต และด่าว่าทูตสวรรค์ ⁹ซึ่งแม้แต่มีคาเอลที่เป็นหัวหน้าทูตสวรรค์ยังไม่กล้าด่าว่ามาร ตอนที่โต้เถียงกันว่าใครจะได้ศพของโมเสสไป มีคาเอลแค่พูดว่า “ขอให้องค์เจ้าชีวิตจัดการกับเจ้า” ¹⁰แต่คนพวกนี้ได้ด่าว่าในเรื่องที่ตัวเองก็ไม่เข้าใจ ส่วนเรื่องที่เขาเข้าใจตามสัญชาตญาณอย่างสัตว์ที่ไม่มีความคิดนั้น ก็กลับเป็นสิ่งที่ทำลายพวกเขา ¹¹พวกนี้ทำตัวน่าละอายที่สุด พวกเขาทำตัวเหมือนคาอิน* ที่ฆ่าน้องของตัวเอง พวกนี้ได้ปล่อยตัวไปตามความผิดที่บาลาอาม* ได้ทำเพราะอยากจะทำชั่ว คนพวกนี้จะถูก ทำลายไปเหมือนกับโคราห์* ที่กบฏต่อโมเสส

1:11 คาอิน เป็นคนที่ฆ่าน้องชายของเขา อ้างมาจากหนังสือ ปฐมกาล 4:8-16

1:11 บาลาอาม เป็นผู้พูดแทนพระเจ้าในสมัยโบราณ เขาได้นำคนอิสราเอลหลงไปทำผิดบาปทางเพศกับชาวมีเดียน และกราบไหว้พระอินด้วย อ้างมาจากหนังสือ ก็นดารวิถี 25:1-4 และ 31:16

1:11 โคราห์ เป็นคนที่นำการกบฏ ในการต่อต้านโมเสสกับอาโรน ซึ่งทั้งสองคนนี้เป็นผู้นำอิสราเอล อ้างมาจากหนังสือ ก็นดารวิถี 16:1-35

1:12 การพบปะสังสรรค์ดีมีกันกันเพื่อแสดงความรักต่อกัน* คริสเตียนในสมัยเริ่มแรกได้มากินอาหารกัน ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของธรรมเนียมการมีสการพระเจ้า เขาเรียกมีอาหารนี้ว่า “อากาเป” ซึ่งหมายถึง “มือแห่งความรัก” เป็นการแสดงความรักและความห่วงใยต่อกัน

¹²เมื่อพวกคุณมาพบปะสังสรรค์ที่มกกันกันเพื่อแสดงความรักต่อกัน* คนพวกนี้ก็มาร่วมด้วย พวกเขาเป็นเหมือนหินโสโครกอันตรายที่ทำให้เรือแตกได้ พวกเขาคือมกกับคุณอย่างหน้าด้านๆ เป็นคนเลี้ยวแคะที่เลี้ยวดูแต่ตัวเอง เป็นเหมือนเมฆที่ไม่มีน้ำฝนที่ถูกพัดไปตามลม เป็นเหมือนต้นไม้ที่ไม่ออกลูกตามฤดูกาล และถูกถอนรากถอนโคนตายซ้ำสอง ¹³เป็นเหมือนคลื่นบ้าคลั่งในทะเลที่ซัดเอาการกระทำที่นำเอาอายุของตัวเองขึ้นมาให้เห็นเป็นฟอง เป็นเหมือนดวงดาวที่หลุดจากวงโคจร สิ่งที่คุณอยากรู้คือความมิดมิดที่ไม่มีวันจบสิ้น

¹⁴ฮโนค เป็นคนรุ่นที่เจ็ดนับจากอาดัม เขาได้ทำนายเกี่ยวกับคนพวกนี้ว่า

“ดูนั่นสิ องค์เจ้าชีวิตมาพร้อมกับ

ทูตสวรรค์ผู้บริสุทธิ์นับพันนับหมื่นของพระองค์

¹⁵เพื่อมาตัดสินลงโทษทุกๆ คนที่ไม่เกรงกลัวพระเจ้า

สำหรับการกระทำที่ไม่เกรงกลัวพระองค์

และสำหรับคำพูดที่หยาบช้ำทั้งหมดของคนบาป

ที่ไม่เกรงกลัวพระเจ้า”

¹⁶คนพวกนี้ขี้บ่น ชอบจับผิด ชอบทำตามต้นหาราคะของตัวเอง ซื่อวด ขี้ประจบสอพลอเพื่อประโยชน์ของตัวเอง

การเตือนและสิ่งที่ต้องทำ

¹⁷เพื่อนๆ ที่รัก ขอให้จำสิ่งที่พวกศิษย์เอก[†] ของพระเยซูคริสตเจ้าของเรา ได้เคยพูดไว้ว่า ¹⁸“ใน ยุคสุดท้าย จะมีคนเยาะเย้ยพระเจ้า พวกนี้จะทำตามกิเลสตัณหาชั่วอย่างไม่เกรงกลัวพระองค์” ¹⁹พวกนี้แหละที่สร้างความแตกแยกขึ้นในหมู่พวกคุณ และพวกเขาก็ทำตามสัญญาตม เพราะ ไม่มีพระวิญญาณของพระเจ้าอยู่ด้วย

²⁰ส่วนพวกคุณ เพื่อนที่รัก ขอให้ก่อร่างกันขึ้นบนรากฐานของหลักความเชื่ออันศักดิ์สิทธิ์ที่สุด ที่คุณมี และให้อธิษฐานด้วยความช่วยเหลือจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ ²¹ให้คุณรักษาเนื้อรักษาตัว ให้คงอยู่ในความรักของพระเจ้า ระหว่างที่คุณรอคอยพระเยซูคริสตเจ้าของเรา พระองค์จะ เมตตากรุณาให้คุณมีชีวิตตลอดไปกับพระเจ้า ²²ให้เมตตากับคนที่สงสัย ²³ให้ช่วยดึงคนอื่นให้ หลุดพ้นออกมาจากไฟ ให้เมตตากับคนอื่น ๆ แต่ระมัดระวังตัวให้ดี ให้เกลียดแค้นแต่เสื้อผ้าที่ เปราะเปื้อนบาป

สรรเสริญพระเจ้า

²⁴พระเจ้าสามารถรักษาคุณไว้ไม่ให้ล้มลง พระองค์จะนำคุณไปยืนอยู่ต่อหน้าสง่าราศีของ พระองค์ อย่างคนที่ไม่มิตำหนิ และเต็มไปด้วยความสุข ²⁵พระองค์คือพระเจ้าเพียงองค์เดียวเท่านั้น เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเรา ขอให้พระเยซูคริสตเจ้าของเรา ทำให้คนให้เกียรติกับพระเจ้า และยกย่องสรรเสริญพระองค์ ขอให้พวกเขายอมรับว่า พระองค์มีฤทธิ์และสิทธิอำนาจตลอดทุก ยุคทุกสมัย ทั้งในอดีต ปัจจุบัน และอนาคต อาเมน

หมวดหนังสือวิจารณ์

หนังสือวิจารณ์แตกต่างจากหนังสือเล่มอื่นๆ ในพระคัมภีร์ใหม่ ทั้งในด้านภาษาที่ใช้ และอารมณ์ของผู้เขียน ซึ่งก็คือยอห์น ยอห์นเป็นศิษย์เอกคนหนึ่งในสิบสองคนของพระเยซู ยอห์นเขียนหนังสือเล่มนี้ขึ้นมา เพื่อเล่าถึงนิมิตที่เขาเห็น ภาพและรูปต่างๆ ที่บรรยายส่วนใหญ่จะมาจากพระคัมภีร์เดิม ดังนั้นถ้าจะให้เห็นภาพชัดเจนที่สุดก็ต้องเปรียบเทียบกับข้อความในพระคัมภีร์เดิมหนังสือเล่มนี้ทำให้คริสเตียนมั่นใจในชัยชนะที่พวกเขามีเหนืออำนาจชั่วร้ายต่างๆ ซึ่งเป็นชัยชนะที่เขาได้มาโดยผ่านทางฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าและพระเยซูคริสต์ผู้เป็นทั้งแม่ทัพและผู้ช่วยของพวกเขา

วิวรณ์

ยอห์นพูดเกี่ยวกับหนังสือเล่มนี้

1 นี่คือสิ่งที่พระเจ้ามอบให้พระเยซูคริสต์นำมาเปิดเผย* เพื่อพระองค์จะได้นำไปแสดงให้พวกทาสของพระองค์รู้ถึงสิ่งต่างๆ ที่จะต้องเกิดขึ้นในเร็วๆ นี้ พระเยซูคริสต์ได้ส่งทูตสวรรค์ไปบอกเรื่องราวต่างๆ นี้กับยอห์นทาสของพระองค์ ²ยอห์นได้เป็นพยานถึงทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาเห็น เขาได้รายงานถ้อยคำที่มาจากพระเจ้าและเหตุการณ์ที่พระเยซูได้เปิดเผยให้รู้ ³คนที่ได้อ่านถ้อยคำที่มาจากพระเจ้านี้ให้หมู่ประชุมฟัง ถือว่าได้รับเกียรติจริงๆ คนทั้งหลายที่ได้ฟังและทำตามสิ่งที่ได้เขียนไว้นั้นก็ได้รับเกียรติเช่นกัน เรื่องที่ได้เขียนไว้ในหนังสือเล่มนี้จะเกิดขึ้นเร็วๆ นี้

ยอห์นกล่าวทักทายไปยังหมู่ประชุมทั้งเจ็ด

⁴จากยอห์น

ถึงหมู่ประชุมทั้งเจ็ดที่ตั้งอยู่ในแคว้นเอเชีย*

ขอให้ได้รับความเมตตากรุณาและสันติสุขจากพระเจ้าผู้ที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน ในอดีตและกำลังจะมาในอนาคต และจากพระวิญญูญาณทั้งเจ็ดที่อยู่ต่อหน้าบัลลังก์ของพระองค์ ⁵และจากพระเยซูผู้เป็นพยานที่ชื่อสัตย์ เป็นคนแรกที่ฟื้นขึ้นจากความตายและเป็นผู้มีอำนาจเหนืออัครทูตทั้งหลายในโลกนี้

พระเยซูคริสต์รักเรา และปลดปล่อยให้เราเป็นอิสระจากบาปของเราด้วยเลือดของพระองค์ ⁶พระองค์ทำให้เราเป็นพวกอัครทูตและเป็นพวกนักบวชที่รับใช้พระเจ้าพระบิดาของพระองค์ ขอให้พระเยซูคริสต์ได้รับเกียรติและมีฤทธิ์อำนาจตลอดกาล อาเมน

⁷ดูนั้นสิ พระเยซูกำลังมาพร้อมกับกลุ่มเมฆนั้น* ทุกคนจะเห็นพระองค์ แม้แต่คนที่แหวงพระองค์* ทุกเผ่าพันธุ์ในโลกจะโคกเศรำเพราะพระองค์ และจะเป็นตามนั้นอย่างแน่นอน อาเมน

⁸พระเจ้าองค์เจ้าชีวิตพูดว่า “เราคือจุดเริ่มต้นและจุดจบ* พระเจ้าผู้ที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน ในอดีต และกำลังจะมาในอนาคต พระเจ้าผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น”

ยอห์นเห็นพระคริสต์

⁹ผมคือยอห์น พี่ชายของพวกคุณ ที่ร่วมทุกข์ ร่วมครอบครองเป็นกษัตริย์ และร่วมอดทนกับพวกคุณในพระเยซู ที่ผมเป็นนักโทษอยู่บนเกาะปีทมอส* นี้ ก็เพราะผมได้ประกาศถ้อยคำของ

1:1 เปิดเผย หมายถึง การเปิด การไม่ปกปิด หรือการทำให้ความจริงซึ่งถูกซ่อนอยู่

1:4 เอเชีย คือด้านตะวันตกของคาบสมุทรในเอเชียตะวันตก ระหว่างทะเลดำกับทะเลเมดิเตอร์เรเนียน (ประเทศตุรกีในปัจจุบัน)

1:7 พระเยซูกำลังมาพร้อมกับกลุ่มเมฆนั้น ดูเพิ่มเติมได้จากหนังสือดาเนียล 7:13 หนังสือมัทธิว 24:30 หนังสือมาระโก 13:26 หนังสือลูกา 21:27 หนังสือ 1 เธสะโลนิกา 4:17

1:7 แหวงพระองค์ เมื่อพระเยซูถูกฆ่า พระองค์ถูกแหวงด้วยหอกที่สี่ข้าง ดูเพิ่มเติมได้จากหนังสือยอห์น 19:34-37 หนังสือเศคาริยาห์ 12:10

1:8 จุดเริ่มต้นและจุดจบ แปลตรงๆ คือ อัลฟาและโอเมกา เป็นอักษรตัวแรกและตัวสุดท้ายในภาษากรีก เหมือนกับตัวอักษร “ก” และ “ฮ” ในภาษาไทย

1:9 ปีทมอส คือเกาะเล็กๆ ในทะเลเอเจียน ใกล้ชายฝั่งของประเทศตุรกี

พระเจ้า¹ และเป็นพยานเกี่ยวกับพระเยซู¹⁰ ในวันขององค์เจ้าชีวิต* นั้น พระวิญญาณ¹¹ ได้ครอบงำผมไว้ และผมได้ยินเสียงดังเหมือนเสียงแตรมาจากข้างหลัง¹¹ เสียงนั้นพูดว่า “ให้เขียนทุกสิ่งทุกอย่างที่เจ้าได้เห็น ลงไปในหนังสือม้วน แล้วส่งไปให้หมู่ประชุมทั้งเจ็ดแห่ง ที่อยู่ในเมืองเอเฟซัส เมืองสมอร์นา เมืองเปอร์กามัม เมืองธียาทรา เมืองซาร์ดีส เมืองฟีลาเดลเฟีย และเมืองเลาดีเซีย”

¹²เมื่อผมหันไปเพื่อดูว่าใครพูดกับผม ผมเห็นฐานโคมไฟทองคำเจ็ดอัน¹³ ท่ามกลางโคมไฟนั้น ผมเห็นผู้หนึ่งซึ่งดูเหมือนกับคน สวมเสื้อคลุมยาวถึงเท้าและมีสายสะพายทองคำคอดูรอบอก¹⁴ ศีรษะและผมของพระองค์ขาวเหมือนกับขนแกะสีขาวหรือหิมะ และตาของพระองค์เหมือนเปลวไฟ¹⁵ เท้าของพระองค์เหมือน ทองสัมฤทธิ์ ที่ถูกหลอมในเตาไฟจนบริสุทธิ์และมันวาววับ เสียงของพระองค์เหมือนกับเสียงน้ำตกที่ดังสนั่นหวั่นไหว¹⁶ ในมือขวาของพระองค์มีดาวอยู่เจ็ดดวง มีดาบสองคมออกมาจากปากพระองค์¹⁷ และใบหน้าของพระองค์เหมือนกับแสงอาทิตย์อันแรงกล้า

¹⁷เมื่อผมเห็นพระองค์ ผมก็ล้มลงแทบเท้าของพระองค์เหมือนกับคนตาย พระองค์วางมือขวาแตะลงบนตัวผมแล้วพูดว่า “ไม่ต้องกลัว” เราคือจุดเริ่มต้นและจุดจบ¹⁸ เราเป็นผู้ที่มีชีวิตอยู่ เราเคยตาย แต่คุณลิตอนนี่เรามีชีวิตอยู่ตลอดไป เราถือกุญแจ ที่ให้เราสามารถที่จะเปิดหรือปิดที่อยู่ของคนตาย และสามารถนำพวกเขาให้เรามีชีวิตอีกครั้งหนึ่ง¹⁹ ให้เขียนสิ่งที่เจ้าได้เห็น ให้เขียนถึงเหตุการณ์ที่เป็นอยู่และเหตุการณ์ที่กำลังจะเกิดขึ้นต่อไป²⁰ นี่คือความหมายอันลึกซึ้งของดาวทั้งเจ็ดดวงที่เจ้าเห็นในมือขวาของเรา รวมทั้งฐานโคมไฟทองคำทั้งเจ็ดอัน ดาวทั้งเจ็ดดวงนั้นหมายถึงทูตสวรรค์* ของหมู่ประชุมทั้งเจ็ดแห่ง และฐานโคมไฟทั้งเจ็ดอันนั้นหมายถึง หมู่ประชุมทั้งเจ็ดแห่งนั่นเอง

ชาวที่ส่งไปถึงหมู่ประชุมเมืองเอเฟซัส

2 ให้เขียนถึงทูตสวรรค์ของหมู่ประชุมในเมืองเอเฟซัสว่า

“พระองค์ผู้ที่ถือดาวทั้งเจ็ดดวงในมือขวาและเดินอยู่ท่ามกลางฐานโคมไฟทองคำทั้งเจ็ดอันพูดว่า² เราผู้รักกระทำของเจ้า รู้ถึงงานหนักที่เจ้าทำ รู้ถึงความทรหดอดทนของเจ้า รู้ว่าเจ้าทนพวกคนชั่วนั้นไม่ได้ และเจ้าก็ได้ทดสอบคนพวกนั้นที่แอบอ้างว่าเป็นพวกศิษย์เอก³ ทั้งๆ ที่ไม่ใช่ แล้วเจ้าจับได้ว่าพวกเขาโกหก³ เรารู้ว่าเจ้าอดทนต่อความทุกข์ยากเพราะเห็นกับเรา และไม่ได้เลิกติดตามเรา”

⁴ “แต่เราอยากจะทำเจ้า ในเรื่องที่ได้ทั้งความรักที่เจ้ามีอยู่ในตอนแรกนั้น⁵ ดังนั้น ลองนึกดูสิว่า เจ้าได้ผิดไปจากสภาพเดิมแค่ไหน กลับตัวกลับใจแล้วกลับไปทำเหมือนเดิมที่ทำตั้งแต่แรกไม่อย่างนั้น เราจะมาหาเจ้า และจะเอาฐานโคมไฟทองคำของเจ้าไปจากที่ของมัน⁶ แต่เจ้าก็ยังดีที่ว่า เจ้าเกลียดสิ่งที่พวกนิกโไลตัน* ทำ ซึ่งเราเองก็เกลียดเหมือนกัน”

1:10 วันขององค์เจ้าชีวิต คือ วันแรกของสัปดาห์ ซึ่งตรงกับวันอาทิตย์ พระเยซูผู้เป็นองค์เจ้าชีวิตได้ฟื้นขึ้นจากความตายในวันนี้ วันนี้ได้กลายเป็นวันที่พวกคริสเตียนประชุมกันเป็นประจำ

1:16 ดาบสองคมออกมาจากปากพระองค์ หมายถึง คำพูดและคำตัดสินของพระคริสต์ ดูเพิ่มเติมได้จากหนังสือวิวรณ์ 2:12,16; 19:15,21

1:20 ทูตสวรรค์ ในภาษาเดิมเป็นคำว่า “ทูต” ซึ่งอาจจะหมายถึงทูตสวรรค์ประจำหมู่ประชุมนั้นๆ หรือผู้นำหมู่ประชุมนั้นๆ หรือทูตที่ส่งไปถึงหมู่ประชุมต่างๆ

2:6 พวกนิกโไลตัน คือ กลุ่มศาสนาซึ่งทำตามแนวความคิดที่ผิด

7 “ใครที่มีหู ก็ให้ฟังสิ่งที่พระวิญญาณ[†]บอกกับหมู่ประชุมต่างๆ แล้วใครที่ได้รับชัยชนะ เรา จะให้กินผลจากต้นไม้ที่ให้ชีวิตซึ่งอยู่ในสวนของพระเจ้า”*

ข่าวที่ส่งไปถึงหมู่ประชุมเมืองสเมอร์นา

8 ให้เขียนถึงทูตสวรรค์ของหมู่ประชุมในเมืองสเมอร์นาว่า “พระองค์ที่เป็นจุดเริ่มต้นและจุดจบ ผู้ที่เคยตายและกลับฟื้นขึ้นมาใหม่พูดว่า⁹ เรารู้ว่าเจ้าต้องทนทุกข์ทรมาน และยากจนแค่นั้น แต่จริงๆ แล้วเจ้าเป็นคนรวย เรารู้ว่าเจ้าถูกใส่ร้ายป้ายสีจากคน พวกนั้นที่เรียกตัวเองว่าเป็นยิวต่างๆ ที่ไม่ใช่ แต่เป็นกลุ่มคนของซาตาน¹⁰ ไม่ต้องกลัวเลย ถึงสิ่งที่เจ้ากำลังจะต้องทนทุกข์ทรมานนั้น ฟัง ให้ดี ซาตานกำลังจะจับเจ้าบางคนซึ่งคุกเพื่อทดสอบเจ้า เจ้าจะต้องทนทุกข์ทรมานเป็นเวลาสิบวัน แต่ให้ซื่อสัตย์ต่อเรา ถึงแม้จะต้องตายก็ตาม แล้วเราจะให้รางวัล*ที่จะทำให้เจ้าได้อยู่กับพระเจ้า ตลอดไป

11 “ใครที่มีหู ก็ให้ฟังสิ่งที่พระวิญญาณบอกกับหมู่ประชุมต่างๆ แล้วใครที่ได้รับชัยชนะ จะไม่ได้รับอันตรายจากการตายในครั้งที่สอง”

ข่าวที่ส่งไปถึงหมู่ประชุมเมืองเปอร์กัมม

12 ให้เขียนถึงทูตสวรรค์ของหมู่ประชุมในเมืองเปอร์กัมมว่า

“พระองค์ผู้ที่มีตาบสองคมพูดว่า¹³ เรารู้จักที่ที่เจ้าอยู่นั้น ซึ่งเป็นที่ตั้งของบัลลังก์ซาตาน และ เรารู้ว่าเจ้ายังรักภักดีต่อเราเจ้าไม่เคยหยุดไว้วางใจเราเลย แม้ในเวลาที่ยืนที่พา ยานผู้ซื่อสัตย์*ของ เราถูกฆ่าในเมืองของเจ้า และเป็นเมืองที่ซาตานอาศัยอยู่

14 แต่อย่างไรก็ตาม เรามีบางเรื่องที่จะต่อว่าเจ้า คือ เรื่องที่บางคนในพวกเจ้าทำตามคำสอน ของบาลาอัม* คนที่สอนให้บาลาครูว่า จะทำให้พวกอิสราเอลทำบาปได้อย่างไร ดังนั้นบาลาคจึง ชักชวนให้พวกอิสราเอลกินอาหารที่เช่นไหวรูปเคารพ* และทำผิดบาปทางเพศ¹⁵ ดังนั้น พวกเจ้า บางคนจึงเป็นเหมือนกับพวกอิสราเอลนั้น คือไปทำตามคำสอนของพวกนี้โคโลตัน*¹⁶ ให้กลับตัวกลับ ใจเสีย ไม่อย่างนั้น เราจะมาหาเจ้าในเร็วๆ นี้ และต่อสู้กับคนพวกนั้นด้วยดาบที่ออกมาจากปาก ของเรา”

17 “ใครมีหู ก็ให้ฟังสิ่งที่พระวิญญาณบอกกับหมู่ประชุมต่างๆ แล้วใครที่ได้รับชัยชนะ เรา จะให้อาหารทิพย์*ที่เก็บซ่อนอยู่ และจะให้กินสีขาวกับคนนั้นด้วย โดยที่กินนั้นได้จารึกชื่อใหม่เอาไว้ ไม่มีใครรู้ชื่อนั้นนอกจากคนที่ได้รับเท่านั้น”

2:7 ต้นไม้ที่ให้ชีวิตซึ่งอยู่ในสวนของพระเจ้า ข้อนี้อ่านเพิ่มเติมได้จากหนังสือวิวรณ์ 22:2, 14 หนังสือปฐมกาล 2:9; 3:22-24

2:10 รางวัล ในสมัยนี้คนที่ชนะการแข่งขันจะได้รับเหรียญทอง แต่ในสมัยก่อนเขาจะได้รับมงกุฎที่ทำจากไข่มุก นอกจากจะหมายถึงเป็นผู้ชนะแล้ว บางครั้งยังใส่มงกุฎเพื่อแสดงให้เห็นว่าเป็นผู้มีอำนาจ หรือมีฐานะสูงหรือมีเกียรติ

2:13 ยานผู้ซื่อสัตย์ คือ บุคคลที่พูดความจริงจากองค์เจ้าชีวิต แม้ว่าจะเป็นช่วงเวลาที่ยืนตายก็ตาม

2:14 บาลาอัม เป็นผู้พูดแทนพระเจ้าในสมัยโบราณ เขามาจากเมโสโปเตเมีย กษัตริย์ของชาวโมอับที่ชื่อ บาลาค จ้างเขาให้ สบแช่ชาวอิสราเอล แต่พระเจ้าสั่งให้บาลาอัมอวยพรชาวอิสราเอลแทน ดูได้จากหนังสือ ก็นดารวิถี 22-24 แต่ต่อ มาบาลาอัมได้นำคนอิสราเอลหลงไปทำผิดบาปทางเพศกับชาวมีเดียนและกราบไหวพระอินันดูได้จากหนังสือ ก็นดารวิถี 25:1-4 และ 31:16

2:14 รูปเคารพ คือรูปปั้นพระเทีที่คนทั้งหลายเคารพสักการะ

2:15 พวกนี้โคโลตัน คือ กลุ่มศาสนาซึ่งทำตามแนวความคิดที่ผิด

2:17 อาหารทิพย์ อาหารจากสวรรค์ซึ่งพระเจ้ามอบให้กับชาวอิสราเอลที่อยู่ในทะเลทรายหลังจากพวกเขาออกมาจาก ประเทศอียิปต์ ดูเพิ่มเติมจากหนังสืออพยพบทที่ 16

ข่าวที่ส่งไปถึงหมู่ประชุมเมืองธียาทรา

¹⁸ให้เขียนถึงทูตสวรรค์ของหมู่ประชุมในเมืองธียาทราว่า

“พระองค์ผู้ที่เป็นบุตรของพระเจ้า ซึ่งมีดวงตาเหมือนกับเปลวไฟที่กำลังลุกโชน และมีขาเหมือนกับทองคำที่มีมันวาววับพูดว่า ¹⁹เรารู้การกระทำของเจ้า ความไว้วางใจ การดูแลรับใช้ และความทรหดอดทนที่เจ้ามีและเรารู้ว่าตอนนี้เจ้าได้ทำมากกว่าตอนที่เจ้าเพิ่งมาไว้วางใจเราใหม่ๆ ²⁰แต่เรามีเรื่องที่จะต่อว่าเจ้า คือเจ้าได้อดทนต่อผู้หญิงคนนั้นที่ชื่อเยเซเบล* ผู้ที่ยกตัวเองว่าเป็นผู้พูดแทนพระเจ้า† คำสอนของนางได้ทำให้ทาสของเราหลงไปทำผิดบาปทางเพศ และไปกินของที่ใช้เช่นไหวรูปเคารพ† ²¹เราได้ให้โอกาสกับนางกลับตัวกลับใจ แต่นางก็ไม่ยอม ²²ดูสิ เราจะทำให้นางต้องล้มหมอนนอนเสื่อและจะทำให้คนที่เล่นชู้กับนางได้รับความทุกข์ทรมานอย่างแสนสาหัส เว้นแต่ว่าคนเหล่านั้นจะหยุดทำบาปที่ได้ทำกับนาง ²³เราจะฆ่าศิษย์ของนาง และทุกหมู่ประชุมจะรู้ว่า เราคือผู้ที่หยั่งรู้ความคิดและความตั้งใจของทุกคน และเราจะตอบแทนพวกเจ้าแต่ละคนตามสิ่งที่พวกเจ้าได้ทำลงไป”

²⁴“ตอนนี้ เรามีเรื่องบางอย่างที่จะพูดกับคนอื่นๆ ที่เหลือในเมืองธียาทราที่ไม่ได้ทำตามคำสอนของนาง และยังไม่รู้จักสิ่งที่บางคนเรียกว่า ‘ความจริงอันล้ำลึกที่มาจากซาตาน’ เราจะไม่มอบภาระอะไรเพิ่มเติมให้กับพวกเจ้า ²⁵แต่ให้พวกเจ้ายึดมั่นในความไว้วางใจที่มีต่อเรา จนกว่าเราจะมา”

²⁶“เราจะให้อำนาจเหนือชนชาติต่างๆ กับคนที่ได้รับชัยชนะ และคนที่ทำตามคำสั่งของเราจนถึงที่สุด ²⁷เขาจะปกครองชนชาติต่างๆ ที่กบฏต่อพระเจ้าด้วยกระบองเหล็ก เขาจะทำให้พวกมันแตกออกเป็นเสี่ยงๆ เหมือนกับหม้อดินเผาที่โดนทุบ* ²⁸เราจะให้อำนาจกับเขาแบบเดียวกับที่เราได้รับมาจากพระบิดาของเราและนอกจากนี้เราจะให้ดาวประจำรุ่ง* กับคนนั้นด้วย ²⁹ใครที่มีหูก็ให้ฟังสิ่งที่พระวิญญาณ† บอกกับหมู่ประชุมต่างๆ”

ข่าวที่ส่งไปถึงหมู่ประชุมเมืองซาร์ดิส

3ให้เขียนถึงทูตสวรรค์ของหมู่ประชุมในเมืองซาร์ดิสว่า

“พระองค์ผู้มีพระวิญญาณ ทั้งเจ็ดดวงของพระเจ้า และมีดวงดาวทั้งเจ็ดดวงพูดว่า เรารู้การกระทำของเจ้า คนพูดถึงเจ้าว่าเจ้ามีชีวิตอยู่ แต่จริงๆ แล้วเจ้าตายไปแล้ว ²ให้ตื่นขึ้นมา และทำให้ความไว้วางใจที่เหลืออยู่ของเจ้าที่เกือบตายแล้วนั้นแข็งแกร่งขึ้น เพราะเราพบว่า การกระทำทั้งหลายของเจ้านั้นไม่ดีพอสำหรับพระเจ้าของเรา ³ดังนั้น ให้จดจำคำสอนที่เจ้าได้รับและได้ยินไว้ ให้เชื่อฟังและกลับตัวกลับใจ เพราะถ้าเจ้าไม่ยอมตื่นขึ้นมา เราจะมาหาเจ้าเหมือนกับที่โซมอมาแล้วเจ้าจะไม่ทันรู้ตัว เจ้าจะไม่วันรู้ล่วงหน้าว่าเราจะมาลงโทษเจ้าเมื่อไร ⁴แต่อย่างไรก็ตามยังมีพวกเจ้าบางคนในซาร์ดิส ที่ไม่ได้ทำให้เสื้อผ้าของตัวเองสกปรกด้วยการ

2:20 เยเซเบล พระเยซูกำลังเปรียบเทียบผู้หญิงที่สอนเท็จในเมืองธียาทราที่ราชินีเยเซเบลผู้เป็นราชินีที่เลวที่สุดในประวัติศาสตร์ของชาติอิสราเอล ราชินีเยเซเบลได้นำประชาชนให้นับถือรูปเคารพ และนางได้ฆ่าคนบริสุทธิ์และผู้พูดแทนพระเจ้า อ่านเรื่องนี้ได้จากหนังสือ 1พงศกษัตริย์ 16:29-19:10 และบทที่ 21 และจากหนังสือ 2พงศกษัตริย์ 9:30-37
 2:27 อ้างมาจากหนังสือสดุดี 2:9
 2:28 ดาวประจำรุ่ง คือ ตัวพระเยซูเอง ดูเพิ่มเติมได้จากหนังสือ วิวรณ์ 22:16 ในข้อนี้หมายถึงพระเยซูให้ตัวพระองค์เองกับลูกศิษย์ของพระองค์

ทำบาป พวกเขาเหมาะสมที่จะเดินไปกับเราเพราะใส่เสื้อผ้าที่ขาวสะอาด ⁵คนที่ได้รับชัยชนะจะ
ได้ใส่เสื้อผ้าสีขาว และเราจะไม่ลบชื่อของเขาจากหนังสือแห่งชีวิต เราจะประกาศต่อหน้าพระ
บิดาของเราและต่อหน้าเหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์ว่า คนผู้นี้เป็นของเรา ⁶ใครมีหู ก็ให้ฟังสิ่งที่
พระวิญญาณบอกกับหมู่ประชุมต่างๆ”

ข่าวที่ส่งไปถึงหมู่ประชุมเมืองพิลาเดเฟีย

⁷ให้เขียนถึงทูตสวรรค์ของหมู่ประชุมในเมืองพิลาเดเฟียว่า

“พระองค์ผู้ศักดิ์สิทธิ์ และซื่อสัตย์ ซึ่งถือกฎของดาวิด คือผู้ที่เปิดประตูแล้วจะไม่มีใคร
ปิดได้ และเป็นผู้ที่ปิดประตูแล้วก็ไม่มีใครเปิดได้ พระองค์พูดว่า ⁸เรารู้การกระทำของเจ้า ฟังให้
ดี เราได้เปิดประตูให้กับเจ้า*ซึ่งไม่มีใครเปิดได้ เรารู้ว่าเจ้าไม่ใช่ผู้มีอิทธิพล แต่เจ้าได้ทำตามคำสอน
ของเรา และไม่ยอมพูดว่าไม่รู้จักรา ⁹ฟังไว้ให้ดี มีกลุ่มคนอยู่ที่นั่น ที่อ้างว่าพวกเขาเป็นคนยิว แต่
เขาโกหก เขาเป็นพวกของซาตาน คอยดูนะ เราจะทำให้พวกเขามาราบลงแทบเท้าของเจ้า
และทำให้พวกนั้นรู้ว่าเรารักเจ้า ¹⁰เจ้าเชื่อฟังคำสั่งที่บอกให้อดทน เพราะอย่างนั้นเราจะตอบแทน
เจ้า คือจะปกป้องเจ้าจากช่วงเวลาของความทุกข์ยาก ที่จะทำให้คนชั่วในโลกนี้เดือดร้อน

¹¹เราจะมาในไม่ช้านี้ แต่ให้เจ้ายึดมั่นในความไว้วางใจที่มีต่อเรา เพื่อจะได้ไม่มีใครชิงเอา
รางวัลแห่งชัยชนะไปจากเจ้า ¹²เราจะตั้งให้คนนั้นที่ได้รับชัยชนะ เป็นเสาหลักในพระวิหาร[†] ของ
พระเจ้าของเรา และเขาจะอยู่ที่นั่นตลอดไป เราจะเขียนชื่อของพระเจ้าลงบนตัวเขาและชื่อ
เมืองของพระเจ้า คือนครเยรูซาเล็มใหม่*ที่ลงมาจากพระเจ้าบนสวรรค์ นอกจากนี้เราจะเขียนชื่อ
ใหม่ของเราไว้ที่ตัวของเขาด้วย ¹³ใครมีหู ก็ให้ฟังถึงสิ่งที่พระวิญญาณบอกกับหมู่ประชุมต่างๆ”

ข่าวที่ส่งไปถึงหมู่ประชุมเมืองเลาดีเซีย

¹⁴ให้เขียนถึงทูตสวรรค์ของหมู่ประชุมในเมืองเลาดีเซียว่า

“พระองค์ผู้ที่ได้ชื่อว่าอาเมน* ผู้ที่ซื่อสัตย์ ผู้เป็นพยานที่แท้จริง พระเจ้าได้สร้างทุกสิ่งขึ้นมา
ผ่านทางผู้นี้พูดว่า ¹⁵เรารู้การกระทำของเจ้า เจ้าไม่รู้ร้อนรู้หนาว เราอยากให้เราจรรู้ร้อนหรือรู้หนาว
อย่างใดอย่างหนึ่งมากกว่า ¹⁶แต่เจ้าเพียงแค่อุ่นๆ ไม่ร้อนและไม่หนาว ดังนั้นเราจะถ่มเจ้าออก
จากปากของเรา ¹⁷เจ้าพูดว่า เจ้ารำรวยและมั่งคั่งไม่ขาดเหลืออะไรเลย แต่เจ้าไม่รู้ว่าตัวเจ้านั้น
น่าสมเพช น่าสงสาร ยากไร้ ตาบอด และเปลือยกายอยู่ ¹⁸เราแนะนำให้เราซื้อทองคำจากเรา ที่
ได้หลอมด้วยไฟให้บริสุทธิ์แล้ว เจ้าจะได้รำรวยจริงๆ ให้เจ้าซื้อเสื้อผ้าสีขาวไปใส่เพื่อจะได้ไม่ต้องอาย
เพราะเปลือยกายอยู่ แล้วให้ช้อยามาใส่ตาของเจ้าเพื่อจะได้มองเห็น”

¹⁹“เรารักใคร่รักก็จะตักเตือนและติสสอนคนนั้น ดังนั้น ให้มีไฟและกลับตัวกลับใจ ²⁰ฟังไว้
ให้ดี เรายืนเคาะประตูอยู่ ถ้าใครได้ยินเสียงของเราแล้วเปิดประตู เราจะเข้าไปข้างใน และกิน
อาหารร่วมกับคนนั้น

3:8 เราได้เปิดประตูให้กับเจ้า ที่พระเยซูพูดอย่างนี้อาจเป็นเพราะลูกศิษย์ของพระองค์ในเมืองพิลาเดเฟีย โดนไล่ออก
จากที่ประชุมของพวกยิวที่ต่อต้านพวกเขา แต่พระเยซูให้กำลังใจพวกเขาโดยบอกว่า พระองค์เองเป็นผู้ถือกฎของ
ของดาวิด ซึ่งหมายถึงว่า พระองค์เองเป็นผู้มีอำนาจตัดสินว่าใครจะมีสิทธิ์เป็นส่วนหนึ่งในประชาชนของพระเจ้า
ถึงแม้ประตูที่ประชุมจะปิดใส่หน้าลูกศิษย์พวกนี้ แต่ประตูของพระองค์เปิดต้อนรับพวกเขาอยู่ตลอดเวลา

3:12 นครเยรูซาเล็มใหม่ เป็นเมืองฝ่ายจิตวิญญาณที่พระเจ้าได้สร้างขึ้นมาเพื่อประชาชนของพระองค์

3:14 อาเมน ในข้อนี้เป็นชื่อที่ใช้เรียกพระเยซู แต่ความจริงแล้วคำนี้มาจากภาษาฮีบรู ซึ่งมีความหมายว่า “ขอให้เป็น
อย่างนั้น” หรือ “ถูกต้อง” หรือ “การเห็นด้วยกับสิ่งที่ถูกต้องอย่างแรงกล้า”

²¹เราจะให้สิทธิ์กับคนนั้นที่ได้รับชัยชนะ นั่งบนบัลลังก์กับเรา เหมือนกับที่เราได้รับชัยชนะ และได้นั่งกับพระบิดาของเราบนบัลลังก์ของพระองค์ ²²ใครมีหู ก็ให้ฟังสิ่งที่พระวิญญาณ¹ ได้บอกกับหมู่ประชุมต่างๆ”

ยอห์นเห็นสวรรค์

4 หลังจากนั้นผมเห็นประตูสวรรค์เปิดอ้าอยู่ตรงหน้า และผมได้ยินเสียงที่ได้พูดกับผมครั้งแรก ที่ดังคล้ายกับเสียงแตรพูดว่า “ขึ้นมานับนี้เถิด แล้วเราจะแสดงให้เจ้าเห็นเหตุการณ์ที่จะต้องเกิดขึ้นต่อจากนี้ไป” ²ทันใดนั้น พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ครอบงำผมไว้ แล้วคุณเชื่อไหม สิ่งที่ผมเห็นตรงหน้านั้น คือบัลลังก์ซึ่งตั้งอยู่ในสวรรค์และมีผู้หนึ่งนั่งอยู่บนนั้นด้วย ³ผู้ที่นั่งอยู่บนบัลลังก์นั้นมีรูปร่างที่สองประกายเหมือนแก้วเจียรไนที่มีค่าทั้งสี่เขียวและสีแดง และรอบบัลลังก์นั้น มีรุ้งสีสว่างสดใสเหมือนแก้วมรกตล้อมอยู่ ⁴นอกจากนี้ยังมีบัลลังก์อีกยี่สิบสี่บัลลังก์ ล้อมรอบบัลลังก์นั้น และมีผู้อาวุโสยี่สิบสี่องค์* นั่งอยู่บนแต่ละบัลลังก์ พวกเขาแต่งชุดสีขาวและสวมมงกุฎทองคำ ⁵มีฟ้าแลบและฟ้าร้องดังออกมาจากบัลลังก์ และมีคบเพลิงเจ็ดอันลุกโชติช่วงอยู่หน้าบัลลังก์ ซึ่งคือพระวิญญาณทั้งเจ็ดของพระเจ้า ⁶ตรงหน้าบัลลังก์นั้น มองดูแล้วเหมือนทะเลแก้วที่ใสตั้งแต่เจียรไน

ส่วนตรงกลางบริเวณรอบบัลลังก์ มีสิ่งมีชีวิตสี่ตน ซึ่งมีดวงตาอยู่รอบตัวเต็มไปหมดทั้งข้างหน้าและข้างหลัง ⁷สิ่งมีชีวิตตนแรกเหมือนสิงโต ตนที่สองเหมือนวัวตัวผู้ ตนที่สามมีหน้าตาเหมือนมนุษย์ และตนที่สี่เหมือนนกอินทรีที่กำลังโฉบบิน* ⁸สิ่งมีชีวิตทั้งสี่ตนนี้ แต่ละตนมีหกปีกและมีดวงตาเต็มไปหมดรอบตัวและได้ปีกด้วย ตลอดวันทั้งคืน พวกมันไม่เคยหยุดพูดว่า

“บริสุทธิ์ บริสุทธิ์ บริสุทธิ์ คือพระเจ้าองค์เจ้าชีวิตผู้เติมเปี่ยมไปด้วยฤทธิ์อำนาจ เป็นผู้ที่อยู่ในปัจจุบัน ในอดีต และกำลังจะมาในอนาคต”

⁹เมื่อสิ่งมีชีวิตทั้งสี่กล่าวคำสรรเสริญถวายพระเกียรติ และขอบคุณพระองค์ผู้ที่นั่งอยู่บนบัลลังก์ ผู้ซึ่งจะมีชีวิตอยู่ตลอดไป ¹⁰ผู้อาวุโสทั้งยี่สิบสี่องค์ ก็ก้มลงกราบนมัสการพระองค์ผู้ที่นั่งอยู่บนบัลลังก์ และผู้มีชีวิตอยู่ตลอดไป จากนั้นพวกเขาถอดมงกุฎของตัวเองวางลงตรงหน้าบัลลังก์ของพระองค์ แล้วพูดว่า

¹¹“พระเจ้าองค์เจ้าชีวิตของพวกเราทั้งหลาย

พระองค์สมควรที่จะได้รับคำสรรเสริญ ได้รับเกียรติและฤทธิ์อำนาจ

เพราะพระองค์เป็นผู้สร้างทุกสิ่งทุกอย่าง

และทุกสิ่งทุกอย่างได้ถูกสร้างขึ้น และมีขึ้นมาตามใจพระองค์”

หนังสือม้วนกับลูกแกะ

5 แล้วผมก็เห็นหนังสือม้วน* ม้วนหนึ่งในมือขวาของพระองค์ผู้ที่นั่งอยู่บนบัลลังก์ หนังสือม้วนนั้นมีค่าเขียนไว้ทั้งสองด้าน ทั้งด้านหน้าและด้านหลังมีตราประทับทั้งเจ็ดปิดผนึกอยู่ ²จากนั้นผมเห็นทูตสวรรค์ผู้ทรงอำนาจองค์หนึ่ง ประกาศด้วยเสียงอันดังว่า “ใครเหมาะสมที่จะแกะ

4:4 ผู้อาวุโสยี่สิบสี่องค์ ดูเหมือนกับเป็นพวกทูตสวรรค์รุ่นอาวุโส ที่เป็นผู้นำในการประชุมบนสวรรค์

4:7 ให้เปรียบเทียบกับสิ่งมีชีวิตที่อธิบายอยู่ในหนังสือ เอเสเคียล 1:4-14

5:1 หนังสือม้วน คือหนังสือหรือกระดาษม้วนยาวที่ใช้สำหรับเขียน

ตราและเปิดหนังสือม้วนนี้ออก”³ แต่ก็ไม่มีใครในสวรรค์ บนโลกหรือใต้แผ่นดินโลก ที่เหมาะสมจะเปิดหนังสือม้วนนี้ออกมาอ่าน⁴ ผมร้องไห้แล้วร้องไห้อีก เพราะยังไม่มีใครเหมาะสม ที่จะเปิดหนังสือม้วนนี้ออกมาอ่านได้⁵ แต่มีผู้อาวุโส* องค์หนึ่งพูดกับผมว่า “อย่าร้องไห้เลย คุณนี้สิ สิ่งใดจากฝ่ามือของยูดา* ผู้เป็นสายเลือดอันยิ่งใหญ่ของดาวิด* ได้รับชัยชนะ และสามารถแกะตราประทับทั้งเจ็ดดวง และเปิดหนังสือม้วนนี้ออกได้”

⁶แล้วผมก็เห็นลูกแกะ* ตัวหนึ่งยืนอยู่ตรงกลางใกล้ๆ กับบัลลังก์ และมีสิ่งมีชีวิตทั้งสี่และพวกผู้อาวุโสล้อมรอบมันอยู่ ดูเหมือนว่าลูกแกะ* ตัวนั้น เคยถูกฆ่ามาแล้ว มันมีเจ็ดเขา และเจ็ดตา ซึ่งเป็นพระวิญญาณทั้งเจ็ดของพระเจ้าที่พระองค์ส่งออกไปทั่วโลก⁷ แล้วลูกแกะตัวนั้นก็เดินเข้ามารับหนังสือม้วนนั้นจากมือขวาของพระเจ้า ผู้ที่นั่งอยู่บนบัลลังก์⁸ เมื่อลูกแกะตัวนั้นรับหนังสือม้วนนั้น สิ่งมีชีวิตทั้งสี่กับพวกผู้อาวุโสทั้งยี่สิบสององค์ ก็ก้มกราบลงต่อหน้าลูกแกะตัวนั้น ทุกคนถือพิณ[†] และขับท่วงทำนองที่เต็มไปด้วยเครื่องหอม* ซึ่งเป็นคำอธิษฐานของคนของพระเจ้า⁹ พวกเขาทั้งหลายก็ร้องเพลงบทใหม่ให้กับลูกแกะตัวนั้นว่า

“พระองค์เป็นผู้ที่เหมาะสมที่จะได้รับหนังสือม้วนนี้ และแกะตราออก เพราะพระองค์เคยถูกฆ่าและด้วยเลือดของพระองค์เองนั้น พระองค์ได้ซื้อคนให้พระเจ้า จากทุกเผ่า ทุกภาษา ทุกเชื้อชาติ และทุกชนชาติ¹⁰ พระองค์ทำให้พวกเขาเป็นพวกกษัตริย์ และเป็นพวกนักบวชของพระเจ้าของเรา และพวกเขาจะได้ครอบครองโลกนี้”

¹¹แล้วผมก็มองเห็นและได้ยินเสียงของทูตสวรรค์จำนวนเป็นล้านๆ ที่อยู่ล้อมรอบบัลลังก์ สิ่งมีชีวิตทั้งสี่และผู้อาวุโสทั้งหลาย¹² พูดด้วยเสียงอันดังว่า

“ลูกแกะที่ถูกฆ่า คือผู้ที่เหมาะสมจะได้รับฤทธิอำนาจ ความมั่งคั่ง สถิติปัญญา พละกำลัง เกียรติยศ ความรุ่งโรจน์ และคำสรรเสริญ”

¹³จากนั้นผมก็ได้ยินเสียงพวกสิ่งมีชีวิตทั้งปวงในสวรรค์ บนโลก ใต้แผ่นดินโลก และในทะเล ไช้แล้วทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่ในจักรวาลนี้ พูดว่า

“ขอคำสรรเสริญ เกียรติยศ ความรุ่งโรจน์ และฤทธิอำนาจ จงมีแด่พระองค์ผู้ที่นั่งอยู่บนบัลลังก์ และแด่ลูกแกะตลอดกาล”

¹⁴จากนั้นสิ่งมีชีวิตทั้งสี่ ก็พูดว่า “อาเมน”* แล้วผู้อาวุโสทั้งยี่สิบสององค์ก็ก้มลงกราบนมัสการ

5:5 ผู้อาวุโส เป็นผู้อาวุโสองค์หนึ่งในยี่สิบสององค์ ดูเหมือนว่าเป็นพวกทูตสวรรค์รุ่นอาวุโส ที่เป็นผู้นำในการประชุมบนสวรรค์
5:5 สิ่งใดจากฝ่ามือของยูดา หมายถึง พระเยซู เป็นเรื่องเปรียบเทียบถึงกษัตริย์ที่ชาวียิวคาดหวังว่าจะมาจากเผ่ายูดาซึ่งเป็นเผ่าของกษัตริย์ เรื่องนี้มาจากหนังสือปฐมกาล 49:9-10

5:5 ผู้เป็นสายเลือดอันยิ่งใหญ่ของดาวิด ภาษากรีกใช้คำว่า เป็นรากของดาวิด ซึ่งหมายถึงพระเยซู ผู้ที่สืบเชื้อสายจากกษัตริย์ดาวิด ซึ่งเป็นไปตามคำสัญญาในหนังสืออิสยาห์ 11:1-10 ที่เขียนไว้ว่าจะมีกษัตริย์จากตระกูลนี้ นำสันติภาพและความยุติธรรมมาสู่ประชาชนชาติทั้งหลาย ดูเพิ่มเติมได้จากหนังสือ วิวรณ์ 22:16

5:6 ลูกแกะ ในที่นี้หมายถึงพระเยซู ผู้ถูกฆ่าเพื่อไถ่บาปของมนุษย์ เหมือนกับลูกแกะที่ถูกฆ่าเป็นเครื่องเซ่นไหว้เพื่อไถ่บาปของคนในสมัยพระคัมภีร์เดิม

5:8 เครื่องหอม เป็นน้ำหอมเสียดวงในเนื้อเยื่อของตนไม่ถูกตกให้แห้งเป็นพิเศษ แล้วนำมาเผาให้มีกลิ่นหอม

5:14 อาเมน เมื่อมีคนพูดว่า “อาเมน” นั้นหมายถึง คุณนั้นเห็นด้วยกับบางสิ่งที่ได้พูดหรือทำเป็นอย่างมาก ถ้าจะแปลเป็นภาษาไทยอาจจะใช้คำว่า “ขอให้เป็นไปตามนั้น” หรือ “สาธุ”

พนักกอันแรก

6 ผมเห็นลูกแกะเปิดพนักอันแรกออกมาจากทั้งหมดเจ็ดอัน ผมได้ยินเสียงของสิ่งมีชีวิตตัวแรก พุดเสียงดังอย่างกับฟ้าร้องว่า “ออกมาเกิด” ²ผมเห็นม้าขาวตัวหนึ่งอยู่ตรงหน้า ผู้ที่ขี่ม้านั้นนั้นถือคันธนู และได้รับมงกุฎแห่งชัยชนะจากพระเจ้า แล้วเขาก็ขี่ม้าออกไปอย่างผู้มิชัยเพื่อจะไปรับชัยชนะ

³เมื่อลูกแกะเปิดพนักที่สองออก ผมได้ยินเสียงของสิ่งมีชีวิตตัวที่สองพุดว่า “ออกมาเกิด” ⁴จากนั้นม้าอีกตัวหนึ่งสีแดงเพลิงก็ออกมา ผู้ที่ขี่อยู่บนหลังม้าได้รับอำนาจที่จะเอาสันติสุขไปจากโลก และทำให้คนฆ่ากันเอง ผู้ขี่ม้าได้รับดาบใหญ่เล่มหนึ่ง

⁵เมื่อลูกแกะเปิดพนักที่สามออก ผมได้ยินเสียงของสิ่งมีชีวิตตัวที่สามพุดว่า “ออกมาเกิด” ผมเห็นม้าสีดำ และผู้ที่ขี่ม้านั้นถือตราซังไว้ในมือ ⁶ผมได้ยินบางอย่างซึ่งฟังดูคล้ายกับว่ามาจากท่ามกลางสิ่งมีชีวิตทั้งสี่ว่า “ข้าวสาสิทธิหนึ่งลิตรมีค่าเท่ากับค่าแรงหนึ่งวัน* ข้าวบาร์เล่ย์สามลิตรมีค่าเท่ากับค่าแรงหนึ่งวัน* และอย่าทำให้น้ำมันและเหล้าองุ่นเสียหาย”

⁷เมื่อลูกแกะเปิดพนักที่สี่ออก ผมได้ยินเสียงของสิ่งมีชีวิตตัวที่สี่พุดว่า “ออกมาเกิด” ⁸แล้วผมก็เห็นม้าสีซัตตัวหนึ่งอยู่ต่อหน้าผม ผู้ที่ขี่มามีชื่อว่า ความตาย และแดนคนตาย* ก็ตามหลังความตายมาติดๆ ทั้งสองได้รับอำนาจที่จะฆ่าหนึ่งในสี่ของมนุษย์ในโลกนี้ ด้วยคมดาบ ความอดอยาก ไรโรคระบาด และพวกสัตว์ร้ายต่างๆ ที่อยู่บนโลก

⁹เมื่อลูกแกะเปิดพนักที่ห้าออก ผมเห็นวิญญาณหลายดวงใต้แท่นบูชา† เป็นวิญญาณของผู้ที่ถูกฆ่า เพราะพวกเขาประกาศพระคำของพระเจ้าอย่างซื่อสัตย์ ¹⁰วิญญาณพวกนั้นตะโกนเสียงดังว่า “พระเจ้าเป็นเจ้าที่ศักดิ์สิทธิ์และเที่ยงแท้ อีกนานไหมกว่าพระองค์จะตัดสินและลงโทษคนชั่วบนโลกนี้ที่ได้ฆ่าพวกเรา” ¹¹แล้วพระองค์ก็มอบเสื้อคลุมสีขาวให้แก่เขาเหล่านั้น และบอกพวกเขาให้พักผ่อนและคอยต่อไปอีกประเดี๋ยวหนึ่ง จนกว่าพวกพี่น้องที่รับใช้พระคริสต์ด้วยกันกับเขาจะถูกฆ่าแบบเดียวกับพวกเขาจนครบจำนวน

¹²เมื่อลูกแกะเปิดพนักที่หกออก ผมเห็นแผ่นดินไหวอย่างรุนแรง ดวงอาทิตย์ก็มืดมิดไปเหมือนผ้ากระสอบซันต์สีดำ ดวงจันทร์กลายเป็นสีแดงเหมือนเลือด ¹³ดวงดาวบนท้องฟ้าตกลงมาบนพื้นโลก เหมือนกับผลไม้ที่ยังไม่สุกถูกพายพัดร่วงลงมาจากต้น ¹⁴ท้องฟ้าม้วนขึ้นเหมือนกับหนังสือม้วน* ภูเขาและเกาะทั้งหลายก็เคลื่อนไปจากที่ของพวกมัน

¹⁵จากนั้นพวกกษัตริย์ของโลกนี้ พวกผู้ยิ่งใหญ่ พวกแม่ทัพ พวกคนร่ำรวย พวกที่มีอำนาจ และทุกๆ คน รวมทั้งทาสและคนที่เป็นอิสระ ก็พากันไปหลบซ่อนอยู่ตามถ้ำ และในซอกหินผาต่างๆ ¹⁶พวกเขาร้องขอกับภูเขาและก้อนหินว่า “ขอให้ตกลงมาใส่เราและซ่อนพวกเราเอาไว้ เพื่อว่าผู้ที่นั่งอยู่บนบัลลังก์จะได้มองไม่เห็นพวกเรา และลูกแกะตัวนั้นจะไม่สามารถลงโทษเราได้” ¹⁷เพราะว่าวันแห่งความโกรธแค้นอันน่ากลัวได้มาถึงแล้ว และไม่มีใครที่จะรอดชีวิตจากการลงโทษของพวกเขาได้”

6:6 ค่าแรงหนึ่งวัน หรือ หนึ่งเหรียญเดนาเรียน

6:8 แดนคนตาย เป็นสถานที่ที่คนตายไปอยู่เพื่อรอวันพิพากษา ซึ่งเป็นวันสิ้นโลก

6:14 หนังสือม้วน คือกระดาษม้วนหรือหนังสือสำหรับเขียน

ชาวอิสราเอล จำนวนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคน

7 หลังจากนั้นผมเห็นทูตสวรรค์สี่องค์ยืนอยู่ที่สี่มุมโลกและห้ามลมทั้งสี่ทิศไว้ไม่ให้พัดบนแผ่นดินโลกบนทะเล หรือต้นไม้อีก ² แล้วผมเห็นทูตอีกองค์หนึ่งมาจากทางทิศตะวันออก และถือตราประทับของพระเจ้าผู้มีชีวิตอยู่ ท่านตะโกนด้วยเสียงอันดังเรียกทูตทั้งสี่องค์ ที่ได้รับอำนาจจากพระเจ้าให้ทำร้ายแผ่นดินโลกและทะเลว่า ³ “อย่าได้ทำร้ายแผ่นดินโลกหรือทะเลหรือต้นไม้ จนกว่าพวกเราจะได้ประทับตราไว้ที่หน้าผาก” ของผู้รับใช้ของพระเจ้าเสียก่อน” ⁴ จากนั้นผมก็ได้ยินจำนวนของผู้ที่ได้รับการประทับตรา พวกเขามาจากทุกเผ่าของอิสราเอลรวมทั้งหมดหนึ่งแสนสี่หมื่น สี่พันคน

⁵ จากเผ่ายูดาห์	12,000 คน
จากเผ่ารูเบน	12,000 คน
จากเผ่ากาด	12,000 คน
⁶ จากเผ่าอาเซอร์	12,000 คน
จากเผ่าเนฟทาลี	12,000 คน
จากเผ่ามันัสเซห์	12,000 คน
⁷ จากเผ่าซิเมโอน	12,000 คน
จากเผ่าเลวี	12,000 คน
จากเผ่าอิสซาคาร์	12,000 คน
⁸ จากเผ่าเชบูลุน	12,000 คน
จากเผ่าโยเซฟ	12,000 คน
จากเผ่าเบนยามิน	12,000 คน

ผู้คนจากทุกประชาชาติ

⁹ หลังจากนั้น ผมเห็นคนจำนวนมากมายืนนับไม่ถ้วนที่มาจากทุกชนชาติ ทุกเผ่า ทุกเชื้อชาติ และทุกภาษา ยืนอยู่ต่อหน้าบัลลังก์และต่อหน้าลูกแกะ พวกเขาสวมเสื้อคลุมสีขาวและในมือถือกิ่งปาล์ม ¹⁰ พวกเขาตะโกนเสียงดังว่า “ฤทธิ์อำนาจที่ช่วยให้รอดเป็นของพระเจ้าผู้ที่นั่งอยู่บนบัลลังก์ และเป็นของลูกแกะ” ¹¹ ทูตสวรรค์ทั้งหมดที่ยืนล้อมรอบบัลลังก์ และล้อมรอบพวกผู้อาวุโสและสิ่งมีชีวิตทั้งสี่นั้นได้ก้มหน้าลงกราบอยู่ต่อหน้าบัลลังก์และนมัสการพระเจ้า ¹² พวกเขาพูดว่า “อาเมน” คำสรรเสริญ ความรุ่งโรจน์ สถิติปัญญา คำขอบคุณ เกียรติยศ ฤทธิ์อำนาจและพลังกำลัง จงเป็นของพระเจ้าของเราตลอดไป อาเมน”

¹³ จากนั้นผู้อาวุโสองค์หนึ่งได้ถามผมว่า “พวกที่สวมเสื้อคลุมสีขาวนี้เป็นใครกัน พวกเขามาจากที่ไหนกัน”

¹⁴ ผมตอบว่า “ท่านครับ ท่านย่อมรู้ดีว่าพวกเขาเป็นใคร” ผู้อาวุโสจึงบอกว่า “คนพวกนี้คือคนที่มาจากความทุกข์ยากลำบากครั้งยิ่งใหญ่ พวกเขาชกเสื้อคลุม” ของเขาด้วยเลือดของลูกแกะ

7:3 ประทับตราไว้ที่หน้าผาก หมายถึง พระเจ้าจะปกป้องคนที่ได้รับการประทับตราไว้ ในช่วงเวลาที่พระองค์ ลงโทษสังคมที่ชั่วร้าย ดูเพิ่มเติมได้จากหนังสือเอสเคียล 9:4

7:12 อาเมน เมื่อผู้ใดกล่าวคำว่า “อาเมน” นั้นหมายถึงเขาเห็นด้วยกับสิ่งนั้นอย่างแรงกล้า

7:14 ชกเสื้อคลุม หมายถึง พวกเขาได้รับการอภัยบาป เพราะพระเจ้าได้ตายไถ่บาปให้กับพวกเขา

จนมันชาวสะอาด¹⁵ พวกเขาถึงได้มาอยู่ต่อหน้าบัลลังก์ของพระเจ้า และรับใช้พระองค์ทั้งกลางวันและกลางคืนในพระวิหาร[†] ของพระองค์ และพระองค์ที่นั่งอยู่บนบัลลังก์ จะอยู่คุ้มครองดูแลพวกเขา¹⁶ พวกเขาจะไม่หิวหรือกระหายอีก ความร้อนจากแสงแดดจะไม่แผดเผาพวกเขาเลย¹⁷ ลูกแกะซึ่งอยู่ตรงกลางใกล้กับบัลลังก์จะดูแลเอาใจใส่พวกเขาเหมือนกับผู้เลี้ยงแกะ และจะนำพวกเขาไปยังน้ำพุ[†] ให้ชีวิต และพระเจ้าจะเช็ดน้ำตาทุกหยดจากตาของพวกเขา”

พนักอันที่เจ็ด

8 เมื่อลูกแกะเปิดพนักอันที่เจ็ดออกมา สวรรค์ก็เงียบไปเป็นเวลาราวครึ่งชั่วโมง² ผมเห็นทูตสวรรค์เจ็ดองค์ยืนอยู่ต่อหน้าพระเจ้า และพวกเขาได้รับแตรเจ็ดอัน³ ทูตสวรรค์องค์หนึ่งถือกระดางไฟทองคำเข้ามายืนอยู่ที่แท่นบูชา ท่านได้รับเครื่องหอมจำนวนมาก สำหรับเอามาเผาถวายบนแท่นบูชาทองคำที่อยู่หน้าบัลลังก์ ร่วมกับคำอธิษฐานของคนของพระเจ้า⁴ ครั้นจากเครื่องหอมในมือทูตสวรรค์องค์นั้น และคำอธิษฐานของคนของพระเจ้า ได้ลอยขึ้นไปหาพระเจ้า⁵ จากนั้นทูตสวรรค์เอาไฟจากแท่นบูชามาใส่ลงในกระดาง แล้วโยนกระดางนั้นลงไปในแผ่นดินโลก ทำให้เกิดฟ้าแลบ ฟ้าร้องและเสียงต่างๆ รวมทั้งแผ่นดินไหว

ทูตสวรรค์ทั้งเจ็ดเป่าแตร

⁶ จากนั้นทูตสวรรค์ทั้งเจ็ดองค์ ต่างก็เตรียมพร้อมที่จะเป่าแตรทั้งเจ็ดอันของตนเอง⁷ เมื่อทูตสวรรค์องค์แรกเป่าแตรขึ้น ก็มีลูกเห็บและไฟผสมกับเลือด ถูกโยนลงมาบนแผ่นดินโลก ทำให้หนึ่งในสามของโลก รวมทั้งหนึ่งในสามของต้นไม้ถูกไฟเผาไป และพืชผักสีเขียวทั้งหมดก็ถูกเผาจนหมดสิ้น

⁸ เมื่อทูตสวรรค์องค์ที่สองเป่าแตรขึ้น มีสิ่งหนึ่งที่ดูเหมือนภูเขาขนาดใหญ่ที่กำลังลุกเป็นไฟ ถูกโยนลงไปในทะเล ทำให้หนึ่งในสามของทะเลกลายเป็นเลือด⁹ หนึ่งในสามของสิ่งมีชีวิตในทะเลก็ตายไป และหนึ่งในสามของเรือก็ถูกทำลาย

¹⁰ เมื่อทูตสวรรค์องค์ที่สามเป่าแตรขึ้น ดาวใหญ่ดวงหนึ่งที่ลุกไหม้โชติช่วงเหมือนกับคบเพลิง ก็ตกลงมาจากฟ้า ลงไปหนึ่งในสามส่วนของแม่น้ำทั้งหลายและแหล่งน้ำพุต่างๆ¹¹ ดาวดวงนั้นชื่อว่า บอระเพ็ด ทำให้หนึ่งในสามของน้ำมีรสขม ทำให้คนมากมายที่ดื่มน้ำนั้นตายไป

¹² เมื่อทูตสวรรค์องค์ที่สี่เป่าแตรขึ้น ทำให้หนึ่งในสามของดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ และดวงดาวต่างๆ ถูกทำลายจนมืดไป ทำให้หนึ่งในสามของกลางวันและกลางคืนไม่มีแสงสว่าง

¹³ ในขณะที่ผมมองดูอยู่นั้น ผมได้ยินเสียงนกอินทรีตัวหนึ่งที่บินอยู่กลางอากาศ ร้องเสียงดังว่า “น่าละอาย น่าละอาย น่าละอาย สำหรับคนชั่วที่อาศัยอยู่บนแผ่นดินโลก[†] เพราะเมื่อทูตสวรรค์สามองค์ที่เหลืออยู่ เป่าแตรขึ้นมา พวกเขาก็จะหมดศักดิ์ศรีไป”

9 เมื่อทูตสวรรค์องค์ที่ห้าเป่าแตรขึ้น ผมเห็นดาวดวงหนึ่งตกลงจากฟ้าลงบนแผ่นดินโลกและดาวดวงนี้ได้รับกุญแจสำหรับไขหลุมที่ลึกมาก*² เมื่อดาวดวงนั้นเปิดหลุมที่ลึกมาก ก็มีควันพุ่งออกมาเหมือนควันที่ออกมาจากเตาหลอมโลหะขนาดยักษ์ ควันนั้นบดบังดวงอาทิตย์ และท้องฟ้า

9:1 หลุมที่ลึกมาก เป็นเหวหรือหลุมที่ลึกแบบไม่มีจุดสิ้นสุด คำนี้ใช้ในบทที่ 9:1,2,11; 11:7; 17:8; 20:1,3

ให้มิดมิดไป³ มีฝูงตึกแดนบินออกมาจากค้วนนี้ลงมาบนแผ่นดินโลกพวกมันได้รับอำนาจจากพระเจ้าให้ต้อยได้เหมือนแมงป่อง⁴ แต่ไม่ได้รับอนุญาตให้ทำลายหญ้า พืชสีเขียว หรือต้นไม้ แต่ให้ทำร้ายเฉพาะคนที่ไม่มีตราประทับของพระเจ้าอยู่บนหน้าผากเท่านั้น⁵ พวกตึกแดนนี้ไม่ได้รับอนุญาตให้ฆ่าคนพวกนี้ แต่ให้ทรมานพวกนี้ให้เจ็บปวดเหมือนแมงป่องต้อยเป็นเวลาห้าเดือน⁶ ในช่วงเวลานั้น มนุษย์จะแสวงหาความตายแต่ก็หาไม่เจอ พวกเขาอยากตาย แต่ความตายจะหนีไปจากพวกเขา⁷ พวกตึกแดนนี้ ดูเหมือนม้าที่พร้อมจะออกรบ บนหัวของมันสวมสิ่งๆ ที่เหมือนกับมงกุฎทองคำ หน้าของมันเหมือนกับหน้าของมนุษย์⁸ ผมของมันเหมือนกับผมของผู้หญิง ฟันของมันเหมือนฟันสิงโต⁹ พวกมันมีหน้าอกเหมือนแผ่นเกราะเหล็ก เสียงปีกของมันเหมือนเสียงของรถรบพร้อมม้าเป็นจำนวนมาก ที่เร่งรีบเข้าสู่สงคราม¹⁰ หางของมันมีเหล็กไนเหมือนกับหางแมงป่อง อำนาจของมันที่จะทำร้ายมนุษย์ตลอดห้าเดือนนั้นอยู่ที่หางของมัน¹¹ พวกมันมีพวกทูตที่คอยดูแลหลุมที่ลึกมากนั้น เป็นกษัตริย์ของพวกมัน ทูตนี้มีชื่อในภาษาฮีบรูว่า อาบัดโดน* และมีชื่อในภาษากรีกว่า อปอลลิียน หรือผู้ทำลาย

¹² เรื่องหน้าอับอายอันแรกผ่านไปแล้ว ดูลิ ยังเหลือเรื่องหน้าอับอายอันยิ่งใหญ่อีกสองอย่างที่กำลังจะเกิดขึ้น

¹³ เมื่อทูตสวรรค์องค์ที่หกเป่าแตรขึ้น ผมได้ยินเสียงมาจากเชิงอนทิงส์อัน ตรงมุมของแท่นบูชาทองคำที่ตั้งอยู่ตรงหน้าพระเจ้า¹⁴ เสียงนั้นพูดกับทูตสวรรค์องค์ที่หกที่ถือแตรว่า “ให้แก้มัดทูตสวรรค์ทั้งสี่ที่ถูกมัดไว้ที่แม่น้ำใหญ่ยูเฟรติส*”¹⁵ ดังนั้นทูตสวรรค์ที่หกได้ไปปล่อยทูตสวรรค์ทั้งสี่ ซึ่งพระเจ้าได้เตรียมไว้พร้อมแล้วสำหรับชั่วโม่งนี้ วันนี้ เดือนนี้ และปีนี้ เพื่อทูตสวรรค์ทั้งสี่องค์นี้จะได้ฆ่าหนึ่งในสามของผู้คนเสีย¹⁶ ผมได้ยินว่า จำนวนของกองทัพทหารม้ามีอยู่สองร้อยล้านนาย

¹⁷ ในนิมิต* ของผม ลักษณะของม้าและคนขึ้นนั้นเป็นอย่างนี้คือ คนที่นั่งบนหลังม้ามีเกราะบังอกสีแดงเหมือนไฟ สีน้ำเงินเหมือนพลอยน้ำเงินเข้ม และสีเหลืองเหมือนกำมะถัน และหัวของม้าเหมือนกับหัวสิงโต ปากของมันมีไฟ ค้วน และกำมะถันพุ่งออกมา¹⁸ ภัยพิบัติทั้งสามอย่างนี้คือ ไฟ ค้วน และกำมะถันที่พุ่งออกมาจากปาก ของม้าพวกนั้น ได้ฆ่าหนึ่งในสามของมนุษย์¹⁹ เพราะฤทธิ์ของม้ายู่ที่ปากและหางของมัน หางของมันเหมือนงูที่มีหัวไว้ทำร้ายคน

²⁰ มนุษย์ที่เหลืออยู่ ที่ไม่ได้ถูกฆ่าจากภัยพิบัติเหล่านี้ ยังคงไม่ได้หนีหนีไปจากสิ่งต่างๆ ที่พวกเขาสร้างขึ้นมากับมือของตัวเอง พวกเขาไม่ได้เลิกกราบไหว้พวกภูตผีปีศาจ หรือรูปเคารพ[†] ที่ทำด้วยทองคำ เงิน หิน และไม้ซึ่งไม่สามารถมองเห็น หรือได้ยินหรือเดินได้²¹ พวกเขาไม่ได้กลับตัวกลับใจจากการฆ่าฟันกัน การใช้เวทมนตร์คาถา การทำบาปทางเพศ และการลักขโมย

ทูตสวรรค์และหนังสือม้วน

10 ผมได้เห็นทูตสวรรค์ที่มีฤทธิ์มากอีกองค์หนึ่ง ลงมาจากสวรรค์มีเมฆปกคลุมตัวและมีรุ่งอยู่รอบหัว ใบหน้าเหมือนดวงอาทิตย์ และมีเขาเหมือนเสไฟฟ้า² ในมือของท่านมีหนังสือ

9:11 อาบัดโดน เป็นสถานที่แห่งความตาย (ในพระคัมภีร์เดิม)

9:14 แม่น้ำใหญ่ยูเฟรติส เป็นแม่น้ำทางทิศตะวันออกของอาณาจักรโรมัน กั้นพรมแดนระหว่างอาณาจักรโรมันกับประเทศพาร์เธีย ประเทศพาร์เธียมีทหารม้าที่แข็งแกร่งและดุร้ายมาก อ่านเพิ่มเติมได้จากบทที่ 16:12

9:17 นิมิต เป็นวิธีหนึ่งที่พระเจ้าใช้ในการติดต่อสื่อสารกับคน คล้ายๆ กับฝัน

ม้วนเล็กๆ ที่คลี่เปิดอยู่ เท่าขวาของท่านเหยียบอยู่บนทะเล ส่วนเท่าซ้ายเหยียบอยู่บนแผ่นดิน³ ท่านร้องเสียงดังเหมือนสิงโตคำราม และเมื่อร้องเสียงฟ้าร้องทั้งเจ็ดเสียงก็ดังขึ้น⁴ เมื่อเสียงฟ้าร้องทั้งเจ็ดดังขึ้น ผมเริ่มจะเขียนแต่ผมได้ยินเสียงจากสวรรค์ดังขึ้นเสียก่อนว่า “เก็บสิ่งที่ฟ้าร้องทั้งเจ็ดได้พูดไว้เป็นความลับ อย่าได้เขียนลงไป”

⁵จากนั้น ทูตสวรรค์ที่ผมเห็นยืนอยู่ทั้งบนทะเล และบนแผ่นดินนั้น ได้ขู่มือขวาของท่านขึ้นฟ้า⁶ สถาบันโดยอ้างถึงพระเจ้าผู้มีชีวิตอยู่ตลอดไป ผู้สร้างฟ้าสวรรค์ แผ่นดินโลก ทะเล และทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่ในพวกมันด้วย ทูตสวรรค์สถาบันว่า “พระเจ้าจะไม่รอช้าอีกต่อไปแล้วที่จะทำตามแผนของพระองค์”⁷ ในเวลาที่ทูตสวรรค์องค์ที่เจ็ดจะเป่าแตรนั้น พระเจ้าจะทำให้แผนการอันลึกลับของพระองค์สำเร็จตามที่พระองค์ได้ประกาศไว้กับพวกผู้พูดแทนพระเจ้า[†] ผู้รับใช้ของพระองค์

⁸จากนั้นเสียงที่ผมได้ยินจากสวรรค์ก็บอกผมอีกครั้งหนึ่งว่า “ไปรับม้วนหนังสือที่คลี่เปิดอยู่ในมือของทูตสวรรค์ที่ยืนอยู่ทั้งบนทะเลและบนแผ่นดินสิ”⁹ ผมจึงไปหาทูตสวรรค์องค์นั้นและขอหนังสือม้วนเล็กนั้น ท่านบอกว่า “เอาไปกิน มันจะมีรสขมเมื่ออยู่ในท้อง แต่เมื่ออยู่ในปากมันจะมีรสหวานเหมือนน้ำผึ้ง”¹⁰ ผมจึงรับหนังสือม้วนจากมือทูตสวรรค์มากิน เมื่อมันอยู่ในปากผมก็มีรสหวานเหมือนน้ำผึ้ง แต่เมื่อตกถึงท้องก็กลับกลายเป็นขม¹¹ มีผู้หนึ่งบอกผมว่า “เจ้าจะต้องประกาศคำตัดสินของพระเจ้าต่อเชื้อชาติทั้งหลาย ชนชาติต่างๆ ภาษาต่างๆ และพวกกษัตริย์ทั้งหลาย”

พยานทั้งสอง

11 หลังจากนั้น ผมได้รับไม้เท้ายาวก้านหนึ่ง ไว้ใช้เป็นไม้วัดและมีเสียงบอกกับผมว่า “ไปวัดขนาดวิหาร[†] ของพระเจ้า แทนบูชา และนับจำนวนคนที่กำลังนมัสการ อยู่ในวิหารนั้น² แต่ไม่ต้องวัดลานชั้นนอกของวิหาร เพราะได้ถูกยกให้กับคนนอกศาสนาแล้ว พวกเขาจะเหยียบย่ำไปทุกหนแห่งในเมืองบริสุทธิ์เป็นเวลาสี่สิบสองเดือน³ เราจะให้ฤทธิ์อำนาจกับพยานทั้งสองของเรา ที่จะประกาศถ้อยคำของพระเจ้าเป็นเวลาหนึ่งพันสองร้อยหกสิบวัน และพวกเขาจะสวมใส่ผ้ากระสอบ*”⁴ พยานทั้งสองก็คือ ต้นมะกอกสองต้นและตะเกียงตั้งพื้นสองดวง พยานทั้งสองนี้ได้ยืนอยู่ต่อหน้าองค์เจ้าชีวิต ผู้ครอบครองโลกนี้⁵ ถ้ามีใครพยายามที่จะทำอันตรายพยานทั้งสองนี้ ก็จะมีไฟออกมาจากปากของพวกเขา ทำลายศัตรูนั้นเสีย ถ้ามีใครพยายามทำร้ายพวกเขา ก็จะต้องตายแบบนี้⁶ พยานทั้งสองนี้ มีฤทธิ์อำนาจที่จะปิดท้องฟ้าไม่ให้ฝนตกในขณะที่พวกเขากำลังประกาศถ้อยคำของพระเจ้าอยู่ พวกเขามีฤทธิ์ทำให้แหล่งน้ำทั้งหมดกลายเป็นเลือด และมีฤทธิ์ที่จะทำให้เกิดภัยพิบัติต่างๆ บนโลกก็ครั้งก็ได้ตามที่พวกเขาต้องการ

⁷เมื่อพวกเขาทำหน้าที่เป็นพยานเสร็จแล้ว จะมีสัตว์ร้ายตัวหนึ่งขึ้นมาจากหลุมที่ลึกมาก ออกมาต่อสู้กับพวกเขา สัตว์นั้นจะชนะและฆ่าพวกเขาเสีย⁸ ศพของพวกเขาคจะนอนอยู่บนถนนในเมืองอันยิ่งใหญ่ เป็นเมืองที่องค์เจ้าชีวิตของพวกเขาได้ถูกตรึงบนไม้กางเขนเหมือนกัน ซึ่งได้ชื่อว่าเป็นเมืองโสโดมและเมืองอียิปต์⁹ คนจากทุกเชื้อชาติ ทุกเผ่าพันธุ์ ทุกภาษาและทุกชนชาติ จะมองดูศพของพวกเขาดูตลอดเวลาสามวันครึ่งและจะไม่ยอมให้เอาศพนั้นไปฝัง¹⁰ พวกคนชั่วที่อยู่บนโลก

11:3 ผ้ากระสอบ คือ เสื้อที่ใส่เพื่อแสดงความเศร้าโศกเสียใจ

นี้ต่างก็จะมีความสุข เพราะเขาทั้งสองตายแล้ว พวกเขาจะจัดงานเลี้ยงฉลองและให้ของขวัญแก่กันและกัน เพราะผู้พูดแทนพระเจ้าทั้งสองคนนี้ได้ทำให้คนพวกนั้นที่อยู่บนโลกทนทุกข์ทรมาน

¹¹แต่หลังจากผ่านไปสามวันครึ่ง พระเจ้าจะให้ลมหายใจที่ชีวิตกับเขาทั้งสอง และพวกเขาก็ลุกขึ้นยืน พวกคนที่เห็นเขาต่างก็กลัวมาก ¹²ผู้พูดแทนพระเจ้าทั้งสองได้ยินเสียงอันดังจากสวรรค์พูดกับพวกเขาว่า “ขึ้นมาที่นี่” พวกเขาจึงได้ขึ้นไปบนสวรรค์ในหมู่เมฆนั้น และพวกศัตรูของเขาก็เห็นพวกเขาขึ้นไป

¹³ในขณะที่เดียวกันก็เกิดแผ่นดินไหวอย่างรุนแรง ทำให้หนึ่งในสิบส่วนของบ้านเมืองนั้นถูกทำลายลง มีคนตายเจ็ดพันคนจากแผ่นดินไหว ส่วนคนที่เหลืออยู่ตกใจกลัวมาก ต่างพากันสรรเสริญพระเจ้าแห่งสวรรค์

¹⁴เรื่องน่าอัศจรรย์ที่สองผ่านไปแล้ว แต่ระวังให้ดี เรื่องน่าอัศจรรย์ที่สาม กำลังจะเกิดขึ้นในไม่ช้า

แตรที่เจ็ด

¹⁵เมื่อเสียงแตรจากทูตสวรรค์องค์ที่เจ็ดดังขึ้น ก็มีเสียงในสวรรค์ดังขึ้นมากมายพูดว่า “แผ่นดินของโลกนี้ได้กลายเป็นแผ่นดินขององค์เจ้าชีวิตของเรากับกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่* ของพระองค์แล้ว พระองค์จะครอบครองตลอดไป” ¹⁶พวกผู้อาวุโสที่ยี่สิบสี่องค์ที่นั่งอยู่บนบัลลังก์ของตนตรงหน้าพระเจ้า ได้ก้มหน้ากราบลงนมัสการพระเจ้า ¹⁷และพูดว่า

“เราขอบคุณพระองค์

องค์เจ้าชีวิต พระเจ้าผู้มฤตม์ทั้งสิ้น

ผู้ซึ่งเป็นอยู่ในปัจจุบันนี้และในอดีต

เพราะพระองค์ได้ใช้อำนาจอันยิ่งใหญ่ของพระองค์

และได้เริ่มครอบครองแล้ว

¹⁸ชนชาติที่ไม่ได้เชื่อพระองค์ เกิดความโกรธแค้น

แต่บัดนี้ถึงเวลาแล้ว ที่พระองค์จะแสดงความโกรธของพระองค์

ถึงเวลาสำหรับพระองค์แล้ว ที่จะพิพากษาคนที่ตายไปแล้ว

และให้รางวัลกับพวกผู้รับใช้ของพระองค์ พวกผู้พูดแทนพระเจ้า

คนของพระองค์และคนพวกนั้นที่เคารพยำเกรงพระองค์

ทั้งผู้ยิ่งใหญ่ และผู้ต่ำต้อย

และถึงเวลาสำหรับพระองค์แล้ว ที่จะทำลายคนพวกนั้นที่ได้ทำลายแผ่นดินโลก”

¹⁹จากนั้นวิหาร[†]ของพระเจ้าในสวรรค์ก็เปิดออก มีหีบที่บรรจุคำสั่งสัญญาของพระองค์ภายในวิหารนั้น และเกิดฟ้าแลบ เสียงต่างๆ เสียงฟ้าร้อง แผ่นดินไหว และพายุลูกเห็บอย่างหนัก

ผู้หญิงกับมังกร

12 หลังจากนั้นผมเห็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่และมหัศจรรย์เกิดขึ้นบนสวรรค์คือมีหญิงคนหนึ่งมีดวงอาทิตย์เป็นเสื้อผ้า มีดวงจันทร์อยู่ใต้เท้า และบนหัวของเธอมียมมงกุฎที่ทำด้วยดาวสิบ

สองดวง² เธอตั้งท้องอยู่ เธอร้องด้วยความเจ็บปวดเพราะใกล้จะคลอดแล้ว³ ผมได้เห็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่ และมหัศจรรย์อีกอย่างหนึ่งเกิดขึ้นบนสวรรค์ พวกคุณเชื่อไหม มีมังกรสีแดงตัวใหญ่ตัวหนึ่ง มีเจ็ดหัวและสิบเขาไหลออกมา แต่ละหัวมีมงกุฎสวมอยู่⁴ ทางของมันวัดเอาหนึ่งในสามของดวงดาวบนท้องฟ้าตกลงมาบนโลก และมันก็ยืนอยู่ตรงหน้าหญิงที่กำลังจะคลอดลูกคนนั้น เพื่อจะกินลูกของนางทันทีที่คลอดออกมา⁵ หญิงคนนั้นได้คลอดลูกชาย ผู้ที่จะครอบครองประชากรชาติทั้งปวงด้วยคทาเหล็ก แต่พระเจ้าก็ได้คว้าลูกของเธอไปอยู่กับพระองค์บนบัลลังก์ของพระองค์⁶ เธอได้หนีเข้าไปในที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้ง ไปยังที่ที่พระเจ้าได้เตรียมไว้สำหรับเธอ เพื่อเธอจะได้รับการดูแลเป็นเวลาหนึ่งพันสองร้อยหกสิบวัน

⁷ต่อมา ได้เกิดสงครามขึ้นบนสวรรค์ มิคาเอล* กับทูตสวรรค์ของเขาได้ต่อสู้กับมังกรตัวนั้น แต่มังกรตัวนั้นกับพวกสมุนของมันก็ตอบโต้⁸ ฝ่ายมังกรแพ้ มันและพวกสมุนของมันจึงไม่สามารถอยู่บนสวรรค์ได้อีกต่อไป⁹ มังกรใหญ่ซึ่งเป็นจูติกดาบรพพ์ ซึ่งเรียกกันว่า มารหรือซาตาน ผู้ที่ล่อลวงมนุษย์ทั้งโลก ก็ถูกโยนลงมาจากโลกพร้อมกับพวกสมุนของมัน

¹⁰หลังจากนั้นผมก็ได้ยินเสียงดังขึ้นในสวรรค์ว่า “เดี๋ยวนี้ความรอดและฤทธิ์อำนาจ และแผ่นดินของพระเจ้าของเรา และสิทธิอำนาจของกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่* ของพระองค์ได้มาถึงแล้ว ผู้ที่กล่าวโทษ* ฟันของเรாதอหน้าพระเจ้าทั้งวันทั้งคืนได้ถูกโยนลงไปแล้ว¹¹ แต่ฟันของเรอาชนะมันได้ เพราะเลือดของลูกแกะ เพราะคำพยานของพวกเขาเอง และเพราะพวกเขายอมตายถ้าจำเป็น¹² เพราะอย่างนี้ ขอให้ทั้งสวรรค์และผู้ที่อยู่บนสวรรค์นั้นจงรื่นเริงยินดีเถิด แต่พวกคุณที่อาศัยอยู่ในโลกและในทะเลจะหมดศักดิ์ศรีไป เพราะมารได้ลงมาหาพวกคุณด้วยความโกรธแค้นยิ่งนัก เนื่องจากรู้ว่าเวลาของมันมีน้อย”

¹³เมื่อมังกรเห็นว่ามันถูกทิ้งลงบนแผ่นดินโลกแล้ว มันก็ไล่ล่าตามหญิงที่คลอด ลูกชายคนนั้น¹⁴ แต่หญิงนั้นได้รับปีกของนกอินทรีใหญ่สองปีกเพื่อเธอจะได้บินเข้าไปในที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้งไปยังที่ที่ได้จัดเตรียมไว้สำหรับเธอ เพื่อเธอจะได้รับการดูแลตลอดเวลาสามปีครึ่ง และจะได้อยู่ห่างจากมังกรนั้น¹⁵ แล้วมังกรได้พ่นน้ำออกจากปากของมันเหมือนกับแม่น้ำ เพื่อที่จะพัดหญิงนั้นให้จมไป¹⁶ แต่แผ่นดินโลกได้ช่วยหญิงนั้นไว้ ด้วยการแยกออกเป็นช่องแล้วกลืนน้ำที่มังกรนั้นพ่นออกมา¹⁷ ทำให้มังกรโกรธแค้นหญิงนั้น ดังนั้นมันจึงไปทำสงครามกับลูกหลานที่เหลืออยู่ของเธอ พวกเขาคือคนที่เชื่อฟังกฎปฏิบัติของพระเจ้า และยึดถือคำพยานของพระเยซูเกี่ยวกับพระเจ้า

¹⁸มังกรนั้นได้ยืนอยู่ที่ชายทะเล

สัตว์ร้ายสองตัว

13 หลังจากนั้น ผมเห็นสัตว์ร้ายตัวหนึ่งขึ้นมาจากทะเล มันมีเจ็ดหัวและสิบเขา ทุกๆ เขาของมันมีมงกุฎสวมอยู่ และทุกๆ หัวของมันมีชื่อที่ดูหมิ่นพระเจ้า* เขียนอยู่² สัตว์ร้าย

12:7 มิคาเอล คือหัวหน้าทูตสวรรค์ของพระเจ้า

12:10 กษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ หรือ พระคริสต

12:10 ผู้ที่กล่าวโทษ หมายถึง ซาตาน ซาตานชอบจับผิดและกล่าวหาคนของพระเจ้าต่อหน้าพระองค์ ดูเพิ่มเติมได้จากหนังสือเศคาริยาห์ 3:1-4 และหนังสือ โยบ 1:6-13; 2:1-6

13:1 ชื่อที่ดูหมิ่นพระเจ้า เช่นจักรพรรดิโรมันบางองค์ในศตวรรษที่ 1 เรียกตัวเองว่า องค์เจ้าชีวิตและพระเจ้า การเรียกตัวเองอย่างนี้ ถือว่าดูหมิ่นพระเจ้า

ที่ผมเห็นนี้ มีลักษณะเหมือนเสือดาว เท้าของมันเหมือนกับตีนหมี ปากเหมือนปากสิงโต มังกร ได้ให้ฤทธิ์อำนาจบัลลังก์และสิทธิอำนาจอันยิ่งใหญ่ของมันแก่สัตว์ร้ายนั้น³ หัวหนึ่งของมันดูเหมือนมีบาดแผลที่อันตรายถึงตาย แต่ได้รับการรักษาหายแล้ว⁴ คนทั่วโลกต่างประหลาดใจและได้ติดตามสัตว์ร้ายนั้นไป และพวกเขาก็กราบไหว้บูชามังกร เพราะมันได้ให้อำนาจแก่สัตว์ร้ายตัวนั้น พวกเขากราบไหว้บูชาสัตว์ร้าย และพูดว่า “ใครจะมีฤทธิ์อำนาจเหมือนสัตว์ตัวนี้ ใครจะสู้กับมันได้”

⁵พระเจ้ายอมให้มันไต่อดเกี่ยวกับสิทธิอำนาจของมัน และเพราะเหตุนี้มันจึงดูหมิ่นพระเจ้า พระเจ้ายอมให้มันมีสิทธิอำนาจที่จะทำอย่างนี้ได้สี่สิบสองเดือน⁶ มันจึงเริ่มพูดดูหมิ่นพระเจ้า ดูหมิ่นชื่อของพระองค์ และสถานที่ที่พระองค์อยู่ ซึ่งก็คือพวกที่อยู่บนสวรรค์⁷ สัตว์ตัวนี้ได้รับฤทธิ์อำนาจที่จะทำสงครามกับคนของพระเจ้า และชนะพวกเขาด้วย มันได้รับสิทธิอำนาจเหนือชนทุกเผ่าพันธุ์ทุกเชื้อชาติ ทุกภาษา และทุกชนชาติ⁸ คนชั่วที่อยู่บนแผ่นดินโลกจะกราบไหว้บูชามัน ตั้งแต่วันแรกที่สร้างโลกมาแล้ว ชื่อของคนพวกนี้ไม่ได้จดไว้ในหนังสือแห่งชีวิตของลูกแกะที่ถูกฆ่า

ใครมีหู ก็ให้ฟังเอาไว้

¹⁰คนไหนถูกกำหนดให้เป็นเชลย

คนนั้นก็จะต้องเป็นเชลย

คนไหนถูกกำหนดให้ถูกฆ่าด้วยดาบ

คนนั้นก็จะต้องถูกฆ่าด้วยดาบ

นี่แสดงว่า คนของพระเจ้าจะต้องอดทนและซื่อสัตย์

¹¹แล้วผมก็เห็นสัตว์ร้ายอีกตัวหนึ่งขึ้นมาจากแผ่นดินโลก มันมีสองเขาเหมือนลูกแกะแต่พูดเหมือนมังกร¹² มันใช้สิทธิอำนาจทั้งหมดของสัตว์ร้ายตัวแรก ในขณะที่มันอยู่กับสัตว์ร้ายตัวแรกนั้น มันทำให้โลกกับพวกคนชั่วที่อยู่บนโลก กราบไหว้สัตว์ร้ายตัวแรกที่มีบาดแผลอันตรายเกือบตายที่ได้รับการรักษาหายแล้วนั้น¹³ สัตว์ร้ายตัวที่สองนี้ได้ทำปาฏิหาริย์อันยิ่งใหญ่ จนถึงขั้นทำให้มีไฟตกจากสวรรค์ลงมาบนแผ่นดินโลก ต่อหน้าต่อตาคนทั้งหลาย¹⁴ มันหลอกลวงพวกคนชั่วที่อยู่บนโลก ด้วยปาฏิหาริย์ที่มันได้รับอนุญาตให้ทำต่อหน้าสัตว์ร้ายตัวแรกนั้น มันสั่งให้คนชั่วที่อยู่บนโลกสร้างรูปปั้นให้กับสัตว์ร้ายตัวที่ถูกฟันด้วยดาบแต่ยังไม่ตาย¹⁵ สัตว์ตัวที่สองนั้นได้รับฤทธิ์อำนาจที่จะให้ลมหายใจกับรูปปั้นของสัตว์ร้ายตัวแรกนั้น เพื่อทำให้รูปปั้นนั้นพูดได้และทำให้คนที่ไม่กราบไหว้รูปปั้นนั้นถูกฆ่าตาย¹⁶ สัตว์ตัวที่สองนี้บังคับทุกๆ คน ทั้งคนต่ำต้อยและผู้ยิ่งใหญ่ ทั้งคนรวยและคนจน ทั้งคนที่เป็นอิสระและเป็นทาสให้ต้องทำเครื่องหมายไว้ที่มือขวาหรือหน้าผาก¹⁷ เพื่อไม่ให้ผู้ใดทำการซื้อขายได้ นอกจากจะมีเครื่องหมายที่เป็นชื่อของสัตว์ร้ายหรือหมายเลขแทนชื่อของสัตว์ร้ายนั้นอยู่¹⁸ ใครที่ฉลาด ก็จะสามารถบอกได้ว่าความหมายของตัวเลขของสัตว์ร้ายนั้น หมายความว่าอะไร เพราะตัวเลขนั้นแทนชื่อของคนๆ หนึ่ง ตัวเลขของเขาคือหกร้อยหกสิบหก

ลูกแกะและคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคนของพระองค์

14 หลังจากนั้น ผมมองไปข้างหน้า เห็นลูกแกะยืนอยู่ที่ภูเขาซิโยน*พร้อมกับคนจำนวนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคน ที่มีชื่อของพระองค์และชื่อของพระบิดาของพระองค์เขียน

14:1 ภูเขาซิโยน เป็นอีกชื่อหนึ่งของเยรูซาเล็มซึ่งเป็นเมืองหลวงสำหรับประชาชนของพระเจ้า

อยู่บนหน้าผาก² และผมได้ยินเสียงจากสวรรค์ เหมือนเสียงน้ำตก หรือเหมือนเสียงฟ้าร้อง เสียงที่ผมได้ยินนั้นเหมือนเสียงของพวกนักดนตรีกำลังตีพิณอยู่³ พวกเขา กำลังร้องเพลงบทใหม่ต่อหน้าบัลลังก์ ต่อหน้าลี้มีชีวิตทั้งสี่และพวกผู้อาวุโสไม่มีใครสามารถร้องเพลงบทใหม่นี้ได้ นอกจากคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคนจากแผ่นดินโลก ที่พระองค์ได้ซื้อให้เป็นอิสระนั้น⁴ คนพวกนี้ไม่เคยแปดเปื้อนจากการมีเพศสัมพันธ์กับผู้หญิง เพราะคนพวกนี้เป็นพวกพรหมจรรย์⁵ พวกเขาติดตามลูกแกะไปทุกหนทุกแห่ง พระองค์ได้ซื้อพวกเขาจากคนทั้งหลายบนโลก และพวกเขาเป็นของพระเจ้าและของลูกแกะ เหมือนกับพืชผลที่ได้รับการเก็บเกี่ยวครั้งแรกที่เอามานูชาพระเจ้า⁶ พวกเขาไม่พุดโกหก และไม่มีที่ติเลย

ทูตสวรรค์สามองค์

⁶แล้วผมเห็นทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งเหาะเหินเดินอากาศอยู่ ทูตสวรรค์องค์นั้นมีขาเวทีที่ไม่มีวันเปลี่ยนแปลงที่จะประกาศให้กับคนในโลก ทุกชนชาติ ทุกเผ่าพันธุ์ ทุกภาษา และทุกเชื้อชาติ⁷ ทูตสวรรค์นั้นพูดด้วยเสียงอันดังว่า “ให้เกรงกลัวพระเจ้า และสรรเสริญพระองค์ เพราะเวลาของพระองค์ที่จะตัดสินคนทั้งหลายมาถึงแล้ว ดังนั้นให้กราบไหว้พระองค์ผู้สร้างฟ้าสวรรค์ แผ่นดินโลก ทะเล และแหล่งน้ำทั้งหลาย”

⁸จากนั้น ทูตสวรรค์องค์ที่สองได้ตามทูตสวรรค์องค์แรกไป และประกาศว่า “บาบิโลน* เมืองอันยิ่งใหญ่ได้ถูกทำลายจนล่มจมแล้ว เมืองที่ทำให้ทุกๆ ชนชาติดื่มเหล้าองุ่นที่ทำให้เกิดความใคร่ไปทำบาปทางเพศกับเธอ”

⁹แล้วทูตสวรรค์องค์ที่สามก็ตามทูตสวรรค์สององค์แรกมา และประกาศด้วยเสียงอันดังว่า “ถ้าคนไหนบูชาสัตว์ร้ายและรูปปั้นของมัน และมีเครื่องหมายของมันอยู่บนหน้าผากหรือบนมือ¹⁰ คนนั้นจะต้องดื่มเหล้าองุ่นแห่งความโกรธของพระเจ้า ที่ได้เทไว้เต็มถ้วยแห่งความโกรธของพระองค์ และเขาจะถูกทรมานด้วยไฟกัมมะถัน ต่อหน้าพวกทูตสวรรค์ที่บริสุทธิ์และต่อหน้าลูกแกะ¹¹ ครั้นแห่งการทรมานคนพวกนั้นก็เลยช่นตลอดเวลาและตลอดไป คนที่กราบไหว้สัตว์ร้ายและรูปปั้นของมัน และคนที่ได้รับเครื่องหมายแทนชื่อมัน จะไม่มีวันได้หยุดพักจากการทรมานเลย ทั้งกลางวันกลางคืน¹² ถ้าอย่างนั้นคนของพระเจ้าและคนพวกนั้นที่รักษากฎปฏิบัติของพระเจ้าและไว้วางใจในพระเยซู จะต้องมีความทรหดอดทน”

¹³หลังจากนั้น ผมก็ได้ยินเสียงจากสวรรค์พูดว่า “ให้เขียนว่า คนที่ตายในองค์เจ้าชีวิตหลังจากนี้ไป จะมีเกียรติ”

พระวิญญาณพูดว่า “ใช่แล้ว เป็นความจริง พวกเขาจะได้หยุดพักจากงานหนักของเขา พระองค์จะไม่ลืมนานต่างๆ ที่เขาได้ทำนั้น”

การเก็บเกี่ยวพืชผลแผ่นดินโลก

¹⁴คุณเชื่อไหม แล้วผมก็มองไปเห็นเมฆสีขาว และมีผู้หนึ่งดูเหมือนกับบุตรมนุษย์¹ นั่งอยู่บนเมฆนั้น บนศีรษะมีมงกุฎทองคำ และในมือถือเคียวที่คมกริบ¹⁵ แล้วทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งก็

14:8 บาบิโลน ในสมัยพระคัมภีร์เดิม บาบิโลนเป็นเมืองหลวงของชาวบาบิโลน ซึ่งเป็นพวกที่ต่อสู้กับประชาชนของพระเจ้า แล้วจับประชาชนของพระเจ้ามาเป็นเชลย บาบิโลนในที่นี้ ใช้เปรียบเทียบกับกรุงโรม ซึ่งเป็นจุดศูนย์กลางของการค้าขาย และการปกครอง ดูเพิ่มเติมได้จากหนังสือวิวรณ์ บทที่ 18 และ 19; 1 เปโตร 5:13

ออกมาจากวิหาร[†] และเรียกผู้ที่นั่งอยู่บนเมฆด้วยเสียงอันดังว่า “ใช้เคียวของพระองค์เก็บเกี่ยว เพราะถึงเวลาของการเก็บเกี่ยวเสียที เพราะพืชผลบนโลกนั้นสุกอมแล้ว”¹⁶ ดังนั้นผู้ที่นั่งบนเมฆ จึงขวัดเคียวลงบนแผ่นดินโลกและพืชผลบนโลกก็ถูกเก็บเกี่ยว

¹⁷จากนั้นก็มียูทสวรรค์อีกองค์หนึ่งออกมาจากวิหาร[†]บนสวรรค์ ถือเคียวที่คมกริบ เช่นกัน ¹⁸มียูทสวรรค์อีกองค์หนึ่งที่มฤตยูอำนาจเหนือไฟออกมาจากแท่นบูชา[†] ท่านได้ร้องบอกยูทสวรรค์องค์ที่ถือเคียวคมกริบนั้นด้วยเสียงอันดังว่า “ใช้เคียวของท่านเก็บเกี่ยวพวงองุ่นเหล่านั้นจากเถาบนแผ่นดินโลก เพราะลูกองุ่นเหล่านั้นสุกแล้ว” ¹⁹ดังนั้นยูทสวรรค์องค์ที่มีเคียว จึงเกี่ยวลงบนแผ่นดินโลก และรวบรวมพวงองุ่นเหล่านั้นทิ้งลงไป ในบ่อย่ำองุ่นขนาดใหญ่แห่งความโกรธของพระเจ้า ²⁰ผลองุ่นเหล่านั้นถูกเหยียบย่ำอยู่ในบ่อย่ำองุ่นนอกเมือง และมีเลือดไหลทะลักออกจากบ่อย่ำองุ่น สูงถึงบึงเหียนม้า และไหลลงไปเป็นระยะทางสามร้อยกิโลเมตร

ยูทสวรรค์เจ็ดองค์และภัยพิบัติเจ็ดอย่าง

15 หลังจากนั้น ผมเห็นสัญญาณอันลึกลับในสวรรค์ที่ยิ่งใหญ่และมหัศจรรย์คือมียูทสวรรค์เจ็ดองค์ที่ถือภัยพิบัติมาเจ็ดอย่าง อันเป็นภัยพิบัติครั้งสุดท้าย เพราะความโกรธของพระเจ้าจะสิ้นสุดลงเมื่อภัยพิบัติเหล่านี้เกิดขึ้น

²ผมเห็นสิ่งที่ดูเหมือนทะเลแก้วปนไฟ และพวกคนที่ชนะสัตว์ร้าย และรูปปั้นของมัน และเหนือตัวเลขที่แทนชื่อของมัน คนพวกนี้ยืนอยู่บนทะเลแก้ว และถือพิณที่พระเจ้าได้ให้กับพวกเขาไว้ ³พวกเขาร้องเพลงของโมเสสผู้รับใช้ของพระเจ้า และเพลงของลูกแกะ เขาร้องว่า

“องค์เจ้าชีวิตพระเจ้าผู้มีฤทธิ์อำนาจเด็ดขาด
สิ่งทีพระองค์ทำนั้นยิ่งใหญ่และวิเศษยิ่งนัก
หนทางต่างๆ ของพระองค์นั้นถูกต้องและยุติธรรมยิ่งนัก
พระองค์เป็นกษัตริย์ของทุกชนชาติ

⁴พระองค์เจ้าข้า ใครกันจะไม่เกรงกลัวพระองค์
และใครกันจะไม่ให้เกียรติกับชื่อของพระองค์
เพราะมีแต่พระองค์เท่านั้นที่บริสุทธิ์

ทุกชนชาติจะมาและกราบไหว้อยู่ต่อหน้าพระองค์
เพราะทุกๆ คนได้เห็นการกระทำที่ยุติธรรมของพระองค์”

⁵หลังจากนั้น ผมเห็นวิหาร[†]บนสวรรค์ ซึ่งเป็นต้นที่ศักดิ์สิทธิ์* เปิดออก ⁶พวกยูทสวรรค์เจ็ดองค์ที่ถือภัยพิบัติทั้งเจ็ดนั้นออกมาจากวิหาร พวกท่านแต่งกายด้วยผ้าลินินที่สะอาดเป็นประกาย และคาดสายสะพายสีทองไว้อบอบ ⁷ต่อจากนั้นสิ่งมีชีวิตคนหนึ่งยืนบนนั้นมอบขันทองเจ็ดใบให้กับยูทสวรรค์ทั้งเจ็ดองค์ ขันทองนั้นใส่ความโกรธของพระเจ้าผู้มีชีวิตตลอดไปเอาไว้ ⁸วิหารเต็มไปด้วยควันจากรัศมีและฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า จึงไม่มีใครสามารถเข้าไปในวิหารนั้นได้ จนกว่าภัยพิบัติทั้งเจ็ดของยูทสวรรค์เจ็ดองค์นั้นจะสิ้นสุดลง

15:5 ต้นที่ศักดิ์สิทธิ์ หรือในภาษากรีก คือต้นที่ของการเป็นพยาน

ขันเจ็ดใบที่เต็มไปด้วยความโกรธของพระเจ้า

16 แล้วผมก็ได้ยินเสียงที่ตั้งออกมาจากวิหาร[†] พูดกับพวกทูตสวรรค์ทั้งเจ็ดองค์ว่า “ไปเทขันทั้งเจ็ดที่ใส่ความโกรธของเจ้านั้นลงบนแผ่นดินโลก”

²ทูตสวรรค์องค์แรกจึงออกไปเทขันของตนลงบนแผ่นดินโลกทำให้คนที่มีความหมายของสัตว์ร้าย และกราบไหว้รูปปั้นของมัน เป็นแผลพุพองปวดแสบปวดร้อนไปทั้งตัว

³ทูตสวรรค์องค์ที่สองเทขันของตนลงในทะเล ทำให้ทะเลกลายเป็นเลือดเหมือนเลือดของคนตาย สิ่งมีชีวิตในทะเลจึงตายหมด

⁴ทูตสวรรค์องค์ที่สามเทขันของตนลงในแม่น้ำและแหล่งน้ำพุทั้งหลายแล้วน้ำพวกนั้นก็กลายเป็นเลือด

⁵ผมได้ยินทูตสวรรค์ที่ดูแลน้ำพวกนั้น พูดว่า

“พระองค์เป็นพระเจ้า ผู้ดำรงอยู่ในปัจจุบัน และในอดีต

พระองค์เป็นผู้บริสุทธิ์ พระองค์ยุติธรรมแล้วที่ได้ตัดสินลงโทษอย่างนี้

⁶เพราะพวกเขาได้ทำให้เลือดของคนของพระองค์ และผู้พูดแทนพระเจ้า[†]ไหลออกมาสมควรแล้วที่พระองค์ได้ให้พวกเขาดื่มเลือด”

⁷ผมได้ยินแท่นบูชา[†] ร้องว่า

“ถูกแล้ว องค์เจ้าชีวิต พระเจ้าผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น

การตัดสินลงโทษของพระองค์ถูกต้องและยุติธรรมแล้ว”

⁸จากนั้นทูตสวรรค์องค์ที่สี่ก็เทขันของตนลงที่ดวงอาทิตย์ ซึ่งทำให้ดวงอาทิตย์มีอำนาจที่จะเผาคนทั้งหลายด้วยไฟ ⁹ความร้อนอันแรงกล้าได้แผดเผาคนทั้งหลายและพวกเขาก็สาปแช่งพระนามของพระเจ้าผู้มฤตยูอำนาจเหนือภัยพิบัติเหล่านี้ แต่พวกเขาก็ยังไม่กลับตัวกลับใจเลิกทำบาปของพวกเขา และไม่ได้สรรเสริญพระเจ้า

¹⁰ทูตสวรรค์องค์ที่ห้าเทขันของตนลงบนบัลลังก์ของสัตว์ร้าย และแผ่นดินของมันก็ตกอยู่ในความมืด คนพวกนั้นกัดลิ้นของตนเองเพราะความเจ็บปวด

¹¹พวกเขาสาปแช่งพระเจ้าแห่งสวรรค์ เพราะความเจ็บปวดจากบาดแผลของเขา แต่พวกเขาก็ไม่ได้หันหนีไปจากการทำผิดของเขา

¹²ทูตสวรรค์องค์ที่หกเทขันของตนลงในแม่น้ำใหญ่ คือแม่น้ำยูเฟรติส* ทำให้น้ำแห้งขุดไปเพื่อเตรียมทางสำหรับพวกกษัตริย์จากตะวันออก ¹³ผมเห็นวิญญาณชั่วสามตัวที่ดูเหมือนงู ตัวหนึ่งออกมาจากปากมังกร ตัวหนึ่งออกมาจากปากสัตว์ร้าย และอีกตัวหนึ่งออกมาจากปากของคนที่ปลอมเป็นผู้พูดแทนพระเจ้า ¹⁴วิญญาณชั่วพวกนั้นทำการอัครรย์[†] พวกมันออกไปหากษัตริย์ทั้งหมดที่อยู่ในโลก เพื่อรวบรวมกษัตริย์พวกนั้นไปร่วมทำสงครามในวันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์

¹⁵“ฟังให้ดี ราชอาณาจักรเหมือนกับขโมยอย่างที่ไม่มีความคิด คนที่ตื่นตัวและเตรียมเสื้อผ้าของตัวเองไว้พร้อมที่จะใส่ เป็นคนมีเกียรติ เขาจะไม่ต้องเดินแก้ผ้าและอับอายขายหน้าเมื่อคนอื่นเห็น”

16:12 แม่น้ำยูเฟรติส เป็นแม่น้ำทางทิศตะวันออกของอาณาจักรโรมัน กั้นพรมแดนระหว่างอาณาจักรโรมันกับประเทศพาร์เธีย ประเทศพาร์เธียมีทหารม้าที่แข็งแกร่งและดุคันมาก

¹⁶แล้ววิญญาณชั่วทั้งสามนี้ ก็ได้รับคมพวกกษัตริย์ทั้งหลาย ให้มาชุมนุมกัน ณ สถานที่แห่งหนึ่งในภาษาฮีบรูเรียกว่า “อารมาเกตโดน”*

¹⁷ทูตสวรรค์องค์ที่เจ็ดเทชนของตนลงไปบนอากาศ มีเสียงดังออกมาจากบัลลังก์ในวิหาร[†]ว่า “สำเร็จแล้ว” ¹⁸หลังจากนั้นก็เกิดฟ้าแลบฟ้าร้อง เสียงดังก็ก้อง และเกิดแผ่นดินไหวครั้งใหญ่ เป็นแผ่นดินไหวครั้งที่เลวร้ายที่สุดนับตั้งแต่มีมนุษย์อาศัยอยู่ในโลกนี้มา

¹⁹เมืองใหญ่ถูกแยกออกเป็นสามส่วน เมืองต่างๆ ของชนชาติต่างๆ ได้ถูกทำลายลง พระเจ้าไม่ลืมลงโทษเมืองบาบิโลนที่ยิ่งใหญ่ด้วย พระองค์ให้เธอดื่มถ้วยที่ใส่เหล้าองุ่นแห่งความโกรธแค้นของพระองค์จนหมด ²⁰เกาะทุกเกาะหายไป และภูเขาก็ไม่เหลือให้เห็นอีกต่อไป ²¹มีลูกเห็บก้อนใหญ่หล่นลงมาจากฟ้าใส่คนทั้งหลาย แต่ละก้อนหนักประมาณสี่สิบลีบลิตร คนทั้งหลายพากันสาปแช่งพระเจ้า เพราะภัยพิบัติที่เกิดจากลูกเห็บนี้ร้ายแรงมาก

ผู้หญิงที่อยู่บนหลังสัตว์ร้าย

17 ทูตสวรรค์องค์หนึ่งจากเจ็ดองค์ที่ถือขันเจ็ดใบนั้น เข้ามาพูดกับผมว่า “มานี่สิ มาดูการลงโทษที่กำลังจะเกิดขึ้นกับหญิงโสเภณีที่มีชื่อเสียงโด่งดังผู้ที่นั่งอยู่บนแม่น้ำหลายสาย ²พวกกษัตริย์ทั่วแผ่นดินโลกได้ทำติดาบทางเพศกับเธอ และพวกคนชั่วที่อยู่บนโลกก็ได้ดื่มเหล้าองุ่นของเธอจนเมาเมามาย และทำติดาบทางเพศกับเธอ

³จากนั้นพระวิญญาณ[‡] ก็ครอบงำผมไว้ ทูตสวรรค์องค์นั้นนำผมไปที่เบลาเปเลียวแห่งแล้ง ที่นั่นผมเห็นผู้หญิงคนหนึ่งนั่งอยู่บนสัตว์ร้ายสีแดงตัวนั้น ทั้งตัวของสัตว์ร้ายเต็มไปด้วยชื่อที่ดูหมิ่นพระเจ้า มันมีเจ็ดหัวและสิบเขา ⁴ผู้หญิงคนนั้นแต่งตัวด้วยชุดสีม่วงและสีแดงเข้ม ตัวเธอประดับด้วยทองคำ เพชรนิลจินดา และไข่มุก ในมือของเธอมีกุญแจทองคำที่เต็มไปด้วยสิ่งนาร้างเกียจและสิ่งสกปรก เพราะเธอทำติดาบทางเพศ ⁵บนหน้าผาก* ของเธอมีชื่อหนึ่งเขียนไว้ ซึ่งมีความหมายลึกลับว่า

“กรุงบาบิโลนที่ยิ่งใหญ่ แม่ของพวกหญิงโสเภณี
และแม่ของการกระทำลามกอนาจารทั้งหมดบนโลก”

⁶ผมเห็นผู้หญิงคนนั้นเมาเลือดของคนของพระเจ้า และเลือดของคนทั้งหลายที่ต้องตายเพราะได้เป็นพยานให้กับพระเยซู

ครั้งแรกที่เห็นผู้หญิงคนนั้น ผมรู้สึกประหลาดใจมาก ⁷ทูตสวรรค์องค์นั้นจึงถามผมว่า “จะแปลกใจไปทำไม เราจะอธิบายถึงความหมายที่ซ่อนอยู่ของผู้หญิงคนนั้น และสัตว์ร้ายที่มีเจ็ดหัวสิบเขาที่เธอขี่อยู่ให้คุณฟัง ⁸ครั้งหนึ่งสัตว์ตัวนั้นเคยมีชีวิต แต่ตอนนี้มันไม่มีชีวิตแล้ว อีกไม่ช้ามันก็จะขึ้นมาจากหลุมที่ลึกมาก และตัวมันต้องพบกับความย่อยยับของมัน ดังนั้นพวกคนชั่วที่อยู่บนโลกนี้ ที่ไม่มีชื่อจดไว้ในหนังสือแห่งชีวิต ตั้งแต่วันสร้างโลก ก็จะไม่ประหลาดใจ เพราะพวกเขาจะเห็นสัตว์ร้ายตัวนี้ ที่ครั้งหนึ่งเคยมีชีวิต และตอนนี้ไม่มีชีวิตแล้ว แต่จะกลับมาอีกครั้งหนึ่ง”

16:16 อารมาเกตโดน ในภาษาฮีบรูแปลว่า เนินเขาของมาเกตโด ซึ่งเป็นสถานที่มีการสู้รบกันบ่อยๆ ในสมัยพระคัมภีร์เดิม ดูเพิ่มเติมได้จากหนังสือผู้วินิจฉัย 5:19 และ 2พงศกษัตริย์ 23:29-30

17:5 บนหน้าผาก ในกรุงโรม โสเภณีระดับต่ำที่สุดคือทาส ซึ่งมักจะมีชื่อของตัวเองสลักไว้ที่หน้าผาก

⁹“เรื่องนี้ ต้องใช้สมองคิดถึงจะเข้าใจ หัวของสัตว์ร้ายทั้งเจ็ดหมายถึงเนินเขาทั้งเจ็ด*ที่โสเภณีนั่งอยู่¹⁰ และยังมีหมายถึงกษัตริย์เจ็ดองค์ด้วย กษัตริย์ห้าองค์แรกตายไปแล้ว อีกองค์ยังคงปกครองอยู่เดี๋ยวนี้ ส่วนองค์สุดท้ายยังไม่มา และเมื่อกษัตริย์องค์นั้นมาก็ถูกกำหนดให้มาอยู่แค่ประเดี๋ยวเดียวเท่านั้น¹¹ ส่วนเจ้าสัตว์ร้ายที่ครั้งหนึ่งเคยมีชีวิต แต่ตอนนี้ไม่มีชีวิตแล้วนั้น ก็คือกษัตริย์องค์หนึ่งในเจ็ดองค์นั้น ที่จะมาเป็นกษัตริย์องค์ที่แปด และกำลังจะไปสู่ความย่อยยับของมัน”

¹²“ส่วนเขาลิบอันที่คุณเห็นนั้น หมายถึงกษัตริย์ลิบองค์ ที่ยังไม่ได้ขึ้นครองแผ่นดินของตน แต่จะได้รับสิทธิอำนาจที่จะเป็นกษัตริย์ครอบครองร่วมกับสัตว์ร้ายตัวนั้น เป็นเวลาหนึ่งชั่วโมง¹³ พวกกษัตริย์ทั้งลิบองค์นี้ ต่างตกลงพร้อมใจกันมอบฤทธิ์อำนาจ และสิทธิอำนาจให้กับสัตว์ร้ายตัวนั้น¹⁴ พวกเขาจะทำสงครามกับลูกแกะ แต่ลูกแกะจะเอาชนะพวกเขาได้ เพราะลูกแกะคือองค์เจ้าชีวิตที่ยิ่งใหญ่สูงสุด และเป็นกษัตริย์ที่มีฤทธิ์อำนาจมากที่สุด คนที่อยู่กับพระองค์นั้น คือคนที่พระองค์เรียกและเลือก เพราะพวกเขานั้นชื่อสัตย์”

¹⁵ทูตสวรรค์พูดกับผมอีกว่า “แม่น้ำที่คุณเห็นหญิงโสเภณีนั่งอยู่นั้นก็คือทุกเผ่า ทุกภาษา ทุกเชื้อชาติ และทุกชนชาติ¹⁶ สัตว์ร้ายตัวนั้นและเขาทั้งหลายที่คุณเห็น จะเกลียดชังหญิงโสเภณี พวกเขาจะเอาทุกสิ่งทุกอย่างของเธอไป และจะทอดทิ้งเธอไว้ให้เปลือยเปล่า พวกเขาจะกินเนื้อของเธอและเอาไฟเผาร่างที่เหลือ¹⁷ เพราะพระเจ้าได้ตั้งใจให้พวกเขาทำตามแผนของพระองค์ พระองค์ทำให้พวกเขาตกลงพร้อมใจกัน มอบฤทธิ์อำนาจให้กับสัตว์ร้ายปกครอง จนกว่าสิ่งที่พระเจ้าพูดไว้จะสำเร็จ

¹⁸ส่วนหญิงที่คุณเห็นนั้น คือเมืองใหญ่ที่ปกครองเหนือกษัตริย์ทั้งหลายบนโลกนี้”

กรุงบาบิโลนถูกทำลาย

18 หลังจากนั้น ผมเห็นทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งลงมาจากสวรรค์ ทูตสวรรค์องค์นี้มีฤทธิ์อำนาจมาก รัศมีจากร่างของทูตสวรรค์องค์นี้ทำให้แผ่นดินโลกสว่างไสว² เขาตะโกนเสียงดังว่า

“เธอถูกทำลายลงแล้ว

นครบาบิโลนที่ยิ่งใหญ่ ได้ถูกทำลายแล้ว

บาบิโลนได้กลายเป็นบ้านของพวกวิญญาณชั่ว

นครนั้นได้กลายเป็นรังของนกที่ไม่บริสุทธิ์ทุกชนิด

และได้กลายเป็นที่อยู่ของสัตว์ที่น่ารังเกียจและสกปรก

³พวกชนชาติต่างๆ

ได้ดื่มเหล้าองุ่นที่ทำให้เกิดความใคร่

ไปทำบาปทางเพศกับเธอ

กษัตริย์ทั้งหลายในโลกได้ทำผิดบาปทางเพศกับเธอ

พ่อค้าทั้งหลายในโลก ก็ร่ำรวยมากจากความมั่งคั่ง

และความฟุ่มเฟือยของเธอนั้น”

4 ผมได้ยินเสียงอีกเสียงหนึ่งจากสวรรค์พูดว่า

“ประชาชนของเรา ออกมาจากนครนั้นเสีย
เจ้าจะได้ไม่ต้องมีส่วนร่วมในความบาปต่างๆ ของเธอ
และเจ้าจะได้ไม่ต้องทรมานจากภัยพิบัติ
ที่กำลังจะเกิดขึ้นกับนครนั้น

5 เพราะความบาปของนครนั้น กองสูงถึงสวรรค์
พระเจ้าไม่เคยลืมความบาปต่างๆ ที่นครนั้นได้ก่อขึ้น
ให้เท่ากับเธอเหมือนกับที่เธอทำกับคนอื่น

และตอบแทนเธอเป็นสองเท่าของสิ่งที่เธอได้ทำ
เตรียมเหล้าองุ่นที่แรงเป็นสองเท่า
ของเหล้าองุ่นที่เธอได้ให้กับคนอื่นนั้นไว้ให้เธอ

7 เธอให้เกียรติยศและความพึงพอใจกับตัวเองแค่นั้น
ก็ให้ความทุกข์ทรมานและความเศร้าโศกกับเธอเท่านั้น
เพราะเธอคิดในใจว่า

‘ฉันนั่งอยู่บนบัลลังก์เป็นราชินี ฉันไม่ใช่แม่ม่าย[†] ฉันจะไม่มีวันโศกเศร้า’

8 ดังนั้น ภัยพิบัติพวกนี้จึงได้เกิดขึ้นกับเธอภายในวันเดียว คือโรคระบาด ความเศร้าโศกเสียใจ
และความอดอยาก เธอจะถูกไฟเผาจนวอดวาย เพราะองค์เจ้าชีวิต พระเจ้าผู้ที่พิพากษาเธอนั้น
มีฤทธิ์อำนาจ”

9 “กษัตริย์ทั้งหลายบนโลก ที่ได้ทำบาปทางเพศกับเธอและร่วมในความมั่งคั่งฟุ้งเฟ้อกับเธอจะ
ร้องไห้คร่ำครวญให้เธอ เมื่อพวกเขาเห็นควันไฟที่เผาไหม้เธอ ¹⁰พวกเขาจะยืนอยู่ห่างๆ เธอ เพราะ
กลัวจะต้องร่วมในความเจ็บปวดทรมานของเธอ พวกเขาจะพูดว่า

‘นครที่ยิ่งใหญ่ เจ้าช่างน่าอัศจรรย์ น่าอัศจรรย์เสียจริงๆ
บาบิโลนนครที่เต็มไปด้วยอำนาจ

เพราะการพิพากษาโทษของเจ้านั้นมาถึงภายในเวลาแค่ชั่วโมงเดียว’

¹¹พวกพ่อค้าบนโลกจะร้องไห้คร่ำครวญให้กับเธอ เพราะไม่มีใครซื้อสินค้าของพวกเธออีกต่อไป ¹²พวกเขาขายทองคำ เงิน เพชรพลอย ไข่มุก ผ้าลินิน ผ้าสีม่วง ผ้าไหม ผ้าสีแดงสด ไม้หอมทุก
ชนิด และสิ่งของต่างๆ ที่ทำจากงาช้าง ที่ทำจากไม้ราคาแพง ทองสัมฤทธิ์ เหล็ก และหินอ่อน ¹³อบเชย
เครื่องเทศ เครื่องหอม มดยอบ กายาน เหล้าองุ่น น้ำมันมะกอก แป้งละเอียด ข้าวสาลี วัล แกะ ม้า
รถม้า ทาส และเซलय”

¹⁴“โอ บาบิโลน พวกสิ่งของต่างๆ ที่เจ้าหลงใหลนั้น

ได้หายไปจากเจ้าแล้ว

ทั้งความหรูหรา และสิ่งที่ทำให้เจ้าสวยงามนั้น

ได้หายไปแล้ว

และเจ้าจะไม่มีวันได้พบสิ่งเหล่านี้อีกเลย

¹⁵พวกพ่อค้าที่ร่ำรวยจากการขายสินค้าให้กับเธอนั้น จะยืนอยู่ห่างๆ จากนครบาบิโลน เพราะกลัวที่จะต้องร่วมในความเจ็บปวดทรมานที่เธอได้รับ พวกเขาจะร้องไห้คร่ำครวญ ¹⁶และพูดว่า

“นครที่ยิ่งใหญ่ เจ้าช่างน่าอัปอาย น่าอัปอายเสียจริงๆ
ที่เคยประดับประดาด้วยผ้าลินินอย่างดี ผ้าสีม่วง
และผ้าสีแดงสด ที่เคยประดับประดาด้วยทองคำ
เพชรพลอย และไข่มุก

¹⁷ความร่ำรวยต่างๆ นี้ได้ถูกทำลายลงภายในเวลาแค่ชั่วโหมงเดียว “พวกกัปตันเรือและผู้โดยสาร ลูกเรือและคนทั้งหลายที่มีอาชีพทางทะเล ก็ยืนอยู่ห่างๆจากนครบาบิโลนนั้น ¹⁸เมื่อพวกเขาเห็นควันไฟที่มาจากการเล่นครนั้น พวกเขาพูดว่า

‘ไม่มีนครไหนที่เป็นเหมือนนครอันยิ่งใหญ่นี้’

¹⁹พวกเขาจะโปรยผงฝุ่นลงบนหัวของเขาและร้องไห้คร่ำครวญว่า

‘นครที่ยิ่งใหญ่ เจ้าช่างน่าอัปอาย น่าอัปอายเสียจริงๆ

ทุกคนที่มีเรือเดินทะเลนั้น

ก็ร่ำรวยมาจากความมั่งคั่งของนครนี้

แต่ตอนนี้มันถูกทำลายลงภายในเวลาแค่ชั่วโหมงเดียว’

²⁰สวรรค์เอ๋ย ขอให้ดีใจกับสิ่งที่เกิดขึ้นกับนครนั้น ดีใจเถิด คนของพระเจ้า พวกศิษย์เอก และพวกผู้พูดแทนพระเจ้า ที่พระองค์ลงโทษนครนั้น เพราะสิ่งที่เธอได้ทำกับพวกคุณแล้ว”

²¹จากนั้นทูตสวรรค์ที่มีฤทธิ์องค์หนึ่ง ได้ยกหินก้อนหนึ่งขนาดใหญ่พอๆ กับหินโมแบ่ง[†] โยนลงไปทะเลและพูดว่า

“นครบาบิโลนอันยิ่งใหญ่ เจ้าจะถูกโยนลงมาอย่างแรงแบบนี้

และจะไม่มีใครเห็นนครของเจ้าอีกเลย

²²จะไม่มีเสียงเพลงจากนักดัดพิน

นักดนตรี นักเป่าขลุ่ย นักเป่าแตรในนครของเจ้าอีกเลย

จะไม่เห็นพวกช่างฝีมือในด้านใดๆ ในนครของเจ้าอีก

จะไม่ได้ยินเสียงโมแบ่งในนครของเจ้าอีกเลย

²³จะไม่เห็นแสงสว่างจากตะเกียง ในนครของเจ้าอีกเหมือนกัน

จะไม่ได้ยินเสียงของเจ้าบ่าวและเจ้าสาว ในนครของเจ้าอีก

เพราะพวกพ่อค้าของเจ้า ได้เป็นผู้ยิ่งใหญ่ในโลก

และชนชาติทั้งหมดก็ถูกหลอกลวงด้วยเวทมนตร์คาถาของเจ้า

²⁴และในนครของเจ้าก็พบเลือด

ของพวกผู้พูดแทนพระเจ้า

พวกประชาชนของพระเจ้า

และคนทั้งหมดที่ถูกฆ่าตายบนโลก”

คนทั้งหลายบนสวรรค์สรรเสริญพระเจ้า

19 หลังจากนั้น ผมได้ยินเสียงดังกึกก้อง เหมือนเสียงของคนจำนวนมากบนสวรรค์ร้องว่า “สรรเสริญพระเจ้า พระเจ้าเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเรา

พระองค์เต็มไปด้วยสง่าราศี และฤทธิ์อำนาจ

²การตัดสินโทษของพระองค์นั้นถูกต้องและยุติธรรม

พระองค์ได้ลงโทษหญิงโสเภณีที่ยิ่งใหญ่

เธอได้ทำให้โลกนี้เสื่อมไป

เพราะการทำบาปทางเพศของเธอ

พระองค์ได้แก้แค้นให้กับทาส

ของพระองค์ที่ถูกเธอฆ่าตาย”

³พวกเขายังพูดอีกว่า

“สรรเสริญองค์เจ้าชีวิต

ควันทิพย์จะลอยขึ้นมาจากนครนั้นตลอดไป”

⁴จากนั้นพวกผู้อาวุโสทั้งยี่สิบสี่องค์ และสิ่งมีชีวิตทั้งสิ้น ก็ก้มลงกราบไหว้พระเจ้าที่นั่งอยู่บนบัลลังก์ และพูดว่า

“อาเมน† สรรเสริญพระเจ้า”

⁵แล้วมีเสียงดังมาจากบัลลังก์ว่า

“ท่านทั้งหลายที่เป็นทาสของพระองค์

ที่นับถือพระเจ้า ทั้งผู้ที่สำคัญและไม่สำคัญ

มาสรรเสริญพระเจ้าของเรากันเถอะ”

⁶จากนั้นผมได้ยินเสียงเหมือนเสียงของคนจำนวนมาก เสียงนั้นดังเหมือนกับเสียงของน้ำตก และเสียงฟ้าร้องกึกก้อง เสียงนั้นพูดว่า

“สรรเสริญพระเจ้า

องค์เจ้าชีวิต พระเจ้าผู้มฤตยูอำนาจทั้งสิ้น ผู้เป็นกษัตริย์

⁷ให้เราชื่นชมยินดีและมีความสุข และสรรเสริญพระเจ้าเกิด

เพราะว่าเวลาแห่งการสมรสของลูกแกะได้มาถึงแล้ว

และเจ้าสาวของพระองค์ก็ได้เตรียมตัวพร้อมแล้ว

⁸เธอได้รับผ้าลินินที่สะอาดสดใสเป็นประกาย ซึ่งเธอจะใช้ใส่”

(ผ้าลินินที่งดงามนั้น หมายถึงสิ่งดีๆ ที่คนของพระเจ้าได้ทำ)

⁹แล้วทูตสวรรค์นั้นพูดกับผมว่า “เขียนลงไปว่า คนที่ได้รับเชิญมาในงานเลี้ยงสมรสของลูกแกะนั้นถือว่ามีเกียรติจริงๆ” และพูดอีกว่า “สิ่งเหล่านี้เป็นคำพูดที่แท้จริงของพระเจ้า”

¹⁰ผมได้ก้มลงแทบเท้าเพื่อกราบไหว้ทูตสวรรค์องค์นั้น แต่ท่านพูดว่า “อย่าทำอย่างนั้น เพราะเราเป็นผู้รับใช้เหมือนกับคุณ และเป็นพี่น้องของคุณ ผู้ที่ซื่อสัตย์ในความจริงที่พระเยซูได้เปิดเผยให้รู้ ดังนั้นให้กราบไหว้พระเจ้า” เพราะความจริงที่พระเยซูได้เปิดเผยนั้น เป็นสิ่งที่คลั่งใจให้ผู้พูดแทนพระเจ้า† พูด

ผู้ที่ขี่ม้าสีขาว

¹¹จากนั้นผมเห็นประตูสวรรค์เปิดออก แล้วคุณรู้ไหม มีม้าสีขาวตัวหนึ่ง และผู้ที่ขี่มันนั้นมีชื่อว่า ซ็อลดีเยร์และเทียงแท้ เพราะพระองค์พิพากษาและทำสงครามอย่างยุติธรรม ¹²ตาของพระองค์นั้นดูคล้ายเปลวไฟที่ลุกโชน มีมงกุฎอยู่หลายอันบนหัวของพระองค์มีชื่อหนึ่งเขียนอยู่บนร่างกายของพระองค์ แต่มีเพียงพระองค์เท่านั้นที่รู้ความหมายของชื่อนั้น ¹³พระองค์ใส่เสื้อคลุมที่ถูกจุ่มลงไปในการเลือด และคนก็เรียกพระองค์ว่า “พระคำของพระเจ้า” ¹⁴พวกกองทัพแห่งสวรรค์ที่ขี่ม้าสีขาวตามพระองค์มา พวกเขาแต่งกายด้วยผ้าลินินสีขาวที่ใสสะอาด ¹⁵มีดาบอันคมกริบออกมาจากปากของพระองค์ ดาบนี้เอาไว้ใช้ต่อสู้กับชนชาติต่างๆ พระองค์จะปกครองคนพวกนั้นด้วยดาบเหล็ก พระองค์จะเหยียบย่ำก้อนในบ่ออย่างงุ่นแห่งความโกรธของพระเจ้าผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น ¹⁶มีชื่อเขียนอยู่ที่เสื้อคลุมและที่ต้นขาของพระองค์ว่า

“กษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งปวง องค์เจ้าชีวิตเหนือเจ้าทั้งปวง”

¹⁷หลังจากนั้น ผมเห็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งยืนอยู่บนดวงอาทิตย์ และพูดเสียงดัง กับพวกนกที่บินอยู่บนท้องฟ้าว่า “มาเถอะ มาร่วมชุมนุมกันในงานเลี้ยงที่ยิ่งใหญ่ของพระเจ้า” ¹⁸เพื่อเจ้าจะได้กินเนื้อของพวกกษัตริย์ แม่ทัพนายกองและเหล่าทหาร ตลอดจนเนื้อม้า เนื้อคนขี่ม้า และเนื้อของคนทั้งหมด ทุกคนที่เป็นทาส และคนที่เป็นอิสระ ทุกคนที่ต่ำต้อยและคนที่ยิ่งใหญ่”

¹⁹จากนั้นผมเห็นสัตว์ร้ายกับพวกกษัตริย์บนโลก และกองทัพของพวกเขามาชุมนุมกันเพื่อทำสงครามกับผู้ที่ขี่ม้าขาว และกองทัพของเขา ²⁰แต่สัตว์ร้ายนั้นถูกจับ พร้อมกับผู้ดูแลแทนพระเจ้า จอมปลอม คนที่เคยแสดงอภินิหารต่อหน้าสัตว์ร้ายนั้น และหลอกหลวงคนที่มิเคื่องหมายของสัตว์ร้ายนั้น และบูชารูปปั้นของมัน ทั้งสองก็ถูกจับโยนทิ้งเป็นลงไปนบึงไฟกามะถันที่กำลังลุกไหม้อยู่ ²¹พวกกองทัพของมันถูกฆ่าด้วยดาบที่ออกจากปากของพระองค์ผู้ที่ขี่ม้าขาวนั้น และพวกนกทั้งหลายก็กินเนื้อของคนเหล่านั้นจนอิ่ม

เวลาหนึ่งพันปี

20 ผมเห็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งลงมาจากรสวรรค์ ในมือถือกุญแจของหลุมที่ลึกมาก และโซ่ขนาดใหญ่ ²ท่านได้จับมังกรซึ่งเป็นงูดึกดำบรรพ์ ซึ่งก็คือมารหรือซาตาน แล้วเอาโซ่มัดไว้หนึ่งพันปี ³จากนั้นทูตสวรรค์ก็โยนมังกรตัวนี้ลงไปหลุมที่ลึกมากนั้น และใส่กุญแจประตูทางเข้า และประทับตราซึ่งมันไว้อย่างแน่นหนา เพื่อมันจะได้ไม่สามารถไปล่อลวงชนชาติต่างๆ ได้อีกเป็นเวลาหนึ่งพันปี และจะต้องปล่อยให้มันออกมาประเดี๋ยวหนึ่งหลังจากผ่านไปหนึ่งพันปี

⁴หลังจากนั้น ผมเห็นบัลลังก์ต่างๆ และมีคนนั่งอยู่บนนั้น พวกเขาได้รับสิทธิ์ที่จะตัดสินโทษ ผมเห็นพวกวิญญาณของคนที่ถูกตัดหัว เพราะได้ประกาศความจริงเกี่ยวกับพระเยซูและถ้อยคำของพระเจ้า พวกเขาไม่ได้กราบไหว้สัตว์ร้ายหรือรูปปั้นของมัน และไม่มีเครื่องหมายของมันบนหน้าผากหรือบนมือของเขา พวกเขาฟื้นขึ้นจากตายและได้ครอบครองร่วมกับกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่* เป็นเวลาหนึ่งพันปี ⁵(ส่วนคนตายคนอื่นๆ ที่เหลือ ไม่ได้ฟื้นขึ้นจากความตาย จนกว่าจะผ่านไปหนึ่งพันปี) นี่เป็นการฟื้นขึ้นจากความตายครั้งแรก ⁶พวกคนที่มีส่วนร่วมในการฟื้นขึ้นจากความตายครั้งแรก

นี้ มีเกียรติจริงๆและเป็นผู้บริสุทธิ์ ความตายครั้งที่สองจะไม่มีอำนาจเหนือพวกเขาเลย พวกเขาจะเป็นนักบวชของพระเจ้าและของพระคริสต์และจะครอบครองร่วมกับพระองค์เป็นเวลาหนึ่งพันปี

ความพ่ายแพ้ของซาตาน

⁷เมื่อเวลาหนึ่งพันปีผ่านไป ซาตานจะถูกปล่อยออกมาจากคุกของมัน ⁸และมันจะออกไปหลอกลวงทุกๆชนชาติในโลกนี้ ที่มีชื่อว่าโกกและมาโกก มันจะรวบรวมชนชาติต่างๆ เหล่านั้นเพื่อไปทำสงคราม และพวกเขาจะมีจำนวนมากมายมหาศาล เหมือนกับเม็ดทรายที่อยู่ตามชายฝั่งทะเล ⁹กองทัพของชนชาติต่างๆ จะยกขบวนข้ามโลกมา และมาล้อมที่พักของคนที่รักของพระเจ้า และเมืองที่พระองค์รัก แต่จะมีไฟตกลงมาจากสวรรค์และเผาผลาญกองทัพเหล่านั้น ¹⁰ซาตานซึ่งได้หลอกลวงพวกเขาเหล่านั้น ถูกโยนลงไปในบึงไฟกัมมะถันที่ลุกไหม้ ในบึงนั้นมีสัตว์ร้ายรวมทั้งผู้ที่ปลอมตัวเป็นทูตแทนพระเจ้ารวมอยู่ด้วย และพวกมันทั้งหมดได้รับความทุกข์ทรมานทั้งกลางวันและกลางคืนตลอดไป

คนทั้งหลายบนโลกถูกตัดสิน

¹¹ผมเห็นบัลลังก์ใหญ่สีขาว และพระเจ้าผู้ที่นั่งอยู่บนบัลลังก์นั้น เมื่อพระองค์มาปรากฏแผ่นดินโลกและสวรรค์ก็หายไปและไม่หลงเหลือร่องรอยให้ใครเห็นอีกเลย ¹²หลังจากนั้น ผมเห็นคนทั้งหลายที่ตายไปแล้ว ไม่ว่าผู้ยิ่งใหญ่หรือผู้ต่ำต้อย ยืนอยู่ต่อหน้าบัลลังก์นั้น มีหนังสือหลายเล่มได้ถูกเปิดออก และมีหนังสืออีกเล่มหนึ่งถูกเปิดออกด้วย มันคือหนังสือแห่งชีวิต คนตายเหล่านั้นได้รับการตัดสินโดยดูจากการกระทำของพวกเขาที่ได้บันทึกไว้ในสมุดเหล่านั้น ¹³ทะเลได้ส่งคนทั้งหลายที่ตายอยู่ในทะเลขึ้นมา ความตายและแดนคนตาย* ก็ได้ส่งคนทั้งหลายที่อยู่ที่นั่นขึ้นมาเหมือนกัน และคนตายทุกคนได้รับการตัดสินตามสิ่งที่พวกเขาได้ทำ ¹⁴หลังจากนั้นความตายและแดนคนตายก็ถูกโยนลงสู่อบึงไฟ บึงไฟนี้แหละคือความตายครั้งที่สอง ¹⁵ถ้าใครไม่มีชื่ออยู่ในสมุดแห่งชีวิต ก็ถูกโยนลงไปในบึงไฟนั้น

เมืองเยรูซาเล็มแห่งใหม่

21 หลังจากนั้น ผมเห็นสวรรค์และโลกใหม่ เพราะสวรรค์และโลกแห่งแรกหายไปแล้ว และไม่มีทะเลอีกต่อไป ²ผมเห็นเมืองศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งก็คือเมืองเยรูซาเล็มแห่งใหม่* ซึ่งมาจากพระเจ้าลงมาจากสวรรค์ และเมืองนี้ได้เตรียมไว้พร้อมแล้ว เหมือนกับเจ้าสาวที่แต่งตัวสวยงามรอสามีของเธอ ³ผมได้ยินเสียงอันดังจากบัลลังก์พูดว่า “ดูสิ บ้านของพระเจื่อก็คืออยู่กับมนุษย์แล้ว พระองค์จะอยู่กับพวกเขา และพวกเขาจะเป็นของพระองค์ พระเจ้าเองก็อยู่กับพวกเขา และเป็นพระเจ้าของพวกเขาด้วย ⁴พระเจ้าจะเข้ดน้ำตาทุกหยดจากตาของเขา แล้วจะไม่มี ความตาย ความเศร้าโศก การร้องไห้หรือความเจ็บปวดอีกต่อไป เพราะสิ่งเก่าๆ ที่เคยเป็นมาได้ผ่านพ้นไปแล้ว”

⁵หลังจากนั้น ผู้ที่นั่งอยู่บนบัลลังก์พูดว่า “ดูสิ เรากำลังสร้างทุกสิ่งทุกอย่างขึ้นมาใหม่” พระองค์พูดอีกว่า “เขียนเรื่องนี้ไว้ เพราะคำพูดเหล่านี้เชื่อถือได้และเป็นความจริง”

20:13 แดนคนตาย เป็นสถานที่ที่คนตายไปอยู่ เพื่อรอการตัดสิน

21:2 เยรูซาเล็มแห่งใหม่ นครฝ่ายจิตวิญญาณที่คนของพระเจ้าอาศัยอยู่

⁶แล้วพระเจ้าพูดกับผมว่า “มันสำเร็จแล้ว เราคืออัลฟาและโอเมกา* เป็นจุดเริ่มต้นและจุดจบ ใครกระหาย เราจะให้น้ำดื่มจากแหล่งน้ำแห่งชีวิต โดยไม่ต้องจ่ายอะไรเลย ⁷คนที่ได้รับชัยชนะ จะเป็นคนที่ได้รับสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด และเราจะเป็นพระเจ้าของเขา และเขาจะเป็นลูกของเรา ⁸แต่คนที่ซี้ชลาดตาขาว คนที่ทิ้งความเชื่อไป คนที่ทำสิ่งที่เลวร้าย คนที่ฆ่าคน คนที่ทำผิดทางเพศ คนที่ใช้เวทมนต์คาถา คนที่กราบไหว้รูปปั้น[†] และคนที่โกหกนั้น จะอยู่ในบึงไฟก่ามะถันที่ลุกโชนนั้นจะเป็นความตายครั้งที่สอง”

⁹มีทูตสวรรค์เจ็ดองค์ถือขันเจ็ดใบที่เต็มไปด้วยภัยพิบัติสุดท้ายเจ็ดอย่าง แล้วองค์หนึ่งพูดกับผมว่า “มานี่สิ เราจะให้คุณเห็นเจ้าสาวของลูกแกะ” ¹⁰ในขณะที่พระวิญญาณครอบงำผมนั้น ทูตสวรรค์ได้พาผมไปยังภูเขาที่สูงและใหญ่มาก และให้ผมดูเมืองเยรูซาเล็มอันศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งกำลังลงมาจากสวรรค์และมาจากพระเจ้า ¹¹เมืองนั้นสว่างไสวด้วยรัศมีของพระเจ้า ซึ่งความสว่างไสวนั้นเหมือนกับเพชรพลอย ที่มีราคาแพงมากและเป็นพลอยสีเขียวสดใสตั้งแก้วเจียรระโน ¹²เมืองนั้นมีกำแพงสูงใหญ่ที่มีประตูอยู่สิบสองบาน แต่ละบานมีทูตสวรรค์ยืนเฝ้าอยู่หนึ่งองค์ และแต่ละประตูก็มีชื่อหนึ่งจากสิบสองเผ่าของชนชาติอิสราเอล[†] เขียนไว้ ¹³แต่ละทิศมีประตูอยู่สามบาน ทั้งทิศเหนือ ทิศใต้ ทิศตะวันออก และทิศตะวันตก ¹⁴กำแพงเมือง ถูกสร้างอยู่บนฐานหินสิบสองอัน และบนฐานหินแต่ละอันนั้นมีชื่อของศิษย์เอก[†] แต่ละคนในสิบสองคนของลูกแกะเขียนอยู่

¹⁵ทูตสวรรค์องค์ที่พูดกับผมมีไม้วัดซึ่งทำด้วยทองคำ เพื่อที่จะเอาไว้วัดขนาดของเมือง ประตู และกำแพงต่างๆ ¹⁶เมืองนั้นถูกสร้างเป็นรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส ซึ่งมีความยาวเท่ากับความกว้าง ทูตองค์นั้นจึงได้เอาไม้วัดทำการวัดขนาดของเมือง ซึ่งวัดความกว้าง ความยาวและความสูงได้เท่ากันหมด คือสองพันสองร้อยกิโลเมตร* ¹⁷ทูตสวรรค์องค์นั้น ยังวัดขนาดของกำแพง ซึ่งวัดได้สูงหกสิบห้าเมตร* หน่วยวัดที่ทูตสวรรค์ใช้นั้น เป็นหน่วยวัดแบบเดียวกับที่มนุษย์ใช้ ¹⁸กำแพงนั้นสร้างขึ้นจากหินจำพวกโมรา และตัวเมืองนั้นทำจากทองคำบริสุทธิ์ ซึ่งสว่างไสวเหมือนแก้วเจียรระโน ¹⁹ฐานหินสิบสองฐานของกำแพงเมือง ทำด้วยเพชรพลอยต่างๆ ฐานที่หนึ่งเป็นหินจำพวกโมรา ฐานที่สองเป็นพลอยสีน้ำเงิน ฐานที่สามเป็นหินควอตซ์โปร่งใสมีหลายสี ฐานที่สี่เป็นมรกต ²⁰ฐานที่ห้าเป็นหินควอตซ์ชนิดหนึ่งมีแถบสีขนานสลับกัน ฐานที่หกเป็นพลอยสีแดงจำพวกโกเมน ฐานที่เจ็ดเป็นควอตซ์สีเหลือง ฐานที่แปดเป็นนิลสีน้ำเงินเขียว ฐานที่เก้าเป็นบุษราคัมสีเหลืองน้ำตาล ฐานที่สิบเป็นคริสโซเฟรส ซึ่งเป็นพลอยเขียวชนิดหนึ่ง ฐานที่สิบเอ็ดเป็นโกเมนสีส้มแดง และฐานที่สิบสองเป็นอเมทิสสีม่วง ²¹ประตูทั้งสิบสองประตุนั้นทำด้วยไข่มุกสิบสองเม็ด ประตูละเม็ด ถนนของเมืองทำจากทองคำบริสุทธิ์ซึ่งใสเหมือนแก้ว

²²ผมไม่เห็นวิหาร[†]ในเมืองนั้นเลย เพราะองค์เจ้าชีวิต พระเจ้าผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น และลูกแกะก็คือวิหารนั่นเอง ²³เมืองนี้ไม่จำเป็นต้องอาศัยแสงสว่างจากดวงอาทิตย์ หรือดวงจันทร์ เพราะรัศมีของพระเจ้าทำให้เมืองนี้สว่าง และลูกแกะคือตะเกียงของเมืองนี้ ²⁴ทุกชนชาติก็จะเดินโดยใช้แสงจากตะเกียงนั้น และพวกกษัตริย์บนโลก จะนำเอาศักดิ์ศรีของตนเข้ามาสู่เมืองนั้น ²⁵ประตูเมือง

21:6 อัลฟาและโอเมกา เป็นอักษรตัวแรก และตัวสุดท้ายในภาษากรีก เหมือนกับตัวอักษร “ก” และ “ฮ” ในภาษาไทย

21:16 2,200 กิโลเมตร ในภาษากรีกเป็น 12,000 สตาเดีย

21:17 65 เมตร ในภาษากรีกเป็น 144 คิวบิต หนึ่งคิวบิตคือ ระยะยาวหนึ่งศอก

จะเปิดตลอดเวลาไม่มีวันปิด เพราะไม่มีกลางคืนในเมืองนั้น ²⁶ชนชาติต่างๆ จะนำทรัพย์สมบัติ และความมั่งคั่งของเขาเข้ามาสู่เมืองนั้น ²⁷สิ่งที่ไม่บริสุทธิ์จะไม่สามารถเล็ดลอดเข้าไปได้เลย รวมทั้งคนที่ทำลายนายหรือพูดโกหกด้วย คนที่จะเข้าไปได้จะต้องเป็นคนที่มีรายชื่อบันทึกอยู่ในสมุดแห่งชีวิตของลูกแกะเท่านั้น

วัดจากข้อศอกไปถึงปลายนิ้วก้อย

22 จากนั้น ทูตสวรรค์องค์นั้นได้ให้ผมดูแม่น้ำซึ่งมีน้ำที่ให้ความชีวิต น้ำนั้นใสเหมือนกับแก้ว เจียรไนไหลออกมาจากบัลลังก์ของพระเจ้าและของลูกแกะ ²มันไหลลงมาที่กลางถนนของเมือง ริมสองฝั่งของแม่น้ำมีต้นไม้ที่ให้ความชีวิต ที่ออกผลสิบสองชนิดและออกผลทุกเดือนไม่ซ้ำกันเลย ส่วนใบของต้นไม้เหล่านั้นเอาไว้รักษาชนชาติต่างๆ ³ในเมืองนี้จะไม่มีการค้าขายของพระเจ้าเลย บัลลังก์ของพระเจ้าและของลูกแกะจะอยู่ที่นี้ และพวกทาสของพระองค์จะกราบไหว้พระองค์ ⁴พวกเขาจะเห็นหน้าของพระองค์ และชื่อของพระองค์จะอยู่บนหน้าผากของพวกเขา ⁵จะไม่มีการค้าขายอีกต่อไป จะไม่มีใครต้องการแสงจากตะเกียงหรือแสงอาทิตย์เพราะพระเจ้าผู้เป็นองค์เจ้าชีวิตจะเป็นแสงสว่างให้กับพวกเขา และพวกเขาจะครอบครองตลอดไป

⁶แล้วทูตสวรรค์องค์นั้นพูดกับผมว่า “คำพูดเหล่านี้เชื่อถือได้และเป็นความจริง พระเจ้าผู้เป็นองค์เจ้าชีวิตของจิตวิญญาณของผู้พูดแทนพระเจ้า ได้ส่งทูตสวรรค์ของพระองค์ให้ไปแสดงให้พวกทาสของพระองค์เห็นถึงสิ่งต่างๆ ที่จะต้องเกิดขึ้นในเร็วๆ นี้”

⁷“ดูสิ เรากำลังจะมาในไม่ช้านี้ คนที่เชื่อฟังถ้อยคำที่ได้เปิดเผยไว้แล้วในหนังสือเล่มนี้ ก็มีเกียรติจริงๆ”

⁸ผมคือยอห์น คนที่ได้ยินและได้เห็นสิ่งต่างๆ เหล่านี้ หลังจากที่ผมได้ยินและได้เห็นแล้ว ผมก็ล้มตัวลงเพื่อจะกราบไหว้อยู่แทบเท้าทูตสวรรค์ที่ได้ทำให้ผมเห็นสิ่งต่างๆ เหล่านี้ ⁹แต่ทูตสวรรค์นั้นบอกผมว่า “อย่าทำอย่างนี้ เพราะผมก็เป็นเพื่อนทาสด้วยกันกับคุณและพี่น้องของคุณที่เป็นผู้พูดแทนพระเจ้า และคนที่เชื่อฟังถ้อยคำในหนังสือเล่มนี้ ให้กราบไหว้พระเจ้าเถิด”

¹⁰แล้วท่านพูดกับผมว่า “อย่าเก็บถ้อยคำที่ได้เปิดเผยไว้ในหนังสือเล่มนี้เป็นความลับ เพราะใกล้ถึงเวลาที่เรื่องพวกนี้จะต้องเกิดขึ้นแล้ว ¹¹ปล่อยให้คนที่ทำผิดทำผิดต่อไป คนลามกก็ให้ลามกต่อไป ส่วนคนที่ทำตามความต้องการพระเจาก็ให้ทำต่อไป และคนที่บริสุทธิ์ก็ให้บริสุทธิ์ต่อไป”

¹²“ฟังให้ดี เรากำลังจะมาในเร็วๆ นี้ และเอารางวัลมาด้วย เราจะตอบแทนแต่ละคนตามการกระทำของเขา ¹³เราคืออัลฟาและโอเมกา* เป็นสิ่งแรกและสิ่งสุดท้าย เป็นจุดเริ่มต้นและจุดจบ

¹⁴พวกคนที่ชำระล้างเสื้อคลุม* ของตน มีเกียรติจริงๆ เขาจะได้มีสิทธิกินจากต้นไม้ที่ให้ความชีวิต และผ่านประตูเข้าไปในเมืองได้ ¹⁵ส่วนไอ้คนหมาหมาพวกนั้น พร้อมกับคนที่ใช้เวทมนตร์คาถา คนที่ทำบาปทางเพศ คนที่ฆ่าคนอื่น คนที่กราบไหว้รูปปั้น และคนที่รักการโกหกและโกหกตลอดเวลา ก็จะต้องอยู่ข้างนอกเมืองนั้น

¹⁶เรา เยชู ได้ส่งทูตสวรรค์ของเราให้มาเป็นพยานกับพวกท่าน เกี่ยวกับสิ่งต่างๆ เหล่านี้ เพื่อประโยชน์ของหมู่ประชุมต่างๆ เราสืบเชื้อสายมาจากครอบครัวของดาวิด เราคือดาวประจำรุ่งที่สุกใส

22:13 อัลฟาและโอเมกา เป็นอักษรตัวแรก และตัวสุดท้ายในภาษากรีก เหมือนกับตัวอักษร “ก” และ “ฮ” ในภาษาไทย

22:14 ชำระล้างเสื้อคลุมของตน หมายถึงผู้ที่เชื่อในพระเยซู แล้วจะได้รับการอภัยโทษจากบาปของเขา

¹⁷พระวิญญาณและเจ้าสาวพูดว่า “มาสิ” ขอให้คนที่ได้ยินเรื่องนี้ พูดว่า “มาสิ” ขอให้คนที่กระหายน้ำมา ใครก็ตามที่อยากจะได้ ก็จะได้รับน้ำให้ชีวิตเป็นของขวัญโดยไม่ต้องจ่ายอะไรเลย

¹⁸เราขอเตือนทุกๆ คน ที่ได้ยินถ้อยคำที่ได้เปิดเผยไว้แล้วในหนังสือเล่มนี้ว่าถ้าคนไหนเพิ่มเติมอะไรเข้าไปในคำพูดเหล่านี้ พระเจ้าจะเพิ่มภัยพิบัติต่างๆ ที่ได้เขียนไว้แล้วในหนังสือเล่มนี้ให้กับเขา ¹⁹ถ้าเขาตัดคำที่ได้เปิดเผยไว้แล้วในสมุดเล่มนี้ออกไป พระเจ้าก็จะตัดสิทธิ์เขาไม่ให้กินผลจากต้นไม้แห่งชีวิตและไม่ให้เข้าไปในเมืองศักดิ์สิทธิ์

²⁰พระองค์ ผู้ที่ได้ประกาศเรื่องนี้ พูดว่า “ถูกแล้ว เราจะมาในเร็วๆ นี้” อาเมน[†] ขอให้พระเยซูองค์เจ้าชีวิตมาเถิด

²¹ขอให้พระเยซูองค์เจ้าชีวิตมีความเมตตากรุณากับพวกคุณทุกคน

License Agreement for Bible Texts

World Bible Translation Center

Last Updated: September 21, 2006

Copyright © 2006 by World Bible Translation Center

All rights reserved.

These Scriptures:

- Are copyrighted by World Bible Translation Center.
- Are not public domain.
- May not be altered or modified in any form.
- May not be sold or offered for sale in any form.
- May not be used for commercial purposes (including, but not limited to, use in advertising or Web banners used for the purpose of selling online ad space).
- May be distributed without modification in electronic form for non-commercial use. However, they may not be hosted on any kind of server (including a Web or ftp server) without written permission. A copy of this license (without modification) must also be included.
- May be quoted for any purpose, up to 1,000 verses, without written permission. However, the extent of quotation must not comprise a complete book nor should it amount to more than 50% of the work in which it is quoted. A copyright notice must appear on the title or copyright page using this pattern: "Taken from the HOLY BIBLE: EASY-TO-READ VERSION™ © 2006 by World Bible Translation Center, Inc. and used by permission." If the text quoted is from one of WBTC's non-English versions, the printed title of the actual text quoted will be substituted for "HOLY BIBLE: EASY-TO-READ VERSION™." The copyright notice must appear in English or be translated into another language. When quotations from WBTC's text are used in non-saleable media, such as church bulletins, orders of service, posters, transparencies or similar media, a complete copyright notice is not required, but the initials of the version (such as "ERV" for the Easy-to-Read Version™ in English) must appear at the end of each quotation.

Any use of these Scriptures other than those listed above is prohibited. For additional rights and permission for usage, such as the use of WBTC's text on a Web site, or for clarification of any of the above, please contact World Bible Translation Center in writing or by email at distribution@wbtc.com.

World Bible Translation Center
P.O. Box 820648
Fort Worth, Texas 76182, USA
Telephone: 1-817-595-1664
Toll-Free in US: 1-888-54-BIBLE
E-mail: info@wbtc.com

WBTC's web site – World Bible Translation Center's web site: <http://www.wbtc.org>

Order online – To order a copy of our texts online, go to: <http://www.wbtc.org>

Current license agreement – This license is subject to change without notice. The current license can be found at: <http://www.wbtc.org/downloads/biblelicense.htm>

Trouble viewing this file – If the text in this document does not display correctly, use Adobe Acrobat Reader 6.0 or higher. Download Adobe Acrobat Reader from: <http://get.adobe.com/reader/>

Viewing Chinese or Korean PDFs – To view the Chinese or Korean PDFs, it may be necessary to download the Chinese Simplified or Korean font pack from Adobe. Download the font packs from: <http://www.adobe.com/products/acrobat/acrrasianfontpack.html>